

KILIÇTAN TAÇ

ZAMAN ÇARKI - 7

ROBERT JORDAN

Kılıçtan Taç

Zaman Çarkı 7

Robert Jordan

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 434

Zaman Çarkı 7. Cilt
Kılıçtan Taç
Robert Jordan

Özgün Adı:
The Wheel of Time 7
A Crown of Swords

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

Sertifika No: 11407

2. Baskı, Nisan 2012, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Ağustos 2015
Nisan 2012 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Kapak Resmi: Mélanie Delon
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

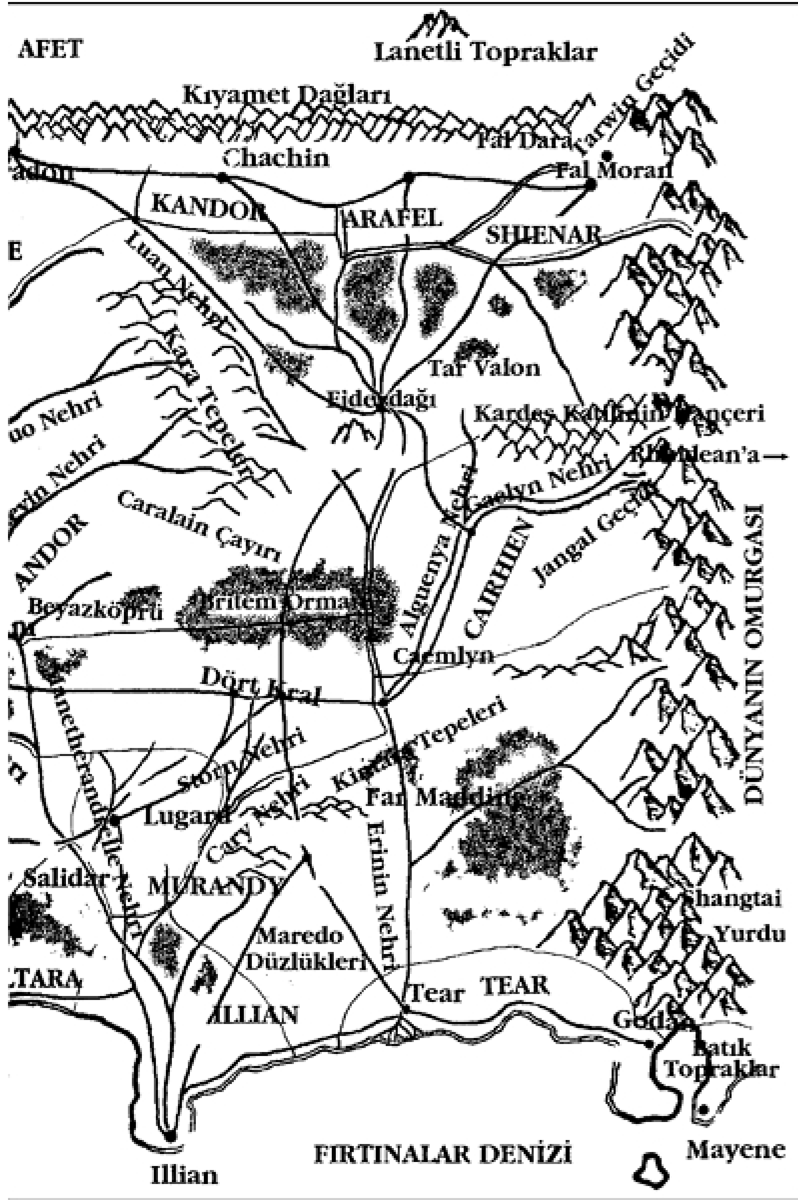
ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Harriet'a, övgüyü hak eden yine o.

Ölü Deniz
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Arinelle Nehri
Baerlon
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
Tümentepe
FALME
Andahar Nehri
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
AMADICIA
Gölge Sahili
Ebou Dar
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Caralain Çayırı
Jangal Geçidi
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Tepeleri
Storn Nehri
Cary Nehri
Lugard
Far Madding
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
Shangtai
Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Godan
Batık
Topraklar
Mayene
FIRTINALAR DENİZİ
Illian

Bizim için sağlık yok, yetiştirecek iyi bir şey de, çünkü toprak Yenidendoğan Ejder'le birdir ve o da toprakla. Ateşten ruh, taştan yürek, gururla fethediyor, kibirli olana boyun eğdiriyor. Dağlara diz çöktürüyor, önünde denizler çekiliyor, gökler selam duruyor. Dua et ki taştan yürek gözyaşlarını, ateşten ruh sevgiyi hatırlasın.

Çok tartışılmış bir *Ejder Kehanetleri* çevirisinden.
Çeviren Shiotalı şair Kyera Termendal.
ÖY 700-800 tarihleri arasında
yayınlandığına inanılmaktadır.

Önsöz
Şimşekler

Yerden seksen boy kadar yukarıda, Beyaz Kule'nin tepesinden biraz aşağıda, yüksek, kemerli pencerenin önünde dururken, Elaida Tar Valon'dan kilometrelerce uzakları, yükselip alçalan tepeleri, Erinin Nehri'ni çevreleyen ormanları, nehrin kuzeybatıdan akarak yaklaşıp büyük ada kentin beyaz duvarlarının çevresinde ikiye bölündüğünü görebiliyordu. Yerde, sabahın uzun gölgeleri şehri benek benek boyuyor olmalıydı, ama bu yükseklikten her şey parlak ve berrak görünüyordu. Cairhien'in efsanevi "tepesiz kuleleri" bile Beyaz Kule ile boy ölçüşemezdi aslında. Hele, insanların her yerde o kuleleri ve aralarındaki gök-köprülerini anlatıp durmalarına rağmen, Tar Valon'un diğer, daha alçak kuleleri hiç.

Bu yükseklikte, durmaksızın esen rüzgâr dünyayı pençesine alan garip sıcağı azaltıyordu. Işıklar Bayramı geçmişti, toprak kalın bir kar tabakası ile kaplanmış olmalıydı, ama yaz ortası kadar sıcaktı. Son Savaş'ın yaklaştığını, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunduğunu gösteren bir işaret daha. Öyle bir işarete ihtiyaç varsa. Elaida, kuleden inerken bile o sıcağın ona dokunmasına izin vermiyordu, elbette. Bir sürü merdiven çıkmak zorunda kalmasına rağmen, mekânın sadeliğine rağmen, dairesini buraya taşıtmış olmasının sebebi rüzgâr değildi.

Düz, kırmızımsı kahverengi seramikler ve birkaç duvar halısı ile süslenmiş beyaz, mermer duvarlar, aşağı katlardaki, Amyrlin'e ayrılmış çalışma odası ve diğer odaların ihtişamı ile yarışamazdı. Elaida hâlâ zaman zaman kullanıyordu o odaları –bazı zihinlerde Amyrlin Makamı'nın gücünü çağrıştırıyorlardı– ama burada daha sık kalıyor ve çalışıyordu. Burasını seçmesinin sebebi manzaraydı. Ama şehir, ırmak ve orman manzarası değil. Kule arazisinde başlattığı şeyin manzarası.

Eskiden Muhafızların egzersiz avlusu olan yerde geniş çukurlar, temeller, kocaman, tahta vinçler, mermer ve granitten kesilmiş plakalardan oluşan yığınlar uzanıyordu. Duvarcılar, işçiler karınca gibi yığılmışlardı işlerin üzerine. Kule arazisine açılan kapılardan sonsuz araba dizileri geçiyor, daha fazla taş getiriyorlardı. Bir yanda ahşaptan, yapılmış, duvarcıların deyişi ile, bir "çalışma modeli" duruyordu. Model adamların çökerek içeri girmeleri, her detayı, her taş parçasının nereye gideceğini görmelerine yetecek kadar büyüktü. İşçilerin çoğu okumayı bilmiyordu –ne sözcükleri, ne de duvarcıların çizdikleri planları. "Çalışma modeli" bazı malikâneler kadar büyüktü.

Krallar ve kraliçelerin sarayları olabiliyorsa, neden Amyrlin Makamı sıradan Aes Sedailerinkinden pek az farkı olan bir daire ile yetinmek zorunda kalacaktı ki? Amyrlin'in sarayı Beyaz Kule'nin ihtişamı ile boy ölçüşecekti, Kule'nin kendisinden on kulaç yüksek, büyük bir minaresi olacaktı. Bunu duyduğu zaman duvarcıların ustabaşının yüzü bembeyaz olmuştu. Kule Ogierler tarafından yapılmıştı ve bu iş için Güç kullanan Aes Sedailerden yardım almışlardı. Ama Elaida'nın yüzüne bir bakış fırlatan Lerman Usta eğilmeye, elbette her şeyin onun dilediği gibi olacağını kekelemeye başlamıştı. Sanki Elaida bundan şüphe etmişmiş gibi.

Ağzı çileden çıkmışçasına gerildi. O yine Ogier duvar ustaları istiyordu, ama bir sebepten Ogierler *yurtlarından* çıkmaz olmuşlardı. En yakında, Kara Tepeler'deki Jentoine Yurdu'na gönderdiği çağrı reddedilmişti. Nazikçe, ama yine de bir ret, hem de, talep Amyrlin Makamı'ndan gelmiş olmasına rağmen, açıklamasız bir ret. Ogierler en iyi durumda bile münzevi yaratıklardı. Belki de kargaşa dolu bir dünyadan uzak duruyorlardı. Ogierler insanların mücadelelerine karışmak istemiyorlardı.

Elaida, Ogierleri aklından çıkardı. Mümkün olanı mümkün olmayandan ayırabilmekle gurur duyardı. Ogierler meselesi önemsizdi. Çok uzun zaman önce inşa ettikleri ve artık yaptıkları tamiratlar dışında pek az ziyaret ettikleri şehirlerin ötesinde, bu dünyada yerleri yoktu.

Aşağıda, inşaat alanında böcek gibi gezinen insanlara bakarken kaşları hafifçe çatıldı. İnşaat santim santim ilerliyordu. Ogierler söz konusu olmayabilirdi, ama belki Tek Güç bir kez daha kullanılabilirdi. Toprak örecek kadar güçlü olan pek az Aes Sedai vardı, ama taşı güçlendirmek, taşı taşa bağlamak için fazla güç gerekmiyordu. Evet. Sarayın bitmiş hali gözlerinin önüne geldi: revaklı yürüyüş yolları, yaldızlarla parlayan dev kubbeler, göklere uzanan o tek minare... Bakışlarını bulutsuz gökyüzüne,

minarenin zirvesinin olacağı yere kaldırdı ve derin bir nefes verdi. Evet. Bugün emir verecekti.

Arkasındaki dolaplı saat, Sabahın Üçüncü Saati'ni vurdu, şehirde gonglar ve çanlar saati ilan etti. Burada, bu kadar yüksekte, sesleri hafif geliyordu. Elaida gülümseyerek pencereden ayrıldı, kırmızı çizgili bej ipekten elbisesini sıvazladı, omuzlarındaki geniş, çizgili Amyrlin Makamı etolünü düzeltti.

Süslü, yaldızlı saatten altın, gümüş ve mineli küçük şekiller çıktı ve hareket etti. Bir katta boynuzlu, hayvan burunlu Trolloclar pelerinli bir Aes Sedai'den kaçtılar; bir başka katta sahte bir Ejder'i temsil eden adam, ikinci bir Aes Sedai'nin fırlattığı gümüş şimşekleri savuşturmaya çalıştı. Ve Elaida'nın başının üstünde, saatin yüzünde, taç giymiş bir kral ile kraliçe, mineli etolü içindeki Amyrlin Makamı'nın önünde diz çöktüler. Saatteki Amyrlin'in tepesindeki altından kemerin üzerinde, iri bir aytaşından oyulmuş Tar Valon Alevi yükseliyordu.

Elaida pek sık gülmezdi, ama saate bakarken sessizce gülmekten alamadı kendini. Grilerden terfi etmiş olan Cemalle Sorenthaine ısmarlamıştı bu saati. Trolloc Savaşları'ndan önceki, Kule'nin onayı olmadan hiçbir hükümdarın tahta oturamadığı günlere dönmenin hayali ile yaptırmıştı. Saat üç yüz sene boyunca tozlu bir depoda beklemişti. Kimsenin sergilemeye cesaret edemediği, bir utanç timsali idi. Elaida'ya kadar hiç kimsenin. Zaman Çarkı dönmüştü. Eskiden nasılsa, bir kez daha öyle olabilirdi. Olacaktı.

Dolaplı saatin karşısında oturma odasının kapısı vardı, onun ötesinde de yatak odası ve giyinme odası. Tear, Kandor ve Arad Doman'dan gelmiş, sırf boya ile renklendirilmiş ipliklerin arasına serpiştirilmiş altın ve gümüş iplikler ile süslenmiş güzel halılar, kusursuz bir simetri ile, karşı karşıya asılmıştı. Elaida düzen severdi. Seramiklerin çoğunu kaplayan halı Tarabon'dan gelmişti ve kırmızı, yeşil, altın rengi desenliydi; en kıymetli olanlar ipek halılardı. Odanın her köşesinde, sade dikdörtgenler halinde oyulmuş mermer kaidelerin üzerinde, kırılgan Deniz Halkı porseleninden beyaz birer vazo duruyordu ve her vazonun içinde, dikkatle düzenlenmiş iki düzine kırmızı gül vardı. Böyle bir zamanda, kuraklığa ve sıcağa rağmen güllerin açılmasını sağlamak için Tek Güç kullanmak gerekiyordu; Elaida'ya göre Tek Güç kullanmaya değen bir sebep. Hem odadaki tek sandalye –artık *kimse* onun huzurunda oturamıyordu– ve yazı masası yaldızlı oymalarla kaplıydı, ama her iki eşya da sert Cairhien tarzında

yapılmıştı. Aslında sade bir odaydı, iki boy ancak vardı, ama sarayı hazır olana kadar iş görürdü. Bu manzarayla, kesinlikle görürdü.

Oturduğu yüksek sırtlı sandalyenin sırtına, aytaşları ile Tar Valon Alevi işlenmişti. Masanın cilalı yüzeyinde, titizlikle sıralanmış Altara lake işi üç kutudan başka hiçbir şey yoktu. Beyaz bulutlar arasında altın şahinlerle kaplı kutuyu açtı ve içindeki rapor ve mektup yığınının üzerindeki ince kâğıt şeridi aldı.

On iki gün önce Cairhien'den gelmiş olan mesajı yüzüncü kez okuyor olmalıydı. Kule'de pek az kişi o mesajın varlığından haberdardı. Kendisi dışında hiç kimse mesajın içeriğini bilmiyordu, bilseler de ne anlama geldiğini anlamazlardı. Bu düşünce ile yine güleceği geldi.

Boğanın burnuna halka takıldı. Pazar yerine hoş bir yolculuk bekliyorum.

İmza yok, ama imzaya gerek yoktu zaten. Bu harikulade mesajı ancak Galina Casban göndermiş olabilirdi. Elaida'nın, kendisi dışında kimseye emanet edemeyeceği işi yapan Galina. Ona da tamamen güvendiğinden değil, ama Kızıl Ajah'ın başına başka herkesten daha fazla güvenirdi. Kendisi de Kızıl Ajah'tan terfi etmişti ve pek çok açıdan kendini hâlâ Kızıllardan sayıyordu.

Boğanın burnuna halka takıldı.

Rand al'Thor'a –Yenidendoğan Ejder, dünyayı yutmak üzereymiş gibi görünen adam, şimdiden çok fazlasını yutmuş olan adam– kalkan konulmuştu ve Galina'nın kontrolü altındaydı. Ve Rand al'Thor'a destek olabilecek kimse bilmiyordu. Hiç olasılığı yoktu, aksi halde mesaj farklı sözcüklerle kaleme alınırdı. Önceki mesajlara bakılırsa, al'Thor Yolculuğu, Kırılış'tan bu yana Aes Sedailerin kaybettiği bir Yeti'yi yeniden keşfetmiş gibiydi, ama onu bu da kurtaramamıştı. Hatta Galina'ya avantaj vermişti. Görünüşe göre, al'Thor kimseye haber vermeden gelip gitme alışkanlığı edinmişti. Bu sefer de gitmediği, birileri tarafından yakalandığı kimin aklına gelirdi? Boğazında, kıkırtıya benzeyen bir şey yükseldi.

Bir, en fazla iki hafta içinde, al'Thor Kule'de olacaktı, Tarmon Gai'don'a kadar dikkatle gözaltında tutulacak, yol gösterilecekti, dünyayı

kasıp kavurmasına bir son verilmiş olacaktı. Yönlendirebilen herhangi bir adamın serbest dolaşmasına izin vermek delilikti. Son Savaş'ta Karanlık Varlık'la yüzleşeceği söylenen adamın serbest dolaşmasına izin vermek ise deliliklerin en büyüğü. Işık izin verse de, hava durumuna rağmen, o savaş daha senelerce uzakta olsa. Dünyayı doğru düzgün düzene sokmak için o senelere ihtiyaç vardı ve işe al'Thor'un yaptıklarını düzeltmekle başlanmalıydı.

Elbette, şimdiye dek verdiği zarar, serbest kalsa verecekleri ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. İhtiyaç duyulduğu an gelmeden kendini öldürtmesi olasılığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Eh, o baş belası genç adam bir güzel kundaklanmıştı ve Shayol Ghul'e gitme zamanı gelene dek annesinin kucağındaki bebek kadar güvende olacaktı. Ondan sonra, eğer hayatta kalırsa...

Elaida'nın dudakları büzüldü. Ejder Kehanetleri öleceğini söylüyordu, ki en iyisi bu olacaktı kuşkusuz.

"Anne?" Alviarin konuşunca Elaida irkilecek oldu. Kapıyı bile çalmadan içeri girmek! "Ajahlardan haber getirdim, Anne." İnce, serin yüzlü Alviarin'in beyaz elbisesinin üzerine taktığı dar etol, Beyaz Ajah'tan terfi ettiğini göstermek üzere, beyazdı, ama "Anne" sözcüğü onun ağzında bir saygı ifadesinden çok, dengine karşı kullandığı bir hitap tarzı gibi duruyordu.

Alviarin'in varlığı Elaida'nın keyfini bozmaya yetiyordu. Vakanüvis'in Kızıl Ajah'tan değil Beyaz Ajah'tan terfi etmiş olması, terfi ettiği sırada kendisinin ne kadar zayıf olduğunu acı acı hatırlatıyordu. O zayıflığın bir kısmı telafi edilmişti, evet, ama tamamen değil. Henüz değil. Andor dışında bu kadar az kişisel göz ve kulağı olduğuna üzülmekten bıkmıştı. Kendisinin ve Alviarin'in öncellerinin kaçmış olmasına da... kaçmalarına yardım edilmiş olmasına da; yardım almış olmaları gerekirdi! Daha Amyrlin'in büyük istihbarat ağına ilişkin bilgiler ağızlarından koparılamadan kaçmışlardı.

Hakkı olan o istihbarat ağını çok istiyordu. Güçlü gelenekler gereği, Ajahlar kendi göz ve kulaklarından gelen bilgileri eliyor, ancak Amyrlin'le paylaşmaya razı oldukları kısmını Vakanüvis'e iletiyorlardı, ama Elaida kadının bu kadarcık bilginin bile hepsini ona iletmediğinden emindi. Ama Ajahlardan doğrudan bilgi talep edemezdi. Zayıf olması yeterince kötüydü, bir de dünyadan bilgi dilenmeye başlayamazdı. En azından Kule'den; dünya üzerinde asıl önemli olan kısım Kule'ydi zaten.

Elaida yüzünü diğer kadınınki kadar serin tuttu, onun varlığını fark ettiğini başını sallayarak belli etti, ama lake kaplı kutudaki belgeleri incelermiş gibi yaptı. Kâğıt parçalarını teker teker gözden geçirdi, sonra acele etmeden kutuya geri koydu. Tek kelime görmemişti aslında. Alviarin'i bekletmek can sıkıcıydı, çünkü adi bir numaraydı, ama hizmetkârı olması gereken birine haddini bildirmek için elinde adice numaralardan başka bir şey yoktu.

Bir Amyrlin dilediği emri verebilirdi, Amyrlin'in sözü mutlak kanun sayılırdı. Ama pratikte, Kule Salonu'nun desteği olmadan, o emirlerin çoğu mürekkep ve kâğıt israfından başka bir şey olmazdı. Hiçbir Aes Sedai Amyrlin'e itaatsizlik edemezdi, en azından doğrudan edemezdi, ama pek çok emrin yerine gelmesi için yüzlerce başka emir verilmesi gerekirdi. En iyi zamanlarda, emrin yerine getirilmesi ağırdan alınırdı, zaman zaman öyle ağırdan alınırdı ki, emir asla yerine gelmezdi ve bunlar en iyi zamanlar sayılmazdı.

Alviarin donmuş bir gölet kadar sükûnetle yerinde bekledi. Elaida Altara işi kutuyu kapattı, ama zaferini haber veren kâğıt şeridini elinde tuttu. Bilinçsizce, bir tılsım gibi elledi onu. "Teslyn ya da Joline sonunda gittikleri yere güvenle vardıkları haberini göndermeye tenezzül ettiler mi?"

Bu, Alviarin'e kimsenin Amyrlin'in hâkimiyetinden muaf sayılamayacağını hatırlatmak içindi. Ebou Dar'da neler olduğu kimsenin umurunda değildi, hele Elaida'nın hiç; Altara'nın başkenti denize düşüp kaybolabilirdi ve tüccarlar dışında hiç kimse, hatta Altara'nın kalanı bile fark etmezdi. Ama Elaida koltuğundan vazgeçmesini emrettiği sırada Teslyn Salon'da on beş senelik Temsilci'ydi. Elaida makamını elde etmesinde destek olmuş bir Temsilci'yi –hem de *Kızıl* bir Temsilci'yi– kimsenin bilmediği, ama yüz farklı söylenti ile açıklanmaya çalışan bir sebepten dolayı sinek pisliği kadar önemi olmayan bir tahta büyükelçi olarak gönderebiliyorsa, herhangi birinin tepesine binebilirdi. Joline bambaşka bir meseleydi. O Yeşillerin Temsilciliğine seçileli birkaç hafta olmuştu ve herkes Yeşillerin onu, yeni Amyrlin karşısında sinmeyeceklerini göstermek için seçtiğinden emindi. Amyrlin kadına korkunç bir ceza vermişti. Bu küstahlık göz ardı edilemezdi elbette ve edilmemişti de. Bunu da herkes biliyordu.

Elaida'nın niyeti Alviarin'e kendisinin de savunmasız olduğunu hatırlatmaktı, ama ince kadın o serin gülümsemesi ile gülümsemekle yetinmişti. Salon bu haliyle kaldığı sürece, Alviarin savunmasız değildi.

Alviarin elindeki kâğıtları karıştırdı ve bir tane seçti. “Teslyn ve Joline’den haber yok, Anne, hayır, ama sizin şimdiye dek tahtlardan aldığınız haberlere bakılırsa...” Gülümsemesi, eğlentiye tehlikeli ölçüde yakın bir şeye dönüştü. “Hepsi kanatlarını bir denemek istiyor. Sizin de... önceliniz kadar güçlü olup olmadığınızı sınamak için.” Alviarin bile Elaida’nın huzurunda Sanche denen kadının ismini ağzına almama sağduyusunu gösteriyordu. Ama dediği doğruydu; bütün kral ve kraliçeler, hatta bütün asiller gücünün sınırlarını sınıyor gibiydi. Bunu yapanların başına ne geldiğini göstermeliydi.

Alviarin kâğıtlara bakarak devam etti. “Ama Ebou Dar’dan haber var. Griler aracılığı ile.” Bunu, onu iğnelemek için mi vurgulamıştı? “Anlaşıldığı kadarıyla Elayne Trakand ve Nynaeve al’Meara oradaymış. Kraliçe Tylin’e gönderilen asi... *elçilik heyetinin*... izni ile, tam Aes Sedai rolü yapıyorlarmış. Aynısını yapıyor olabilecek, ismi verilmeyen iki kişi daha varmış. Asilerin yanında başka kimlerin olduğuna dair tam bir liste gönderilmedi. Yalnızca yol arkadaşları da olabilirmiş. Griler emin değil.”

“Işık aşkına, Ebou Dar’da ne işleri olabilir?” dedi Elaida önemsemezce. Kuşkusuz Teslyn *buna* dair haber göndermiş olmalıydı. “Griler artık dedikoduları haber diye yolluyor olmalı. Tarna’nın mesajı onların Salidar’daki asilerin yanında olduğunu söylüyordu.” Tarna Feir Siuan Sanche’nin de orada olduğunu raporlamıştı. Logain Ablar’ın da. Adam hiçbir Kızıl Aes Sedai’nin, değil inkâr etmek, kulak bile vermeye tenezzül etmeyeceği korkunç yalanlar yayıyordu. Sanche denen kadının bu iğrençlikte parmağı vardı ya da yarın güneş batıdan doğacaktı. Neden o kadın sürüne sürüne gidip, diğer yalıtılmış kadınlar gibi gözlerden uzak bir yerde ölmemişti ki?

Derin bir nefes almamak için çaba harcaması gerekti. Asilerin işi görülür görülmez Logain sessizce asılabilirdi; dünyanın büyük kısmı onun uzun zaman önce öldüğünü sanıyordu. Kızıl Ajah’ın onu sahte Ejder olarak ortaya çıkardığını söyleyen pis küfürler adamla birlikte ölecekti. Asilerin işi görüldüğü zaman, Sanche denen kadın Amyrlin’in göz ve kulaklarına ulaşmasını sağlayacak anahtarları ona vermeye zorlanabilirdi. Bir de, kaçmasına yardım eden hainlerin isimlerini. Alviarin’in isminin de o isimlerin arasında olduğunu ummak aptalcaydı. “Elayne ile al’Meara denen kızın koşa koşa Ebou Dar’a gitmesi ve Aes Sedai olduğunu iddia etmesi hiç mantıklı gelmiyor. Sana?”

“Elayne’in bulunmasını emretmiştiniz, Anne. Al’Thor’a bir tasma takmak kadar önemli olduğunu söylemiştiniz. Salidar’daki üç yüz asinin arasındayken, bir şey yapmak imkânsızdı, ama Tarasin Sarayı’nda o kadar iyi korunuyor olmayacak.”

“Dedikodu ve söylentilere ayıracak zamanım yok.” Elaida sözcükleri horgörü ile, sert sert söyledi. Alviarin bilmesi gerekenden daha fazlasını mı biliyordu? Al’Thor’dan ve tasma takmaktan bahsetmesi? “Tarna’nın raporunu bir kez daha okumanı ve sonra kendi kendine, *asilerin* bile Kabuledilmişlerin şal takıyormuş gibi davranmasına izin verip vermeyeceğini sormanı tavsiye ederim.”

Alviarin gözle görülür bir sabırla sözlerini bitirmesini bekledi, sonra kâğıtlarını bir kez daha inceledi ve dört sayfa çekti. “Grilerin ajanı çizimlerini yollamış,” dedi ılımlı bir sesle, sayfaları uzatarak. “Adam ressam sayılmaz, ama Elayne ve Nynaeve’i tanımak mümkün.” Bir an sonra, Elaida çizimleri almayınca, kâğıtları diğerlerinin altına koydu.

Elaida öfke ve utançtan kızardığını hissetti. Alviarin o çizimleri en başta ortaya çıkarmamış, bilinçli olarak yönlendirmişti onu. Bunu görmezden geldi –aksi daha da büyük utanç kaynağı olacaktı– ama soğuk bir sesle konuştu. “Onların yakalanmasını ve huzuruma getirilmesini istiyorum.”

Alviarin’in yüzünde merak göremeyince, kadının bilmemesi gereken neleri bildiğini bir kez daha merak etti. Al’Meara denen kız al’Thor’u yönlendirmek için kullanılabilirdi; aynı köyden gelmişlerdi. Bunu bütün Aes Sedailer biliyordu. Elayne’in Andor’un Kız-Veliahtı olduğunu ve annesinin öldüğünü bildikleri gibi. Morgase ile Beyazpelerinler arasında bir bağlantı olduğunu ima eden söylentiler büyük saçmalıktı, çünkü Morgase asla Işığın Evlatları’ndan yardım istemezdi. Kadın ölmüş, geride bir ceset bile bırakmamıştı ve Elayne Kraliçe olacaktı. Andor Evleri onun yerine Dyelin’i Aslan Tahtı’na çıkarmadan önce asilerin elinden koparılabilirse. Elayne’i, taht üzerinde hak iddia edebilecek diğer asillerden daha önemli kılan şeyin ne olduğunu herkes bilmiyordu. Bir gün Aes Sedai olacağı gerçeği dışında, elbette.

Elaida zaman zaman Kehanet Yetisine sahip olurdu; ondan önce tamamen kaybolduğu düşünülen bir Yeti’ydi bu. Uzun zaman önce, Son Savaş’ı kazanmanın anahtarının Andor’un Kraliyet Evi’nin elinde olduğunu Kehanet etmişti. Yirmi beş sene önce, Morgase Trakand’ın tahta çıkacağı belli olur olmaz, Elaida kıza çengel atmıştı. Elayne’in ne açıdan önemli olduğunu bilmiyordu Elaida, ama Kehanet asla yalan söylemezdi. Bazen

Yetisinden nefret ediyordu neredeyse. Kontrol edemediği şeylerden nefret ederdi.

"Dördünü de istiyorum, Alviarin." Diğer ikisi önemsizdi, elbette, ama riske giremezdi. "Emrimi hemen Teslyn'e gönder. Ona –*ve* Joline'e– de ki, bundan sonra düzenli olarak rapor yollamazlarsa, doğduklarına pişman olurlar. Macura denen kadının gönderdiği bilgileri de ekle." Sonuncusunu söylerken ağzı çarpıldı.

Bu isim Alviarin'in de huzursuzlukla kıpırdamasına sebep oldu. Buna şaşmamak gerekirdi. Ronda Macura'nın pis, küçük ilacı bütün Aes Sedaileri huzursuz edecek bir şeydi. Çatalkök ölümcül değildi –uyuyacak kadar çok içmişseniz, en azından sonradan uyanıyordunuz– ama bir kadının yönlendirme yeteneğini körelten bir çay, doğrudan Aes Sedaileri hedefleyen bir şeymiş gibi görünüyordu. Bu bilginin Galina gitmeden önce elde edilememesi yazık olmuştu; çatalkök erkekler üzerinde de aynı ölçüde faydalı oluyorsa, Galina'nın işini epey kolaylaştırırdı.

Alviarin'in huzursuzluğu yalnızca bir an sürdü; bir an sonra yine kendine hâkim oldu ve buzdan bir duvar gibi amansız görünmeye başladı. "Nasıl dilerseniz, Anne. İtaat etmek üzere sıçrayacaklarından eminim, ki öyle yapmalılar, elbette."

Elaida'nın içinden, kuru otlaklarda yayılan bir yangın gibi hızlı bir sinir dalgası geçti. Dünyanın kaderi onun ellerindeydi ve ayaklarının dibinde önemsiz engeller çıkıp duruyordu. İlgilenmesi gereken asiler ve inatçı hükümdarlar olması yeterince kötüydü. Çok fazla Temsilci arkasından kuşkuyla bakıyor, homurdanıyordu: diğer kadının sürebileceği verimli bir tarla. Yalnızca altı kadın kuşkuya yer bırakmayacak şekilde avucunun içindeydi ve en azından aynı sayıda kadının oy vermeden önce Alviarin'i dikkatle dinlediğinden kuşkulanıyordu. Alviarin onaylamadan hiçbir önemli karar Salon'dan geçemezdi, kuşkusuz. Alviarin'in açık onayını beklemiyordu elbette, Alviarin'in bir Vakanüvis'in sahip olması gereken güç ve etkiden bir zerre fazlasını kullandığını gösterecek hiçbir şey yoktu, ama Alviarin karşı çıkarsa... En azından Elaida'nın onlara gönderdiği herhangi bir şeyi reddedecek kadar ileri gitmemişlerdi. Yalnızca ayak sürümüşler, istediği şeyin ilgi yoksunluğundan sürüncemede kalmasına izin vermişlerdi. Memnun olunacak ne kadar da acınası bir şey. Salon gönderilen talepleri reddetmeye bir kez alışınca, bazı Amyrlinler kukladan farksız hale gelmişlerdi.

Elaida yumruklarını sıktı ve kâğıt şeridinden küçük bir çıtırtı geldi.

Boğanın burnuna halka geçirildi.

Alviarin mermerden bir heykel kadar kendine hâkim görünüyordu, ama artık Elaida'nın umurunda değildi. Çoban yoldaydı, ona geliyordu. Asiler ezilecek, Salon sindirilecekti, Alviarin dizlerinin üzerine çökertilecekti. Aynı anda herkese yaltaklanmaya çalışan, aynı anda hem Elaida'ya, hem de Beyazpelerinlere, kim bilir aynı zamanda bir de al'Thor'a boyun eğermiş gibi görünen Illian kralı Mattin Stepaneos'tan Saldaea kraliçesi Tenobia'ya kadar, huysuzluk eden bütün hükümdarlar hizaya getirilecekti. Elayne Caemlyn'de tahta oturtulacak, ağabeyinin Elaida'nın yoluna çıkması engellenecekti. Kız onu o tahta oturtanın kim olduğunu çok iyi biliyor olacaktı. Kule'de biraz daha zaman geçirse, kız Elaida'nın ellerinde ıslak kile dönerdi.

O adamların saklandıkları delikten çıkarılmalarını istiyorum, Alviarin." Kimi kastettiğini söylemesine gerek yoktu; Kule'nin yarısı *o adamlar* ve *Siyah* Kulelerinden başka hiçbir şeyden bahsetmiyordu zaten, diğer yarısı ise köşelerde fısıldıyorlardı onları.

"Rahatsız edici raporlar var, Anne." Alviarin bir kez daha kâğıtlarında göz gezdirdi, ama Elaida onun yalnızca yapacak bir şey aradığını düşündü. Başka sayfa seçmedi. Kadını başka hiçbir şey uzun süre için rahatsız etmiyorsa da, Caemlyn'in dışındaki o iğrenç pislik yığını etmeliydi.

"*Başka* söylentiler mi? O iğrenç *affa* yanıt olarak binlerce kişinin Caemlyn'e akın ettiği hikâyelerine inanıyor musun?" Al'Thor'un çıkardığı en küçük sorun değildi, ama endişe etmeye değecek bir şey de sayılmazdı. Yalnızca Elayne Caemlyn'de taç giymeden önce temizlenmesi gereken bir çöp yığını.

"Elbette hayır, Anne, ama..."

"Toveine önderliğinde yapılacak; bu iş Kızıllara düşer." Toveine Gazal on beş sene boyunca Kule'den uzak yaşamıştı, ta ki Elaida onu geri çağırana kadar. Onunla aynı zamanda istifa eden ve "gönüllü" inzivaya çekilen diğer iki Kızıl Temsilci artık evhamlı kadınlardı, ama Lirene ile Tsutama'nın aksine, Toveine sürgünden daha da zorlu bir kadın olarak dönmüştü. "Yanına elli Aes Sedai alacak." Bu *Siyah* Kule'de yönlendirmeyi becerebilen iki üç adamdan fazlası olamazdı, Elaida bundan emindi. Elli Aes Sedai onları kolaylıkla alt edebilirdi. Ama ilgilenilmesi gereken başkaları olabilirdi. Aylaklar, kamp takipçileri, boşuna umutlar ve delice hırslarla dolu ahmaklar. "Ayrıca, yüz de asker alacak –hayır, iki yüz olsun."

“Bunun akıllıca olacağından emin misiniz? Binlerce adam olduğu söylentisi delilik kuşkusuz, ama Caemlyn’deki bir Yeşil ajan bu Siyah Kule’de dört yüzden fazla kişi olduğunu iddia ediyor. Akıllı bir adam bu ajan. Şehirden kamplarına giden erzak arabalarını saymış, anlaşılan. Hem, Mazrim Taim’in de onların yanında olduğu söylentilerinin farkındasınızdır.”

Elaida yüzünü ifadesiz tutmak için çabaladı ve zar zor başardı. Taim’in isminden bahsedilmesini yasaklamıştı ve Alviarin’e ceza vermeye cesaret edemeyeceği –cesaret edemeyeceği!– gerçeği acıydı. Kadın doğrudan gözlerine bakıyordu; bu sefer baştan savma bir “Anne” bile dememiş olması anlamlıydı. Hem, eylemlerinin *akıllıca* olup olmadığını sorma *cüreti!* Elaida Amyrlin Makamı’ydı! Eşitler arasında önde gelen değil; Amyrlin Makamı!

Lake kaplı kutuların en büyüğünü açınca, gri kadife üzerine dizilmiş fildişi biblolar ortaya çıktı. Genellikle, onlara dokunmak bile Elaida’yı yatıştırmaya yeterdi. Dahası, tıpkı büyük keyif aldığı örgü işi gibi, o anda huzurunda her kim varsa, Elaida’nın dikkatini onun söylediklerine değil de o biblolara verdiğini görmek, ona konumunu hatırlatırdı. İlk önce zarif, akıcı hatlara sahip, güzel bir kedi biblosunu, sonra tuhaf, küçük bir hayvanla birlikte betimlenmiş girift elbiseli bir kadın biblosunu yokladı. Oymacının hayalinden çıkmış bir şeydi o tuhaf hayvan, kıllarla kaplı bir adama çok benziyordu, kadının omzuna çöküp oturmuştu. Elaida sonunda bir balık oyması seçti, öyle titizlikle yapılmıştı ki fildişinin eskilikten sararmış olmasına rağmen, neredeyse gerçek görünüyordu.

“Dört yüz işe yaramaz adam, Alviarin.” Şimdiden sakinleşmişti, çünkü Alviarin’in ağzı gerilmişti. Birazcık, ama Elaida kadının yüzündeki her bozgun işaretinin keyfini çıkarıyordu. “Eğer o kadar varsa. Ancak bir ahmak yönlendirebilen bir iki adamdan fazlası olduğuna inanır. En fazla o kadar vardır! On sene içinde yönlendirebilen yalnızca altı adam bulduk. Son yirmi sene içinde, yalnızca yirmi dört. Her yerin nasıl titizlikle tarandığını biliyorsun. Taim’e gelince...” İsim dilini yakıyordu; Aes Sedailerin eline geçtikten sonra ehlileştirilmeden kaçan tek sahte Ejder. Hükümdarlığına dair Tarihçelere geçmesini istediği bir şey değildi. Kendisi nasıl kaydedileceğine karar verene kadar değil. Şu anda Tarihçeler adamın yakalanması hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Elaida başparmağını balığın pulları boyunca gezdirdi. “O öldü, Alviarin, aksi halde uzun zaman önce haberini almış olurduk. Hem de al’Thor’a hizmet ederken ölmedi. Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia etmekten

vazgeçip, Yenidendoğan Ejder'e boyun eğdiğini iddia ettiğini aklın alıyor mu? Adam Caemlyn'deyse, Davram Bashere'in onu en azından öldürmeye çalışmamasını aklın alıyor mu?" Saldaea'nın Mareşal Generali'nin Caemlyn'de, al'Thor'dan emir aldığını hatırlayınca parmağı pulların üzerinde daha hızlı hareket etti. Tenobia ne oyun oynuyordu? Ama Elaida bütün düşüncelerini kendine sakladı ve kutusundaki biblolar kadar sakin bir ifadeyi korudu.

"Yirmi dört, yüksek sesle söylenmek için tehlikeli bir sayıdır," dedi Alviarin kötücül bir sessizlikle, "iki bin kadar tehlikeli. Vakanüvisler yalnızca on altı kişi kayda geçmiş. Şu anda ihtiyaç duyulan son şey o senelerin gömüldüğü yerden kalkması. Ya da yalnızca onlara ne denilmişse onu bilen Aes Sedailerin gerçeği öğrenmesi. Sizin geri getirdikleriniz bile sessizliklerini koruyorlar."

Elaida şaşkın şaşkın baktı. Bildiği kadarıyla Alviarin o senelere ilişkin gerçeği ancak Vakanüvisliğe terfi ederken öğrenmişti, ama kendi bilgisi daha kişiseldi. Alviarin bunu bilebileceğinden değil. En azından kesin olarak bilemezdi. "Kızım, ortaya ne çıkarsa çıksın, benim korkum yok. *Bana* kim ceza verecek ve hangi suçlama ile?" Bu, gerçeğin çevresinden güzelce dolanıyordu, ama görünüşe göre diğer kadını hiç etkilememişti.

"Tarihçeler belirsiz bir sebepten halkın önünde cezalandırılan bir dizi Amyrlin'den bahsediyor, ama bana her zaman, başka seçenek bulamayan bir Amyrlin tarihi ancak bu şekilde kaydedebilirdi gibi gelmiştir. Yalnız..."

Elaida avucunu masaya indirdi. "Yeter, kızım! Kule kanunu *benim!* Gizli olan gizli kalacak, yirmi senedir ne sebeple gizlendiyse o sebepten... Beyaz Kule'nin iyiliği için." Ancak o zaman avucunun berelendiğini hissetti; elini kaldırdığı zaman balık biblosunun iki parçaya ayrılmış olduğunu gördü. Ne kadar eskiydi o biblo? Beş yüz yıllık mı? Bin? Öfkeden titrememek için kendini zor tutuyordu. Sesi öfkeyle yoğunlaştı ama. "Toveine elli Aes Sedai ve iki yüz Kule Askeri'nin başına geçecek ve onları Caemlyn'e, bu Siyah Kule'ye götürecek. Yönlendirebilen bütün erkekleri ehlileştirecek ve asacak. Canlı yakalanan başka herkesi de." Kule kanununun ihlal edilmesi emrini dinlerken Alviarin kılını bile kıpırdatmadı. Elaida gerçeğin nasıl olmasını istiyorsa o şekilde konuşmuştu; bu ve başka her konuda, gerçekten de Kule kanununu oydu. "Aynı sebepten, ölüleri de asın. Gerçek Kaynak'a dokunmayı düşünen her erkeğe uyarı olsun. Toveine yanıma gelsin. Planını duymak istiyorum."

“Nasıl emrederseniz öyle olacak, Anne.” Kadının yanıtı yüzü kadar serin ve tereddütsüzdü. “Ama öneride bulunmama izin verirseniz, Kule’den bu kadar çok Aes Sedai göndermeden önce bir kez daha düşünmek isteyebilirsiniz. Görünüşe göre asiler önerinizi yeterli bulmamışlar. Artık Salidar’da değiller. Yürüyüşe geçmişler. Raporlar Altara’dan geldi, ama şimdiye dek Murandy’ye ulaşmış olmalılar. Ve kendilerine bir Amyrlin seçmişler.” İsim ararmış gibi en üstteki kâğıdı taradı. “Görünüşe göre, Egwene al’Vere’i.”

Alviarin’in bunu, en önemli haberi şimdiye dek bekletmiş olması Elaida’yı öfkeden patlatmalıydı. O bunun yerine başını arkaya devirdi ve bir kahkaha patlattı. Tepine tepine gülmesine engel olan tek şey vakarına sıkı sıkı tutunmasıydı. Alviarin’in yüzündeki şaşkınlığı görünce kahkahaları daha da şiddetlendi. Sonunda parmakları ile gözlerindeki yaşları sildi.

“Anlamıyor musun,” dedi, kahkahalar arasında konuşmayı başarabildiğinde. “Temsilcilerden biri değil de Vakanüvis olman iyi bir şey, Alviarin. Salon’da görev yapsan, bu körlükle, diğerleri bir ay içinde seni bir dolaba kapatır ve yalnızca oy verdirmek için çıkartır.”

“Yeteri kadar anlıyorum, Anne.” Alviarin’in sesinde hiç hararet yoktu; tam tersine, buzdan duvarlarla kaplanmış gibiydi. “Üç yüz, belki daha fazla asi Aes Sedai’nin Tar Valon’a doğru yürüyüşe geçtiğini ve yanlarında, büyük bir kumandan olarak tanınan Gareth Bryne’ın komutasında bir ordu olduğunu görüyorum. Saçma raporları göz ardı etsek bile, o ordu yirmi bin askerden oluşuyor olabilir ve başlarında Bryne varken, geçtikleri her köyden, her kasabadan daha fazla asker toplarlar. Şehri alabileceklerini söylemiyorum elbette, ama gülünecek mesele değil yine de. Yüksek Kumandan Chubain’e Kule Askerleri’nin sayısını arttırması emredilmeli.”

Elaida’nın ekşi bakışları kırık balığa kaydı. Ayağa kalktı ve sırtını Alviarin’e dönerek uzun adımlarla en yakın pencereye yürüdü. İnşası süren saray ve hâlâ elinde tuttuğu kâğıt parçası kızgınlığını alıp götürdü.

Gelecekteki sarayına gülümsedi. “Üç yüz asi, evet, ama Tarna’nın raporunu bir kez daha okumalısın. En azından yüz tanesi sinir krizinin eşiğinde.” Tarna’ya bir ölçüye dek güvenirdi, kafasında saçmalığa yer olmayan bir Kızıl’dı o ve asilerin gölgelere sıçradıklarını söylüyordu. Bir çoban arayan ve içten içe çaresizlik hisseden koyunlar gibi, demişti. Yabanilerdendi o kadın, elbette, ama yine de aklı başındaydı. Tarna yakında dönecekti. O zaman daha eksiksiz bir rapor verebilirdi. İhtiyaç

duyulduğundan değil. Asilerin arasında Elaida'nın planları işlemeye başlamıştı bile. Ama bu onun sırrıydı.

"Tarna her zaman insanlara, yapmayacakları açık olan şeyleri yaptırmayı başarmıştır." Bunda bir vurgu, anlamlı bir tını mı vardı? Elaida duymazdan gelmeye karar verdi. Alviarin'in söylediği çok şeyi duymazdan gelmek zorunda kalıyordu, ama onun da günü gelecekti. Yakında.

"Ordularına gelince, kızım. Tarna en fazla iki yüz üç yüz erkek diyor. Daha fazla adamları olsaydı, bizi etkilemek için Tarna'nın onları görmesine izin verirlerdi." Elaida'nın fikrine göre, verdikleri bilginin daha değerli sanılması için, gözler ve kulaklar her zaman abartırdı. Yalnızca Aes Sedailere güvenilebilirdi. En azından Kızıl Aes Sedailere. Bazılarına. "Ama yanlarında yirmi bin, elli bin, yüz bin adam olsa da umurumda olmazdı. Neden, tahmin edebiliyor musun?" Ona döndüğü zaman, Alviarin'in yüzünde sakin bir kendine hâkimiyet ifadesi vardı; bir kör cehalet maskesi. "Kule kanununu iyi bilir gibisin. Asiler nasıl bir ceza ile karşı karşıya?"

"Elebaşları için," dedi Alviarin yavaşça, "yalıtılma." Hafifçe kaşlarını çattı. Ayak değiştirirken eteği hafifçe sallandı. Güzel. Kabuledilmişler bile bilirdi bunu ve Alviarin Elaida'nın neden sorduğunu anlayamamıştı. Çok güzel. "Diğerlerinden çoğu için de."

"Belki." Gerektiği gibi boyun eğerlerse elebaşları bile bundan kurtulabilirdi. Kanuna göre mümkün olan en hafif ceza, Büyük Salon'da, toplanan Aes Sedailerin önünde sopa ile dövülmek ve ardından en az bir sene bir gün halk içinde kamu hizmeti görmekti. Ama kamu hizmetinin kesintisiz görülmesi gerektiğini söyleyen hiçbir şey yoktu; bir ay orada, bir ay burada, suçlarının bedelini ödemeleri on sene sürebilir ve Elaida'ya karşı çıkmanın nelere yol açtığını hatırlatabilirdi. Bazıları yalıtılacaktı elbette – Sheriam ve sözde Temsilcilerden önde gelen birkaçı– ama yalnızca kalanların içine yanlış adım atma korkusu salmaya yetecek, ama Kule'yi zayıf düşürmeyecek kadar. Beyaz Kule'nin bütün ve güçlü olması gerekiyordu. Güçlü ve tamamen Elaida'nın kontrolü altında.

"İşledikleri suçlar arasında yalnızca bir tanesi yalıtılmayı *zorunlu kılıyor!*" Alviarin ağzını açtı. Eskiden de isyanlar olmuştu, öyle derinlere gömülmüştü ki Aes Sedailer arasında yalnızca birkaç kişi biliyordu; Tarihçeler sessiz kalıyor, yalıtılanların ve idam edilenlerin listeleri, onları saklayan kütüphaneciler dışında, yalnızca Amyrlin, Vakanüvis ve Temsilcilere açık duruyordu. Elaida Alviarin'in konuşmasına fırsat tanımadı. "Hak etmediği halde Amyrlin Makamı unvanını kullanan

herhangi birinin yalıtılması *şart.* Başarı şansları olduğuna inansalardı, Sheriam *Amyrlin* olurdu ya da Lelaine, Carlinya ya da diğerlerinden biri." Tarna Romanda Cassin'in çekildiği köşeden çıktığını raporlamıştı; birazcık şansı olduğunu düşünse, Romanda etole iki eliyle birden yapışırdı kuşkusuz. "Bunun yerine, bir *Kabuledilmiş* buldular."

Elaida çarpık bir gülümseme ve eğlenti ile başını iki yana salladı. Bir kadının nasıl Amyrlin seçildiğini belirleyen kanununu kelimesi kelimesine tekrarlayabilirdi –kendisi de kullanmıştı o kanunu– ve kanun Amyrlin seçilecek kadının tam Aes Sedai olması gerektiğini söylemiyordu. Elbette, Amyrlin Aes Sedai *olmalıydı,* bu yüzden kanunu hazırlayanlar bunu ifade etmeye gerek duymamışlardı ve asiler bu boşluktan faydalanmıştı. "Çabalarının ümitsiz olduğunu biliyorlar, Alviarin. Kasıla kasıla dolanacaklar, fart furt edecekler, ceza görmemek için ellerinden geleni artlarına koymayacaklar, kendilerini korumaya çalışacaklar, sonra da kızı kurban edecekler." Yazık. Al'Vere denen kız al'Thor'u yönlendirmek için kullanabileceği bir başka maşa idi. Hem, Tek Güç konusunda potansiyelini gerçekleştirdiği zaman, bin seneden fazla zamandır görülen en kuvvetli Aes Sedai olacaktı. Gerçekten yazık.

"Gareth Bryne ve ordusu bana fart furt etmek gibi gelmedi. Ordunun Tar Valon'a ulaşması beş altı ay alır. Bu sürede, Yüksek Kumandan Chubain Askerlerin sayısını arttıra..."

"*Orduları* demek," diye alay etti Elaida. Alviarin öyle büyük bir aptaldı ki; serin görünümüne rağmen, tam bir tavşandı. Şimdi de Sanche denen kadının iddia ettiği, Terkedilmişlerin serbest olduğu saçmalıklarını tekrarlamaya başlayacaktı. Elbette, Alviarin sırrı bilmiyordu, ama yine de... "Kargı taşıyan çiftçiler, yay taşıyan kasaplar, ata binmiş terziler! Ve her adımda, Artur Şahinkanadı'na set çeken Parlak Duvarlar'ı düşünüyorlar." Hayır, tavşan değil. Sinsi bir gelincik. Ama eninde sonunda Elaida'nın pelerininde gelincik kürkünden kenar süsü olacaktı. Işık izin verirse, yakında. "Yolun her adımında, on olmasa bile bir adam kaybedecekler. Asilerimiz kapılarımıza, yanlarında Muhafızlarından başka kimse olmadan dayanırlarsa hiç şaşmam." Kule'deki bölünmeden çok fazla kişi haberdardı. Elbette, isyan bir kez bastırılınca, bütün bunlar bir taktik gibi gösterilebilirdi, belki genç al'Thor'u kontrol etme çabasının bir parçası olarak. Seneler gerekebilirdi ve anıların solması için nesiller. Bunun bedelini her asi ayrı ayrı, dizleri üzerinde ödeyecekti.

Elaida, bütün asileri gırtlaklarından yakalamış gibi yumruğunu sıktı ya da Alviarin'i. "Onları kıracağım, kızım. Çürük bir kavun gibi yarılacaklar." Lord Bryne kaç çiftçi, kaç terzi bulursa bulsun, Elaida'nın sırrı bunun gerçekleşmesini sağlayacaktı, ama bırak Alviarin canı ne istiyorsa onu düşünsün. Aniden Kehanet onu pençesine aldı, olaylar gözlerinin önünde gerçekleşse bundan daha fazla emin olamazdı. Bu kesinlik duygusuna güvenerek bir uçurumdan aşağı adım atabilirdi. "Beyaz Kule bir kez daha bütün olacak, yalnızca kovulanlar ve hor görülenler dışarıda kalacak. Kule her zamankinden daha bütün, daha güçlü olacak. Rand al'Thor Amyrlin Makamı ile yüzleşecek ve onun öfkesini bilecek. Siyah Kule kan ve ateş içinde paramparça olacak ve Aes Sedaileri onun üzerinde yürüyecek. Bunu Kehanet ediyorum."

Her zamanki gibi, Kehanet onu tir tir titrer halde, nefes nefese bıraktı. Kendini kıpırdamadan, dik durmaya ve ağır ağır nefes almaya zorladı; zayıflığını kimsenin görmesine izin vermezdi. Ama Alviarin... Gözleri açılabildiği kadar açılmış, dudakları söyleyeceği sözleri unutmuş gibi aralanmıştı. Ellerinden bir kâğıt parçası kaydı, neredeyse yere düşmeden önce tutamayacaktı. Bu kendine gelmesini sağladı. Bir anda dingin maskesini kazandı, Aes Sedai sükûnetinin mükemmel bir timsali oldu, ama kesinlikle iliklerine dek sarsılmıştı. Ah, çok güzel. Bırak Elaida'nın zaferinin kesinliği üzerine geviş getirsin biraz. Geviş getirsin ve dişlerini kırsın.

Elaida derin bir nefes aldı ve bir kez daha yazı masasının başına oturarak kırılan fildişi balığı bir kenara, görmek zorunda olmadığı bir yere koydu. Zaferinden faydalanma zamanı gelmişti. "Bugün yapılacak işler var, kızım. İlk mesaj Leydi Caraline Damodred'e gidecek..."

Elaida planlarını açtı, Alviarin'in bildiklerine dayanarak genişletti, onun bilmediği bazı şeyleri açıkladı, çünkü bir Amyrlin Vakanüvisi aracılığı ile çalışırdı sonuçta; kadından ne kadar nefret ederse etsin, Alviarin'in gözlerine bakmak, başka neleri bilmediğini merak etmesini izlemek keyifli işti. Ama Elaida Aryth Okyanusu ile Dünyanın Omurgası arasındaki dünyaya emirler verir, böler ve görevlendirirken, zihni kafese kapatılmış bir ayı gibi ona gelmekte olan al'Thor'un imgesi ile meşgul oluyordu. Akşam yemeğini hak etmek için oynamayı öğrenecek olan bir ayı.

Tarihçeler Yenidendoğan Ejder'den bahsetmeden Son Savaş senelerini kaydedemezdi, ama Elaida bir ismin tüm diğerlerinden daha büyük harflerle yazılacağını biliyordu. Elaida do Avriny a'Roihan, Murandy'nin kuzeyinde

önemsiz bir Ev'in en küçük kızı, tarihe tüm zamanların en büyük ve en güçlü Amyrlin Makamı olarak geçecekti. Dünyanın tarihindeki en güçlü kadın. İnsanoğlunu kurtaran kadın.

Kahverengi otlarla kaplı alçak tepelerin arasındaki derin bir çukurda duran Aieller, esen rüzgârın önünde sürüklenen toz bulutlarını görmezden gelerek heykel gibi duruyorlardı. Senenin bu zamanında toprağın derin bir kar tabakası ile kaplanmış olması gerekirdi, ama bu onları rahatsız etmiyordu; aralarında hiçbiri kar görmemişti ve güneş daha zirvesine ulaşmamış olmasına rağmen fırın gibi sıcak hava, onların geldiği yere göre o kadar da sıcak sayılmazdı. Onların dikkati güneydeki yükseltideydi, Shaido Aiellerinin kaderini belirleyecek işareti bekliyorlardı.

Sevanna dışarıdan bakıldığında diğerleri gibi görünüyordu, ama rahatça topuklarının üzerine çökmüş, yüzleri gözlerine dek peçelerle örtülmüş Kızlardan bir halka yerini ayırt ediyordu. O da bekliyordu, belli ettiğinden daha büyük sabırsızlıkla, ama dikkati yalnızca bekleme işine odaklanmamıştı. İşte bu yüzden o emir veriyor, diğerleri itaat ediyordu. İkinci sebep ise şuydu: zamanı geçmiş geleneklerin ve bayat âdetlerin elinizi kolunuzu bağlamasına izin verirseniz neler olabileceğini yalnızca o görüyordu.

Hafifçe sola kayan yeşil gözleri on iki adam ve bir kadın gördü. Her biri boğa derisinden birer yuvarlak kalkan ve üç dört kısa mızrak taşıyordu. Burada da Üç Kat Topraklar'da olduğu kadar kolaylıkla araziye karışan gri kahverengi *cadin'sor*'lara bürünmüşlerdi. Grileşmeye yüz tutmuş, kısa saçları başına sardığı *shoufa*'nın altında kaybolan Efalin zaman zaman Sevanna'dan tarafa bakıyordu; bir Mızrağın Kızı'nın huzursuz olduğu söylenebilirse, Efalin huzursuzdu. Shaido Kızların bazıları güneye gitmiş, Rand al'Thor'un çevresinde pervane olan ahmaklara katılmışlardı. Sevanna burada kalanların da gitmekten bahsettiğinden emindi. Sevanna'ya, kendisi de bir zamanlar *Far Dareis Mai* imiş gibi, Kızlardan bir eşlikçi grubu vermenin bunu dengelemeye yetip yetmediğini merak ediyor olmalıydı Efalin. En azından Efalin gerçek gücün kimde olduğundan şüphe etmiyordu.

Efalin gibi, erkekler de Shaido savaşçı topluluklarının önderleriydi ve yükseltiyi gözlemeye verdikleri aralarda her biri bir diğerini de gözlüyordu. Özellikle de *Seia Doon*'lardan Maeric ve *Far Aldazar Din*'lerden, yüzünde yara izi olan Bendhuin. Bugünden sonra, Shaidoların Rhuidean'a bir adam

göndermesine hiçbir şey engel olamayacaktı. Hayatta kalırsa klan şefi olarak işaretlenecek bir adam. Bu gerçekleşene kadar, Sevanna klan şefi olarak konuşuyordu, çünkü son şefin duluydu o. Son iki şefin dulu. Bırak kötü şans getirdiğini mırıldananlar kendi sözcükleri ile boğulsunlar.

Sevanna kollarına astığı siyah şalını düzeltir, kolyelerini düzenlerken altın ve fildişi bilezikleri yumuşak seslerle şıngırdadılar. Kolyelerinin çoğu da altın ve fildişi idi, ama bir tanesi eskiden bir ıslaktopraklı asil kadına ait olan bir inciler ve yakutlar yığını idi ve küçük bir tavuk yumurtası boyunda bir yakut göğüslerinin arasına sokulmuştu —asil kadın artık Kardeşkatili'nin Hançeri denen dağda yaşıyor, beyaz giyiyor ve tüm diğer *gai'shain*'ler gibi getir götür işleri yapıyordu. Islaktopraklılar zengin ganimetlere sahipti. Sevanna'nın parmağındaki kocaman bir zümrüt güneş ışığını yakaladı; kendi parmağındakiler ne kadar bakış çekiyor olursa olsun, yüzükler, edinmeye değer ıslaktopraklı âdetlerinden biriydi. Bu yüzük kadar muhteşemlerini bulursa, daha fazlasını edinecekti.

Erkeklerin çoğu Rhuidean'dan sınavdan geçmek üzere Bilgelerin ilk Maeric ya da Bendhuin'e izin vereceğini düşünüyordu. O grupta yalnızca Efalin hiçbirinin gitmeyeceğini tahmin ediyordu ve onunki de bir tahmindi yalnızca; aynı zamanda, tahminlerini başkalarına değil yalnızca Sevanna'ya ifade edecek kadar kurnaz biriydi. Onların zihinleri eski âdetlerden kurtulma olasılığını kavrayamıyordu. Aslında, Sevanna yeni âdetler getirmek konusunda sabırsızsa da, bunu yavaş yavaş yapması gerektiğinin de farkındaydı. Shaidolar Ejderduvarı'nı aşıp ıslaktopraklara gireli beri çok şey değişmişti –Üç Kat Topraklar'da karşılaştırıldığı zaman hâlâ ıslak sayılırlardı– ama daha fazlası değişecekti. Rand al'Thor bir kez Sevanna'nın eline geçince, bir kez *Car'a'carn* ile, Aiellerin şeflerin şefi ile evlenince –bu Yenidendoğan Ejder saçmalığı ıslaktopraklı aptallığı idi– klan şeflerini ve boy şeflerini atamanın yeni yolları olacaktı. Hatta belki savaşçı toplulukların önderlerini. Onları Rand al'Thor seçecekti. Sevanna'nın işaret ettiği kişileri, elbette. Ve bu yalnızca başlangıç olacaktı. Bir hükümdarın unvanını çocuklarına aktarmasına izin veren ıslaktopraklı âdeti. Sevanna'nın çocuklarına örneğin.

Rüzgâr bir an şiddetlendi ve güneye esti. Islaktopraklıların atlarının ve arabalarının seslerini bastıracaktı.

Sevanna şalını yeniden düzeltti, sonra yüz buruşturma isteğini bastırdı. Ne pahasına olursa olsun sinirli görünmemeliydi. Sağa baktığı zaman endişesi başladığı gibi sona erdi. İki yüzden fazla Shaido Bilgesi oraya

toplanmıştı. Normalde en azından bir kısmı akbaba gibi onu izliyor olurdu, ama şimdi hepsinin gözleri yükseltideydi. Birden fazlası huzursuz huzursuz şalını düzeltiyor ya da geniş eteklerini sıvazlıyordu. Sevanna'nın dudakları kıvrıldı. O yüzlerin bazıları boncuk boncuk terlemişti. Ter! Şerefleri nereye gitmişti ki sinirli olduklarını herkese gösteriyorlardı?

Genç bir *Sovin Nai* yukarıda belirdiği zaman herkes hafifçe gerildi. Adam yamaç aşağı inerken peçesini indirdi. Gerektiği gibi, doğrudan Sevanna'ya gitti, ama sesini herkesin duyabileceği şekilde yükselterek Sevanna'yı kızdırdı. “İleri izcilerinden biri kaçtı. Yaralı, ama yine de at sırtında.”

Daha o sözlerini bitirmeden topluluk önderleri harekete geçti. Buna asla izin veremezdi. Asıl savaşa onlar önderlik edecekti –Sevanna hayatı boyunca mızrak almamıştı eline– ama onun kim olduğunu unutmalarına bir an bile izin vermeyecekti. “Son mızrağa kadar hepsini fırlatın onlara,” diye emretti yüksek sesle, “hazırlanmalarına izin vermeyin.” Hep birden ona döndüler.

“Her mızrağı mı?” diye sordu Bendhuin inanmazlıkla. “Korumalar dışında, demek istiyorsun...”

Maeric dik dik bakarak adamın üzerinden konuştu. “Yedek tutmazsak biz...”

Sevanna ikisinin sözünü kesti. “Her mızrağı dedim! Dans ettiğimiz kişiler Aes Sedai! Onları hemen alt etmeliyiz!” Efalin ve diğerlerinin çoğunluğu ifadesizliklerini korudular, ama Bendhuin ile Maeric itiraz etmeye hazırlanarak kaşlarını çattılar. Aptallar. Karşılarında birkaç düzine Aes Sedai, birkaç yüz ıslaktopraklı asker vardı, ama yanlarına almakta ısrar ettikleri kırk bin *algai'd'siswai*'e rağmen yine de izcilerden korumalar ve yedek mızraklar istiyorlardı. Karşılarında Aieller ya da bir ıslaktopraklı ordusu varmış gibi. “Shaidoların klan şefi olarak konuşuyorum.” Bunu söylemek zorunda kalmamalıydı, ama bir hatırlatmanın zararı olmazdı, “Yalnızca bir avuçlar.” Sonra söylediği her sözcüğü horgörüyle telaffuz etti. “Mızraklar çabuk hareket ederse alt edilebilirler. Bu gün doğumunda Desaine'in intikamını almaya hazırdınız. Korku kokusu mu alıyorum şimdi? Birkaç ıslaktopraklıdan korkuyor musunuz? Shaidolar şereflerini mi yitirdiler?”

Bu, niyetlendiği gibi, adamların yüzlerini taşa çevirdi. Peçesini takarken Efalin'in gözleri bile cilalı, gri mücevherler gibi parlıyordu; parmakları Kızların el konuşması ile hareket etti ve topluluk önderleri yamaç yukarı

koşarken Sevanna'nın çevresindeki Kızlar da takip ettiler. İşte *bu* niyetlendiği bir şey değildi, ama en azından mızraklar harekete geçmişti. Çukurun dibinde olmasına rağmen çıplak toprak gibi görünen yerlerden *cadin'sor*'a bürünmüş şekiller fırladığını, atları bile geride bırakacak uzun adımlarla hepsinin güneye seğirttiğini görebiliyordu. Boşa harcanacak zaman yoktu. Daha sonra Efalin'e iki çift laf etmeyi aklının bir köşesine yazan Sevanna, Bilgelere döndü.

Tek Güç kullanabilen Shaido Bilgelerinin en güçlülerinden seçilmişlerdi. Rand al'Thor'un çevresindeki her Aes Sedai'ye karşılık altı yedi Bilge vardı, ama Sevanna tereddütlü olduklarını gördü. Taş gibi suratların arkasında saklamaya çalıştılar bunu, ama oradaydı işte, oraya buraya kayan gözlerinde, dudaklarını ıslatan dillerinde vardı. Bugün pek çok gelenek ihlal ediliyordu, eski ve kanun kadar güçlü gelenekler. Bilgeler savaşa katılmazdı. Bilgeler Aes Sedailerden uzak dururdu. Eski hikâyeleri biliyorlardı, Aiellerin Üç Kat Topraklar'a Aes Sedaileri hayal kırıklığına uğrattıkları için gönderildiklerini, onları bir kez daha hayal kırıklığına uğratırlarsa yok olacaklarını biliyorlardı. Hikâyeleri duymuşlardı. Rand al'Thor'un herkesin önünde, Aes Sedailere ettikleri hizmetin bir parçası olarak, Aiellerin şiddete başvurmama yemini ettiklerini iddia ettiğini duymuşlardı.

Sevanna eskiden o hikâyelerin yalan olduğundan emindi, ama son zamanlarda Bilgelerin bunların gerçek olduğunu bildiğine inanıyordu. Kimse ona böyle söylememişti, elbette. Fark etmezdi. Kendisi, Bilge olmak için Rhuidean'a yapması gereken iki yolculuğu yapmamıştı, ama bazıları gönülsüzce de olsa, diğerleri onu Bilge kabul etmişti. Artık kabul etmeye devam etmek dışında seçenekleri yoktu. Faydasız gelenekler değişecek, yeni gelenekler oluşacaktı.

"Aes Sedailer," dedi yumuşak sesle. Sözlerini duymak için bilezik ve kolye şıngırtıları eşliğinde ona doğru eğildiler. "Rand al'Thor, *Car'a'carn* ellerinde. Onu onlardan kurtarmalıyız." Bazıları kaşlarını çattılar. Çoğu, ikinci kocası Couladin'in ölümünün intikamını almak için *Car'a'carn*'ı canlı istediğine inanıyordu. Bunu anlıyorlardı, ama sırf bunun için buraya gelmezlerdi. "Aes Sedailer," diye fısıldadı Sevanna öfkeyle. "Biz yeminimizi tuttuk, ama onlar kendi yeminlerini bozdular. Biz hiçbir şeyi ihlal etmedik, ama onlar her şeyi ihlal ettiler. Desaine'in nasıl öldürüldüğünü biliyorsunuz." Elbette biliyorlardı. Onu izleyen gözleri aniden keskinleşti. Bir Bilge'yi öldürmek, hamile bir kadını, bir çocuğu ya

da bir demirciyi öldürmeye denkti. O gözlerin bazıları *çok* keskindi. Therava’nınkiler, Rhiale’ninkiler, diğerlerininkiler. “Bunun o kadınların yanlarına kâr kalmasına izin verirsek, hayvanlardan da beteriz demektir, hiç şerefimiz yok demektir. Benim şerefim var.”

Bunun üzerine vakarla eteklerini topladı ve başını kaldırarak, arkasına bakmadan yamacı tırmandı. Diğerlerinin takip edeceğinden emindi. Thevara, Norlea ve Dailin bunu sağlayacaktı. Onlar ve Rhiale, Tion, Meira ve birkaç gün önce onunla beraber gelip Rand al’Thor’un Aes Sedailer tarafından dövüldüğünü, sonra tahta sandığına geri konduğunu gören diğerleri. Yaptığı hatırlatma, diğerlerinden çok o on üç kadın içindi. Sevanna’yı hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edemezlerdi. Desaine’in gerçekte nasıl öldüğü bilgisi onları birbirlerine bağlıyordu.

Bacaklarına dolaşmasın diye eteklerini kollarına toplamış olmalarına rağmen, ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar, Bilgeler *cadin’sor* giymiş *algai’d’siswai*’lere yetişemiyordu, ama yine de koştular. Bu alçak, yükselip alçalan tepelerde sekiz kilometre uzun bir koşu değildi. Bir tepeyi tırmandıklarında mızrak dansının çoktan başlamış olduğunu gördüler. Bir şekilde başlamıştı.

Binlerce *algai’d’siswai* ıslaktopraklı arabalarından oluşturulmuş bir halkanın dışında peçeli, gri kahverengi, dev bir sel olmuşlardı. Araba halkasının kendisi, bu bölgeyi benek benek kaplayan küçük ağaç kümelerinden bir tanesini çevrelemişti. Sevanna öfkeyle nefes aldı. Aes Sedailer bütün atlarını halkanın içine alacak zamanı bulabilmişlerdi. Mızraklar arabaları çevrelemiş, baskı yapıyor, onları ok yağmuruna tutuyorlardı, ama öndekiler görünmez bir duvara dayanmış gibiydi. İlk başta yükseğe fırlatılan oklar bu duvarın üzerinden geçebiliyordu, ama sonra onlar da görünmez bir şeye çarpıp sekmeye başladı. Bilgeler arasında alçak bir mırıltı yükseldi.

“Aes Sedailerin ne yaptığını görüyor musunuz?” diye sordu Sevanna, sanki örülen Tek Güç’ü kendisi de görebilirmiş gibi. Alayla gülmek geçti içinden; Aes Sedailer aptaldı. Aes Sedailer ve övündükleri şu Üç Yeminleri. Sonunda Güç’ü engel yaratmak için değil silah olarak kullanmaya karar verdiklerinde, çok geç olacaktı. Bilgeler durup bakmakla yetinmezlerse eğer. O arabaların içinde bir yerde Rand al’Thor bekliyordu, belki hâlâ bir top ipek kumaş gibi katlanmış ve sandığa tıkılmış bir halde. Sevanna’nın onu alıp götürmesini bekliyordu. Aes Sedailer Rand al’Thor’u tutabiliyorsa, Bilgelerin yardımı ile Sevanna da tutabilirdi. Bir söz karşılığında. “Therava,

seni izleyecek yarıyı al, batıya git. Ben saldırırken saldırmaya hazır ol. Desaine için ve Aes Sedailerin bize borçlu olduğu *toh* için. *Toh*'larını, hiç kimsenin yapmadığı gibi ödeteceğiz onlara."

Tanımadıkları bir ödevin bedelini ödetmekten bahsetmek aptalca bir böbürlenmeydi aslında, ama diğer kadınların öfkeli mırıltılarında Aes Sedailere *toh*'larını ödetme vaadi duydu Sevanna. Yalnızca Sevanna'nın emri üzerine Desaine'i öldürenler sessiz kaldı. Therava'nın dudakları hafifçe gerildi, ama sonunda o da, "Dediğin gibi olacak, Sevanna," dedi.

Sevanna rahat bir koşu ile kendi idaresi altındaki Bilgeleri, eğer bu isimle anılabilirse, savaşın doğu cephesine götürdü. Doğru düzgün görebileceği bir tepede kalmak istemişti –bir klan şefi ya da savaş önderi mızrak dansını böyle yönetirdi– ama bu konuda ne Therava'dan, ne de Desaine'in ölümüne ilişkin sırrı paylaşan diğerlerinden destek görmüştü. Sevanna'nın yan yana dizdiği Bilgeler beyaz *algode* bluzları, siyah yün etekleri ve şalları, parlak bilezikleri ve kolyeleri, katlanmış siyah eşarplarla arkada tuttukları bellerine gelen saçları ile, *algai'd'siswai*'lere çarpıcı bir zıtlık oluşturdular. Mızrak dansı olacaksa, uzakta bir tepede beklemek yerine savaşın içinde bulunma kararlarına rağmen, bugün asıl savaşanın kendileri olacağını fark ettiklerini sanmıyordu Sevanna. Bugünden sonra, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve Rand al'Thor'a tasma takmak bunun küçük bir parçası olacaktı.

Arabalara bakan *algai'd'siswai*'ler arasında, erkekler Kızlardan yalnızca boyları ile ayırt edilebiliyorlardı. Peçeler ve *shoufa*'lar başları ve yüzleri gizliyordu ve klan, boy ve toplulukları belirleyen kesim farklılıkları dışında *cadin'sor cadin'sor*'du işte. Halkanın kıyısındakiler şaşkın görünüyorlardı, bir şeylerin olmasını beklerken kendi aralarında homurdanıyorlardı. Aes Sedai şimşekleri ile dans etmeye hazırlanarak gelmişlerdi, ama şimdi sabırsızlık içinde dolanıyorlardı. Sırtlarındaki deri çantalarında duran boynuz yaylarını bile kullanamayacak kadar uzaktaydılar hâlâ. Sevanna'nın dilediği olursa, çok fazla beklemeleri gerekmeyecekti.

Ellerini kalçalarına dayayarak diğer Bilgelere hitap etti. "Benim güneyimdekiler Aes Sedailerin yaptığı şeyi bozacak. Kuzeydekiler saldıracak. Mızraklar ileri!" Emri verdikten sonra, yüzleşmeleri gereken çelikten başka bir şey olmadığını sanan Aes Sedailerin yok edilişini izlemek üzere döndü.

Hiçbir şey olmadı. Önünde, *algai'd'siswai* kitlesi faydasızca bekledi. İşittiği en yüksek ses zaman zaman kalkanlara vurulan mızrakların sesiydi.

Sevanna öfkesini toparladı, eğirilmekte olan iplik gibi büktü. Desaine'in doğranmış cesedini gördükten sonra saldırmaya hazır olduklarından çok emindi, ama hâlâ Aes Sedailere saldırmayı düşünülemez buluyorlarsa, hepsinin üstlerine *gai'shain* beyazları geçirmesini istemesi gerekse bile saldırmaya zorlayacaktı onları.

Aniden bir erkeğin başı büyüklüğünde, saf alevden bir top, tıslayarak, cızırdayarak arabalara doğru uçtu, sonra bir tane daha, sonra düzinelercesi. Sevanna'nın midesindeki düğüm çözüldü. Batıdan, Therava ile diğerlerinden daha fazla ateş topu fırladı. Yanan arabalardan dumanlar yükselmeye başladı, önce gri iplikçikler halinde, sonra yoğunlaşarak siyah sütunlar halinde; *algai'd'siswai*'ler arasındaki mırıltıların tonu değişti. Sevanna'nın hemen önündekiler biraz kıpırdandı, sonra aniden herkes ileri atıldı. Arabalardan bağırışlar yükseldi, erkekler öfke ile haykırdılar, acıyla böğürdüler. Aes Sedailerin koydukları nasıl bir engel ise, artık inmişti. Savaş başlamıştı ve yalnızca tek bir sonuç mümkündü. Rand al'Thor onun olacaktı; Rand al'Thor ona Aielleri verecekti. Böylece Sevanna ıslaktoprakların tamamına sahip olacaktı. Ve ölmeden önce, Rand al'Thor ona Sevanna'dan sonra Aielleri yönetecek kızlar ve oğullar verecekti. Sevanna'nın hoşuna gidebilirdi bu; Rand al'Thor oldukça yakışıklıydı aslında; güçlü ve genç.

Aes Sedailerin kolay yenilmesini beklemiyordu ve kolay yenilmediler de. Mızrakların arasına ateş topları düştü, *cadin'sor*'lara bürünmüş şekilleri meşalelere çevirdiler. Berrak gökyüzünden yıldırımlar indi, insanları ve toprağı havaya fırlattı. Ama Bilgeler gördüklerinden ders çıkarıyorlardı ya da belki zaten biliyorlardı ama önceden tereddüt etmişlerdi; çoğu, özellikle Bilgeler dışında birilerinin görebileceği yerlerde öyle nadiren yönlendirirdi ki, herhangi bir kadının neler bildiğini yalnızca bir başka Bilge bilebilirdi. Sebep ne olursa olsun, Shaido mızrakları arasına yıldırım düşer düşmez arabaların arasına bir sürüsü düşmeye başladı.

Hepsi hedeflerini bulmuyordu. Bazıları şimdi at kadar büyük olan ateş topları, göklerden yere mızrak gibi inen gümüş yıldırımlar bazen görünmez bir kalkana çarpmış gibi yana sekiyordu, ya havada şiddetle patlıyor ya da tamamen kayboluyordu. Hava kükremeler ve çatırtılarla dolmuştu. Sevanna sevinç içinde gökyüzüne baktı. Kitaplarda okuduğu Havai Fişekçilerin gösterileri gibiydi.

Aniden gözlerinin önündeki dünya beyaza kesti; süzülüyordu sanki. Yine görmeyi başardığında biraz önce durduğu yerden bir düzine adım

uzakta, yere yapışmıştı ve bütün kasları ağrıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Üstü başı toprak olmuştu. Saçları dimdik dikilmek istiyordu. Diğer Bilgeler de, yerdeki bir boy genişliğindeki çukurun çevresinde, yerdeydiler. Bazılarının giysilerinden ince dumanlar tütüyordu. Herkes düşmemişti –gökyüzündeki ateş ve şimşek savaşı sürüyordu– ama çok fazlası düşmüştü. Onları dansa geri göndermek zorundaydı.

Kendini nefes almaya zorlayarak, üstündeki toprakları silkelemeye zahmet etmeden ayağa kalktı. “Mızraklar ileri!” diye bağırdı. Estalaine’in kemikli omuzlarını yakalayarak kadını ayağa kaldırmaya çalıştı, sonra donuk mavi gözlerden öldüğünü anladı ve bıraktı. Onun yerine Dorailla’yı kaldırdı, sonra ölü bir Gök Gürültüsünde Yürüyen’in mızrağını alıp havada salladı. “Yürüyün mızraklar!” Bilgelerin bazıları sözlerine tam anlamıyla itaat ederek *algai’d’siswai* kitlesine daldılar. Diğerleri akıllarını başlarında tutarak kalkabileceklere yardım ettiler. Sevanna mızrağını sallayarak, “Mızraklar ileri! Yürüyün mızraklar!” diye bağırarak Bilge safının önünde ileri geri yürürken ateş ve şimşek fırtınası yine hızlandı.

Kahkaha atmak geliyordu içinden; attı da. Her yanı toprak kaplamıştı ve savaş tüm hızıyla sürüyordu. Hayatı boyunca bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Mızrağın Kızı olmayı seçtiğini dileyecekti neredeyse. Neredeyse. Ama nasıl erkekler Bilge olamıyorsa, *Far Dareis Mai*’ler de klan şefi olamazdı; bir Kız’ın iktidar elde etmesinin tek yolu mızrağı bırakıp Bilge olmaktan geçiyordu. Bir klan şefinin karısı olarak Sevanna, bir Kız’ın ancak mızrak taşımaya ya da bir Bilge çırağının su getirmeye izni olduğu yaşta, iktidar kullanmaya başlamıştı. Ve artık her şeye sahipti, hem Bilge, hem de klan şefiydi, ama son unvanı gerçek kılmak için yapması gereken şeyler vardı henüz. İktidar onda olduğu sürece unvanın bir önemi yoktu, ama neden her ikisine birden sahip olmasındı ki?

Ani bir çığlık üzerine döndü ve uzun tüylü, gri bir kurdun Dosera’nın boğazını parçaladığını görünce ağzı bir karış açık kaldı. Hiç düşünmeden mızrağı kurdun yan tarafına sapladı. Kurt mızrağın sapını ısırmak için kıvrılırken, bel boyuna gelen bir başkası sıçrayarak yanından geçti ve *algai’d’siswai*’lerden birinin sırtına atıldı, sonra bir başkası geldi, sonra daha fazlası, Sevanna’nın başını çevirdiği her yerde *cadin’sor* giymiş şekillere saldırdılar.

Sevanna mızrağı çekip kurtarırken batıl inançlardan kaynaklanan bir korku geçti içinden. Aes Sedailer kurtlan onlarla savaşmaya çağırmıştı.

Bakışlarını öldürdüğü kurttan koparamıyordu. Aes Sedailer... Hayır. Hayır! Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Değişmesine izin vermeyecekti.

Sonunda bakışlarını kaçırmayı başardı, ama o daha Bilgelere cesaret sözleri bağıramadan başka bir şey dilini dondurdu ve bakakalmasına sebep oldu. Kırmızı miğfer ve plaka zırhlar içinde bir grup ıslaktopraklı atlı, *algai'd'siswai*'lerin ortasında kılıç sallıyor, uzun kargılarını saplıyordu. *Onlar* nereden çıkmıştı?

Rhiale yanıt verene dek sorusunu yüksek sesle sorduğunu fark etmedi. "Sana anlatmaya çalıştım, Sevanna, ama dinlemedin." Alev saçlı kadın Sevanna'nın kanlı mızrağına tatsız tatsız baktı; Bilgelerin mızrak taşımaması gerekirdi. Rhiale sözlerine devam ederken Sevanna göstere göstere mızrağı, şeflerin yaptığı gibi kolunun kıvrımına yasladı. "Islaktopraklılar güneyden saldırdı. Islaktopraklılar ve *siswai'aman*'lar." Sözcüğe, kendine Ejderin Mızrakları ismini veren kişilerin hak ettiği tüm küçümsemeyi yüklemişti. "Kızlar da var. Ve... ve Bilgeler."

"Savaşıyorlar mı?" dedi Sevanna inanmazlık içinde. Sonra kendi sözlerinin kulağa nasıl geldiğini fark etti. Kendisi çürümüş gelenekleri bir kenara atabiliyorsa, kuşkusuz güneydeki, kendine hâlâ Aiel diyen güneş körü ahmaklar da atabilirdi. Ama hiç aklına gelmemişti. Sorilea getirmişti onları kuşkusuz; o ihtiyar kadın Sevanna'ya, bir dağın tepesinden aşağı çağlayan ve her şeyi önüne katıp sürükleyen toprak kaymalarını getiriyordu. "Onlara hemen saldırmalıyız. Rand al'Thor onların eline geçmemeli. Aksi halde Desaine'in intikamını alamayız," diye ekledi, Rhiale'nin gözleri irileşince.

"Onlar Bilge," dedi diğer kadın ifadesiz bir sesle ve Sevanna acı bir hisle anladı. Mızrak dansına katılmak yeterince kötüydü. Rhiale, Bilge'nin Bilge'ye saldırması fikrini düşünemiyordu bile. Desaine'in ölmesi gerektiğini kabul etmişti –aksi halde, Aes Sedailere saldırmaya, değil *algai'd'siswai*'ler, diğer Bilgeler nasıl ikna edilecekti? Rand al'Thor'u ve onunla beraber tüm Aielleri ele geçirmek için bunu yapmak zorundaydılar– ama bunu gizli olarak, benzer düşüncelere sahip kadınlarla çevriliyken yapmışlardı. Şimdi ise, herkesin gözlerinin önünde olacaklardı, hepsi korkak ve ahmaktı!

"O zaman savaşabileceğin düşmanlarla savaş, Rhiale." Sözcüklere becerebildiğince çok küçümseme kattı, ama Rhiale başını sallamakla yetindi, sonra Sevanna'nın kolundaki mızrağa bir bakış daha fırlatarak şalını düzeltti ve sıradaki yerine döndü.

Belki de ilk önce diğer Bilgeleri harekete geçirmenin bir yolu vardı. En iyisi onları hazırlıksız yakalamaktı, ama Rand al’Thor’u Sevanna’nın ellerinden kapıp götürmelerine seyirci olmaktansa her şey yeğdi. Hem yönlendirebilecek, hem de her dediğini ayak diremeden yapacak bir kadın için neler vermezdi. Bir tepede olmak, savaşın nasıl gittiğini görebilmek için neler vermezdi.

Mızrağını hazır ederek, kurtları aklından çıkarmayarak –görebildiği kurtlar ya *cadin’sor*’lu erkek ve kadınları öldürüyorlardı ya da kendileri ölmüştü– cesaret sözleri bağırmak üzere döndü. Güneyde Shaidoların arasına, öncekine göre daha fazla ateş ve şimşek düşüyordu, ama görebildiği kadarıyla bir fark yaratmıyordu. Ateş, toprak ve insan patlamaları ile o savaş, dinmeden sürüyordu.

“Mızraklar ileri!” diye bağırdı, kendi mızrağını sallayarak. “Mızraklar ileri!” Çalkalanan *algai’d’siswai*’ler arasında, alınlarına kırmızı bir kumaş parçası bağlayıp kendine *siswai’aman* diyen aptallardan göremiyordu. Belki de olayların akışını engelleyemeyecek kadar azdılar. Islaktopraklı grupları azalmış, aralarındaki mesafe çoğalmıştı. O izlerken bir grup, adamlar ve atlar, uzanan mızraklarca alt edildi. “Mızraklar ileri! Mızraklar ileri!” Sesi sevinçle doluydu. Aes Sedailer on bin kurt çağırmışsa bile, Sorilea bin Bilge ve yüz bin mızrak getirmişse bile, yine de bugün zafer Shaidoların olacaktı. Shaidoların ve Sevanna’nın. Jumai Shaidolarından Sevanna, sonsuza dek hatırlanacak bir isim olacaktı.

Aniden savaşın ortasından boş bir gümleme geldi. Aes Sedai arabalarının oradan gelmiş gibiydi, ama gümbürtüye Aes Sedailerin mi, yoksa Bilgelerin mi sebep olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Sevanna anlamadığı şeylerden hoşlanmazdı, ama Rhiale ya da diğerlerine sorup cehaletini gösterecek değildi. Buradakilerin sahip olduğu yetenekten yoksun olduğunu da. Bilgelerin arasında önemli bir mesele değildi, ama Sevanna’nın hoşlanmadığı bir başka şey de, kendisinin sahip olmadığı güce başkalarının sahip olmasıydı.

Algai’d’siswai’ler arasında bir ışık titreşimi, dönen bir şey hissini yakaladı göz ucuyla, ama dönüp baktığı zaman hiçbir şey göremedi. Aynı şey yine oldu, görüş alanının hemen kıyısında bir ışık çakması ve yine, döndüğü zaman görecek hiçbir şey yoktu. Anlamadığı çok fazla şey oluyordu.

Cesaret sözleri haykırarak Shaido Bilgelerini süzdü. Bazıları perişan görünüyordu, eşarpları gitmiş, uzun saçları serbest kalmış, etek ve bluzları

kirlenmiş, hatta alazlanmıştı. En az bir düzinesi sıra halinde yatırılmış, inliyorlardı. Yedi tanesi kıpırtısızdı, şalları yüzlerine örtülmüştü. Sevanna'yı ilgilendiren ayakta kalanlardı. Rhiale ve az görülen siyah saçları karman çorman olmuş Alarys. Yakasını açarak Sevanna'nınkinden de cömert bir dekolte teşhir eden Someryn; uzun yüzünde her zamankinden sert bir ifade olan Meira. Şişman Tion, sıska Belinde ve erkeklerin çoğu kadar uzun boylu Modarra.

Yeni bir şey olsa içlerinden biri söylerdi. Desaine sırrı onları sonsuza dek birbirlerine bağlamıştı; bir Bilge için bile, bu sırrı açıklamak demek, *toh* ödemeye çalışırken acı çekerek –daha da kötüsü, utançla– geçen bir ömür demekti. Söz konusu kişi, nasıl biliyorsa o şekilde yaşamak ya da ölmek üzere çırılçıplak yaban topraklara gönderilmez ve büyük olasılıkla yoluna çıkan bir hayvan tarafından öldürülmezse. Buna rağmen, Sevanna o kadınların bazı şeyleri, Bilgelerin çıraklıkları sırasında ve Rhuidean yolculuğunda öğrendikleri şeyleri ondan saklamaktan diğerleri kadar büyük zevk aldıklarından emindi. Bu konuda bir şeyler yapmalıydı, ama daha sonra. Şimdi ne yaptıklarım sorarak zayıflığını saklamayacaktı.

Savaşa döndüğü zaman dengenin değişmekte olduğunu gördü. Onların lehine değişir gibiydi. Güneyde ateş topları ve yıldırımlar önceki kadar sık yağıyordu, ama önünde, batıda ve kuzeyde yoktular. Arabalara doğru düşenlerin büyük kısmı hâlâ yere ulaşmadan yok oluyordu, ama Aes Sedailerin çabalarında kesinlikle bir zayıflama vardı. Savunmaya geçmek zorunda kalmışlardı. Sevanna kazanıyordu!

Düşünce saf ısı gibi içinden akarken Aes Sedailer sessizleştiler. *Algai'd'siswai*'lerin arasına yalnızca güney tarafta ateş ve yıldırım yağmaya devam ediyordu. Sevanna zaferini ilan etmek için ağzını açtı ve bir şey daha fark ederek sustu. Ateş ve yıldırımlar arabalara doğru akıyor, düşmeye başlıyor ve görünmez bir engele çarpıyordu. Yanan arabalardan yükselen duman, bir kubbenin hatlarını çizmeye başlamıştı. Dumanlar kubbenin iç duvarı boyunca akıyor, görünmez engelin tepesindeki bir delikten dışarı fışkırıyordu.

Sevanna hızla Bilgelere döndü. Yüzü öyle bir haldeydi ki çoğu geriye doğru sıçradı. Belki de elindeki mızraktan kaçmışlardı. Onu kullanmaya hazır göründüğünü biliyordu; hazırdı zaten. "Bunu yapmalarına neden izin verdiniz?" diye patladı. "Neden? Yaptıkları her şeyi engelleyecektiniz, bir daha duvar yapmalarına izin vermeyecektiniz!"

Tion kusmak üzere görünüyordu, ama yine de yumruklarını geniş kalçalarına dayadı ve Sevanna ile yüzleşti. “Aes Sedailer yapmadı.”

“Aes Sedailer yapmadı mı?” diye tükürdü Sevanna. “O zaman kim? Diğer Bilgeler mi? Size onlara saldırmamız gerektiğini söylemiştim!”

“Kadınlar değil,” dedi Rhiale, titrek bir sesle. “Onlar değil...” Bembeyaz bir yüzle yutkundu.

Sevanna yavaşça dönüp kubbeye baktı, ancak ondan sonra nefes almayı hatırlayabildi. Duman fışkıran delikten bir şey çıkmıştı. Islaktopraklı bayraklarından biri. Henüz duman tarafından tamamen örtülmemişti. Kırmızıydı, üzerinde yarısı siyah, yarısı beyaz bir yuvarlak vardı ve renkler kıvrımlı bir çizgi ile bölünmüştü. Tıpkı *siswai’aman*’ların taktığı kumaş parçasındaki gibi. Rand al’Thor’un bayrağı. Kendini kurtaracak, Aes Sedaileri alt edecek ve o şeyi kaldıracak kadar güçlü olabilir miydi gerçekten? Olmak zorundaydı.

Kubbede fırtına sürüyordu, ama Sevanna arkasında mırıltılar duydu. Diğer kadınlar geri çekilmeyi düşünüyordu. O değil. O, iktidar elde etmenin en kolay yolunun, iktidara sahip erkekleri fethetmek olduğunu biliyordu ve çocukken bile, onları fethedecek silahlarla doğduğuna emin olmuştu. Shaidoların klan şefi olan Suladric, daha Sevanna on altı yaşındayken âşık olmuştu ona ve öldüğü zaman Sevanna onun yerini alması olası olanları seçmişti. Hem Muradin, hem de Couladin Sevanna’nın yalnızca kendisi ile ilgilendiğini sanmıştı ve Muradin çoğu erkek gibi, Rhuidean’dan dönmeyi başaramadığında, bir gülümseme Couladin’i sonunda Sevanna’yı etkilediğine ikna etmişti. Ama klan şefinin sahip olduğu güç, *Car’a’carn*’ın sahip olduğu güçle karşılaştırıldığında soluk kalıyordu. Ve o da Sevanna’nın şimdi önünde gördüğü manzara karşısında hiçbir şeydi. Ter çadırında hayal edilebilecek en güzel erkeği görmüş gibi ürperdi. Rand al’Thor onun olduğunda, bütün dünyayı fethedecekti.

“Daha büyük kuvvetle saldırın,” diye emretti. “Daha sıkı! Desaine adına bu Aes Sedailere günlerini göstereceğiz!” Rand al’Thor onun olacaktı.

Aniden savaşın ön saflarından bir kükreme geldi, erkekler bağırmaya, çığlık atmaya başladı. Neler olduğunu göremediği için küfretti Sevanna. Yine Bilgelere daha büyük kuvvetle saldırmalarını haykırdı, ama kubbeye yağan ateş topları ve yıldırımlar, tam tersine, azaldı. Sonra görebildiği bir şey oldu.

Arabaların yakınında, *cadin’sor* giymiş şekiller ve toprak, gök gürültüsü gibi bir patlama ile havaya fırladı, hem de tek bir yerde değil, uzun bir hat

boyunca. Toprak yine patladı, yine, yine ve her seferinde patlamalar araba halkasından biraz daha uzakta oldu. Bir çizgi üzerinde değil, toprak, erkek ve Kızlar arabaları çevreleyen bir halka boyunca patlıyordu, bundan emindi Sevanna. Patlamalar tekrarlandı, sonra yine, yine, gittikçe genişledi ve aniden *algai'd'siswai*'ler yanından koşmaya, Bilge saflarını ittirip geçmeye başladılar. Kaçıyorlardı.

Sevanna mızrağını savurdu onlara, başlarına, omuzlarına vurdu, mızrak başının öncekinden de kırmızı olmasına aldırış etmedi. "Durun ve savaşın! Shaidoların şerefi adına, durun!" Onu dinlemeden kaçtılar. "Hiç şerefiniz yok mu! Durun ve savaşın!" Kaçan bir Kız'ı sırtından vurdu, ama kalanlar düşen kadını ezip geçtiler. Aniden Bilgelerin bazılarının gittiğini, diğerlerinin yaralıları kaldırdığını fark etti. Rhiale kaçmak için döndü ve Sevanna kendinden uzun olan kadının kolunu tutup mızrağı ile tehdit etti. Rhiale'nin yönlendirebilmesi umurunda bile değildi. "Durmalıyız! Yine de ele geçirebiliriz onu!"

Diğer kadının yüzü bir korku maskesiydi. "Durursak ölürüz! Ya da Rand al'Thor'un çadırının önüne zincirlenmiş buluruz kendimizi! Sen istiyorsan kal ve öl, Sevanna. Ben Taş Köpek değilim!" Kolunu çekip kurtardı ve güneye doğru kaçtı.

Sevanna bir an daha durdu, panik içinde kaçan erkeklerin ve Kızların onu bir o yana, bir bu yana itmesine izin verdi. Sonra mızrağını yere fırlattı ve kemer kesesini yokladı. O kesenin içinde taştan incelikle oyulmuş küçük bir küp vardı. Onu atmakta tereddüt etmesi iyi olmuştu. Yayına takacak bir kirişi hâlâ vardı. Eteklerini kaldırıp bacaklarını açtı ve kargaşa içindeki kaçışa katıldı, ama tüm diğerleri dehşet içinde kaçıyor olsa da, Sevanna kafasında dönüp duran planlarla kaçıyordu. Rand al'Thor'a önünde diz çöktürecekti, Aes Sedailere de öyle.

Alviarin sonunda Elaida'nın dairesinden çıktı. Yüzeyde, önceki kadar serinkanlı ve kendine hâkimdi. İçten içe, sıkılıp suyu çıkarılmış ıslak bir bez parçası gibi hissediyordu. En üst katlarda bile mermerden yapılmış, uzun, döner merdivenleri inerken bacaklarının titremesini engellemeyi başardı. İşlerinin peşinde koşturan üniformalı hizmetkârlar, yalnızca Aes Sedai dinginliği içinde bir Vakanüvis görerek, eğildiler ve diz kırdılar. Aşağı katlara indikçe Aes Sedailer görülmeye başlandı, çoğu, tam Aes Sedai olduklarını resmi bir biçimde vurgulamak istermiş gibi, Ajahlarının renklerinde saçaklar taşıyan şallar takmıştı. Çoğu yanından geçerken

huzursuzlukla süzdüler onu. Alviarin'i görmezden gelen tek kişi, hayallere dalmış bir Kahverengi olan Danelle oldu. Siuan Sanche'nin indirilip Elaida'nın terfi ettirilmesinde rol oynamıştı, ama kendi Ajahı içinde bile dostu olmayan, yalnız bir kadın olan Danelle kendi düşüncelerine dalmıştı ve bir kenara itildiğinin farkında değilmiş gibiydi. Diğerleri çok fazla farkındaydı. İnce, sert bakışlı bir Gri olan Berisha ve zaman zaman Tearlılar arasında görülen sarı saçlara, mavi gözlere ve Yeşiller arasında çok sık rastlanan bir kibre sahip olan Kera reverans yapacak kadar ileri gittiler. Norine diz kıracak gibi oldu, ama kırmadı; iri gözlü, zaman zaman Danelle kadar hayalci, onun kadar arkadaşsız biriydi ve Alviarin'e içerlerdi; Vakanüvis mutlaka Beyazlardan seçilecekse, ona göre Norine Dovarna seçilmeliydi.

Bir Aes Sedai Vakanüvis'e nezaket göstermek zorunda değildi, ama gerekirse Elaida üzerinde etkili olacağını umuyordu kuşkusuz herkes. Diğerleri yalnızca ne emirler taşıdığını, Amyrlin'e göre uğradığı bir başarısızlıktan dolayı bugün de bir başka Aes Sedai'nin mi cezalandırılacağını merak ediyordu. Çağrılmadıkları sürece Kızıllar bile Amyrlin'in yeni dairesinin beş kat yakınına sokulmuyordu ve Elaida aşağı indiğinde birden fazla Aes Sedai ciddi ciddi saklanıyordu. Aşağıdaki hava ısınmış gibiydi, asiler ya da yönlendiren erkeklerle bir ilgisi olmayan bir korku ile doluydu.

Pek çok Aes Sedai konuşmaya çalıştı, ama Alviarin pek az nezaket göstererek yanlarından geçip gitti ve durmayı reddettiğinde gözlerinde beliren endişeyi fark etmedi bile. Elaida onun zihnini de diğer Aes Sedailerinki kadar meşgul ediyordu. Katman katman bir kadındı Elaida. İlk bakışta vakur, ketum, güzel bir kadın gibi görünüyordu, ikinci bakışta ise yalın kılıç kadar sert, çelikten bir kadın gibi. Diğerlerinin ikna etmeyi tercih ettiği yerde o alt ederdi, başkalarının diplomasi ya da Evler Oyunu denediği yerde o tepelerine binerdi. Onu gören herkes zekâsını anlardı, ama ancak bir süre sonra bunca zekâya rağmen onun yalnızca görmek istediği şeyi gördüğünü, doğru olmasını istediği şeyi doğru kılmaya çalışacağını fark ederdi. Bu kadın hakkında kesinlikle korku verici olan iki şey vardı ve bunlar arasında daha önemsiz olanı, genellikle başarılı olmasıydı. Önemli olanı ise Kehanet Yetisi.

Nadiren görülen, istikrarsız bir Yeti olduğundan unutmak çok kolaydı; son Kehanetinden bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki Kehanetinin öngörülmezliği şimşek gibi çarpmasına sebep oluyordu. Ne zaman

geleceğini kimse bilemiyordu, Elaida bile ve neyi haberini vereceğini kimse tahmin edemiyordu. Alviarin kadının gölgesinin onu takip ettiğini, izlediğini hissediyordu.

Onu öldürmek gerekli olabilirdi. Olursa, gizlice öldürdüğü ilk kişi olmayacaktı. Yine de, emir ya da en azından izin almadan bu adımı atmakta tereddüt ediyordu.

Kendi dairesine girince rahatladı, sanki Elaida'nın gölgesi eşiği geçememişti. Aptalca bir düşünce. Elaida gerçekten bir şüphelense, bin fersah uzakta bile olsa gelip Alviarin'in gırtlağına yapışırdı. Elaida onun işleri ile meşgul olduğunu, Amyrlin'in imzalayıp mühürlemesi için emirleri şahsen kaleme aldığını düşünüyor olmalıydı –ama henüz o emirlerin hangilerinin yerine getirileceğine karar verilmesi gerekiyordu daha. Elaida tarafından değil, elbette. Alviarin tarafından da değil.

Dairesi Elaida'nın kullandığı daireden küçüktü, ama tavanlar daha yüksekti ve Kule'nin önündeki büyük meydana otuz metre yüksekten bakan bir balkonu vardı. Zaman zaman balkona çıkar, önünde yayılan Tar Valon'a, dünyadaki en büyük şehre, bir oyun tahtasındaki taşlardan başka bir şey olmayan binlerce insanla dolu o şehre bakardı. Mobilyaları Doman tarzıydı, sedef ya da kehribar kakmalı, solgun desenli ahşaplar, çiçek ve kıvrım desenli, parlak renkli halılar, orman, çiçek, otlayan geyikler betimleyen, daha da parlak renklere sahip duvar halıları. Bu odayı kullanan son kadına aittiler. Yeni mobilyalar seçmek için zaman harcamaya gönülsüz olmasından farklı bir sebepten alıkoymuşsa onları, bu sebep ancak kendi kendine başarısızlığın bedelini hatırlatmak olabilirdi. Leane Sharif entrikalara bulaşmış ve başarısız olmuştu ve şimdi Tek Güç'ten sonsuza dek kesilmişti, sadakaya ihtiyaç duyan savunmasız bir mülteciydi, kendi elleriyle sona erdirene ya da yüzünü duvara dayayıp ölene kadar, acı dolu bir hayata yazgılıydı. Alviarin yaşamayı başaran birkaç yalıtılmış kadın duymuştu, ama kendi gözleri ile görene kadar kuşku edecekti o hikâyelerden. Görmek için en ufak bir arzu duyduğundan değil.

Pencerelerden akşamın ilk saatlerinin parlak ışıklarını görebiliyordu, ama daha oturma odasına giden yolu yarılamadan ışık aniden solarak gecenin ilk saatlerine benzedi. Karanlık Alviarin'i şaşırtmadı. Hemen döndü ve diz çöktü. "Büyük Hanımefendi, hizmet etmek için yaşıyorum." Önünde karanlık gölgelerden ve gümüş bir ışıktan oluşmuş, uzun boylu bir kadın duruyordu.

"Bana neler olduğunu anlat, çocuğum." Ses kristal çınlamaları gibiydi.

Alviarin dizleri üzerinde, Elaida'nın söylediği her kelimeyi tekrarladı, ama bir yandan da bunun gerekli olup olmadığını merak ediyordu. Başlangıçta önemsiz kısımları aktarmamayı seçmişti ve Mesaana her seferinde anlamış, *her* kelimeyi, her jesti ve yüz ifadesini talep etmişti. O görüşmelere kulak misafiri olduğu açıktı. Alviarin bu işin mantığını çözmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Ama bazı şeyler akla yakın geliyordu.

Aptalların Terkedilmişler dediği Seçilmişlerden diğerleri ile de karşılaşmıştı. Lanfear ve Graendal Kule'nin içine girmişlerdi. Güçleri ve bilgileri ile buyurgandılar, Alviarin'in onların çok aşağısında olduğunu, ayak işlerine koşturan ve nazik bir söz işittiğinden zevkle kıvranan bir bulaşıkçıdan farksız olduğunu söze dökmeden, açıkça ifade etmişlerdi. Be'lal Alviarin'i geceleyin, uykusundan alıp götürmüştü –nereye götürdüğünü hâlâ bilmiyordu Alviarin; kendi yatağında uyanmıştı ve bu onu yönlendirebilen bir erkeğin huzurunda olmaktan daha beter korkutmuştu. Adama göre Alviarin bir solucan bile değildi, canlı bir varlık bile değildi, yalnızca emri üzerine hareket edecek bir oyun taşıydı. Diğerlerinden seneler önce, ilk gelen Ishamael olmuştu, onu Kara Ajahların oluşturduğu gizli yığından seçmiş, hepsinin başına getirmişti.

Alviarin her birine diz çökmüş, hizmet etmek için yaşadığını söylemişti ve bunda içtendi. Ne emir verirlerse versinler itaat etmişti. Hem, onlar Karanlığın Yüce Efendisi'nden yalnızca bir basamak aşağıda duruyorlardı ve Alviarin verdiği hizmetlerin ödülünü, onların zaten sahipmiş gibi göründüğü ölümsüzlüğü istiyorsa, itaat etmek daha iyiydi. Her birine diz çökmüştü ve yalnızca Mesaana insani olmayan bir yüzle belirmişti. Bu gölge ve ışık pelerini Tek Güç'le örülmüş olmalıydı, ama Alviarin örgüyü göremiyordu. Lanfear ile Graendal'daki gücü hissetmişti, daha ilk andan itibaren Güç'te ondan çok daha ileride olduklarını anlamıştı, ama Mesaana'da... hiçbir şey sezmiyordu. Sanki kadın hiç yönlendiremiyordu.

Mantık açık ve sersemleticiydi. Mesaana saklanıyordu, çünkü tanınabilirdi. Kule'de yaşıyor olmalıydı. Bir düşününce, bu imkânsız görünüyordu, ama başka hiçbir sebep bulamıyordu. Aes Sedailerden biri olmalıydı; iş gören, ter döken hizmetkârlardan biri olamazdı kuşkusuz. Ama kim? Elaida'nın çağrısından önce, çok fazla kadın seneler boyunca Kule'den uzakla yaşamıştı, çok fazlasının yakın dostu, hatta hiç dostu yoktu. Mesaana onlardan biri olmalıydı. Alviarin bilmeyi çok istiyordu. Bir işine yaramayacak bile olsa, bilgi güçtü.

“Demek bizim Elaida Kehanet’te bulundu,” diye çınladı Mesaana ve Alviarin irkilerek, anlatımının sonuna geldiğini fark etti. Dizleri acıyordu, ama izin almadan kalkmaması gerekliğini biliyordu. Gölgeden bir parmak düşünceli düşünceli gümüş dudaklara vurdu. Bu jesti yapan bir Aes Sedai görmüş müydü? “Aynı anda hem bu kadar açık, hem de bu kadar istikrarsız olması tuhaf. Her zaman nadir bir Yeti olmuştur ve Kehanet’te bulunan çok kişi öyle bir konuşmuştur ki, ancak şairler bir anlam çıkartabilmiştir. O da, bir işe yaramayacak kadar geç olduğunda. O zaman her şey açıklığa kavuşur.” Alviarin sessiz kaldı. Seçilmişlerin hiçbiri sohbet etmezdi; onlar emir verir, talep ederdi. “İlginç öngörüler. Asiler kırılıyor –çürük kavun gibi, ha?– öyle mi demişti?”

“Emin değilim, Büyük Hanımefendi,” dedi Alviarin yavaşça –öyle mi demişti?– ama Mesaana omuzlarını silkti yalnızca.

“Öyle ya da değil, her iki dunun da kullanılabilir.”

“O tehlikeli biri, Büyük Hanımefendi. Yetisi açıklanmaması gereken şeyleri açıklayabilir.”

Kristal bir kahkaha yanıt verdi ona. “Mesela? Sen mi? Senin Kara Ajah olan Aes Sedailerin mi? Yoksa beni korumayı mı düşündün? Bazen iyi bir kız oluyorsun, çocuğum.” O gümüşsü ses eğlenti doluydu. Alviarin yüzünün kızardığını hissetti ve Mesaana’nın öfkelendiğini değil utandığını düşündüğünü umdu. “Elaida’dan kurtulunması gerektiğini mi söylüyorsun, çocuğum? Henüz değil, bence. Henüz faydalı olabilir. En azından genç al’Thor buraya gelene kadar. Ondan sonra da faydalı olacaktır büyük olasılıkla. Emirlerini yaz ve yerine getirilmelerini sağla. Elaida’nın küçük oyunlarını izlemek kesinlikle eğlenceli. Siz çocuklar zaman zaman *ajaha* layık oluyorsunuz. Illian Kralı ile Saldaea Kraliçesi’nin kaçırılması konusunda başarılı olacak mı? Siz Aes Sedailer bunu yapardınız, değil mi, ama –ne kadar oldu?– iki bin senedir yapmıyorsunuz. Cairhien tahtına kimi oturtmaya çalışacak? Tear kralı olması önerisi Yüksek Lord Darlin’in Aes Sedailere karşı nefretini alt edebilecek mi? Yoksa ilk önce bizim Elaida hayal kırıklığı içinde boğulacak mı? Daha büyük bir ordu fikrine direnmesi yazık olmuş. Bu hırsla, önerinin üzerine atlar sanırdım.”

Görüşme sona ermek üzereydi –asla Alviarin’in raporunu vermesi ve emirlerini almasından daha uzun sürmezdi– ama henüz soracak bir sorusu vardı. “Siyah Kule, Büyük Hanımefendi.” Alviarin dudaklarını ıslattı. Ishamael’in ona ilk göründüğü günden bu yana çok şey öğrenmişti, özellikle de Seçilmişlerin ne her şeye kadir olduklarını, ne de her şeyi

bildiklerini. Alviarin bu konuma yükselmişti, çünkü Ishamael Jarna Malari'nin neler başlattığını öğrendiğinde Alviarin'in öncelini öldürmüştü, ama Jarna'nın başlattığı şey iki sene daha sürmüş, ancak bir başka Amyrlin'in ölümünden sonra sona ermişti. Alviarin sık sık, Elaida'nın o Amyrlin'in, Sierin Vayu'nun ölümünde parmağı olup olmadığını merak etmişti; Kara Ajah'ın parmağı olmadığı kesindi. Jarna, Sierin'den önceki Amyrlin olan Tamra Ospenya'yı bir salkım üzüm gibi sıkıp suyunu çıkarmıştı –ne yazık ki pek az su elde edebilmişti– ve kadının uykusunda ölmüş gibi görünmesini sağlamıştı, ama Alviarin ve Yüce Konsey'deki diğer on iki Aes Sedai Ishamael'i kadının ölümünde hiç sorumlulukları olmadığına ikna edene kadar büyük acı çekmişlerdi. Seçilmişlerin her şeye gücü yetmiyordu ve her şeyden haberleri yoktu, ama zaman zaman başka kimsenin bilmediği şeyleri biliyorlardı. Ama sormak tehlikeli olabilirdi. "Neden" sorusu en tehlikeli olanıydı; Seçilmişler neden diye sorulmasından hoşlanmazlardı. "Onlarla başa çıkmak için elli Aes Sedai göndermek güvenli olur mu, Büyük Hanımefendi?"

İkiz dolunaylar gibi parlayan gözler sessizlik içinde baktı ona ve Alviarin'in belkemiğinden yukarı bir ürperti tırmandı. Aklından Jarna'nın kaderi geçti. Herkesin Gri olarak bildiği Jarna, kimsenin ne işe yaradığını bilmediği *ter'angreal*'lere hiç ilgi göstermemişti –yüzyıllardır denenmeyen bir tanesinin tuzağına düşene kadar. *Ter'angreal*'in nasıl harekete geçirildiği hâlâ bilinmiyordu. On gün boyunca kimse ulaşamamıştı ona, yalnızca gırtlak paralayan feryatlarını dinleyebilmişlerdi. Kule'dekilerin çoğunluğu Jarna'nın bir erdem timsali olduğunu düşünüyordu; kadının kalıntıları gömüldüğü zaman, Tar Valon'daki bütün Aes Sedailer, zamanında şehre gelebilen her biri cenazeye katılmıştı.

"Meraklısın, çocuğum," dedi Mesaana sonunda. "Doğru yönetilirse bir avantaj olabilir. Yanlış yönetilirse..." Tehdit ışıldayan bir hançer gibi havada asılı kaldı.

"Siz nasıl emrederseniz o şekilde yöneteceğim, Büyük Hanımefendi," diye nefes verdi Alviarin boğuk bir sesle. Ağzı toz kadar kuru geliyordu. "Yalnızca emrettiğiniz gibi." Ama yine de Toveine'le birlikte hiçbir Kara Aes Sedai'nin gitmeyeceğinden emin olacaktı. Mesaana hareket etti, tepesine dikildi, öyle ki ışık ve gölgeden oluşmuş yüze bakmak için Alviarin'in başını iyice kaldırması gerekti. Aniden, Seçilmiş'in düşüncelerini okuyup okumadığını merak etti.

“Bana hizmet edeceksen, çocuğum, o zaman bana hizmet ve itaat edeceksin. Semirhage ya da Demandred’e değil. Graendal ya da herhangi birine de değil. Yalnızca bana. “Ve Yüce Efendi’ye, elbette, ama onun dışında, herkesten önce bana.”

“Size hizmet etmek için yaşıyorum, Büyük Hanımefendi.” Sözcükler bir gaklama gibi çıktı, ama yine de Alviarin “size” sözcüğünü vurgulamayı başardı.

Uzun bir an boyunca, gümüşsü gözler kırpılmadan onu süzdü. Sonra Mesaana, “Güzel,” dedi. “O zaman sana ders veririm. Ama unutma, öğrenci öğretmen değildir. Ne öğreneceğine, öğrendiğini ne zaman kullanacağına ben karar veririm. Öğrettiklerimin en ufak zerresini başkalarına aktardığını, benim emrim olmadan en ufak parçasını kullandığını öğrenirsem, seni yok ederim.”

Alviarin ağzını ıslatmaya çalıştı. O çınlamalarda öfke yoktu, yalnızca kesinlik vardı. “Size hizmet etmek için yaşıyorum, Büyük Hanımefendi. Size itaat etmek için yaşıyorum, Büyük Hanımefendi.” Biraz önce, Seçilmişler hakkında, inanmakta güçlük çektiği bir şey öğrenmişti. Bilgi güçtü.

“Pek az gücün var, çocuğum. Çok değil, ama yeterli.”

Görünürde hiç yoktan bir örgü belirdi.

“Buna,” diye çınladı Mesaana, “kapıyol derler.”

Morgase bir zafer gülümsemesi ile oyun tahtasına bir taş yerleştirince Pedron Niall homurdandı. Daha acemi oyuncular tahtaya ikişer düzine daha taş koyabilirdi, ama Niall kaçınılmaz olanı görebiliyordu, bunu Morgase’in de gördüğünden emindi. Başta, küçük masanın diğer yanında oturan altın saçlı kadın kaybetmek için oynuyor, ama Niall’ın ilgisini çekmeye yetecek kadar yaklaşıyordu kazanmaya. Bunun yıkıma gittiğini öğrenmesi uzun sürmemişti. Niall’ın bu aldatmacayı fark edecek kadar akıllı olduğundan ve tahammül edemeyeceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Morgase artık tüm becerisini kullanıyordu ve oyunların hemen hemen yarısını kazanıyordu. Bunca sene içinde Niall’ı bu kadar sık yenen birisi çıkmamıştı.

“Oyun senin,” dedi kadına ve Andor Kraliçesi başını salladı. Eh, bir kez daha Kraliçe olabilirdi; Niall sağlardı bunu. Yeşil ipeklere bürünmüşken, yüksek dantel yakası çenesini süpürürken, pürüzsüz yanaklarındaki ter parıltısına rağmen son santimine kadar bir kraliçe gibi görünüyordu. Ama

değil Gawyn yaşında bir oğul, Elayne yaşında bir kız çocuk sahibi olacak kadar yaşlı görünmüyordu.

“Otuz birinci taşınızı koyarken kurduğunuz tuzağı gördüğümü fark etmediniz Lord Niall ve kırk üçüncü taşımdaki aldatmacayı gerçek saldırı sandınız.” Mavi gözleri heyecanla parlıyordu; Morgase kazanmaktan hoşlanıyordu. Kazanmak için oynuyordu.

Bütün bunlar, taş oyunları, nezaket, Niall’ı yatıştırmak içindi, elbette. Morgase Işığın Kalesi’nde, adı öyle olmasa bile, aslında bir tutsak olduğunu biliyordu. Lüks içinde şımartılan bir tutsak. Ve gizli bir tutsak. Niall kadının buradaki varlığına ilişkin söylentilerin yayılmasına izin vermiş, ama resmi bir açıklama yayınlamamıştı. Andor’da, Işığın Evlatları’na karşı çıkmak gibi güçlü bir gelenek vardı. Askeri birlikleri, başlarında Morgase ile Andor’a girene kadar hiçbir açıklama yapmayacaktı. Morgase büyük olasılıkla, Niall’ın onu yumuşatma çabalarının farkında olduğunu biliyordu. İmzaladığı anlaşma Işığın Evlatları’na, Amadicia dışında hiçbir yerde sahip olmadıkları hakları Andor’da tanıyordu ve Niall o topraklar üzerindeki etkisini hafifletmek, ilk fırsatta tamamen kaldırmak için Morgase’in şimdiden planlar yaptığına inanıyordu. Morgase’in anlaşmayı imzalamasının tek sebebi Niall’ın onu köşeye kıstırmasıydı, ama o köşeye sıkışmışken bile, taş oyunu oynarkenki kadar büyük beceriyle savaşmıştı. Bu kadar güzel bir kadın için, oldukça zorlu biriydi. Hayır, zorlu bir kadın vardı karşısında, o kadar. Oyun oynamanın zevkine kaptırmıştı kendini, ama kendisine de bu kadar hoş anlar yaşatmışken, kusur sayamazdı Niall bunu.

Yirmi yaş genç olsaydı, kadının oynadığı asıl oyunu oynayabilirdi. Arkasında dul olarak geçirdiği uzun seneler bırakmıştı ve Işığın Evlatları’nın Lord Kumandanı kadınlara iltifat etmek için harcayacak pek az zamana sahipti. Yirmi yaş genç olsaydı –eh, yirmi beş yaş, diyelim– ve kadın Tar Valon cadılarının yanında eğitim görmüş olmasaydı. Onun yanındayken bunu unutmak çok kolaydı. Beyaz Kule bir günah ve Gölge yuvasıydı ve kadın bundan derinlemesine etkilenmişti. Niall izin verse, Yüksek Engizisyoncu Rhadam Asunawa kadını, Beyaz Kule’de geçirdiği aylar yüzünden yargılar ve hemen asardı. Niall üzüntüyle içini çekti.

Morgase zaferle gülümsemeye devam etti, ama iri gözleri adamın yüzünü, saklayamadığı bir zekâyla inceliyordu. Niall kadehlerini, bir süre önce buz olan serin bir suyla dolu çanakta bekleyen gümüş sürahideki şarapla doldurdu.

“Lord Niall...” Kadının tereddüdü, ince elinin masanın üzerinden adama doğru uzanır gibi olması, ona hitap ederkenki fazladan saygısı tam da gerektiği kadardı. Bir zamanlar ona yalnızca Niall diye hitap ediyordu ve sarhoş bir seyisle konuşurken kullanacağı kadar küçümseme yüklüyordu hitabına. Niall kadını tartmış olmasa tam da gerektiği kadar gibi görünecekti tereddüt. “Lordum, Galad’ın Amador’a gelmesini emredebilirsiniz kuşkusuz, böylece onu görmüş olurum. Yalnızca bir günlüğüne.”

“Ne yazık ki,” diye yanıt verdi Niall rahatça, “Galad’ın görevleri kuzeyden ayrılmasını engelliyor. Gurur duyuyor olmalısınız; Işığın Evlatları arasındaki en iyi genç subaylardan biri.” Kadının üvey oğlu gerektiğinde ona karşı kullanılacak bir aletti ve şu anda en iyi, onu uzakta tutarak kullanılabilirdi. Genç adam gerçekten de iyi bir subaydı, belki de Niall’ın zamanında Işığın Evlatları’na katılan en iyisi ve annesinin burada olduğunu ve yalnızca nezaket eseri “konuk” diye adlandırıldığını bilmesine izin vererek ettiği yeminleri zorlamaya gerek yoktu.

Morgase’in hayal kırıklığına uğradığını gösteren, ağzından çabucak gelip geçen bir gerilmeden başka işaret olmadı. Bu talebi ilk defa yapmıyordu, sonuncusu da olmayacaktı. Morgase Trakand sırf açıkça yenildi diye teslim olacak biri değildi. “Nasıl dilerseniz, Lord Niall,” dedi. Öyle uysaldı ki adamın şarabı boğazına kaçacaktı neredeyse. Uysallık yeni bir taktikti, kadın kendini zorlayarak uyguluyor olmalıydı. “Yalnızca bir annenin...”

“Lord Kumandan?” diye sözünü kesti kapıdan gelen derin, yankılı bir ses. “Korkarım beklemesi imkânsız, önemli haberlerim var, Lordum.” Abdel Omerna, beyaz ve altın rengi, Işığın Evlatları’nın Lord Yüzbaşısı tuniği içinde dimdik duruyordu. Açık yüz şakaklarda beyaz saç tutamları ile çevrelenmişti, kara gözleri derin ve düşünceliydi. Tepeden tırnağa korkusuz ve buyurgandı. Ve aptalın teki, ama ilk bakışta belli olmuyordu bu.

Morgase, Omerna’yı görünce kendi içine çekildi, öyle küçük bir hareketti ki çoğu adam fark etmeyebilirdi. Morgase adamı Işığın Evlatları’nın casus ağının başı sanıyordu; herkes öyle sanıyordu, Asunawa kadar korkulması geren bir adam, hatta belki daha fazla. Dikkatleri casusların gerçek önderinden, yalnızca Niall’ın bildiği bir adamdan uzak tutmak için bir yem olduğunu Omerna’nın kendisi bile bilmiyordu. Sebban Ralwer’di gerçek casus önderi, Niall’ın kupkuru, sopa kadar kuru, ufak tefek sekreteri. Yem ya da değil, zaman zaman Omerna’nın ellerinden

faydalı şeyler geçerdi. Nadiren, gerçekten önemli şeyler. Adamın ne getirdiğinden Niall'ın hiç kuşkusu yoktu; Rand al'Thor'un kapısında belirmesinden başka hiçbir şey adamın bu şekilde içeri dalmasına sebep olmazdı. Işık izin verse de yalnızca bir halı tüccarının deliliği olsa.

"Korkarım bu sabah oyunumuz bitti," dedi Niall, Morgase'e, ayağa kalkarak. Kadın kalkarken hafifçe eğildi, Morgase başını hafifçe eğerek karşılık verdi.

"Bu akşam, belki?" Sesi o, neredeyse uysal tınıyı koruyordu. "Yani, eğer benimle yemek yerseniz?"

Niall kabul etti, elbette. Kadının bu yeni taktikle nereye varmaya çalıştığını bilmiyordu –bir hödüğün sanacağı yere değil, bundan emindi– ama öğrenmek keyifli olacaktı. Kadın sürprizlerle doluydu. Cadılar tarafından eğitilmiş olması ne yazıktı!

Omerna yere kakılmış, yüzyıllar boyunca üzerinden geçen ayaklar ve dizlerce yıpratılmış büyük güneş patlamasına kadar ilerledi. O güneş patlaması ve yüksek tavanın altına dizilmiş, eskilikten yıpranmış, lime lime olmuş, ele geçirilmiş sancaklar dışında sade bir odaydı. Omerna kadının onun varlığının farkında değilmiş gibi çevresinden dolanmasını izledi. Kapı Morgase'in arkasından kapandığı zaman, "Henüz Elayne ya da Gawyn'i bulamadım, Lordum," dedi.

"Önemli haberi *bu* muydu?" diye sordu Niall sinirle. Balwer Morgase'in kızının Ebou Dar'da olduğunu ve gırtlağına dek cadılara gömülmüş olduğunu rapor etmişti; Jaichim Carridin'e kız hakkında emirler gönderilmişti bile. Diğer oğul da hâlâ cadılarla uğraşıyordu; görünüşe göre Tar Valon'da, Balwer'in pek az göz ve kulağa sahip olduğu yerde. Niall serin şarabından büyük bir yudum aldı. Son zamanlarda kemikleri yaşlı, kırılgan ve soğuk geliyordu, ama Gölge'den kaynaklanan sıcak derisini yeterince terletiyor, ağzını kurutuyordu.

Omerna irkildi. "Ah... hayır, Lordum." Tuniğin altındaki beyaz ceketinin cebini karıştırdı ve boylu boyunca üç kırmızı çizgi uzanan minik, kemikten bir silindir çıkardı. "Bunların güvercinle gelir gelmez, getirilmesini istemiştiniz..." Niall silindiri kapınca sustu.

Niall bunu bekliyordu, Morgase'in, önderliğini etmese bile, başını çektiği bir alayın Andor'a doğru yola koyulmamış olmasının sebebi buydu. Yalnızca Varadin'in deliliği değilse, Tarabon'un anarşiye boğulmasını izlerken dengesini yitiren bir adamın sayıklamaları değilse, Andor'un beklemesi gerekecekti. Andor'un ve belki daha fazlasının.

“Ben... ben Beyaz Kule’nin gerçekten de kırıldığına dair teyit aldım,” diye devam etti Omerna. “Ka... Kara Ajah Tar Valon’u ele geçirmiş.” Adamın sinirli olmasına, sapkın sapkın konuşmasına şaşmamak gerekirdi. Kara Ajah diye bir şey yoktu; cadıların hepsi Karanlıkdostuydu zaten.

Niall onu duymazdan geldi ve silindiri kapatan mührü başparmağının tırnağı ile kırdı. O söylentileri başlatması için Balwer’i kullanmıştı ve şimdi söylentiler ona geri geliyordu. Omerna kulağına gelen her söylentiye inanırdı ve her söylenti onun kulağına giderdi.

“Cadıların sahte Ejder al’Thor ile görüştüğüne dair raporlar var, Lordum.”

Elbette cadılar onunla görüşüyordu. Niall aptal adamın gevezeliklerine kulak tıkadı ve silindirden ince bir kâğıt rulosu çıkararak oyun masasının başına döndü. Bu mesajlar hakkında, var oldukları dışında hiçbir şey söylemezdi başkalarına ve bu kadarını da yalnızca birkaç kişi bilirdi. İnce kâğıdı açarken elleri titriyordu. Yetmiş sene önce, ilk savaşına katılan bir delikanlı olduğu günlerden beri titrememişti eli. O eller artık yalnızca kemik ve kaslardan oluşuyordu, ama yine de yapmak zorunda olduğu şeyi yapmasına yetecek kadar güçlüydüler.

Mesaj Varadin’den değil, farklı bir amaç için Tarabon’a gönderdiği Faisar’dan geliyordu. Okurken Niall’ın midesi düğüm oldu. Varadin’inki gibi şifreli değil, açık bir mesajdı. Varadin’in raporları deli olmasa bile, deliliğin eşiğinde bir adamın eserleri idi, ama Faisar o mesajlarla gelen en kötü haberleri, hatta daha kötüsünü doğruluyordu. Çok daha kötüsünü. Al’Thor kuduz hayvanın tekiydi, durdurulması gereken bir yok ediciydi, ama şimdi ikinci bir deli hayvan çıkmıştı ortaya, evcil sahte Ejderleri ile Tar Valon cadılarından daha tehlikeli olabilecek biri. Ama Işık aşkına, nasıl ikisiyle birden savaşacaktı?

“Anlaşıldığı... anlaşıldığı kadarıyla Kraliçe Tenobia Saldaea’dan ayrılmış, Lordum. Ve... ve Ejderyeminliler Altara ve Murandy boyunca yakıp yıkıyor, adam öldürüyorlarmış. Valere Borusu’nun Kandor’da bulunduğunu duydum.”

Niall dalgın dalgın başını kaldırdı ve Omerna’nın yanında durduğunu, dudaklarını yaladığını, elinin tersiyle alnındaki teri sildiğini gördü. Kuşkusuz mesaja bir göz atabilmeyi umuyordu. Eh, kısa süre sonra herkes öğrenecekti.

“Çılgın fantezilerinden biri o kadar da çılgın değilmiş anlaşılan,” dedi Niall ve işte o zaman kaburgalarının altına saplanan hançeri hissetti.

Şok içinde dondu, Omerna hançeri çekip bir kez daha sapladı. Niall'dan önce, başka Lord Kumandanlar da bu şekilde ölmüştü, ama Omerna'nın bu işi yapabileceği Niall'ın aklına hiç gelmemişti. Katili ile boğuşmaya çalıştı, ama kollarında güç yoktu. Omerna'ya tutundu, onun sayesinde ayakta kaldı, göz göze geldiler.

Omerna'nın yüzü kızarmıştı; ağlamak üzere gibi görünüyordu. "Yapılması gerekiyordu. Gerekiyordu. Cadıların rahat rahat orada, Salidar'da oturmasına izin verdin ve..." Aniden öldürmeye çalıştığı adama sarıldığını fark eden Omerna, Niall'ı ittirdi.

Niall'ın bacaklarındaki güç de kaybolmuştu. Bütün ağırlığı ile oyun masasının üzerine düştü, masayı devirdi. Siyah beyaz taşlar çevresinde, cilalı ahşap zemine dağıldılar; gümüş sürahi sıçradı, şarap saçtı. Kemiklerindeki üşüme duygusu her yerine yayılıyordu.

Zaman mı yavaşladı, yoksa başka her şey mi çok hızlı oldu, emin değildi. Yerde çizme sesleri duyuldu, bitkinlik içinde başını kaldırdığında Omerna'nın ağzının açık kaldığını, gözlerinin irileştiğini Eamon Valda'nın önünde gerilediğini gördü. Omerna gibi, beyaz altın rengi yeleği ve beyaz ceketi içinde tam bir Lord Yüzbaşı olmasına rağmen Valda o kadar uzun boylu, o kadar hükümran değildi, ama esmer adamın yüzü her zamankinden de sertti ve elinde bir kılıç vardı, büyük değer verdiği, balıkçıl damgalı kılıç.

"İhanet!" diye bağırdı Valda ve kılıcını Omerna'nın göğsüne sapladı.

Gülebilse gülerdi Niall; zorla nefes alıyordu, nefesinin boğazında biriken kanı köpürttüğünü duyabiliyordu. Valda'dan hiç hoşlanmamıştı – aslında, adamı hor görüyordu– ama birilerinin bilmesi gerekiyordu. Bakışları kaydı, Tanchico'dan gelen kâğıt parçasının elinden biraz ötede yattığını gördü; orada gözden kaçabilirdi, ama cesedi onu sıkı sıkı tutarsa değil. Ve o mesajın okunması gerekiyordu. Eli yavaşça yer tahtalarının üzerinde süründü, kâğıda sürtündü, tutmaya çalışırken ittirdi. Görüş alanı puslanıyordu. Kendini görmeye zorladı. Zorunluydu... Pus yoğunlaşıyordu. İçinde bir parça, bu düşünceyi bir kenara ittirmeye çalıştı; pus yoktu. Pus daha da yoğunlaştı. Orada bir düşman vardı, görünmeyen, gizli, al'Thor kadar tehlikeli, hatta daha tehlikeli bir düşman. Mesaj. Ne? Hangi mesaj? Ata binip kılıç çekme zamanıydı, son bir saldırı zamanı. Işık aşkına, zafer ya da ölüm, Niall geliyordu! Hırlamaya çalıştı.

Valda kılıcını Omerna'nın yeleğine sildi, sonra aniden ihtiyar kurdun hırıldayarak, bir köpürme sesi ile, hâlâ nefes aldığını fark etti. Yüzünü buruşturarak buna bir son vermek üzere eğildi –ve sıska, uzun parmaklı bir el kolunu yakaladı.

"Şimdi sen mi Lord Kumandan olacaksın, oğlum?" Asunawa'nın sıska yüzü bir şehidin yüzü gibiydi, ama kara gözleri, kim olduğunu bilmeyenlerin bile cesaretini kıracak bir hararetle yanıyordu. "Pedron Niall'ın suikastçısını öldürdüğüne dair tanıklık yaparsam belki olabilirsin de. Ama aynı zamanda Niall'ın da gırtlağını kestiğini söylersem değil."

Valda, bir gülümseme sanılabilecek bir ifade ile dişlerini göstererek doğruldu. Asunawa gerçeğe âşıktı, tuhaf bir aşk; gerçeği düğüm düğüm bağlayabilir, asabilir, çığlık atana kadar kırbaçlayabilirdi, ama Valda'nın bildiği kadarıyla asla yalan söylemezdi. Niall'ın donuk gözlerine ve çevresine yayılan kan gölüne bakınca tatmin oldu Valda. İhtiyar adam ölüyordu.

"Belki mi, Asunawa?"

Asunawa geriler, kar beyazı pelerinini Niall'ın kanından uzaklaştırırken Yüksek Engizisyoncu'nun bakışları daha da sıcak yandı. Bir Lord Yüzbaşı bile bu kadar teklifsiz davranmamalıydı. "Belki dedim, oğlum. Morgase adlı cadının Işığın Eli'ne teslim edilmesi konusunda tuhaf bir şekilde gönülsüz davrandın. Bu teminatı vermezsen..."

"Henüz Morgase'e ihtiyaç var." Sözünü kesmek Valda'ya büyük keyif verdi. Sorgulardan, kendi kendilerine verdikleri isimle Işığın Eli'nden hoşlanmazdı. Silahları alınmamış, zincirlenmemiş hiçbir düşmanla yüzleşmeyen adamlardan kim hoşlanabilirdi ki? Kendilerini diğer Evlatlardan ayrı görürlerdi. Asunawa'nın pelerininde yalnızca Sorgucuların kırmızı çoban asası vardı, Valda'nın kendi pelerinini şereflendiren, Evlatların güneş patlaması yoktu. Daha da kötüsü, Evlatların yapması gereken tek gerçek işin işkence askıları ve kor kızıl demirlerle yapılanlar olduğunu düşünür gibiydiler. "Morgase bize Andor'u verecek, bu yüzden biz Andor'u almadan Morgase'i alamazsınız. Ve Haberci'nin günahları ezilene kadar biz Andor'u alamayız." İlk iş Haberci olmalıydı. Adam Yenidendoğan Ejder'in gelişini vaaz ediyor, güruhları al'Thor'u kabullenmekte ağır davranan köyleri yakıyordu. Artık Niall'ın göğsü pek az hareket ediyordu. "İkisini birden elinde tutmak yerine Amadicia'yı verip Andor'u almak istemiyorsan, elbette. Al'Thor'un asıldığını ve Beyaz

Kule'nin un ufak edildiğini görmek istiyorum, Asunawa. Planlarımın çöpe atıldığını görmek için ayak uydurmadım senin planlarına."

Asunawa şaşırmamıştı; adam korkak değildi. Burada değil, Kale'de yüzlerce Sorgucu varken ve Evlatların büyük kısmı onların yanında yanlış adım atmaktan korkarken değil. Adam Valda'nın ellerindeki kılıcı görmezden geldi, o şehit yüzü hüzünlü bir ifade kazandı. Yüzünden akan terler, üzüntü gözyaşları gibi görünüyordu. "Bu durumda, madem Lord Yüzbaşı Canvele kanuna uyulması gerektiğini düşünüyor, korkarım..."

"Korkarım Canvele benimle aynı fikirde, Asunawa." Şafaktan beri, Valda'nın Kale'ye yarım alay asker getirdiğini fark ettiğinden beri öyleydi. Canvele aptal değildi. "Mesele, gün batımına kadar benim Lord Kumandan olup olmamam değil, mesele gerçeği arama işinde Işığın Eli'ne kimin rehberlik edeceği."

Asunawa korkak değildi ve Canvele'den daha da az aptaldı. Ne irkildi, ne de Valda'nın bu işi nasıl başaracağını sandığını sordu. "Anlıyorum," dedi bir an sonra, sonra ılımlı bir sesle ekledi, "Kanunu tamamen bir kenara atmayı mı düşünüyorsun, oğlum?"

Valda kahkaha atacaktı neredeyse. "Morgase'le görüşebilirsin, ama sorguya çekilmeyecek. Benim onunla işim bittiğinde senin olabilir." Bu biraz zaman alabilirdi; Aslan Tahtı için, buradaki Kral Ailron gibi, Işığın Evlatları ile doğru düzgün bir ilişki kurmanın önemini anlayan birini bulmak bir gecede olacak şey değildi.

Asunawa belki anlıyordu, belki anlamıyordu. Ağzını açtı ve kapıdan bir inleme geldi. Niall'ın kırışık suratlı sekreteri boğum boğum vücudu ile, ağzını büzerek orada duruyordu. Adamın kısık gözleri yerde uzanan bedenlere bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Hüzünlü bir gün, Balwer Efendi," dedi Asunawa etkileyici, hüzünlü bir demire benzeyen sesle. "Hain Omerna Lord Kumandanımız Pedron Niall'ı öldürdü. Işık ruhunu aydınlatsın." Gerçekten kesinlikle ayrılmamıştı; Niall'ın göğsü artık hareket etmiyordu ve onu öldürmek ihanetti gerçekten. "Lord Yüzbaşı Valda çok geç içeri girdi, onu kurtaramadı, ama Omerna'yı günah işlerken yakaladı ve öldürdü." Balwer irkildi ve ellerini ovuşturmaya başladı.

Bu kuşa benzeyen adam Valda'nın tüylerini diken diken ediyordu. "Madem buradasın, Balwer, bir işe yarasan da olur." Faydasız insanlardan hoşlanmazdı ve bu yazman tam bir faydasızlık timsaliydi. "Bu mesajı Kale'deki bütün Lord Yüzbaşılara götür. Onlara Lord Kumandan'ın

öldürüldüğünü söyle ve Kutsanmışlar Kurulu'nun toplanmasını islediğimi bildir." Lord Kumandan ilan edildiği zaman yapacağı ilk iş bu adama öyle bir tekme yapıştırmak olacaktı ki, adam iki kere sıçramadan duramayacaktı. Ve irkilmeyken bir sekreter seçecekti. "Omerna'yı satın alan cadılar da olsa Haberci de, Pedron Niall'ın intikamını almaya kararlıyım."

"Dilediğiniz gibi olsun, Lordum." Balwer'in sesi kuru ve kısıktı. "Dediğiniz gibi olacak." Görünüşe göre, sonunda Niall'ın bedenine bakmayı başarabildi; irkile irkile eğilirken, başka hiçbir şeye bakmıyordu.

"Demek bir sonraki Lord Kumandanımız sen olacaksın," dedi Asunawa, Balwer çıkar çıkmaz."

"Öyle görünüyor," diye yanıt verdi Valda kuru kuru. Niall'ın uzanmış elinin yanında minik bir kâğıt parçası duruyordu, güvercinle gönderilen mesajlarda kullanılan cinsten bir kâğıt parçası. Valda eğildi ve kâğıdı aldı, sonra tiksinti içinde nefes verdi. Kâğıt bir şarap birikintisinin içinde yatıyordu; ne mesaj yazılıysa silinmişti, mürekkep dağılmıştı.

"Ve Morgase'le işin bittiği zaman onu Işığın Eli teslim alacak." Bu bir soru değildi.

"Onu bizzat teslim edeceğim." Belki de Asunawa'nın iştahını bir süreliğine dindirmek için küçük bir şeyler ayarlanabilirdi. Morgase'in de yumuşak başlı olmasını sağlardı. Valda kâğıt parçasını Niall'ın cesedinin üzerine bıraktı. İhtiyar kurt yaşı ilerledikçe kurnazlığını ve cesaretini kaybetmişti. Artık cadıları ve sahte Ejderlerini dize getirme işi Eamon Valda'ya düşüyordu.

Tepede karın üstüne uzanmış olan Gawyn, akşam güneşi altında süren felaketi inceledi. Dumai Kuyuları birkaç kilometre güneyde, yükselip alçalan ovaların ve alçak tepelerin ötesindeydi, ama yanan arabaların dumanını görebiliyordu hâlâ. Delikanlıları oradan çıkardığından beri orada neler olup bittiğini bilmiyordu. Al'Thor kontrolü ele geçirmiş gibiydi; al'Thor ve yönlendiriyor gibi görünen, hem Aes Sedaileri hem de Aielleri yere yıkan o siyah ceketli adamlar. Gitme zamanının geldiğini Gawyn'e anlatan Aes Sedailerin kaçtığını görmek olmuştu.

Al'Thor'u öldürebilmiş olmayı diliyordu. O adam yüzünden ölen annesinin hatırına; Egwene inkâr ediyordu, ama kanıtı yoktu elinde. Ve kız kardeşi hatırına. Min doğruyu söylemişse –kız ne derse desin kamptan alıp götürmeliydi onu; bugün farklı yapmış olmayı dilediği çok şey vardı–, eğer Min haklıysa ve Elayne al'Thor'u seviyorsa, adamı öldürmek için o

korkunç yazgı bile tek başına yeterliydi. Belki Aieller onun adına bitirmişlerdi işi. Ama kuşkuluydu.

Ekşi bir kahkaha ile dürbününü kaldırdı. Üzerindeki altın bantların üzerinde bir yazma vardı. “Andor Kraliçesi Morgase’den sevgili oğlu Gawyn’e. Kız kardeşi ve Andor için canlı bir kılıç olması dileğiyle.” Artık, acı sözler.

Kurumuş otlar ve küçük, dağınık ağaçlıklar dışında görecek fazla şey yoktu. Rüzgâr hâlâ esiyor, toz bulutları kaldırıyordu. Zaman zaman alçak sırtlar arasındaki bir kıvrımda bir kıpırtı, hareket halinde adamlara işaret ediyordu. Aieller; Gawyn emindi. Araziye öyle iyi karışmışlardı ki yeşil ceketli Delikanlılar olamazlardı. Işık izin verse de savaştan kaçırdıklarından daha fazlası kurtulmuş olsa.

Tam bir aptaldı o. Al’Thor’u öldürmeliydi; onu öldürmek zorundaydı. Ama yapamazdı. Adam Yenidendoğan Ejder olduğundan değil, Egwene’e, ona el kaldırmayacağına dair söz verdiğinden. Egwene düşük seviyeden bir Kabuledilmiş olarak Cairhien’de ortadan kaybolmuş, Gawyn’e yalnızca bir mektup bırakmıştı. Gawyn’in tekrar tekrar okuduğu bir mektup. Öyle ki kâğıt kat yerlerinden yırtılmaya başlamıştı. Egwene’in bir şekilde al’Thor’a yardım etmeye gittiğini öğrenirse hiç şaşırmazdı. Verdiği sözü bozamazdı, hele sevdiği kadına verdiği sözü hiç. Asla. Ne bedel ödemek zorunda olursa olsun. Şerefinden verdiği ödünü Egwene’in kabul edeceğini umuyordu; al’Thor’a el kaldırmamıştı, ama ona yardım etmek için kılını da kıpırdatmamıştı. Işık izin verse de Egwene bunu ondan hiç istemese. Aşkın erkeklerin beyinlerini ekşittiği söylenirdi ve kanıtı Gawyn’di.

Aniden, bir kadının açık açık yüksek, siyah bir atın üzerinde dörtnala gittiğini gördü ve dürbünü gözüne götürdü. Kadının yüzünü çıkartamıyordu, ama hiçbir hizmetkâr bölünmüş etekli binici elbisesi giymezdi. Demek ki en azından bir Aes Sedai kaçmayı başarmıştı. Aes Sedailer o tuzaktan canlı kurtulmuşsa, belki başka Delikanlılar da kurtulmuştu. Şansları varsa, Aieller tarafından grup grup öldürülmeden Gawyn bulurdu onları. Ama ilk önce bu Aes Sedai meselesi vardı. Pek çok açıdan, kadını almadan devam etmeyi tercih ederdi, ama onu yalnız bırakmak, belki kadının hiç görmediği bir ok tarafından indirildiğine tanık olmak, kendi kendine tanıyabileceği bir seçenek değildi. Ama ayağa kalkıp el sallayacak olduğunda at sendeleyip düştü ve kadını başının üzerinden öne fırlattı.

Gawyn küfretti, sonra dürbünden baktığında siyah atın yan tarafından bir ok çıktığını görünce bir kez daha küfretti. Tepeleri telaşla taradı ve bir küfür daha sallayacakken kendini durdurdu; Aes Sedai'den yüz adım ötede, bir sırtta yaklaşık iki düzine peçeli Aiel durmuş, yere yıkılmış ata ve binicisine bakıyorlardı. Gawyn dürbünü geri kaydırdı. Aes Sedai sallanarak ayağa kalktı. Aklını başında tutarsa ve Güç kullanırsa, birkaç Aiel'in ona zarar vermesi imkânsız olurdu, özellikle de oklara karşı yerdeki atı siper ederse. Buna rağmen, onu oradan kurtardığı zaman kendini daha iyi hissedecekti. Aiellerin tarafından fark edilme olasılığını düşürmek için yuvarlanarak tepeden indi, yamaç aşağı kaydı ve ayağa kalktı.

Güneye beş yüz seksen bir Delikanlı getirmişti, hemen hemen hepsi Tar Valon'dan ayrılmalarına yetecek kadar eğitim almıştı, ama çukurda, atlarının üzerinde iki yüzden az adam bekliyordu onu. Dumai Kuyuları'nda felaket çökmeden önce, onun ve Delikanlıların Beyaz Kule'ye dönmeden ölmesi için bir entrika döndüğünden emindi. Neden, bilmiyordu, entrikanın Elaida'dan mı, yoksa Galina'dan mı kaynaklandığını da, ama tam olarak entrikacıların düşündüğü gibi olmasa da, başarılı olmuş sayılırdı. Seçme şansı olsa Aes Sedai'yi almadan yoluna devam etmeyi tercih edecek olmasında şaşacak bir şey yoktu.

Genç bir binicinin altındaki yüksek, gri, iğdiş atın yanında durdu. Tüm diğer Delikanlılar gibi gençti –çoğu ancak üç günde bir tıraş olma ihtiyacı duyuyordu, birkaçı bunu bile gereksiz yere yapıyordu– ama Jisao'nun yakasındaki gümüş kule, Siuan Sanche makamından indirilirken savaşan askerlerden olduğunu işaret ediyordu. Giysilerinin altındaki yara izleri ise, o zamandan bu yana girdiği savaşları. Çoğu, sabah ustura kullanmasa da olacak adamlardandı; ama kara gözleri otuz yaş büyük birine aitti sanki. Gawyn kendi gözlerinin neye benzediğini merak etti.

"Jisao, beladan çekip kurtarmamız gereken bir Aes Sedai..."

Batıdaki alçak sırta koşarak tırmanan yüz kadar Aiel aşağıda Delikanlıları bulunca şaşırdılar, ama ne şaşkınlıkları, ne de Delikanlıların yaklaşık iki kat fazla olmaları durdurdu onları. Bir anda peçelerini taktılar ve yamaç aşağı atıldılar, ikili gruplar halinde çalışarak mızraklarını binicilere ve atlara saplamaya başladılar. Ama Aieller atlı adamlarla savaşmayı biliyorlarsa, Delikanlılar da Aiellerle nasıl savaşılacağını öğrenmişlerdi ve ağır öğrenenler fazla yaşamamıştı. Bazıları ellerinde, kırk beş santimlik çelik uçlar ile biten ve uçların fazla derine saplanmasını engelleyecek koruma parçaları olan ince kargılar taşıyorlardı ve hepsi

kılıçlarını birer kılıç ustası kadar iyi kullanıyordu. İkili üçlü gruplar halinde savaşıyorlar, her adam bir diğerinin sırtını kolluyor, Aieller hayvanların diz arkası kirişlerini kesmesin diye atlarını devamlı hareket halinde tutuyorlardı. O çelikten şimşeklerin oluşturduğu halkaya ancak en hızlı hareket edebilen Aieller girebiliyordu. Savaş eğitimli atların kendisi de birer silahtı, toynakları ile kafaları yarıyor, dişleri ile adamları yakalıyor, bir köpeğin sıçanları silkelemesi gibi silkeliyor, çeneleri ile adamların yüzlerinin yarısını parçalıyorlardı. Atlar savaşırken çığlık atıyorlardı. Adamlar gösterdikleri çabalarla homurdanıyor, savaşa dalmış erkekleri pençesine alan hararetle, canlı olduklarını ve bellerine dek kan gölüne batsalar bile bir gün doğumu görebileceklerini söyleyen hararetle bağırıyorlardı. Öldürürken bağırıyorlardı, ölürken bağırıyorlardı; aralarında pek az fark var gibiydi.

Ama Gawyn'in durup dinleyecek zamanı yoktu. Tek yaya Delikanlı olarak dikkat çekiyordu. Atlıların arasından üç *cadin'sor*'lu şekil fırladı ve mızraklarını hazır ederek ona doğru atıldılar. Belki de, üçe bir üstünken, kolay av olduğunu düşünmüşlerdi. Gawyn fikirlerini değiştirmelerini sağladı. Kılıcını rahatça kınından çekti, aynı rahatlıkla Çullanan Atmaca'dan Meşeyi Sarmalayan Sarmaşık'a, Göllerin Üzerinde Yükselen Ay'a aktı. Üç kez ete çarpan çelikten kaynaklanan şok dalgasını bileğinde hissetti ve üç peçeli Aiel çabucak yere yıkıldı; ikisi hâlâ zayıfça hareket ediyordu, ama üçüncüsü kadar savaş dışı kalmışlardı. Ama karşısına çıkan bir sonraki adam bambaşka bir meseleydi.

İnce bir adamdı, Gawyn'den bir el uzundu ve yılan gibi hareket ediyordu. Kalkanı atılırken mızrağı kayıyor, Gawyn'in kılıç darbelerini omuzlarında hissettiği bir kuvvetle karşılıyordu. Dans Eden Ormantavuğu'ndan Havayı Katlamak'a geçti, sonra Saraylı Yelpazeyle Dokunuyor oldu ve Aiel, kaburgalarını çizdirmek pahasına, her hamleyi karşıladı. Gawyn kalçasından yaralandı ve ancak hızla dönmesi sayesinde şişlenmekten kurtuldu.

Çevrelerinde olan bitenden habersizce birbirlerinin çevresinde döndüler. Gawyn'in bacağından sımsıcak kan akıyordu. Aiel, ona dengesini kaybettirmeyi umarak aldatmaca yaptı, sonra bir kez daha; Gawyn bir duruştan diğerine kaydı, adamın o yarım hamleleri birazcık fazla uzatmasını umarak kılıcını bir kaldırdı, bir indirdi.

Sonunda, sonucu tesadüf belirledi. Aiel adım atarken aniden sendeledi ve Gawyn daha adamın sırtına dayanan atı görmeden kalbinden vurdu onu.

Eskiden olsa üzülürdü; iki erkek savaşacaksa, düellonun şerefle ve temiz bir biçimde yapılması gerektiğine inanarak büyümüştü. Yarım sene süren savaşlar ve çatışmalarda dersini almıştı. Ayağını Aiel'in göğsüne dayadı ve kılıcını çekip kurtardı. Hiç de beyefendice değil, ama hızlı bir hareket ve savaşta, yavaş hareket edenler genellikle ölürdü.

Yalnız, kılıcını kurtardığı zaman acele etmeye gerek kalmadığını gördü. Yerde hem Delikanlılar, hem Aieller yatıyordu, bazıları inliyor, bazıları kıpırtısızdı ve Aiellerin kalanı, iki düzine Delikanlının önünde doğuya doğru kaçıyorlardı. Kovalayanların arasında daha akıllı olduğunu sandıkları da vardı. "Durun!" diye bağırdı. O ahmaklar birbirlerinden ayrılırlarsa Aieller hepsini doğrayıp köpek maması yapardı. "Kovalamaca yok! Durun, dedim! Durun, kavrulasılar!" Delikanlılar gönülsüzce durdular.

Jisao iğdiş atını çevirdi. "Yalnızca, yollarına çıktığımız için kendilerine yol açmak istediler, Lordum." Kılıcının yarısından kan damlıyordu.

Gawyn kendi kırmızımsı kahverengi aygırının dizginlerini yakaladı ve eyere atladı. Kılıcını temizleyip kınına sokmak için beklemedi bile. Kimlerin öldüğüne, kimlerin yaşama şansının olduğuna bakacak zaman yoktu. "Unut onları. O Aes Sedai bizi bekliyor. Hal, sendeki yarım birliği yaralılara bakmakla görevlendir. Ve o Aiellere dikkat edin; ölüyor olmaları, pes ettikleri anlamına gelmez. Kalanlar, beni takip edin." Hal kılıcı ile selam verdi, ama Gawyn atını mahmuzlamıştı bile.

Çatışma uzun sürmemişti, ama ne kadar kısa olursa olsun yine de fazla uzun sayılırdı. Gawyn tepeye ulaştığında, yalnızca ölü atı görebildi. Heybeleri tersyüz edilmişti. Dürbünü ile araziyi taradığı zaman Aes Sedai'den, Aiellerden ya da canlı herhangi bir yaratıktan iz göremedi. Hareket eden tek şey rüzgârın süpürdüğü tozlar ve atın yanında, esintilerle kıpırdanan bir elbise idi. Kadın bu kadar çabuk ortadan kaybolduğuna göre, koşmuş olmalıydı.

"Koşarak fazla uzaklaşmış olamaz," dedi Jisao. "Dağılırsak bulabiliriz onu."

"Yaralılarla ilgilendikten sonra arayacağız onu," diye yanıt verdi Gawyn kararlılıkla. Aieller başıboş dolaşırken adamlarını boş işlere koşacak değildi. Gün batımına daha birkaç saat vardı ve bundan önce yüksek bir yerde, sıkı bir kamp kurmak istiyordu. Bir iki Aes Sedai bulabilse iyi olurdu; bu felaketi Elaida'ya açıklayacak biri. Kadının gazabı ile bizzat yüzleşmektense, bunu yapacak bir Aes Sedai bulmayı tercih ederdi.

İçini çekerek atını çevirdi ve bu sefer kasabın nasıl bir fatura kestiğini görmeye gitti. Asker olarak aldığı ilk ders buydu. Kasabın faturasını her zaman ödemek zorundaydınız. Yakında daha büyük faturalarla karşılaşacağını hissediyordu. Gelecek olaylar içinde, dünya Dumai Kuyuları’nı tamamen unutacaktı.

1
Yüksek Chasaline

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Braem Koruluğu denen ormanda bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr kuzeydoğuya esti, kavurucu güneş bulutsuz gökyüzünde yükselmişti; susuz kalmış ağaçlardaki kahverengi yapraklar ve çıplak dallar arasından, havanın sıcaktan dalgalandığı dağınık köyler arasından kuzeydoğuya esti. Rüzgâr serinlik getirmedi, değil kar, yağmur kokusu bile getirmedi. Kuzeydoğuya esti, bazılarının büyük bir şehrin kapıyolu olduğunu söylediği, diğerlerinin uzun zaman önce unutulmuş bir savaşa adanmış anıt olduğunu iddia ettiği, ince taş işlemeli, çok eski bir kemerin yanından geçti. Dev taşların üzerinde yalnızca yıpranmış, okunmaz oymalar görülebiliyordu ve hikâyelerde kalmış Coremanda'nın kayıp ihtişamlarını sessizce anıyordu. Kemerin görüş alanı içinde, Tar Valon yolu üzerinde birkaç araba sallana sallana ilerledi ve birkaç kişi toynakların ve araba tekerleklerinin kaldırdığı, rüzgârın süpürdüğü toza karşı gözlerini perdelediler. Nereye gittiklerine dair çoğunun en ufak fikri yoktu, yalnızca dünyanın tepetaklak olduğunu, düzenin çoktan kaybolmuş olmadığı yerlerde bile artık sonuna yaklaştığını biliyorlardı. Bazılarını güden korkuydu, diğerleri tam olarak göremedikleri ve anlayamadıkları bir şeyin cazibesine kapılmışlardı, ama onların çoğu da korkuyordu.

Rüzgâr esmeye devam etti, gri yeşil Erinin Nehri'ni aştı, kuzey-güney yönünde ticarete devam eden gemileri mahmuzladı. Bu gibi günlerde bile

ticaret yapılmalıydı çünkü, ama ticaret yapmanın güvenli olduğundan hiç kimse emin değildi. Nehrin doğusunda ormanlar seyrelmeye, yerlerini kahverengi, kupkuru otlarla ve küçük ağaç kümeleri ile kaplı alçak, yükselip alçalan tepelere bırakmaya başladılar. O tepelerden birinin zirvesinde bir araba halkası duruyordu. Arabaları örten çadır bezinden örtülerin çoğu kavrulmuş ya da tamamen yanmış, geriye demir halkalardan başka bir şey bırakmamıştı. Kuraklıkta ölen genç bir ağaçtan yapılmış ve daha da yüksekte dursun diye çıplak bir araba halkasına bağlanmış doğaçlama bir bayrak direğinin üzerinde kızıl bir sancak dalgalanıyordu. Bayrağın tam ortasında siyah beyaz bir disk vardı. Işık Sancağı diyordu bazıları ona ya da al'Thor'un Bayrağı. Diğerleri daha karanlık isimler veriyorlardı ve o isimleri fısıldarken ürperiyorlardı. Rüzgâr bayrağı dalgalandırdı ve uzaklaşmaya can atarmış gibi çabucak esip gitti.

Perrin Aybara geniş sırtını bir araba tekerine vererek yere oturmuş, rüzgârın biraz daha esmesini diliyordu. Bir anlığına hava daha serin gelmişti. Ve güneyden gelen rüzgâr burun deliklerindeki ölüm kokusunu temizlemişti; nerede olması gerektiğini, olmak istediği son yeri hatırlatan bir koku. Burası, araba halkasının içi çok daha iyiydi. Sırtını kuzeye vermişken, bir anlamda unutabiliyordu. Sağlam kalan arabalar dün akşam, adamlar hâlâ nefes aldıkları için Işık'a şükretmekten daha fazlasını yapacak gücü bulabildiklerinde tepeye taşınmıştı. Şimdi güneş bir kez daha yükselmişti ve güneşle beraber hava sıcaklığı da.

Sinirle kısa, kıvırcık sakalını kaşıdı; ne kadar çok terlerse o kadar fazla kaşınıyordu. Görebildiği kadarıyla Aieller dışında bütün adamların yüzlerinden ter akıyordu ve su şimdi bir buçuk kilometre kuzeydeydi. Ama dehşetler ve kokular da. Çoğu adil bir bedel sayıyordu bunu. Perrin görevini yapıyor olmalıydı, ama hissettiği vicdan azabı bile yerinden kıpırdatamıyordu onu. Bugün Yüksek Chasaline idi ve İki Nehir'de kutlamalar bütün gün ve gece sürecekti; Tefekkür Günü, hayatınızdaki bütün iyi şeyleri hatırlamanız gereken gün. Ve şikâyet eden herkesin başından aşağı bir kova su boşaltılırdı ki kötü talih akıp gitsin. Havanın, olması gerektiği kadar soğuk olduğu bir zamanda kimsenin arzu edeceği bir şey değil; ama şimdi, başınızdan aşağı bir kova su boca edilmesi zevk olurdu. Hayatta kalacak kadar şanslı bir adam için, iyi şeyler düşünmeyi olağanüstü ölçüde zor buluyordu. Dün kendisi hakkında bazı şeyler öğrenmişti. Ya da belki bu sabahtı, her şey olup bittikten sonra.

Hâlâ birkaç kurt sezebiliyordu. Hayatta kalan ve şimdi bir başka yere doğru yola çıkmış, buradan, insanlardan çok uzaklara giden bir avuç kurt. Kampta hâlâ konuşuluyordu onlardan, nereden, neden geldiklerine dair huzursuz spekülasyonlar yapılıyordu. Birkaçı onları Rand'ın çağırdığına inanıyordu. Çoğu Aes Sedailerin çağırdığına. Aes Sedailer ne düşündüklerini söylemiyordu. Kurtlar hiç kimseyi suçlamıyorlardı –olan olmuştu işte– ama Perrin onların kaderciliğine ayak uyduramıyordu. Kurtlar, o onları çağırdığı için gelmişti. Boyunu olduğundan daha kısa gösteren geniş omuzları, hissettiği sorumluluk duygusunun altında çökmüştü. Zaman zaman başka kurtları duyuyordu; gelmeyenleri. Küçümseme dolu duygularla gelenlerle konuşuyorlardı; İki bacaklılara karışmanın sonucu bu olurdu işte. Başka ne beklenirdi ki?

Düşüncelerini kendine saklamak zordu. Uluyarak küçümseyen kurtların haklı olduğunu ilan etmek istiyordu. Perrin evinde, İki Nehir'de olmak istiyordu. Pek olası değil, belki sonsuza dek. Nerede olursa olsun, karısının yanında olmak istiyordu, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu. Bunun olması olasılığı da daha iyi görünmüyordu, hatta belki daha kötü. Evine duyduğu özlemden, hatta kurtlardan daha fazla, Faile için hissettiği endişe bir dağgelinciği gibi içini yiyordu. Faile onun Cairhien'den ayrılmasına memnun görünüyordu. Faile konusunda ne yapacaktı Perrin? Karısını ne kadar sevdiğini, ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlatmaya kelimeler yetmiyordu, ama kadın hiç sebep olmadığı yerde kıskançlığa kapılıyor, Perrin hiçbir şey yapmamışken inciniyor, Perrin'in sebep göremediği yerde öfkeleniyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı, ama ne? Bir türlü yanıt bulamıyordu. Perrin'in dikkatle düşünmek dışında silahı yoktu, ama Faile cıva kadar hızlıydı.

"Aieller bunların üzerine giysi geçirmeli," diye mırıldandı Aram ciddiyetle, yere doğru kaşlarını çatarak. İri, gri bir iğdiş atın dizginlerini sabırla tutarak yakına çömeldi; nadiren Perrin'den uzaklaşırdı. Sırtında taşıdığı kılıç, sıcak yüzünden önünü açtığı yeşil çizgili, Tenekeci ceketinin üzerinde rahatsız edici duruyordu. Ter gözüne girmesin diye bir mendili bükmüş, alnına bağlamıştı. Bir zamanlar Perrin onun bir erkek için fazla yakışıklı göründüğünü düşünürdü. Ama artık adamın üzerine kasvetli bir karanlık çökmüştü ve sık sık kaşlarını çatıyordu. "Hiç edepli değil, Lord Perrin."

Perrin gönülsüzce, Faile'e dair düşüncelerini bir kenara kaldırdı. Zaman içinde çözebilirdi. Çözmek zorundaydı. Bir şekilde. "Onların âdeti böyle,

Aram."

Aram, tükürecekmiş gibi kaşlarını çattı. "Eh, edepli bir âdet değil. Kontrol altında tutulmalarını kolaylaştırıyor herhalde –bu halde kimse kaçamaz ya da sorun çıkaramaz– ama edepli değil."

Her yer Aiellerle doluydu, elbette. Griler, kahverengiler, yeşiller içinde uzun boylu, uzak görünüşlü adamlar. Üstlerindeki tek renk, alınlarına bağladıkları, tam ortasında siyah beyaz bir disk olan, kırmızı bez parçalarında idi. Kendilerine *siswai'aman* diyorlardı. Bazen sözcük Perrin'in hafızasının bir köşesini gıdıklıyordu, bilmesi gereken bir sözcükmüş gibi. Aiellerden birine sormaya kalksa, adam saçmalıyormuş gibi bakıyordu ona. Ama diğer yandan, onlar bez parçalarını görmezden geliyorlardı. Mızrağın Kızları başlarında kırmızı bant taşımıyorlardı. Beyaz saçlı da olsalar annelerinin eteklerinin dibinden yeni ayrılmış kadar genç de, *siswai'aman*'ların yanından, bir şekilde kendilerinden pek memnun görünen meydan okur bakışlarla yürüyüp geçiyorlardı. Erkekler ise bakışlarına dümdüz ifadelerle, neredeyse aç kokularla karşılık veriyorlardı. Hepsinde bir kıskançlık kokusu vardı, ama Perrin neyi kıskandıklarını hayal bile edemiyordu. Her ne ise, yeni değildi ve kavgaya yol açacak gibi görünmüyordu. Araba halkasının içinde birkaç da Bilge vardı. Geniş etekler, beyaz bluzlar ve sıcağa meydan okuyarak koyu renk şallar giymişlerdi. Pırıldayan bilezikleri, altın ve fildişinden kolyeleri giysilerinin sadeliğini telafi ediyordu. Bazıları Kızlara ve *siswai'aman*'lara eğlenti ile bakıyordu, diğerleri çileden çıkmışlıkla. Hepsi –Bilgeler, Mızrağın Kızları, *siswai'aman*'lar– Shaidoları, Perrin'in bir tabureyi ya da halıyı görmezden geldiği gibi görmezden geliyordu.

Aieller dün iki yüz kadar Shaido tutsak almışlardı, aralarında hem erkekler, hem Mızrağın Kızları vardı. Shaidoların sayısı düşünülünce, tutsakların sayısı fazla değildi. Ve tutsaklar serbestçe dolaşıyordu. Bir anlamda. Başlarına nöbetçi konulmuş olsa Perrin daha rahat hissedecekti. Bir de giyinmiş olsalar. Bunun yerine tutsaklar, doğdukları günkü kadar çıplak, su taşıyor, getir götür işleri yapıyorlardı. Diğer Aiellere karşı fare kadar uysaldılar. Başka herkes, onları fark ettiklerinde gururlu, meydan okur bakışlarla karşılanıyorlardı. Onları fark *etmemeye* çalışan tek kişi Perrin ve homurdanan tek kişi Aram değildi. Kamptaki İki Nehirlilerin çoğu birini ya da ikisini birden yapıyordu. Cairhienlilerin çoğu, ne zaman Shaidolardan birini görseler, bayılacak gibi oluyorlardı. Mayeneliler, bütün

bunlar bir şakaymış gibi, başlarını iki yana sallıyorlardı. Ve kadınları seyrediyorlardı. Aieller kadar utanmazdı bu Mayeneliler.

“Gaul bana açıkladı, Aram. *Gai’shain*’in ne olduğunu biliyorsun, değil mi? *Ji’e’toh* ve bir sene bir gün hizmet etme zorunluluğunu?” Aram başını salladı, ki iyi bir şeydi bu. Perrin bundan fazlasını bilmiyordu. Gaul Aiel âdetlerini açıkladığında kafası daha fazla karışıyordu. Gaul her şeyin apaçık ortada olduğunu düşünüyordu hep. “Eh, *gai’shain*’lerin *algai’d’siswai*’lerin giydiği hiçbir şeyi giymemesi gerekiyor –bu ‘mızrak savaşçısı’ anlamına geliyor,” diye ekledi Aram’ın sorarcasına kaşlarını çattığını görünce. Aniden doğrudan ona doğru gelen bir Shaido’ya bakmakta olduğunu fark etti. Uzun boylu, altın saçlı, yanağındaki uzun, ince yara izine ve başka yara izlerine rağmen güzel görünen bir kadındı. Perrin boğazını kabaca temizleyerek bakışlarını kaçırdı. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. “Her neyse, işte bu yüzden... böyleler. *Gai’shain*’ler beyaz cüppeler giyiyorlar ve burada beyaz cüppe yok. Âdetleri böyle.” *Kavrulası Gaul ve kavrulası açıklamaları,* diye düşündü. *Üstlerine bir şeyler geçirebilirlerdi!*

“Perrin Altıngöz,” dedi bir kadın sesi, “beni Carahuin gönderdi. Su isteyip istemediğini soruyor.” Aram’ın yüzü mosmor kesildi ve irkilerek çöktüğü yerden kalkıp kadına sırtını döndü.

“Hayır, teşekkür ederim.” Altın saçlı Shaido kadın olduğunu bilmek için bakmasına ihtiyacı yoktu Perrin’in. Başka yöne bakıyordu. Aiellerin tuhaf bir mizah anlayışları vardı. Mızrağın Kızlarının –Carahuin Kızlardandı– daha da tuhaf. Islaktopraklıların Shaidolara nasıl tepki verdiğini hemen görmüşlerdi –görmemek için kör olmak gerekirdi– ve aniden *gai’shain*’ler sağda solda, ıslaktopraklılara gönderilmeye başlanmıştı. Kızaran yüzler, kekelemeler, hatta bağırışlar karşısında Aieller yerlere yatıyordu. Perrin Carahuin ile arkadaşlarının izlemekte olduklarından emindi. Onuncu kezdir bir *gai’shain* kadın gönderip su isteyip istemediğini, yedek bileği taşı ya da öyle saçma, aptal bir şeyi olup olmadığını sorduruyorlardı.

Aniden aklına bir düşünce geldi. Mayeneliler nadiren bu şekilde rahatsız ediliyorlardı. Cairhienlilerin birkaç tanesi, Mayeneliler kadar açık açık olmasa da, bakmaktan keyif alıyorlardı. Akılları başlarında olması gereken birkaç yaşlı İki Nehirli de. Asıl mesele şuydu ki, bildiği kadarıyla onlardan hiçbirine ikinci bir sözde mesaj gönderilmemişti. Diğer yandan en çok tepki verenler... terbiyesizlik hakkında yüksek sesle atıp tutan Cairhienliler, kekeleyen, kızaran, durdukları yerde eriyecekmiş gibi

görünen genç İki Nehirliler öyle taciz edilmişti ki sonunda arabalardan kaçmak zorunda kalmışlardı...

Perrin bir çabayla başını kaldırdı ve *gai'shain*'in yüzüne baktı. Gözlerine. *Gözlerine odaklan,* diye düşündü çılgınca. Yeşil ve iriydiler ve hiç uysal görünmüyorlardı. Kadın saf öfke kokuyordu. "Benim adıma Carahuin'e teşekkür et. Ona de ki, izin verirse, yedek eyerimi yağlayabilirsin. Temiz gömleğim de yok. Carahuin için sorun değilse, biraz da çamaşır yıkayabilirsin."

"Sorun olmaz," dedi kadın gergin bir sesle, sonra döndü ve koşarak uzaklaştı.

Perrin hemen gözlerini kaçırdı, ama imge hafızasında kaldı. Işık, Aram haklıydı! Ama şansı varsa, yeni ziyaretlerin önünü almış olmalıydı. Bunu Aram'a ve İki Nehirlilere işaret etmeliydi. Belki Cairhienliler de dinlerdi.

"Onlar hakkında ne yapacağız, Lord Perrin?" Aram hâlâ bakışlarını kaçırıyordu ve bu sefer bahsettiği *gai'shain*'ler değildi.

"Buna karar verecek olan Rand," dedi Perrin yavaşça. Hissettiği tatmin solmuştu. Ortalıklarda çırılçıplak dolanan insanları sorunlar arasında en önemsizi saymak tuhaftı, ama bu kesinlikle daha önemliydi. Ve tıpkı kuzeyde onu neler beklediği gibi, kaçınıp durduğu bir sorundu.

Araba halkasının uzak ucunda, yaklaşık iki düzine kadın yerde oturuyorlardı. Hepsi iyi, yolculuk elbiseleri giymişlerdi. Çoğu ipeklere bürünmüştü, çoğu hafif, keten toz pelerinleri kullanıyordu, ama hiçbirinin yüzünde tek bir ter damlası yoktu. Üçü öyle genç görünüyordu ki Faile ile evlenmeden önce olsa dansa kaldırabilirdi.

En azından Aes Sedai olmasaydılar, diye düşündü alayla. Bir kez bir Aes Sedai ile dans etmişti ve kollarında kimi döndürdüğünü fark ettiğinde neredeyse dilini yutacaktı. Ve o kadın, böyle bir sözcük bir Aes Sedai için kullanılabilirse, dostuydu. *Yaşını tahmin edebilmek için bir Aes Sedai ne kadar yeni Aes Sedai olmuş olmalı?* Diğerleri yaşı belirsiz görünüyordu, elbette; belki yirmilerinde, belki kırklarında, bir bakış ile bir sonraki arasında daima değişiyordu, daima belirsizdi. Yüzleri böyle diyordu, ama çoğunun saçlarında gri teller vardı. Aes Sedailer söz konusu olduğunda bilemiyordunuz. Hiçbir şey bilemiyordunuz.

"En azından onlar artık tehlike arz etmiyor," dedi Aram, başını diğerlerinden ayrı duran üç Aes Sedai'ye doğru sallayarak.

Biri yüzünü dizlerine gömmüş, ağlıyordu; diğer ikisi perişan halde boşluğa bakıyorlardı, biri eteğini didikliyordu. Dünden beri böyleydiler; en

azından artık hiçbiri çığlık atmıyordu. Perrin doğru anlamışsa, ki anladığından emin değildi, Rand kendini kurtarırken bir şekilde yalıtılmışlardı. Bir daha asla Tek Güç yönlendiremeyeceklerdi. Aes Sedailer için, ölmek yeğdi muhtemelen.

Diğer Aes Sedailerin onları teselli etmesini, bir şekilde onlarla ilgilenmelerini beklerdi, ama çoğu üçünü tamamen görmezden geliyordu, ama başka yerlere bakmakta biraz fazla özenli görünüyorlardı. Aynı şekilde, yalıtılmış Aes Sedailer de onların varlığını kabullenmeyi reddediyordu. En azından başlangıçta, diğer Aes Sedailerin birkaçı yalnız başına yaklaşmışlardı. Görünüşte sakindiler, ama keskin bir gönülsüzlük ve tiksinti kokusu yayıyorlardı. Zahmetleri karşılığında hiçbir şey alamamışlardı, ne bir sözcük, ne bir bakış. Bu sabah hiçbiri diğer üçünün yanına gitmemişti.

Perrin başını iki yana salladı. Aes Sedailer kabullenmek istemedikleri şeyleri görmezden gelmek konusunda çok başarılıydılar. Örneğin, başlarında nöbet bekleyen siyah ceketli adamları. Her Aes Sedai için bir Asha’man görevlendirilmişti, yalıtılmış üç tanesi için bile ve adamların hiçbiri gözlerini bile kırpmıyor gibiydi. Aes Sedailer ise Asha’manların ötesine bakıyor, adamlar hiç yokmuş gibi davranıyordu.

İyi numaraydı gerçekten. Perrin Asha’manları görmezden gelemiyordu ve kendisinin başında bekleyen bir tane yoktu. Sakalları yeni çıkmaya başlamış oğlan çocuklarından kelleşmeye yüz tutmuş ihtiyarlara kadar, her yaştan Asha’man vardı, ama onları tehlikeli kılan yüksek yakalı siyah ceketleri ya da kalçalarında taşıdıkları kılıçları değildi. Asha’manların her biri yönlendirebiliyordu ve bir şekilde Aes Sedaileri yönlendirmekten alıkoyuyorlardı. Tek Güç kullanabilen erkekler, kâbuslardan çıkma bir şey. Rand yönlendirebiliyordu, elbette, ama o Rand’dı, ayrıca Yenidendoğan Ejder idi. Bu adamlar Perrin’in tüylerini diken diken ediyordu.

Tutsak Aes Sedailerin hayatta kalan Muhafızları biraz ötede, kendilerine ayrılmış nöbetçilerin gözetimi altında oturuyorlardı. Lord Dobraine’in, çan şeklinde miğferler giymiş Cairhienli askerlerinden otuz kadarı ve aynı sayıda, kırmızı plaka zırhlı, Mayeneli Kanatlı Asker nöbet bekliyordu onların yanında ve her biri leopar beklermiş gibi keskin bakışlıydı. Bu koşullar altında, iyi bir tavır. Muhafız sayısı Aes Sedai sayısından fazlaydı; tutsakların bazıları Yeşil Ajah’tandı anlaşılan. Nöbetçi sayısı da Muhafız sayısından fazlaydı, çok daha fazla; belki yine de az sayılırdı.

“Işık izin verse de o grup daha fazla sıkıntı yaratmasa,” diye mırıldandı Perrin. Muhafızlar gece iki kez ayaklanmışlardı. Aslında, o çıkışlar

Cairhienli ya da Mayeneli askerlerin çabalarından çok Asha'manlar tarafından bastırılmıştı ve onlar da hiç nazik davranmamışlardı. Muhafızların hiçbiri öldürülmemişti, ama en azından bir düzinesinin kemikleri kırılmıştı ve Aes Sedailerin o kırıklara Şifa vermesine izin verilmemişti.

"Lord Ejder karar veremiyorsa," dedi Aram sessizce, "belki bir başkası vermeli. Onu korumak için."

Perrin yan yan baktı ona. "Ne kararı? Aes Sedailer Muhafızlarına bir daha kaçmaya teşebbüs etmemelerini söyledi ve Muhafızlar Aes Sedailerine itaat edecektir." Kemikleri kırık ya da değil, silahsız kalmış ve elleri arkalarında bağlanmış olmasına rağmen, Muhafızlar yine de önderlerinin saldırı emri vermesini bekleyen bir kurt sürüsü gibi görünüyorlardı. Kendi Aes Sedaisi ya da belki Aes Sedailerin hepsi özgür kalana kadar teki bile rahat etmeyecekti. Aes Sedailer ve Muhafızlar: ateş almaya hazır bir yığın kuru meşe gibi. Ama Muhafızlar ve Aes Sedailer bile Asha'manlarla boy ölçüşemezdi.

"Muhafızları kastetmemiştim." Aram duraksadı, sonra Perrin'e yanaştı ve sesini alçaltarak boğuk bir fısıltı ile konuştu. "Aes Sedailer Lord Ejder'i tutsak etti. Lord Ejder onlara asla güvenemez, ama yapması gerekeni de yapmaz. Aes Sedailer onun haberi olmadan ölürse..."

"Sen ne diyorsun?" Dimdik otururken neredeyse boğulacaktı Perrin. Bir kez daha, Aram'ın içinde Tenekecilikten eser kalıp kalmadığını merak etti. "Onlar savunmasız, Aram! Savunmasız kadınlar!"

"Onlar Aes Sedai." Aram'ın kara gözleri Perrin'in altın bakışlarına sükûnetle karşılık verdi. "Onlara güvenilemez, serbest de bırakılamazlar. Aes Sedailer daha ne kadar zorla tutulabilirler ki? Yaptıkları işi Asha'manlardan çok daha uzun süredir yapıyorlar. Daha fazla bilgi sahibidirler. Lord Ejder için tehlikeliler, senin için de, Lord Perrin. Sana baktıklarını gördüm."

Araba halkasının öbür yanında, Aes Sedailer birbirlerinin kulaklarına eğilmiş, Perrin'in bile duyamadığı fısıltılarla konuşuyorlardı. Zaman zaman içlerinden biri ona ve Aram'a bakıyordu. Aram'a değil, ona. İki avuç isim yakalamıştı. Nesune Bihara. Erian Boroleos ve Katerine Alruddin. Coiren Saeldain, Sarene Nemdahl ve Elza Penfell. Janine Pavlara, Beldeine Nyram, Marith Riven. Sonuncuların çoğu genç Aes Sedailerdi, ama genç ya da yaşı belirsiz, hepsi öyle dingin gözlerle bakıyorlardı ki ona, Asha'manlara rağmen duruma onlar hâkimmiş gibi görünüyorlardı. Aes Sedaileri alt

etmek kolay değildi; alt edildiklerini onlara kabul ettirmek ise kesinlikle imkânsızdı.

Perrin ellerini açılmaya ve dizlerinde durmaya zorladı. Hiç sakin olmamasına rağmen sakin görünmeye çalıştı. Aes Sedailer onun *ta'veren* olduğunu, bir süreliğine Desen'in çevresinde şekilleneceği kişilerden olduğunu biliyorlardı. Daha da kötüsü, Perrin'in kimsenin, hatta kendisinin ve Rand'ın anlamadığı bir şekilde Rand'a bağlı olduğunu da biliyorlardı. Mat de aynıydı; Mat de o kargaşaya dolaşmıştı. O da *ta'veren*'di, ama hiçbiri Rand kadar güçlü birer *ta'veren* değildi. Küçücük bir fırsat bulsalar, o kadınlar Perrin'i –ve Mat'i– Beyaz Kule'ye kapatıverirlerdi. Tıpkı Rand'ı kapatacakları gibi. Ve aslanın gelmesini bekleyen keçiler gibi bağlarlardı onları. Rand'ı kaçırmışlardı da, ona kötü muamele etmişlerdi. Aram bir konuda haklıydı; o kadınlara güvenilemezdi. Ama Aram'ın ima ettiği şey... böyle bir şeyi düşünmezdi, düşünemezdi! Düşüncenin kendisi midesini bulandırıyordu.

"Duymamış olayım," diye hırladı. Tenekeci ağzını açınca Perrin sözünü kesti. "Tek kelime etme, Aram, beni duydun mu? Tek kelime bile."

"Lord Perrin nasıl emrederse," diye mırıldandı Aram, başını eğerek.

Perrin adamın yüzünü görebilmeyi diledi. Kokusunda öfke yoktu, kızgınlık yoktu. En kötüsü de buydu. Aram cinayet önerirken de kokusunda öfke yoktu.

İki Nehirlilerden ikisi yandaki arabanın tekerleklerine tırmandılar ve araba yatağının üzerinden yamaç aşağı, kuzeye baktılar. İkisinin de sağ kalçasında ok dolu birer sadak, sol kalçasında kısa kılıç sayılabilecek birer uzun ve sağlam bıçak vardı. Perrin buraya gelirken köyden yaklaşık üç yüz adam peşine takılmıştı. Ona Lord Perrin diyen ilk kişiye, bu yeni âdeti engellemeye çalışmaktan vazgeçtiği güne lanet ediyordu. Bu büyüklükte bir kampta her zaman duyulan türden mırıltılara ve gürültülere rağmen iki adamın konuşmalarını işitebiliyordu.

Perrin'den bir yaş küçük olan Tod al'Caar, önünde uzanan manzarayı ilk defa görüyormuş gibi, uzun bir nefes verdi. Perrin sıska adamın lambaya benzer çenesinin oynadığını gözlerinin önüne getirdi. Tod'un annesi, ancak oğlu Perrin Altıngöz'ü takip etme şerefine erişebilsin diye razı olmuştu onun gitmesine. "Müthiş bir zafer," dedi Tod sonunda. "Kazandığımız buydu. Değil mi, Jondyn?"

Saçları kırlaşmış, bir meşe ağacı gibi boğum boğum biri olan Jondyn Harran, üç yüz kişi arasındaki birkaç yaşlı adamdan birisiydi. İki Nehir'de,

al'Thor Efendi dışında herkesten daha iyi bir okçuydu, avcılığı ondan da iyiydi. İki Nehir'in daha az seçkin sakinlerinden biriydi. Jondyn, babasının çiftliğinden ayrılabilecek yaşa geldiğinden beri gerekenden bir gün fazla çalışmamıştı. Adamın umursadığı tek şey ormanlar ve avlanmaktı; bu, bir de bayram günlerinde çok fazla içmek. Adam sesli sesli tükürdü. "Sen öyle diyorsan, evlat. En azından o lanet Asha'manlar kazandı o zaferi. Bana uyar. Zaferlerini alıp, kutlamak için başka yere gitseler çok daha iyiydi."

"O kadar da kötü değiller," diye itiraz etti Tod. "Ben de Asha'man olmaya bir şey demezdim." Bu gerçekten çok böbürlenmeye ve kurusıkı atmaya benziyordu. Kokusu da öyleydi; Perrin, bakmamasına rağmen, delikanlının dudaklarını yaladığından emindi. Büyük olasılıkla, daha birkaç sene önce Tod'un annesi onu korkutmak için yönlendirebilen adamların hikâyelerini anlatıyordu. "Demek istediğim, Rand –yani Lord Ejder– kulağa hâlâ tuhaf geliyor, değil mi, Rand al'Thor'un Yenidendoğan Ejder olması falan?" Tod kahkaha attı, kısa, huzursuz bir ses. "Eh, o yönlendirebiliyor ve o kadar da kötü gelmiyor –aslında o– demek istediğim..." Sesli sesli yutkundu. "Dahası, onlar olmasa bunca Aes Sedai karşısında ne yapabilirdik?" Bu fısıltı halinde çıkmıştı. Şimdi korku kokuyordu. "Jondyn, ne yapacağız? Demek istediğim, Aes Sedailer, *tutsak?*"

Yaşlı adam, öncekinden de sesli bir biçimde tükürdü. Sesini alçaltmaya da zahmet etmedi. Jondyn her zaman, kim işitirse işitsin, aklından ne geçiyorsa onu söylerdi. Kötü şöhretinin bir sebebi de buydu. "Dün hepsi ölse bizim için daha iyi olurdu, evlat. Bu iş bitene kadar bunun bedelini ödeyeceğiz. Buraya yazıyorum, çok fena ödeyeceğiz hem de."

Perrin kalanları duymazdan geldi; kulakları bu kadar keskinken kolay iş değildi İlk önce Aram, şimdi de Jondyn ile Tod. Gerçi Tod o kadar doğrudan söylememişti. *Kavrul, Jondyn!* Hayır, bu adamın yanında Mat çalışkan kalıyor olabilirdi, ama Jondyn söylüyorsa, diğerleri düşünüyor demekti. Hiçbir İki Nehirli adam isteyerek bir kadına zarar vermezdi, ama Aes Sedai tutsakların ölmesini dileyen başka kim vardı acaba? Ve bu dileği kim gerçekleştirmeye çalışırdı?

Huzursuzluk içinde araba halkasını taradı. Aes Sedai tutsakları korumak zorunda kalma fikri hoş değildi, ama böyle bir işten kaçınmazdı. Aes Sedaileri pek sevmezdi, hele buradakileri hiç, ama bir erkeğin bir kadını, kadının izin verdiği ölçüde koruyacağı fikrinin kesinliği ile yetiştirilmişti; erkeğin söz konusu kadından hoşlanıp hoşlanmaması önemli değildi. Evet, bir Aes Sedai dilediği herhangi bir erkeği dokuz ayrı düğümle bağlayıp bir

sonraki bayrama saklayabilirdi, ama Güç'ten kesilmişken, onlar da diğer kadınlardan farksız görünüyorlardı. İki düzine Aes Sedai. Güç olmadan kendilerini korumayı bilmiyor olabilecek iki düzine kadın.

Bir süre Asha'man nöbetçileri inceledi. Her birinin yüzünde, ölüm gibi zorlu birer ifade vardı. Yalıtılmış kadınları bekleyen üçü dışında. Onlar da diğerleri kadar ciddi görünmeye çalışıyorlardı, ama teşebbüslerinin altında başka bir şey vardı. Tatmin, belki. Bir de kokularını alacak kadar yakında olsa Aes Sedailerin herhangi biri Asha'manlar için tehlike olabilirdi. Belki tersi de doğruydu. Belki adamlar kadınları yalıtmakla yetinirdi. Öğrendiği birazcık şeye dayanarak, bir Aes Sedai'yi yalıtmak, ölümden farksız oluyordu, tek farkı cesedin gömülmeye karar vermesi için birkaç sene geçmesiydi.

Ne olursa olsun, diye karar verdi gönülsüzce, Asha'man meselesini Rand'a bırakacaktı. Onlar yalnızca birbirleri ve tutsaklar ile konuşuyordu ve Perrin Rand'dan başka birini dinleyeceklerinden kuşkuluydu. Sorun, Rand'ın ne diyeceği idi. Ve Rand yanlış şeyi söylerse Perrin'in ne yapacağı.

Sorunu bir kenara bırakarak tek parmağı ile sakalını kaşıdı. Cairhienlilerin sinirleri Aes Sedailer karşısında öyle bozuluyordu ki onlara zarar vermeyi düşünemezlerdi. Mayeneliler ise fazla saygılıydı, ama Perrin yine de gözlerini onlardan ayırmayacaktı. Jondyn'in bu kadar ileri gideceği kimin aklına gelirdi? Cairhienliler ya da Mayeneliler arasında, Perrin'in biraz etkisi vardı, ama birazcık düşünseler o etki uçup giderdi. Hem, Perrin aslında bir demirciden başka bir şey değildi. Geriye bir tek Aieller kalıyordu. Perrin içini çekti. Rand'ın gerçekte Aieller üzerinde ne kadar etkisinin olduğundan emin değildi.

Çevrede bunca insan varken bireysel kokuları seçmek güçtü, ama Perrin gözleri kadar burnuna da güvenmeye alışmıştı. Yaklaşan *siswai'aman*'lar sakin, ama tetikte kokuyordu, rahat ve güçlü bir koku. Onlar Aes Sedailerin farkındaymış gibi görünmüyorlardı. Mızrağın Kızlarının kokuları, baskılanmış öfke ile diken dikendi, tutsaklara bakarken daha da keskin oluyorlardı. Bir de, Bilgelere bakarken...

Cairhien'den buraya gelen bütün Bilgeler yönlendirebiliyordu, ama hiçbirinin yüzünde o yaşı belirsizlik yoktu. Perrin, Tek Güç'ü nadiren kullandıkları için olduğunu tahmin ediyordu. Yine de, Edarra gibi pürüzsüz yanaklı olsalar da, beyaz saçlı Sorilea gibi köselemsi suratlı da, kendilerini Aes Sedailerinkine denk bir hâkimiyet ile taşıyorlardı. Çoğunluğu zarif,

çoğunluğu tüm diğer Aieller kadar uzun boyluydu ve Aes Sedaileri tamamen görmezden gelir gibiydiler.

Sorilea'nın gözleri duraksamadan tutsakların üzerinden geçti; kadın Edarra ve bir başka Bilge ile konuşmaya devam etti. İkincisi Perrin'in ismini bilmediği ince, sarı saçlı bir kadındı. Bir de ne dediklerini çıkartabilse. Yürüyüp geçtiler, o üç rahat yüzde tek bir çizgi değişmedi, ama kokuları bambaşka bir meseleydi. Sorilea'nın bakışları Aes Sedaileri süpürürken kokusu soğuk, uzak, sert ve amaçlı oldu ve o diğer ikisi ile konuşurken diğer kadınların kokuları da onunkilere benzedi.

"Çorba kazanına düştük," diye hırladı.

"Sorun mu var?" diye sordu Aram. Topuklarının üzerinde daha dik oturdu, sağ eli omzunun üzerinden çıkan kurtbaşından topuzu olan kılıç kabzasına gitmeye hazırlandı. Çok kısa sürede o kılıcı kullanmakta oldukça ustalaşmıştı ve kullanmaktan hiç kaçınmıyordu.

"Sorun yok, Aram." Tam olarak yalan sayılmazdı. Kasvetli düşüncelerden sıyrılan Perrin gerçekten de diğerlerine ilk defa bakıyordu. Hepsine birden. Gördükleri hiç hoşuna gitmedi ve Aes Sedailer bunun yalnızca bir kısmıydı.

Cairhienliler ve Mayeneliler Aielleri kuşkuyla izliyordu. Aslında Aiellerin onlara, özellikle de Cairhienlilere yönelttikleri kuşkunun karşılığıydı bu. Şaşmamak gerekirdi. Aiellerin Dünyanın Omurgası'nın bu yanında doğan hiç kimseye, özellikle de Cairhienlilere karşı dostça davranmamak gibi bir ünleri yok muydu? Basit gerçek şuydu ki, Aieller ve Cairhienliler birbirlerinden, mümkün olduğunca çok nefret ediyorlardı. İki taraf da düşmanlıklarını bir kenara koymamışlardı aslında –bu konuda söylenebilecek en iyi şey, o düşmanlığın gevşek tasmalarla bağlanmış olduğu idi– ama Perrin şimdiye dek duygularını kendilerine saklayacaklarını düşünmüştü. Başka sebep için olmasa bile Rand'ın hatırına. Ama kampta asılı olan hava, gerginlik, herkesi iyice geriyordu. Rand artık özgürdü ve geçici ittifaklar tam olarak buydu işte; geçici. Aieller Cairhienlilere bakarken mızraklarını kaldırıyorlardı ve Cairhienliler sert ifadeler ile kılıçlarını yokluyorlardı. Mayeneliler de öyle; onların Aiellerle anlaşmazlığı yoktu, yalnızca Aiel Savaşı'nda savaşmışlardı onlarla, ama o savaşta herkes savaşmıştı zaten. Ama iş savaşa gelirse, hangi tarafta olacaklarına dair en ufak şüphe yoktu. Muhtemelen İki Nehirlilerin de.

Ama çöken karanlık ruh hali en fazla Asha'manları ve Bilgeleri etkiliyordu. Siyah ceketli adamlar Kızlara ve *siswai'aman*'lara,

Cairhienlilere, Mayenelilere ve İki Nehirlilere ettiklerinden daha fazla dikkat etmiyorlardı, ama Bilgeleri, Aes Sedailere bakarkenki kadar karanlık yüz ifadeleri ile inceliyorlardı. Büyük olasılıkla Güç kullanabilen kadınlar arasında ayrım yapmıyorlardı. Her biri düşman olabilirdi, her biri tehlikeli olabilirdi; on üç tanesi bir aradayken ölümcül ölçüde tehlikeli olabilirlerdi ve kampta ya da yakınlarda doksandan fazla Bilge vardı. Asha'man sayısının yarısından az, ama yine de dilerlerse zarar verebilecek kadar çok. Yönlendirebilen kadınlar, ama onlar Rand'ı takip eder görünüyorlardı; Rand'ı takip eden kadınlar, ama yönlendirebilen kadınlar.

Bilgeler Asha'man'a, Aes Sedailere baktıklarından birazcık daha az soğuk bakışlarla bakıyorlardı. Asha'manlar yönlendirebilen erkeklerdi, ama Rand'ı takip ediyorlardı; Rand'ı takip ediyorlardı, ama... Rand özel bir vakaydı. Gaul'a göre, *Car'a'carn*'ı anlatan kehanetlerde onun yönlendirmesinden bahsedilmiyordu, ama Aieller bu uygunsuz gerçek hiç yokmuş gibi davranıyorlardı. Ama o kehanetlerde Asha'manlardan hiç bahsedilmiyordu. Yanınızda savaşan kuduz aslanların var olduğunu keşfetmek gibi olmalıydı. Daha ne kadar sadık kalacaklardı? Belki de onları hemen öldürmek en iyisiydi.

Perrin başını arabanın tekerleğine yasladı, gözlerini kapattı ve göğsü sessiz, neşesiz kahkahalarla sarsıldı. Yüksek Chasaline'de iyi şeyler düşün. *Yak beni,* diye düşündü alayla, *Rand'la gitmiş olmalıydım.* Hayır, bilmek en iyisiydi, bir an önce bilmek daha da iyi. Ama Işık aşkına, ne yapacaktı? Aieller ile Cairhienliler ve Mayeneliler birbirlerine saldırırsa ya da daha kötüsü, Asha'manlarla Bilgeler... Yılan dolu bir fıçı ve hangilerinin engerek olduğunu anlamanın tek yolu elinizi içine sokmaktı. *Işık, keşke evde, Faile'in yanında olsaydım, çalışacak bir demirhanem olsaydı ve kimse bana lanet bir lord gibi hitap etmeseydi.*

"Atın, Lord Perrin. Çevik'i mi, yoksa Sağlam'ı mı istediğini söylemedin, bu yüzden ben de..." Perrin'in altın bakışları karşısında Kenly Maerin, çekerek getirdiği boz donlu ata doğru geriledi.

Perrin yatıştırıcı bir hareket yaptı. Kenly'nin suçu değil. Düzeltmediğin şeye tahammül etmen gerekir. "Sakin ol, delikanlı. Doğru olanı yaptın. Çevik iş görür. İyi seçmişsin." Kenly ile bu şekilde konuşmaktan nefret ediyordu. Kısa ve sağlam yapılı olan Kenly evlenecek ya da evden ayrılacak yaşa ancak gelmişti –Perrin'i taklit ederek uzatmaya çalıştığı sakalın bozamayacağı kadar genç bir yüzü vardı– ama Emond Meydanı'nda

Trolloclarla savaşmıştı ve dün de iyi iş çıkarmıştı. Ama delikanlı Lord Perrin lanet olası Altıngöz'den övgü alınca geniş geniş sırıttı.

Perrin ayağa kalkarak baltasını arabanın altından, dayadığı yerden aldı. Bir süreliğine gözlerden ve düşüncelerinden uzağa kaldırmıştı. Baltanın sapını kemerindeki halkaya geçirdi. Ağır, yarım ay şeklindeki keskin uç kalın, kıvrık bir kazık ile dengeleniyordu; yalnız ve yalnız öldürmek için yapılmış bir şey. Balta sapı eline öyle aşina geliyordu ki, huzursuz oluyordu Perrin. İyi bir demirci çekicini tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor muydu? Değiştirmek için çok geç olan şeyler arasında, "Lord Perrin"den başka şeyler de olabilirdi. Bir zamanlar bir dostu baltayı, kullanmaktan keyif alana dek alıkoymasını söylemişti. Sıcağa rağmen, düşünce ürpermesine sebep oldu.

Çevik'in eyerine atladı. Aram da kendi gri atına bindi ve araba halkası içinde, güneye bakarak oturdular. En uzun boylu Aiel'den en az yarım kat daha uzun olan Loial dikkatle, çapraz çatılmış araba millerinin üzerinden aşıyordu. Bu cüsseyle, dikkatsiz bir adımla ağır, tahta millerden birini kırabilirmiş gibi görünüyordu. Her zamanki gibi, Ogier'in cebinde bir kitap vardı ve kalın parmağı ile kaldığı yeri işaretlemişti. Uzun ceketinin geniş cepleri başka kitaplarla şişmişti. Sabahı, gölgeli ve huzurlu dediği minik bir ağaçlıkta geçirmişti, ama o ağaçların arası ne kadar gölgeli olursa olsun, sıcak Loial'i de etkiliyordu. Yorgun görünüyordu ve ceket düğmelerinin büyük kısmı çözülmüş, gömleğinin bağcıkları açılmıştı ve çizmeleri dizlerinin altına dek kıvrılmıştı. Belki de sıcaktan daha fazlası vardı. Loial araba halkasının içinde durdu, Aes Sedailer ile Asha'manlara baktı ve tüylü kulakları huzursuzca seğirdi. Çay tabakları kadar iri gözleri Bilgelere kaydı ve kulakları yine titredi. Ogierler içinde bulundukları mekânın havasına karşı duyarlı olurlardı.

Perrin'i görünce Loial kampı iri adımlarla aşarak yaklaştı. Eyerinde otururken, Perrin ayaktaki Loial'den iki üç el kısa kalıyordu. "Perrin," diye fısıldadı Loial, "bütün bunlar çok yanlış geliyor. Doğru değil, ayrıca tehlikeli." Bir Ogier için fısıltı sayılırdı. Mastif boyunda bir yabanarısının sesi gibiydi. Aes Sedailerin bazıları başlarını çevirdiler.

"Biraz daha yüksek sesle konuşur musun?" dedi Perrin, çok alçak bir sesle. "Andor'da duyamayanlar olmuştur herhalde. Andor'un batısında."

Loial şaşkın şaşkın baktı, sonra yüzünü buruşturdu. Uzun kaşları yanaklarını süpürdü. "Nasıl fısıldanır biliyorum, bilirsin." Bu sefer üç adım ötedeki biri bile duymakta güçlük çekerdi. "Ne yapacağız, Perrin? Aes

Sedaileri zorla tutmak yanlış. Hem yanlış, hem de normal değil. Bunu daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum. En kötüsü bu da değil. Burada hissettiğim... Bir kıvılcım var, burası bir araba dolusu havai fişek gibi patlayacak. Rand bunu biliyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Perrin, her iki soruya da ve bir an sonra Ogier gönülsüzce başını salladı.

“Birilerinin bilmesi gerek, Perrin. Birilerinin bir şeyler yapması gerek.” Loial kuzeye, Perrin’in arkasındaki arabaların ötesine baktı ve Perrin daha fazla ertelemesine imkân olmadığını anladı.

Gönülsüzce Çevik’i çevirdi. Saçları dökülene kadar Aes Sedailer, Asha’manlar ve Bilgeler hakkında endişelenmeyi tercih ederdi, ama ne yapması gerekiyorsa yapmalıydı. Yüksek Chasaline’de iyi şeyler düşünmek gerekirdi.

2
Kasap Avlusu

Başta Perrin yamaç aşağı, gideceği yere bakmadı. Bu sabah Rand ile birlikte gitmesi gereken yere. Bunun yerine, araba halkasının yanında, eyerinde oturdu ve bakışlarım başka yere çevirdi, ama her yerdeki manzara kusacak gibi hissetmesine sebep oluyordu. İnsanın karnına çekiçle vurulması gibi bir şeydi.

Çekiç darbesi. Doğuda, alçak bir tepenin üzerine on dokuz mezar daha kazmışlardı; evini bir daha göremeyecek olan on dokuz İki Nehirli daha. Bir demirci, onun kararları yüzünden insanların ölmesini seyretmek zorunda kalmazdı. En azından İki Nehirliler emirlerine itaat etmişlerdi. Aksi halde daha fazla mezar kazılırdı. Çekiç darbesi. Bir sonraki tepede yeni çevrilmiş toprağın örttüğü dikdörtgenler, Dumai Kuyuları'na ölmeye gelmiş yüz kadar Mayenelinin ve daha fazla Cairhienlinin yattığı yerleri işaretliyordu. Sebepleri boş ver; Perrin Aybara'yı izlemişlerdi. Çekiç darbesi. Batıdaki sırt sırf mezarlardan oluşmuş gibi görünüyordu. Bin, belki daha fazla mezar. Gün doğumuna bakarak dik dururken gömülmüş bin Aiel. Bin. Bazıları Kız. Erkekler midesini düğüm düğüm ediyordu; kadınlar ise oturup ağlamak istemesine sebep oluyordu. Kendi kendine, burada olmayı her birinin kendisinin seçtiğini, burada olmak *zorunda* olduklarını söylemeye çalıştı. İkisi de doğruydu, ama emirleri kendisi vermişti ve bu, o mezarların sorumlusunun Perrin olduğunu söylüyordu. Rand değil, Aes Sedailer de değil; o.

Hayatta kalan Aieller bir süre önce ölülerinin arkasından ağıt yakmayı bırakmışlardı. Büyüleyici şarkılardı, kısım kısım söylenmişti ve insanın zihninde kalıyordu.

Yaşam bir düştür –gölge bilmez.
Yaşam bir düştür –acı ve ıstıraptır.
Bir düş ki –uyanmak için dua ederiz.
Bir düş ki –uyanır ve gideriz.

Kim uyur –yeni şafak beklerken?
Kim uyur –tatlı rüzgâr eserken?
Sona ermesi gereken bir düş –yeni gün doğduğunda.
Öyle bir düş ki bu –uyanır ve gideriz.

Bu şarkılarda teselli bulur gibiydiler. Perrin de teselli bulabilmeyi diledi, ama görebildiği kadarıyla Aieller aslında yaşamaya ya da ölmeye aldırmıyorlardı ve bu delilikti. Aklı başında herkes yaşamak isterdi. Aklı başında herkes savaştan olabildiğince uzağa, olabildiğince hızlı kaçardı.

Çevik başını salladı, aşağıdan gelen kokular karşısında burun delikleri kabardı ve Perrin atının boynunu okşadı. Aram Perrin'in görmemeye çalıştığı şeylere bakarken sırıtıyordu. Loial'in yüzünde öyle az ifade vardı ki tahtadan oyulmuş da olabilirdi. Dudakları hafifçe oynadı ve Perrin, "Işık, ne olur bir daha benzerini görmeyeyim," dediğini sandı. Derin bir nefes alarak bakışlarını aşağıya, Dumai Kuyuları'na dönmeye zorladı.

Bazı açılardan, mezarlar kadar kötü değildi –o insanların bazılarını çocukluğundan beri tanıyordu– ama yine de her şey aynı anda üzerine çullandı, tıpkı burnundaki kokunun kaskatı bir darbe gibi gelmesi, gözlerinin arasına vurması gibi. Unutmak istediği anılar geri döndü. Dumai Kuyuları bir ölüm tarlası olmuştu, bir öldürme tarlası, ama şimdi daha da kötüydü. Bir buçuk kilometreden az mesafe ötede, arabaların kömürleşmiş kalıntıları, kuyuların alçak, taş duvarlarını hemen hemen saklayan küçük bir ağaçlığı çevreliyordu. Ve onların çevresinde...

Oynaşan, siyah bir deniz, akbabalar, kuzgunlar, kargalar, on binlercesi, dalgalar halinde çalkalanıyor, tekrar çöküyor, paramparça toprağı gözlerden gizliyordu. Perrin buna minnettardı. Asha'manların yöntemleri zalimceydi, eti ve toprağı aynı kayıtsızlıkla yok ediyorlardı. Gömecek kadar umursayan biri çıksa bile, kısa sürede gömülemeyecek kadar çok Shaido ölmüştü, bu yüzden akbabalar, kuzgunlar ve kargalar kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Ölen kurtlar da oradaydı; Perrin onları gömmek istemişti, ama kurtların âdeti böyle değildi. Üç Aes Sedai cesedi bulunmuştu, yönlendirme

yetenekleri savaşın çılgınlığında mızraklardan, oklardan koruyamamıştı onları. Yarım düzine de Muhafız ölmüştü. Onlar kuyuların yanındaki açıklığa gömülmüştü.

Ölülerin yanında yalnızca kuşlar yoktu. Tam tersine. Lord Dobraine Taborwin ile atlı Cairhien askerlerinden iki yüz kadarının, Lord Teğmen Havien Nurelle ve Mayeneli askerlerinden kalanlarının çevresinde kara tüylü dalgalar yükseliyordu. Yalnızca Muhafızların başında nöbet bekleyenleri getirmemişlerdi. Mavi üzerine iki beyaz elmas şekli olan flamalar, Dobraine dışındaki Cairhien subaylarının ayırt edilmesini sağlıyordu. Mayenelilerin kırmızı zırhları ve kırmızı flamalı kargıları kırım sahnesinin ortasında cesaret gösterisi yapıyordu, ama burnuna mendil tutan tek kişi Dobraine değildi. Orada burada bir adam eyerinde eğiliyor, daha önce boşalttığı midesini bir kez daha boşaltmaya çalışıyordu. Neredeyse Rand'ın boyuna gelen Mazrim Taim, kollarına mavi altın Ejderler tırmanan siyah ceketi ile oradaydı. Asha'manlarından yüz kadarı da öyle. Onlardan bazıları da midesini boşaltmaya çalışıyordu. Bir sürü Kız vardı, Cairhienliler, Mayeneliler ve Asha'manların sayılarının toplamından daha fazla *siswai'aman* vardı. Ayrıca, düzinelerce de Bilge. Hepsi sözde, Shaidoların geri dönmesi ya da belki ölülerden bir kısmının numara yapıyor olması ihtimaline karşı oradaydı, ama Perrin burada ceset numarası yapan herhangi birinin kısa sürede delireceğini düşünüyordu. Hepsinin merkezinde Rand vardı.

Perrin de İki Nehirli adamlarla birlikte orada, aşağıda olmalıydı. Rand gelmelerini istemiş, köyden gelen adamlara güvenmekten bahsetmişti, ama Perrin söz vermemişti. *Geç olsa da, benimle yetinmek zorunda,* diye düşündü. Birazdan, aşağıdaki kasap avlusu ile yüzleşmeye kendini hazırladıktan sonra. Yalnız, kasap bıçakları insanları biçmezdi ve baltalardan, akbabalardan daha düzgün iş çıkarırlardı.

Kara ceketli Asha'manlar kuş denizi içinde görünmüyordu, ölüme boğulmuş ölüm ve havalanan kuzgunlar ve kargalar diğerlerini saklıyordu, ama Rand onu kurtarmaya geldiklerinde üzerinde olan lime lime beyaz gömlekle duruyordu. Belki de o sırada kurtarılmaya ihtiyaç duymuyordu. Min'i açık kırmızı ceketi ve dar pantolonu içinde, Rand'ın yanında görünce yüzünü buruşturdu Perrin. Burası ona ya da herhangi birine uygun bir yer değildi, ama kız kurtarıldıklarından beri Rand'ın yanından hiç ayrılmamıştı. Taim'den bile yakın duruyordu ona. Bir şekilde, Perrin gelmeden, Asha'manlar gelmeden epey önce Rand kendisini ve Min'i kurtarmayı

başarmıştı. Perrin kızın Rand'ın varlığını tek güven kaynağı olarak gördüğünü tahmin ediyordu.

O ölüm tarlasında dolaşırken, Rand zaman zaman Min'in kolunu okşuyor, onunla konuşurmuş gibi başını eğiyordu, ama dikkati onda değildi. Çevrelerinde kara kuş bulutları kabarıyordu, daha küçük olanlar başka yerde beslenmek üzere kaçıyorlardı, akbabalar gönülsüzce çekiliyor, bazıları havalanmayı reddediyor, tüysüz boyunlarını uzatarak meydan okurcasına gaklayarak geriliyorlardı. Rand zaman zaman durup bir cesede eğiliyordu. Bazen ellerinden ateş fırlıyor, gerilemeyen akbabaları vuruyordu. Bunu yaptığında Kızların başı olan Nandera ya da yardımcısı Sulin ona itiraz ediyordu. Bir şey gösterirmiş gibi, cesedin ceketini çekiştirmelerine bakılırsa, bazen Bilgeler de yapıyordu bunu. Ve Rand başını sallıyor, devam ediyordu. Ama dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Ta ki bir başka ceset dikkatini çekene kadar.

"Ne yapıyor?" diye sordu kibirli bir ses, Perrin'in dizinin dibinde. Perrin başını eğmeden önce, kadının kokusundan anladı kim olduğunu. Yeşil ipekten binici elbisesi ve ince, keten toz pelerini içinde heykelsi ve zarif duran Kiruna Nachiman, Arafel Kralı Paitar'ın kız kardeşiydi ve kendisi de güçlü bir asildi. Aes Sedai olmak tavırlarını hiç değiştirmemişti. Perrin izlediği manzaraya dalmış, kadının yaklaştığını duymamıştı, "Neden orada, aşağıda? Orada olmaması gerekir."

Kamptaki Aes Sedailerin hepsi tutsak değildi, ama tutsak olmayan Aes Sedailer dünden beri görünmüyorlardı. Kendi aralarında konuştuklarını tahmin ediyordu Perrin, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Belki de durumu çözmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Şimdi hep beraber ortaya çıkmışlardı. Bir başka Yeşil olan Bera Harkin Kiruna'nın yanı başında duruyordu. Yaşı belirsiz yüzüne ve güzel, yün elbisesine rağmen bir çiftçi karısı gibi duruyordu, ama o da kendi tarzında, Kiruna kadar kibirliydi. Bu çiftçi karısı bir krala evine girmeden önce çizmelerini silmesini, hem de çabuk olmasını söylerdi. Perrin ile birlikte Dumai Kuyuları'na gelen Aes Sedailerin başını o ve Kiruna çekiyorlardı ya da belki sırayla liderlik ediyorlardı. Tam olarak belli değildi, ki Aes Sedailer için pek sıradışı bir durum değildi bu.

Diğer yedisi biraz ötede, birlikte duruyordu. Kontrol onlardaymış gibi gururlu göründüklerine göre, bıldırcın değil aslan gibi. Muhafızları arkalarına dizilmişlerdi ve Aes Sedailer dingin görünüyorsa, Muhafızları duygusuz görünüyordu. Birbirlerine hiç benzemeyen adamlardı, bazıları

zaman zaman bazı parçalarını görünmez kılan, renk değiştiren pelerinlerini takmışlardı, ama kısa da olsalar uzun da, tıknaz da olsalar zayıf da, orada dururken bile lime lime bir tasmaya takılmış şiddet gibi görünüyorlardı.

Perrin o kadınların ikisini çok iyi tanıyordu. Verin Mathwin ve Alanna Mosvani'yi. Verin kısa boylu ve tombuldu, zaman zaman, dalgın ve anaç görünürdü. Sizi bir solucana bakan kuş gibi incelemediği zamanlarda. Verin Kahverengi Ajah'tandı. İnce, esmer, güzel, ama son zamanlarda bakışlarında bir perişanlık görünen Alanna Yeşil Ajah'tandı. Dokuz Aes Sedai'nin beş tanesi Yeşil'di. Bir süre önce, bir kez, Verin Perrin'e Alanna'ya fazla güvenmemesini söylemişti ve Perrin onun sözünü fazlasıyla tutmuştu. Verin dahil diğerlerine de güvenmiyordu. Dün hepsi Rand'ın tarafında savaşmış olsa da, sonunda olanlara rağmen, Rand da güvenmiyordu onlara. Perrin olanlara, kendi gözleriyle görmüş olsa da, inandığından emin değildi hâlâ.

Aes Sedailerden yirmi adım uzakta, bir düzine Asha'man bir arabanın yanında oyalanıyorlardı. Bu sabah başlarında Charl Gedwyn adlı kendini beğenmiş bir adam vardı. Yerinde dururken bile kasılmayı başaran sert yüzlü bir adam. Hepsinin yüksek yakalarında gümüş kılıç iğnesi vardı. Gedwyn'e ek olarak dört ya da beş tanesi diğer yandan birer de altın kırmızı mineli Ejder iğnesi taşıyordu. Perrin iğnelerin bir şekilde, rütbeyle ilgili olduklarını düşünüyordu. O iki iğneyi başka Asha'manların üzerinde de görmüştü. Tam olarak nöbetçi sayılmazlardı, ama yine de Kiruna ile diğerleri nereye gitse onlar da orada oluyordu. Yalnızca oyalanıyormuş gibi. Ve keskin gözlerini açık tutuyormuş gibi. Aes Sedailer fark etmiş göründüğünden değil. Buna rağmen, Aes Sedailer ihtiyatlı, şaşkın ve öfkeli kokuyordu. Kısmen Asha'manlar yüzünden olmalıydı.

"Ee?" Kiruna'nın kara gözleri sabırsızlıkla çaktı. Perrin kadının bekletilmeye alışık olduğundan kuşkuluydu.

Perrin Çevik'in boynunu yine okşayarak, "Bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Rand bana her şeyi anlatmıyor."

Küçük bir kısmını anlıyordu –anladığını sanıyordu– ama herkese anlatmaya niyeti yoktu. Dilerse açıklamak Rand'a düşerdi. Rand'ın baktığı her ceset Kızlardandı; Perrin bundan emindi. Kuşkusuz, Shaido Kızlarından, ama bunun Rand için bir fark yarattığından kuşkuluydu. Dün gece yalnız kalmak için arabalardan ayrılmıştı ve hayatta kaldıkları için kahkahalar atan adamların sesleri arkasında solduğunda Rand'ı bulmuştu.

Dünyayı titreten Yenidendoğan Ejder, karanlıkta yapayalnız yere oturmuş, kollarını kendine dolamış, öne arkaya sallanıyordu.

Perrin'in gözleri için, ay güneş kadar iyi aydınlatıyordu ortalığı, ama o sırada zifiri karanlık olmasını tercih ederdi. Rand'ın yüzü gerilmiş, çarpılmıştı; çığlık atmak, belki ağlamak isteyen, ama benliğinin her zerresi ile bununla mücadele eden bir adamın yüzü. Aes Sedailer sıcaktan etkilenmemek için hangi numarayı kullanıyorlarsa, Rand ve Asha'manlar da biliyordu, ama Rand o anda kullanmıyordu. Gecenin sıcağı bir yaz günündekine denkti ve tıpkı Perrin'inkiler gibi, Rand'ın yanaklarından da ter akıyordu.

Perrin'in çizmeleri ölü otları hışırdatsa da Rand başını çevirmedi, ama sallanmaya devam ederek, boğuk bir sesle konuştu. "Yüz elli bir, Perrin. Yüz elli bir Kız öldü bugün. Benim için. Onlara söz verdim de ondan. Bana itiraz etme! Kes sesini! Defol git!" Rand terlemesine rağmen ürperdi. "Sen değil Perrin, sen değil. Sözlerimi tutmam gerek, anlıyor musun. Ne kadar canımı acıtırsa acıtsın, zorunluyum. Ama kendi kendime verdiğim sözü de tutmak gerek. Ne kadar canımı acıtırsa acıtsın."

Perrin yönlendirebilen erkeklerin kaderini düşünmemeye çalıştı. Şansı olanlar delirmeden önce ölürdü; şansı olmayanlar daha sonra. Rand şanslı da olsa şanssız da, her şey ona bağlıydı. Her şey. "Rand, ne diyeceğimi bilemiyorum, ama..."

Rand işitmiş görünmedi. Öne arkaya sallandı. Öne arkaya. "Chareen Aiellerinin Jarra Boyu'ndan Isan. Bugün benim için öldü. Miagomaların Diken Sırt Boyu'ndan Chuonde. Bugün benim için öldü. Darynlerden Agirin..."

Topuklarının üzerine çöküp Rand'ın, gergin, kopmak üzereymiş gibi gelen bir sesle yüz elli bir ismi saymasını dinlemekten ve aklının başında olduğunu ummaktan başka yapacak şey yoktu.

Ama Rand'ın aklı başında olsa da olmasa da, orada, aşağıda, onun için savaşmaya gelmiş ve bir şekilde gözden kaçmış bir Kız bulursa, onun da tepedeki diğerlerinin yanına gerektiği gibi gömüleceğinden ve listede artık yüz elli iki isim olacağından emindi. Bu Kiruna'yı ilgilendirmezdi. Ne bu, ne de Perrin'in kuşkuları. Rand aklını başında tutmak zorundaydı, en azından yetecek kadar, hepsi buydu işte. Işık, ne olur öyle olsun!

Ve böylesine soğuk bir şekilde düşündüğüm için Işık kavursun beni, diye düşündü Perrin.

Göz ucu ile kadının ağzının bir anlığına gerildiğini gördü. Kiruna hem bekletilmekten, hem de her şeyi bilmemekten nefret ederdi. Azametli bir güzelliğe sahip sayılabilirdi, yalnız, her istediğini elde etmeye alışık bir yüzü vardı. Hırçın değil, yalnızca her istediğinin haklı ve doğru olduğundan ve yerine getirilmesi gerektiğinden kesinlikle emin biri gibi. “Bu kadar çok kuzgun ve karga bir araya toplanmışken, yüzlercesi, hatta binlercesi gördüklerini bir Myrddraal’e raporlamaya hazırken, orada olmamalı.” Kadın sinirini saklamak için çaba göstermedi; bütün kuşları oraya Perrin getirmiş gibi konuşuyordu. “Sınırboyları’nda, biz onları gördüğümüz yerde öldürürüz. Adamların var, onların da yayları var.”

Doğruydu, bir kuzgun ya da karga Gölge’nin casuslarından olabilirdi, ama Perrin’in içinde tiksinti yükseldi. Tiksinti ve bitkinlik. “Ne faydası olacak?” Bunca kuş varken, İki Nehirliler ve Aieller sahip oldukları bütün okları fırlarsalar da, casuslar yine de raporlarını verirdi. Çoğu zaman casus olanın öldürdüğünüz kuş mu, yoksa uçup giden mi olduğunu bilmenin yolu olmazdı. “Yeterince ölüm olmadı mı? Yakında daha fazlası olacak. Işık, kadın, *Asha’manlar* bile öldürmeye doydu!”

İzleyen Aes Sedailer arasında kaşlar kalktı. Hiç kimse bir Aes Sedai ile bu şekilde konuşmazdı, bir kral ya da kraliçe bile. Bera Perrin’e, onu eyerinden indirip kulaklarını yumruklamayı düşünürmüş gibi bir bakış fırlattı. Aşağıdaki kargaşayı seyretmeye devam eden Kiruna eteğini düzeltti. Yüzünde soğuk ve kararlı bir ifade vardı. Loial’in kulakları titriyordu. Aes Sedailere karşı derin, ama huzursuz bir saygı beslerdi; çoğu Aes Sedai’nin iki katı olmasına rağmen, bazen yollarına çıkarsa Aes Sedailerden biri yanlışlıkla onu ezebilirmiş gibi davranıyordu.

Perrin Kiruna’ya konuşma fırsatı tanımadı. Bir Aes Sedai’ye bir parmağınızı verirseniz, kadın bütün kolunuzu alırdı. Daha fazlasını almaya karar vermezse. “Benden uzak duruyorsunuz, ama size söyleyecek iki çift lafım var. Dün emirlere itaatsizlik ettiniz. Buna planı değiştirmek diyorsanız,” diye devam etti kadın ağzını açınca, “deyin o zaman. Daha iyi ışıkta görüneceğini sanıyorsanız.” Kadın ve diğer sekizine Bilgelerden, çarpışmadan uzak durmaları söylenmişti ve başlarına İki Nehirliler ve Mayeneliler konulmuştu. Kadınlar emirlere uymak yerine çarpışmanın tam ortasına dalmışlar, erkeklerin kılıçlar ve mızraklar ile birbirlerini doğrayıp köpek maması yaptığı yerlerde dolaşmışlardı. “Havien Nurelle’i yanınıza aldınız ve bu yüzden Mayenelilerin yarısı öldü. Bir daha aldırışsızca kendi yolunuza gitmeyeceksiniz. Aniden siz daha iyi bir yol bulduğunuzu

sandığınız için adamların öldüğünü görmeyeceğim. Başka herkes ne düşünüyorsa, Karanlık Varlık alsın. Beni anlıyor musunuz?”

“Lafın bitti mi, çiftçi çocuk?” Kiruna’nın sesi tehlikeli ölçüde sakindi. Ona dönen yüz, kara bir buzdan oyulmuş gibiydi ve kadının kokusu gücendiğini gösteriyordu. Yerde durmasına rağmen, bir şekilde Perrin’e tepeden bakıyormuş gibiydi. Aes Sedai numaralarından biri değil, aynısını Faile’in yaptığını da görmüştü Perrin. Nasıl yapılacağını çoğu kadının bildiğini tahmin ediyordu. “Sana bir şey söyleyeceğim, ama çözmek için gerçekten akıllı olmak gerekir. Üç Yemin der ki, bir Aes Sedai Tek Güç’ü ancak Karanlıkdostlarına ve Gölgedöllerine karşı, ya kendi hayatını korumak için ya Muhafızlarının ya da bir başka Aes Sedai’nin hayatını korumak için kullanabilir. Senin bizi bıraktığın yerde durabilir, etkili hiçbir şey yapamadan da Tarmon Gai’don’a kadar bekleyebilirdik. Kendi canımız tehlikeye girene kadar. Eylemlerimi açıklamak zorunda kalmaktan hoşlanmam, çiftçi çocuk. Bir daha yaptırma bana. Sen anlıyor musun?”

Loial’in kulakları soldu. Bakışlarını dümdüz önüne dikmişti, burası dışında herhangi bir yerde, hatta onu evlendirmek isteyen annesinin yanında olmayı dilediği açıktı. Aram’ın ağzı açık duruyordu. Üstelik adam her zaman Aes Sedailerden etkilenmezmiş gibi yapmaya çalışırdı. Jondyn ile Tod tırmandıkları araba tekerleklerinden biraz fazla kayıtsız tavırlarla iniyorlardı; Jondyn sallana sallana uzaklaşmayı başardı, ama Tod omzunun üzerinden arkaya bakarak kaçtı.

Kadının açıklaması mantıklı geliyordu kulağa; muhtemelen doğruydu. Hayır, Üç Yemin’den bir başkasına göre, kesinlikle doğruydu. Ama Üç Yemin’de bazı boşluklar vardı. Örneğin gerçeğin tamamını açıklamak ya da gerçeğe yalnızca değinmek gibi. Aes Sedailer Güç’ü silah olarak kullanmak için bilerek tehlikeye atılmış olabilirlerdi, ama aynı zamanda, herkesten önce Rand’a ulaşmayı düşünmemişlerse Perrin çizmelerini yerdi. Bunu başarsalar neler olabileceğini tahmin etmek imkânsızdı, ama Perrin planladıkları şeyle gerçekleşen şey arasında dağlar kadar fark olduğundan emindi.

“Geliyor,” dedi Loial aniden. “Bak! Rand geliyor.” Sesini alçaltarak ekledi, “Dikkatli ol, Perrin.” Bir Ogier için, gerçekten de fısıltıydı. Muhtemelen Aram ile Kiruna, belki bir de Bera açıkça duymuşlardı, ama onlar dışında kimse duymuş olamazdı. “Sana yemin etmediler!” Sesi normal gürlemesine döndü. “Sence kampta neler olup bittiğine dair benimle konuşur mu? Kitabım için.” Yenidendoğan Ejder hakkında bir kitap

yazıyordu ya da en azından not alıyordu. “Savaş başladıktan sonra pek bir şey göremedim.” Savaşın en yoğun zamanında, Perrin’in yanındaydı, boyu kadar sapı olan bir balta kullanıyordu; hayatta kalmaya çalışırken bir şey görmek kolay değildi. Loial’i dinleseniz, işler tehlikeli hale geldiğinde hep başka yerde olduğunu sanırdınız. “Sizce benimle konuşur mu, Kiruna Sedai?”

Kiruna ve Bera bakıştılar, sonra tek kelime etmeden Verin ile diğerlerinin yanına süzüldüler. Arkalarından bakan Loial, mağaralarda esen rüzgâr gibi bir iç çekti.

“Gerçekten de dikkat etmelisin, Perrin,” diye nefes verdi. “Her zaman düşünmeden konuşuyorsun.” Mastif değil, kedi boyunda bir yabanarısı gibiydi sesi. Perrin, Aes Sedailerin çevresinde yeterince dolanırsa Loial’in fısıldamayı öğrenebileceğini düşündü. Ama, dinleyebilmek için, Ogier’e sessiz olmasını işaret etti. Aes Sedailer hemen konuşmaya başladılar, ama Perrin’in kulaklarına tek ses gelmedi. Açık ki Tek Güç’le bir engel yaratmışlardı.

Bu Asha’manlar için de açıktı. Bir yürek atımı kadar sürede aylaklığı bırakıp ayakuçlarında dikildiler, her biri dikkatini Aes Sedailere odakladı. *Saidin*’i, Gerçek Kaynak’ın eril yarısını kavradıklarını anlatan hiçbir şey yoktu, ama Perrin bunu yaptıklarına Çevik üzerine bahse girerdi. Gedwyn’in öfkeli sırıtışına bakarak, onu kullanmaya hazırdılar.

Aes Sedailer ne engel yaratmışlarsa, yok etmiş olmalıydılar. Ellerini kavuşturdular ve dönüp yamaç aşağı baktılar. Asha’manlar bakıştılar, sonunda Gedwyn sözde aylaklıklarına dönmelerini işaret etti. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Perrin sinirle hırlayarak dönüp arabaların ötesine baktı.

Rand kolunda Min ile yamaç yukarı yürüyor, Min’in elini okşuyor, onunla konuşuyordu. Bir kez başını arkaya attı ve güldü, Min de gülmek için başını eğdi, omuzlarına gelen siyah bukleleri arkaya attı. Sevgilisini gezintiye çıkarmış bir köylü sanırdınız. Yalnız, kılıcı belindeydi ve zaman zaman elini kılıcın uzun kabzasında dolaştırıyordu. Bir de, Taim yanı başındaydı. Ve Bilgeler de hemen arkasından takip ediyordu. Ve Kızlar ve *siswai’aman*’lar, Cairhienliler ve Mayeneliler geçit alayını tamamlıyorlardı.

Oraya, aşağıdaki mezbahaya gitmek zorunda kalmamak büyük teselliydi; ama bu sabah gördüğü karmaşık düşmanlıklar konusunda Rand’ı uyarması gerekiyordu. Rand dinlemezse ne yapacaktı? İki Nehir’den

ayrıldığından beri değişmişti Rand, Coiren ve arkadaşları tarafından kaçırıldığından beri daha da fazla. Hayır. Aklı başında olmak zorundaydı.

Rand ile Min araba halkasına girdikleri zaman, takip eden grubun büyük kısmı dışarıda kaldı, ama yine de Rand ile Min yalnız gelmiş sayılmazlardı, gelenler de başlı başına bir alay sayılırdı.

Taim Rand'ın peşinden ayrılmıyordu, elbette. Esmerdi, hafifçe kemerli bir burnu vardı. Çoğu kadının adamı yakışıklı sayacağını tahmin ediyordu Perrin. Bazı Kızlar kesinlikle dönüp bir daha bakmıştı ona, sonra bir kez daha; bu tür konularda küstahtılar. Taim araba halkasına girdiği zaman Gedwyn'e baktı, Gedwyn başını hafifçe iki yana salladı. Taim'in yüzü bir anda buruştu ve düzeldi.

Yine, elbette, Nandera ile Sulin Rand'ın hemen arkasından geliyordu. Perrin yirmi Kız daha getirmemelerine şaştı. Perrin'in görebildiği kadarıyla, banyo küvetini Kızlar korumazken Rand'ın yıkanmasına bile izin vermiyorlardı sanki. Rand'ın bütün bunlara neden tahammül ettiğini anlamıyordu. Her birinin omuzlarına birer *shoufa* dolanmıştı. Kısa, ensede birer kuyruğu bulunan saçlarını açmışlardı. Nandera kaslı bir kadındı, saçları sarıdan çok griye çalıyordu, ama sert hatları güzel olmasa bile, yine de düzgün görünmeyi başarıyordu. Sulin'in yanında –sırım gibi, yara izleri ile kaplı, köselemsi, beyaz saçlı bir kadındı– Nandera güzel ve neredeyse yumuşak kalıyordu. Onlar da, hiç farkında değilmiş gibi Asha'manlara baktılar, sonra aynı tedbirlilikle iki Aes Sedai grubunu süzdüler. Nandera'nın parmakları, Kızların el konuşması ile oynadı. Perrin bir kez daha, o işaretleri anlayabilmeyi diledi, ama bir Kız el konuşmasını erkeklere öğretmektense mızraktan vazgeçip bir kurbağa ile evlenmeyi tercih ederdi. Perrin'in fark etmediği bir Kız, Gedwyn'in birkaç adım ötesinde, sırtını bir arabaya verip topuklarının üzerine çökmüş biri, yine el konuşması ile yanıt verdi. O ana kadar tutsakların yanında, bir mızrak-kardeşi ile kedi beşiği oynamakta olan bir başkası da aynısını yaptı.

Amys önderliğinde Bilgeler geldi ve bir kenara çekilip Sorilea ve arabaların içinde kalmış diğer birkaç Bilge ile konuşmaya başladılar. Yüzü, beline kadar kadar gelen, beyaz saçlarının yanında çok genç kalan Amys önemli bir kadındı, Bilgelerin arasında Sorilea'dan hemen sonra gelirdi. Onlar konuşmalarını saklamak için Tek Güç kullanmadılar, ama yedi sekiz Kız hemen çevreledi onları ve kendi kendilerine, alçak sesle şarkı söylemeye başladılar. Bazıları oturuyor, bazıları ayakta duruyor, bazıları

topuklarının üzerinde çömeliyordu. Her biri tek başına duruyordu, her biri tesadüfen oradaydı sanki. Ahmağın tekiyseniz inanırdınız buna ancak.

Perrin'e, Aes Sedailer ve Bilgelere bulaştığından beri çok iç geçirirmiş gibi geliyordu. Bir de Kızlara. Genel olarak kadınlar, son zamanlarda ona çok sinir krizi geçirtirmiş gibiydi.

Dobraine ile Havien atlarını çekerek, ama askerleri olmadan, arkadan geliyorlardı. Havien sonunda savaş görmüştü; Perrin adamın bir sonrakini görmek için eskisi kadar heves edip etmediğini merak etti. Perrin ile aynı yaşlardaydı ve bugün, dünden önceki gün olduğu kadar genç görünmüyordu. Uzun, grileşmiş saçlarının ön kısmını, Cairhien askerlerinin tarzında tıraşlamış olan Dobraine kesinlikle genç değildi ve dünkü savaş ilk savaşı değildi, ama gerçek şuydu ki, o da çok daha yaşlı ve endişeli görünüyordu. Havien de öyle. İki adam gözleriyle Perrin'i aradılar.

Başka zaman olsa, ne konuşmak istediklerini görmek için beklerdi Perrin, ama bu sefer eyerinden aşağı kaydı, dizginleri Aram'a fırlattı ve Rand'ın yanına gitti. Diğerleri ondan önce gitmişti. Yalnızca Sulin ile Nandera sessizliklerini koruyorlardı.

Kiruna ile Bera, Rand araba halkasının içine adım atar atmaz harekete geçmişlerdi ve Perrin yaklaşırken Kiruna azametli bir tavırla konuşuyordu, "Dün Şifa'yı reddettin, ama hâlâ acı çektiğini herkes görebilir. Alanna fırlayıp gelmeye hazır olmasa bile..." Bera koluna dokunduğunda sustu, ama duraksamadan yine başladı. "Belki de şimdi Şifa görmeye hazırsındır?" Cümlesinde bir, "Belki de aptallığı bırakmaya hazırsındır?" havası vardı.

"Aes Sedai meselesi gecikmeden halledilmeli, *Car'a'carn,*" dedi Amys resmi bir biçimde, Kiruna'nın sözlerini bitirmesini beklemeden.

"Onlar bizim sorumluluğumuz altına verilmeli, Rand al'Thor," diye ekledi Sorilea. Aynı anda Taim konuşmaya başladı.

"Aes Sedai sorununda halledilecek bir şey yok, Lord Ejder. Asha'manlarım onları nasıl idare edeceklerini biliyorlar. Siyah Kule'de tutulabilirler rahatlıkla." Kara, hafifçe çekik gözler Kiruna ile Bera'ya kaydı ve Perrin şok içinde adamın, yalnızca tutsak alınanları değil, *bütün* Aes Sedaileri kastettiğini anladı. Aynı sebepten, Amys ile Sorilea Taim'e kaşlarını çatsalar da, iki Aes Sedai'ye yönelttikleri bakışlar aynı anlama geliyordu.

Kiruna Taim'e ve Bilgelere gülümsedi, dudaklarına uyan gergin bir gülümseme. Belki, siyah ceketli adama yönelttiği birazcık daha sert bir

gülümseme idi, ama kadın adamın niyetini henüz fark etmemiş gibiydi. Adamın kim olduğu yeterliydi. Ne olduğu. “Bu koşullar altında,” dedi serinkanlılıkla, “eminim Coiren Sedai ve diğerleri bana izin verirler. Endişelenmek için daha fazla sebebin yok...”

Diğerleri aynı anda konuştular.

“Bu kadınlarda hiç şeref yok,” dedi Amys küçümsemeyle ve bu sefer hepsini dahil ettiği açıktı. “Onların izninin nasıl anlamı olabilir? Onlar...”

“Onlar *da’tsang,*” dedi Sorilea sert bir sesle, hüküm verirmiş gibi ve Bera ona kaşlarını çattı. Perrin bunun Kadim Lisan’da bir şey olduğunu düşündü –bir kez daha, sözcük bilmesi gereken bir şeymiş gibi geldi– ama Aes Sedailer neden kaşlarını çatsın, bilemiyordu. Ya da neden aniden Sulin başını sallayarak Bilge’nin sözlerini onaylasın. Sorilea bir dağdan yuvarlanan kaya gibi devam etti sözlerine. “Onların hak ettiği muamele...”

“Lord Ejder,” dedi Taim, açık olan bir şeyi ifade edermiş gibi, “kuşkusuz Aes Sedaileri, hepsini, güvendiğiniz birilerinin sorumluluğu altına vermek istersiniz, onlarla nasıl başa çıkacağını bilen birilerinin, daha iyi bir seçenek nerede?..”

“Yeter!” diye bağırdı Rand.

Herkes sustu, ama tepkileri çok farklı oldu. Taim’in yüzü ifadesiz kaldı, ama öfke kokuyordu. Amys ve Sorilea bakıştılar ve aynı anda şallarını düzelttiler; kokuları da birbirlerine eşti ve yüzlerindeki saf kararlılığa uyuyordu. Ne istiyorlarsa onu istiyorlardı ve karşılarındaki *Car’a’carn* da olsa, elde etmeye kararlıydılar. Kiruna ve Bera da bakıştılar, Perrin burnunun kokuları okuması gibi, o bakışlarda anlatılan ciltlerce anlamı da okuyabilmeyi diledi. Gözleri iki dingin Aes Sedai görüyordu, kendilerine ve hâkim olmayı diledikleri başka her şeye hâkim iki Aes Sedai; ama burnu iki endişeli ve biraz da korku dolu kadın kokluyordu. Taim’den korktuklarından emindi Perrin. Öyle ya da böyle, Rand ile başa çıkabileceklerini düşünüyorlardı hâlâ, ama Taim ile *Asha’manlar* içlerine Işık korkusu salıyordu.

Min Rand’ın gömleğinin kolunu çekiştirdi –aynı anda herkesi birden inceliyordu ve kokusu Aes Sedailerinki kadar endişeli geliyordu. Rand başka herkese dik dik bakarken onun elini okşadı. Ağzını açtığında, Perrin’e de dik dik baktı. Kamptaki, İki Nehirlilerden Aes Sedai tutsaklara kadar herkes onları izliyordu, ama kulak misafiri olacak, birkaç Aiel dışında kimse yoktu.

“Tutsakların sorumluluğunu Bilgeler alacak,” dedi Rand sonunda ve aniden Sorilea öyle tatmin olmuş kokmaya başladı ki Perrin şiddetle burnunu ovaladı. Taim başını çileden çıkmışçasına iki yana salladı, ama daha adam konuşamadan Rand ona döndü. Ejder desenli, yaldızlı kılıç kemerine başparmağını takmıştı ve parmak boğumları gerginlikten bembeyaz olmuştu; diğer eli yabandomuzu derisinden kılıç kabzasında dolaşıyordu. “Asha’manların eğitim vermesi ve yeni asker bulması gerekiyor –nöbet tutması değil. Özellikle de Aes Sedailerin başında değil.” Taim’e bakarken Rand’dan yükselen kokuyu tanıdığı zaman Perrin’in tüyleri diken diken oldu. O kokuda nefret ve biraz da korku vardı. Işık, aklı başında olmak zorundaydı.

Taim gönülsüzce, sertçe başını salladı. “Nasıl emrederseniz, Lord Ejder.” Min huzursuzluk içinde siyah ceketli adama baktı ve Rand’a iyice yanaştı.

Kiruna rahatlamış gibi kokuyordu, ama Bera’ya son bir kez baktıktan sonra inatçı bir eminlikle sırtını dikleştirdi. “Bu Aiel kadınlar çok saygıdeğer kişiler –bazıları Kule’ye gelseler başarılı olabilirlerdi– ama *Aes Sedaileri* onlara teslim edemezsin. Düşünülemez bir şey bu! Bera Sedai ve ben...”

Rand bir elini kaldırdı ve kadın cümlesinin yarısında sustu. Belki de Rand’ın mavi gri bakışları yüzündendi. Ya da belki yırtık kol yeninden görünen, önkoluna dolanmış kırmızı altın Ejderlerden biri yüzünden. Ejder güneş ışığında parlıyordu. “Bana sadakat yemini ettiniz mi?” Kiruna’nın gözleri, karnına yumruk yemiş gibi yuvalarından uğradı.

Bir an sonra, gönülsüzce de olsa, başını salladı. Bir önceki gün, savaşın sonunda kuyuların yanında diz çöktüğü ve Işık aşkına, kurtuluşu ve yeniden doğum umudu aşkına Yenidendoğan Ejder’e itaat edeceğine ve Son Savaş gelip geçene kadar hizmet edeceğine yemin ederkenki kadar inanmaz görünüyordu. Perrin kadının şokunu anlayabiliyordu. Üç Yemin’i etmiş biri olmasaydı, kadın inkâr etse Perrin kendi hafızasından şüphe ederdi. Dizleri üstüne çökmüş, ağızlarından çıkan sözler karşısında hayrete düşmüş, inanmazlık kokan dokuz kadın. Şu anda, Bera’nın ağzı ekşi erik ısırmış gibi buruşmuştu.

Küçük gruba bir Aiel katıldı, Rand boylarında, uzun boylu bir adamdı, yıpranmış bir yüzü ve koyu kızıl saçlarında gri teller vardı. Adam Perrin’e başını salladı ve Amys’in eline hafifçe dokundu. Kadın da karşılık olarak adamın elini hafifçe sıkmış olabilirdi. Rhuarc Amys’in kocasıydı, ama

Aieller başkalarının yanında ancak bu kadar sevgi gösterisinde bulunurdu. Rhuarc aynı zamanda Taardad Aiellerinin klan şefiydi –başlarına *siswai'aman* bandı takmamış yegâne erkekler o ve Gaul idi– ve dün geceden bu yana Rhuarc ve bin mızrak araziye yayılmış, keşif yapıyorlardı.

Bir başka ülkede yaşayan kör bir adam bile Rand'ın çevresindeki havayı sezebilirdi ve Rhuarc aptal değildi. "Bu doğru zaman mı, Rand al'Thor?" Rand konuşmasını işaret edince devam etti. "Shaido itleri hâlâ koşabildiklerince hızla doğuya kaçıyorlar. Kuzeyde yeşil ceketli atlılar gördüm, ama bizden kaçındılar ve sen de sorun yaratmazlarsa gitmelerine izin vermemizi söylemiştin. Sanırım kaçan Aes Sedaileri arıyorlar. Yanlarında bir sürü kadın vardı." Soğuk mavi gözleri, örs gibi dümdüz, örs gibi sert bakışlarla iki Aes Sedai'ye baktı. Eskiden Rhuarc Aes Sedailerin yanında usulca dolaşırdı –her Aiel öyle yapardı– ama bu, daha önce olmasa bile, dün sona ermişti.

"İyi haber. Galina'yı ele geçirmek için çok şey verirdim, ama yine de iyi haber." Rand yine kılıcının kabzasına dokundu ve onu koyu renk kını içinde gevşetti. Hareketi bilinçsiz gibiydi. Bir Kızıl olan Galina, onu tutsak eden Aes Sedailerin başıydı ve Rand bugün kadın hakkında sakin davranıyorsa, dün Galina kaçtığı için öfkeden köpürüyordu. Şimdi bile, sükûneti buz gibiydi, için için kaynayan bir öfkeyi saklayan türden ve kokusu Perrin'in tüylerini diken diken etti. "Ödeteceğim. Her birine." Rand'ın Shaidoları mı, kaçan Aes Sedaileri mi, yoksa her ikisini birden mi kastettiğini söyleyecek hiçbir işaret yoktu.

Bera huzursuzlukla başını oynattı ve Rand dikkatini ona ve Kiruna'ya çevirdi. "Sadakat yemini ettiniz ve ben buna güveniyorum." Elini kaldırdı, neredeyse birbirine dokunan baş ve işaret parmakları ile, ne kadar güvendiğini gösterdi. "Aes Sedailer her zaman başka herkesten daha iyi bilirler ya da kendileri öyle sanır. Bu yüzden dediğimi yapacağınıza güveniyorum, ama benim iznim olmadan banyo bile yapmayacaksınız. Ya da bir Bilge'nin izni olmadan."

Bu sefer, yumruk yemiş gibi görünme sırası Bera'ya gelmişti. Açık kahverengi gözleri şaşkın bir kızgınlıkla Amys ile Sorilea'ya döndü ve Kiruna da aynısını yapmama çabası ile durduğu yerde titremeye başladı. İki Bilge şallarını düzeltmekle yetindiler, ama bir kez daha, kokuları tıpatıp aynıydı. Kadınlardan dalga dalga tatmin kokuları geliyordu, çok katı bir tatmin. Perrin Aes Sedailerin kendisi gibi hassas burunları olmamasının iyi bir şey olduğunu düşündü, aksi halde oracıkta, o anda savaşa

girişebilirlerdi. Ya da vakarı bir ağaca asıp kaçabilirlerdi. Kendisi olsa böyle yapardı.

Rhuarc aylak aylak durmuş, kısa mızraklarından birinin ucunu inceliyordu. Bu, Bilgeleri ilgilendiren bir meseleydi ve Rhuarc hep, burunlarını klan şeflerinin işlerine sokmadıkları sürece Bilgelerin ne yaptıklarının umurunda olmadığını söylerdi. Ama Taim... Aldırış etmezmiş gibi kollarını kavuşturmuş, yüzünde sıkkın bir ifade ile kampı tarıyordu, ama kokusu tuhaf ve karmaşıktı. Perrin adamın eğlendiğini söyleyebilirdi, öncekinden kesinlikle daha iyi bir ruh hali içindeydi.

“Ettiğimiz yemin,” dedi Bera sonunda, ellerini geniş kalçalarına dayayarak, “bir Karanlıkdostu dışında herkesi bağlamaya yeter.” Yemin sözcüğüne verdiği anlam, Karanlıkdostu sözcüğüne verdiği anlam kadar kasvetliydi. Hayır, ettikleri sadakat yemini hiç hoşlarına gitmemişti. “Bizi suçlamaya mı cüret ediyorsun?..”

“Aklıma bu gelmiş olsa,” diye terslendi Rand, “Taim eşliğinde Siyah Kule yoluna çıkmış olurdunuz. İtaat etmeye yemin ettiniz. O zaman itaat edin!”

Bera uzun bir an boyunca duraksadı, sonra bir anda, tepeden tırnağa, herhangi bir Aes Sedai kadar azametli oldu. Hiç de hafife alınacak şey değildi bu. Bir Aes Sedai’nin yanında, tahtına oturmuş bir kraliçe pasaklı bir kadın gibi kalırdı. Bera, başını gergin gergin, azıcık eğerek hafifçe diz kırdı.

Diğer yandan Kiruna kendine hâkim olmak için gözle görülür bir çaba gösteriyordu. Takındığı sükûnet sesi kadar sert ve kırılgandı. “O zaman, Şifa görmeye razı olup olmadığını sormak için bu *saygıdeğer* Aiel kadınlardan *izin* mi isteyeceğiz? Galina’nın sana haşin davrandığını biliyorum. Omuzlarından dizlerine kadar kırbaç izleri ile kaplı olduğunu biliyorum. Şifa’yı kabul et. Lütfen.” Bu ‘lütfen’ bile bir emrin parçası gibi geliyordu kulağa.

Rand’ın yanında Min kıpırdandı. “Bunun için minnettar olmalısın, koyun çobanı. Ben olsam olurdum. Acı çekmek hoşuna gitmiyordur. *Birinin* yapması gerek, aksi halde...” Yaramaz yaramaz sırıttı, neredeyse kaçırılmasından önceki Min’i hatırlatıyordu Perrin’e. “Aksi halde eyere oturamazsın.”

“Genç adamlar ve aptallar,” dedi Nandera aniden, genel olarak ortaya, “bazen çekmek zorunda olmadıkları acıya tahammül ederler ve bunu bir gurur simgesi olarak taşırlar. Ve aptallıklarının simgesi olarak.”

“Car’a’carn,” diye ekledi Sulin kuru kuru, yine havaya hitap ederek, “aptal değildir. Herhalde.”

Rand sevgiyle Min’e gülümsedi ve Nandera ile Sulin’e alaylı bakışlar fırlattı, ama gözlerini yine Kiruna’ya çevirdiği zaman, bir kez daha taş gibi olmuşlardı. “Pekâlâ.” Kadın öne çıkacak olduğunda ekledi, “Ama sen yapmayacaksın.” Kadının yüzü öyle gerildi ki çatlamaya hazır gibi görünüyordu. Taim’in ağzı çarpık bir gülümseme müsveddesi ile kıvrıldı ve Rand’a doğru adım attı, ama Rand bakışlarını Kiruna’dan ayırmadan elini arkasına uzattı. “O yapacak. Gel buraya, Alanna.”

Perrin irkildi. Rand hiç bakmadan, doğrudan Alanna’yı işaret etmişti. Bu beyninin gerilerinde bir şeyler uyandırdı, ama ne olduğunu çıkartamadı. Taim de aynı duyguya kapılmış gibiydi. Adamın yüzü ılımlı bir maskeye dönüştü, ama kara gözleri Rand ile Alanna arasında gidip geliyordu ve Perrin’in burnunda kıvranan kokuya koyabildiği tek isim “şaşkın” idi.

Alanna da irkildi. Sebep ne olursa olsun, buraya gelirken Perrin’e katıldığından beri sinirleri bozuktu ve en iyi durumlarda bile dinginliği ince bir kabuktan ibaretti. Alanna eteklerini sıvazladı, Kiruna ile Bera’ya meydan okur bir bakış fırlattı ve Rand’ın önüne süzüldü. Diğer iki Aes Sedai, bir öğrencinin iyi iş çıkaracağından emin olmak isteyen, ama bunu yapacağından emin olmayan öğretmenler gibi izlediler onu. Hiç mantıklı gelmiyordu bu. İçlerinden biri önder olabilirdi, ama Alanna da onlar gibi bir Aes Sedai idi. Perrin’in kuşkuları daha da derinleşti. Aes Sedailere bulaşmak, Suormanı’nda, Bataklık’a yakın derelerde yürümeye çok benziyordu. Yüzey ne kadar durgun olursa olsun, alttaki akıntılar ayaklarınızı yerden kesebilirdi. Burada, her geçen an daha fazla alt akıntısı varmış gibi görünüyordu ve hepsi Aes Sedailerden kaynaklanmıyordu.

Rand herkesi şoke ederek, Alanna’nın çenesini tuttu ve kadının yüzünü kendine çevirdi. Bera tıslayarak nefes çekti ve Perrin bu sefer kadınla hemfikirdi. Rand köyde düzenlenen bir dansta bile bir kıza karşı bu kadar cüretkâr davranmazdı ve Alanna dansa katılmış bir kız değildi. Aynı ölçüde şaşırtıcı olan, Alanna’nın kızararak ve bir kararsızlık kokusu yayarak tepki vermiş olmasıydı. Perrin’in deneyimlerine göre Aes Sedailer kızarmazdı ve *asla* kararsız kalmazlardı.

“Şifa ver bana,” dedi Rand. Bir rica değil emirdi. Alanna’nın yüzündeki kırmızılık koyulaştı ve kokusuna öfke karıştı. Rand’ın başını tutmak üzere uzanan elleri titriyordu.

Perrin bilinçsizce avucunu ovaladı. Dün bir Shaido mızrağı ile yaralanmıştı avucu. Kiruna aldığı kesiklere Şifa vermişti ve Perrin daha önce de Şifa görmüştü. Kafa üstü buz gibi bir gölete daldırılmak gibiydi; nefes nefese kalıyor, titriyordunuz ve dizleriniz boşanacak gibi geliyordu. Ve genelde acıkıyordunuz. Ama Rand'ın, yapılanlara dair verdiği tek işaret hafifçe ürpermek oldu.

"Acıya nasıl dayanıyorsun?" diye fısıldadı Alanna ona.

"Bitti demek," dedi Rand, kadının ellerini uzaklaştırarak. Ve tek teşekkür sözcüğü etmeden kadına sırtını döndü. Konuşacakmış gibi oldu, durdu ve yarı dönüp Dumai Kuyuları'na doğru baktı.

"Hepsi bulundu, Rand al'Thor," dedi Amys nazikçe.

Başını salladı, sonra bir kez daha, sertçe başını salladı. "Gitme zamanı. Sorilea, tutsakların sorumluluğunu Asha'manlardan alacak Bilgeleri sen seçer misin? Kiruna ve... hizmetimdeki diğer kadınlara eşlik edecekleri de." Bir an sırıttı. "Cahillikleri yüzünden hata yapmalarını istemem."

"Dediğin gibi olacak, *Car'a'carn.*" Kösele suratlı Bilge şalını düzelterek üç Aes Sedai'ye hitap etti. "Ben elinizden tutacak birini bulana kadar arkadaşlarınıza katılın." Bera'nın kızgınlıkla kaşlarını çatması ya da Kiruna'nın kişileşmiş kırağıya dönüşmesi hiç de beklenmedik bir şey değildi Alanna teslim olmuş bir biçimde, neredeyse surat asarak yere baktı. Sorilea hiç tahammül gösterecek durumda değildi. Keskin bir sesle ellerini çırparak çabuk çabuk kışkışladı onları. "Ee? Yürüyün! Yürüyün!"

Aes Sedailer gönülsüzce, güdülmelerine izin verdiler ve kendi diledikleri yere gidiyormuş gibi yaptılar. Amys Sorilea'ya katılarak Perrin'in yakalayamadığı bir şey fısıldadı. Ama üç Aes Sedai duymuştu anlaşılan. Oldukları yerlerde kalakaldılar, üç *çok* şaşkın yüz Bilgelere baktı. Sorilea ellerini öncekinden de sert bir şekilde çırptı ve daha da çabuk hareketlerle kışkışladı.

Perrin sakalını kaşıyarak Rhuarc ile göz göze geldi. Klan şefi hafifçe gülümsedi ve omuzlarını silkti. Bilgelerin meselesi. Onun için hiç sorun değildi; Aieller de kurtlar kadar kaderciydi. Perrin Gedwyn'e baktı. Adam Sorilea'nın Aes Sedailere ders vermesini izliyordu. Hayır, asıl izlediği Aes Sedailerdi, uzanamadığı bir kümesteki tavuklara bakan bir tilki. *Bilgeler Asha'manlardan daha iyi olmalı,* diye düşündü Perrin. *Öyle olmak zorundalar.*

Rand sahneledikleri oyunu fark etmişse de görmezden geldi. "Taim, Bilgeler tutsakları devralır almaz Asha'manları Siyah Kule'ye geri götür.

Hemen. Fazla hızlı öğrenenlere karşı gözünü açık tutmayı unutma. Asker bulma konusunda söylediklerimi de unutma."

"Unutmam imkânsız, Lord Ejder," diye yanıt verdi kara ceketli adam kuru kuru. "O yolculuğu bizzat idare edeceğim. Ama konuyu tekrar açmama izin verirseniz... Doğru düzgün bir şeref kıtasına ihtiyacınız var."

"Bunu konuşmuştuk," dedi Rand sertçe. "Asha'manlara verecek daha iyi işlerim var. Şeref kıtasına ihtiyacım varsa, yanımda tuttuklarım yeterli olacaktır. Perrin, sen?.."

"Lord Ejder," diye araya girdi Taim, "çevrenizde birkaç Asha'man'dan fazlasına ihtiyacınız var."

Rand başını Taim'e çevirdi. Yüzü Aes Sedailerinki gibi, hiçbir ifade taşımıyordu, ama kokusu Perrin'in kulaklarının arkaya yatmaya çalışmasına sebep oldu. Ustura kadar keskin bir öfke, aniden merak ve ihtiyat içinde kayboldu, biri ince ve araştırıcı, diğeri sis gibiydi; sonra keskin, cani bir öfke ikisini de yok etti. Rand başını hafifçe iki yana salladı ve kokusu taş gibi bir kararlılığa dönüştü. Kimsenin kokusu bu kadar hızlı değişmezdi. Kimsenin.

Taim gözlerinden başka duyusunu kullanamıyordu elbette ve gözleri ona yalnızca Rand'ın başını hafifçe iki yana salladığını söylüyordu. "Düşünün. Dört Adanmış ve dört asker seçtiniz. Yanınızda Asha'manlar olmalı." Perrin bunu anlamadı; *hepsinin* Asha'man olduğunu sanıyordu.

"Onlara senin kadar iyi öğretemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Rand'ın sesi yumuşaktı, kınında kayan bir bıçağın fısıltısı.

"Lord Ejder'in ders veremeyecek kadar meşgul olduğunu düşünüyorum," diye yanıt verdi Taim rahatça, ama öfke kokusu yine yükseldi. "Çok önemli. Eğitilmeye en az ihtiyaç duyan adamları alın. Aralarında en ileri olanları seçebili..."

"Bir," diye araya girdi Rand. "Ve ben seçerim." Taim gülümsedi, ellerini açarak onayladı, ama hayal kırıklığı kokusu öfkesini bastırıyordu neredeyse. Rand yine, bakmadan işaret etti. "Onu seçtim." Bu sefer, bakmadan işaret ettiği adam kendisini de şaşırttı. Adam orta yaşlarında biriydi, araba halkasının diğer yanında, ters çevrilmiş bir fıçının üzerinde oturmuştu ve Rand'ın çevresindeki gruba dikkat etmiyordu. Bunun yerine dirseğini dizine, çenesini eline dayamış, kaşlarını çatarak Aes Sedai tutsakları izliyordu. Siyah ceketinin yüksek yakasında kılıç ve Ejder ışıldıyordu. "Adı ne, Taim?"

“Dashiva,” dedi Taim yavaşça, Rand’ı inceleyerek. Rand’dan daha şaşkın kokuyordu, aynı zamanda sinirliydi. “Corlan Dashiva. Kara Tepeler’de bir çiftlikten geldi.”

“O iş görür,” dedi Rand, ama sesi o kadar emin çıkmıyordu.

“Dashiva hızla güç kazanıyor, ama genellikle aklı bir karış havada. Öyle olmadığı zamanlar bile, tam olarak başında sayılmaz. Belki yalnızca hayalcinin tekidir, belki de *saidin*’deki leke beynini etkilemeye başlamıştır. Torval’i seçseniz daha iyi ya da Rochaid’i ya da...”

Taim’in itirazı Rand’ın kararsızlığını yok etmiş gibiydi. “Dashiva iş görür dedim. Ona benimle geleceğini söyle, sonra tutsakları Bilgelere teslim et ve git. Bütün gün burada durup tartışacak değilim. Perrin, herkesi harekete geçmeye hazırla. Hazır olduklarında beni bul.” Başka tek kelime etmeden, koluna tutunan Min ile birlikte yürüyüp gitti. Nandera ile Sulin gölge gibi takip ettiler. Taim’in kara gözleri ışıldadı; sonra, Gedwyn ve Rochaid’e, Torval ve Kisman’a bağırarak kendisi de yürüyüp gitti. Kara ceketli adamlar koşarak geldiler.

Perrin yüzünü buruşturdu. Rand’a söylemesi gereken bunca şeye rağmen, ağzını bir kez bile açamamıştı. Belki de Aes Sedailer ve Bilgelerden gelse daha iyiydi. Ve Taim’den.

Gerçekte yapabileceği çok şey yoktu. Kurtarma ekibini o getirdiği için sözde sorumluluk ondaydı, ama nelerin yapılması gerektiğini Rhuarc ondan daha iyi biliyordu ve Dobraine ve Havien’e söylemek, Cairhienlilerle Mayenelilerin hazırlanması için yeterliydi. İki adam hâlâ bir şey söylemek istiyorlardı, ama yalnız kalana ve Perrin ne olduğunu sorana kadar konuşmadılar.

Sonra Havien patladı. “Lord Perrin, mesele Lord Ejder. O şekilde cesetleri araması...”

“Biraz... aşırı geldi,” diye sözünü kesti Dobraine rahatça. “Anlıyorsunuzdur, onun için endişeleniyoruz. Çok şey ona bağlı.” Adam asker gibi görünüyor olabilirdi ve öyleydi de, ama aynı zamanda bir Cairhien lorduydu ve tüm diğer Cairhienliler gibi, bütün o dikkatli konuşmaları ile, Evler Oyunu ile yetiştirilmişti.

Perrin Evler Oyunu ile yetiştirilmemişti. “Aklı hâlâ başında,” dedi açıksözlülükle. Dobraine, elbette, zaten sormak aklıma gelmemişti, der gibi başını sallamakla yetindi, ama Havien kıpkırmızı kesildi. İkisinin adamlarının yanına gitmesini izlerken, Perrin başını iki yana salladı. Yalan söylemediğini umuyordu.

İki Nehirlileri toplayarak atlarını eyerlemelerini söyledi ve o anda düşünülmüş gibi görünen eğilmelerini görmezden geldi. Faile bile, zaman zaman İki Nehirlilerin biraz fazla eğildiğini söylüyordu; hâlâ bir lorda karşı nasıl davranacaklarını öğrenmeye çalıştıklarını söylüyordu. Perrin, “Ben, lord değilim,” diye bağırmayı düşündü, ama bunu daha önce yapmıştı ve bir işe yaramamıştı.

Diğerleri atlarının yanına koşarken Dannil ve Tell Lewin arkada kaldılar. Kardeştiler, ikisi de fasulye sırığı gibiydi ve birbirlerine çok benziyorlardı, yalnız Dannil Tarabon tarzında, aşağı dönük boynuzlara benzeyen bıyıklar uzatmıştı ve Tell Arad Doman modasına uyarak çengel burnunun altında incecik bir bıyık çizgisi bırakmıştı. Mülteciler İki Nehir’e bir sürü yeni şey getiriyordu.

“O Asha’manlar bizimle mi geliyor?” diye sordu Dannil. Perrin başını iki yana sallayınca, öyle rahat bir nefes aldı ki gür bıyıkları dalgalandı.

“Ya Aes Sedailer?” diye sordu Tell endişeyle. “Artık serbest kalacaklar, değil mi? Demek istediğim. Rand özgür. Lord Ejder, yani. Tutsak kalamazlar, onlar Aes Sedai.”

“Siz ikiniz herkesi at inmeye hazır edin, yeter,” dedi Perrin. “Aes Sedailer için endişelenme işini Rand’a bırakın.” İkilinin irkilmesi bile aynıydı. İki parmak kalkıp endişe içinde bıyıklarını kaşıdı ve Perrin elini kendi çenesinden çekti. Bunu yaptığında insan pirelenmiş gibi görünüyordu.

Kısa sürede kamp telaş içinde ayaklandı. Herkes kısa sürede harekete geçmeyi bekliyordu, ama herkesin yapılmamış işleri vardı. Tutsak Aes Sedailerin hizmetkârları ve araba sürücüleri çabuk çabuk son eşyaları arabalara yükledi ve koşum takımlarını şıngırdatarak atları arabalara koşmaya başladılar. Cairhienliler ve Mayeneliler her yerde gibiydiler, eyerleri ve gemleri kontrol ediyorlardı. Aiellerin hazırlaması gereken çok şey yokmuş gibi görünse de, çıplak *gai’shain*’ler koşa koşa oraya buraya gidiyorlardı.

Arabaların dışından gelen ışık çakmaları Taim ile Asha’manların gittiğine işaret etti. Bunun üzerine Perrin daha iyi hissetmeye başladı. Kalan dokuzu arasında, Dashiva dışında bir kişi daha orta yaşlıydı. Çiftçi suratlı, tıknaz bir adam. Ve aksayan, beyaz saçlarından geriye pek azı kalmış bir tanesi rahatlıkla dede olabilirdi. Kalanlar gençti, bazıları çocukluktan yeni çıkmıştı, ama hepsi kargaları, benzerini düzinelerce kez görmüş adamların kendine hâkimiyeti ile izliyordu. Ama yalnızca kendi aralarında

konuşuyorlardı ve Dashiva dışında hepsi bir arada duruyordu. Dashiva onlardan birkaç adım uzakta durmuş, bakışlarını boşluğa dikmişti. Perrin Taim'in uyarısını hatırladı ve adamın yalnızca gündüz düşleri kurmakta olduğunu umdu.

Rand'ı bir tahta sandığın üzerinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış buldu. Sulin ile Nandera rahatça iki yanına çökmüşlerdi, ikisi de Rand'ın kalçasındaki kılıca bakmaktan titizlikle kaçınıyorlardı. Mızraklarını ve boğa derisinden kalkanlarını kayıtsızca tutmuş, Rand'a sadık insanların ortasında, ona yaklaşan her şeye karşı nöbet tutuyorlardı. Min bacaklarını altına alıp Rand'ın dizinin dibinde, yere oturmuş, ona gülümsüyordu.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Rand," dedi Perrin, topuklarının üzerine çökmek için baltasının sapını kaydırarak. Rand, Min ve iki Kız dışında kulak misafiri olacak kimse yoktu. Sulin ile Nandera koşa koşa Bilgelere gidecekse, bırak gitsinlerdi. Girişi uzatmadan bu sabah, o ana dek gördüklerini anlattı. Kokladıklarını da, ama bunu söylemedi. Rand, onu ve kurtları bilen birkaç kişiden biriydi; hepsini görmüş ve işitmiş gibi anlattı. Asha'manlar ve Bilgeler. Asha'manlar ve Aes Sedailer. Bilgeler ve Aes Sedailer. Her an ateş alabilecek çıra yığını. İki Nehirlileri de esirgemedi. "Endişeliler Rand ve onlar düşünüyorsa, Cairhienlilerden bazılarının bir şeyler yapmayı düşündüğünden emin olabilirsin. Tearlıların da. Belki yalnızca tutsakların kaçmasına yardım etmeyi düşünüyorlardır, belki daha kötüsünü. Işık, nasıl yapacaklarını bulabilseler, Dannil, Tell ve başka elli kişinin kaçmalarına yardım edeceğini hayal edebiliyorum."

"Başka bir şeyin bundan çok daha kötü olabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi Rand sessizce ve Perrin'in tüyleri diken diken oldu.

Doğrudan Rand'ın gözlerine baktı. "Bin kat kötü," dedi, aynı ölçüde alçak bir sesle. "Ben cinayete ortak olmam. Sen olacaksan, yoluna çıkarım." Sessizlik uzadı, kırpılmayan mavi gri gözler kırpılmayan altın gözlerle karşılaştı.

Min ikisine de sırayla kaşlarını çatarak gırtlağından çileden çıkmış bir ses çıkardı. "Siz iki yün kafa! Rand, asla böyle bir emir vermeyeceğini biliyorsun, bir başkasının vermesine de izin vermezsin. Perrin, onun böyle bir şey yapmayacağını biliyorsun. Siz ikiniz hemen aynı kümese kapatılmış iki yabancı horoz gibi davranmayı bırakın."

Sulin güldü, ama Perrin Min'e, bundan ne kadar emin olduğunu sormak istedi, ama burada sorabileceği bir soru değildi. Rand parmaklarını

saçlarından geçirdi, sonra başını iki yana salladı. Orada olmayan birine itiraz edermiş gibi görünüyordu. Deli adamların işittiği bir sese.

"Hiç kolay değil, değil mi?" dedi Rand bir süre sonra, hüzünle. "Acı gerçek şu ki, hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum. Elimde hiç iyi seçenek yok. Buna kendileri sebep oldu." Yüzü ümitsizdi, ama kokusunda öfke kaynıyordu. "Canlı ya da ölü, sırtımda bir kamburlar ve her durumda, belimi bükebilirler."

Perrin onun gözlerini takip ederek Aes Sedailere baktı. Şimdi ayaktaydılar ve hepsi bir aradaydı. Buna rağmen yalıtılan üç tanesi ile aralarına biraz mesafe koymayı başarıyorlardı. Yaptıkları jestlere ve yüzlerindeki gerginliğe bakılırsa, çevrelerindeki Bilgeler sert emirler veriyorlardı. Belki de onları kontrol altında tutmak konusunda Bilgeler Rand'dan da iyiydiler. Bir emin olabilse.

"Herhangi bir şey gördün mü, Min?" dedi Rand.

Perrin irkildi ve uyarırcasına Sulin ve Nandera'ya baktı, ama Min alçak sesle güldü. Rand'ın dizine yaslanırken, kuyuların başında onu bulduğunda beri ilk defa, gerçekten de Perrin'in tanıdığı Min'e benziyordu. "Beni biliyorlar, Perrin. Bilgeler, Kızlar, belki hepsi birden. Ve aldırmıyorlar." Perrin'in kurtlar meselesi gibi, Min'in de gizlediği bir yeteneği vardı. Zaman zaman insanların çevresinde imgeler ve haleler görürdü ve bazen bunların ne anlama geldiğini anlardı. "Bunun neye benzediğini bilemezsin, Perrin. Başladığında on iki yaşındaydım ve gizlemeyi düşünemedim. Herkes uydurduğumu sanıyordu. Ta ki sokakta gördüğü bir adamın yanında gördüğüm kadınla evleneceğini söyleyene kadar. Yalnız, adam evliydi. Adam kadınla kaçtığında adamın karısı halamın evine bir kalabalıkla geldi ve benim suçum olduğunu, kocasının üzerinde Tek Güç kullandığımı ya da ikisine bir tür iksir verdiğimi iddia etti." Min başını iki yana salladı. "Çok emin değildi. Yalnızca birilerini suçlaması gerekiyordu. Karanlıkdostu olduğumdan da bahsedildi." Min başını iki yana salladı. "Bir süre önce, kasabaya Beyazpelerinler gelmiş, insanları ayaklandırmaya çalışıyorlardı. Her neyse, Miren Teyzem bu tür hikâyeler yaydığım için beni dövmeye söz verdi ve Jan Teyzem ağzıma acı biber süreceğini söyledi. Yapmadılar elbette –gerçeği biliyorlardı– ama onlar bu kadar gerçekçi olmasalar, yalnızca çocuk olduğumu söylemeseler, incitilebilir, hatta öldürülebilirdim. Çoğu insan gelecekleri hakkında bir şeyler bilinmesinden hoşlanmaz; çoğu insan aslında kendileri de bilmek istemez, en azından iyi bir şey değilse. Teyzelerim istemiyordu. Ama Aieller için, Bilgelere denk bir şeyim."

“Bazı insanlar başkalarının yapamadığı şeyler yapar,” dedi Nandera, bu yeterli açıklamaymış gibi.

Min yine güldü ve uzanıp Nandera’nın dizine dokundu. “Teşekkür ederim.” Yerine yerleşerek başını kaldırıp Rand’a baktı. Bir kez daha gülünce, parlamaya başlamıştı. Ciddileştikten sonra bile sürdü bu. Ciddi ve pek memnun değil. “Sorduğun soruya gelince, işe yarar bir şey görmedim. Taim’in geçmişinde ve geleceğinde kan var, ama bunu tahmin edebilirsin zaten. O tehlikeli bir adam. Aes Sedailer gibi, onlar da imgeler topluyor gibi.” Kirpiklerini indirerek yan yan Dashiva ve diğer Asha’manlara bakması kimleri kastettiğini anlatıyordu. Çoğu insanın çevresinde pek az imge olurdu, ama Min Aes Sedailerin ve Muhafızların çevresinde her zaman imgeler olduğunu söylüyordu. “Sorun şu, görebildiklerim bulanık. Sanırım Güç tuttuklarından. Aes Sedailer için de sık sık geçerli oluyor bu ve yönlendirirlerken daha da kötü oluyor. Kiruna ve arkadaşlarının çevresinde bir sürü şey var, ama birbirlerine o kadar yakın duruyorlar ki... eh... imgeler çoğu zaman birbirine karışıyor. Tutsaklarınkinden bile bulanık.”

“Tutsakları boş ver,” dedi Rand ona. “Onlar da öyle diyeceklerdir.”

“Ama Rand, önemli bir şey olduğunu hissediyorum hep, bir de ne olduğunu seçebilsem. Bilmen gerek.”

“Her şeyi bilmiyorsan, bildiklerinden yola çıkmalısın,” diye bir deyişi tekrarladı Rand alayla. “Ben de her şeyi bilmiyorum gibi. Çoğu zaman, yeteri kadarını bile bilmiyorum. Ama devam etmekten başka seçenek yok, değil mi.” Bu bir soru değildi.

Bitkinliği açık olmasına rağmen Loial enerji taşarak yaklaştı. “Rand, gitmeye hazır olduğumuzu söylüyorlar, ama daha tazeyken benimle konuşmaya söz vermiştin.” Aniden kulakları utançla seğirdi ve o gürleyen sese bir yakarı tınısı geldi. “Özür dilerim; keyifli bir şey olmadığını biliyorum. Ama bilmek zorundayım. Kitap için. Çağlar için.”

Rand kahkaha atarak ayağa kalktı ve Ogier’in açık ceketini çekiştirdi. “Çağlar için mi? Bütün yazarlar böyle mi konuşur? Endişelenme, Loial. Ben sana anlatırken hâlâ taze olacak. Unutmayacağım.” Gülümsemesine rağmen sert, ekşi bir koku geldi ve geçti. “Ama Cairhien’de anlatacağım. Hepimiz yıkanıp, bir yatakta uyuduktan sonra.” Rand Dashiva’ya yaklaşmasını işaret etti.

Adam sıska değildi, ama tereddütle, sinsi bir şekilde, ellerini bel hizasında kavuşturarak hareket etmesi sıska görünmesine sebep oluyordu.

“Lord Ejder?” dedi, başını yana eğerek.

“Bir kapıyol yapabilir misin, Dashiva?”

“Elbette.” Dashiva ellerini ovuşturmaya başladı, dilinin ucunu dudaklarına dokundurdu ve Perrin adamın her zaman mı sinirli olduğunu, yoksa yalnızca Yenidendoğan Ejder ile konuşurken mi böyle göründüğünü merak etti. “Demek istediğim, bir öğrenci yeterince güçlü olduğunu gösterir göstermez M’hael Yolculuğu öğretiyor.”

“M’Hael mi?” dedi Rand, gözlerini kırpıştırarak.

“Lord Mazrim Taim’in unvanı, Lord Ejder. ‘Önder’ demek. Kadim Lisan’da.” Adamın gülümsemesi aynı anda hem sinirli olmayı, hem patronluk taslamayı başarıyordu. “Çiftlikte çok okurdum. Çerçilerin getirdiği bütün kitapları.”

“M’Hael,” diye mırıldandı Rand onaylamazca. “Eh, öyle olsun. Bana Cairhien’e açılan bir kapıyol yap, Dashiva. Ben uzaklardayken dünyanın neler peşinde olduğunu ve bu konuda benim ne yapabileceğimi görme zamanı.” O zaman hüzünlü bir kahkaha attı, ama sesi Perrin’in tüylerini diken diken etti.

3
Altın Şafak Tepesi

Cairhien şehrinin birkaç kilometre kuzeydoğusunda, bütün yollardan, insanların yaşadıkları yerlerden çok uzakta, atlı bir adamdan daha yüksek, saf ışıktan, ince, dikey bir çizgi belirdi. Arazi dört yöne doğru hafifçe alçalıyor, nazikçe dalgalanıyordu; bir buçuk kilometre dahilinde, araziyi çevreleyen ormana kadar, manzarayı kesen, seyrek çalılardan başka hiçbir şey yoktu. Işık döner, havanın ortasında bir kare halini alırken kahverengi otlar düştü. Kuru sapların bazıları uzunlamasına kesilmişti, bir usturanın yapabileceğinden daha ince doğranmış. Havadaki delik tarafından.

Kapıyol tam olarak açılır açılmaz peçeli Aieller boşandı dışarı, erkekler ve Kızlar, her yöne yayılarak tepeyi sardılar. Aiel seli içinde hemen hemen kaybolan dört keskin bakışlı Asha'man kapıyolun çevresinde pozisyon aldılar ve araziyi çevreleyen ağaçları süzmeye başladılar. Rüzgâr, toz, yüksek otlar ve uzaktaki dallar dışında, kıpırdayan hiçbir şey yoktu, ama her Asha'man manzarayı, tavşan arayan aç bir şahinin harareti ile inceliyordu. Bir şahini inceleyen tavşan da ancak bu kadar dikkatli olurdu, ama bu kötücül havayı taşımazdı.

İnsan selinde kesinti olmadı. Bir an Aieller akıyordu delikten dışarı, bir sonrakinde ikişerli sıralar halinde at koşturan Cairhienli askerler. Kapıyoldan çıkar çıkmaz, alayın başında kırmızı Işık Sancağı yükseldi. Dobraine hiç durmadan adamlarını kenara çekti ve yamacın biraz aşağısında dizmeye başladı onları, miğferli, çelik eldivenli askerler kargılarını aynı açıyla eğerek kusursuz saflar oluşturdular. Deneyimli askerlerdi, adamın bir hareketi ile her yöne dönüp atılmaya hazırdılar.

Son Cairhienlinin hemen peşinden Perrin Çevik'i sürerek geçti. Kır at bir adımda Dumai Kuyuları'nın aşağısındaki tepeden Cairhien'deki tepeye

geçti. Perrin elinde olmadan eğildi. O şeyin üst kenarı başının epey üzerinde idi, ama bir kapıyolun ne tür zararlar verebildiğini görmüştü ve kıpırtısız dururken daha güvenli olup olmadığını sınamaya niyeti yoktu. Loial ile Aram arkasından geldiler –uzun saplı baltasını omzuna dayamış olan ve yaya gelen Ogier dizlerini kırdı– ve sonra, daha kapıyola gelmeden eyerlerinde büzülen İki Nehirliler çıktı dışarı. Rad al'Dai Kırmızı Kurtbaşı sancağını taşıyordu, Perrin'in sancağı, çünkü herkes öyle olduğunu söylüyordu. Tell Lewin ise Kızıl Kartal sancağını.

Perrin o sancaklara bakmamaya çalıştı, özellikle de Kızıl Kartal'a. İki Nehirliler her ikisini de istiyorlardı. Perrin bir lorddu, bu yüzden sancakları olmalıydı. O bir lorddu, ama onlara o lanet sancaklardan kurtulmalarını söylediğinde, sancaklar yeniden belirene kadar asla fazla zaman geçmiyordu. Kırmızı Kurtbaşı Perrin'e olmadığı, olmak istemediği bir unvan veriyordu. Kızıl Kartal ise... İki bin seneden daha fazla zaman önce, Andor eskiden Manetheren olan yeri yuttuğunda, o sancak Andorlular için hâlâ bir isyan eylemi sayılıyordu. Efsaneler bazı insanların kafasında hâlâ yaşıyordu. Elbette, İki Nehirliler Andorlu olduklarını öğreneli beri birkaç nesilden fazlası geçmemişti, ama Kraliçelerin düşünce tarzları o kadar kolay değişmezdi.

Tear Taşı'nda, yeni Andor Kraliçesi ile tanıştığı günün üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu şimdi. O sırada Kraliçe değildi –aslında, Caemlyn'de taç giyene kadar Kraliçe sayılmayacaktı– ama Elayne hoş bir genç kadına benziyordu, Perrin sarışın kadınlardan özellikle de hoşlanmasa da, güzeldi. Kız-Veliaht olduğundan, kendini biraz fazla önemsiyordu, elbette. Köşelerde koklaşmak bu anlama geliyorsa, Rand'ı da önemsiyordu. Rand ona yalnızca Andor'un Aslan Tahtı'nı değil, aynı zamanda Cairhien'in Güneş Tahtı'nı da vermeyi düşünüyordu. Kuşkusuz Elayne, hiçbir anlamı olmayan bir sancağın açılmasına izin verecek kadar minnet duyardı. İki Nehirlilerin o sancakların arkasında dizilmesini izlerken başını iki yana salladı Perrin. Her durumda, başka zaman düşünülmesi gereken bir şeydi.

İki Nehirliler arasında, askerlerin düzenine benzer bir şey yoktu. Çoğu Tod gibi oğlan çocuklarıydı, çiftçi çocukları ve çobanlar, ama yaptıkları işi biliyorlardı. Beş adamdan biri diğer dört atın dizginlerini de alıyor, diğer biniciler kirişleri takılmış uzun yayları ellerinde, telaşla atlarından iniyorlardı. Yerdekiler kaba sıralar oluşturuyor, çevrelerine büyük ilgi ile bakıyorlardı, ama sadaklarını deneyimli jestlerle yokluyorlar, büyük İki

Nehir yaylarını aşina bir biçimde tutuyorlardı. O yaylar, kirişleri takılmışken bile hemen hemen onları kullanan adamlar kadar uzun oluyorlardı. İki Nehirliler attıkları hedefi vuruyorlardı.

Perrin bugün buna gerek olmayacağını umdu. Bazen bu tür şeylere hiç gerek olmayan bir dünya hayal ediyordu. Ve Rand...

“Ben... uzaktayken düşmanlarımın uyuduğuna inanıyor musun?” demişti Rand aniden, Dashiva’nın kapıyolu açmasını beklerlerken. Üzerine arabaların birinden bulunmuş, iyi kesimli, yeşil yünden bir ceket geçirmişti, ama bugünlerde giydiği şeylere hiç benzemiyordu. Bir Muhafız’ın sırtındaki ceketi ya da bir Aiel’in cadin’sor*’unu almadığı sürece, kampta üzerine uyan tek giysi buydu. Aslında, dün ve bu sabah o arabaları tepeden tırnağa nasıl arattığına bakarak, Rand’ın ipek ve ince süslemeler üzerinde ısrar edeceğini sanırdınız.*

Arabalar sıralanmış, atlar arabalara koşulmuş, çadır bezinden örtüler ve demir halkalar indirilmişti. Kiruna ile sadakat yemini eden diğer Aes Sedailer en öndeki arabaya yığılmışlardı ve bundan hiç memnun değillerdi. İtiraz etmenin bir işe yaramadığını anlar anlamaz itirazı bırakmışlardı, ama Perrin hâlâ soğuk, öfkeli homurtular duyabiliyordu. En azından onlar arabayla geliyorlardı. Muhafızları arabayı yaya olarak sarmışlardı, sessiz ve taş gibiydiler. Tutsak alınan Aes Sedailer ise kaskatı, asık suratlı bir yığın halinde duruyorlardı. Rand’ın yanında olmayan bütün Bilgeler, yani Amys ve Sorilea dışında hepsi o grubun çevresini almıştı. Tutsakların Muhafızları yüz adım ötede, bir başka grup halinde, dik dik bakıyorlardı. Yaralarına ve siswai’aman *nöbetçilerine rağmen fırsat bekleyen soğuk ölüm gibi görünüyorlardı. Dizginlerini Rand’ın tuttuğu, Kiruna’nın iri, siyah atı ve Min’in bindiği fare tüyü rengi, ince bilekli at dışında, Asha’manların kullanmadığı –ya da arabalara koşulmayan– Aes Sedai ve Muhafız atları arabaların arkasında uzanan uzun halatlara bağlanmışlardı. O atların arabalara koşulması, sahiplerini yürümeye zorlamaktan daha büyük şamata yaratmıştı!*

“Sen inanıyor musun, Flinn? Grady?”

Kapıyoldan ilk olarak geçmek üzere bekleyen bir Asha’man, çiftçi suratlı, tıknaz bir adam kararsızca Rand’a, sonra aksayan yaşlı, köselemsi adama baktı. İkisinin de yakasında gümüş kılıç iğnesi vardı, ama Ejder yoktu. “Kendisi bakmazken düşmanlarının kıpırdamadan beklediğine ancak bir aptal inanır, Lord Ejder,” dedi yaşlı adam kaba bir sesle. Sesi asker gibi çıkıyordu.

“Ya sen, Dashiva?”

Dashiva irkildi, kendisine hitap edildiği için şaşırmış gibiydi. “Ben... bir çiftlikte büyüdüm.” Gerekmediği halde, kılıç kemerini çekerek düzeltti. Sözde, Güç kadar kılıç eğitimi de alıyorlardı, ama Dashiva kılıcın bir ucunu diğerinden ayıramıyor gibiydi. “Ben düşman edinmek konusunda pek bir şey bilmem.” Beceriksizliğine rağmen, adamda bir tür küstahlık vardı. Ama diğer yandan, Asha’manların hepsi kibirle beslenmiş gibiydi.

“Yanımda kalırsan,” dedi Rand yumuşak, sesle, “öğrenirsin.” Gülümsemesi Perrin’i ürpertti. Diğer yanda saldırı beklermişçesine, kapıyoldan nasıl geçileceğine dair emirler verirken gülümsemeye devam etti Rand. Her yerde düşmanlar var, dedi onlara. Bunu daima hatırlayın. Her yerde düşmanlar var ve kim olduğunu asla bilemezsiniz.

Kapıyoldan geçiş sürüyordu. Arabalar gürleyerek Dumai Kuyuları’ndan Cairhien’e aktılar, ilk arabadaki Aes Sedailer oraya buraya savrulan buzdan heykeller gibi görünüyorlardı. Muhafızları, elleri kılıçlarının kabzalarında, gözleri asla tek bir yere takılmadan arabanın yanlarında koşuyordu; açık ki Aes Sedailerin ortaya çıkabilecek birilerine ek olarak tepede duranlara karşı da korunmaya ihtiyaç duyduğunu düşünüyorlardı. Bilgeler sorumlulukları altında olanları güderek geliyordu; bazıları Aes Sedaileri dürtmek için değnek kullanıyorlardı, ama Aes Sedailer ne Bilgeler, ne de değnekler varmış gibi davranmak konusunda epey iyi iş çıkarıyorlardı. Shaido *gai’shain*’ler, tek bir Kız’ın gözetimi altında, dörderli sıralar halinde koşturarak geldi. Kız yolun kenarında bir yer gösterdi, sonra diğer *Far Dareis Mai*’lere katılmaya koştu. *Gai’shain*’ler, alakargalar kadar çıplak, kartallar kadar gururlu, gösterilen yerde, sıralar halinde diz çöktüler. Kalan Muhafızlar kendi nöbetçileri eşliğinde arkadan geldiler. Yaydıkları öfke kokusunu başka her şeyin üzerinden alabiliyordu Perrin. Artlarından Rhuarc ile *siswai’aman*’ların ve Kızların kalanı geldiler. Dört diğer Asha’man, ilk dört Asha’man için birer at daha çekerek kapıyoldan geçtiler. Nurelle ile Kanatlı Muhafızları, kırmızı hamalı kargıları ile geldiler.

Mayeneliler arka koruma oldukları için şişiniyorlar, kahkahalar atıyorlar, Shaidolar dönecek olsa neler yapacaklarını bağırarak Cairhienlilere övünüyorlardı, ama aslında grubun arkasını onlar çekmiyordu. Kiruna’nın iğdiş atı üzerinde Rand ve kendi kısrağı üzerinde Min arkadan geldiler. Sorilea ile Amys yüksek, siyah atın bir yanında, Nandera ile yarım düzine Kız diğer yanında yürüyorlardı. Ve Dashiva hemen arkalarında, uysal görünümlü, kırmızımsı kahverengi bir kısrağı

çekiyordu. Kapıyol söndü ve Dashiva kapıyolun biraz önce durduğu yere gözlerini kırpıştırıp hafifçe gülümsedi, sonra beceriksizce kısrağının eyerine tırmandı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi, ama sebebi büyük olasılıkla kılıcının bacaklarına dolanması ve adamı yere düşürecek gibi olmasıydı. Kuşkusuz şimdiden delirmiş olamazdı.

Tepe, gerçekleşmeyeceği açık olan bir saldırıya hazır bir ordu ile kaplanmıştı. Küçük bir ordu, yalnızca birkaç bin kişiden oluşan bir ordu, ama Aieller kendi ordularını Ejderduvarı'ndan aşırıp getirene kadar hiç de fena bir ordu sayılmıyordu. Rand atını yavaşça Perrin'e doğru yürüterek kırları taradı. İki Bilge alçak seslerle konuşarak ve onu izleyerek takip ettiler; Nandera ile Kızlar, başka her şeyi süzerek arkadan geldiler. Rand bir kurt olsaydı, Perrin havayı kokladığını söyleyebilirdi. Ejder Asası'nı yüksek eyer kaşının üzerinde taşıyordu. Mızrağın altmış santimlik ucu yeşil beyaz püsküllerle süslenmiş, sapına Ejderler oyulmuştu ve Rand zaman zaman, mızrağı kendine hatırlatmak istermiş gibi, hafifçe tartıyordu.

Rand dizginleri çekerken çevredeki kırlar kadar Perrin'i de inceliyordu. "Sana güveniyorum," dedi sonunda, başını sallayarak. Min eyerinde kıpırdanınca ekledi, "Elbette sana da güveniyorum, Min. Sana da, Loial." Ogier tereddütle Perrin'e baktı ve kararsızca kıpırdandı. Rand çevresine, Aiellere, Asha'manlara ve kalanlara bakındı. "Güvenebileceğim ne kadar az kişi var," diye fısıldadı bitkinlikle. Kokusu iki adama yetecek kadar karmaşıktı, korku ve öfke, kararlılık ve ümitsizlik vardı. Ve her şeyin içine sızmış bir bitkinlik.

Aklını başında tut, demek istedi Perrin ona. *Dayan.* Ama vicdan azabı dilini tuttu. Çünkü bunu çocukluk arkadaşına değil, Yenidendoğan Ejder'e söylemek istiyordu. Arkadaşının aklını başında tutmasını istiyordu; Yenidendoğan Ejder aklını başında tutmak *zorundaydı.*

"Lord Ejder," diye seslendi bir Asha'man aniden. Çocukluktan yeni çıkmış gibi görünüyordu, gözleri kızların gözleri kadar iriydi. Yakasında ne kılıç, ne de Ejder vardı, ama aynı gururlu tavra sahipti. Adama Narishma dendiğini duymuştu Perrin. "Güneybatıda."

Bir buçuk kilometre kadar uzakta, koşarak yaklaşan bir şekil belirdi, eteklerini kalçalarına dek kaldırmış bir kadın, Perrin kadının Aiel olduğunu açıkça görebiliyordu. Bir Bilge, diye düşündü, ama aslında görünüşünden anlamanın yolu yoktu. Ama o biliyordu işte. Kadını görünce huzursuzluğu bütün şiddetiyle geri döndü. Tam da kapıyoldan çıktıklarında biri ile karşılaşmaları iyi haber olamazdı. Perrin Rand'ın peşinden yola koyulurken

Shaidolar yine Cairhien'i rahatsız etmeye başlamışlardı, ama Aieller için, hangi klandan olursa olsun Bilge Bilge'ydi işte. Klanları birbirlerini öldürürken onlar iyi komşular gibi birbirlerine çaya giderlerdi. Birbirlerini öldürmeye çalışan iki Aiel bir Bilge'nin aralarından geçmesi için yol açarlardı. Belki dün bunu değiştirmişti, belki de değiştirmemişti. Bitkinlik içinde nefes verdi. En iyi durumda bile, kadının gelmesi iyi haber olamazdı.

Tepede duran, hemen herkes de aynı şeyleri hissediyor gibiydi. Her yerde duygu dalgaları geçiyor, mızraklar kaldırılıyor, yaylara ok takılıyordu. Cairhienliler ve Mayeneliler eyerlerinde kıpırdanıyorlardı. Gözleri beklenti ile parlayan Aram kılıcını çekti. Loial uzun baltasına yaslandı ve üzüntü içinde kenarını yokladı. Baltanın başı dev bir odun baltası şeklindeydi, ama üzerine yapraklar ve kıvrımlar işlenmiş, altın kakılmıştı. Son zamanlarda sık sık kullanılması yüzünden kakmalar biraz aşınmıştı. Bir daha kullanması gerekse kullanırdı Loial, ama Perrin'in kendi baltasını kullanırken hissettiği aynı gönülsüzlüğü hissederdi, hem de aynı sebeplerle.

Rand, okunmaz bir ifade ile atının üzerinde oturup beklemekle yetindi. Min kısrağını yaklaştırdı ve Rand'ın omzunu okşadı. Tüylerini kabartmış bir mastifi yatıştırmaya çalışan birine benziyordu.

Bilgeler de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ama yerlerinde beklemediler de. Sorilea işaret etti ve Aes Sedailerin başında nöbet tutan bir düzine kadın yerlerinden ayrılıp ona ve Amys'e katıldı. Rand'dan epey uzakta, Perrin'in bile işitemeyeceği bir yerde toplandılar. Pek azının saçlarında gri teller vardı ve tek çizgili yüz Sorilea'ya aitti, ama diğer yandan buradaki Bilgelerin saçlarında hemen hemen hiç gri yoktu. Gerçek şuydu ki, pek az Aiel saçları kırlaşacak kadar yaşardı. Ama, Bilgeler bu tür şeyler nasıl karar veriyorlarsa, bu kadınların konumları ya da etkileri vardı. Perrin Sorilea ve Amys'in aynı grupla daha önce de görüştüğünü görmüştü, ama aslında görüşmek doğru sözcük sayılmazdı. Sorilea konuşuyor, zaman zaman Amys de araya bir iki sözcük karıştırıyordu ve diğerleri dinliyordu. Edarra itiraz etti, ama Sorilea hiç hızını kesmeden itirazı boğdu, sonra aralarından iki tanesine, Sotarin ile Cosain'e işaret etti. İki kadın hemen eteklerini kollarına aldılar ve bacaklarını aça aça yeni gelene doğru koştular.

Perrin Çevik'in boynunu okşadı. Yeni ölümler yok. Henüz.

Üç Bilge tepeden yaklaşık sekiz yüz metre uzakta buluştular ve durdular. Bir anlığına konuştular, sonra hep beraber tepe yukarı koştular. Doğrudan Sorilea'ya gittiler. Yeni gelen, bir yığın inanılmaz ölçüde kızıl

saçı olan gençççe, uzun burunlu bir kadındı. Telaşlı telaşlı konuştu. Her kelime ile Sorilea'nın yüzü daha da sertleşti. Kızıl saçlı kadın sonunda sözünü bitirdi –daha doğrusu, birkaç kelime ile Sorilea sözünü kesti– ve hepsi birden Rand'a döndüler. Ama hiçbiri onun yanına gitmeye kalkmadı. Ellerini belleri hizasında kavuşturarak, şallarını kollarına asmış bir biçimde, Aes Sedailer kadar esrarlı tavırlarla beklediler.

"Car'a'carn," diye mırıldandı Rand kuru kuru, kendi kendine. Bacağını eyerden aşırarak eyerinden aşağı kaydı, sonra Min'in inmesine yardım etti.

Perrin de atından indi ve Çevik'i çekerek, Rand ile Min'in arkasından Bilgelere yaklaştı. Loial peşinden geldi, sonra atı üzerinde Aram. Perrin işaret edene kadar inmedi atından. Aieller at binmezdi, en azından zorunlu olmadıkları sürece ve at sırtından onlarla konuşulmasını kaba bir hareket sayarlardı. Rhuarc da onlara katıldı ve bir sebepten yüzü asık olan Gaul da. Söylemeye bile gerek yok, Nandera, Sulin ve Kızlar da geldiler.

Yeni gelen kızıl saçlı kadın Rand yaklaşır yaklaşmaz konuşmaya başladı, "Bair ve Megana ağaçkatillerinin şehirlerine gelirken kullanabileceğin her yöne gözetçi yerleştirdi, *Car'a'carn,* ama aslında bu şekilde gelebileceğin..."

"Feraighin," dedi Sorilea, kan çıkarmaya yetecek kadar keskin bir sesle. Kızıl saçlı kadın ağzını kapatırken dişleri tıkırdadı ve parlak mavi gözlerini Rand'a dikerek Sorilea'nın dik bakışlarından kaçındı.

Sonunda Sorilea bir nefes aldı ve dikkatini Rand'a çevirdi. "Çadırlarda sorun var," dedi ifadesiz bir sesle. "Ağaçkatilleri arasında, senin yanına gelen Aes Sedailerle Beyaz Kule'ye gittiğin ve orada Amyrlin Makamı'na diz çökeceğin dedikoduları yayılmış. Gerçeği bilen hiç kimse konuşmaya cesaret edememiş, aksi halde sonuç çok daha kötü olabilirmiş."

"Peki sonuç ne olmuş?" diye sordu Rand sessizce. Gerginlik saçıyordu. Min yine onun omzunu okşamaya başladı.

"Çok kişi Aielleri terk ettiğine inanıyor," dedi Amys ona, aynı ölçüde alçak bir sesle. "Kasvet geri döndü. Her gün binden fazla Aiel mızrağını atıyor ve ortadan kayboluyor. Geçmişle ve gelecekle yüzleşmeyi imkânsız buluyorlar. Bazıları Shaidolara gitmiş olabilir." Bir an sesine tiksinti doldu. "Gerçek *Car'a'carn*'ın Aes Sedailere teslim olmayacağı fısıldanıyor. Indirian Beyaz Kule'ye gitmişsen, bunu gönüllü olarak yapmayacağını söylüyor. Codarraları kuzeye, Tar Valon'a götürmeye ve bulabildiği bütün Aes Sedailer ile mızrak dansı yapmaya hazır. Ya da bütün ıslaktopraklılarla;

senin ihanete uğradığını söylüyor. Timolan, hikâyeler doğruysa senin bize ihanet ettiğini ve Miagomaları Üç Kat Topraklar'a geri götüreceğini homurdanıyor. Seni ölü gördükten sonra. Mandelain ve Janwin fikirlerini açıklamıyor, ama hem Indirian'ı, hem de Timolan'ı dinliyorlar." Rhuarc yüzünü buruşturarak dişlerinin arasından nefes çekti; bir Aiel için, ümitsizlik içinde saçını başını yolmaya denkti.

"İyi haber değil," diye itiraz etti Perrin, "ama ölüm hükmüymüş gibi söylüyorsun. Rand ortaya çıktığı zaman söylentiler sona erecek."

Rand elini saçlarından geçirdi. "Öyle olsa, Sorilea kertenkele yutmuş gibi görünmezdi." Nandera ile Sulin, onların yuttuğu kertenkeleler hâlâ canlıymış gibi görünüyordu. "Bana anlatmadığın neler var, Sorilea?"

Kösele suratlı kadın ince, onay dolu bir gülümseme bahşetti ona. "Söylenenlerin arkasını görüyorsun. Güzel." Ama sesi yontulmuş taş kadar düz kaldı. "Aes Sedailerle dönüyorsun. Bazıları onların önünde diz çöktüğünü söyleyecek. Sen ne dersen de, ne yaparsan yap, Aes Sedailerin sana tasma taktıklarına inanacaklar. Üstelik bu, seni tutsak aldıklarını bilmedikleri halde böyle. Sırlar bir pirenin bile geçemeyeceği çatlaklardan sızarlar ve öğrenilen bir sır bin kanat açar."

Perrin adamlarını izleyen Dobraine ve Nurelle'e baktı ve midesi bulanarak yutkundu. Rand'ı izleyenlerin kaçı, arkasındaki Aieller yüzünden yapmıştı bunu? Hepsi değil, kesinlikle, ama Rand Yenidendoğan Ejder olduğu için izlemeyi seçen her adama karşılık, Işık en güçlü salların üzerinde en fazla parladığı için gelmiş beş, hatta on adam vardı. Aieller dağılırsa, bölünürse...

Bu olasılığı düşünmek istemiyordu. İki Nehir'i savunmak yeteneklerini zorlayabildiğince zorlamıştı, hatta belki daha fazla. *Ta'veren* ya da değil, hikâyelerde anlatılan adamlardan biri olduğu yanılsamasına düşmüyordu; o Rand'ın işiydi. Perrin'in sınırı köy büyüklüğünde sorunlarda bitiyordu. Ama elinde değildi. Zihni çalkalanıp duruyordu. En kötüsü olursa ne yapacaktı? Kafasında listeler akıyordu: kim sadık kalacak, kim kaçmaya çalışacak? İlk listenin kısalığı ve ikincisinin uzunluğu boğazını kurutmaya yetmişti. Çok fazla insan, Ejder Kehanetleri'ni ve Son Savaş'ı hiç duymamış gibi, avantaj elde etmek için entrika çevirip duruyordu. Bazılarının Tarmon Gai'don başladıktan sonra bile bunu yapmaya devam edeceğini tahmin ediyordu. En kötüsü de, çoğunun Karanlıkdostu olmayacağı, yalnızca kendi çıkarlarını önde tutan insanlar olacakları idi. Loial'in kulakları gevşekçe sarkıyordu; bu olasılığı o da görmüştü.

Sorilea Rand'la konuşmayı bitirir bitirmez gözleri, demirde delik açacak bakışlarla yana kaydı. "Size arabada kalmanız söylendi." Bera ve Kiruna yerlerinde kalakaldılar, Alanna neredeyse onlara çarpacaktı. "Size izin almadan Tek Güç'e dokunmamanız söylendi, ama siz burada konuşulanları dinlediniz. Ağzımdan çıkanı yaptıracağımı öğreneceksiniz."

Sorilea'nın uğursuz bakışlarına rağmen üç Aes Sedai yerlerinden ayrılmadılar. Bera ve Kiruna buz gibi bir vakar, Alanna için için yanan bir meydan okuma ile. Loial'in dev gözleri önce onlara, sonra Bilgelere döndü; kulakları daha önce gevşekse, şimdi tamamen solmuştu ve uzun kaşları yanaklarını süpürüyordu. Perrin huzursuzluk içinde aklından yaptığı listeleri tarayarak, dalgın dalgın, Aes Sedailerin ne kadar ileri gitmeyi düşündüklerini merak etti. Güç kullanarak kulak misafiri olmak! Bilgeler Sorilea'nın bağırmasından daha kötü bir tepki verebilirdi. Rand da.

Ama bu sefer değil. Rand onların farkında değil gibiydi. Boş boş Sorilea'ya bakıyordu. Ya da belki, kimsenin duyamadığı bir şeyi dinliyordu yine. "Ya ıslaktopraklılar?" dedi sonunda. "Colavaere kraliçe olarak taç giydi, değil mi?" Bir soru değildi aslında.

Sorilea, başparmağı ile kemer bıçağının kabzasını döverek başını salladı, ama dikkatini Aes Sedailerden ayırmamıştı. Islaktopraklılar, özellikle de ağaçkatili Cairhienliler arasında kimin kral ya da kraliçe seçildiği Aielleri pek ilgilendirmezdi.

Perrin'in göğsüne buzdan bir hançer saplandı. Saighan Evi'nden Colavaere'in Güneş Tahtı'nı istediği sır değildi; kadın Galldrian Riatin'in suikasta kurban gittiği günden beri, Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu ilan etmesinden bile önce entrika çeviriyordu ve Rand'ın tahtı Elayne'e vermeyi düşündüğü herkesçe bilinir olduktan sonra bile entrika çevirmekten vazgeçmemişti. Ama kadının soğukkanlı bir katil olduğunu pek az kişi biliyordu. Ve Faile şehirdeydi. En azından yalnız değildi. Bain ile Chiad yanından ayrılmazdı. Faile'in arkadaşları olan Kızlardı onlar, belki Aiellerin yakın-kardeş dediği kadar samimiydiler; Faile'in zarar görmesine izin vermezlerdi. Ama buzdan hançer kaybolmadı. Colavaere Rand'dan ve Rand'a yakın olan herkesten nefret ederdi. Örneğin, belki, Rand'ın arkadaşı olan adamın karısı. Hayır. Bain ile Chiad onu korurdu.

"Bu çok hassas bir durum." Kiruna, dikkate değer bir şekilde Sorilea'yı görmezden gelerek Rand'a yaklaştı. Böylesine sıska bir kadın için, çekiç gibi gözleri vardı Sorilea'nın. "Her ne yapacaksan, ciddi yankıları olabilir. Ben..."

“Colavaere benim hakkımda ne söyledi?” diye sordu Rand Sorilea’ya, fazla kayıtsız bir sesle. “Berelain’e zarar vermiş mi?” Rand ayrılırken Cairhien’in sorumluluğunu Mayene Başı olan Berelain’e vermişti. Neden Faile’i sormuyordu ki?

“Berelain sur Paendrag iyi,” diye mırıldandı Sorilea, Aes Sedaileri incelemeyi bırakmadan. Sözü kesilmiş ve görmezden gelinmiş olmasına rağmen, Kiruna görünüşte sakindi, ama Rand’a diktiği bakışlar, önünde körükler pompalanan bir demirhane ateşini buza çevirirdi. Sorilea Feraighin’e işaret etti.

Kızıl saçlı kadın irkildi ve boğazını temizledi; tek kelime etmesine izin verilmeyeceğini düşünüyordu açık ki. Telaşla kuşanılmış bir giysi gibi, vakara büründü. “Colavaere Saighan senin Caemlyn’e gittiğini söylüyor *Car’a’carn* ya da belki Tear’a, ama her nereye gitmişsen, senin Yenidendoğan Ejder olduğunu ve itaat görmen gerektiğini herkesin hatırlaması gerektiğini söylüyor.” Feraighin burnunu çekti; Yenidendoğan Ejder Aiel kehanetlerinin bir parçası değildi, yalnızca *Car’a’carn* öyleydi. “Senin geri döneceğini ve tahta onun çıkmasını onaylayacağını söylüyor. Sık sık şeflerle konuşuyor, onları mızrakları güneye götürmeye cesaretlendiriyor. Senin emirlerin uyarınca, diyor. Bilgelerle görüşmüyor ve biz konuştuğumuzda yalnızca rüzgârı işitiyor.” Bu sefer burun çekmesi Sorilea’nınkine denkti. Kimse klan şeflerine ne yapacaklarını söyleyemezdi, ama Bilgeleri kızdırmak, şefleri herhangi bir şeye ikna etmek için kötü bir başlangıçtı.

Ama Perrin’e, Faile dışında herhangi bir şey düşünebilen parçasına mantıklı gelmişti. Muhtemelen Colavaere “vahşilere” Bilgelerin bitkisel ilaçlar yapmaktan başka bir işe yaradıklarını fark edecek kadar dikkat etmemişti hiç, ama bütün Aiellerin Cairhien’den çıkmasını istiyor olmalıydı. Sorun şuydu: bu koşullar altında, şefler arasında onu dinleyen çıkmış mıydı? Ama Rand’ın sorduğu soru, açık olan soru değildi.

“Şehirde başka neler oldu? İşittiğin herhangi bir şey var mı, Feraighin? Yalnızca bir ıslaktopraklıya önemli gelebilecek bir şeyler, belki?”

Kadın kızıl saçlarını horgörüyle arkaya attı. “Islaktopraklılar kum sinekleri gibi *Car’a’carn:* neyi önemli bulduklarını kim bilebilir? Bazen şehirde tuhaf şeyler oluyor ya da ben öyle duydum. Çadırların arasında da. Bazen insanlar bir süreliğine imkânsız şeylerin olduğunu görüyorlar. Erkekler, kadınlar, çocuklar öldü.” Perrin’in derisi karıncalandı: kadının, Rand’ın “şer kabarcıkları” dediği, kokuşmuş bir bataklıktan yükselen

baloncuklar gibi Karanlık Varlık'ın zindanından yükselen ve patlayana dek Desen'de süzülen şeyleri kastettiğini anlamıştı. Perrin de onlardan birine yakalanmıştı bir kez; bir başkasını görmek istemiyordu... "Islaktopraklıların ne yaptığını kastediyorsan," diye devam etti kadın, "kum sineklerini izlemek için kimin zamanı var ki? Isırmadıkları sürece. Bu aklıma bir şey getirdi. Ben anlamıyorum, ama belki sen anlarsın. Bu kum sinekleri eninde sonunda ısıracak."

"Hangi kum sinekleri? Islaktopraklılar mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Feraighin o dümdüz bakışlar konusunda Sorilea kadar iyi değildi, ama Perrin hiçbir Bilgenin başkalarının sabırsızlığını hoş gördüğünü görmemişti. O kişi şeflerin şefi bile olsa. Kadın çenesini kaldırarak şalını topladı ve yanıt verdi. "Üç gün önce ağaçkatilleri Caraline Damodred ve Toram Riatin şehre yaklaştı. Colavaere'in haksız yere tahta çıktığını ilan ettiler, ama şehrin güneyinde kamp kurup oturdular ve zaman zaman şehre birkaç kişi göndermek dışında hiçbir şey yapmadılar. Kamplarından uzakta, yüz tanesi bir aradayken tek bir *algai'd'siswai*, hatta tek bir *gai'shain*'den bile kaçıyorlar. Darlin Sisnera denen adam ve diğer Tearlılar dün gemiyle şehrin aşağısına indiler ve onlara katıldılar. O zamandan bu yana, bir şeyi kutlarmış gibi, kendilerine ziyafet çekiyorlar ve içiyorlar. Ağaçkatili askerler Colavaere Saighan'ın emri üzerine şehirde toplandılar, ama diğer ıslaktopraklılar ya da şehrin kendisinden çok bizi izliyorlar. İzliyorlar ve hiçbir şey yapmıyorlar. Belki bütün bunların nedenini sen biliyorsundur, *Car'a'carn*, ama ben bilmiyorum. Bair, Megana ya da çadırlardaki başka hiç kimse de bilmiyor."

Rand ve Aiellerin Cairhien'i fethettiğini kabullenmeyi reddeden Cairhienlilerin başını Leydi Caraline ve Lord Toram, Tearlıların başını Yüksek Lord Darlin çekiyordu. İki isyan da çok önemli değildi; Caraline ve Toram aylardır Dünyanın Omurgası'nın eteklerinde oturuyor, tehditler ve iddialar savuruyorlardı ve Darlin de aynısını Haddon Mirk'ten yapıyordu. Ama artık öyle değildi, anlaşılan. Perrin kendini, başparmağını baltasının keskin ucunda dolaştırırken buldu. Aiellerin kaçıp gitmesi riski vardı ve Rand'ın düşmanları bir yere toplanıyordu. Şimdi tek gereken bir Terkedilmiş'in ortaya çıkması idi. Bir de, Shaidoları ile birlikte Sevanna'nın. Bu ballı kekin kreması olurdu. Ama hiçbiri, bir kâbusun ayaklanıp yürümesi kadar önemli değildi. Faile güvende olmalıydı; güvende olmak zorundaydı.

“Savaşmalarındansa izlemeleri daha iyi,” diye mırıldandı Rand düşünceli düşünceli, görünmez şeyi dinleyerek.

Perrin Rand’a bütün yüreği ile katılıyordu –hemen her şey savaşmaktan daha iyiydi– ama iş düşmana gelince, Aieller o şekilde düşünmezdi. Rhuarc’tan Sorilea’ya, Feraghain’den Nandera ile Sulin’e, Rand su içmektense kum içmenin daha iyi olduğunu söylemiş gibi baktılar.

Feraighin ayakuçlarında yükseldi. Bir Aiel kadını için pek uzun sayılmazdı, Rand’ın omzuna bile gelmiyordu, ama Rand’la burun buruna durmaya çalışır gibiydi. “Islaktopraklı kampında on binden biraz fazla adam var,” dedi paylarcasına, “şehirde daha da az. İşleri kolaylıkla görülebilir. Kendini savunma amacı dışında hiçbir ıslaktopraklının öldürülmemesini emrettiğini Indirian bile hatırlıyor, ama kendi hallerine bırakılırlarsa sorun çıkarırlar. Şehirde Aes Sedailerin olmasının da faydası olmuyor. Onların ne yapacağını kim bile...”

“Aes Sedailer mi?” Sözcükler soğuk çıktı, Rand’ın Ejder Asası’nı kavrayan elindeki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. “Kaç tane?” Ondan yayılan kokuyu alınca Perrin’in kürek kemiklerinin arası karıncalandı; aniden Aes Sedai tutsakların, Bera, Kiruna ve diğerlerinin izlediğini *hissedebilir* olmuştu.

Sorilea Kiruna’ya olan ilgisini kaybetti. Ellerini kalçalarına dayadı ve ağzı kısıldı. “Bunu bana neden söylemedin?”

“Bana fırsat vermedin ki, Sorilea,” diye itiraz etti Feraighin nefes nefese, omuzlarını kaldırarak. Mavi gözleri Rand’a döndü ve sesi kararlılık kazandı. “On, hatta daha fazla olabilir, *Car’a’carn*. Onlardan kaçınıyoruz, elbette, özellikle de...” Yine nefes nefese, Sorilea’ya döndü. “Islaktopraklıları dinlemek istemedin, Sorilea. Yalnızca bizim çadırlarımızı sordun. Öyle dedin.” Sırtını dikleştirerek Rand’a döndü. “Çoğu Arilyn Dhulaine’in çatısının altında kalıyor *Car’a’carn* ve nadiren dışarı çıkıyor.” Omuzlarını kaldırarak Sorilea’ya döndü. “Sorilea, biliyorsun, sana her şeyi anlatırdım. Sözümü kestin.” Kaç kişinin izlediğini, en azından Bilgeler arasında kaçının gülümsemeye başladığını fark ettiğinde Feraighin’in gözleri irileşti ve yanakları kızardı. Başı Rand ile Sorilea arasında döndü ve ağzı sessizce oynadı. Bilgelerin bazıları ağızlarını elleriyle gizleyerek gülmeye başladı; Edarra ağzını gizlemeye bile zahmet etmedi. Rhuarc başını arkaya attı ve bir kahkaha patlattı.

Perrin’in içinden kesinlikle gülmek gelmiyordu. Bir Aiel vücuduna bir kılıç saplanmasında gülünç bir şey bulabilirdi. Her şeyden çok da Aes

Sedailerde. Işık! Perrin doğrudan önemli olan konuya girdi. “Feraighin? Karım, Faile, o iyi mi?”

Kadın ona dalgın dalgın baktı, sonra gözle görünür bir şekilde kendini topladı. “Sanırım Faile Aybara iyi, *Sei’cair,*” dedi serinkanlılıkla. Hemen hemen serinkanlılıkla. Göz ucu ile Sorilea’ya bakmaya çalışıyordu. Sorilea eğlenmiyordu, eğlenmeye yaklaşmıyordu bile; kollarını kavuşturmuş, Feraighin’i öyle inceliyordu ki, o bakışların yanında daha önce Kiruna’ya fırlattıkları ılımlı kalırdı.

Amys elini Sorilea’nın omzuna koydu. “Onun hatası değil,” diye mırıldandı. Öyle alçak bir ses kullanmıştı ki köselemsi Bilge ve Perrin dışında kimse duyamazdı. Sorilea duraksadı, sonra başını salladı; keskin bakışları her zamanki geçimsiz ifadeye bıraktı yerini. Perrin’in görebildiği kadarıyla bunu yapabilen tek kişi Amys’ti, yoluna çıktığı zaman Sorilea’nın ezip geçmediği tek kişi oydu. Eh, Rhuarc’ı da ezmiyordu, ama adam daha çok fırtınayı görmezden gelen bir kaya gibi davrandığı için öyleydi. Amys ise yağmuru durdurabiliyordu.

Perrin Feraighin’den daha fazla bilgi almak istiyordu –Faile’in iyi olduğunu *sanıyordu*, öyle mi?– ama o ağzını açamadan Kiruna her zamanki tavrı ile zorbalığa girişti.

“Şimdi, beni dikkatle dinle,” dedi Rand’a, parmağını şiddetle Rand’ın burnunun altında sallayarak. “Durumun çok hassas olduğunu söyledim. Öyle değil. Durum hayal edemeyeceğin kadar karmaşık, öyle kırılgan ki bir nefes bile paramparça edebilir onu. Bera ve ben şehre girerken sana eşlik edeceğiz. Evet, evet, Alanna; sen de geleceksin.” Sabırsızlıkla elini kovalarmış gibi Alanna’ya salladı. Perrin kadının o tepeden bakma numarasını denediğini düşündü. Gerçekten de Rand’a burnundan aşağı bakmaya çalışıyordu, ama kadın ne kadar uzun boylu olsa da, Rand bir baş ve omuz boyu daha uzundu. “Sana rehberlik etmemize izin vermek zorundasın. Bir yanlış hareket, bir yanlış sözcükle, Tarabon ve Arad Doman’a götürdüğün felaketin aynısını Cairhien’e de getirirsin. Daha da kötüsü, hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda düşünülemez zararlar verebilirsin.”

Perrin irkildi. Rand’ı kızdırmak için daha iyi bir söylev düşünülemezdi. Ama Rand kadın sözlerini bitirene kadar dinlemekle yetindi, sonra Sorilea’ya döndü. “Aes Sedaileri çadırlara götürün. Şimdilik, hepsini birden. Aes Sedai olduklarını herkesin bilmesini sağlayın. Siz kurbağa dediğinizde zıpladıklarını da herkes bilsin. *Car’a’carn* söylediği zaman

zıpladığınızı gördüklerinde, herkes Aes Sedailerin bana tasma takmadığına ikna olacaktır."

Kiruna'nın yüzü kıpkırmızı oldu; öyle bir öfke kokusu saçıyordu ki Perrin'in burnu kaçındı. Bera onu sakinleştirmeye çalıştı, ama başarılı olamadı. Bera bir yandan da Rand'a seni-cahil-genç-hödük bakışları fırlatıyordu. Alanna gülümsememek için dudağını ısırdı. Sorilea ve diğerlerinden gelen kokulara bakılırsa, Alanna'nın memnun olmak için hiç sebebi yoktu.

Sorilea Rand'a bir gülümseme çaktı. "Belki, *Car'a'carn*," dedi kuru kuru. Perrin bu kadının herhangi biri için zıpladığından kuşkuluydu. "Belki öyle olur."

Rand başını iki yana sallayarak Min'le birlikte uzaklaştı. Kızlar da peşinden gittiler. Rand kimlerin onunla, kimlerin Bilgelerle gideceğine dair emirler verdi. Rhuarc da *siswai'aman*'lara emir verdi. Alanna gözleri ile Rand'ı izledi. Perrin ikisi arasında neler olup bittiğini bilmeyi diledi. Sorilea ve diğerleri de Rand'ı izliyorlardı ve hiç de iyicil duygular içinde değillerdi.

Feraighin'in yalnız durduğunu fark etti. Beklediği fırsat buydu işte. Ama kadına yetişmeye çalıştığında Sorilea, Amys ve "konseyin" geri kalanı onu omuzlayıp Feraighin'i çevreledi. Biraz öteye gittiler, sonra kadını soru yağmuruna tuttular. Kiruna ve diğer iki Aes Sedai'ye yönelttikleri keskin bakışlar, bir kez daha kulak misafiri olmalarına hoşgörü göstermeyeceklerini anlatıyordu. Kiruna bunu yapmayı düşünür gibi görünüyordu, öyle dik dik bakıyordu ki siyah saçlarının dimdik olmamasına şaşmak gerekirdi. Bera kararlılıkla konuşuyordu onunla ve Perrin fazla uğraşmadan "sağduyulu", "sabırlı", "ihtiyatlı" ve "aptalca" sözcüklerini yakaladı. O sözcükleri kimin için kullandığı belli değildi.

"Şehre vardığımızda savaş çıkacak." Aram'ın sesi hevesli çıkıyordu.

"Elbette çıkmayacak," dedi Loial cesaretle. Kulakları seğirdi, huzursuzca baltasına baktı. "Çıkmayacak, değil mi, Perrin?"

Perrin başını iki yana salladı. Bilmiyordu. Diğer Bilgeler Feraighin'i bir yalnız bıraksa, yalnızca birkaç dakikalığına! Hemen konuşmaları gereken, bu kadar önemli olan ne vardı ki?

"Kadınlar," diye mırıldandı Gaul, "sarhoş ıslaktopraklılardan bile tuhaflar."

"Ne?" dedi Perrin dalgın dalgın. Bilge halkasını ittirip geçse ne olurdu acaba? Edarra, onun aklından geçenleri okumuş gibi, anlamlı anlamlı kaş

çattı ona. Diğerlerinden bazıları da; bazen kadınlar gerçekten de erkeklerin akıllarından geçeni okuyor gibiydi. Eh...

“Kadınların tuhaf olduğunu söyledim, Perrin Aybara. Chiad bana, ayaklarımın dibine gelin çelengi koymayacağını söyledi; açık açık *söyledi.*” Aiel çok şaşkın gibiydi. “Beni âşık olarak kabul edeceklerini söyledi, o ve Bain, ama daha fazlası olmayacakmış.” Başka zaman olsa bu Perrin’i şoke ederdi, ama bunu daha önce duymuştu; Aieller bu konularda inanılmaz ölçüde... serbestti. “Sanki koca olmak için yeterli değilmişim gibi.” Gaul öfkeyle hıhladı. “Bain’den hoşlanmıyorum, ama Chiad’ı mutlu etmek için onunla da evlenirdim. Chiad gelin çelengi yapmayacaksa, beni cezbetmeye çalışmayı bırakmalı. Onun ilgisini, benimle evlenmesine yetecek kadar çekemediysem, bırakmalı gideyim.”

Perrin ona kaşlarını çattı. Yeşil gözlü Aiel Rand’dan daha uzundu, kendisinden neredeyse bir baş uzun. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Chiad’dan elbette. Dinlemiyor musun? Benden kaçınıyor, ama ne zaman onu görsem, onu gördüğümden emin olacak kadar oyalanıyor. Siz ıslaktopraklılar nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum, ama bizde bu kadınların kullandığı yollardan biridir. Onu en az beklediğin yerde gözlerine takılır, sonra kaybolur. Bu sabaha kadar Kızların yanında olduğunu bile bilmiyordum.”

“Yani o burada mı?” diye fısıldadı Perrin. O buzdan hançer şimdi içini deşiyordu. “Bain de mi? O da mı burada?”

Gaul omuzlarını silkti. “Birbirlerinden nadiren ayrılıyorlar. Ama benim istediğim Chiad’ın ilgisi, Bain’inki değil.”

“Lanet ilgileri kavrulsun!” diye bağırdı Perrin. Bilgeler dönüp baktılar ona. Aslında, tepedeki herkes baktı. Kiruna ve Bera, fazla düşünceli yüzlerle ona bakıyorlardı. Perrin bir çabayla sesini alçalttı. Ama sesinin yoğunluğu konusunda hiçbir şey yapamıyordu. “Faile’i koruyor olmaları gerekiyordu! Faile şehirde, Kraliyet Sarayı’nda, Colavaere’in yanında... Colavaere’in!.. ve onların Faile’i koruyor olması gerekiyordu.”

Gaul kafasını kaşıyarak Loial’e baktı. “Bu ıslaktopraklı mizahı mı? Faile Aybara kısa etek giymiyor artık.”

“Onun çocuk olmadığını biliyorum!” Perrin derin bir nefes aldı. Midesi asit doluyken sesini sakin tutmak çok zordu. “Loial, bu... bu Gaul’a bizim kadınlarımızın mızraklarla dolanmadığını, Colavaere’in Faile ile dövüşmeyi teklif etmeyeceğini, yalnızca birine onun gırtlağını kesmesini, onu bir

duvardan atmasını emredeceğini söyler misin... ya da...” İmgeler çok fazla gelmişti. Biraz sonra kusacaktı.

Loial beceriksizce onun omzunu okşadı. “Perrin, endişelendiğini biliyorum. Erith’in başına bir şey geldiğini düşünsem ben nasıl hissederdim biliyorum.” Kulaklarındaki tüyler seğirdi. Konuşurken iyiydi; annesinden ve annesinin onun için seçtiği genç Ogier kadından kaçmak için becerebildiğince hızlı koşardı. “Ah. Pekâlâ. Perrin, Faile sağ salim seni bekliyor. Biliyorum. Ve onun kendi başını çaresine bakabileceğini biliyorsun. Neden, kendine, sana, bana, hatta Gaul’a bakabilir o.” Gürleyen kahkahası zorlama geliyordu ve çabucak solup ciddiyete dönüştü. “Perrin... Perrin, biliyorsun, ne kadar çok istesen de, her zaman Faile’in yanında olup onu koruyamazsın. Sen *ta’veren*’sin; Desen seni bir amaç için dokudu ve o amaç için kullanacak.”

“Desen kavrulsun,” diye hırladı Perrin. “Faile güvende olacaksa, tamamı kavrulabilir.” Loial’in kulakları şokla kaskatı oldu. Gaul bile şaşırmış görünüyordu.

Bu ne olduğumu gösterir? diye düşündü Perrin. Kendi amaçları için entrika çevirenleri, Son Savaş’ı ve Karanlık Varlık’ın gölgesinin dünyanın üzerini kaplamasını görmezden gelenleri küçümsüyordu. Kendisi onlardan farklı mıydı?

Rand onun yanında siyah atının dizginlerini çekti. “Geliyor musun?”

“Geliyorum,” dedi Perrin kasvetle. Kendi sorularına verecek yanıtı yoktu, ama bir şeyi biliyordu. Onun için Faile *dünyalar* kadar önemliydi.

4
Cairhien'de

Perrin Rand'ın tercih ettiğinden daha hızlı gitmeyi isterdi, ama atların buna fazla dayanamayacağını biliyordu. Yolun yarısında tırıs gittiler, diğer yarısında hayvanlarının yanında koştular. Rand başka kimsenin farkında değil gibiydi, yalnız Min her sendelediğinde elini ona uzatıyordu. Kalan zamanlarda bir başka dünyada kayboluyor, Perrin ya da Loial'i fark ettiğinde şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, kimse daha iyi durumda değildi. Dobraine ve Havien'in adamları dümdüz önlerine bakıyor, kendi endişelerini akıllarında evirip çeviriyorlardı. İki Nehirliler Perrin'in karanlık ruh halinden etkilenmişlerdi. Faile'i severlerdi –aslında, bazıları ona tapınıyordu– ve o bir şekilde incinmişse... Faile'in tehlikede olabileceğini fark ettiğinde Aram'ın hevesliliği bile solmuştu. Herkes önlerine uzanan fersahlara, ilerideki şehre odaklanmıştı. En azından Asha'manlar dışında herkes; Rand'ın hemen arkasında, bir kuzgun sürüsü gibi toplaşmış olan Asha'manlar geçtikleri araziyi inceliyorlardı. Kurulmuş olabilecek pusulara karşı ihtiyatlıydılar. Dashiva çuval gibi eyerine yığılmış, koşmak zorunda kaldığında kötü kötü homurdanıyordu; pusu kurulmuş olmasını dilermiş gibi dik dik bakıyordu çevresine.

Pek olası değildi. Sulin ve bir düzine *Far Dareis Mai* alayın ilerisinde, Perrin'in görüş alanı içinde koşuyorlardı. Aynı sayıda Mızrağın Kızı daha da ileride gidiyor, yolu keşfediyorlardı. Kanatlarda da aynı sayıda Kız vardı. Bazıları kısa mızraklarını sırtlarında taşıdıkları yay çantalarının saplarına takmışlardı, mızrakların uçları başlarının üzerinde hoplayıp zıplıyordu; kısa, boynuz yaylar çıkmış, oklar takılmıştı. *Car'a'carn*'ı tehdit edebilecek herhangi bir şeyi ve Rand'ın kendisini de aynı ölçüde keskin bakışlarla

izliyorlardı. Rand’ın yine ortadan kaybolacağından kuşkulanır gibiydiler. Herhangi bir tuzak kurulmuşsa, yaklaşan herhangi bir tehlike varsa, onlar bulurlardı.

Sulin’in yanındaki Kızlardan biri Chiad’dı, koyu kızılımsı saçları ve gri gözleri olan uzun boylu bir kadın. Perrin bakışlarını kızın sırtına dikerek diğerlerinin gerisinde kalmasını, onunla konuşmasını diledi. Kız zaman zaman ona bir bakış fırlatıyordu, ama Perrin hepsi de bulaşıcı olan üç farklı hastalığa yakalanmış gibi kaçınıyordu ondan. Bain aralarında değildi; Kızların çoğu Rhuarc ve *algai’d’siswai* ile aynı rotayı izliyordu, ama arabalar ve tutsaklar yüzünden daha yavaş hareket ediyorlardı.

Faile’in siyah kısrağı Çevik’in arkasından koşuyordu, dizginleri Perrin’in eyerine bağlanmıştı. İki Nehirliler Dumai Kuyuları’nda Perrin ile buluşmaya gelirken Caemlyn’den Kırlangıç’ı da getirmişlerdi. Ne zaman Perrin arkasından gelen kısrağa baksa, aklına karısının yüzü, onun belirgin burnu, cömert ağzı, çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde çakmak çakmak yanan çekik, kara gözleri geliyordu. Faile bu atı çok seviyordu, neredeyse Perrin’i sevdiği kadar çok. Güzel olduğu kadar gururlu, gururlu olduğu kadar ateşli bir kadın. Davram Bashere’in kızı Colavaere gibileri için saklanmaz, dilini tutmazdı.

Atları dinlendirmek için dört kez durdular. Gecikme yüzünden Perrin dişlerini gıcırdattı. Atlara iyi bakmak onun doğasında vardı, dalgın dalgın Çevik’i kontrol etti, aygıra az az su verdi. Kırlangıç’a karşı daha dikkatli davrandı. Kırlangıç güvenle Caemlyn’e varabilirse... Bu fikir aklına yerleşmişti. Faile’in kısrağını Cairhien’e getirirse, Faile’i güvende bulacaktı. Gülünçtü, bir oğlan çocuğunun hayali, *küçük* bir oğlan çocuğunun *aptalca* hayali, ama bir türlü aklından çıkmıyordu.

Bu molaların her birinde, Min onu temin etmeye çalışıyordu. Şakacı bir sırıtışla, Perrin’in bir kış sabahında beklenebilecek ölüm gibi göründüğünü, yalnızca birilerinin mezarını kapatmasını beklediğini söylüyordu. Karısına bu yüzle yaklaşırsa Faile’in kapıyı suratına kapatacağını söylüyordu. Ama görülerinin hiçbirinin Faile’in sağ salim olduğuna söz vermediğini itiraf etmek zorunda kalıyordu.

“Işık, Perrin,” dedi sonunda çileden çıkmış bir sesle, gri binici eldivenlerini takarak, “biri o kadına zarar vermeye kalksa, Faile ona ayıracak zamanı bulana kadar koridorda bekletir onu.” Perrin neredeyse hırlayacaktı ona. İki kadının birbirlerinden tam olarak hoşlanmadıkları söylenemezdi.

Loial Perrin’e, Boru Avcıları’nın kendi başlarının çaresine bakabildiklerini, Faile’in Trolloc saldırısından yara almadan kurtulduğunu hatırlattı. “O iyi, Perrin,” diye gürledi içtenlikle, uzun baltasının sapını omzuna dayayıp Çevik’in yanında koşarken. “İyi olduğunu biliyorum.” Ama aynı şeyi yirmi kez söylemişti ve her seferinde daha içten bir tavırla söylüyordu.

Ogier’in Perrin’i cesaretlendirmek için son girişimi Loial’in niyetlendiğinden daha ileri gitti. “Eminim Faile kendi başının çaresine bakabilir, Perrin. O Erith’e hiç benzemiyor. Erith’in beni kocası olarak almasını sabırsızlıkla bekliyorum, böylece ona bakabilirim; Erith fikrini değiştirmişse ölürüm herhalde.” Bunun üzerine ağzı açık kaldı, iri gözleri faltaşı gibi açıldı; kulaklarını titreterek kendi çizmelerine takıldı, neredeyse düşüyordu. “Bunu söylemek istememiştim,” dedi boğuk bir sesle, bir kez daha Perrin’in atının yanında yürümeye başlayarak. Kulakları hâlâ titriyordu. “Evlenmek istediğimden emin de... evlenmek için çok genç...” Şiddetle yutkunarak Perrin’e suçlarcasına baktı ve ilerideki Rand’a da benzer bir bakış fırlattı. “Yakında *iki ta’veren* varken ağzını açmak bile güvenli değil. Her şey çıkabilir o ağızdan!” Aslında, Perrin’in çok iyi bildiği gibi, bin kezde bir, bin kere bin kezde bir de olsa, yakınlarda *ta’veren* yokken de ağzından kaçmayacak sözler değildi. Bunu Loial de biliyordu ve bu gerçek onu Perrin’in gördüğü her şeyden daha çok korkutuyor gibiydi. Ogier’in kulaklarının titremeyi bırakması için epey zaman geçti.

Faile Perrin’in zihnini dolduruyordu, ama Perrin kör değildi, tamamen değil. Güneybatıya at sürerlerken başta görmeden baktığı şey yavaş yavaş köşelerden bilincine sızmaya başladı. İki haftadan az süre önce Cairhien’den kuzeye doğru yola çıktığı zaman hava sıcaktı, ama şimdi Karanlık Varlık’ın dokunuşu daha da şiddetlenmiş, toprağı öncekinden de çaresiz bir biçimde kavuruyor gibiydi. Kırılgan otlar atların toynaklarının altında çıtırdıyor, büzülmüş, kahverengi sarmaşıklar yamaçlardaki kayaları sarmalıyor, tamamen yapraksız kalmasa da ölmüş olan çıplak dallar kuru bir rüzgâr estiğinde çatırdıyordu. Her daim yeşil olması gereken çam ve meşinyaprakların çoğu kahverengi ya da sarıya dönmüştü.

Birkaç kilometre sonra çiftlikler belirmeye başladı, kare olarak inşa edilmiş, koyu renk taştan sade yapılar. İlk çiftlikler, ormandaki, ıssız açıklıklardaydı, orman seyrelirken daha çok görülmeye başladılar. Burada bir araba yolu dolanıyor, tepelerin omuzlarından ve zirvelerinden aşıyor,

araziden çok taş duvarlı tarlalara göre uzanıyordu. Bu ilk çiftliklerin çoğu terk edilmiş görünüyordu, orada evin önünde yan yatan bir çubuk sırtlı sandalye, burada yolun kenarına düşürülmüş bir paçavra bebek görülüyordu. Kuzgunların leşlerin üzerine çöktüğü otlaklarda tek tük kaburgaları çıkmış sığırlar ve uyuşuk koyunlar vardı; bir iki leşin görülmediği otlaklar çok nadirdi. Dereler kuru çamurdan yataklarında akmıyor, sızıyordu. Karla kaplanmış tarlalar olması gereken yerler ufalanıp toza dönüşecekmiş gibi görünüyordu; çoktan toza dönmüş, rüzgârla uçuşmadıkları yerlerde.

Alayın geçişi yüksek bir toz bulutu kaldırıyordu; dar, toprak yol Jangai Geçidi'nden gelen geniş, taş döşeli bir yolla birleşene kadar bu şekilde devam etti. Burada, sayıları az olsa da insanlar vardı ve onların çoğu uyuşuk, donuk bakışlıydı. Batan güneş zirve ile ufuk arasındaki yolu yarılamış olsa da, hava fırın gibi sıcaktı. Zaman zaman bir öküz ya da at arabası yoldan çekiliyor, dar patikalara, hatta tarlalara kaçıyordu. Araba sürücüleri ve yoldaki bir avuç köylü, üç sancağın geçmesini izlerken boş ifadelerle bekliyorlardı.

Bine yakın silahlı adam bakmaları için yeterli sebepti. Acele acele, amaçlılıkla bir yerlere giden bin silahlı adam. Bakmaları ve gözden kaybolduklarında memnun olmaları için yeterli sebep.

Sonunda, güneşin batmasına kendi boyunun iki katı kadar mesafe kalmışken, yol bir tepeye tırmandı ve üç beş kilometre ileride Cairhien'i gördüler. Rand dizginleri çekti, artık hepsi bir araya toplanmış olan Kızlar oldukları yerde topukları üzerine çömeldiler. Ama keskin bakışlarla çevreyi taramaya devam ettiler.

Şehrin çevresindeki hemen hemen ağaçsız tepelerde hareket eden hiçbir şey görünmüyordu. Şehir büyük, gri bir taş kitlesi halinde batıda Alguenya Irmağı'na doğru alçalıyordu. Kare duvarlı, kare kuleli, çıplak bir şehirdi. Her boydan gemi ırmakta demir atmıştı. Bazıları, tahıl ambarlarının bulunduğu uzak kıyıdaki iskelelere bağlanmışlardı; birkaç tanesi yelken açmış ya da kürekleri indirmiş, suda ilerliyordu. Bir huzur ve refah izlenimi veriyordu o gemiler. Gökyüzünde tek bir bulut bile yokken ışık keskindi ve şehrin kulelerinde dalgalanan dev bayraklar rüzgârla açıldığında Perrin açıkça görebiliyordu. Kızıl Işık Sancağı ve kırmızı altın, yılansı yaratığı ile beyaz Ejder bayrağı, mavi üzerine altın rengi, dalgalı ışınları ile Cairhien'in Yükselen Güneşi. Ve diğerlerine denk bir önem verilmiş bir dördüncüsü. Sarı kırmızı damalı fon üzerinde gümüş bir elmas.

Dobraine kaşlarını çatarak küçük dürbününü indirdi ve eyerine bağlanmış işlemeli deri silindire soktu. “Vahşilerin bir şekilde yanlış anladığını umuyordum, ama Saighan Evi Yükselen Güneş’le birlikte dalgalanıyorsa, Colavaere tahta oturmuş demektir. Her gün şehirde armağanlar dağıtıyordur; para, yiyecek, süs eşyaları. Taç Giyme Festivali’nde gelenektir. Bir hükümdarın en popüler olduğu süre, tahta oturduktan sonraki haftadır.” Yan yan Rand’a baktı; açık konuşmaktan kaynaklanan gerilim yüzüne yansımıştı. “Yaptığınız şey hoşlarına gitmezse sıradan insanlar ayaklanabilir. Sokaklarda kan sel gibi akabilir.”

Havien’in gri iğdiş atı binicisinin sabırsızlığı ile dans etti. Havien’in kendisi bir Rand’a, bir şehre bakıp duruyordu. Bu onun şehri değildi; kendi hükümdarı güvende olduğu sürece sokaklarda ne olup bittiğinin umurunda bile olmadığını açıkça ifade etmişti.

Rand uzun uzun şehri inceledi. Ya da en azından şehri incelermiş gibi göründü; her ne görmüşse, yüzü kasvetliydi. Min endişe içinde, hatta belki acıyarak onu inceliyordu. “Öyle olmamasını sağlamaya çalışacağım,” dedi sonunda. “Flinn, sen burada askerlerle kal. Min...”

Kız keskin bir sesle sözünü kesti. “Hayır! Sen nereye gidiyorsan ben de oraya geliyorum, Rand al’Thor. Bana ihtiyacın var, bunu biliyorsun.” Sonuncusu bir talepten çok yakarıya benziyordu, ama bir kadın yumruklarını bu şekilde beline dayadığında ve gözlerini size diktiğinde, hiç de yalvarıyor sayılmazdı.

“Ben de geliyorum,” diye ekledi Loial, uzun saplı baltasına yaslanarak. “Ben ne zaman yanında olmasam bir şeyler yapmayı başarıyorsun.” Sesine bir yakarı tınısı geldi. “Bu hiç uygun değil, Rand. Kitap açısından uygun değil. Yanında olmazsam olayları nasıl yazabilirim?”

Rand bakışlarını Min’den ayırmadan elini kıza doğru kaldıracak oldu, sonra indirdi. Kız onun bakışlarına sakinlikle karşılık verdi.

“Bu... delilik.” Dashiva gergin gergin dizginlerini kaldırarak tombul kısrağını topuklayıp Rand’ın siyah atına yaklaştırdı. Yüz hatları gönülsüzlük ile çarpılmıştı; belki Rand’ın fazla yakınında olmak Asha’manları bile huzursuz ediyordu. “Tek gereken bir adam... yayı ya da hançeri olan ve sizin zamanında görmediğiniz bir adam. Gerekli olduğunu düşünüyorsanız, ne yapılması gerekiyorsa onu, hatta daha fazlasını yapmaya Asha’manlardan birini göndermeniz yeterli. Saraya bir kapıyol açar ve kimse ne olduğunu anlamadan işini bitirir.”

“Burayı, bir kapıyol açmaya yetecek kadar tanıyana dek burada oturup havanın kararmasını bekleyelim, öyle mi?” diye adamın sözünü kesti Rand, iğdiş atının dizginlerini çekip Dashiva’ya çevirerek. “Bu kesinlikle kan dökülmesine sebep olur. Kör değillerse, bizi duvarlardan gördüler. Eninde sonunda kim olduğumuzu, kaç kişi olduğumuzu öğrenmek için birini gönderecekler.” Alayın kalanı tepenin arkasında saklı kalmıştı, sancaklar da oradaydı, ama yanında Mızrağın Kızları ile tepede bekleyen atlı adamlar kesinlikle ilgi çekerdi. “Kendi seçtiğim şekilde yapacağım.” Sesi öfkeyle yükseldi, aynı zamanda soğuk öfke kokuyordu. “Kaçınılabildiği sürece kimse ölmeyecek, Dashiva. Bana yetecek kadar ölüm gördüm. Beni anlıyor musun? Hiç kimse!”

“Lord Ejder nasıl emrederse.” Adam başını eğdi, ama sesi ekşi çıkıyordu, kokusu ise...

Perrin burnunu ovaladı. Koku... değişkendi, korku, nefret, öfke ve seçemediği daha bir düzine başka duygu arasında çılgınca sıçrıyordu. Adam ne kadar düzgün bir ifade sergilerse sergilesin, adamın deli olduğundan kuşku etmiyordu artık. Artık Perrin’in umurunda da değildi. Bu kadar yakınken...

Topuklarını Çevik’in böğrüne vurarak, diğerlerini beklemeden şehre ve Faile’e doğru yola çıktı. Aram’ın hemen arkasından geldiğini fark etmedi bile. Aram’ın orada olacağını bilmek için bakması gerekmiyordu. Tek düşünebildiği Faile idi. Kırlangıç’ı güven içinde şehre götürebilirse... Çevik’i koşturmamak için kendini zorladı. Dörtnala gelen bir atlı dikkatleri çekerdi ve bununla beraber sorular ve gecikmeler getirirdi.

Bu hızla ilerlerken, diğerleri, gelecek olanlar, ona ve Aram’a hemen yetişti. Min dediğini yaptırmış gibi görünüyordu, Loial de öyle. Kızlar ileride yayıldı, bazıları yanından geçerken Perrin’e duygudaş bakışlar fırlattılar. Chiad yanından geçip gidene kadar yeri inceledi.

“Yine de bu plan hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandı Havien, Rand’ın bir yanında. “Beni affedin, Lord Ejder, ama gitmiyor işte.”

Rand’ın diğer yanındaki Dobraine homurdandı. “Bu konuyu kapattık, Mayeneli. Senin istediğin gibi yapsak, biz daha bir buçuk kilometre gidemeden kapıları kapatırlar.” Havien kendi kendine bir şeyler homurdandı ve atı birkaç adım dans etti. Adam herkesin Rand’ın arkasında şehre girmesini istiyordu.

Perrin omzunun üzerinden arkaya, Asha’manların ötesine baktı. Sırtın üzerinde ceketi sayesinde seçilebilen Damer Flinn ve birkaç İki Nehirlinin

atlarını tutarak durdukları görülebiliyordu. Perrin içini çekti. İki Nehirlileri yanına almaya bir şey demezdi. Ama muhtemelen Rand haklıydı ve Dobraine de desteklemişti onu.

Küçük bir ordunun giremediği yere birkaç adam girebilirdi. Kapılar kapanırsa, Aiellerin şehri kuşatması gerekirdi, o da, bu saatten sonra buna razı gelirlerse ve ölümler yeniden başlardı. Rand Ejder Asası'nı iğdiş atının heybelerinden birine tıkmıştı. Asanın yalnızca oymalı sapı görünüyordu. Sade ceketi Yenidendoğan Ejder'in giyeceği bir şeye benzemiyordu. Asha'manlara gelince, şehirde hiç kimse siyah ceketin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Aynı zamanda, birkaç adamı öldürmek küçük bir orduyu öldürmekten daha kolaydı, o birkaç adamın çoğu yönlendirebiliyor olsa bile. Perrin bir Asha'man'ın karnına bir Shaido mızrağı saplandığını görmüştü. Adam tüm diğerleri kadar kolay ölmüştü.

Dashiva kendi kendine homurdanıyordu; Perrin "kahraman" ve "aptal" sözcüklerinin aynı küçümser tonda söylendiğini duydu. Faile olmasa, adamla hemfikir olurdu. Rand bir kez şehrin üç dört kilometre doğusundaki tepelere yayılmış Aiel kampına baktı ve Perrin nefesini tuttu, ama Rand'ın aklına hangi düşünce gelmiş olursa olsun, yoldan ayrılmadı. Hiçbir şey Faile'den daha önemli değildi. Hiçbir şey; Rand aynı fikirde olsa da olmasa da.

Kapılardan sekiz yüz metre beride bir başka kampa rastladılar, Perrin'in kaşlarını çatmasına sebep olan bir kampa. Başlı başına bir şehir olacak kadar büyüktü, yanmış arazi üzerine inşa edilmiş harap saz barakalar, çer çöpten yapılmış dingildek çadırlar göz görebildiğince, gri duvarlara yapışmıştı. Eskiden buraya Önkapı denirdi, Shaidolar yakmadan önce dolambaçlı sokaklar ve geçitlerden oluşan bir tavşan yuvasıydı. Tuhaf grup geçerken bazı insanlar sessizlik içinde Ogier'e, Aiel Kızlara baktı, ama çoğu ihtiyatlı, asık suratlarla kendi işleri peşinde koşturup uzaklaştılar. Hemen önlerinde olmayan hiçbir şey onları ilgilendirmiyor gibiydi. Önkapılıların kuşandığı parlak renkler ve lime lime olmuş, çöpten toplanmış süslerin arasına Cairhienliler için daha sıradan olan kasvetli giysiler ile köylülerin ve çiftçilerin giydiği sade, koyu renk giysiler karışmıştı. Perrin yola çıkarken Önkapılılar şehrin içindeydi, kırsal alandan gelen bin mülteci de öyle. O yüzlerin çoğunda bereler ve daha kötüleri, sargılanmamış kesikler ve yarıklar vardı. Colavaere onları dışarı atmış olmalıydı. Kendilerine kalsa duvarların sağladığı güvenliği terk etmezlerdi. Hem Önkapılılar, hem de mülteciler Shaidoların geri dönmesinden,

kemiğine dek kavrulmuş bir adamın sıcak demirden korkması gibi korkuyordu.

Yol kampın içinden dümdüz geçiyor, Jangai Kapısı’na varıyordu. Kapı, iki yanına kuleler dikilmiş üç yüksek, kare kemerden oluşuyordu. Siperlerde miğferli adamlar bekliyor, mazgallardan aşağı bakıyorlardı. Bazıları tepedeki adamlara doğru bakıyordu; orada burada flama taşıyan bir subay dürbününü gözlerine kaldırıyordu. Rand’ın küçük grubu soru dolu bakışlar çekiyordu. Atlı adamlar ve Aiel Kızlar; sıradan yol arkadaşları değil. Diş diş duvarın üzerinde arbaletler görünüyordu, ama kimse silahını kaldırmadı. Demir destekli kapılar açık duruyordu. Perrin nefesini tuttu. Dörtnala Güneş Sarayı’na, Faile’e gitmeyi çok istiyordu.

Kapıların hemen içinde alçak, taş bir nöbetçi kulübesi duruyordu. Şehre girmek isteyen yabancıların önce kaydolması gerekiyordu. Kare yüzlü bir Cairhienli subay, huzursuzluk içinde Kızları süzerek, hoşnutsuz bir kaş çatışla geçmelerini izledi. Oracıkta durup izlemekle yetindi.

“Size söylemiştim,” dedi Dobraine, nöbetçi kulübesini arkada bıraktıkları zaman. “Taç Giyme Festivali yüzünden Colavaere şehre serbestçe girilmesi için izin veriyor. Tutuklanması için emir çıkmış biri bile geri çevrilemez ya da gözaltına alınamaz. Bu bir gelenek.” Ama rahatlamış gibiydi. Min işitilir bir şekilde içini çekti, Loial ise iki sokak öteden duyulabilecek bir nefes bıraktı. Perrin’in sıkışan göğsü hâlâ içini çekmesine izin vermiyordu. Kırlangıç Cairhien’e girmişti işte. Şimdi, onu bir de Kraliyet Sarayı’na yaklaştırabilse.

Yakından bakınca, Cairhien uzaktan vadettiklerini yerine getiriyordu. Tepelerin en yüksekleri duvarların içindeydi, ama taraçalanmış, taşla örtülmüşlerdi, öyle ki artık tepeye benzemiyorlardı. Geniş, kalabalık caddeler dik açılarla kesişiyordu. Bu şehirde, geçitler bile düzenliydi. Caddeler tepelerle birlikte gönülsüzce yükselip alçalıyor, ama daha çok tepeleri kesip geçiyordu. Dükkânlardan saraylara, binaların hepsi çıplak kareler, keskin dikdörtgenler şeklindeydi. Tepelerdeki, yapı iskeleleri ile sarılmış, payandalı kuleler bile öyleydi. Eskilerin, Cairhien’in efsanevi tepesiz kuleleri, Aiel Savaşı’nda yakıldıktan sonra yeniden inşa ediliyorlardı. Şehir taştan da sert görünüyordu; yaralı bir yer, her şeyin üzerinde yayılan gölgeler bu etkiyi daha da güçlendiriyordu. Loial’in tüylü kulakları durmaksızın seğiriyordu sanki; alnını endişeyle kırıştırmıştı ve sarkık kaşları yanaklarına sürtünüyordu.

Taç Giyme Festivali'ne ya da Yüksek Chasaline'e dair pek az işaret görülüyordu. Perrin Festival'in ne tür eğlenceler içereceğini hiç bilmiyordu, ama İki Nehir'de Tefekkür Günü eğlence ve kışın kasvetini unutma günüydü. Burada, kalabalığa rağmen havada bir sessizlik asılıydı. Başka yerde olsa, Perrin doğal olmayan sıcağın insanların neşesini kaçırdığını düşünürdü, ama Önkapılılar dışında, Cairhienliler ciddi, sade bir halktı. En azından yüzeyde; altta ne yattığını düşünmemeyi tercih ederdi. Hatırladığı sokak satıcıları ve arabalı satıcılar, müzisyenler, akrobatlar, kukla oynatıcıları kaybolmuştu. O insanlar duvarların dışındaki ayaktakımının arasında olmalıydı. Sessiz kalabalıkların arasında birkaç kapalı, siyaha boyalı tahterevalli dolana dolana ilerliyordu, bazılarının üzerinde flamadan biraz iri Ev sancakları sert sert duruyorlardı. Üvendire kullanan sürücüleri ve sessizlikte ciyaklayan dingilleri ile öküz arabaları kadar yavaş ilerliyorlardı. Ne kadar az renk kullanmış olurlarla olsunlar dışarlıklılar hemen göze çarpıyordu, çünkü dışarlıklılar dışında pek az kişi ata biniyordu. Kısa boylu şehirliler, siyah giysileri içinde solgun yüzlü kargalar gibi görünüyorlardı. Aieller de göze çarpıyordu, elbette. Yalnız da olsalar onarlı gruplar halinde de, önlerinde açılan boşlukların içinde yürüyorlardı; nereye giderlerse gitsinler bakışlar hemen kaçıyor, çevrelerinde bir boşluk açılıyordu.

Grup kalabalığın içinde ağır ağır ilerlerken Aiellerin yüzleri o tarafa döndü. Hepsi yeşil ceketi içinde Rand'ı tanımamış olsa da, Kızlar eşliğinde gezen uzun boylu ıslaktopraklının kim olması gerektiğini biliyorlardı. O yüzler Perrin'in belkemiğinden aşağı bir ürperti yayılmasına sebep oldu: düşünüyorlardı. Rand'ın tüm Aes Sedaileri arkada bırakmasına minnettar olmasına sebep oluyorlardı. Aieller dışında, Yenidendoğan Ejder Kızlar için aralanan ve Asha'manların arkasından kapanan bir kayıtsızlık denizi içinde ilerliyordu.

Cairhien'in Kraliyet Sarayı, Güneş Sarayı, İhtişam İçinde Yükselen Güneşin Sarayı –Cairhienliler azametli isimlere bayılırdı, her biri bir öncekinden daha gösterişli olurdu– şehrin en yüksek tepesinde duruyordu. Basamak basamak kuleleri her şeye tepeden bakan, karanlık, kare bir taş yığınıydı. Taç Yolu denen cadde saraya doğru yükselen geniş bir rampaya dönüştü ve tırmanmaya başladıklarında Perrin derin bir nefes aldı. Faile orada, yukarıdaydı. Yukarıda ve güvende olmak zorundaydı. Başka ne olursa olsun, o güvende olmalıydı. Perrin Kırlangıç'ın dizginlerinin bağladığı eyer kaşında oluşturduğu düğüme dokundu, belindeki baltayı

okşadı. Atların nallı toynakları döşeme taşlarının üzerinde yüksek sesle çınladı. Kızlar hiç ses çıkarmıyordu.

Açık duran büyük, bronz kapılarda duran nöbetçiler grubun ağır ağır yaklaşmasını izlediler ve bakıştılar. Cairhien askerleri için fazla renkli giyinmişlerdi. Siyah plaka zırhları üzerinde altın rengi Yükselen Güneş taşıyan, baltalı kargılarının başlarına Saighan Evi'nin renklerini taşıyan eşarplar bağlanmış on adam, Perrin düşüncelerini yazıya dökebilirdi. At sırtında, ama acelesi olmayan on üç adam. Yalnızca ikisi zırh giymiş, üstelik biri Mayene kırmızısı içinde. Caraline Damodred ve Toram Riatin'den sorun bekliyorlardı ve Mayenelilerin o sorunların içinde yeri yoktu. Bir kadın, bir de Ogier vardı. Kuşkusuz sorun yaratmak için gelmemişlerdi. Yine de, atların ilerisinde koşan üç düzine kadar Mızrağın Kızı çaya gelmiş gibi görünmüyordu pek. Bir an kararsız kaldılar. Sonra bir Kız peçesini taktı. Nöbetçiler dürtülmüş gibi irkildiler ve biri baltalı kargısını eğerek kapıya atıldı. İki adım attı ve heykel gibi kalakaldı. Bütün nöbetçiler kaskatı kesilmişti; başları dışında hiçbir yerleri hareket etmiyordu.

"Güzel," diye mırıldandı Rand. "Şimdi akışları bağla ve onları daha sonra ilgilenilmek üzere bırak."

Perrin huzursuzca omuzlarını silkti. Asha'manlar arkada yayılmış, rampayı enine kaplamışlardı; Güç kullanıyor olmalıydılar. Büyük olasılıkla sekizi birden, koca sarayı yerle bir edebilirdi. Belki Rand tek başına bile yapabilirdi bunu. Ama o kuleler arbalet yayları kusmaya başlarsa, onlar da herkes gibi ölürdü. Artık o kadar geniş görünmeyen rampada, açıkta yakalanmış olurlardı.

Kimse koşmadı. Yukarı katlardaki revaklı yürüyüş yollarında duran ve sarayın yüksek, dar pencerelerinden bakan biri sıradışı hiçbir şey göremezdi. Sulin Kızların el konuşması ile elini oynattı ve peçesini takan Kız hemen peçesini indirdi. Yüzü kızarmıştı. Taş rampada ağır ağır yürüdüler. Nöbetçileriden bazılarının miğferli başları çılgınca sallandı, gözleri yuvarlandı; biri kendinden geçmiş gibiydi, çenesi göğsüne düşmüş, ayakta bayılmıştı. Ağızları gerildi, açıldı, ama ses çıkmadı. Perrin ağızlarını neyin tıkadığını düşünmemeye çalıştı. Ağır ağır yürüyerek açık bronz kapıları geçip ana avluya girdiler.

Burada asker yoktu. Avluya bakan taş balkonlar boştu. Üniformalı hizmetkârlar dışarı fırlayıp atların dizginlerini aldılar, üzengileri tuttular. Siyah ceket ve elbiselerinin kol yenlerinde kırmızı, sarı ve gümüş rengi

çizgiler uzanıyordu ve her birinin sol göğsünde küçük bir Yükselen Güneş arması vardı. Perrin daha önce Cairhienli hizmetkârların üzerinde bu kadar renk görmemişti. Hizmetkârlar dışarıdaki nöbetçileri göremiyorlardı, görseler de büyük fark yaratmazdı büyük olasılıkla. Cairhien'de, hizmetkârlar kendi *Daes Dae'mar,* yani Evler Oyunu versiyonlarını oynuyorlardı, ama kendilerinden üst düzeyde olanların yaptıklarını görmüyormuş gibi yapıyorlardı. Üstleriniz arasında olanlara çok fazla dikkat etmek –ya da en azından, dikkat ederken yakalanmak– o entrikalara dolanmak anlamına gelebilirdi. Cairhien'de, belki çoğu ülkede, kudretli insanların yürüdüğü yerde sıradan insanlar ezilebilirdi.

İri bir kadın, Perrin'e bakmaya bile zahmet etmeden Çevik ile Kırlangıç'ı alıp götürdü. Kırlangıç Güneş Sarayı'nın içindeydi şimdi ve hiçbir fark yaratmamıştı. Perrin Faile'in ölü mü, diri mi olduğunu hâlâ bilmiyordu. Aptal bir oğlanın aptalca hayali.

Kalçasındaki baltayı düzelterek Rand'ın peşinden avlunun uzan ucundaki geniş, gri basamaklara gitti ve Aram omzunun üzerinden arkaya uzanıp kılıcını gevşettiği zaman başını salladı. Üniformalı adamlar merdivenin tepesindeki büyük kapıları açtılar. Kapılar dış duvardakiler gibi bronzdu ve üstlerine iri birer Cairhien'in Yükselen Güneşi amblemi resmedilmişti.

Eskiden olsa, giriş holü ihtişamı ile Perrin'i sersemletirdi. Koyu renk mermerden kalın, kare sütunlar, koyu mavi ve koyu altın rengi damalı yer seramiklerinden on adım yüksekte kare tonozlu tavanı destekliyordu. Kornişler boyunca yaldızlı Yükselen Güneşler uzanıyor, duvara oyulmuş frizler Cairhienlilerin savaşlarda kazandıkları zaferleri betimliyordu. Frizlerden birinin altında toplanmış bir avuç genç adam dışında hoş boştu. Perrin ve diğerleri içeri girince gençler sustular.

Hepsinin erkek olmadığını fark etti Perrin sonra. Hepsi kılıç kuşanmıştı, ama yedi gencin dördü kadındı, Min'inkilere çok benzeyen ceketler ve dar pantolonlar giymişlerdi ve saçlarını erkeklerinki kadar kısa kestirmişlerdi. Özellikle kısa değildi o saçlar; hem erkekler, hem de kadınlar saçlarını omuzlarına gelen bir kuyruk halinde toplamış, siyah kurdelelerle bağlamışlardı. Kadınlardan birinin giysileri Cairhienlilerin alışık olduğundan biraz daha açık bir yeşildi, bir başkası ise parlak mavilere bürünmüştü; kalanların hepsi koyu renkler kullanmışlardı ve göğüsleri birkaç parlak renkli çizgi ile süslenmişti. Rand'ın grubunu incelediler – Perrin kendisini özellikle süzdüklerini fark etti; sarı gözleri insanları

şaşırtıyordu, ama artık birileri yerinde sıçramadığı ya da şamata yapmadığı sürece fark etmiyordu Perrin bu tepkileri. Son Asha'man da içeri girene, kapılar kapanana kadar onları süzdüler. Kapanan kapıların gümlemesi bir anlık haşin fısıldaşmaları perdeledi; sonra kasılarak yaklaştılar. Kadınlar erkeklerden daha kibirli yürüyordu, ki kolay iş değildi bu. Diz çökme tarzları bile kibirliydi.

Yeşil giyimli kadın, başını eğmiş olan mavili kadına baktı ve, "Lord Ejder, adım Camaille Nolaisen," dedi. "Topluluğumuzun başı Selande Darengil'dir..." Mavili kadın sert sert bakınca gözlerini kırpıştırdı. Perrin kimin kim olduğunu doğru düzgün anlamışsa, dik bakışlarına rağmen, Selande iliklerine dek korkmuş gibi kokuyordu. Camaille boğazını temizleyerek devam etti. "Biz sandık ki... Bu kadar çabuk döneceğinizi beklemiyorduk."

"Evet," dedi Rand yumuşak sesle. "Bu kadar çabuk döneceğimi kimsenin beklediğini sanmıyorum. Hiçbirinizin benden korkmak için sebebiniz yok. Hem de hiç. Herhangi bir şeye inanacaksanız, buna inanın." Şaşırtıcı şekilde, bunu söylerken doğrudan Selande'ye bakmıştı. Kadının başı hızla kalktı ve onu kendisine bakarken görünce korku kokusu soldu. Tam olarak değil, ama birkaç kırıntıdan başkası kalmadı. Rand kadının korktuğunu nereden anlamıştı? "Colavaere nerede?" diye sordu Rand.

Camaille ağzını açtı, ama yanıt veren Selande oldu. "Büyük Güneş Salonu'nda." Konuşurken sesi güçlendi, korku kokusu daha da azaldı. Tuhaf bir şekilde, Min'e bakarken bir anlığına bir kıskançlık kokusu geldi. Bazen Perrin'in koku alma duyusunun keskinliği onu bilgilendirmekten çok kafasını karıştırıyordu. "Üçüncü Günbatımı Meclisi yapılıyor," diye devam etti. "Biz katılacak kadar önemli değiliz. Dahası, sanırım biz topluluk üyeleri onu huzursuz ediyoruz."

"Üçüncü," diye mırıldandı Dobraine. "Taç giymesinden bu yana dokuz gün batımı geçmiş bile. Hiç zaman harcamamış. En azından hepsi bir arada olacak. Cairhienli ya da Tearlı, unvan sahibi ya da öyleymiş gibi davranan kimse kaçırmayacak."

Selande dizleri üzerinde doğrularak Rand'ın gözlerine aynı seviyeden bakarmış gibi görünmeyi başardı. "Sizin için kılıç dansı yapmaya hazırız, Lord Ejder." Sulin irkilerek başını iki yana salladı, bir başka Kız işitilir bir sesle homurdandı; pek çoğu hemen, oracıkta şiddete başvurabilecekmiş gibi görünüyor ve kokuyordu. Aieller bu ıslaktopraklılar için ne düşüneceklerine karar veremiyorlardı. Aiel gözlerine göre sorun, bir şekilde Aiel olmaya,

ji'e'toh'a ya da kendi versiyonlarına uymaya çalışmalarıydı. Bu yedi genç hepsi değildi; şehrin her yerinde, Aiellerinkini taklit eden topluluklar halinde organize olmuş yüzlerce ahmak bulunabilirdi. Perrin'in onlardan bahsederken duyduğu Aiellerin yarısı yardım etmek istiyordu; diğer yarısı ise onları boğmak.

Kendi adına, *ji'e'toh*'u karman çorman edip çorba yapsalar da umurunda değildi. "Karım nerede?" diye sordu. "Faile nerede?" Genç ahmaklar ihtiyatla bakıştılar. İhtiyatla!

"Büyük Güneş Salonu'nda," dedi Selande yavaşça. "O –o Kraliçe'nin– Colavaere'in nedimelerinden biri."

"Gözlerini kafana geri sok, Perrin," diye fısıldadı Min. "İyi bir sebebi olmalı. Öyle olmak zorunda olduğunu biliyorsun."

Perrin ceketinin içinde omuzlarına silkerek kendini toplamaya çalıştı. Colavaere'in *nedimelerinden* biri mi? Sebebi her ne olursa olsun, iyi bir sebep olmalıydı. Bu kadarından emindi. Ama o sebep ne olabilirdi ki?

Selande ile diğerleri yine ihtiyatla bakıştılar. Erkeklerden biri, sivri burunlu genç bir adam sert ve alçak bir sesle fısıldadı, "Kimseye söylememeye yemin ettik! Kimseye! Su yemini ettik!"

Perrin ne olduğunu söylemelerini talep edemeden Rand konuştu. "Selande, Büyük Salon'a götür bizi. Kılıç kullanılmayacak. Ben hak eden herkesin adalet bulması için geldim."

Sesinde bir şey Perrin'in tüylerini diken diken etti. Çekiç kadar sert bir sesti o. Faile'in iyi bir sebebi *vardı*. Olmak zorundaydı.

5
Kırık Bir Taç

Koridorlar ne kadar geniş ve yüksek olsa da, gün ışığının ulaşamadığı her yerde yakılmış bekleyen, her dalında ayrı bir ayna olan yüksek, yaldızlı ayaklı şamdanlara rağmen loş ve boğucu geliyordu. Duvarlarda pek az duvar halısı vardı ve araları epey açıktı; betimlenen insan ve hayvan figürleri doğanın yaptığından çok daha titiz bir biçimde düzenlenmiş savaş ve av sahneleri. Seyrek nişlerde altın, gümüş ya da kaymaktaşından çanaklar ve vazolar, zaman zaman da bir heykel duruyordu, ama heykeller bile taş ya da metal olduklarını vurgulamaya çalışıyor gibiydiler, sanki heykeltıraşlar kıvrımları yok etmeye çalışmışlardı

Şehrin sessizliği burada daha da yoğunlaşmıştı. Yer seramiklerine inen çizmelerinin sesi yankılanıyordu, boş, tekinsiz bir gürültü ve Perrin yalnızca kendi kulaklarına öyle geldiğini sanmıyordu. Loial'in kulakları iki adımda bir seğiriyordu ve Ogier neyin fırlayacağını merak edermiş gibi yürüdükleri koridoru kesen koridorları süzüyordu. Min dimdik durarak dikkatle adım atıyor, Rand'a baktığında hüzünle yüzünü buruşturuyordu; ona fazla yaklaşmamak için çaba gösterir ve bu yüzden kendinden pek memnun değil gibiydi. Genç Cairhienliler tavus kuşları gibi kasılarak yürümeye başladılar, ama ayak sesleri yankılanmaya başlayınca kibirleri solup gitti. Mızrağın Kızları bile aynı şeyi hissediyordu; zaman zaman eli göğsüne sarkan peçesine gitmeyen tek kişi Sulin'di.

Her yerde hizmetkârlar vardı, elbette, siyah ceketli ve elbiseli, sol göğüslerinde Yükselen Güneş arması ve kol yenlerinde Colavaere'in renk çizgilerini taşıyan solgun, dar yüzlü erkek ve kadınlar. Rand geçerken bazıları onu tanıdı ve ağızları bir karış açıldı; birkaçı dizleri üzerine çökerek başlarını eğdi. Çoğu derin bir eğilme ya da reverans için küçük bir ara

verdikten sonra yaptıkları işlere geri döndüler. Tıpkı avludaki gibiydi. Kim olurlarsa olsunlar, üstlerine bekledikleri saygıyı göster; itaat et ve bunun dışında ne yaptıklarını görmezden gel, o zaman belki entrikalarına dolanmazsın. Perrin'in dişlerini kamaştıran bir düşünce tarzıydı. Kimse bu şekilde yaşamak zorunda olmamalıydı.

Colavaere'in üniforması içinde Büyük Güneş Salonu'nun yaldız kaplı kapılarının önünde beklemekte olan iki adam Kızları ve belki genç Cairhienlileri görünce hafifçe kaşlarını çattılar. Yaşı ilerlemiş insanlar gençlerin işlerine, tıpkı Aieller gibi yan bakıyorlardı. Birden fazla ebeveyn buna bir son vermeye çalışmış, oğullarına ya da kızlarına bırakmalarını emretmiş, silahlı adamlarına ve hizmetkârlarına başkalarının benzer işler peşinde oğullarını ve kızlarını sıradan serseriler ya da sokak kabadayılarıymış gibi kovalamalarını emretmişlerdi. Kapıda bekleyen bu adamlar, asil olsalar da olmasalar da, Selande ile arkadaşlarının, hatta belki Kızların açık kapıdan içeri girmesini engellemek için yaldızlı asalarını çaprazlasalar hiç şaşırmazdı Perrin. Pek az Cairhienli Aiellere vahşi demeye cesaret edebiliyordu artık, onların işitebildikleri yerde değil, ama çoğu onlar hakkında bu şekilde düşünüyordu. İkili kendilerini topladılar, derin nefesler aldılar –ve Kızların başlarının üzerinden Rand'ı gördüler. Gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. İki adam yan yan bakıştılar, sonra dizleri üzerine çöktüler. Biri bakışlarını yere dikti; diğeri gözlerini sımsıkı yumdu ve Perrin adamın kendi kendine dua etmeye başladığını duydu.

"Demek seviliyorum," dedi Rand yumuşak sesle. Hiç de kendi gibi konuşmuyordu. Min acı dolu bir ifade ile onun koluna dokundu. Rand ona bakmadan elini okşadı ve bir sebepten bu Min'e daha da fazla acı vermiş gibi göründü.

Büyük Güneş Salonu muazzamdı, zirvesinde elli adım yüksekliğinde, keskin açılarla dolu tonozlu bir tavanı, bir kalenin kapılarını oynatabilecek kadar kalın, yaldızlı zincirlere asılmış büyük, altın lambaları vardı. Muazzamdı ve tıka basa doluydu. Ortadaki koridorun iki yanına dizilmiş mavi siyah damarlı mermerden kare şeklinde, devasa sütunların arası insanlarla doluydu. Yeni gelenleri ilk en arkadakiler fark etti. Bazıları parlak renklere sahip ya da işlemeli, bazıları yolculuktan yıpranmış, uzun ya da kısa ceketli insanlar merakla baktılar. Dikkatle. Salonun arkasındaki birkaç kadın binici elbiseleri giymişti ve yüzleri erkeklerinki kadar sert, bakışları onlarınki kadar sakınmasızdı.

Boru Avcıları, diye düşündü Perrin. Dobraine meclise katılma fırsatı bulan her asilin burada olacağını söylemişti ve çoğu Boru Avcısı asil doğumluydu ya da öyle olduğunu iddia ediyordu. Rand'ı tanısalar da tanımasalar da, bir şey sezdiler, elleri bu akşamüstlerinde olmayan kılıçları ve hançerleri yokladı. Avcıların çoğu Valere Borusu'na ek olarak macera ve tarihe geçme şansı arıyordu. Yenidendoğan Ejder'i tanımıyor olsalar bile, tehlike gördüklerinde anlarlardı.

Büyük Salon'daki diğerlerinin tehlike sezgileri o kadar kuvvetli değildi ya da daha doğrusu, onlar açık tehlikeden çok entrikalara hassastılar. Perrin Rand'ın hemen arkasında, uzun orta koridorun üçte birini aşmıştı ki salonda inlemeler rüzgâr gibi dolaşmaya başladı. Koyu renk, ipek ceketleri üzerinde renkli çizgiler taşıyan, bazıları başlarının önünü tıraşlamış ve pudralamış solgun Cairhien lordları; yüksek yakalı, koyu renk elbiselerinin üzerinde renkli çizgiler, ellerini örten dantel manşetler, boylarına en az otuz santim ekleyen girift saç modelleri ile Cairhien leydileri. Yağlanmış sakallarını sivri bitecek şekilde kesmiş, kırmızı, mavi ve her renkten kadife şapkalar ve ceketler içinde Tearlı Yüksek Lordlar ve Toprağın Lordları; daha da renkli elbiseler içinde, geniş dantel yakalıklar ve inci, aytaşı, ateş damlası ve yakutlarla süslü başlıklar takmış Tear leydileri. Perrin'i tanıyorlardı, Dobraine'i tanıyorlardı, hatta Havien'i ve Min'i tanıyorlardı, ama en önemlisi, Rand'ı tanıyorlardı. Rand'la birlikte, Salon'da bir tanıma dalgası yayılıyordu. Gözler irileşiyor, ağızlar açık kalıyor, o ağızların sahipleri öyle geriliyordu ki Perrin Asha'manların onları sarayın dışındaki nöbetçiler gibi dondurduklarını sanıyordu. Salon tatlı parfümlerle ve parfümlerin altında tuzlu ter kokuları ile doluydu, ama o kokuların içinde korku akıyordu, titrek bir koku.

Ama onun dikkati Salon'un uzak ucunda, Güneş Tahtı'nın durduğu ve yaldızları ile güneş gibi parladığı koyu mavi mermer kürsüdeydi. Tahtın yüksek sırtına, dalgalı ışınları ile dev bir Yükselen Güneş işlenmişti. Colavaere yavaşça doğruldu, Rand'ın başının üzerinden arkada kalan koridora baktı. Hemen hemen siyah elbisesinde tek bir renkli çizgi yoktu, ama başının üzerinde yükselen bukle yığını taktığı tacın, altın rengi ve sarı elmaslarla işlenmiş Yükselen Güneş tacının çevresinde şekillendirilmiş olmalıydı. Güneş Tahtı'nın yanında duran yedi genç kadın çenelerine kadar gelen yüksek dantel yakaları olan, koyu renk korseli elbiseler giymişlerdi ve eteklerinde dikey çizgiler halinde Colavaere'in sarı, kırmızı ve gümüş

renklerini taşıyorlardı. Cairhien modası Kraliçe ve Kraliçe'nin nedimeleri için farklıydı anlaşılan.

Tahtın arkasında bir hareket sekizinci bir kadının gizlendiğini gösterdi, ama Perrin ne Colavaere'e, ne de başkasına aldırış ediyordu; onun gözleri Colavaere'in hemen sağındaki kadındaydı. Faile'de. Faile'in hafifçe çekik gözleri, parlak, kara aylar gibi ona odaklandı, ama serin, asil ifadesinde tek bir çizgi bile değişmedi. Tam tersine, yüzü daha da gerildi, Perrin onun kokusunu almaya çalıştı, ama parfüm ve korku kokuları çok güçlüydü. Faile'in orada, kürsüde olmak için sebebi vardı, iyi bir sebebi. Olmalıydı.

Rand, Sulin'in koluna dokundu. "Burada bekleyin," dedi. Kaşlarını çatarken Sulin'in köselemsi yüzündeki yara izi saçları kadar beyazlamıştı. Kadın Rand'ın yüzünü inceledi, sonra açık bir gönülsüzlükle başını salladı. Boş eli yine de bir hareket yaptı ve Kızlar peçelerini takarken odada yeni inlemeler dolaştı. Gülünç bir şeydi; aynı anda her yeri gözlemeye çalışan, siyah ceketli sekiz adam, daha ilk Kız mızrağını saplayamadan herkesi öldürebilirdi muhtemelen, ama kimse onların kim ya da ne olduklarını bilmiyordu. Kimse dönüp bir daha bakmıyordu onlara. Onlar yalnızca kılıçları kınlarında duran bir avuç adamdılar. Yalnızca Kızlara bakıyorlardı. Ve Rand'a. O adamlardan tekinin bile Rand'dan bir damla fazla ter dökmediğini fark etmemişler miydi? Perrin kendi terinde yüzüyor gibi hissediyordu.

Hemen peşinden gelen Min ile birlikte Kızların yanından geçen Rand ilk önce Perrin'in, sonra yanına yaklaşan Dobraine ile Havien'in önünde durdu. Ve elbette, bir gölge gibi Perrin'i takip eden Aram'ın. Rand her birini sırayla inceledi ve yavaşça başını salladı. Perrin'i incelemesi ve başını sallaması diğerlerinden uzun sürdü. Gri saçlı Cairhienlinin ve genç Mayenelinin yüzleri ölüm gibiydi. Perrin kendi yüzünün nasıl göründüğünü bilmiyordu, ama çenesi kilitlenmişti. Ne sebeple, ne yapmış olursa olsun kimse Faile'e zarar veremeyecekti. Nasıl engellemesi gerekirse gereksin.

Mavi seramikli yere döşenmiş dev, altın rengi Yükselen Güneş mozaiğini aşıp tahta yaklaşırlarken ayak sesleri o sessizliğin içinde gümbürdüyordu. Eteklerini kavramış olan Colavaere dudaklarını ıslattı ve gözleri Rand ile arkasında kalan kapılar arasında gidip geldi.

"Aes Sedai mi arıyorsun?" diye yankılandı Rand'ın sesi. Hiç hoş olmayan bir şekilde gülümsedi. "Onları Aiel kampına gönderdim. Aieller onlara görgü kurallarını öğretemezse, kimse öğretemez." Şok dolu bir

mırıltı yükseldi ve hemen soldu. Perrin'in burnuna gelen kokular arasında, korku parfüm kokularını bastırdı.

Colavaere irkildi. "Neden ben?.." Derin bir nefes alarak vakarını topladı. Orta yaşlarında, güzelce bir kadındı. Siyah saçlarına kır düşmüştü. Taçla hiçbir ilgisi olmayan asil bir duruşu vardı. Emir vermek üzere doğmuştu; hükmetmek için, kendisi öyle düşünüyordu. Ve ölçüp biçen, tartan bakışları sert bir zekâ yansıtıyordu. "Lord Ejder," diyerek öyle derin bir reverans yaptı ki alay ettiği sanılabilirdi, "size hoş geldiniz diyorum, Cairhien size hoş geldiniz diyor." Kendini tekrarlıyormuş gibi söylemişti.

Rand kürsünün basamaklarını yavaşça tırmandı. Min takip edecekmiş gibi yaptı, sonra kollarını kavuşturdu. Perrin Faile'e daha yakın olmak için Rand'ın arkasından gitti, ama yarı yolda durdu. Onu durduran Faile'in bakışları olmuştu. Colavaere'inkiler kadar sorgulayıcı bakışlar. Rand kadar Perrin'e de bakıyorlardı. Perrin karısının kokusunu alabilmeyi diledi. Neden ya da ne olduğunu öğrenmek için değil, sırf onun kokusunu hissedebilmek için. Ama parfüm ve korku kokuları çok baskındı. Faile neden konuşmuyordu ki? Neden yanına gelmiyordu? Neden gülümsemiyordu? Yalnızca bir gülümseme.

Colavaere azıcık gerildi, ama o kadar. Başı Rand'ın göğsüne geliyordu, ama yüksek saç modeli ile, Rand kadar uzundu. Rand'ın bakışları Colavaere'in yüzünden kaydı, tahtın iki yanına dizilmiş kadınları taradı. Faile üzerinde duraksamış olabilirdi. Perrin emin olamıyordu.

Rand elini Güneş Tahtı'nın kalın kollarından birine koydu. "Bunu Elayne Trakand'a vermeyi düşündüğümü biliyorsun." Sesi duygusuzdu.

"Lord Ejder," dedi Colavaere rahatça, "Cairhien çok uzun süredir hükümdarsız kaldı. Cairhienli bir hükümdar. Güneş Tahtı'nı kendinize istemediğinizi siz kendiniz söylemiştiniz. Elayne Trakand'ın taht üzerinde bir iddiası olabilirdi," küçük, hızlı bir hareket bu iddiayı reddediverdi, "hayatta olsaydı. Söylentiler, annesi gibi onun da öldüğünü söylüyor." Tehlikeli bir şey söylemişti. Bir sürü söylenti, ana kızı Rand'ın öldürdüğünü söylüyordu. Kadın korkak değildi.

"Elayne yaşıyor." Sözcükler rendelenmiş tahta kadar düzdü, ama Rand'ın gözleri alev alevdi. Perrin onun kokusunu da alamıyordu, ama Rand'ın tam önünde, için için, öfkeyle kaynadığını bilmek için burnuna ihtiyacı yoktu. "Andor ve Cairhien taçları onun olacak."

"Lord Ejder, yapılmış şey geri çevrilemez. Sizi gücendirecek bir şey olduysa..."

Onca vakara ve cesarete rağmen, Rand uzanıp Güneş Tacı’nı aldığı zaman irkilmemek için gözle görülür bir çaba gösterdi Colavaere. Kırılan metalden yüksek bir çatlama sesi çıktı ve taç büküldü, yavaşça düzleşerek bukle yığınının arasından çıkarken kadının saçlarını hemen hemen hiç bozmadı. Parlak sarı taşların birkaçı yuvalarından fırlayıp düştü. Rand gerilmiş metal yayı kaldırdı ve taç yavaşça bükülerek eski haline geldi. Belki olan bitenleri Asha’manlar görebiliyordu, anlayabiliyordu, ama Perrin için taç bir an kırıktı, bir sonrakinde yine sağlamdı. Asiller arasında kimse ses çıkarmadı, ayak bile değiştirmediler; Perrin bunu bile yapamayacak kadar korktuklarını düşündü. Burnuna gelen çıplak korku kokusu, tüm diğer kokulardan daha güçlüydü. Koku titreşmiyordu, çılgınca zonkluyordu.

“Her ne yapılmışsa,” dedi Rand, “geri çevrilebilir.”

Colavaere’in yüzündeki kan çekildi. Buklelerinden kaçan birkaç tel saç yüzünden köşeye kıstırılmış vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Yutkunarak ağzını iki kez açtı, ancak ondan sonra konuşabildi. “Lord Ejder...” Nefes nefese bir fısıltıydı, ama konuştukça sesi güçlendi. O seste bir çaresizlik tınısı vardı. Salonda olan başka herkesi unutmuş gibiydi. “Yaptığınız kanunları korudum, politikalarınızı sürdürdüm. Cairhien’in eski yasalarına, eski geleneklerine aykırı olanları bile.” Muhtemelen bir çiftçiyi ya da zanaatkârı öldüren asilin işlediği suçun yanına kâr kalmasından bahsediyordu. “Lord Ejder, Güneş Tahtı’nı verme hakkı sizindir. Ben... bunu biliyorum. Ben- ben sizin izniniz olmadan almakla hata yaptım. Ama doğum ve kan hakkıyla, taht benimdir. Sizin elinizden almam gerekiyorsa, o zaman kendi elinizle verin bana. Hak bana ait!” Rand ona bakmakla yetindi; hiçbir şey söylemedi. Dinliyor gibiydi, ama kadını değil.

Perrin boğazını temizledi. Rand neden uzatıyordu işi? İş bitmiş sayılırdı. Bırak başka ne yapılacaksa yapılsın. Sonra Perrin Faile’i alıp, konuşabilecekleri bir yere götürürdü. “Lord Maringil ile Yüksek Lord Meilan’ı öldürme hakkına da sahip miydin?” diye sordu Perrin. Onları kadının öldürttüğünden kuşku duymuyordu; taht için en büyük rakipleri onlardı. Ya da en azından kadın ve o iki adam öyle düşünüyordu. Rand neden durup bekliyordu? Bütün bunları biliyordu. “Berelain nerede?”

Daha isim ağzından çıkmadan geri almak istedi. Faile, serin bir maskeye benzeyen yüzüyle ona bakmakla yetindi, ama o bakış suyu bile ateşe verebilirdi. “Kıskanç bir eş şiltene girmiş eşekarısı yuvası gibidir,” derlerdi. Ne kadar kıvranırsanız kıvranın yine de sokarlardı.

“Böylesine aşağılık bir suçla beni suçlamaya cüret mi ediyorsunuz?” diye sordu Colavaere. “Kanıt yok. Kanıt olamaz! Ben masumken değil.” Aniden nerede olduğunu, sütunların arasında omuz omuza duran, izleyen, dinleyen asilleri fark etti. Kadın hakkında başka ne denirse densin, kesinlikle cesurdu. Dimdik durdu, başını arkaya çok fazla eğmeden Rand’ın gözlerine bakmak için elinden geleni yaptı. “Lord Ejder, sekiz gün önce, gün doğumunda, Cairhien kanun ve gelenekleri uyarınca Cairhien Kraliçesi olarak taç giydim. Size ettiğim sadakat yeminini tutacağım, ama Cairhien Kraliçesi *benim.*” Rand sessizlik içinde ona bakmakla yetindi. Perrin onun sıkıntılı göründüğünü düşündü. “Lord Ejder, bütün kanunlarımızı paramparça etmediğiniz sürece, Kraliçe benim.” Rand hâlâ sessizce, gözünü bile kırpmadan bakıyordu.

Neden buna bir son vermiyor? diye merak etti Perrin.

“Bana yöneltilen suçlamalar desteksiz. Onlar deli!” Yanıt olarak yalnızca o sessiz bakışları aldı. Colavaere huzursuzluk içinde başını çevirdi. “Annoura, tavsiye ver bana. Gel, Annoura! Tavsiye ver!”

Perrin onun Faile’in yanındaki kadınlardan biriyle konuştuğunu sandı, ama tahtın arkasından çıkan kadın hizmetkârların çizgili eteklerinden birini giymemişti. Geniş yüzlü, geniş ağızlı, gaga burunlu bir kadın düzinelerce uzun, ince, siyah örgünün altında Rand’ı süzdü. Yaşı belirsiz bir yüz. Perrin şaşkınlık içinde, Havien’in gırtlağından bir ses çıkardığını ve sırıtmaya başladığını gördü. Perrin’in kendi tüyleri diken diken duruyordu.

“Bunu yapamam, Colavaere,” dedi Aes Sedai Tarabon aksanı ile, gri saçaklı şalını düzelterek. “Korkarım seninle ilişkimi yanlış anlamana izin verdim.” Derin bir nefes alarak ekledi, “Bu... buna gerek yok, al’Thor Efendi.” Bir anlığına sesi hafifçe titredi. “Ya da, böylesini tercih ediyorsan, Lord Ejder. Seni temin ederim, sana karşı kötü bir niyet beslemiyorum. Öyle olsa, sen daha benim burada olduğumu anlamadan saldırırdım.”

“Öyle yapsan ölebilirdin.” Rand’ın sesi buzdan bir çelik gibiydi; yüzünün yanında sesi yumuşak kalıyordu. “Sana kalkan koyan ben değilim, Aes Sedai. Kimsin sen? Neden buradasın? Yanıt ver bana! Senin... türüne karşı fazla sabrım yok. Yoksa Aiel kampına mı götürülmek istiyorsun? İddiaya girerim Bilgeler bol bol konuşturabilir seni.”

Bu Annoura ağır zekâlı değildi. Bakışları Aram’a, sonra Asha’manların durduğu koridora kaydı. Ve anladı. Kendisinin ve Rand’ın yüzleri dışında bütün yüzler terle parlarken, kum yüzleri ve siyah ceketleri ile, Rand’ın kastettiği onlar olmalıydı. Genç Jahar kadını, bir tavşanı izleyen şahin gibi

izliyordu. Loial, omzuna dayadığı balta ile, aralarında çok uyumsuz kalıyordu. İri ellerinden biri ile bir mürekkep şişesini ve beceriksizce göğsüne bastırdığı açık bir defteri tutmuş, diğeri ile başparmağından daha kalın bir kalemi mürekkep şişesine daldırıp daldırıp yazıyordu. Loial not alıyordu. Burada!

Rand'ı Annoura gibi, asiller de işitti. Huzursuzluk içinde peçeli Aielleri izliyorlardı; şimdi, fıçıya doldurulmuş balıklar gibi birbirlerine sokularak Asha'manlardan uzaklaşmaya çalıştılar. Orada burada biri bayılarak düşecek oldu, ama kalabalık tarafından ayakta tutuldu.

Annoura ürpererek şalını düzeltti ve pek övündükleri Aes Sedai sükûnetine kavuştu. "Adım Annoura Larisen, Lord Ejder. Gri Ajah'tan." Kadında, kalkan konulduğunu ve yönlendirebilen adamların yakınında olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Kadın yanıt vererek bir ihsanda bulunmuş gibi duruyordu. "Mayene Başı Berelain'in danışmanıyım." Demek bu yüzden Havien deli gibi sırıtıp duruyordu; kadını tanımıştı. Perrin'in içinden sırıtmak gelmiyordu. "Bunun sır olarak saklanması gerekiyordu, anlamalısınız," diye devam etti kadın, "Tear'ın Mayene'e ve Aes Sedailere karşı tavrı yüzünden, ama sanırım sır saklama zamanı geçti, değil mi?" Annoura Colavaere'e döndü ve ağzı gerildi. "Ne düşünmek istiyorsan düşünmene izin verdim, ama Aes Sedailer, sırf birisi öyle olduklarını söyledi diye birilerinin danışmanı olmaz. Özellikle de zaten bir başkasının danışmanı iseler."

"Hikâyeni Berelain doğrularsa," dedi Rand, "seni affeder, onun sorumluluğu altına veririm." Taca baktığı zaman, altın ve mücevherlerin hâlâ elinde olduğunu ilk defa fark etmiş göründü. Nazikçe tacı Güneş Tahtı'nın ipek kaplı minderine koydu. "Bütün Aes Sedailerin düşmanım olduğunu sanmıyorum, tam olarak değil, ama bana karşı entrika çevrilmesine, beni yönlendirmek için gösterilen çabalara izin vermeyeceğim, artık değil. Seçim sana kalmış, Annoura, ama yanlış seçim yaparsan, Bilgelerin yanına gidersin. Yeteri kadar uzun yaşarsan. Asha'manları kösteklemeyeceğim ve bir hata sana pahalıya mal olabilir."

"Asha'manlar," dedi Annoura. "Çok iyi anlıyorum." Ama dilini dudaklarına dokundurdu.

"Lord Ejder, Colavaere sadakat yeminini ihlal etmek üzere plan yaptı." Perrin Faile'in konuşmasını o kadar istemişti ki sonunda nedime sırasından sıyrılıp konuştuğunda yerinde sıçradı. Faile sözcükleri dikkatle seçerek, avının üzerine çullanan bir kartal gibi sözde kraliçe ile yüzleşti. Işık, ne

kadar da güzeldi! “Colavaere her konuda size itaat etmeye ve yaptığınız yasalara uymaya yemin etti, ama Aielleri Cairhien’den çıkarmak, onları güneye göndermek ve her şeyi siz gelmeden önceki haline döndürmek için planlar yaptı. Aynı zamanda, dönerseniz onun yaptığı şeyleri bozmaya cesaret edemeyeceğinizi söyledi. Bunları anlatan kadın, Maire, onun nedimelerinden biriydi. Maire bana anlattıktan kısa süre sonra ortadan kayboldu. Kanıtım yok, ama öldüğünü sanıyorum. Colavaere’in aklından geçenleri, zamanından önce açıkladığı için pişman olduğuna inanıyorum.”

Dobraine miğferini kolunun altına sıkıştırarak kürsünün basamaklarını tırmandı. Yüzü soğuk demir gibiydi. “Colavaere Saighan,” diye ilan etti. Büyük Salon’un her köşesinden duyulan resmi bir sesle, “ölümsüz ruhum adına, Işık altında, ben, Taborwin Evi’nin Yüksek Makamı Dobraine, seni ihanetle suçluyorum. İhanetin cezası ölümdür.”

Rand gözlerini kapatarak başını arkaya attı. Ağzı hafifçe oynuyordu, ama Perrin söylediklerini yalnızca kendisinin ve onun işittiğini biliyordu. “Hayır. Yapamam. Yapmayacağım.” Perrin gecikmeyi şimdi anlıyordu. Rand bir çıkış yolu arıyordu. Perrin bir çıkış yolu görebilmeyi diledi.

Colavaere kesinlikle işitmemişti, ama o da bir çıkış yolu istiyordu. Çılgınca çevresine, Güneş Tahtı’na, diğer nedimelere, toplanmış asillere baktı. Sanki öne çıkıp onu savunabilirlermiş gibi. Asillerin ayakları betona gömülmüş gibiydi; Colavaere dikkatle ifadesiz tutulan, terli yüzlerden ve onunkilerden kaçınan gözlerden bir deniz gördü. O gözlerin bazıları Asha’manlara kayıyordu, ama açık açık değil. Asiller ile Asha’manlar arasında, zaten açık olan mesafe daha da açıldı.

“Yalan!” diye tısladı Colavaere, eteklerini kavrayarak. “Hepsi yalan! Seni küçük sinsi!..” Faile’e doğru bir adım attı. Rand kolunu aralarına uzattı, ama Colavaere o kolu görmemiş gibiydi, Faile ise uzanmamış olmasını dilermiş gibi. Ona saldıran herhangi birini bir sürpriz bekliyordu.

“Faile yalan söylemez!” diye hırladı Perrin. Eh, en azından bu tür konularda söylemezdi.

Colavaere bir kez daha kendine geldi. Boyu ne kadar kısa olsa da, her santimi ile diklendi. Perrin neredeyse hayran olacaktı ona. Meilan, Maringil, bu Maire ve Işık bilir daha başka kimler olmasaydı, olurdu. “Adalet istiyorum, Lord Ejder.” Kadının sesi sakin ve azametli idi. Asil. “Bu... bu pisliklerin kanıtı yok. Artık Cairhien’de olmayan birinin, asla telaffuz etmediğim sözler söylediğim iddiası? Lord Ejder’den adalet istiyorum. Sizin kanunlarınız gereği, kanıt olmalı.”

“Artık Cairhien’de olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu Dobraine. “Maire nerede?”

“Gittiğini varsayıyorum.” Kadın yanıtını Rand’a yöneltti. “Maire hizmetimden ayrıldı ve yerini, şuradaki Reale’ye verdim.” Solundaki üçüncü nedimeye işaret etti. “Nerede olduğuna dair en ufak fikrin yok. Şehirdeyse getirin onu, bırakın bu saçma suçlamaları yüzüme karşı yapsın. Bütün yalanlarını yüzüne çarpacağım.” Faile cani gibi bakıyordu ona. Perrin onun üzerinde taşıdığı hançerlerden birini çıkarmayacağını umdu; yeterince öfkelendiği zaman hançer çekmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Annoura boğazını temizledi. Rand’ı, Perrin’i huzursuz edecek ölçüde dikkatli bakışlarla inceliyordu. Aniden Perrin’in aklına Verin’in, bir solucanı inceleyen kuşa benzer bakışları geldi. “Konuşabilir miyim al’Thor Efe... ah... Lord Ejder?” Rand sertçe başını sallayınca, kadın şalını düzelterek devam etti. “Genç Maire hakkında, bir sabah burada olduğu ve gece çöktüğünde hiçbir yerde bulunamadığı ve nereye gittiğini kimsenin bilmediği dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ama Lord Maringil ve Yüksek Lord Meilan, ayrı mesele. Mayene Başı yanında iki mükemmel hırsız avcısı getirdi, suçluları bulup çıkarmak konusunda deneyimli adamlar. Önüme Yüksek Lord Meilan’a sokakta pusu kuran iki adam getirdiler, ama adamların ikisi de kendisinin yalnızca Meilan’ın kollarını tuttukları ve hançerleme işini diğerinin yaptığı konusunda ısrar ediyor. Bana aynı zamanda, Lord Maringil’in yatmadan önce içmekten hoşlandığı baharatlı şarabın içine zehir karıştıran hizmetkârı da getirdiler. Kadın masum olduğunu söylüyor. Lord Maringil ölmese kendisi ve sakat annesi ölecekmiş. Kadın böyle diyor ve ben ona inanıyorum. İtiraf edince hissettiği rahatlama sahte değildi, bana göre. Hem adamlar, hem de kadın aynı şeyi söyledi; emirleri Leydi Colavaere’in ağzından duymuşlar.”

Colavaere’in meydan okuması her kelime ile daha da soldu. Hâlâ ayaktaydı, ama buna şaşmak gerekirdi; ıslak bir paçavra kadar gevşek görünüyordu. “Söz verdiler,” diye mırıldandı Rand’a. “Asla dönmeyeceğinize dair söz verdiler.” İki eliyle ağzını kapattı, ama çok geçti. Kadının gözleri irileşti. Perrin onun gırtlağından çıkan sesleri duymamış olmayı diledi. Kimse bu tür sesler çıkarmamalıydı.

“İhanet ve cinayet.” Dobraine tatmin olmuş gibiydi. O iniltili çığlıklar onu hiç etkilemiyordu. “Ceza aynı, Lord Ejder. Ölüm. Yalnız, yeni kanununuz uyarınca, cinayetin cezası asılmak.” Bir sebepten, Rand Min’e

baktı. Kız bakışlarına derin bir üzüntü ile karşılık verdi. Colavaere için değil. Rand için. Perrin, bir görünün mü söz konusu olduğunu merak etti.

Colavaere boğuk bir sesle, “Ben... ben baltayı tercih ediyorum,” demeyi başardı. Yüzü sarktı. Oracıkta yaşlanmıştı ve gözleri çıplak dehşet yansıtan aynalara dönüşmüştü. Ama savaşacak hiçbir şey kalmadığı halde, en ufak kırıntı için savaşmaya devam etti. “Bu... bu benim hakkım. Ben... sıradan biri gibi asılmayacağım!”

Rand kendi kendisiyle mücadele eder gibiydi, rahatsız edici bir şekilde başını iki yana sallıyordu. Sonunda konuştuğunda, kelimeleri kış gibi soğuk, örs gibi sertti. “Colavaere Saighan, unvanlarını elinden alıyorum.” Sözcükleri çivi gibi çakıyordu. “Topraklarını, mülklerini, mallarını, içinde durduğun elbise dışında her şeyini elinden alıyorum. Bir... bir çiftliğin var mı? Küçük bir çiftlik?”

Kadın her cümlede sendeledi. Ayakları üzerinde sarhoş sarhoş sallandı. Daha önce hiç duymamış gibi, ağzıyla “çiftlik” sözcüğünü şekillendirdi. Annoura, Faile, herkes şaşkınlık, merak ya da her ikisi ile birden Rand’a bakıyordu. Özellikle de Perrin. Bir çiftlik mi? Büyük Salon daha önce sessizce, şimdi tek bir kişi bile nefes almıyor gibiydi.

“Dobraine, kadının küçük bir çiftliği var mı?”

“Onun... pek çok çiftliği var... vardı, Lord Ejder,” diye yanıtladı Cairhienli yavaşça. Perrin’den daha fazla anlamadığı açıktı. “Çoğu büyük. Ama Ejderduvarı yakınındaki topraklar her zaman elli dönümden küçük araziler halinde bölünmüştür. O toprakları işleyenlerin hepsi Aiel Savaşı sırasında kaçtı.”

Rand başını salladı. “Bunu değiştirme zamanı geldi. Çok fazla toprak, çok uzun süre için nadasa bırakıldı. İnsanların oraya geri dönmesini, bir kez daha çiftçilik yapmalarını istiyorum. Dobraine, Colavaere’in Ejderduvarı’nın yakınındaki çiftlikleri arasında en küçüğünü bulacaksın. Colavaere, seni o çiftliğe sürüyorum. Dobraine, ona çiftliğin işlemesi için gereken malzemelerin ve çiftçilik öğretecek birilerinin verilmesini sağlayacak. Ve hayatının sonunda kadar, bir günlük yürüyüş mesafesinden daha uzağa gitmeyeceğinden emin olacak nöbetçiler. Sen ilgilen, Dobraine. Bir hafta içinde yola çıkmasını istiyorum.” Hayretler içinde kalan Dobraine tereddüt etti, sonra başını salladı. Perrin arkasındaki kalabalıktan yükselen mırıltıları duyabiliyordu. Bu hiç işitilmemiş bir şeydi. Kimse kadının neden ölmemesi gerektiğini anlamıyordu. Ve diğer emir! Daha önce de mülklere el konduğu olmuştu, ama asla hepsine birden değil, asla asalet unvanının

kendisine değil. Asiller sürgüne gönderilirdi, hatta bazen yaşam boyu, ama asla bir *çiftliğe* değil.

Colavaere hemen tepki verdi. Gözleri arkaya devrildi ve basamaklara doğru, geri geri yıkıldı.

Perrin onu yakalamak için atıldı, ama biri ondan önce davranmıştı. Daha o bir adım atamadan kadının düşüşü durdu. Kürsüye çıkan merdivenlerin üstünde, havada yığılıp kaldı ve başı aşağı sarktı. Yavaşça, baygın beden yükseldi, döndü ve nazikçe Güneş Tahtı'nın önüne bırakıldı. Rand. Perrin Asha'manların kadının düşmesine izin vereceklerinden emindi.

Annoura cıkladı. Şaşırmış ya da rahatsız olmuş görünmüyordu. Yalnız, başparmakları ile işaret parmakları sinirli sinirli birbirlerine sürtünüyordu. "Sanırım celladı tercih ederdi. Adamlarınız... Asha'manlarınız onu bırakırsa ben onunla ilgilenirim..."

"O seni ilgilendirmez," dedi Rand kabaca. "O hayatta ve... O hayatta." Uzun, perişan bir nefes çekti. Daha nefesini vermeden Min yanında bitti; yanında durmakla yetindi, ama daha fazlasını yapmak istermiş gibi görünüyordu. Rand'ın yüzü yavaşça kararlılık kazandı. "Annoura, beni Berelain'e götüreceksin. Onu bırak, Jahar; sorun çıkarmayacak. O bir, biz dokuz kişiyken değil. Ben uzaklardayken neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum, Annoura. Ve sırtım dönükken seni buraya getirerek Berelain'in ne yapmaya çalıştığını. Hayır, konuşma. Onun ağzından işiteceğim. Perrin, Faile ile yalnız kalmak istediğini biliyorum. Ben..."

Rand'ın bakışları salonda, sessizce bekleyen asillerin üzerinde dolaştı. O bakışlar altında, hiçbiri tek kasını bile oynatmaya cesaret edemiyordu. Avcılar dışında, oradaki herkes Colavaere ile aynı yemini etmişti. Belki bu toplantıya katılmak da ihanet sayılıyordu. Perrin bilmiyordu.

"Bu toplantı sona erdi," dedi Rand. "Şimdi ayrılan bütün yüzleri unutacağım."

Öndekiler, konumu en yüksek olanlar, en güçlüler, koridorda duran Kızlardan ve Asha'manlardan kaçınarak, fazla telaş etmeden kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Diğerleri kendi sıralarının gelmesini bekledi. Ama her zihin, Rand'ın sözlerini aklında evirip çeviriyordu. "Şimdi" derken tam olarak neyi kastetmişti? Amaçlı adımlar sıklaştı, etekler kaldırıldı. Kapının yakınında duran Avcılar çıkmaya başladılar, önce teker teker, sonra bir sel gibi. Onları gören Cairhienli ve Tearlı düşük asiller, yüksek asillerin önünden fırladı. Birkaç dakika içinde kapıların önünde çalkalanan bir

kalabalık birikmişti. Erkekler ve kadınlar dışarı çıkmak için birbirlerini dirsekliyorlardı. Hiçbiri dönüp, kısa bir süre için elinde tuttuğu tahtın önünde yatan kadına bakmıyordu.

6
Eski Korku, Yeni Korku

Rand güçlük çekmeden çalkalanan kalabalığın içinden geçti elbette. Kızların ve Asha'manların varlığı sayesindeydi ya da belki Rand ya da siyah ceketli adamlardan biri Güç'le bir şey yapmışlardı, ama kalabalık onun ve koluna girmiş olan Min'in önünde aralanıyordu. Epeyce sinmiş bir Annoura onunla konuşmaya çalışıyordu. Loial, güçlük çekmesine rağmen hâlâ hem defterine yazı yazmaya, hem de baltasını taşımaya çalışıyordu. Birbirlerine bakan Perrin ile Faile, kalabalık arkalarından kapanmadan onlara katılma şansını kaçırdılar.

Faile bir süre hiçbir şey söylemedi, Perrin de öyle. Aram, efendisine tapınan bir köpek gibi onlara bakarken söylemek istediklerini söyleyemezdi. Dobraine, sorumluluğu altına verilen baygın kadına kaşlarını çatarak duruyordu. Kürsünün üzerinde başka kimse kalmamıştı. Havien, Berelain'i bulmak üzere Rand'la gitmişti ve Rand gider gitmez diğer nedimeler, Perrin ile Faile'e ikinci bir bakış fırlatmadan kapılara doğru fırlamışlardı. Dönüp Colavaere'e de bakmamışlardı. Aslında, bir kez bile bakmamışlardı. Yalnızca eteklerini toplayıp koşmuşlardı. Kalabalıktan homurtular ve küfürler geliyordu ve hepsi erkek sesi değildi. Rand gitmiş olsa da, insanlar hemen, şu anda, başka bir yerde olmak istiyorlardı. Belki de Perrin'in izleyip raporlamak için kaldığını düşünüyorlardı, ama arkalarına dönüp baksalar, onun gözlerinin kalabalıkta olmadığını görürlerdi.

Perrin kalan basamakları tırmanarak Faile'in elini tuttu ve kokusunu içine çekti. Bu kadar yakınken, havada asılı kalan parfüm kokularının bir önemi yoktu. Başka her şey bekleyebilirdi. Faile bir yerlerden kırmızı, dantel bir yelpaze çıkardı ve serinlemek için açmadan önce ilk önce kendi

yanağına, sonra Perrin'inkine dokundurdu. Saldaea'da yelpaze ile apayrı bir dil konuşulabiliyordu. Faile Perrin'e biraz öğretmişti. Perrin bu yanağa dokunmanın anlamını bilmeyi diledi; iyi bir şey olmalıydı. Diğer yandan, Faile'in kokusunda çok iyi tanıdığı, diken diken bir şey vardı.

"Onu celladın baltasına göndermeliydi," diye mırıldandı Dobraine ve Perrin huzursuzca omuzlarını silkti. Adamın sesine bakarak, bunu kanun gerektirdiğinden mi, yoksa daha merhametli olacağını düşündüğünden mi söylediğini çıkarmak imkânsızdı. Dobraine anlamıyordu. Rand'ın kanat çıkarıp uçması, Dobraine'in anlamasından daha olası idi.

Faile'in yelpazesi yavaşladı. Kırmızı dantellerin üzerinden yan yan Dobraine'i süzdü. "Ölümü herkes için en iyisi olabilir. Öngörülen ceza bu. Siz ne yapacaksınız, Lord Dobraine?" Yan yan ya da değil, yine de çok doğrudan, çok anlamlı bir bakış olmayı başarıyordu.

Perrin kaşlarını çattı. Ona tek kelime etmemişti ve Dobraine'e soru soruyordu, öyle mi? Üstelik, kokusunda Perrin'in içini çekmesine sebep olan bir kıskançlık vardı.

Cairhienli ona ifadesiz bir bakış fırlatarak eldivenlerini kılıç kemerinin arkasına tıktı. "Ne emredildiyse onu. Ben ettiğim yeminlere uyarım, Leydi Faile."

Yelpaze hızla açılıp kapandı. "Gerçekten Aes Sedaileri Aiellere mi gönderdi? Tutsak olarak?" Sesinde inanmazlık vardı.

"Bazılarını, Leydi Faile." Dobraine duraksadı. "Bazıları diz çöküp sadakat yemini ettiler. Kendi gözlerimle gördüm. Onlar da Aiellerin yanına gittiler, ama onlara tutsak denebileceğini sanmıyorum."

"Ben de gördüm, Leydim," diye araya girdi Aram, basamaklarda durduğu yerden ve Faile ona bakınca Aram'ın yüzü geniş bir gülümseme ile bölündü.

Kırmızı dantel çırpındı. Yelpazeyi farkında olmadan kullanıyor gibiydi. "İkiniz de gördünüz." Sesindeki –ve kokusundaki– rahatlama öyle güçlüydü ki, Perrin bakakaldı.

"Sen ne sandın, Faile? Herkes bir gün içinde öğrenebilecekken Rand neden yalan söylesin?"

Faile hemen yanıt vermek yerine Colavaere'e bakarak kaşlarını çattı. "Hâlâ baygın mı? Fark ettiğinden değil, herhalde. Burada söyleyebileceklerimden çok daha fazlasını biliyor. Saklamak için uğraştığımız her şeyi. Maire'ye söylediklerini bilinçli olarak ağzından kaçırdı. Çok şey biliyor."

Dobraine Colavaere'in gözlerinden birini kabaca açtı. "Kafasına topuz indirilmiş sanki. Basamaklara düşüp boynunu kırmaması yazık oldu. Ama sürgüne gidecek ve bir çiftçi olarak yaşamayı öğrenecek." Faile'den kısa, belirsiz, sinirli bir koku geldi.

Aniden Perrin, karısının örtülü olarak ne önerdiğini ve Dobraine'in yine dolaylı olarak neyi reddettiğini anladı. Bedenindeki bütün tüyler dimdik olmaya çalıştı. Tehlikeli bir kadınla evlendiğini en baştan biliyordu zaten. Yalnız, ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Aram Colavaere'e bakıyordu. Dudakları karanlık düşüncelerle büzülmüştü. Adam Faile için her şeyi yapardı.

"Colavaere'in o çiftliğe ulaşmasını engelleyecek bir şey çıkması Rand'ın hiç hoşuna gitmezdi bence," dedi Perrin kararlılıkla, Aram ve Faile'i süzerek. "*Benim* de hoşuma gitmezdi." Kendisiyle gurur duyuyordu. O da diğer ikisi gibi, örtülü konuşmayı başarmıştı.

Aram başını hafifçe eğdi –anlamıştı– ama Faile nazikçe salladığı yelpazenin üzerinden masum görünmeye, Perrin'in neyden bahsettiğine dair en ufak fikri yokmuş gibi görünmeye çalıştı. Perrin aniden korku kokusunun yalnızca odadaki kalabalıktan gelmediğini fark etti. İnce, titrek bir koku da Faile'den geliyordu. Kontrol altında bir korku, ama yine de korku.

"Sorun ne, Faile? Işık, Coiren ve arkadaşlarının kazandığını düşünmedin, değil mi..." Faile'in yüzü değişmedi, ama korku kokusu yoğunlaştı. "Bu yüzden mi başta hiçbir şey söylemedin?" diye sordu Perrin yumuşak sesle. "Kukla olarak geldiğimizden ve iplerimizi onların çektiğinden mi korktun?"

Faile Büyük Salon'da hızla azalmakta olan kalabalığı süzdü. En yakındakiler bile çok uzaktı ve epey gürültü yapıyorlardı, ama yine de sesini alçalttı. "Aes Sedailerin bu tür şeyler yapabildiğini duydum. Sevgili kocam, Aes Sedailerin bile seni kukla yapıp dans ettirmekte güçlük çekeceğini en iyi ben biliyorum. Yenidendoğan Ejder'i kukla yapmaktan da güç bulurlardı bunu, ama gittiğinden beri buraya girdiğiniz zamanki kadar korkmamıştım." İlk kelimelerinde eğlenti vardı, Perrin'in burnuna minik kabarcıklar çarpıyormuş gibi, aynı zamanda sıcak bir sevgi, aşk, Faile'in saf, berrak, güçlü kokusu da vardı, ama sonunda bunların hepsi soldu ve yalnızca o ince, titrek korku kokusu kaldı.

"Işık, Faile, doğru ama. Rand'ın söylediği her kelime. Dobraine ve Aram'ı duydun." Faile gülümsedi, başını salladı ve yelpazesini oynattı.

Ama o korku kokusu hâlâ Perrin'in burnundaydı. *Kan ve küller, onu ikna etmek için ne demem lazım?* "Verin'e *sa'sara* dansını yapmasını söylese senin için yeterli olur mu? Rand söylerse yapar." Şaka olsun diye söylemişti. *Sa'sara* dansı hakkında tek bildiği, çok utanç verici olduğu idi – ve bir zamanlar Faile o dansı bildiğini iddia etmişti, ama sonradan döneklik etmiş, dansı bildiğini inkâr etmişti. Perrin şaka olsun diye söylemişti, ama Faile yelpazesini kapattı ve kendi bileğine hafifçe vurdu. Perrin bunu biliyordu. *Önerini ciddi olarak düşüneceğim.*

"Neyin yeterli olacağını bilmiyorum, Perrin." Faile hafifçe ürperdi. "Beyaz Kule yapmasını söylerse bir Aes Sedai'nin yapmayacağı, tahammül etmeyeceği herhangi bir şey var mı? Tarih dersimi çalıştım ve satır aralarını okumayı öğrendim. Hikâyeler ne derse desin, Mashara Donavelle tiksindiği bir adamdan yedi çocuk yaptı ve Isebaille Tobanyi sevdiği erkek kardeşlerini ve onlarla birlikte Arad Doman tahtını düşmanlarına teslim etti. Jestian Kızıltepe ise..." Bu sefer belirgin bir biçimde ürperdi.

"Sorun yok," diye mırıldandı Perrin, kollarını ona dolayarak. Kendisi de bir sürü tarih kitabı okumuştu ve o isimlere hiç rastlamamıştı. Bir lordun kızı, bir demirci çırağından farklı bir eğitim alıyordu. "Gerçekten doğru." Dobraine bakışlarını kaçırdı. Aram da öyle, ama onun yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Faile başta direndi, ama çok değil. Perrin onun başkalarının önünde kucaklaşmaktan ne zaman kaçınacağını, ne zaman hoş karşılayacağını asla bilemiyordu, ama kucaklanmak istemiyorsa, sözle ya da sözsüzce, açık açık ifade ettiğini biliyordu. Bu sefer Faile yüzünü onun göğsüne yasladı ve sıkı sıkı sarıldı ona.

"Bir Aes Sedai sana zarar verecek olursa," diye fısıldadı, "onu öldürürüm." Perrin ona inanıyordu. "Sen bana aitsin. Perrin t'Bashere Aybara. Bana." Perrin buna da inanıyordu. Faile'in kolları onu daha da sıkarken, kıskançlık kokusu da arttı. Perrin gülecekti neredeyse. Perrin'e bir hançer saplama hakkı yalnızca Faile'e ait gibi görünüyordu. O korku kokusu sürmese gülerdi. Bu, bir de Maire hakkında söyledikleri. Perrin kendi kokusunu alamıyordu, ama orada olduğunu biliyordu. Korku. Eski korku ve bir sonraki sefer için, yeni bir korku.

Salonda kalan son asiller de, kimse kimseyi ezmeden çıktılar. Perrin Aram'ı Dannil'e, İki Nehirlileri şehre getirme mesajı ile yolladı –bir yandan da onları nasıl besleyeceğini merak ediyordu. Sonra Faile'e kolunu uzattı ve Dobraine ile sonunda uyanma işaretleri vermeye başlamış Colavaere'i

bırakarak dışarı götürdü onu. Kadın uyandığı zaman yakınlarda olmak istemiyordu ve elini onun bileğine koymuş olan Faile de istiyormuş gibi görünmüyordu. Aynı sebep için olmasa da, odalarına ulaşmaya can atarak çabuk çabuk yürüdüler.

Görünüşe göre Büyük Salon'dan çıktıktan sonra asiller kaçmaya çalışmayı bırakmamışlardı. Koridorlar, bakışlarını indirerek sessizce seğirten hizmetkârlar dışında boştu, ama daha çok uzağa gidemeden Perrin ayak sesleri duydu ve takip edildiklerini fark etti. Colavaere'in hâlâ bazı destekçilerinin olması olası görünmüyordu, ama eğer kalmışsa, Rand'a dostları aracılığı ile zarar vermeyi düşünmüş olabilirlerdi. Yenidendoğan Ejder başka bir yerdeyken, karısı ile yalnız başına yürüyen biri hedef alınmış olabilirdi.

Yalnız, Perrin elini baltasına götürerek hızla döndüğünde, silahını çekmek yerine bakakaldı. Gelen Selande ile giriş salonunda gördüğü arkadaşlarıydı, aralarına sekiz dokuz yeni yüz de katılmıştı. Perrin döndüğünde irkildiler ve utangaç utangaç bakıştılar. Bazıları Tearlıydı, aralarında bir Cairhienli adam dışında hepsinden daha uzun, belinde bir kılıç taşıyan bir kadın da vardı. Perrin bu saçmalığın Tearlılar arasında yayıldığını duymamıştı.

"Neden bizi takip ediyorsunuz?" diye sordu. "Yün kafalılık edip bana sorun çıkarmaya kalkışırsanız yemin ederim, buradan Bel Tine'a kadar tekmelerim hepinizi!" Daha önce de bu ahmaklarla ya da tıpkı onlar gibi olan başkaları ile sorun yaşamıştı. Tek düşündükleri şerefleri, düello yapmak, birbirlerini *gai'shain* almaktı. Bu sonuncusu Aiellerin sinirlerini gerçekten ayağa kaldırıyordu.

"Kocamı dinleyin ve itaat edin," diye araya girdi Faile keskin bir sesle. "O bulaşılacak adam değildir." Alık bakışlar kayboldu ve hepsi birbirinden süslü eğilmelerle selam vererek gerilediler. Bir dönemeçte kaybolduklarında eğilmeye devam ediyorlardı.

"Lanet genç hödükler," diye mırıldandı Perrin, Faile'e yine bileğini uzatarak.

"Kocam yaşına göre çok bilge," diye mırıldandı Faile. Sesi son derece ciddiydi; kokusu bambaşka bir meseleydi.

Perrin hıhlamamayı başardı. Evet, bazıları kendisinden bir iki yaş büyük olabilirdi, ama Aielcilik oynarken hepsi çocuk gibiydi. Konuşmaları gereken konuyu, Perrin'in konuşması gereken konuyu şimdi, Faile'in keyfi

yerindeyken, konuşmak daha iyi olacak gibi geldi Perrin'e. "Faile, nasıl oldu da Colavaere'in nedimelerinden biri oldun?"

"Hizmetkârlarından biri, Perrin." Faile yumuşak sesle konuşmuştu; iki adım ötede biri bile tek kelime duyamazdı. Faile Perrin'in işitme duyusunun keskinliğini ve kurtları biliyordu. Bir erkeğin karısından herhangi bir şeyi saklaması imkânsızdı. Faile'in yelpazesi kendi kulağına dokundu ve ihtiyatlı konuşmasını tembihledi. "Hizmetkârların orada olduğunu çok kişi unutur, ama hizmetkârlar da dinler. Cairhien'de, çok fazla dinliyorlar."

Perrin'in gördüğü üniformalı hizmetkârlardan hiçbiri, hiçbir şeyi dinliyormuş gibi görünmemişti. Onun ve Perrin'in koşar adım geçtiklerini görenlerden bir yan koridora kaçmamış birkaç tanesi de bakışlarını yere dikmiş, yerlerinde büzülmüşlerdi. Cairhien'de her tür haber hızla yayılırdı. Büyük Salon'da olanlar uçarak yayılmış olmalıydı. Artık söylentiler sokaklara taşmış, şehir dışına yayılmak üzere olmalıydı. Aes Sedailerin, Beyazpelerinlerin, hatta diğer tahtların Cairhien'de göz ve kulaklarının olduğu muhakkaktı.

Faile, Perrin'e ihtiyat tavsiye etmiş olmasına rağmen, aynı alçak sesle devam etti. "Kim olduğumu öğrendikten sonra Colavaere hemen hizmetine aldı beni. Babamın ismi, kuzenimin ismi kadar çok etkiledi onu." Her şeye yanıt vermiş gibi, küçük bir baş sallama ile bitirdi sözlerini.

Yeterli bir yanıttı. Hemen hemen. Faile'in babası Davram'dı, Bashere Evi'nin Yüksek Makamı, Bashere, Tyr ve Sidona Lordu, Afetsınırı Koruyucusu, Anayurdun Savunucusu, Saldaea Kraliçesi Tenobia'nın Mareşal Generali. Faile'in kuzeni ise Tenobia'nın kendisi idi. Colavaere'in Faile'i nedimelerinden biri kılma fırsatının üzerine atlaması için daha da önemli bir sebep. Ama Perrin bütün bunların üzerine düşünecek zaman bulmuştu artık ve Faile'in âdetlerine alışmaya başlamakla gurur duyuyordu. Evlilik hayatı bir erkeğe kadınları öğretiyordu; en azından bir kadını. Faile'in vermediği yanıt her şeyi doğruluyordu. Faile'in tehlike diye bir kavramdan haberi yokken, söz konusu olan kendisi iken değil.

Perrin bundan koridorda bahsedemezdi, elbette. Nasıl fısıldarsa fısıldasın, Faile'de onun kulakları yoktu ve kuşkusuz elli adım dahilindeki bütün hizmetkârların dinliyor olduğu konusunda ısrar edecekti. Perrin sabretti ve şimdi bir asır öncesi gibi gelen bir zamanda onlara ayrılmış odalara ulaşana kadar onunla birlikte yürüdü. Lambalar yakılmıştı, koyu renk, cilalı duvarlara parlak yansımalar düşürüyordu. Yüksek, ahşap duvar panellerinin her birine eşmerkezli dikdörtgenler oyulmuştu. Şöminenin

kare, taş ocağı süpürülmüş, birkaç acınası meşinyaprak dalı ile hazırlanmıştı. Hemen hemen yeşildi o dallar.

Faile doğrudan, bir sehpanın üzerinde bekleyen, bir tepsi içindeki iki buğulanmış, altın sürahiye gitti. “Bize üzüm çayı bıraktılar kocacığım ve şarap puncu. Şarap Tharon’dan, sanırım. Puncu sarayın altındaki sarnıçlarda serinletiyorlar. Hangisini tercih edersin?”

Perrin kemer tokasını çözdü, kemeri ve baltayı bir sandalyenin üzerine fırlattı. Söyleyeceklerini gelirken, dikkatle planlamıştı. Faile huysuz bir kadın olabiliyordu bazen. “Faile, seni anlatamayacağım kadar çok özledim ve senin için endişelendim de, ama...”

“Benim için endişelendin mi!” diye terslendi Faile, hızla dönüp onunla yüzleşerek. Dimdik durmuş, adını aldığı atmacalar gibi haşin bakışlarla bakıyordu ve yelpazesi Perrin’in karnını oyacakmış gibi bir hareket yapıyordu. Yelpaze dilinin bir parçası değil; bazen Faile aynı hareketi bir hançerle yapardı. “Ağzından çıkan hemen hemen ilk cümle ile o... *kadını* sorduğun halde hem de!”

Perrin’in ağzı açık kaldı. Burun deliklerini dolduran kokuyu nasıl unutmuş olabilirdi? Neredeyse burnunun kanayıp kanamadığını görmek için elini burnuna götürecekti. “Faile, ben onun hırsız avcılarını istiyordum. Be...” Hayır, o ismi tekrarlayacak kadar aptal değildi. “Ben ayrılmadan önce zehirleme olayına dair kanıt bulduğunu söylemişti. Onu duydun! Ben yalnızca kanıtı istiyordum, Faile.”

İşe yaramadı. O diken diken koku tek zerre azalmadı ve ince, ekşi bir incinmişlik kokusu eklendi. Işık aşkına, onu incitecek ne söylemişti ki?

“*Onun* kanıtı! *Benim* topladığım kanıtlar göz önüne alınmıyor, ama *onun* kanıtı Colavaere’i celladın baltasına gönderiyor. Ya da göndermeliydi.” Perrin bir açıklık gördü, ama Faile onun araya girmesine izin vermedi. Hançer gibi bakışlarla üzerine üzerine yürüdü, yelpazesini bir hançer gibi uzattı. Perrin’in elinden gerilemekten başka bir şey gelmedi. “O kadının ne hikâye yaydığını biliyor musun?” diye neredeyse tısladı Faile. Siyah bir engerek bu kadar zehir saçamazdı. “Biliyor musun? Burada olmamanın sebebinin, şehre yakın bir kır malikânesinde olman olduğunu söyledi. Onun seni *ziyaret* edebileceği bir yerde! Ben hazırladığım hikâyeyi anlattım –senin ava çıktığını ve Işık biliyor ya, ava çok fazla zaman ayırdığını!– ama herkes onunla senin aranızdaki ilişkiyi saklamaya çalıştığımı düşündü! Birlikteymişsiniz! Colavaere buna bayıldı. O Mayeneli orospuyu sırf bizi bir arada izlemek için hizmetkâr olarak aldığına inanırım.

‘Faile, Berelain, gelin, sabahlığımın bağcıklarını bağlayın.’ ‘Faile, Berelain, gelin sırtımı sabunlayın.’ Ki bizim birbirimizin gözlerini çıkarmamızı bekleyerek kendini eğlendirebilsin! İşte ben bunlara tahammül ettim! Senin için, seni kıllı kulaklı!..”

Perrin’in sırtı duvara dayandı. Ve içinde bir şey kırıldı. Kendisi onun için korkudan ölmüştü, dehşete düşmüştü, Rand ya da Karanlık Varlık’ın kendisi ile yüzleşmeye hazır hissetmişti. Ve hiçbir şey yapmamış, Berelain’i asla cesaretlendirmemiş, kadını kendinden uzaklaştırmak için aklına gelen her şeyi yapmıştı. Bütün bunların karşılığını bu şekilde alıyordu, öyle mi?

Nazikçe Faile’in omuzlarını yakaladı ve karısını kaldırdı. İri, çekik gözler kendi gözleri ile aynı hizaya gelene kadar. “Beni dinle,” dedi sakinlikle. En azından nazikçe konuşmaya çalıştı; boğazından daha çok bir hırlama gibi çıktı. “Ne *cesaretle* benimle bu şekilde konuşursun? Ne cesaretle? İncindiğin korkusuyla ölesiye endişelendim. Ben seni seviyorum, başka kimseyi değil, seni. Senden başka kadın istemiyorum. Beni duyuyor musun? Duyuyor musun?” Onu göğsüne bastırarak sarıldı, onu hiç bırakmamak istedi. Işık, öyle korkmuştu ki. Şimdi bile, olabilecekleri düşündükçe titriyordu. “Sana bir şey olsa ölürdüm, Faile. Senin mezarının üzerine uzanır, ölürdüm! Colavaere’in kim olduğunu nasıl öğrendiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen onun öğreneceğinden emin oldun.” Faile bir kez ona, casusluğun bir eşin görevlerinden olduğunu söylemişti. “Işık, kadın, sonun Maire gibi olabilirdi. Colavaere senin karım olduğunu biliyor. *Benim* karım. Rand al’Thor’un dostu olan Perrin Aybara’nın. Aklına hiç, kadının kuşkulanabileceği gelmedi mi? O kadın... Işık, Faile, o kadın neler yapabilirdi...”

Aniden, ne yaptığını fark etti. Faile göğsüne doğru bir takım sesler çıkarıyordu, ama Perrin hiçbir sözcük duyamıyordu. Onun kaburgalarının gıcırtısını mı duyduğunu merak etti. Hödüğün teki olduğunu söyleyerek kendi kendini payladı, kollarını açtı, ama daha özür dileyemeden Faile’in parmakları sakalını kavradı.

“Yani beni seviyor musun?” dedi Faile yumuşak sesle. Çok yumuşak sesle. Çok sıcak bir sesle. Gülümsüyordu da. “Kadınlar bunun doğru şekilde söylenmesinden hoşlanır.” Yelpazeyi düşürmüştü ve boş elinin tırnaklarını Perrin’in yanağına sürtüyordu, kan çıkarmasına pek bir şey kalmamıştı, ama boğuk kahkahasında hararet vardı ve gözlerindeki ateş öfkeden daha uzak olamazdı. “Bir başka kadına hiç bakmadığını söylememem iyi bir şey, yoksa kör olduğunu düşünürdüm.”

Perrin konuşamayacak kadar sersemlemişti, hatta ağzını açamayacak kadar sersemlemişti. Rand kadınları anlıyordu. Mat kadınları anlıyordu. Ama Perrin onları asla anlayamayacağını biliyordu. Faile her zaman, atmacaya ek olarak yalıçapkını gibi de oluyordu, Perrin'in düşünebildiğinden daha hızlı yön değiştiriyordu ama bu... O diken diken koku tamamen kaybolmuştu ve yerine Perrin'in çok iyi tanıdığı bir koku gelmişti. Tamamen o olan bir koku; saf, güçlü ve temiz. Buna gözleri de eklenince, Faile her an hasat zamanı çiftçi kızlarının nasıl davrandığı konusunda bir şeyler söyleyebilirdi. Görünüşe göre Saldaealı çiftçi kızların adları çıkmıştı.

"Mezarımın üzerine uzanman meselesine gelince," diye devam etti Faile, "bunu yapacak olursan ruhum peşini asla bırakmaz, sana söz verebilirim. Gerektiği sürece yasımı tutacaksın ve ondan sonra kendine yeni bir eş bulacaksın. Ben olsam onaylayacağım biri, umarım." Yumuşak bir kahkaha ile Perrin'in sakalını okşadı. "Gerçekten de kendi kendine bakabilecek biri değilsin, biliyorsun. Söz vermeni istiyorum."

Perrin bu konuda ağzını açmasa daha iyi olacaktı. Söz vermeyeceğini söylerse, bu harika ortam bir ateş fırtınasına boğulabilirdi. Cıva söz konusu değildi, gerçekten de. Söz verirse... Faile'in kokusuna bakarak, ağzından çıkan her kelime Işık'ın saf gerçeği idi, ama Perrin buna ancak atlar ağaca tünediğinde inanırdı. Boğazını temizledi. "Yıkanmam gerek. Kaç zamandır sabun yüzü görmediğimi unuttum. Eski bir ahır gibi kokuyor olmalıyım."

Faile onun göğsüne yaslanarak derin bir nefes çekti. "Harika kokuyorsun. Tıpkı sen gibi." Elleri onun omuzlarına kaydı. "Hissettiklerim tıpkı..." Kapı çarpılarak açıldı.

"Perrin, Berelain sa... Özür dilerim. Affedin beni." Kapıda duran Rand, hiç de Yenidendoğan Ejder gibi görünmeyerek, ayak değiştirip duruyordu. Dışarıdaki koridorda Mızrağın Kızları vardı. Min başını içeri uzattı, içeriye bir bakış fırlattı, Perrin'e sırıttı ve kafasını çekti.

Faile öyle rahatça, öyle azametle geriledi ki kimse bir saniye önce neler söylediğini tahmin edemezdi. Ya da söylemek üzere olduklarını. Ama yanaklarında hararetli kırmızılıklar vardı. "Böyle beklenmedik bir biçimde uğramanız ne kadar nazikçe, Lord Ejder," dedi serinkanlılıkla. "Kapıyı çaldığınızı duymadığım için özür dilerim." Belki o kırmızılıklar utanç kadar öfkeden de kaynaklanıyordu.

Kızarma sırası Rand'a gelmişti. Elini saçlarından geçirdi. "Berelain sarayda değil. Geceyi ırmakta demir atmış bir Deniz Halkı gemisinde

geçirecekmiş. Annoura Berelain'in dairesine varana kadar söylemedi."

Perrin irkilmemek için büyük çaba gösterdi. Neden kadının ismini söyleyip durmak zorundaydı ki? "Benimle başka bir şey mi konuşmak istedin, Rand?" Bunu çok fazla vurgulamadığını, ama Rand'ın anladığını umuyordu. Faile'e bakmadı, ama ihtiyatla havayı yokladı. Kıskançlık yoktu, henüz değil. Ama epey öfke vardı.

Rand bir an boş boş baktı ona. Başka birini dinleyerek. Perrin ürpermemek için kollarını kavuşturdu.

"Bilmem gerek," dedi sonunda. "Illian'a göndereceğin orduya komuta etmeye hâlâ razı mısın? Şimdi bilmem gerek."

"Ben general değilim," dedi Perrin perişan bir şekilde. Illian'da savaşlar olacaktı. Kafasında imgeler çaktı. Çepeçevre askerlerle çevrilmiş, elindeki baltayı döndürerek kendine bir yol biçiyor. Ne kadarını biçerse biçsin her zaman daha fazla adam, sonsuz asker safları çıkıyor karşısına. Ve yüreğinde, bir tohum büyüyor. Bir daha yüzleşemezdi bununla. Yüzleşmeyecekti. "Dahası, sana yakın kalmam gerektiğini sanıyordum." Min, görülerinden birine dayanarak böyle söylemişti. Perrin'in iki kez Rand'a yakın olması gerekiyordu, yoksa Rand'ın sonu felaket olacaktı. Belki biri Dumai Kuyuları idi, ama hâlâ olmayı bekleyen bir olay daha vardı.

"Hepimiz risk almalıyız." Rand çok sessizce konuşmuştu. Ve çok sert bir sesle. Min yine başını içeri uzattı. Rand'ın yanına gelmek istiyor gibi görünüyordu, ama Faile'e bir bakış fırlattı ve dışarıda kaldı.

"Rand, Aes Sedailer..." Akıllı adam olsa bu meseleyi açmazdı, muhtemelen. Ama Perrin asla özellikle akıllı olduğunu iddia etmemişti. "Bilgeler canlı canlı derilerini yüzmeye hazır ya da en azından buna benzer bir şey yapmaya hazır. Onların zarar görmesine izin veremezsin, Rand." Koridorda, Sulin dönüp kapıdan onu süzdü.

Tanıdığını sandığı adam, hırıltılı bir sesle kahkaha attı. "Hepimizin risk alması gerek," diye tekrarladı.

"Onların zarar görmesine izin vermeyeceğim, Rand."

Soğuk mavi gözler gözlerine dikildi. "*Sen* mi izin vermeyeceksin?"

"*Ben* izin vermeyeceğim," dedi Perrin sakinlikle. O bakışlarından kaçınmadı da. "Onlar tutsak ve artık tehdit değil. Onlar kadın."

"Onlar Aes Sedai." Rand'ın sesi, Dumai Kuyuları'nda duyduğu, Aram'ın sesine o kadar benziyordu ki Perrin'in nefesi kesildi.

"Rand..."

“Ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum, Perrin.” Bir an eski Rand oldu, olan bitenden hoşlanmayan bir Rand. Bir an ölümüne yorulmuş gibi göründü. Yalnızca bir anlığına. Sonra yine yeni Rand oldu, çeliği çizebilecek kadar sert bir Rand. “Hak etmeyen hiçbir Aes Sedai’ye zarar vermeyeceğim, Perrin. Daha fazlasına söz veremem. Madem orduyu istemiyorsun, seni başka yerde kullanabilirim. Aslında böylesi daha iyi. Keşke bir iki günden fazla dinlenmene izin verebilseydim, ama veremem. Zaman yok. Zaman yok ve yapmamız gerekeni yapmalıyız. Sözünüzü kestiğim için özür dilerim.” Bir elini kılıcının kabzasına koyarak kısaca eğildi. “Faile.”

Perrin onun kolunu yakalamaya çalıştı, ama daha Perrin hareket edemeden Rand odadan çıkmış, kapı arkasından kapanmıştı. Rand eski Rand değil gibiydi. Bir iki gün mü? Işık aşkına Rand onu Maredo Ovaları’nda toplanan ordunun başına göndermeyecekse, nereye gönderecekti?

“Kocacığım,” diye nefes verdi Faile, “üç adamın cesaretine sahipsin. Ve kundaktan yeni çıkmış bir çocuğun sağduyusuna. Neden bir erkeğin cesareti çoğaldığında sağduyusu azalıyor?”

Perrin kızgınlıkla homurdandı. Cinayet işlemiş ve casusluk ettiklerinden haberleri olan insanları gizlice gözetleyen kadınlardan bahsetmekten kaçındı. Kadınlar her zaman, erkeklerle karşılaştırıldıklarında ne kadar mantıklı olduklarını söylerdi, ama kendi adına, Perrin o mantıktan o kadar az örnek görmüştü ki.

“Eh, biliyor olsan bile yanıtı istemiyorum belki de.” Faile kollarını başının üzerinde gererek boğuk bir kahkaha attı. “Dahası, onun ortamı mahvetmesine izin vermeye hiç niyetim yok. Hasat zamanı bir çiftçi kızı kadar atılgan hissediyorum... Neden gülüyorsun? Bana gülmeyi bırak, Perrin t’Bashere Aybara! Kes şunu, diyorum, seni kaba hödük! Kesmezsen...”

Buna bir son vermenin tek yolu onu öpmekti. Faile kollarındayken Perrin; Rand’ı, Aes Sedaileri, savaşları unuttu. Faile’in olduğu yer yuvasıydı.

7
Çelmeler ve Tuzaklar

Rand elindeki Ejder Asası'nı hissediyordu, üzerindeki Ejder oymalarının her çizgisinin kendi balıkçıl damgalı avuçlarında, sanki parmaklarını asanın üzerinde dolaştırıyormuş gibi açıkça hissedebiliyordu, ama bir şekilde, bir başkasının eli gibi geliyordu. Eli kesilse acıyı hissederdi... ve işine devam ederdi. Bir başkasının acısı olurdu o.

Boşluk'ta yüzüyordu. Bilişin ötesinde bir boşlukla çevrelenmişti. *Saidin* içini doldurmuş, çelik parçalayan bir soğuk ve taştan alev fışkırtacak bir sıcak altında onu ezip toza çevirmeye çalışıyordu. *Saidin* Karanlık Varlık'ın lekesini akışında taşıyor, çürümüşlüğün Rand'ın kemiklerine işlemesine sebep oluyordu. Bazen Rand, o çürümüşlüğün ruhuna da işlemesinden korkuyordu. Eskiden olduğu gibi midesini bulandırmıyordu. Bu Rand'ı daha da fazla korkutuyordu. Ve o ateş, buz ve pislik selinin içinde bir de yaşam vardı. Tarif etmek için kullanılabilecek en iyi sözcük buydu. *Saidin* onu yok etmeye çalışıyordu. *Saidin* onu taşkın bir canlılıkla dolduruyordu. Onu gömmekle tehdit ediyor, onu baştan çıkarıyordu. Hayatta kalma savaşı, kavrulmaktan kaçınma mücadelesi, saf yaşam coşkusunu daha da arttırıyordu. Pisliğe rağmen öyle tatlıydı ki. Temizken neye benzerdi acaba? Hayal etmek bile imkânsız. Rand daha fazla çekmek, hepsini çekmek istiyordu.

Ölümcül baştan çıkış bu olurdu işte. Bir hata ile, yönlendirme yeteneği sonsuza dek kavrulur giderdi. Bir hata ile zihni kaybolurdu. O da, kendisi durduğu yerde yok olmazsa ve çevresindeki her şeyi de yanında götürmezse. Varoluş mücadelesine odaklanmak delilik değildi; keskin kazıklarla dolu bir çukurun üzerinde gözleri bağlı bir şekilde ip cambazlığı yapmak, bir yandan öylesine saf bir yaşam duygusunun zevkini çıkarmaktı.

Öyle ki vazgeçme fikri, sonsuza dek gri tonlarında var olacak bir dünya düşünmek gibiydi. Delilik değil.

Saidin dansı esnasında düşünceleri çalkalandı, Boşluk'ta kaydı. Annoura o Aes Sedai bakışları ile ona bakıyordu. Berelain ne oyun oynuyordu acaba? Bir Aes Sedai danışmanı olduğundan hiç bahsetmemişti. Bir de Cairhien'deki diğer Aes Sedailer vardı. Nereden, neden gelmişlerdi? Şehrin dışındaki asiler. Onları harekete geçecek kadar cesaretlendiren neydi? Şimdi ne yapmayı düşünüyorlardı? Onları nasıl durdurabilirdi, nasıl kullanabilirdi? İnsanları kullanmak konusunda gittikçe daha başarılı oluyordu; bazen kendi kendisinin midesini bulandırıyordu. Sevanna ve Shaidolar. Rhuarc Kardeşkatili'nin Hançeri'ne keşif kolu göndermişti bile, ama en iyi durumda, ne zaman ve neden sorularının yanıtını bulabilirlerdi. Neden sorusunun yanıtını bulabilecek olan Bilgeler, bunu yapmamayı tercih ediyorlardı. Sevanna ile ilişkili bir sürü neden vardı. Elayne ve Aviendha. Hayır, onları düşünmeyecekti. Hiç düşünmeyecekti. Asla. Perrin ve Faile. Haşin bir kadın, ismi atmaca, doğası da öyle. Gerçekten de kanıt toplamak için mi Colavaere'in yanında yer almıştı? Yenidendoğan Ejder düşecek olursa Perrin'i korumaya çalışırdı. Gerekli olduğuna karar verirse, onu Yenidendoğan Ejder'den korurdu; Faile Perrin'e sadıktı, ama o sadakati nasıl yerine getireceğine kendisi karar verirdi. Faile uysallıkla kocasının dediğini yapacak bir kadın değildi. Öyle bir kadın varsa. Meydan okuma ile bakan altın gözler. Neden Perrin Aes Sedailer konusunda bu kadar hararetliydi? Dumai Kuyuları yolunda Kiruna ve arkadaşları ile çok fazla zaman geçirmişti. Aes Sedailer ona, herkesin korktuğu şeyi yapmış olabilirler miydi gerçekten? Aes Sedailer. Rand farkında olmadan, başını iki yana salladı. Bir daha asla. Asla! Güvenmek demek, ihanete uğramak demekti; güvenmek demek, acı çekmek demekti.

Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı. Sayıklamaya biraz fazla yaklaşmıştı. Kimse birilerine güvenmeden yaşayamazdı. Yalnız, Aes Sedailere güvenemezdi. Mat, Perrin. Onlara güvenemiyorsa... Min. Min'e güvenmemek söz konusu değildi. Kızın kendi yatağında değil, yanında olmasını diledi. Tutsak olarak geçirdiği onca gün, endişe dolu günler... Min'i tanımışsa, kendisi için değil Rand için endişelenmiş olmalıydı – Galina tarafından sorgulanarak, yanıtları memnun etmezse kötü muamele görerek geçen günler–; Rand farkında olmadan dişlerini gıcırdattı –bunca şey ve üzerine bir de Şifa görmenin gerilimi, sonunda Min'i yıkmıştı. Bacakları boşanana kadar Rand'ın yanından ayrılmamıştı ve Rand'ın onu

yatak odasına taşıması gerekmişti. Yol boyunca Min, Rand'ın onun yanında olmasına ihtiyacı olduğunu söyleyerek itiraz etmişti. Burada Min yok, onu güldürecek, rahatlatacak biri yok, Yenidendoğan Ejder olduğunu unutturacak biri yok. Yalnızca savaş var, bir de düşüncelerinin kargaşası ve...

İşleri görülmeli. Sen yapmalısın. Son seferi hatırlamıyor musun? Kuyuların yanındaki yer bir şey değildi. Toptan yakılan şehirler bir şey değildi. Onlar dünyayı yok ettiler! BENİ DUYUYOR MUSUN? ONLARIN ÖLDÜRÜLMESİ GEREK, DÜNYANIN YÜZÜNDEN SİLİNMELERİ!..

Kafatasının içinde bağıran ses Rand'ın değildi. Rand al'Thor'unki değil. Üç binden fazla sene önce ölmüş olan Lews Therin Telamon'un sesi. Rand al'Thor'un kafasının içinde konuşuyor. Güç onu Rand'ın zihnindeki gölgelerin içinden, saklandığı yerden çıkarıyordu genellikle. Bazen Rand bunun nasıl olabileceğini merak ediyordu. O Lews Therin'in yeniden doğmuş haliydi, Yenidendoğan Ejder, bunu inkâr etmek imkânsızdı, ama zaten herkes yeniden doğmuş birileri idi, belki yüzüncü kez, bininci kez doğmuş birileri. Desen böyle işlerdi; herkes ölür, yeniden doğardı; Çark döndükçe, tekrar tekrar, sonsuzca, sonsuza dek. Ama kimse eskiden oldukları kişi gibi konuşmazdı. Kimsenin kafasının içinde sesler olmazdı. Deliler dışında.

Ya ben, diye düşündü Rand. Bir eli Ejder Asası'nın, diğeri kılıcının kabzasının üzerinde gerildi. *Ya sen? Neden onlardan farklı olalım?*

Yalnızca sessizlik oldu. Lews Therin sık sık yanıt vermemeyi seçerdi. Belki hiç yanıt vermediği zamanlar daha iyiydi.

Sen gerçek misin? dedi ses sonunda, şaşkınlıkla. Rand'ın varlığını reddetmek, yanıt vermeyi reddetmek kadar olağandı. *Ya ben? Birileri ile konuştum. Konuştuğumu sandım. Bir kutunun içinde. Bir sandıkta.* Yumuşak, hırıltılı bir kahkaha. *Ölü müyüm, deli miyim, yoksa her ikisi birden mi? Fark etmez. Lanetlendiğim kesin. Lanetlendim ve burası Kıyamet Çukuru. Ben... l-lanetlendim,* kahkahalar çılgınlaşmıştı, *ve b-burası... K-Kıyamet...*

Rand sesi bir böcek vızıltısına dönüşene kadar susturdu, sandığa kapatıldığı süre içinde öğrendiği bir şey. Karanlıkta, yalnızken. Yalnızca o, acı, susuzluk ve uzun zaman önce ölmüş, deli bir adamın sesi varken. Bazen ses teselli oluyordu, tek arkadaşı. Dostu. Zihninde bir şey çaktı. İmge değil, yalnızca renk ve hareket titreşimleri. Bir sebepten, aklına Mat ve Perrin geldi. Çakmalar sandığın içinde başlamıştı, çakmalar ve bin halüsinasyon

daha. Sandığın içinde, Galina, Erian, Katerine ve diğerlerinin onu dövdükten sonra kapattıkları yerde. Başını iki yana salladı. Hayır. Artık sandıkta değildi. Asa ile kabzayı kavrayan parmakları ağrıyordu. Geriye yalnızca anılar kalmıştı ve anıların gücü yoktu. O...

“Bu yolculuğu yemek yemeden önce yapmak zorumdaysak, yapalım. Başka herkes akşam yemeğini bitirdi.”

Rand gözlerini kırpıştırdı ve Sulin bakışları altında geriledi. Bir leopar ile göz göze gelebilecek olan Sulin. Rand yüzündeki ifadeyi düzeltti, düzeltmeye çalıştı. Maske gibi geliyordu, bir başkasının yüzü gibi.

“Sen iyi misin?” diye sordu kadın.

“Düşünüyordum.” Rand ellerini açılmaya zorladı, ceketinin içinde omuzlarını silkti. Dumai Kuyuları’ndan gelirken giydiği ceketten daha iyi oturuyordu üzerine, koyu mavi ve sadeydi. Banyo yaptıktan sonra bile temiz hissetmemişti, içi *saidin* ile doluyken değil. “Bazen yeterinden fazla düşünüyorum.”

Penceresiz, kara panelli odanın diğer ucunda yaklaşık yirmi Kız toplanmıştı. Duvarın dibine dizilmiş, ışığı artırmak için aynalar konuşmuş sekiz yaldızlı, ayaklı şamdan odayı aydınlatıyordu. Rand buna memnun oldu; artık karanlık yerlerden hoşlanmıyordu. Üç de Asha’man vardı, Aiel kadınlar odanın bir tarafında, Asha’manlar diğer tarafında duruyordu. İsmine rağmen Altaralı biri olan Jonan Adley kollarını kavuşturmuş, derin düşünceler içinde, kaşlarını siyah tırtıllar gibi oynatıyordu. Rand’dan dört yaş kadar büyüktü. Adanmışların gümüş kılıcını kazanmaya adamıştı kendini. Eben Hopwil, Rand’ın onu ilk gördüğü zamana göre, kemiklerinde daha fazla et, yüzünde daha az benek taşıyordu, ama burnu ile kulakları hâlâ en büyük organları gibi görünüyordu. Yakasındaki kılıç iğnesini, onu orada bulunca şaşırmış gibi elliyordu. Fedwin Morr da, üzerine zengin bir tüccar ya da küçük bir asilin giyeceği türden, klapaları ve manşetleri gümüş işlemeli yeşil bir ceket geçirmiş olmasa, kılıç iğnesini taşıyor olurdu. Eben ile aynı yaştaydı, ama daha gürbüzdü ve hemen hemen hiç lekesi yoktu ve siyah ceketi ayaklarının dibindeki deri çantaya tıkıldığı için hiç memnun olmamış gibi görünüyordu. Lews Therin’in sayıklamalarının sebebi onlardı, onlar ve Asha’manların kalanı. Asha’manlar, Aes Sedailer, yönlendirebilen herkes Lews Therin’in söylenmesine sebep oluyordu.

“Çok mu fazla düşünüyorsun, Rand al’Thor?” Enaila bir eliyle kısa bir mızrağı, diğer eliyle kalkanını ve üç mızrağı daha tutuyordu, ama ona parmağını sallarmış gibi konuştu yine de. Asha’manlar kaşlarını çatarak

kadına baktılar. “Senin sorunun şu, hiç düşünmüyorsun.” Kızların bazıları alçak seslerle güldüler, ama Enaila şaka yapmıyordu. Diğer Kızlardan en az bir el daha kısaydı ve mizacı gibi alev alev saçları vardı. Rand’la ilişkisi hakkında tuhaf bir de görüşü. Ondan bir baş ve omuz boyu uzun olan, sarı saçlı arkadaşı Somara, onaylayarak başını salladı; aynı tuhaf görüş onda da vardı.

Rand yorumu duymazdan geldi, ama içini çekmeden duramadı. Somara ve Enaila en kötüleriydi, ama Kızların hiçbiri onun itaat edilmesi gereken *Car’a’carn* mı, yoksa bir erkek kardeş gibi bakılması gereken, Kızların birinden doğmuş, Kızların tanıdığı tek çocuk mu olduğuna karar veremiyor gibiydi. Oyuncak bebeklerle oynadığı zamanların üzerinden fazla sene geçmemiş olan Jalani bile, Rand’ı *küçük* kardeşi gibi görüyordu. Buna karşı saçları kırlaşmış, neredeyse Sulin kadar kösele suratlı bir kadın olan Corana ona ağabeyi gibi davranıyordu. En azından bunu yalnızca kendi aralarında yapıyorlardı, diğer Aieller duyabilecekken değil. Bir önemi olduğunda, Rand *Car’a’carn*’lık yapabilirdi. Ve bunu onlara borçluydu. Kızlar onun için ölüyordu. Ne isterlerse istesinler, onlara borçluydu.

“Siz Papatyalara Öpücük oynarken bütün geceyi burada geçirmeye niyetim yok,” dedi Rand. Sulin ona bir bakış fırlattı –elbise de giyseler *cadin’sor* da, kadınlar o bakışları, çiftçilerin tohum serpmesi gibi dağıtıyorlardı herkese– ama Asha’manlar Kızlara bakmayı bıraktılar ve çantalarının saplarını omuzlarına aldılar. Onları zorla, demişti Rand Taim’e, onları birer silah yap; Taim dediğini yapmıştı. İyi bir silah, onu kullanan adamın gösterdiği yere giderdi. Bir de o silahların elinde dönmeyeceğinden emin olsa.

Bu gece gideceği üç yer vardı, ama onlardan birini Kızlara söyleyemezdi. Kendisi dışında kimse bilmemeliydi. Diğer ikisi arasında hangisinin önce geldiğine daha önceden karar vermişti, ama tereddüt ediyordu. Yolculuğun kendisi yakında öğrenilirdi, ama olabildiğince saklamak için sebepleri vardı.

Kapıyol odanın ortasında açıldığı zaman, her çiftçinin tanıdığı tatlımsı bir koku içeri süzüldü. At pisliği. Sulin burnunu kırıştırarak peçesini taktı ve Kızların yarısını alıp koşar adım kapıyoldan geçti. Asha’manlar Rand’a bir bakış fırlattıktan sonra, Gerçek Kaynak’tan çekebildiklerince çekerek, tutabildikleri kadarını tutarak takip ettiler.

Yanından geçerlerken bu sayede güçlerini hissedebildi Rand. Bu olmasa, bir adamın yönlendirip yönlendiremediğini anlamak güçtü, adamın

kendisi işbirliği yapmıyorsa daha da güç. Hiçbiri kendisi kadar güçlü değildi. En azından şimdilik; bir erkeğin ne kadar güçlü olduğunu bilmek, güçlenmeyi bırakana kadar mümkün olmuyordu. Aralarında en güçlü olanı Fedwin'di, ama Taim'in engel dediği şey vardı adamda. Fedwin Güç kullanarak uzaktan bir şeyler yapabileceğine gerçekte inanmıyordu. Sonuç olarak, elli adım uzakta yeteneği solmaya başlıyordu, yüz adım öteden tek bir *saidin* iplikçiği bile üremiyordu. Erkekler kadınlardan daha hızlı güçleniyor gibiydi, ki iyi bir şeydi bu. Bu üçü, faydası dokunacak büyüklükte bir kapıyol açabilecek kadar güçlüydüler. Jonan bunu zar zor yapabiliyordu. Alıkoyduğu her Asha'man aynı durumdaydı.

Çok geç olmadan öldür onları, hepsi delirmeden, diye fısıldadı Lews Therin. *Öldür onları, Sammael'i, Demandred'i, Terkedilmişlerin hepsini avla. Çok geç olmadan hepsini öldürmeliyim!* Bir anlığına Güç'ü Rand'ın elinden koparmaya çalıştı ve başarısız oldu. Son zamanlarda bunu daha sık dener gibiydi. *Saidin*'i tek başına kavramaya da çalışıyordu. İkincisi ilkinden daha büyük tehlikeydi. Rand, kendisi bir kez kavradıktan sonra Lews Therin'in Gerçek Kaynak'ı ondan alabileceğinden kuşkuluydu; ilk önce Lews Therin ulaşırsa, kendisinin ondan alabileceğinden de emin değildi.

Ya ben? diye düşündü Rand yine. Neredeyse bir hırlama idi ve hırlama olmamasına rağmen daha az vahşi sayılmazdı. Güç'e sarınmışken, öfke Boşluk'un dışında, alev alev bir dantel gibi dolandı. *Ben de yönlendirebiliyorum. Delilik beni de bekliyor, ama seni ele geçirdi bile! Sen kendini öldürdün, Kardeşkatili, karını, çocuklarını ve Işık bilir başka kaç kişiyi öldürdükten sonra. Ben zorunlu olmadığım sürece öldürmeyeceğim! Beni duyuyor musun, Kardeşkatili?* Sessizlik yanıt verdi ona.

Derin, titrek bir nefes aldı. O ateşten ağ titreşti, uzaklarda çaktı. Adamla hiç konuşmamıştı –yalnızca bir ses değil, bir adamdı; taşıdığı anılar ile, bir adam–; onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı. Belki Lews Therin'i sonsuza dek uzaklaştırırdı. Adamın delice sayıklamalarının yarısı ölü karısı üzerine döktüğü gözyaşları idi. Lews Therin'i uzaklaştırmak istiyor muydu? O sandıktaki tek dostunu?

Sulin'e, takip etmeden önce yüze kadar sayacağına dair söz vermişti, ama beşer beşer saydı, sonra Caemlyn'in yüz elli fersah uzağına adım attı.

Andor Kraliyet Sarayı'nın üzerine gece çökmüştü, ayın düşürdüğü gölgeler narin minareleri, altın kubbeleri sarıyordu, ama esen hafif esinti sıcağı kıramıyordu. Dolunay devresine ulaşmak üzere olan ay biraz ışık

veriyordu. Peçeli Kızlar saray ahırlarından en büyüğünün arkasına dizilmiş arabaların çevresinde koşturdu. Arabaların her gün taşıdığı at pisliklerinin kokusu uzun zaman önce tahtalara sinmişti. Asha'manlar ellerini yüzlerine götürmüştü, Eben burnunu çimdikleyerek tıkamıştı.

"*Car'a'carn* hızlı sayıyor," diye mırıldandı Sulin, ama peçesini indirdi. Burada sürprizle karşılaşmayacaklardı. Zorunlu olmadığı sürece kimse o arabaların yanında uzun süre kalmazdı.

Rand kalan Kızlar da hemen arkasından bu yana geçtiği zaman kapıyolu kapattı ve kapıyol gözden kaybolurken Lews Therin fısıldadı. *Kadın gitti. Hemen hemen gitti.* Sesinde rahatlama vardı; Efsaneler Çağı'nda Muhafız ile Aes Sedai arasında kurulan bağ bilinmiyordu.

Alanna aslında gitmemişti, Rand'la isteği haricinde bağ kurduğundan beri Alanna duygusu hiç kaybolmamıştı, ama azalmıştı ve Rand'ın gerçekten farkında olmasına sebep olan bu farkındalıktı. İnsan her şeye alışabiliyor, her şeyi olağan kabullenmeye başlayabiliyordu. Alanna'nın yakınındayken, kadının duyguları, fiziksel durumu kafasının bir köşesine yerleşmiş halde dolaşıyordu. Bilmesi için düşünmesi yeterli oluyordu. Ve kadının tam olarak nerede olduğunu, kendi elinin nerede olduğunu bildiği gibi biliyordu, ama tıpkı kendi eli konusunda olduğu gibi, üzerinde düşünmediği sürece aklına gelmiyordu. Hissi yalnızca mesafe azaltabiliyordu, ama yine de kadının doğuda bir yerlerde olduğunu *hissedebiliyordu.* Rand kadının farkında olmak istiyordu. Lews Therin sussa ve sandıkla ilgili bütün anılar kafasından silinip gitse bile, Aes Sedailere güvenmemesini ona hatırlatan o bağ olacaktı yine de.

Aniden Jonan ile Eben'in de hâlâ *saidin*'i kavramış olduğunu hatırladı. "Bırakın," dedi keskin bir sesle –Taim'in kullandığı emir buydu– ve iki adamdaki Güç'ün kaybolduğunu hissetti. İyi silahlar. Şimdiye dek. *Çok geç olmadan öldür onları,* diye fısıldadı Lews Therin. Rand bilinçli olarak, gönülsüzce Kaynak'ı salıverdi. Yaşam duygusunu, yoğunlaşmış sezgileri bırakmaktan her zaman nefret ediyordu. Mücadeleyi bırakmaktan. Ama içten içe gergindi, sıçramaya hazır biri, onu bir kez daha kavramaya hazır biri gibi. Artık her zaman böyleydi.

Onları öldürmek zorundayım, diye fısıldadı Lews Therin.

Rand sesi arkalara iterek Kızlardan birini, kare yüzlü bir kadın olan Nerilea'yı saraya gönderdi ve düşünceleri öncekinden de hızlı bir şekilde dönüp dururken araba sırası boyunca ileri geri adımlamaya başladı. Buraya gelmemeliydi. Fedwin'in eline bir mektup verip, onu göndermeliydi.

Düşünceleri hızla akıyordu. Elayne. Aviendha. Perrin. Faile. Annoura. Berelain. Mat. Işık, gelmemeliydi. Elayne ve Aviendha. Annoura ve Berelain. Faile ve Perrin ve Mat. Renk çakmaları, görüş alanının hemen dışında hızlı hareketler. Uzakta öfkeli öfkeli mırıldanan bir deli.

Ağır ağır, Kızların kendi aralarında konuşmakta olduklarını fark etti. Koku hakkında. Asha'manlardan geldiğini ima ediyorlardı. İşitilmek istiyorlardı, aksi halde el konuşması kullanırlardı; buna yetecek kadar ay ışığı vardı. Eben'in yüzünü, Fedwin'in dişlerini nasıl sıktığını görmeye yetecek kadar ay ışığı vardı. Belki artık çocuk sayılmazlardı, hele Dumai Kuyuları'ndan bu yana hiç, ama yine de yalnızca on beş on altı yaşlarındaydılar. Jonan'ın kaşları öyle çatılmıştı ki yanaklarına yerleşmiş gibi görünüyorlardı. En azından kimse henüz *saidin*'i kavramamıştı. Henüz.

Üç adama yaklaşacak oldu, sonra sesini yükseltmeyi tercih etti. "Ben Kızların aptallıklarına tahammül edebiliyorsam, siz de edebilirsiniz."

Eben'in yüzündeki kırmızılık yoğunlaştı. Jonan homurdandı. Üçü yumruklarını göğüslerine götürerek Rand'ı selamladılar, sonra birbirlerine döndüler. Jonan Kızlara bakarak alçak sesle bir şeyler söyledi, Fedwin ile Eben güldüler. Kızları ilk gördüklerinde, yalnızca kitaplarda okudukları bu egzotik yaratıklara alık alık bakmak ile masallardaki Aieller onları öldüremeden onlardan kaçmak arasında kararsız kalmışlardı. Artık onları pek az şey korkutabiliyordu. Korkuyu yeniden öğrenmeleri gerekiyordu.

Kızlar Rand'a baktılar ve zaman zaman alçak seslerle gülerek, el konuşması ile konuşmaya başladılar. Asha'manlara karşı ihtiyatlı olabilirlerdi, ama Kızlar Mızrağın Kızı olduklarından –ve Aieller Aiel olduklarından– aldıkları risk sataşmalarını daha da eğlenceli kılıyordu. Somara yüksek sesle, Aviendha'nın Rand'ı yatıştıracağı konusunda bir şeyler mırıldandı ve karşılığında başlar onayla sallandı. Hikâyelerde kimsenin hayatı bu kadar karmaşık olmuyordu.

Nerilea geri döndü ve Davram Bashere ile, Caemlyn'deki Aiellerin önderi olan Bael'i bulduğunu söyledi. Rand hemen kılıç kemerini çıkardı, Fedwin de öyle. Jalani kılıçları ve Ejder Asası'nı koyabilmeleri için büyük bir deri çanta çıkardı. Çantayı, kılıçlar zehirli yılanlarmış, hatta uzun zaman önce ölmüş ve çürümüşler gibi uzakta tuttu. Aslında, çantada yılan olsa bu kadar tereddütle tutmazdı. Rand Corana'nın uzattığı başlıklı pelerini giydi, bileklerini arkaya uzattı ve Sulin bir iple bağladı onları. Bir yandan da gergin gergin mırıldandı.

"Bu saçmalık. Islaktopraklılar bile saçmalık derdi."

Rand irkilmemeye çalıştı. Kadın güçlüydü ve gücünün her zerresini kullanıyordu. “Bizden çok sık kaçtın, Rand al’Thor. Kendini hiç önemsemiyorsun.” Onu, kendisiyle yaşıt bir erkek kardeş olarak görüyordu, ama zaman zaman sorumsuzluk yapan bir erkek kardeş gibi. “*Far Dareis Mai* şerefini taşıyor, ama senin umurunda bile değil.”

Kendi bilekleri bağlanırken Fedwin dik dik baktı, ama aslında onu bağlayan Kız pek az güç harcıyordu. İzlemekte olan Jonan ve Eben kaşlarını çattılar. Bu plan Sulin gibi, onların da hiç hoşuna gitmemişti. Ve yine Sulin gibi, onlar da pek anlamamıştı. Yenidendoğan Ejder’in yaptıklarını açıklaması gerekmezdi, *Car’a’carn* ise nadiren açıklardı. Ama hiç kimse bir şey demedi. Bir silah şikâyet etmezdi.

Sulin Rand’ın önüne çıktığı zaman, yüzüne bir bakış fırlattı ve nefesi kesildi. “Sana bunu yaptılar,” dedi yumuşak sesle ve ağır çelikli kemer bıçağına uzandı. Otuz santimden daha uzundu, neredeyse kısa bir kılıç kadar, ama bunu bir Aiel’e söylemek için aptal olmak gerekirdi.

“Başlığı çek,” dedi Rand ona kabaca. “Asıl mesele kimsenin beni Bael ile Bashere’in yanına varmadan tanımaması.” Kadın duraksadı, Rand’ın gözlerine baktı. “Başlığı çek dedim,” diye hırladı Rand. Sulin çoğu erkeği çıplak elleri ile öldürebilirdi, ama başlığı Rand’ın yüzünün çevresine çekip düzelten parmakları nazikti.

Jalani bir kahkaha patlatarak başlığı Rand’ın gözlerine kadar indirdi. “Şimdi kimsenin seni tanımayacağından emin olabilirsin, Rand al’Thor. Ayaklarına yol göstermemiz için bize güvenmek zorundasın.” Kızların çoğu güldü.

Rand gerildi, *saidin* kavrayacakken kendini engelledi. Zar zor. Lews Therin hırladı, gevezelendi. Rand kendini normal nefes almaya zorladı. Mutlak karanlıkta değildi. Başlığın kenarından ay ışığını görebiliyordu. Buna rağmen, Sulin ile Enaila kollarını tutup onu yürüttüğü zaman ayağı takıldı.

“Bundan daha iyi yürüyebilecek kadar büyüdüğünü sanıyordum,” diye mırıldandı Enaila, sahte bir şaşkınlık içinde. Sulin’in eli oynadı. Rand’ın, onun kolunu okşadığını fark etmesi için biraz zaman geçmesi gerekti.

Tek görebildiği tam önünde olanlardı, ahır avlusunun ay ışığı ile aydınlanmış taşları, sonra taş basamaklar, lamba ışığı altında mermerden yerler, bazen uzun, halıdan bir yolluk. Gölgeler oynayınca gözlerini zorluyor, *saidin* varlığı arıyordu ya da daha kötüsünü, bir kadının *saidar*’a kucak açtığını anlatan karıncalanmayı. Bu şekilde körlemesine giderken,

saldırıya uğradığını çok geç olmadan anlayamayabilirdi. Gece görevleri peşinde seğirten birkaç hizmetkârın fısıltılarını duydu, ama kimse iki başlıklı tutsağı götüren beş Kız'ı durdurmadı. Bael ve Bashere sarayda yaşarken ve adamları Caemlyn'de bekçilik yaparken, bu koridorlarda alışılmadık manzaralara tanık olmuşlardı kuşkusuz. Bir labirentte yürümek gibiydi. Ama diğer yandan, Emond Meydanı'ndan ayrıldığından beri Rand o ya da bu labirentte yürüyüp duruyordu zaten, hatta açık bir yolda yürüdüğünü sanırken bile.

Açık bir yol görsem tanır mıyım acaba? diye merak etti. *Belki de bu kargaşayı o kadar uzun süredir yaşıyorum ki açık bir yolun bile tuzak olduğunu sanırım.*

Açık yol diye bir şey yoktur. Yalnızca tuzaklar, çelmeler ve karanlık vardır. Lews Therin'in hırlaması terli, çaresiz geliyordu kulağa. Tıpkı Rand'ın hissettiği gibi.

Sulin sonunda onları bir odaya sokup kapıyı kapattığında, Rand başlığı atmak için başını şiddetle salladı –ve bakakaldı. Bael ile Davram'ı görmeyi beklemişti, ama Davram'ın karısı Deira'yı, Melaine ve Dorindha'yı görmeyi beklememişti.

"Seni görüyorum, *Car'a'carn.*" Rand'ın gördüğü en uzun boylu adam olan Bael *cadin'sor* içinde, yeşil beyaz seramiklerin üzerine bağdaş kurmuştu. Üzerinde, rahatken bile bir yürek atımı kadar süre içinde harekete geçebileceğini söyleyen bir hava vardı. Goshien Aiellerinin klan şefi genç değildi –hiçbir klan şefi genç olmazdı– ve koyu kızılımsı saçları grileşmeye yüz tutmuştu, ama onun yaşlanıp yumuşadığını düşünecek herkesi bir sürpriz bekliyordu. "Her zaman su ve gölge bulasın. *Car'a'carn*'ın yanında duruyorum ve mızraklarım da benim yanımda duruyor."

"Su ve gölge iyi, güzel," dedi Davram Bashere, bacağını koltuğunun yaldızlı kolçağına atarak, "ama ben serin şarabı tercih ederim." Enaila'dan biraz uzun olan adamın kısa, mavi ceketinin önü açılmıştı ve esmer yüzünde ter parlıyordu. Görünürdeki üşengeçliğine rağmen, haşin, çekik gözleri ve kalın, gri telli bıyıkları üzerindeki kartal gagasına benzeyen burnu ile, Bael'den de sert görünüyordu. "Kaçışınızı ve zaferinizi tebrik etmek isterim. Ama neden tutsak kılığına girdiniz?"

"Ben üzerimize Aes Sedaileri salıp salmayacağını bilmeyi tercih ederim," diye araya girdi Deira. Altın işlemeli yeşil ipek elbise giymiş iri yarı bir kadındı ve Faile'in annesiydi. Odada, Somara dışında bütün

Kızlardan uzundu. Uzun, siyah saçlarının şakakları kırlaşmıştı. Burnu kocasınınkinden biraz daha az belirgindi. Aslında, haşinlik konusunda kocasına ders verebilirmiş gibi görünüyordu ve bir açıdan kızına çok benziyordu. Deira kocasına sadıktı, Rand'a değil. "Aes Sedaileri *tutsak* aldınız! Şimdi bütün Beyaz Kule'nin tepemize yığılmasını mı beklemeliyiz?"

"Bunu yapacak olurlarsa," dedi Melaine keskin bir sesle, şalını düzelterek, "hak ettikleri muameleyi görürler." Güneş saçlı, yeşil gözlü ve güzeldi, yüzüne bakarak, Rand'dan ancak birkaç yaş büyük olabilirdi. Kadın bir Bilge'ydi ve Bael ile evliydi. Bilgelerin Aes Sedailer konusundaki görüşlerini değiştirmelerine her ne sebep olmuşsa, en fazla Melaine, Amys ve Bair'in görüşleri değişmişti.

"Benim bilmek istediğim," dedi üçüncü kadın, "Colavaere Saighan konusunda ne yapacağın." Deira ile Melaine önem sahibi kadınlardı ve bunu gösteriyorlardı, ama Dorindha bu konuda ikisini de yaya bırakırdı, ama bunu nasıl yaptığını görmek kolay değildi. Dumanlı Pınarlar Mezrası'nın çatıhanımı olan Dorindha sağlam yapılı, anaç bir kadındı, güzelden çok düzgün hatlı olduğu söylenebilirdi, mavi gözlerinin köşelerinde kırışıklar, açık kızıl saçlarında beyaz teller vardı, ama beyni olan her göz, üç kadın arasında asıl etkili olanın Dorindha olduğunu anlardı. "Melaine Bair'in Colavaere Saighan'ı pek önemli saymadığını söylüyor," diye devam etti Dorindha, "ama ilerideki savaşı görmek ve ayağının dibindeki akrebi gözden kaçırmak konusunda Bilgeler de erkekler kadar kör olabilir." Melaine'e bahşettiği gülümseme ile, sözlerinin acılığını aldı; Melaine'in gülümsemesi, üzerine alınmadığını anlatıyordu. "Bir çatıhanımının işi, herhangi birini sokmadan o akrepleri bulmaktır." Kadın aynı zamanda Bael'in karısıydı, Rand'ı hâlâ rahatsız eden bir gerçek, hem de bu Dorindha'nın ve Melaine'in kendi seçimleri olduğu halde. Belki de kısmen bu yüzden; Aieller arasında, karısı bir karı-kardeş seçmişse, bir erkeğin pek az söz hakkı oluyordu. Aieller arasında bile çok rastlanan bir şey değildi.

"Colavaere çiftçiliğe başlıyor," diye hırladı Rand. Şaka yapıp yapmadığını merak ederek, gözlerini kırpıştırarak baktılar ona. "Güneş Tahtı yine boş ve Elayne'i bekliyor." Dinleyicilere karşı bir koruma büyüsü örmeyi düşünmüştü, ama böyle bir şey yapsa, erkek ya da kadın, arayış içinde olan herhangi biri sezerdi ve varlığı ilginç bir şeyler söylendiğini ilan

ederdi. Eh, burada söylenen her şey kısa zamanda Ejderduvarı'ndan denize kadar her yerde öğrenilecekti zaten.

Jalani hançerini kınına sokuyor, Fedwin bileklerini ovuşturuyordu. Kimse dönüp bakmadı onlara; bütün gözler Rand'ın üzerindeydi. Rand Nerilea'ya kaşlarını çatarak bağlı ellerini salladı. Sonunda Sulin ipleri kesti. "Bunun bir aile toplantısı olacağını fark etmemiştim." Belki Nerilea biraz mahcup görünüyordu, ama onun dışında kimse değildi.

"Evlendikten sonra," diye mırıldandı Davram gülümseyerek, "karından neleri saklayacağını büyük dikkatle seçmen gerektiğini öğrenirsin." Deira dudaklarını büzerek, tepeden baktı ona.

"Eşler büyük tesellidir," diye güldü Bael, "eğer bir erkek onlara çok şey anlatmazsa." Dorindha gülümseyerek parmaklarını onun saçlarında dolaştırdı –ve bir an, kafasını koparacakmış gibi kavradı o saçları. Bael homurdandı, ama yalnızca Dorindha'nın parmakları yüzünden değil. Melaine küçük, kemer bıçağını ağır eteğine sildi ve kınına kaldırdı. İki kadın adamın başının üzerinden birbirlerine sırıttılar. Bael omzunu ovaladı. *Cadin'sor*'u küçük bir kan damlası ile lekelenmişti. Deira düşünceli düşünceli başını salladı; aniden aklına bir fikir gelmiş gibiydi.

"Hangi kadından, onu Yenidendoğan Ejder ile evlendirecek kadar nefret edebilirim ki?" dedi Rand soğuk soğuk. Bu, elle dokunulabilecek kadar sert bir sessizlik yarattı.

Rand öfkesini dizginlemeye çalıştı. Bunu beklemeliydi. Melaine yalnızca bir Bilge değildi, aynı zamanda bir düşgezgini idi. Amys ve Bair de öyle. Başka becerilere ek olarak, düşlerinde birbirleri ve diğerleri ile konuşabiliyorlardı; faydalı bir beceri, ama Rand için yalnızca bir kez yapmışlardı. Bu Bilgeleri ilgilendiren bir şeydi. Melaine'in olan biten her şeyden haberi olmasına şaşmamak gerekirdi. Bilgeleri ilgilendiren bir şey olsa da olmasa da, Dorindha'ya her şeyi anlatmasına şaşmamak gerekirdi; iki kadın hem en iyi arkadaş, hem de kardeş gibiydiler. Melaine Bael'e kaçırma olayını anlatmışsa, elbette o da Bashere'e anlatacaktı; Bashere'in bunu karısından saklamasını beklemek, evin yanmakta olduğunu sır olarak saklamasını beklemekten farksız olurdu. Rand öfkesini santim santim içine çekti, bastırdı.

"Elayne geldi mi?" Sesinin kayıtsız çıkması için çaba göstermişti ve başaramamıştı. Fark etmez. Endişelenmek için sebebi olduğunu herkes biliyordu. Andor Cairhien kadar huzursuz olmayabilirdi, ama iki ülkeyi de

düzene kavuşturmanın en hızlı yolu Elayne’i tahta oturtmaktı. Belki tek yolu.

“Henüz gelmedi.” Bashere omuzlarını silkti. “Ama kuzeyden bazı hikâyeler geldi. Aes Sedailer bir ordu eşliğinde, Murandy ya da belki Altara’da bir yerdeymişler. Bu genç Mat ile Kızıl El Birliği, Kız-Veliaht ile Siuan Sanche indirildiği zaman Kule’den kaçan Aes Sedailer olabilir.”

Rand, bileklerinde iplerin sürtündüğü yerleri ovaladı. Bütün bu “tutsaklık” oyunu Elayne’in çoktan gelmiş olması olasılığına karşıydı. Elayne ve Aviendha’nın. Ki onlar geldiğini öğrenemeden gelip gidebilsin. Belki onları görmenin de bir yolunu bulabilirdi. Belki... Aptalın tekiydi, bu konuda belki falan yoktu.

“O Aes Sedailerin de size yemin etmesini isteyecek misiniz?” Deira’nın sesi, yüzü kadar soğuktu. Deira Rand’dan hoşlanmıyordu; ona göre, kocası, büyük olasılıkla sonunda başının Tar Valon kapısında bir kazığa geçirileceği bir yola koyulmuştu ve onu o yola koyan da Rand’dı. “Beyaz Kule Aes Sedaileri zorlamanıza sessiz kalmayacaktır.”

Rand ona hafifçe eğildi; kadın bunu alay sanmışsa kavrulabilirdi. Deira ni Ghaline t’Bashere ona asla bir unvanla hitap etmiyordu, adını bile kullanmıyordu; bir uşakla konuşur gibi konuşuyordu onunla, hem de pek zeki ve güvenilir olmayan bir uşakla konuşur gibi. “Yemin etmeyi seçerlerse yeminlerini kabul ederim. Tar Valon’a dönmeye hevesli çok Aes Sedai olduğundan kuşkuluyum. Aksini seçerlerse, bana karşı çıkmadıkları sürece kendi yollarına gidebilirler.”

“Beyaz Kule sana karşı çıkıyor,” dedi Bael, yumruklarını dizlerine dayayıp öne eğilerek. Mavi gözlerinin yanında Deira’nın sesi sıcak kalırdı. “Bir kez üzerine gelen düşman yine gelecektir. Durdurulmadığı sürece. Mızraklarım *Car’a’carn* nereye işaret ederse gidecektir.” Melaine başını salladı, elbette; büyük olasılıkla bütün Aes Sedailerin, kalkan konulmuş, elleri ve ayakları bağlanmasa bile başlarına nöbetçi konulmuş bir halde diz çökmesini istiyordu. Ama Dorindha da başını salladı, Sulin de. Bashere düşünceli düşünceli bıyıklarını sıvazladı. Rand, gülmeli mi, ağlamalı mı, bilemiyordu.

“Beyaz Kule’ye savaş açmadan da tabağımın yeterince dolu olduğunu düşünmüyor musunuz? Elaida gırtlağımı kavradı ve tokadı yedi.” Ateşlerle patlayan toprak, parçalanan bedenler. Midelerini patlayasıya dolduran kuzgunlar ve akbabalar. Kaç kişi ölmüştü? “Elaida’nın burada bırakacak kadar sağduyusu varsa, ben de bırakırım.” Ondan güvenmesini

istemedikleri sürece. Sandık. Aniden karanlık ve susuzluk hakkında sızlanmaya başlayan Lews Therin'in yalnızca yarı yarıya farkında, başını iki yana sallıyordu. Görmezden gelebilirdi, görmezden gelmek zorundaydı, ama unutamaz, güvenemezdi.

Bael ile Bashere'i, bir kez başladıktan sonra Elaida'nın duracak kadar sağduyusu olup olmadığı üzerine tartışmaya bırakarak duvarın dibindeki harita kaplı masanın başına gitti. Masanın dayandığı duvara, ön planda Andor'un Beyaz Aslanı'nın bulunduğu bir savaş sahnesi betimleyen bir duvar halısı asılmıştı. Görünüşe göre Bael ile Bashere bu odayı plan yapmak için kullanıyorlardı. Haritaları biraz karıştırınca aradığı haritayı buldu, Puslu Dağlar'dan Erinin Nehri'ne kadar bütün Andor'u, aynı zamanda güneyde kalan ülkelerin bazı kısımlarını, Ghealdan, Altara ve Murandy'yi gösteren bir harita.

"Ağaçkatillerinin topraklarında tutsak tutulan kadınların sorun yaratmasına izin verilmiyor, diğerleri neden sorun yaratsın?" dedi Melaine, görünüşe göre Rand'ın işitmediği bir şeye yanıt olarak. Sesi öfkeliydi.

"Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız, Deira t'Bashere," dedi Dorindha sakinlikle; kadın nadiren öfkelenirdi. "Cesaretini koru, o zaman gitmemiz gereken yere varırız."

"Bir uçurumdan aşağı atladığında," diye yanıt verdi Deira, "cesaretini korumak dışında bir şey yapmak için artık çok geçtir. Ve uçurumun dibinde, düşeceğin yerde bir saman yığını olduğunu ummak dışında." Kocası, kadın şaka yapmış gibi güldü. Ama Deira hiç de şaka yaparmış gibi konuşmamıştı.

Rand haritayı yaydı, köşelerini mürekkep ve kum şişeleri ile tutturdu ve mesafeleri parmakları ile ölçtü. Söylentiler Altara ya da Murandy'de olduğunu söylüyorsa Mat pek hızlı ilerlemiyordu. Birlik'in ne kadar hızlı ilerlediği ile gurur duyardı. Belki hizmetkârları ve arabaları ile Aes Sedailer yavaşlatıyordu onu. Belki Rand'ın sandığından daha fazla Aes Sedai vardı. Rand yumruklarını sıktığını fark etti ve açtı onları. Elayne'e ihtiyacı vardı. Burada ve Cairhien'de tahta oturması için; ona bu yüzden ihtiyacı vardı. O kadar. Aviendha... Ona ihtiyacı yoktu, hem de hiç ve kız kendisinin de ona ihtiyaç duymadığını açık açık ifade etmişti. Rand'dan uzaktayken güvendeydi. Onları kendisinden olabildiğince uzak tutarak, ikisinin de güvende olmasını sağlayabilirdi. Işık, onları bir kez görebilse. Ama Perrin inatçılık ederken, Mat'e ihtiyacı vardı. Mat'in aniden savaşla ilgili her

konuda nasıl uzman hale geldiğinden emin değildi, ama Mat'in fikirlerine Bashere bile saygı duyuyordu. En azından savaş konusundaki fikirlerine.

"Ona bir *da'tsang* gibi davrandılar," diye hırladı Sulin ve diğer Kızlardan bazıları da sözsüz bir yankı gibi hırladılar.

"Biliyoruz," dedi Melaine sence. "Onlarda hiç şeref yok."

"Tarif ettiğiniz durumdan sonra gerçekten de uzak duracak mıdır?" diye sordu Deira, inanmakta güçlük çekermiş gibi.

Harita Illian'ı göstermiyordu –masadaki hiçbir harita o ülkenin bir kısmını bile göstermiyordu– ama Rand'ın eli Murandy üzerinde aşağı doğru kaydı. Illian sınırlarından biraz içerideki Doirlon Tepeleri'ni hayal edebiliyordu. Bir haritada, o tepelerde, hiçbir istilacı ordunun göz ardı edemeyeceği yamaç kalelerini gösteren bir çizgi olurdu. "Ve dört yüz elli kilometre kadar doğuda, Maredo Ovaları'nın ötesinde, Aiel Savaşı sırasında Tar Valon önünde toplanan uluslararası ordulardan bu yana görülmemiş bir ordu vardı. Belki, Artur Şahinkanadı'nın zamanından bu yana görülmemiş bir ordu. Tearlılar, Cairhienliler, Aieller, hepsi Illian'ı ezmek üzere pozisyon almıştı. Perrin kumanda etmeyecekse, o zaman Mat etmeliydi. Yalnız, yeterince zaman yoktu. Asla yeterince zaman olmuyordu.

"Gözlerim kavrulsun," diye mırıldandı Davram. "Bundan hiç bahsetmedin, Melaine. Leydi Caraline, Lord Toram ve Yüksek Lord Darlin şehrin hemen dışında kamp kurmuşlar, öyle mi? Böyle bir zamanda tesadüfen bir araya gelmiş olamazlar. Sen kim olursan ol, kapının hemen önünde bir engerek yuvası var."

"Bırak *algai'd'siswai*'ler dans etsin," diye yanıt verdi Bael. "Ölü engerekler kimseyi ısıramaz."

Sammael kendini her zaman iyi savunmuştu. Lews Therin, Gölge Savaşı'ndan böyle hatırlıyordu. Kafatasının içinde iki adam varken, belki de anıların birbirlerine sızması beklenmesi gereken bir şeydi. Yoksa Lews Therin de aniden kendisini koyun gütmek, odun kesmek, tavukları beslemekle ilgili anıları hatırlarken mi bulmuştu? Rand uzaktan uzağa duyabiliyordu onu; öldürmek, yok etmek hakkında atıp tutuyordu; Terkedilmişlere dair düşünceler Lews Therin'i deliliğin eşiğinden aşırıyordu neredeyse.

"Deira t'Bashere doğru söylüyor," dedi Bael. "Düşmanlarımız yok olana kadar yürüdüğümüz yoldan ayrılmamalıyız, yoksa biz yok oluruz."

"Ben bu şekilde kastetmemiştim," dedi Deira kuru kuru. "Ama haklısın. Artık başka seçeneğimiz yok. Düşmanlarımız yok olana kadar; aksi halde

biz yok oluruz."

Haritayı incelerken Rand'ın kafasının içinde ölüm, yıkım ve delilik yüzüyordu. Ordu saldırdıktan kısa süre sonra Sammael o kalelerde olacaktı, bir Terkedilmiş'in gücü ve Efsaneler Çağı'nın bilgisi ile Sammael. Kendine Lord Brend diyordu, Dokuzlar Konseyi'nin bir üyesi ve Terkedilmişlerin serbest olduğunu inkâr edenler ona Lord Brend diye hitap ediyordu, ama Rand onu tanıyordu. Lews Therin'in anıları ile, Sammael'in yüzünü biliyordu, iliklerine dek tanıyordu onu.

"Dyelin Taravin, Naean Arawn ve Elenia Sarand ile ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu Dorindha. "İtiraf etmeliyim, bu, insanları bir yerlere kapatma meselesini anlamıyorum."

"O kadının yaptıkları önemli değil," dedi Davram. "Beni ilgilendiren o Aes Sedailerle yaptığı görüşmeler."

"Dyelin Taravin aptalın teki," diye mırıldandı Melaine. "*Car'a'carn*'ın Amyrlin Makamı'nın önünde diz çöktüğü söylentilerine inanıyor. O, Aes Sedailer izin vermediği sürece saçlarını bile fırçalamaz."

"Onu yanlış anlıyorsun," dedi Deira kararlılıkla. "Dyelin Andor'a hükmedecek kadar güçlüdür; Aringill'de kanıtladı bunu. Elbette Aes Sedaileri dinliyor –ancak bir ahmak Aes Sedaileri duymazdan gelir– ama dinlemek demek itaat etmek demek değildir."

Dumai Kuyuları'ndan getirilen arabalar yeniden aranmalıydı. Şişman, küçük adam *angreal*'i bir yerlerde olmalıydı. Kaçan Aes Sedailerin hiçbiri, onun ne olduğu konusunda en ufak fikre sahip olamazdı. Belki, biri Yenidendoğan Ejder'den bir hatırayı kesesine atmamışsa. Hayır. Arabalarda bir yerde olmalıydı. O *angreal* ile, Rand Terkedilmişlerden herhangi biri ile boy ölçüşebilirdi. O olmadan... Ölüm, yıkım ve delilik.

Aniden bir süredir işitmekte olduğu şeyleri kavradı. "O neydi?" diye sordu, fildişi kakmalı masadan o tarafa dönerek.

Şaşkın yüzler ona döndü. Jonan çömelip, kapı kasasına sırtını verdiği yerden doğruldu. Rahatça topuklarının üzerine çökmüş olan Kızlar aniden tetiktelik kazandılar. Kendi aralarında aylak aylak konuşuyorlardı; artık Rand'ın yanında onlar bile ihtiyatlı davranıyordu.

Melaine fildişi kolyelerinden birini yoklayarak Bael ve Davram ile bakıştı, sonra herkes adına konuştu. "Davram Bashere'in Yeni Şehir dediği yerde. Gümüş Kuğu adlı bir handa dokuz Aes Sedai var." "Han" ve "şehir" sözcüklerini garipser gibi söylemişti; Ejderduvarı'nı aşana kadar bu terimleri yalnızca kitaplardan tanıyordu. "Davram ve Bael, sana karşı bir

şey yapana kadar onları rahat bırakmamız gerektiğini söylüyor. Bence sen Aes Sedaileri beklemek konusunda dersini aldın, Rand al'Thor."

"Eğer bir hata varsa, benim hatam," diye içini çekti Bashere. "Ama Melaine ne yapmayı düşünüyor, bilemiyorum. Sekiz Aes Sedai bir ay önce, sen ayrılmadan hemen önce Gümüş Kuğu'ya yerleşti. Zaman zaman birkaçı daha gelip gidiyor, ama asla bir yerde on taneden fazlası olmuyor. Başkalarından uzak duruyorlar, sorun yaratmıyorlar ve Bael ya da benim öğrenebildiğimize göre soru sormuyorlar. Şehre birkaç da Kızıl Aes Sedai geldi; iki kez. Gümüş Kuğu'dakilerin hepsinin Muhafızı var, ama bunların asla olmuyor. Kızıl olduklarından eminim. İki üç tanesi geliyor. Siyah Kule'ye gidip gelen adamları soruşturuyorlar, bir gün sonra da gidiyorlar. Pek bir şey öğrenemeden, bana sorarsanız. O Siyah Kule, sır saklamak konusunda bir kale kadar iyi. Hiçbiri sorun çıkarmadı ve ben, şart olduğundan emin olana kadar onları rahatsız etmemeyi tercih ederim."

"Bunu kastetmemiştim," dedi Rand yavaşça. Bashere'in karşısında bir sandalyeye oturdu. Oymalı kolçakları öyle kavramıştı ki parmak boğumları acıyordu. Burada toplanan Aes Sedailer, Cairhien'de toplanan Aes Sedailer. Tesadüf mü? Lews Therin, ölüm ve ihanet hakkında, ufukta gürleyen bir gök gürültüsü gibi homurdanıyordu. Taim'i uyarması gerekecekti. Gümüş Kuğu'daki Aes Sedailer hakkında değil –Taim biliyor olmalıydı zaten; neden hiç bahsetmemişti?– onlardan uzak durmak, Asha'manları da onlardan uzak tutmak hakkında. Dumai Kuyuları bir son olacaksa, burada yeni bir başlangıç yapılamazdı. Çok şey kontrolden çıkar gibiydi. Hepsini birden toparlamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sayıları o kadar çok oluyordu ve kontrolden o kadar çabuk çıkıyorlardı. Eninde sonunda her şey paramparça olacaktı. Düşünce boğazını kurutuyordu. Thom Merrilin ona top çevirmeyi biraz öğretmişti, ama bu işte hiç iyi değildi. Şimdi, gerçekten iyi olmak zorundaydı. Boğazını ıslatacak bir şey olmasını diledi.

Bu, sonuncusunu yüksek sesle söylediğini, Jalani çömeldiği yerden doğrulup odanın karşı tarafına, küçük bir masanın üzerinde yüksek, gümüş bir sürahinin durduğu yere yürüdüğü zaman fark etti ancak. Jalani çekiç işi, gümüş bir kadeh doldurdu ve gülümseyerek Rand'a getirdi. Kadehi uzatırken ağzını açtı. Rand kaba bir şey bekliyordu, ama kızın yüzüne bir değişiklik gelmişti. Tek söylediği, *"Car'a'carn,"* oldu, sonra diğer Kızların yanındaki yerine döndü. Öyle vakurdu ki Dorindha'yı, belki Deira'yı taklit ettiği söylenebilirdi. Somara el konuşması yaptı ve aniden bütün Kızlar

kıpkırmızı kesildiler, kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdılar. Jalani dışında bütün Kızlar. O da diğerleri kadar kızarmıştı.

Şarap puncu erik tadındaydı. Rand küçükken ırmağın karşısındaki meyve bahçelerine gittiğini, ağaçlara tırmanıp tombul, kırmızı erikleri topladığını hatırlayabiliyordu... Başını arkaya atarak kadehini boşalttı. İki Nehir'de erik ağaçları vardı, ama erik ağacı dolu meyve bahçeleri yoktu ve ağaçlar ırmağın karşı tarafında değildi. *Lanet anılarını kendine sakla*, diye hırladı Lews Therin'e. Kafasının içindeki adam bir şeye güldü, kendi kendine sessizce kıkırdadı.

Bashere Kızlara kaşlarını çattı, sonra Bael'e ve karılarına baktı, Hepsinin suratı taş gibiydi, Bashere başını iki yana salladı, Bael ile iyi anlaşıyordu, ama genel olarak Aieller onu hayretten hayrete düşürüyordu, "Madem kimse bana içki getirmiyor," dedi, doğrularak. Gidip kendine bir kadeh doldurdu. Gür bıyıklarını ıslatan, uzun bir yudum aldı. "İşte bu serinletiyor adamı, Taim'in adam bulma tarzı, Yenidendoğan Ejder'i takip etmek isteyen herkesi süpürüp götürüyor gibi. Adam bana, sizin Asha'manlarda her ne olması gerekiyorsa, ondan yoksun olanlardan, oldukça iyi bir ordu gönderdi. Hepsi gözlerini faltaşı gibi açarak, havadaki deliklerden geçmek konusunda konuşuyor, ama hiçbiri Siyah Kule'ye yaklaşmamış bile, Genç Mat'in fikirlerinden birkaçını deniyorum."

Rand boş kadehini sallayarak bu konuyu bir kenara süpürdü. "Bana Dyelin'den bahsedin." Taravin Evi'nden Dyelin, Elayne'e bir şey olursa tahta geçecekti, ama Rand kadına Elayne'i Caemlyn'e getirttiğini söylemişti. "Aslan Tahtı'nı alabileceğini düşünüyorsa, ona da bir çiftlik bulabilirim."

"Tahtı almak mı?" dedi Deira inanmazlıkla ve kocası bir kahkaha patlattı.

"Islaktopraklı âdetlerini anlamıyorum," dedi Bael, "ama yaptığı şeyin bu olduğunu hiç sanmıyorum."

"Tam tersine." Davram sürahiyi getirip Rand'ın kadehini doldurdu. "Kadının gözüne girmeye çalışan bazı düşük lord ve leydiler Aringill'de onu desteklediklerini ilan ettiler. Leydi Dyelin çabuk hareket eden biri. Dört gün içinde, Kız-Veliaht Elayne'e ihanetten, önderlerinden iki kişiyi astırdı ve yirmisini de kırbaçlattı." Adam onaylarcasına güldü. Karısı burnunu çekti. Büyük olasılıkla ona kalsa, Aringill'den Caemlyn'e kadar, yol boyunca darağaçları diktirirdi.

“O zaman, Andor’a onun hükmetmesi meselesi nedir?” diye sordu Rand. “Ve Elenia ila Naean’ı hapsetmesi?”

“Taht üzerinde hak iddia edenler onlar,” dedi Deira, kara gözleri öfkeyle ışıldayarak.

Bashere başını salladı. Şimdi çok daha sakindi. “Daha üç gün oldu. Colavaere’in taç giydiği haberi duyulunca, Cairhien’den gelen, sizin Tar Valon’a gittiğiniz söylentileri daha gerçek gelmeye başladı kulaklara. Ticaret yine hızlanmaya başladığından, Cairhien ile Caemlyn arasında öyle çok güvercin gidip geliyor ki sırtlarına basa basa iki şehir arasında yürüyebilirsin.” Sürahiyi yerine koydu ve sandalyesine döndü. “Naean sabah tahtın kendisine ait olduğunu iddia etti, Elenia öğleden önce ve gün batımında Dyelin, Pelivar ile Luan’a ikisini de tutuklatmıştı. Ertesi sabah Dyelin’i Naip ilan ettiler. Elayne’in adına, Elayne dönene kadar. Andor’daki Evlerin büyük çoğunluğu Dyelin’i desteklediklerini ilan ettiler. Sanırım bazıları onun tahta oturmasını tercih eder, ama Aringill en güçlülerinin bile dillerini tutmasını sağlıyor.” Bashere tek gözünü kapatarak Rand’a işaret etti. “Sizden hiç bahsetmiyorlar. Bu iyi mi, kötü mü, ancak benimkinden daha bilge bir baş söyleyebilir.”

Deira burnundan aşağı bakarak serinkanlılıkla gülümsedi. “Saraydan serbestçe faydalanmasına izin verdiğiniz o... tükürük yalayıcılar... hepsi şehirden kaçtı, görünüşe göre. Söylentilere göre bazıları Andor’dan kaçmış. Biliyor olmalısınız, hepsi ya Elenia’yı ya da Naean’ı destekliyordu.”

Rand kadehini dikkatle sandalyenin yanında, yere bıraktı. Lir, Arymilla ve kalanların kalmasına sırf, Dyelin ile onu destekleyenleri kendisi ile işbirliği yapmaya zorlamak için izin vermişti. Onlar Andor’u asla Lord Lir gibilere bırakmazlardı. Zamanla, Elayne’in geri dönüşü ile, hâlâ işe yarayabilirdi. Ama her şey gittikçe daha hızlı hareket ediyordu ve kontrol parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Ama hâlâ kontrol edebileceği birkaç şey vardı.

“Şuradaki, Fedwin, bir Asha’man,” dedi. “Gerekirse bana, Cairhien’e mesaj getirebilir.” Bunu dik dik Melane’e bakarak söylemişti, kadın son derece ılımlı bakışlarla karşılık verdi. Deira Fedwin’i, aşırı hevesli bir köpeğin halının üzerine bıraktığı ölü bir sıçanmış gibi süzdü. Davram ve Bael daha düşünceliydi; Fedwin o bakışlar altında daha dik durmaya çalıştı. “Kim olduğunu başkaları öğrenmesin,” diye devam etti Rand. “Hiç kimse. Bu yüzden siyah ceket giymiyor. Bu gece Lord Semaradrid ile Yüksek Lord Weiramon’a da birer kişi götürüyorum. Doirlon Tepeleri’nde Sammael ile

karşı karşıya geldiklerine buna ihtiyaçları olacak. Ben daha bir süre Cairhien’le uğraşıyor olacağım, anlaşılan.” Belki Andor’la da.

“Bu, sonunda mızrakları ileri süreceksin anlamına mı geliyor?” dedi Bael. “Bu gece mi emir veriyorsun?”

Rand başını salladı ve Bashere kocaman bir kahkaha patlattı. “İşte bu iyi bir şarabı hak ediyor. Ya da bir insanın kanını lapa kadar koyulaştıran bir sıcak olmasaydı hak ederdi.” Kahkahası yüz buruşturmaya dönüştü. “Yak beni, keşke ben de orada olabilseydim. Yine de, herhalde Yenidendoğan Ejder adına Caemlyn’i idare etmek de hafife alınacak iş değil.”

“Her zaman kılıçların çekildiği yerde olmak istersin, kocacığım.” Deira sevgiyle konuşmuştu.

“Beşte bir,” dedi Bael. “Sammael düştüğü zaman Illian’da beşte bire izin verecek misin?” Aiel gelenekleri, silah zoru ile alınan bir yerde buldukları her şeyin beşte birine el koyma hakkı veriyordu onlara. Rand Caemlyn’de yasaklamıştı; Elayne’e bu kadar bile olsa, yağmalanmış bir şehir teslim etmeyecekti.

“Beşte biri alacaklar,” dedi Rand, ama onun aklındaki Sammael ya da Illian değildi. *Elayne’i çabuk getir, Mat.* Kafasının içinde, Lews Therin’in çirkin gülüşünün üzerinde, çılgınca dolaştı bu düşünce. *Hem Andor, hem Caemlyn yüzüme patlamadan önce, çabuk getir onu.*

8
Kukla

“Yarın burada durmalıyız.” Egwene katlanır sandalyesinde dikkatle kıpırdandı; zaman zaman kendiliğinden katlanma eğilimi gösteriyordu. “Lord Bryne ordunun erzak stokunun azaldığını söyledi. Bizim kampımızda, her şey kesinlikle eksik.”

Önündeki tahta masanın üzerinde iki güdük donyağından mum yanıyordu. Masa da katlanıyor, kolaylıkla taşınabiliyordu, ama sandalyeden daha sağlamdı. Çalışma odası görevi gören çadırdaki mumlar, merkez direkte, tavana yakın bir yağ lambasının aydınlığını tamamlıyordu. Loş, sarı ışık titreşiyor, solgun gölgelerin yamalı çadır bezinden duvarlarda dans etmesine sebep oluyordu. Amyrlin’in Beyaz Kule’deki çalışma odasının ihtişamından çok uzaktı, ama bu Egwene’i rahatsız etmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, kendisi de genelde Amyrlin Makamı ile ilişkilendirilen ihtişamdan çok uzaktı. Bir yabancının Amyrlin olduğuna inanmasının tek sebebinin omuzlarındaki yedi çizgili etol olacağını çok iyi biliyordu. Bunu son derece aptalca bir şaka saymazlarsa. Beyaz Kule tarihinde tuhaf şeyler olmuştu –Siuan o olaylardan bazılarının gizli detaylarını anlatmıştı– ama Egwene’in Amyrlin olması kadar tuhaf bir şey olmamıştı kuşkusuz.

“Dört beş gün daha iyi,” dedi Sheriam düşünceli düşünceli, kucağındaki kâğıtları inceleyerek. Hafifçe tombul, yüksek elmacık kemikli, çekik, yeşil gözlü bir kadındı. Masanın önündeki iki dingildek tabureden birine tünemiş olmasına rağmen koyu yeşil binici elbisesi içinde hem zarif, hem de etkili görünmeyi başarıyordu. Vakanüvis olarak taktığı dar, mavi etolünü Amyrlin’inki ile değiştirse, herkes o etolü hakkıyla taktığını düşünürdü. Kadın bazen çizgili etolün kendi omuzlarında durduğunu düşünür gibiydi. “Ya da belki daha fazla. Erzaklarımızı tamamlamanın bir zararı olmaz.”

Diğer dingildek taburenin tepesinde oturan Siuan başını hafifçe iki yana salladı, ama Egwene'in işarete ihtiyacı yoktu. "Bir gün." Yalnızca on sekiz yaşında olabilirdi, gerçek bir Amyrlin'in azametine henüz sahip olmayabilirdi, ama aptal değildi. Aes Sedailer mola vermek için her bahaneyi kullanıyorlardı –Temsilcilerin büyük kısmı da– ve fazla uzun süre mola verirlerse, onları bir kez daha harekete geçirmek imkânsız olabilirdi. Sheriam ağzını açtı.

"Bir, kızım," dedi Egwene kararlılıkla. Sheriam ne düşünürse düşünsün, gerçek şuydu ki Sheriam Bayanar Vakanüvis ve Egwene al'Vere Amyrlin idi. Bir de Sheriam buna ikna edilebilse. Bir de Kule Salonu; onlar daha kötüydü. Hırlamak, ısırmak, bir şeyler fırlatmak geçiyordu içinden, ama bir buçuk ay içinde, bundan daha kötü kışkırtmalarda bile yüzünü ve sesini ifadesiz tutmak konusunda, bir ömürlük deneyim kazanmıştı. "Daha fazla durursak bütün bölgeyi çırılçıplak soyarız. İnsanların aç kalmasına izin veremem. Pratik açıdan ise, onlardan çok fazla şey alırsak, parasını ödesek bile, karşılığında yüz ayrı sorun çıkarırlar bize."

"Sürülere baskın, erzak arabalarında hırsızlar," diye mırıldandı Siuan. Bölünmüş, gri eteğini inceliyor, kimseye bakmıyordu. Yüksek sesle düşünür gibiydi. "Gece nöbetçilerimize saldıran adamlar, hatta ulaşabildikleri her şeyi yakanlar. Kötü iş. Aç insanlar hızla çaresizliğe itilebilirler." Lord Bryne'ın Egwene'e saydığı sebeplerin aynısıydı, hemen hemen aynı sözcüklerle.

Alev saçlı kadın Siuan'a sert bir bakış fırlattı. Siuan konusunda bir sürü Aes Sedai güçlük yaşıyordu. Muhtemelen kampta en iyi bilinen yüz onunkiydi, bir Kabuledilmiş, hatta bir çömez elbisesi içinde aykırı durmayacak kadar genç bir yüz. Yalıtılmanın yan etkisiydi bu, ama bunu bilen çok kişi yoktu; Aes Sedailerin bakışlarına maruz kalmadan tek adım atamıyordu Siuan; eski Amyrlin Makamı, makamından indirilmiş, *saidar*'dan kesilmiş, sonra Şifa görmüş, herkes bunun imkânsız olduğunu bilirken, yeteneklerine bir ölçüde yeniden kavuşmuş biri. Çoğu yine bir Aes Sedai olarak, sıcak tavırlarla kucak açmışlardı ona, hem bir birey olarak ona, hem de bütün Aes Sedailerin ölümden de çok korktukları bir şeye karşı umut vadeden bir mucizenin cisimleşmiş haline, ama aynı sayıda Aes Sedai ona ılımlı bir ilgi, tenezzül ya da her ikisini birden gösteriyor, mevcut durumları için onu suçluyorlardı.

Sheriam, Siuan'ın yeni Amyrlin'e protokol vesaire konularda ders vermesi gerektiğini düşünenlerden biriydi. Herkes Siuan'ın bu işten nefret

ettiğini, soru sorulmadığı sürece çenesini kapalı tuttuğunu sanıyordu. Eski konumuna sahip değildi, artık Amyrlin değildi ve Güç'te de eskisinden zayıftı. Aes Sedailer bunu zulüm saymıyordu. Dün dündü; bugün var olan kabul edilmeliydi. Başka her şey daha fazla acı getirmekten başka işe yaramazdı. Genel olarak Aes Sedailer değişimi yavaş yavaş kabul ederdi, ama bir kez kabul edince, sanki her şey ezelden beri böyleymiş gibi gelirdi.

"Bir gün, Anne, dediğiniz gibi," diye içini çekti Sheriam sonunda, başını hafifçe eğerek. İtaatkârlıktan çok, inatçılığı karşısında yüzünü buruşturduğunu saklamak için, Egwene bundan emindi. İtaat de yanında geliyorsa, yüz buruşturmayı kabullenirdi. Şimdilik, kabullenmek zorundaydı.

Siuan da başını eğdi. Gülümsediğini saklamak için. Her Aes Sedai her göreve atanabilirdi, ama sosyal düzen oldukça katıydı ve Siuan eskisinden çok daha aşağı sıralarda yer alıyordu. Bir sebep buydu.

Sheriam'ın kucağındaki kâğıtların bir kopyası Siuan'da, bir kopyası da Egwene'in önündeydi. Kampta kalan mum adetlerinden fasulye çuvallarına, atların durumuna kadar her şey üzerine raporlar. Aynısı Lord Bryne'ın ordusu için de geçerliydi. Ordunun kampı Aes Sedai kampını çevreliyordu, aralarında ancak yirmi adım mesafe vardı, ama pek çok açıdan bir buçuk kilometreden farksızdı o mesafe. Şaşırtıcı şekilde, bu konuda Aes Sedailer kadar Lord Bryne da ısrarcı olmuştu. Aes Sedailer aralarında askerlerin dolanmasını istememişti; bir sürü yıkanmamış, cahil, büyük olasılıkla aynı zamanda yankesici serseri. Askerler de Aes Sedailerin onların arasında dolanmasını istememişti –ama, belki de akıllılık ederek, kendi sebeplerini kendilerine saklamışlardı. Haksız yere Amyrlin Makamı'nda oturan birini yerinden etmek ve yerine Egwene'i oturtmak üzere yürüyorlardı, ama yine de pek az erkek Aes Sedailerin yanında gerçekten rahat hissedebilirdi. Aynı zamanda pek az kadın.

Vakanüvis olarak, Sheriam bu önemsiz meseleleri Egwene'in ellerinden memnunlukla almıştı. Kendisi böyle söylemiş, ne kadar önemsiz olduklarını açıklamış, Amyrlin Makamı'nın bu gündelik işlere zahmet etmemesi gerektiğini belirtmişti. Diğer yandan Siuan iyi bir Amyrlin'in bu tür işlere büyük ilgi göstermesi gerektiğini, düzinelerce Aes Sedai ve kâtibin işlerini baştan yapmak yerine her gün ayrı bir şeyi kontrol etmesi gerektiğini söylemişti. Böylece, olup bitenler konusunda epeyce bilgi edinir, yapılması gerekenleri, birisi patlamaya başlamış bir krizle koşa koşa gelmeden önce bilirdi. Rüzgârın nasıl estiğini hissetmek, diyordu Siuan buna. Bu raporların

kendisine de ulaşmasını sağlamak haftalar almıştı ve Egwene kontrolün Sheriam'ın eline geçmesine bir kez izin verirse, işlerin halledilmesinin üzerinden uzun zaman geçmeden kendisinin asla öğrenemeyeceğinden emindi. O zaman da öğrenirse.

Yığında, bir sonraki sayfayı okurlarken sessizlik uzadı.

Yalnız değildiler. Çadırın bir yanında, minderlerin üzerinde oturmakta olan Chesa konuştu. "Çok az ışık gözler için iyi değildir," diye mırıldandı, kendi kendine konuşur gibi. Onarmakta olduğu, Egwene'in ipek çoraplarından birini kaldırdı. "Bu kadar az ışıkta, gözlerimi sözcüklere bakarak mahvederken asla yakalayamazsınız beni." Tombul sayılmaktan kıl payı kurtulan, gözlerinde bir ışıltı, gülümsemesinde neşe olan bir kadındı ve Egwene'in hizmetçisiydi. Her zaman, kendi kendine konuşur gibi, Egwene'e tavsiye vermeye çalışırdı. Sanki iki aydan az zamandır değil yirmi senedir Egwene'in hizmetindeydi. Ve sanki Egwene'den iki kat değil üç kat yaşlıydı. Bu gece, Egwene kadının sessizlikleri doldurmak için konuştuğunu tahmin ediyordu. Logain kaçtığında beri kampta bir gerginlik vardı. Kalkan konulmuş, başında dikkatle nöbet beklenen bir adam, sis gibi kayıp gitmişti. Herkesin sinirleri ayaktaydı, bunu nasıl yaptığını, nerede olduğunu, ne yapmayı düşündüğünü merak ediyorlardı. Egwene, Logain Ablar'ın nerede olduğunu bilmeyi herkesten çok diliyordu.

Kâğıtlarını hızla silkeleyen Sheriam Chesa'ya kaşlarını çattı; Egwene'in hizmetçisinin bu toplantılarda bulunmasına, böyle boşboğazlık etmesine neden izin verdiğini anlamıyordu. Chesa'nın varlığının ve sık sık beklenmedik bir biçimde gevezelik etmesinin kendisini huzursuz ettiği ve Egwene'in bu huzursuzluktan faydalanarak uymak istemediği tavsiyelerden kaçındığı, hemen vermek istemediği kararları ya da en azından Sheriam'ın istediği şekilde vermeyeceği kararları ertelediği hiç aklına gelmiyordu muhtemelen. Bu fikir Chesa'nın aklına hiç gelmiyordu muhtemelen; kadın özür dilercesine gülümsedi ve zaman zaman kendi kendine mırıldanarak yama işine geri döndü.

"Devam edersek, Anne," dedi Sheriam serinkanlılıkla, "şafaktan önce bitirebiliriz."

Egwene bir sonraki sayfaya bakarak şakaklarını ovaladı. Işık konusunda Chesa haklı olabilirdi. Yine başı ağrımaya başlıyordu. Diğer yandan, ne kadar paraları kaldığını raporlayan sayfa yüzünden de olabilirdi. Okuduğu hikâyeler, bir orduyu beslemek için ne kadar para gerektiğinden hiç bahsetmiyordu. Sayfaya iki Temsilci'nin öneri notları eklenmişti, Romanda

ile Lelaine askerlere yapılan ödemelerin sıklıklarının düşürülmesini, yani aslında daha az para ödenmesini öneriyordu. Aslında, önermekten fazlasını yapıyorlardı, çünkü Romanda ile Lelaine Salon'daki iki Temsilci'den fazlası idi. Hepsi olmasa da, diğer Temsilciler yalnızca itildikleri yere gidiyorlardı ve Egwene'in güvenebildiği tek Temsilci Delana idi ve ona da çok fazla güvenemiyordu. Lelaine ile Romanda'nın herhangi bir konuda aynı fikirde olması nadiren rastlanan bir durumdu ve bunu yapmak için daha kötü bir konu seçemezlerdi. Askerlerin bir kısmı yemin etmişti, ama çoğu para için gelmişti, belki bir de yağma umudu ile.

"Askerlere önceki gibi ödeme yapılacak," diye mırıldandı Egwene, iki notu buruşturarak. Ordusunun eriyip gitmesine izin veremezdi, tıpkı yağmaya izin veremeyeceği gibi.

"Nasıl emrederseniz, Anne." Sheriam'ın gözleri keyifle parlıyordu. Güçlükleri açıkça görüyor olmalıydı –onu zeki görmeyen herkes, bela arıyor demekti– ama bir kör noktası vardı. Romanda ya da Lelaine güneşin doğduğunu söylerse, büyük olasılıkla Sheriam batacağını söylerdi; Salon üzerinde onlar kadar etkisi vardı, belki daha fazla, ta ki ikisi aralarında anlaşıp buna bir son verene kadar. Tersi de doğruydu; o ikisi Sheriam'ın islediği her şeye, hiç düşünmeden karşı çıkıyordu. Aslında düşününce, epey işe yarıyordu bu durum.

Egwene parmakları ile masayı tıkırdattı, ama zorla durdurdu kendini. Para bulmak gerekiyordu –bir şekilde, bir yerlerden– ama endişelendiğini Sheriam'ın görmesine izin vermemeliydi.

"O yeni kadın sonunda bir işe yarayacaktır," diye mırıldandı Chesa dikişinin üzerinden. "Tearlılar her zaman burunları havada gezer, elbette, ama Selame bir hanımın hizmetçisinden neler beklendiğini biliyor. Meri ve ben onu yakında dize getiririz." Sheriam sinirle gözlerini yuvarladı.

Egwene kendi kendine gülümsedi. Egwene al'Vere'in üç özel hizmetçisi vardı; etolün kendisi kadar inanılmaz bir durum. Ama gülümseme yalnızca bir yürek atımı kadar sürdü. Hizmetçilere de para ödemek gerekiyordu. Otuz bin asker ile karşılaştırılınca, küçük bir meblağ. Hem, Amyrlin kendi çamaşırını yıkayamaz, kendi iç etekliklerini onaramazdı, ama yalnızca Chesa ile pekâlâ idare edebilirdi. Ve seçim şansı olsa, ederdi de. Bir haftadan az zaman önce, Romanda Amyrlin'in bir hizmetçiye daha ihtiyaç duyduğuna karar vermiş, köylere sığınıp, kovalanana kadar orada kalan mülteciler arasından Meri'yi bulmuştu. Ondan geri kalmak istemeyen

Lelaine de, aynı kaynaktan Selame'yi ayarlamıştı. Daha Egwene iki kadının varlığını öğrenmeden, ikisi birden Chesa'nın küçük çadırına sığışmışlardı.

İşin ilkesi yanlıştı: Tar Valon yolunu yarılamış bir ordunun maaşlarını ödeyecek kadar gümüş yokken *üç* hizmetçi; Egwene'e sorulmadan seçilmiş hizmetkârlar; bir de zaten bir hizmetçisi, hem de hiç para almayan bir hizmetçisi olduğu gerçeği vardı. En azından, herkes Marigan'ın Amyrlin'in hizmetçisi olduğunu sanıyordu.

Masanın altından kemer kesesini elledi, içindeki bileziği yokladı. Onu daha fazla takmalıydı; bu onun göreviydi. Ellerini aşağıda tutarak bileziği çıkardı ve bileğine taktı. Kapandıktan sonra çengeli görünmeyecek şekilde yapılmış gümüşten bir bant. Tek Güç'le yapılmış olan bilezik masanın altında kapandı. Egwene neredeyse yine çıkaracaktı onu.

Zihninin bir köşesine duygular doldu, duygular ve farkındalık, zihninde küçük bir cep, sanki varlığını yalnızca hayal ediyormuş gibi. Ama hayal değildi; son derece gerçekti. Bir *a'dam*'ın yarısı olan bilezik, onunla diğer yarıyı, takanın kendi kendine çıkaramadığı gümüş kolyeyi takan kadınla arasında bir bağ yaratıyordu. *Saidar*'a kucak açmamalarına rağmen, Egwene'in bilezik aracılığı ile idare ettiği bir çember oluyorlardı. "Marigan" şu anda uyuyordu, bütün gün ve geçmiş günler boyunca yürümekten ayakları ağrıyordu, ama uyuyor olmasına rağmen her zamanki kadar güçlü bir korku vardı içinde; *a'dam* aracılığı ile Egwene'e akan duygular içinde ancak nefret, korkunun yoğunluğuna ulaşabiliyordu. Egwene'in gönülsüzlüğü, diğer kadının içini yiyen daimi dehşetten kaynaklanıyordu. Bir zamanlar *a'dam* kolyesini kendisi takmıştı. Ve diğer uçtaki kadını tanıyordu. O kadınla herhangi bir şeyi paylaşmaktan nefret ediyordu.

Kampta Moghedien'in tutsak olduğunu, Aes Sedailerin ortasında saklandığını yalnızca üç kadın biliyordu. Bir duyulursa, Moghedien yargılanır, yalıtılır, hemen idam edilirdi. Bir duyulursa, Egwene de hemen arkasından gidebilirdi. Siuan ve Leane de. Bilen diğer ikisi onlardı. En iyi durumda, etolü sırtından koparılıp alınırdı.

Terkedilmişlerden birini adaletin elinden sakladığım için, diye düşünde sertçe, *Kabuledilmişliğe indirilirsem şanslı sayılırım.* Bilinçsizce sağ elinin işaret parmağındaki altın Büyük Yılan yüzüğünü başparmağı ile yokladı.

Diğer yandan, böyle bir ceza ne kadar adil olacaksa da, pek olası değildi. Aes Sedailerin en bilgelerinin Amyrlin seçildiği öğretilmişti ona, ama Egwene öyle olmadığını öğrenmişti. Amyrlin seçimi, tıpkı İki Nehir'de

belediye başkanı seçilmesi gibi, son derece hararetli bir yarıştı, belki daha fazla; Emond Meydanı'nda kimse Egwene'in babasına karşı aday olmaya zahmet etmiyordu, ama Deven Yolu ve Taren Salı'nda seçimlerin nasıl yapıldığını duymuştu. Siuan yalnızca, kendisinden önceki üç Amyrlin Makamı birkaç sene görev yaptıktan sonra öldüğü için seçilmişti. Salon genç birini istemişti. Bir Aes Sedai'ye yaşından bahsetmek, yüzüne bir tokat aşk etmek kadar kaba bir hareketti, ama Egwene Aes Sedailerin ne kadar uzun yaşadığına dair bir fikir edinmeye başlamıştı. Birinin şalı en az yetmiş, seksen sene takmadan Temsilci seçilmesi pek nadir görülüyordu ve Amyrlinler daha da uzun süre takanlardan seçiliyorlardı. *Çok* daha uzun. Bu yüzden, Salon elli seneden az süre önce Aes Sedai olmuş dört aday arasında kararsız kaldığında, Beyazlardan Seaine Herimon şalı yalnızca *on* senedir takan bir kadın önermişti. Temsilcilerin Siuan'ı desteklemesine sebep olan Siuan'ın idari yeteneklerinden çok Temsilcilerin bitkinliği olabilirdi.

Bir de, pek çok kişiye göre hâlâ bir çömez olması gereken Egwene al'Vere vardı. Kolaylıkla yönlendirilen bir kukla, Rand al'Thor ile aynı köyde büyümüş bir *çocuk.* Kararda bu, sonuncusu, kesinlikle rol oynamıştı. Etolü geri almazlardı, ama toparladığı azıcık yetkenin de kaybolup gittiğini görürdü. Romanda, Lelaine ve Sheriam, onu kimin ensesinden yakalayıp ortalarda dolaştıracağı üzerine yumruk yumruğa gelebilirdi.

"Elayne'in taktığını gördüğüm bileziğe çok benziyor." Sheriam daha iyi görmek için eğilirken kucağındaki kâğıtlar çıtırdadı. "Nynaeve de takmıştı. Hatırladığım kadarıyla, paylaşıyorlardı."

Egwene irkildi. Dikkatsiz davranmıştı. "Aynı bilezik. Ayrılırken, onları hatırlatması için bana verdiler." Gümüş halkayı bileğinde döndürürken, tamamen kendine ait olan bir vicdan azabı hissetti. Bilezik küçük parçalardan oluşuyor gibiydi, ama öyle incelikle yapılmıştı ki parçaların nasıl birleştiğini tam olarak göremiyordunuz. Ebou Dar'a gitmek üzere ayrıldıklarından beri Nynaeve ile Elayne'i nadiren düşünmüştü. Belki onları geri çağırmalıydı. Görünüşe göre arayışları iyi gitmiyordu, ama kendileri bunu inkâr ediyorlardı. Yine de, peşinde oldukları şeyi bulabilirlerse...

Sheriam kaşlarını çatmıştı, ama bileziğe mi, değil mi, bilemiyordu Egwene. Ama Sheriam'ın bilezik konusunda düşünmeye başlamasına izin veremezdi; "Marigan"ın taktığı kolyenin bilezikle takım olduğunu fark ederse, acı verici ölçüde zor sorular sorulabilirdi.

Egwene doğruldu ve eteğini düzelterek masanın çevresinden dolaştı. Siuan bugün değişik bilgiler edinmişti; şimdi içlerinden birini

kullanabilirdi. Sırları olan tek kişi o değildi. Sheriam'ın ayağa kalkmasına izin vermeyecek ölçüde yakında durunca Sheriam şaşırdı.

"Kızım, Siuan ile Leane'in Salidar'a gelmesinden birkaç gün sonra on Aes Sedai'nin ayrıldığını duydum. Mavi dışında her Ajah'tan ikişer tane. Nereye gittiler ve neden?"

Sheriam'ın gözleri azıcık kısıldı, ama dinginlik bir elbise gibi oturmuştu yüzüne. "Anne, olan her olayı hatırlamam hiç..."

"Çevresinden dolaşma, Sheriam." Egwene biraz daha yaklaştı, öyle ki diz dize geldiler. "Anlatmama yolu ile yalan yok. Gerçeği istiyorum."

Sheriam'ın pürüzsüz alnı bir kaş çatış ile kırıştı. "Anne, bilsem bile, her küçük detayla kendinizi..."

"Gerçek dedim, Sheriam. Bütün gerçek. Vakanüvisimden gerçeği neden öğrenemediğimi bütün Salon'un önünde mi sormalıyım? Gerçeği öğreneceğim, kızım, öyle ya da böyle. Ama *öğreneceğim.*"

Sheriam, kaçış yolu ararmış gibi başını çevirdi. Bakışları Chesa'ya takıldı. Kadın dikişinin üzerine eğilmişti. Sheriam neredeyse rahat bir nefes alacaktı. "Anne, yarın, yalnız kaldığımızda, her şeyi tatminkâr bir biçimde açıklayabileceğimden eminim. İlk önce birkaç Aes Sedai ile konuşmalıyım."

Sheriam'ın yarın neleri anlatabileceğine karar vereceklerdi demek. "Chesa," dedi Egwene, "lütfen dışarıda bekle." Tamamen işine dalmış görünmesine rağmen Chesa bir anda ayağa fırladı ve koşarcasına çadırdan çıktı. Aes Sedailer anlaşmazlığa düştüğü zaman, yarım beyni olan herkes başka yere giderdi. "Şimdi, kızım," dedi Egwene. "Gerçeği istiyorum. Bildiğin her şeyi. Ancak bu kadar gizlilik bulabilirsin," diye ekledi, Sheriam Siuan'a bakınca.

Sheriam bir an eteklerini düzeltti, aslında çekiştirdi onları, kuşkusuz yanıt vermekten kaçınmak için yol ararken Egwene'in bakışlarından kaçınıyordu. Ama Üç Yemin onu tuzağa düşürmüştü. Gerçek olmayan tek kelime söyleyemezdi ve Egwene'in gerçek konumu hakkında ne düşünürse düşünsün, arkasından iş çevirmek yetkesini yüzüne karşı inkâr etmekten epey uzak sayılırdı. Romanda bile, zaman zaman kıl payı farkla da olsa, gereken nezaketi gösteriyordu.

Sheriam derin bir nefes alarak ellerini kucağında kavuşturdu ve kayıtsız bir tavırla, Egwene'in göğsüne bakarak konuştu. "Logain'i sahte Ejder olarak öne sürenlerin Kızıl Ajah'tan olduğunu öğrendiğimiz zaman, bir şeyler yapmak gerektiğini hissettik." Söz konusu "biz" Sheriam'ın

çevresinde toplanan küçük Aes Sedai grubuydu; Carlinya, Beonin ve diğerleri, Salon'da olmasa bile, en az Temsilciler kadar nüfuz sahibiydi. "Elaida bütün Aes Sedailerin, mümkün olan en hızlı şekilde Kule'ye dönmesi için emir yayınlamıştı. Biz de tam olarak bunu yapacak on Aes Sedai seçtik. Uzun zaman önce Kule'ye varmış olmaları gerek. Sessizce, Kule'deki bütün Aes Sedailerin Kızılların Logain konusunda ne yaptığını öğrenmesini sağlayacaklar. Ama..." Duraksadı, sonra çabuk çabuk bitirdi. "Ama onlardan Salon'un bile haberi yok."

Egwene, şakaklarını ovalayarak uzaklaştı. Sessizce, öğrenmelerini sağlıyorlar. Elaida'nın makamından indirilmesini umarak. Aslında o kadar da kötü bir plan değildi; eninde sonunda işe bile yarayabilirdi. Ama seneler alırdı. Diğer yandan, çoğu Aes Sedai için, gerçekte bir şeyler *yapmadan* ne kadar uzun süre var olabilirlerse o kadar iyiydi. Yeterince zaman geçerse, dünyayı Beyaz Kule'nin aslında hiç kırılmadığına ikna edebilirlerdi. Daha önce de kırılmıştı, ama bunu bilen bir avuç insan vardı yalnızca. Belki, yeterince zaman geçerse, her şeyi hiç olmamışçasına ayarlayabilirlerdi. "Salon'dan neden sakladınız, Sheriam? Kuşkusuz aralarından herhangi birinin planınızı Elaida'ya ihbar edeceğini düşünmemişsinizdir." Aes Sedailerin yarısı diğer yarısına, Elaida yandaşları olarak, yan bakıyordu. Kısmen bundan korkmuşlardı.

"Anne, yaptıklarımızın hata olduğuna karar veren bir Aes Sedai Temsilci seçilmesine izin vermezdi. O tür Aes Sedailer uzun zaman önce çekip giderdi." Sheriam gevşememişti, ama sesi, kadının Egwene üzerinde büyük etkisi olduğuna inandığı, sabırlı, ders verir gibi bir tını kazanmıştı. Ama normalde, konuyu değiştirmek konusunda daha yetenekliydi. "Şimdilik karşımıza çıkan en kötü sorun o şüpheler. Kimse kimseye güvenmiyor. Bunu nasıl..."

"Kara Ajah," diye araya girdi Siuan sessizce. "Kanınızı, eteğinize girmiş gümüşdiken gibi donduran şey bu. Kimin Kara olduğunu, bir Kara Aes Sedai'nin neler yapabileceğini kim kesin olarak bilebilir?"

Sheriam Siuan'a sert bir bakış daha fırlattı, ama bir an sonra bütün gücü eriyip gitti. Daha doğrusu, bir tür gerilimin yerini bir başka gerilim aldı. Egwene'e bir bakış fırlattı, sonra gönülsüzce başını salladı. Ağzındaki ekşi ifadeye bakılırsa, Egwene'in tahammül etmeyeceği açık olmasa bunu doğrulamaktan da kaçınacaktı. Artık kamptaki Aes Sedailerin çoğu inanıyordu, ama üç binden fazla sene boyunca Kara Ajah'ın varlığını inkâr

ettikten sonra, insanların midesini bulandıran bir inanıştı. Neye inanırlarsa inansınlar, bu konuda kimse ağzını açmıyordu.

“Asıl mesele, Anne,” diye devam etti Siuan, “Salon öğrendiği zaman ne olacağı.” Yine, yüksek sesle düşünür gibiydi. “Elaida’nın tarafında olabileceği için söylenmediği bahanesini hiçbir Temsilci’nin kabul edeceğini sanmıyorum. Kara Ajah’tan olması olasılığına gelince... Evet, sanırım epey altüst olurlar.”

Sheriam’ın yüzü hafifçe soldu. Ölü gibi beyazlamamış olmasına şaşmak gerekirdi. “Altüst olmak” deyimi ifade etmeye yetmezdi. Evet, bu mesele öğrenilirse, Sheriam “altüst olmak”tan çok daha fazlası ile yüzleşmek zorunda kalırdı.

Elde ettiği avantajı kullanma zamanı gelmişti, ama Egwene’in aklına bir soru daha geldi. Onları Sheriam ve arkadaşları göndermişse... ne oluyorlardı o zaman? Casus değil. Sıçanların peşinden duvarların içine salınan gelincikler, belki... Sheriam Beyaz Kule’ye gelincik gönderdiyse, o zaman?..

Aniden kafasının bir köşesindeki duygu cebinden gelen bir sancı başka bütün düşüncelerin uçup gitmesine sebep oldu. Doğrudan hissetmiş olsa, sersemletici olurdu. Bu haliyle bile, gözleri şokla irileşti. Yönlendirebilen bir adam Moghedien’in boynundaki kolyeye dokunmuştu; bir erkeğin dahil olamayacağı bir bağdı bu. Acı ve Moghedien’den daha önce hiç almadığı bir his vardı. Umut. Sonra her şey kayboluverdi; farkındalık, duygular. Kolye çıkmıştı.

“Ben... temiz havaya ihtiyacım var,” demeyi başardı. Sheriam ve Siuan kalkacak oldular, ama Egwene oturmalarını işaret etti. “Hayır, yalnız kalmak istiyorum,” dedi telaşla. “Siuan, gelincikler hakkında Sheriam’ın bildiği her şeyi öğren. On Aes Sedai demek istedim.” İkisi de ona bakakaldılar, ama Işık’a şükür, lambayı çengelinden kapıp dışarı seğirttiğinde ikisi de takip etmedi.

Bir Amyrlin’in koşarken görülmesi doğru olmazdı, ama Egwene yine de, boş eli ile bölünmüş eteğini kaldırarak, koşar adım gitti. Gökyüzü bulutsuzdu, ay ışığı parlaktı ve çadırları, arabaları gölgelere boğuyordu. Kamptaki çoğu insan uyuyordu, ama orada burada küçük ateşler hâlâ yanıyordu. Çevrede bir avuç Muhafız ve birkaç hizmetkâr vardı. Koşarsa, tanık olacak çok fazla göz. İstediği son şey birinin yardım önermesiydi. Nefes nefese kaldığını fark etti, ama sebebi koşması değil korkuydu.

Başını ve lambasını “Marigan”ın minik çadırına uzattığı zaman, boş olduğunu gördü. Yerdeki şilteyi oluşturan battaniyeler, acele içinde kalkmış biri tarafından dağıtılmıştı.

Peki ya hâlâ burada olsaydı? diye merak etti Egwene. *Kolyeyi çıkarmışken, hem de onu serbest bırakan her kimse, o da yanındayken?* Ürpererek, yavaşça geriledi. Moghedien’in Egwene’den hoşlanmamak için, çok kişisel sebepleri vardı ve yönlendirmeyi başarabildiği zaman onunla boy ölçüşebilecek tek Aes Sedai de Ebou Dar’daydı. Moghedien, kimseye belli etmeden Egwene’i öldürebilirdi; yönlendirdiğini bir Aes Sedai hissetse bile, bunda olağanüstü bir şey görmezdi. Daha da kötüsü, Moghedien onu öldürmeyebilirdi. Ve ikisinin ortadan kaybolduğunu öğrenene kadar kimse anlamazdı.

“Anne,” diye telaş etti Chesa arkasından, “gece gece dışarıya çıkmamalısınız. Gece havası kötüdür. Marigan’ı istediyseniz, ben getirebilirdim.”

Egwene yerinde sıçrıyordu neredeyse. Chesa’nın onu takip ettiğini fark etmemişti. En yakındaki ateşlerin başında duran insanları inceledi. Bu lanet sıcakta ısınmak için değil, dostluk için toplanıyorlardı. Ateşler yakında değildi, ama “Marigan”ın çadırına kimin girdiğini biri görmüş olabilirdi. Marigan’ın kesinlikle pek az ziyaretçisi oluyordu. Ve aralarında erkek yoktu. Bir erkek fark edilmiş olabilirdi. “Sanırım kaçtı, Chesa.”

“Vay, ne kötü kadın!” diye nida etti Chesa. “Sert bir ağzı ve sinsi gözleri olduğunu hep söyledim zaten. Siz onu aldıktan sonra, hırsız gibi büzüle büzüle dolanırdı. Siz olmasanız bir yol kenarında açlıktan ölürdü. Hiç minneti yok!”

Egwene’in uyuduğu çadıra kadar, genel olarak kötülük, özel olarak da “Marigan”ın nankörlüğü ve o tür insanların nasıl ele alınması gerektiği hakkında söylenerek takip etti. Hadlerini bilene kadar onları sopalamakla, kaçmalarına izin vermeden onları kovmak arasında değişen bir sürü önerisi vardı. Ayrıca, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için Egwene’in mücevherlerini kontrol etmesi gerektiğine dair tavsiyeler sıkıştırdı araya.

Egwene kadını duymuyordu. Düşünceleri hızla akıyordu. Logain olamazdı, değil mi? Adam, değil geri dönüp onu kurtarmak, onun kim olduğunu bile bilmiyordu. Biliyor olabilir miydi? Rand’ın topladığı o adamlar, Asha’manlar. Her köyde duydukları söylentiler, Asha’manlar ve Siyah Kule hakkında fısıltılar içeriyordu. Aes Sedailerin çoğu,

yönlendirebilen düzinelerce adamın bir yerde toplanması fikrinden etkilenmemiş gibi yapıyordu –hikâyelerin en kötüleri abartılmış olmalıydı; söylentiler her zaman abartırdı– ama ne zaman onları düşünse, Egwene'in ayak parmakları korkuyla bükülmek istiyordu. Bir Asha'man yapmış olabilirdi... Ama neden? Logain'den daha fazlasını bilmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Tek mantıklı sonuca varmaktan kaçınmaya çalışıyordu. Logain'den, hatta Asha'manlardan çok daha kötü bir şey gelmişti. Terkedilmişlerden biri Moghedien'i kurtarmıştı. Nynaeve'e göre Rahvin Rand'ın ellerinde ölmüştü. Rand Ishamael'i de öldürmüştü ya da öyle görünüyordu. Aginor ile Balthamel'i de. Be'lal'i Moiraine öldürmüştü. Geriye, erkekler arasında, yalnızca Asmodean, Demandred ve Sammael kalıyordu. Sammael Illian'daydı. Onların ya da kadınlardan hayatta kalanların nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Moiraine Lanfear'ın da işini bitirmişti ya da birbirlerinin işini bitirmişlerdi, ama bilindiği kadarıyla diğer kadınların hepsi hayattaydı. Kadınları unut. Bir erkek olmalıydı. Hangisi? Terkedilmişlerin kampa saldırması olasılığına karşı, uzun zaman önce planlar yapılmıştı. Buradaki hiçbir Aes Sedai tek başına bir Terkedilmiş ile boy ölçüşemezdi, ama çemberler halinde bağ kurmuşken durum bambaşkaydı ve kampa adım atan herhangi bir Terkedilmiş dört bir yanında çemberler oluşturulduğunu görecekti. Bir kez kim olduğu fark edilince. Bir sebepten, Terkedilmişler yaşı belirsizliklerini göstermiyorlardı. Belki Karanlık Varlık'la bağları yüzünden. Onlar...

Saçmalıyordu. Açık açık düşünmeye başlamalıydı.

"Chesa?"

"...yine başınız ağrımaya başladı galiba, bir masaj istiyorsunuz... Evet, Anne?"

"Siuan ile Leane'i bul. Onlara, bana gelmelerini söyle. Ama kimse seni duymasın."

Chesa sırıtarak diz kırdı ve dışarı çıktı. Egwene'in çevresinde dönüp duran olaylardan kaçınamıyordu, ama bunca plan ve entrikayı eğlenceli buluyordu. Derinlemesine bilgisi olduğundan değil, yüzeysel olanlar hakkında da pek az bilgisi vardı. Egwene kadının sadakatinden kuşku duymuyordu, ama o olayların derinliklerini öğrenirse Chesa'nın nelerin eğlenceli olduğuna dair fikirleri değişebilirdi.

Egwene yönlendirerek çadırın içindeki yağ lambalarını yaktı, elindekini söndürdü ve dikkatle köşeye yerleştirdi. Belki açık açık düşünmesi

gerekiyordu, ama yine de karanlıkta el yordamı ile ilerliyormuş gibi hissediyordu.

9
Bir Çift Gümüşdiken

Egwene sandalyesinde oturuyordu –kamptaki birkaç gerçek sandalyeden biriydi, sade oymaları ile, bir çiftçinin en iyi sandalyesine benziyordu ve o kadar geniş ve rahattı ki arabalarda ona yer ayrılmasını emrettiği için yalnızca birazcık vicdan azabı duyuyordu. Sandalyeye oturmuş, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu ki Siuan çadırın kanvas kapısını kenara çekti ve eğilerek içeri girdi. Siuan mutlu değildi.

“Işık aşkına, neden kaçıp gittin?” Yüzü değişmiş olsa da sesi aynı kalmıştı ve saygılı bir tonla da olsa, yine de paylıyordu Egwene’i. Biraz saygılı. Mavi gözleri de aynı kalmıştı; eyer imalatçıları tığ olarak kullanabilirdi o gözleri. “Sheriam sinekmişim gibi kenara süpürdü beni.” O şaşırtıcı ölçüde narin ağız acı acı çarpıldı. “Sen gider gitmez o da çıktı. Kadının sana teslim olduğunun farkında değil misin? Kesinlikle öyle yaptı. O, Anaiya, Morvrin ve geri kalanlar. Bu geceyi kayığa dolan suyu boşaltıp delikleri yamamaya çalışarak geçireceklerinden emin olabilirsin. Becerebilirler de. Nasıl, bilemiyorum, ama becerebilirler.”

Son sözcük daha ağzından çıkmadan Leane içeri girdi. Uzun boylu, söğüt gibi bir kadındı, bakır tenli yüzü Siuan’ınki kadar gençti ve bunun sebebi de aynıydı; aynı zamanda, aslında, Egwene’in annesi olacak yaştaydı. Leane Siuan’a bir bakış fırlattı, sonra ellerini çadırın izin verdiğince yükseğe fırlattı. “Anne, bu aptalca bir risk.” Hayal dolu, kara gözleri çakmak çakmak oldu, ama sesinde, sinirlendiği zaman bile duyulan bir dermansızlık tınısı vardı. Eskiden Leane’in sesi sert ve canlıydı. “Biri Siuan ile beni bu şekilde görürse...”

“Didişmenizin sahte olduğunu bütün kamp öğrense de umurumda değil,” diye araya girdi Egwene keskin bir sesle, kulak misafiri olmayı

deneyen olmasın diye üçünün çevresine küçük bir engel örerek. Zamanla çözülebilirdi o örgü, ama fark edilmeden değil, örgüyü bağlamak yerine kendisi koruduğu sürece değil.

Aslında umurundaydı ve belki ikisini birden çağırmamalıydı, ama aklına gelen ilk tutarlı düşünce güvenebileceği iki Aes Sedai'yi çağırmak olmuştu. Kampta hiç kimse şüphelenmiyordu. Eski Amyrlin ile eski Vakanüvisinin birbirlerinden nefret ettiğini biliyorlardı. En az Siuan'ın ardılına öğretmenlik yapmaktan nefret ettiği kadar. Aes Sedailerden biri gerçeği öğrenecek olursa, kendilerini uzun bir süre boyunca kefaret öderken bulabilirlerdi, hem de kolay işlerle görevlendirilerek değil –Aes Sedailer aptal yerine konmaktan, başka herkesten daha az hoşlanırdı; onları aptal yerine koyan *krallara* bile ödetmişlerdi– ama bu arada, sözde düşmanlıkları diğer Aes Sedailere, hatta Temsilcilere karşı kullanılabiliyordu. İkisi de aynı şeyi söylüyorsa, doğru olmalıydı. Yalıtılmanın bir başka tesadüfi etkisi çok faydalı olmuştu ve kimsenin bundan haberi yoktu. Artık Üç Yemin onları bağlamıyordu; artık yün tüccarları kadar yalan söyleyebiliyorlardı.

Her yönde entrikalar ve aldatmacalar. Kamp, pusların içinde tuhaf bitkilerin gözlerden uzak büyüdüğü kokuşmuş bir bataklık gibiydi. Belki de Aes Sedailerin bir araya geldiği her yerde böyleydi. Gerekli bile olsa, entrika çevirerek geçen üç bin seneden sonra, bu işin Aes Sedailerin ikinci doğası olması, kalanların ise bir nefes arkadan takip etmesi şaşırtıcı değildi. Asıl korkunç olan şuydu ki, Egwene bütün bu dolaplardan zevk almaya başlamıştı. Entrikaların kendisinden hoşlandığından değil, entrikaları bulmaca gibi gördüğünden; gerçi hiçbir bükük demir parçası bu kadar ilgisini çekemezdi. Bunun karakteri hakkında ne anlattığını bilmek istemiyordu. Eh, kim ne düşünürse düşünsün Egwene bir Aes Sedai'ydi ve eğrisiyle, doğrusuyla kabullenmesi gerekiyordu.

"Moghedien kaçtı," diye devam etti duraksamadan. "Bir erkek *a'dam*'ı boynundan çıkardı. Yönlendirebilen bir erkek. Sanırım onlardan biri kolyeyi çıkardı; kolyeyi çadırda göremedim. Bileziği kullanmanın bir yolu olabilir, ama varsa da, ben bilmiyorum."

İki kadın aniden çözülüverdiler. Leane'in bacakları boşandı ve çuval gibi, zaman zaman Chesa'nın kullandığı tabureye yığıldı. Siuan dimdik bir sırtla, ellerini dizlerinin üzerinde tutarak, yavaşça yatağa oturdu. Hiç zamanı olmadığı halde, Egwene kadının bölünmüş eteğinin uçlarına, minik, mavi çiçeklerden, eteğin bölünmemiş görünmesine sebep olan geniş bir Tear labirenti işlenmiş olduğunu fark etti. Bir başka işleme de korsenin

çevresinde dolanıyor ve Siuan'a çok yakışıyordu. Bir açıdan bakılırsa, Siuan'ın elbiselerinin uygun görünmesi ile yetinmeyip güzel de görünmelerini istemesi gerçekten küçük bir değişimdi –asla değişimi aşırılığa vardırmıyordu Siuan– ama diğer yandan, yüzündeki değişim kadar büyüktü. Tam bir bulmaca. Siuan değişimlerden nefret eder, değişimlere direnirdi. Bu değişim hariç.

Diğer yandan Leane, tam bir Aes Sedai gibi, her değişikliğe kucak açardı. Bir kez daha genç bir kadın olmuştu –Egwene bir Sarı'nın, bulgulara bakarak, ikisinin de tam çocuk doğurma yaşında olduğunu söylediğini duymuştu. Leane'in eskiden bir başka yüz taşıdığına, Vakanüvis olduğuna inanmak güçtü. Eski pratiklik, verimlilik timsali kadın, üşengeç ve albenili bir Doman kadınına dönüşmüştü. Binici elbisesi bile Doman tarzında biçilmişti, ipek olmasına rağmen o kadar inceydi ki yarı saydam görünüyordu ve tozlu yollarda giyilecek bir pelerin için açık yeşil ne kadar uygunsuzsa, elbise de o kadar uygunsuz görünüyordu. Yalıtılma sonucu bütün bağlar, bütün ilişkiler kırıldığından, Leane Mavi Ajah'a dönmek yerine Yeşil Ajah'ı seçmişti. Normalde Ajah değiştirilmezdi, ama diğer yandan şimdiye kadar kimse yalıtılıp sonra Şifa görmemişti. Siuan, resmi deyişle, "kabul edilmek için başvurma ve yakarma" ihtiyacına homurdanarak Mavi Ajah'a geri dönmüştü.

"Ah, Işık!" diye nefes verdi Leane, her zamanki zarafetine hiç uymayan bir tavırla, güm diye tabureye çökerken. "Daha ilk günden, yargılanmak üzere teslim etmeliydik onu. Ondan öğrendiğimiz hiçbir şey kadını bir kez daha dünyaya salıvermeye değmez. Hiçbir şey!" Sözleri, ne kadar büyük bir şoka uğradığının göstergesiydi; Leane normalde açık olanı ifade etmezdi. Tavırları nasıl olursa olsun, beyni üşengeç değildi. Domanlı kadınlar dışarıdan üşengeç ve baştan çıkarıcı görünebilirdi, ama yine de dünyanın her yerinde, en kurnaz tüccarlar olarak bilinirlerdi.

"Kan ve lanet!.. Başına nöbetçi koymalıydık," diye hırladı Siuan dişlerinin arasından.

Egwene'in kaşları kalktı. Siuan da Leane kadar sarsılmış olmalıydı. "Kimi koyacaktık başına, Siuan? Faolain'i mi? Theodrin'i mi? Siz ikinizin benim grubumdan olduğunuzu bile bilmiyorlar." Grup mu? Beş kadın. Ve Faolain ile Theodrin en hevesli üyelerinden değildi, özellikle de Faolain. Nynaeve ile Elayne de sayılabilirdi elbette ve Aes Sedai olmamasına rağmen Birgitte kesinlikle gruptan sayılırdı, ama daha bir grup olmaktan çok uzaktılar. Yine de, Egwene'in en büyük avantajlarından biri gizlilik ve

kurnazlıktı. Bir de kimsenin onda bu özelliklerin bulunacağını beklememesi. “Hizmetçimin başına neden nöbetçi konması gerektiğini *herhangi* birine nasıl açıklayacaktım? Hem, ne işe yarayacaktı? Terkedilmişlerden biri olmalı. Faolain ile Theodrin bir arada olsa, bir Terkedilmiş’i durdurabileceğini mi sanıyorsunuz? Romanda ve Lelaine ile zincir kurmuş olsam bile, *benim* durdurabileceğimi sanmıyorum.” Kampta, kendisinden sonra gelen en güçlü iki kadın onlardı, Siuan’ın eskiden olduğu kadar güçlüydüler.

Siuan gözle görülür bir çabayla yüzündeki kaş çatışı yok etti, ama buna rağmen hıhladı. Sık sık, artık Amyrlin olamıyorsa, en azından Egwene’e görülmüş görülecek en iyi Amyrlin olmayı öğretmeyi tercih edeceğini söylüyordu, ama tepedeki aslandan ayakaltındaki fareye dönüşmek kolay değildi. Bu yüzden Egwene ona epey tahammül gösteriyordu.

“İkinizin Moghedien’in kaldığı çadırın yakınlarında bulunanlar arasında bir soruşturmanızı istiyorum. Adamı birileri görmüş olmalı. Adam yaya gelmiş olmalı. Bu kadar küçük bir çadırın içinde kapıyol açmak riskliydi, örgü ne kadar küçük olursa olsun Moghedien’i ikiye bölebilirdi.”

Siuan, ilk seferinden de yüksek sesle hıhladı. “Neden zahmet edelim ki?” diye hırladı. “Âşıkların aptalca hikâyelerindeki aptal bir kahraman gibi peşine düşmeyi ve kadını geri getirmeyi mi düşünüyorsun? Belki başlamışken bütün Terkedilmişleri paketleyip getirmeyi? Bir de üzerine Son Savaş’ı kazanmayı? Tepeden tırnağa tarif ettirebilsek bile, kimse bir Terkedilmiş’i diğerinden ayıramaz. En azından buradaki hiç kimse. İşittiğim en faydasız, lanet olası balık bağırsağı dolu fıçı!..”

“Siuan!” dedi Egwene keskin bir sesle, dimdik oturarak. Tahammül bir şeydi, ama sınırları vardı. Romanda’nın bile bu şekilde konuşmasına izin vermiyordu.

Siuan’ın yanaklarına yavaş yavaş bir kırmızılık yayıldı. Kendine hâkim olmaya çalışarak eteğini yoğurdu ve Egwene’in gözlerinden kaçındı. “Beni affet, Anne,” dedi sonunda. Neredeyse içten gibi çıkmıştı sesi.

“Onun için zor bir gün oldu, Anne,” diye araya girdi Leane, cin gibi bir gülümseme ile. Bu konuda çok iyiydi, ama genelde bir erkeğin nabzını hızlandırmak için kullanıyordu o gülümsemeleri. Şehevi bir biçimde değil, elbette; Leane de fark gözetmeyi ve sağduyu göstermeyi çok iyi bilirdi. “Ama diğer yandan, çoğu gün zor geçiyor onun için. Her öfkelendiğinde Gareth Bryne’a bir şeyler fırlatmamayı bir öğrenebilse...”

“Yeter!” diye terslendi Egwene. Leane yalnızca Siuan’ın sırtındaki yükü biraz hafifletmeye çalışıyordu, ama Egwene buna tahammül edecek ruh hali içinde değildi. “Moghedien’i kimin serbest bıraktığı konusunda her ne öğrenilebiliyorsa öğrenmek istiyorum. Yalnızca adamın kısa boylu mu, yoksa uzun boylu mu olduğu bile olsa. Karanlıkta bir gölge olduğundan başka herhangi bir bilgi kırıntısına razıyım. Talep etmeye hakkım varsa, elbette.” Leane kıpırdamadan oturdu ve bakışlarını halıya, ayak parmaklarının önündeki çiçeklere dikti.

Siuan’ın yüzü tamamen kızarmıştı; teninin beyazlığı üzerinde, bir gün batımı gibi duruyordu. “Ben... affını diliyorum, Anne.” Bu sefer sesi gerçekten pişman çıkmıştı. Egwene ile göz göze gelmeyi güç bulduğu açıktı. “Bazen zor oluyor... Hayır, bahane yok. Affını diliyorum.”

Egwene etolünü elledi, gözlerini kırpmadan Siuan’a bakarken, sessizliğin sürmesine izin verdi. Bunu ona Siuan öğretmişti, ama bir süre sonra Siuan yatağın üzerinde huzursuzlukla kıpırdanmaya başladı. Kusurlu olduğunuzu bilirken sessizlik iğne gibi batardı ve o iğneler kusurlu olduğunuzun kafanıza dank etmesini sağlardı. Bazı durumlarda sessizlik çok faydalı bir araçtı. “Neyi affetmem gerektiğini hatırlayamadığıma göre,” dedi sonunda, sessizce, “buna gerek de yok gibi. Ama Siuan... Bir daha olmasın.”

“Teşekkür ederim, Anne.” Siuan’ın ağzının köşeleri alaycı bir kahkaha ile kıvrılacakmış gibi oldu. “Söylememe izin verirsen, iyi öğretmişim gibi görünüyor. Ama bir öneride bulunabilir miyim?..” Egwene’in sabırsızlıkla başını sallamasını bekledi. “İçimizden biri, haberci olarak kullanıldığı için surat asarak, emrini Faolain ya da Theodrin’e aktarmalı. Onlar Leane ya da benden daha az yorum çekerler. Onların hamisi olduğunu herkes biliyor.”

Egwene hemen onayladı. Hâlâ doğru düzgün düşünemiyordu, aksi halde bunu kendisi görebilirdi. Baş ağrısı geri dönmüştü. Chesa çok az uyumaktan kaynaklandığını öne sürüyordu, ama başınız davul yüzü kadar gergin gelirken uyumak zordu. Endişelenecek bunca şey varken, gerginlik hissetmemek için Egwene’inkinden daha büyük bir kafa gerekirdi. Eh, en azından artık Moghedien’i saklamak için kullandıkları sırları, insanın görünüşünü Güç’le nasıl değiştirebildiğini, yönlendirme yeteneğini diğer yönlendirebilen kadınlardan nasıl saklayabildiğini başkalarına öğretebilirdi. Moghedien kimliğini gizlemek için bu numaraları kullanırken, bu becerileri öğretmek fazla riskli olurdu.

Biraz daha alkış, diye düşündü alayla. Eskilerin Yolculuğu ilan ettiği zaman epey övgü ve tezahürat almıştı, ama en azından o başarı gerçekten ona aitti. Moghedien'den, her seferinde bir diş çeker gibi, eski sırları koparıp aldığı zaman daha fazla övgü toplamıştı. O övgülerin hiçbiri konumunda bir fark yaratmamıştı ama. Yetenekli bir çocuğun başını okşayabilirdiniz, ama bu onun kim olduğunu unuttuğunuz anlamına gelmezdi.

Leane diz kırarak ve kuru kuru, bir seferliğine bir başkasının tatlı uykusunun bölüneceğine hiç üzülmediği yorumunu yaparak çıktı. Siuan bekledi; kimse onun ve Leane'in birlikte çıktığını görmemeliydi. Egwene bir süre Siuan'ı inceledi. İkisi de konuşmadılar; Siuan düşüncelere dalmış gibiydi. Sonunda irkildi, doğruldu, elbisesini düzelterek çıkmaya hazırlandı.

"Siuan," diye başladı Egwene yavaşça ve nasıl devam edeceğini bilemedi.

Siuan anladığını sandı. "Haklıydın, Anne," dedi, doğrudan Egwene'in gözlerine bakarak, "yumuşak davrandın. Benim bu şekilde konuşmaya hakkım yok, ama fazla yumuşak. Sen Amyrlin Makamı'sın ve *hiç kimse* sana karşı küstahça davranamaz, inatçılık edemez. Bana, Romanda'nın bile benim için üzülmesine sebep olacak bir ceza versen, hak ettiğimden fazlası olmazdı."

"Bir dahaki sefere aklımda tutarım," dedi Egwene ve Siuan kabul edermiş gibi başını eğdi. Belki etmişti. Kadın, mümkün göründüğünden daha derinlemesine değişmediği sürece, bir sonraki sefer olacaktı, ondan sonra da başka seferler. "Ama ben Lord Bryne meselesini sormak istemiştim." Siuan'ın yüzü bomboş oldu. "Benim... araya girmemi istemediğinden emin misin?"

"Bunu neden isteyeyim ki, Anne?" Siuan'ın sesi soğuk su çorbasından daha ılımlıydı. "Aldığım yegâne görevler sana makamının görgü kurallarını öğretmek, göz ve kulaklarımdan gelen raporları Sheriam'a aktarmak." Eski istihbarat ağının bir kısmını korumuştu, raporların artık kime gittiğini bilen olup olmadığı kuşkuluydu. "Gareth Bryne görevlerimi engelleyecek kadar zamanımı almıyor." Adamdan hep bu şekilde bahsediyordu ve unvanını kullandığı zaman bile, ekşi bir tonla söylemeyi başarıyordu.

"Siuan, yanmış bir ahır ve birkaç inek bu kadar pahalıya mal olamaz." Bunca askeri beslemek, maaşlarını vermek kadar değil, kesinlikle. Ama daha fazlasını önermişti ve yine aynı gergin yanıtı almıştı.

“Teşekkür ederim, anne, ama hayır. Sözümü bozduğumu söylemesine gelemem. Borcumu *çalışarak* ödeyeceğime yemin ettim.” Aniden Siuan’ın gerginliği kayboldu. Kadın kahkaha attı. Lord Bryne’dan bahsederken nadiren yaptığı bir şey. Kaş çatması daha olağandı. “Mutlaka biri için endişelenmen gerekiyorsa, onun için endişelen, benim için değil. Gareth Bryne’ı idare etmek konusunda benim yardıma ihtiyacım yok.”

Tuhaf olan da buydu. Artık Güç’te ne kadar zayıf olursa olsun, adamın hizmetkârlığını yapmaya, gömleklerini ve iç çamaşırlarını yıkamak için saatlerce dizlerine dek sabunlu sulara gömülmeye devam etmesini gerektirecek kadar zayıf değildi. Belki de, içinde biriktirdiği öfkesini yöneltebileceği biri olsun diye yapıyordu bunu. Sebep ne olursa olsun, epey dedikoduya sebep oluyordu ve pek çok kişiye göre kadının tuhaflığını kanıtlıyordu; Siuan, oldukça düşük düzeyde de olsa, bir Aes Sedai’ydi. Bryne’ın kullandığı, kadının öfkesi ile başa çıkma yöntemleri –bir kez tabakları ve çizmeleri fırlatmıştı– Siuan’ı çok kızdırıyor, tehditler savurmasına sebep oluyordu, ama adamı sarmalayıp, tek parmağını kıpırdatmasına izin vermeyebilecekken, onun yanında *saidar*’a dokunmuyordu bile. İşleri yapmak için Güç kullanmıyordu, çünkü aksi halde adam onu dizine yatırıyor, poposunu şaplaklıyordu. Bu gerçeği çoğu kişiden saklamıştı, ama Siuan öfkeliyken ya da Leane havasındayken bazı gerçekler ağızlarından kaçıyordu. Hiçbir açıklaması yok gibiydi. Siuan zayıf karakterli ya da aptal değildi, uysal ya da korkak da, ama...

“Artık gitsen iyi olacak, Siuan.” Bu gece bazı sırların açıklanmayacağı açıktı. “Geç oldu. Yatmak istediğini biliyorum.”

“Evet, Anne. Teşekkür ederim,” diye ekledi, ama Egwene ne işin teşekkür aldığını bilemedi.

Siuan çıktıktan sonra Egwene yine şakaklarını ovuşturdu. İleri geri yürümek istiyordu. Çadırda yapamazdı bunu; kamptaki, tek bir kişinin kullandığı en büyük çadırdı, ama yine de iki boya iki boydan küçüktü ve bir yatak, bir sandalye, bir tabure, lavabo sehpası, boy aynası ve üç giysi sandığıyla tıka basa doluydu. Sonuncuları Chesa ayarlamıştı; o ve Sheriam, Romanda, Lelaine ve bir düzine daha Temsilci. Giysilerle onlar ilgileniyordu; birkaç tane daha ipek iç eteklik ya da çorap, bir kralı kabul etmeye yetecek kadar gösterişli bir elbise daha armağan ederlerse, dördüncü bir sandık gerekecekti. Belki Sheriam ve Temsilciler bunca güzel giysinin onu başka her şeye karşı kör edeceğini umuyorlardı, ama Chesa yalnızca Amyrlin Makamı’nın konumuna uygun giyinmesi gerektiğini düşünüyordu.

Görünüşe göre, hizmetkârlar doğru davranış kalıplarına uyulmasına, Kule Salonu kadar dikkat ediyorlardı. Birazdan Selame gelirdi; yatarken Egwene'i soymak onun göreviydi; bir tören daha. Yalnız, baş ağrısı ve huzursuzluğu yüzünden, henüz yatmaya hazır hissetmiyordu.

Selame gelmeden, lambayı yanık bırakarak dışarı çıktı. Yürümek düşüncelerini düzene sokmaya yardımcı olurdu, belki derin uyumasını sağlayacak kadar yorardı da. Uyumak sorun değildi –Bilge düşgezginleri bu beceriyi daha en başlarda öğretmişti– ama uykuda huzur bulmak bambaşka bir meseleydi. Özellikle de zihni endişelerle çalkalanırken. Romanda, Lelaine ve Sheriam o endişelerin en başında geliyordu, sonra Rand, Elaida, Moghedien, hava durumu ve daha niceleri.

Moghedien'in çadırına yaklaşmaktan kaçındı. Kendisi soru sorarsa, kaçan bir hizmetkâra çok fazla önem verilirdi. Gizlilik Egwene'in bir parçası olmuştu. Oynadığı oyun pek az hataya izin veriyordu ve önemsiz bir konuda dikkatsizlik, önemli bir konuda dikkatsizlik yapmaya götürürdü insanı. Daha da kötüsü, önemli bir konuda hata yaptığınızı da keşfedebilirdiniz. *Zayıflar cesaret gösterileri konusunda ihtiyatlı olmalı.* Bu da Siuan'ın deyişlerindendi; kadın gerçekten de öğretmek için elinden geleni yapıyordu ve bu oyunu çok iyi biliyordu.

Ay gölgelerine boğulmuş kampta öncekine göre daha fazla insan vardı, bazıları bitkin bitkin küçük ateşlerin başlarına çökmüşlerdi, gündüz zorlu bir yolculuktan sonra yaptıkları akşam işleri hepsini yormuştu. Egwene'i görenler selam vermek için yorgun yorgun doğrudular, "Işık üzerinizde parlasın, Anne," ya da öyle bir şey mırıldandılar, zaman zaman onun takdisini istediler. Egwene bunlara basitçe, "Işık seni kutsasın, çocuğum," diye yanıt verdi. Dedesi ve ninesi olacak yaşta erkek ve kadınlar, bu yanıtı alınca gülümseyerek yerlerine yerleştiler. Egwene onların aslında kendisi hakkında ne düşündüklerini, neleri bildiklerini merak etti. Aes Sedailer dünyaya kusursuz bir cephe sergilerlerdi ve buna kendi hizmetkârları da dahildi. Ama Siuan, bir hizmetkârın bilmesi gerekenin iki katını bildiğine inanırsan, gerçeğin ancak yarısını biliyor olacağını söylemişti. Yine de, bir gruptan ötekine, Egwene'i takip eden eğilmeler, diz kırmalar, mırıltılar, ihtiyaç duydukları zaman Salon'un onu yükselttiği bir çocuk olmadığını düşünen, en azından birkaç kişinin olması olasılığı ile rahatlattı onu.

Yere çakılmış kazıkların çevresine dolanmış halatlarla ayrılmış, açık bir alanın yanından geçerken, karanlıkta bir kapıyol gümüşsü bir ışık çakması ile belirdi ve dönerek açıldı. Gerçek bir ışık değildi bu; gölge

düşürmüyordu. Egwene köşe kazıklarından birinin yanında durup izledi. Ateşlerin yanındaki insanlardan hiçbiri başını kaldırmadı; artık buna alışmışlardı. Bir düzine kadar Aes Sedai, iki kat sayıda hizmetkâr ve birkaç Muhafız dışarı çıktı. Salidar'daki güvercinliklerden, hasır kafesler dolusu güvercin ve mesajlar getirmişlerdi. Artık Salidar, kuş uçuşu sekiz yüz kilometre kadar güneybatıda kalıyordu.

Daha kapıyol kapanmadan dağılmaya başladılar. Taşıdıkları şeyleri Temsilcilere, Ajahlarına, birkaçı da kendi çadırına götürdüler. Çoğu gece Siuan da yanlarında olurdu; şifreli olsalar bile, kendi mesajlarını getirmek için başka kimseye güvenmiyordu. Bazen dünyada, Aes Sedai sayısından çok göz ve kulak ağı var gibi görünüyordu, ama bunların çoğu koşullar yüzünden şiddetle azalmıştı. Muhtelif Ajahların casuslarının çoğu, Beyaz Kule'deki "güçlükler" geçene kadar saklanıyor gibiydiler ve Aes Sedailerin kendi göz ve kulaklarının büyük kısmı da, hizmet ettikleri kadının nerede olduğuna dair en ufak fikre sahip değildiler.

Muhafızların çoğu Egwene'i gördü ve etol takan birine gösterilmesi uygun düşen saygıyla, dikkatle eğildiler; Aes Sedailer ona yan bakabilirdi, ama Salon onu Amyrlin seçmişti ve Gaidinler daha fazlasına ihtiyaç duymuyorlardı. Hizmetkârların bazıları da eğildiler ya da diz kırdılar. Hızla çıkıp kendi işlerinin peşinden uzaklaşan Aes Sedailerin hiçbiri ondan yana bakmadı. Belki onu fark etmemişlerdi. Belki.

Bir açıdan, göz ve kulaklarından haber almaları Moghedien'in sayesindeydi. Kapıyol yapabilecek kadar güçlü olan Aes Sedailerin hepsi, bunu iyi öğrenecek kadar uzun süredir Salidar'daydılar. İşe yarayacak boyutlarda bir kapıyol örmeyi başarabilenler oradan hemen her yere Yolculuk edebiliyorlar, diledikleri yere adım atabiliyorlardı. Ama Salidar'a Yolculuk etmek demek, her gecenin yarısını, her kamp kurdukları yerde, halatlarla çevirdikleri alanı öğrenmeye harcamak demekti. Egwene Moghedien'den, bildiğiniz bir yerden bilmediğiniz bir yere Yolculuk etmenin sırrını koparmıştı. Yolculuktan daha yavaş olan Süzülmek, kayıp Yetilerden biri değildi –kimse böyle bir şeyi duymamıştı–; buna rağmen ismi bile Egwene'in bulduğunu sanıyorlardı. Yolculuk edebilen herkes Süzülebilirdi de, bu yüzden Aes Sedailer her gece Salidar'a Süzülerek gidiyorlar, güvercinlerin yumurtadan çıktıkları yere dönüp dönmediklerini görmek için güvercinlikleri kontrol ediyorlar, sonra Yolculuk yaparak geri dönüyorlardı.

Manzara Egwene'i memnun etmeliydi –asi Aes Sedailer Beyaz Kule'nin sonsuza dek kaybolduğunu sandıkları Yetileri ve ayrıca yeni Yetiler öğreniyorlardı. Her şey olup bitmeden önce, bu beceriler Elaida'ya Amyrlin Makamı'na mal olacaktı. Ama Egwene memnunluk yerine bir ekşilik hissetti. Hiçe sayılmanın bununla ilgisi yoktu ya da en azından, fazla ilgisi yoktu. Yürümeye devam ettiler, ateşler seyrekleşti, sonra arkada kaldı; çevresinde arabaların karanlık şekilleri vardı. Çoğunun üzerindeki demir halkalara çadır bezinden örtüler geçirilmişti. Çadırlar ay ışığı altında solgun solgun parlıyorlardı. Ötede, ordunun kamp ateşleri, yeryüzüne getirilmiş yıldızlar gibi, çevre tepelere tırmanıyordu. Başka herkes ne düşünürse düşünsün, Caemlyn'den hiç haber gelmemesi Egwene'in midesini düğüm düğüm ediyordu.

Salidar'dan ayrıldıkları gün bir mesaj gelmişti, ama Sheriam birkaç gün öncesine kadar ona göstermeye zahmet etmemişti, sonra da mesajın içeriğinin gizli tutulması konusunda tekrar tekrar uyarmıştı onu. Salon biliyordu, ama başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Kampı saran on bin ayrı sırdan biri. Egwene, Rand hakkında söylenip durmasa mesajı asla göremeyeceğinden emindi. Dikkatle seçilmiş sözcüklerin her birini hatırlıyordu. Öylesine ince bir kâğıda, öylesine minik bir el yazısı ile yazılmıştı ki, kalemin kâğıdı delip geçmemesine şaşmak gerekirdi.

Bahsettiğimiz hana yerleştik ve yün tüccarı ile görüştük. Çok olağanüstü bir genç adam, tam da Nynaeve'in anlattığı gibi. Yine de, bize karşı nazik davrandı. Sanırım bizden biraz korkuyor, ki iyi bir şey bu. Her şey yolunda gidecek.

Buradaki erkekleri duymuşsunuzdur, Saldaea'dan biri de var aralarında. Korkarım söylentilerin hepsi doğru, ama biz hiçbirini görmedik ve elimizden geldiği sürece onlardan kaçınacağız. İki tavşan kovalarsan, ikisini de elinden kaçırırsın.

Verin ve Alanna da burada, yanlarında yün tüccarı ile aynı bölgeden gelmiş genç kızlar var. Onları eğitim için size yollamaya çalışacağım. Alanna yün tüccarı ile faydalı olabilecek bir bağlantı kurdu, ama aynı zamanda rahatsız edici bir şey. Her şey yolunda gidecek, bundan eminim.

Merana

Sheriam kendine göre iyi gördüğü haberi vurgulamıştı. Deneyimli bir arabulucu olan Merana Caemlyn'e ulaşmıştı ve "yün tüccarı" Rand tarafından iyi karşılanmıştı. Sheriam'a göre bu harika bir haberdi. Verin ve Alanna da İki Nehirli kızları çömez olmak üzere getiriyordu. Sheriam, ilerledikleri bu yoldan, karşıdan geleceklerinden emindi. Egwene'in köyden tanıdık yüzler beklentisi ile sevince boğulacağını düşünmüş gibiydi. Merana her şeyi ayarlardı. Merana ne yaptığını bilirdi.

"Bir kova dolusu at terinden başka bir şey değil bu," diye mırıldandı Egwene geceye hitaben. Kocaman, tahta bir kova taşımakta olan gedik dişli bir adam irkildi ve ona bakakaldı; öyle şaşırmıştı ki eğilmeyi bile unuttu.

Rand, *nazik* ha? Rand'ın Elaida'nın elçisi, Coiren Saeldain ile görüşmesini görmüştü. "Zorba" sözcüğü davranışlarını güzelce özetliyordu. Neden Merana'ya karşı farklı davranacaktı? Ve Merana Rand'ın korktuğunu düşünüyor, bunu iyi bir şey sayıyordu. Rand, korkması gerektiği durumlarda nadiren korkardı ve eğer şimdi korkuyorsa, Merana korkunun en ılımlı adamı tehlikeli kıldığını, kim olduğu yüzünden zaten Rand'ın yeterince tehlikeli olduğunu hatırlamalıydı. Hem, Alanna'nın kurduğu bu bağlantı da neydi? Egwene Alanna'ya tamamen güvenmiyordu. Kadın zaman zaman son derece tuhaf şeyler yapıyordu, belki sırf düşünmeden davrandığından, belki daha derin bir amacı olduğundan. Egwene onu Rand'ın yatağında bulsa da şaşmazdı; Alanna gibi bir kadının ellerinde kile dönerdi Rand. Böyle bir şey olmuşsa Elayne Alanna'nın boynunu kırardı, ama işin en önemsiz kısmıydı bu. En kötüsü de, Merana'nın yanına aldığı güvercinlerin hiçbiri Salidar'ın güvercinliklerine dönmemişti.

Merana'nın, elçilik heyeti ile birlikte Cairhien'e gittiğinden başka söyleyecek hiçbir şeyi olmasa bile, yine de bir haber göndermesi gerekirdi. Son zamanlarda Bilgeler Rand'ın hayatta olduğundan başka bilgi vermiyordu, ama Rand Cairhien'de, Egwene'in anladığı kadarıyla boş boş oturuyor gibiydi. Bu bir uyarı işareti olmalıydı. Sheriam aynı fikirde değildi. Herhangi bir erkeğin neyi ne sebepten yaptığını kim bilebilirdi? Muhtemelen, çoğu zaman söz konusu kişinin kendisi bile bilemezdi. Yönlendirebilen bir erkeğe gelince... Sessizlik her şeyin yolunda olduğunu kanıtlıyordu; herhangi bir güçlük olsa Merana rapor ederdi kuşkusuz. Çoktan gitmiş değilse bile Cairhien yolunda olmalıydı ve başarı elde edene kadar başka rapor göndermesine gerek yoktu. Aynı şekilde, Rand'ın Cairhien'de olması da bir tür başarıydı. En önemlisi olmasa bile,

Merana'nın hedeflerinden biri onu Caemlyn'den çıkarmak, böylece Elayne'in güven içinde oraya dönüp Aslan Tahtı'na oturmasını, ayrıca Cairhien'deki tehlikelerin dağılmasını sağlamaktı. Ne kadar inanılmaz gelse de, Bilgeler Coiren ve heyetinin Tar Valon'a dönmek üzere şehirden ayrıldığını söylemişti. Belki de o kadar inanılmaz değildi. Rand düşünülünce, Aes Sedailerin her şeyi nasıl yaptığı düşünülünce, mantıklı geliyordu sanki. Buna rağmen Egwene'e her şey çok... yanlış geliyordu.

"Ona ulaşmalıyım," diye mırıldandı. Bir saat içinde her şeyi yoluna koyabilirdi. Alttan alta, o hâlâ Rand'dı. "Tek çözüm bu işte. Ona ulaşmalıyım."

"Bu mümkün değil ve sen bunu biliyorsun."

Egwene kendini sıkı kontrol altında tutuyor olmasa, otuz santim havaya sıçrardı. Bu haliyle bile, ay ışığı altında konuşanın Leane olduğunu gördükten sonra bile yüreği çarpmaya devam etti. "Sandım ki sen..." dedi, kendini durduramadan ve Moghedien'in ismi ağzından çıkmak üzereyken dilini tuttu.

Uzun boylu kadın yanında yürümeye başladı ve yürürken başka Aes Sedailerin duymaması için çevreyi gözetledi. Leane'in, onunla zaman geçirmek için Siuan'ınkine benzer bir bahanesi yoktu. Bir kez birlikte görülmelerinin bir zararı olmazdı belki, ama...

Belki demek, hiç öyle olmayacak demek değildir, diye hatırlattı Egwene kendi kendine. Etolü omuzlarından indirerek katladı ve bir elinde taşımaya başladı. Uzaktan bakan biri, elbiseye rağmen Leane'i bir Kabuledilmiş sanabilirdi; pek çok Kabuledilmiş'in her gün giyecek çizgili, beyaz elbisesi yoktu. Uzaktan Egwene de Kabuledilmiş sanılabilirdi. Çok rahatlatıcı bir düşünce değil.

"Theodrin ve Faolain Marigan'ın çadırının yakınlarında soruşturma yapıyorlar, Anne. Pek memnun olmadılar. Mesaj taşımakla görevlendirildiğim için bir güzel surat astım. Faolain bu yüzden fırçalayacaktı beni, ama Theodrin engelledi." Leane'in kahkahası sessiz ve boğuktu. Siuan'ın dişlerini gıcırdatmasına sebep olacak durumlar genelde onu eğlendiriyordu. Diğer Aes Sedailer, durumuna bu kadar iyi uyum sağlamasını övüyorlardı.

"Güzel, güzel," dedi Egwene dalgın dalgın. "Bir şekilde Merana yanlış bir adım attı, Leane, yoksa Rand Cairhien'de kalmazdı ve Merana'dan haber almış olurduk." Uzakta, bir köpek aya uludu, sonra diğerleri, ta ki bağırışlar onları susturana kadar. Neyse ki Egwene bağıranların ne dediğini

tam olarak çıkartamadı. Bazı askerler yanlarında köpek getirmişlerdi; Aes Sedai kampında köpek yoktu. Bir sürü kedi vardı, ama köpek yoktu.

"Merana ne yaptığını biliyor gerçekten, Anne." Leane, iç çekercesine konuşmuştu. Hem Leane, hem de Siuan Sheriam ile aynı fikirdeydi. Kendisi dışında herkes Sheriam'la aynı fikirdeydi. "Birine bir iş verdiğinde, yapacağına güvenmelisin."

Egwene burnunu çekti ve kollarını kavuşturdu. "Leane, o adam, şal takan ıslak bir bez parçasından bile kıvılcım çıkartabilir. Merana'yı tanımıyorum, ama ıslak bez parçası diye nitelenebilecek tek bir Aes Sedai bile görmedim."

"Ben bir iki tanesi ile tanıştım," diye güldü Leane. Bu sefer iç çektiği açıktı. "Ama Merana değil, bu doğru, Rand gerçekten de Kule'nin içinde dostu olduğuna inanıyor mu? Alviarin? Bu Merana'ya güçlük yaratabilir, herhalde, ama Alviarin'in konumunu riske atacak herhangi bir şey yaptığını hayal edemiyorum. Her zaman, üç kişiye yetecek kadar hırs taşırdı."

"Rand ondan geldiğini düşündüğü bir mektup aldığını söylüyor." Egwene Cairhien'den ayrılmadan önce, Rand'ın hem Elaida, hem de Alviarin'inden mektup aldığı için şişindiğini gözlerinin önüne getirebiliyordu. "Belki Alviarin'in hırsları, Rand yanındayken Elaida'nın yerini alabileceğini düşünmesine sebep olmuştur. Yani, gerçekten öyle bir mektup yazmışsa. Rand çok akıllı olduğunu sanıyor, Leane –belki akıllıdır da– ama herhangi birine ihtiyaç duyduğuna inanmıyor." Rand her şeyi idare edebileceğine inanmaya devam edecekti, ta ki o şeylerden biri onu ezene kadar. "Onun içini dışını biliyorum, Leane. Bilgelerin yakınında olmak onu etkilemiş gibi ya da belki o Bilgeleri etkilemiştir. Temsilciler ne düşünürse düşünsün, sizler ne düşünürseniz düşünün, bir Aes Sedai'nin şalı onu, Bilgeleri etkilediğinden daha fazla etkilemiyor. Eninde sonunda bir Aes Sedai'yi çileden çıkaracak ve kadın bu konuda bir şeyler yapacak ya da içlerinden biri, ne kadar güçlü olduğunu, artık mizacının neye benzediğini fark etmeden onu yanlış yöne itecek. Bundan sonra geri dönüş olmayabilir. Onunla güvenli bir biçimde başa çıkabilecek tek kişi benim. Tek kişi."

"Rand, o Aiel kadınlar kadar... sinir bozucu... olamaz," diye mırıldandı Leane alayla. O bile Bilgelerle yaşadığı deneyimleri eğlenceli bulmakta güçlük çekiyordu. "Ama fark etmez. Amyrlin Makamı Beyaz Kule'nin kendisi kadar değerli olduğundan...'"

İleride, çadırların arasında iki kadın belirdi, aralarında konuşarak yavaşça yürüdüler. Mesafe ve gölgeler yüzlerini gizliyordu, ama kendilerini

nasıl taşıdıklarına, karanlıkta saklanan hiçbir şeyin onlara zarar veremeyeceğini bilmekten kaynaklanan güvenlerine bakarak Aes Sedai oldukları açıktı. Şal almak üzere olan hiçbir Kabuledilmiş o kadar özgüven duymayı başaramazdı. Arkasında bir ordu ile bir kraliçe bile duyamayabilirdi. Ona ve Leane'e doğru geliyorlardı. Leane çabucak iki arabanın arasındaki karanlığa döndü.

Egwene kızgınlıkla kaşlarını çatarak onu çekip çıkardı ve yürümeye devam etti. Bırak her şey açığa çıksın. Salon'un önünde duracak, onlara Amyrlin etolünün güzel bir eşarptan daha fazlası olduğunu anlamalarının zamanının geldiğini söyleyecekti. Sonra... Leane'i takip ederek, yürümeye devam etmesini işaret etti. Yapmayacağı tek şey ise, gücenmeye kalkıp her şeyi çöp yığınına atmaktı.

Amyrlin Makamı'nın gücünü sınırlayan tek bir özel Kule kanunu vardı. Bir avuç sinir bozucu âdet ve bir fıçı dolusu rahatsızlık verici gerçeklik olduğu doğruydu, ama kanun tekti. Yine de, Egwene'in amaçları düşünülünce, daha kötüsü olamazdı. “Amyrlin Makamı Beyaz Kule'nin kendisi kadar değerli olduğundan, Beyaz Kule'nin yüreği olarak, büyük zorunluluk olmadığı sürece tehlikeye atılmamalıdır; dolayısıyla, Kule Salonu'nun kararı sonucu Beyaz Kule savaşa girmediği sürece, Amyrlin Makamı kendini bilinçli olarak tehlikeye atacağı zaman Kule Salonu'nun küçük konsensüsünü almalı, geçerli konsensüse göre hareket etmelidir.” Hangi Amyrlin'in atılganlığından kaynaklandığını bilmiyordu Egwene, ama iki bin senedir kanun buydu. Çoğu Aes Sedai için, bu kadar eski olan her yasa bir kutsallık haresine bürünmüş sayılırdı; o yasayı değiştirmek düşünülemezdi bile.

Romanda o... o *lanet* yasayı, yarım akıllının tekine ders verir gibi tekrarlamıştı. Andor'un Kız-Veliahtı'nın Yenidendoğan Ejder'in yüz elli kilometre dahiline yaklaşmasına izin verilemiyorsa, Amyrlin Makamı'nı çok daha fazla korumaları gerekirdi. Lelaine epey üzülmüş gibi konuşmuştu, büyük olasılıkla Romanda ile aynı fikirde olduğundan. Bu ikisinin de dillerini ekşitmişti. O kadınların ikisi birden olmadan küçük konsensüs elde etmek, büyük konsensüs elde etmek kadar imkânsızdı. Işık, savaş ilanı bile yalnızca küçük konsensüs gerektiriyordu! Yani izin alamazsa...

Leane boğazını temizledi. “Gizlice gidersen pek bir şey yapamazsın Anne ve Salon eninde sonunda öğrenir. Bence böyle bir şeyden sonra bir saat bile rahat bırakmazlar seni. Başına nöbetçi koymaya cüret

edebileceklerinden değil, ama başka yolları var. Bazı kaynaklardan... örnekler verebilirim." Kulak misafiri olabileceklere karşı koruma büyüsü koymadıkları sürece gizli kayıtlardan asla bahsetmezdi.

"O kadar saydam mıyım?" diye sordu Egwene bir an sonra. Burada, çevrelerinde yalnızca arabalar vardı ve araba sürücüleri, at bakıcıları ve bunca aracı yürütmek için gerekli diğer kişiler arabaların altında uyuyorlardı. Üç yüzden fazla Aes Sedai'nin kaç arabaya ihtiyaç duyduğu gerçekten olağanüstüydü. Halbuki pek azı arabalara binmeye tenezzül ediyordu. Ama çadırlar, mobilyalar, yiyecekler ve Aes Sedailerin ve onlara hizmet edenlerin kullandığı başka bin ayrı şey vardı. Burada duyulan en yüksek sesler, bir kurbağa korosuna benzeyen horlamalardı.

"Hayır, Anne," diye güldü Leane yumuşak sesle. "Yalnızca ben olsam ne yapardım diye düşündüm. Ama benim bütün vakarımı ve sağduyumu kaybettiğim iyi biliniyor; Amyrlin Makamı beni model alamaz. Bence genç al'Thor Efendi'nin dilediği yola gitmesine izin vermelisin, en azından bir süreliğine. Bu arada, sen önündeki kazları yolarsın."

"Onun seçtiği yol hepimizi Kıyamet Çukuru'na götürebilir," diye mırıldandı Egwene, ama bir itiraz değildi bu. O kazları yolmanın ve aynı zamanda Rand'ın tehlikeli hatalar yapmasına engel olmanın bir yolu olmalıydı, ama şu anda göremiyordu. Kurbağa değil; o horlamalar, budak dolu kütükler kesen yüz testere gibiydi. "Yatıştırıcı bir yürüyüş için bu kadar kötü bir yer seçmemiştim. Sanırım yatmaya gitsem daha iyi olacak."

Leane başını yana eğdi. "Bu durumda, Anne, bana izin verirsen, Lord Bryne'ın kampında bir adam var... Hem, tek bir Muhafızı bile olmayan bir Yeşil Aes Sedai duyulmuş şey mi?" Sesindeki ani hızlanmaya bakarak, kadının bir sevgili edinmeye gittiğini sanırdınız. Egwene'in Yeşiller hakkında işittiklerine bakarak, belki aralarında büyük bir fark yoktu.

Çadırların arasında, son ateşler de toprakla söndürülmüştü; çevre araziler çıra kadar kuruyken kimse yangın çıkarma riskine girmiyordu. İşin doğru düzgün yapılmadığı yerlerde birkaç duman iplikçiği tembel tembel ay ışığı altında yükseliyordu. Bir adam bir çadırın içinde uykulu uykulu mırıldandı, orada burada bir öksürük ya da hırıltılı bir horultu duyuldu, ama bunun dışında kamp sessiz ve sakindi. Biri gölgelerin içinden tam önüne çıkınca bu yüzden şaşırdı Egwene, özellikle de önüne çıkan beyaz çömez elbisesi giydiği için.

"Anne, sizinle konuşmam gerek."

“Nicola?” Egwene bütün çömezlerin yüzlerini ve isimlerini hatırlamaya özen gösteriyordu, Aes Sedailer ordunun yürüdüğü her yerde yönlendirmeyi öğrenebilecek Kızlar ve genç kadınlar aradığından, kolay iş değildi. Bu tür arayışlar hakkında hâlâ iyi düşünceler beslenmiyordu –gelenekler gereği, kızın kendisinin istemesi bekleniyordu, hatta daha iyisi, kızın kendi kendine Kule’ye gelmesi– ama şu anda, kampta eğitim gören kız sayısı, seneler boyunca Beyaz Kule’nin barındırdıklarından on kat fazlaydı. Ama Nicola unutulmayacak çömezlerdendi, dahası, Egwene genç kadını sık sık kendisine bakarken yakalamıştı. “Bu saatte seni ayakta bulursa Tiana hiç memnun olmaz.” Tiana Noselle Çömezler Sorumlusu’ydu, bir çömez ağlamaya ihtiyaç duyduğunda teselli veren bir omuz ve aynı zamanda iş kurallara gelince, bükülmez bir irade olarak bilinirdi.

Diğer kadın kaçıp gidecekmiş gibi kıpırdandı, sonra sırtını dikleştirdi. Yanakları terle parlıyordu. Gece karanlığı gündüzden daha serindi, ama gerçekte serin değil. Ve sıcak ya da soğuğu görmezden gelme numarası ancak şalı alanlara öğretiliyordu. “Tiana Sedai’yi görmem, sonra da onun, sizinle görüşmem için izin alması gerektiğini biliyorum, Anne, ama bir çömezin Amyrlin Makamı’na yaklaşmasına asla izin vermez.”

“Konu nedir, çocuğum?” diye sordu Egwene. Kadın ondan en az altı yedi yaş büyüktü, ama bir çömeze bu şekilde hitap etmek uygun düşerdi.

Nicola eteğiyle oynayarak yaklaştı. İri gözleri Egwene’in gözlerine, belki de bir çömezin yapmaması gerektiği kadar doğrudan bir bakışla dikildi. “Anne, becerebildiğimce ileri gitmek istiyorum.” Elleri elbisesini çekiştiriyordu, ama sesi serin ve kendine hâkimdi, bir Aes Sedai’ye yakışacağı gibi. “Beni tam olarak engellediklerini söyleyemem, ama onların söylediğinden daha güçlü olabileceğimden eminim. Yapabileceğini biliyorum. Siz hiç engellenmediniz, Anne. Kimse gücünü sizin kadar hızlı kazanmadı. Benim tek istediğim aynı fırsat.”

Nicola’nın arkasında gölgeler kıpırdandı ve bir başka terli yüzlü kadın ortaya çıktı. Bu, kısa ceket ve bol pantolon giymişti ve yay taşıyordu. Saçlarını örmüş, altı kurdele ile bağlamış, beline sarkıtmıştı. Yüksek topuklu kısa botlar giymişti.

Nicola Ağaçtepe ve Areina Nermasiv, arkadaş olamayacak kadar tuhaf bir ikili gibi görünüyorlardı. Yaşı büyük çömezlerin çoğu gibi –artık Egwene’den on yaş büyük kadınlar sınanıyordu, ama pek çok Aes Sedai çömez disiplinini kabul etmek için fazla yaşlı olduklarını homurdanmaya devam ediyorlardı–, Nicola’nın da şiddetli bir öğrenme arzusuna sahip

olduğu söyleniyordu. Ve öyle bir potansiyele sahipti ki, yaşayan Aes Sedailer arasında yalnızca Nynaeve, Elayne ve Egwene ondan daha güçlü olabilirdi. Aslında, Nicola büyük adımlar atıyor gibiydi, öyle ki öğretmenlerinin onu yavaşlatması gerekiyordu. Bazıları, örgüleri önceden biliyormuş gibi görebildiğini söylüyordu. Bu kadar da değil, iki Yetisi olduğu ortaya çıkmıştı. *Ta'veren*'leri "görme" Yetisi çok önemli değildi. Asıl önemli olan Yetisi Kehanet de öyle şekillerde ortaya çıkıyordu ki kimse Nicola'nın neyi Kehanet ettiğini anlayamıyordu. Kendisi, söylediği tek kelimeyi hatırlamıyordu. Sonuçta, Nicola, öğrenmeye geç başlamış olmasına rağmen, Aes Sedailer tarafından dikkat edilmesi gereken biri olarak işaretlenmişti. İstemeye istemeye de olsa, on yedi on sekiz yaşından büyük kadınları sınamayı kabul etmelerinin sebebi muhtemelen Nicola'ydı.

Diğer yandan Areina Boru Avcısı'ydı. Erkekler kadar kasılıyor, okçuluk çalışmadığı zamanlar, yaşadığı ve yaşayacağı maceralardan bahsederek oturup duruyordu. Büyük olasılıkla Birgitte'e bakarak seçmişti silahını; giyim tarzını da öyle. Yay dışında hiçbir şeye ilgi beslemez gibiydi. Yalnız, zaman zaman, epey küstah bir tavırla flört arıyordu, ama son zamanlarda değil. Belki de yolda geçen uzun günler kadını, okçuluk için olmasa bile, flört için fazla yoruyordu. Neden onlarla geldiğini anlayamıyordu Egwene; Areina'nın Valere Borusu'nun yolları üzerinde bir yerde çıkacağına inanması pek olası değildi, onun Beyaz Kule'nin içinde bir yerde gizlendiğini bilmesi ise imkânsızdı. Bunu *çok az* insan biliyordu. Egwene Elaida'nın bildiğinden bile emin değildi.

Areina övüngen bir budalaya benziyordu, ama Egwene Nicola'ya duygudaşlıkla bakıyordu. Kadının tatminsizliğini, her şeyi bilme arzusunu anlayabiliyordu. Kendisi de eskiden öyleydi. Belki hâlâ öyleydi. "Nicola," dedi nazikçe, "hepimizin sınırları var. Örneğin, ne yaparsam yapayım, ben asla Nynaeve Sedai'ye erişemeyeceğim."

"Ama bir fırsat verilse, Anne." Nicola yakarıyla ellerini kavuşturdu, sesinde de bir yakarı tınısı vardı, ama gözleri hâlâ Egwene'e dengi gibi bakıyordu. "Size verilen fırsat bana da verilse."

"Benim yaptığım şeye zorlama denir Nicola ve tehlikelidir. Ben, başka seçeneğim olmadığı için, başka türlüsünü bilmediğim için yaptım." Siuan, bunu onun üzerinde uyguladığı için özür dileyene kadar bilmiyordu terimi; Siuan ilk kez gerçekten tövbekâr görünmüştü. "İdare edebileceğinden daha fazla *saidar* yönlendirirsen, daha potansiyelini gerçekleştiremeden kendi

kendini kavurabileceğini biliyorsun. Sabırlı olmayı öğrenmen daha iyi. Zaten sen hazır olana kadar Aes Sedailer başka türlüsüne izin vermezler."

"Salidar'a Nynaeve ve Elayne ile aynı ırmak teknesinde geldik," dedi Areina aniden. Onun bakışları daha doğrudandı; meydan okur bakışlardı. "Ve Birgitte'le." Bir sebepten, bu ismi acı acı söylemişti.

Nicola onu susturmaya çalıştı. "Bu konuyu açmaya gerek yok." Tuhaf bir şekilde, içten konuşuyor gibi görünmemişti.

Egwene yüzünü Nicola'nınkinin yarısı kadar ifadesiz tutabildiğini umarak, ani bir huzursuzluk duygusunu bastırmaya çalıştı. "Marigan" da aynı tekneyle gelmişti Salidar'a. Bir baykuş öttü ve Egwene ürperdi. Bazı insanlar ay ışığında baykuş sesi duymanın, kötü haber alacağının işareti olduğunu düşünürdü. Egwene'in batıl inançları yoktu, ama... "Hangi konuyu açmaya gerek yok?"

İki kadın bakıştılar ve Areina başını salladı.

"Irmaktan köye yürüyorduk." Sözde gönülsüzlüğüne rağmen, Nicola Egwene'in gözlerinin içine bakıyordu. "Areina ve ben Thom Merrilin ile Juilin Sandar'ın konuştuğunu duyduk. Âşık ile hırsız avcısı? Juilin, köyde Aes Sedai varsa –henüz emin değildik– ve Nynaeve ile Elayne'in Aes Sedai'ymiş gibi davrandığını duyarlarsa, hepimizin bir gümüşdiken sürüsünün içine dalmış olacağımızı söyledi. Bunun pek güvenli bir şey olmadığını anlıyorum."

"Âşık bizi gördü onu susturdu," diye araya girdi Areina, belindeki sadağı elleyerek, "ama biz duyduk." Sesi de bakışları kadar sertti.

"İkisinin de artık Aes Sedai olduğunu biliyorum, anne, ama biri öğrense yine de başları belaya girmez mi? Aes Sedailer öğrense, demek istiyorum? Aes Sedai gibi davranan herhangi birinin başı, seneler sonra öğrenilse bile, belaya girer." Nicola'nın yüzü değişmedi, ama aniden bakışları Egwene'inkileri mıhlamaya çalışır gibi göründü. Dikkatle öne eğilmişti. "Herhangi biri. Öyle değil mi?"

Egwene'in sessizliğinden cesaret alan Areina sırıttı. Gecenin içinde, nahoş bir gülümseme. "Nynaeve ile Elayne'in, Sanche denen kadın henüz Amyrlin'ken, onun tarafından bir görevle Kule'den gönderildiğini duydum. Sizin de aynı zamanda gönderildiğinizi duydum. Geri döndüğünüzde başınız fena belaya girmiş." Sesine sinsi bir ima gelmişti. "Onların Aes Sedaicilik oynadığını hatırlıyor musunuz?"

Ona bakarak durdular. Areina küstah bir tavırla yayına yaslanmıştı, Nicola'da öyle bir beklenti havası vardı ki, havadaki elektrik çıtırdamak

gibi geliyordu.

“Siuan Sanche bir Aes Sedai’dir,” dedi Egwene soğuk soğuk, “Nynaeve al’Meara ile Elayne Trakand da öyle. Onlara hak ettikleri saygıyı göstereceksiniz. Sizin için, onlar Siuan Sedai, Nynaeve Sedai ve Elayne Sedai’dir.” İkili şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdılar. Egwene’in midesi içten içe kıvranıyordu. Öfkeyle. Bu gece yaşadığı onca şeyden sonra, bir de bu kadınların *şantajı* ile mi uğraşmak zorunda kalacaktı? Bu... Aklına yeterince kötü sözcük gelmiyordu. Elayne olsa bulurdu; Elayne seyislerin, araba sürücülerinin, her tür adamın laflarını dinliyor, işitmeyi reddetmesi gereken sözcükleri ezberliyordu. Egwene çizgili etolü açarak dikkatle omuzlarına yerleştirdi.

“Anladığınızı sanmıyorum, Anne,” dedi Nicola telaşlı telaşlı. Ama korkuyla değil; yalnızca savunduğu şeyi kabul ettirmeye çalışarak. “Yalnızca birinin sizin de...” Egwene ona devam etme şansı tanımadı.

“Ah, anlıyorum, çocuğum.” Kaç yaşında olursa olsun aptal kadın gerçekten de çocuktu. Yaşlı çömezlerin bir kısmı, ders vermek için başlarına bırakılmış Kabuledilmişlere küstahlık ederek sorun çıkarıyordu, ama en aptalı bile Aes Sedailere münasebetsizlik etmeyecek kadar sağduyu sahibiydi. Kadının bunu onun üzerinde denemesi Egwene’in öfkesini kor beyaz bir şeye dönüştürdü. İkisi de ondan biraz daha uzun boyluydu, ama Egwene yumruklarını kalçalarına dayadı ve sırtını dikleştirdi. İki kadın, Egwene tepelerine dikilmiş gibi büzüldü. “Bir Aes Sedai’ye suçlamalarda bulunmak ne kadar ciddi bir şey, herhangi bir fikriniz var mı? Özellikle de bir çömezin bunu yapması? Şimdi bin beş yüz kilometre uzakta olan iki adam arasında geçtiğini iddia ettiğiniz bir sohbete dayalı suçlamalar. Tiana derilerinizi canlı canlı yüzer ve doğal hayatınızın geri kalanı boyunca tencere ovmakla cezalandırır sizi.” Nicola araya laf sokmaya çalışıyordu – bu sefer özür diler gibiydi ve Egwene’in anlamadığını söyleyerek itiraz eder, konuyu değiştirmek için çılgınca çabalar gibi– ama Egwene onu duymazdan geldi ve Areina’ya döndü. Avcı, dudaklarını ıslatarak, epey kararsız görünerek bir adım geriledi. “Sen de kurtulabileceğini sanma. Böyle bir şey için, bir Avcı bile Tiana’nın önüne sürüklenebilir. Bir araba miline bağlanıp kırbaçlanacak kadar şanslı değilsen eğer. Hırsızlık yaparken yakalanan askerlere böyle yaparlar. Her durumda, kırbaç izlerinden başka yoldaş olmadan, fırlatılıp yola atılırsın.”

Egwene derin bir nefes alarak ellerini bel hizasında kavuşturdu. Onları sıkı sıkı tutarken, titremezlerdi. Yerlerinde büzülmüş olan iki kadın,

gerektiği gibi yola gelmiş görünüyordu. Egwene yere diktikleri bakışların, kamburlaşmış sırtların ve kıpırdanan ayakların sahte olmadığını umdu. Aslında onları hemen, şu anda Tiana'ya göndermeliydi. Amyrlin Makamı'na şantaj yapmaya kalkışmanın cezası ne olurdu, bilemiyordu, ama en iyi ihtimalle kamptan kovulacaklarını tahmin ediyordu. Nicola'nın durumunda, ilk önce kazayla kendi kendini ya da başkalarını incitemeyecek kadar yönlendirme öğreneceğinden emin olunurdu. Ama Nicola Ağaçtepe, böyle bir şeyle suçlandıktan sonra, bir daha asla Aes Sedai olamazdı. Bunca potansiyel boşa giderdi.

Yalnız... Aes Sedai gibi davranırken yakalanan bütün kadınlara hadleri öyle bir bildirilirdi ki, seneler boyunca sızlanmaya devam ederlerdi. Bunu bir Kabuledilmiş yaparsa, diğer türden kadınları şanslı sayardı, ama artık Aes Sedai olduklarına göre, Nynaeve ile Elayne güvendeydi kuşkusuz. Yalnız, Salon'un Egwene'i gerçekten Amyrlin Makamı kabul etmesi olasılığını tamamen silmek için bunun bir kez fısıldanması yeterli olabilirdi. Koşa koşa Rand'a gidip, sonra bunu Salon'a anlatmak çok daha iyiydi. Egwene kararsızlığını bu ikisinin görmesine, hatta tahmin etmelerine izin veremezdi.

"Bunu unutacağım," dedi keskin bir sesle. "Ama bir daha bunun tek kelimesini, herhangi birinden duyarsam..." Titrek bir nefes aldı –*bağıra çağıra* söylendiğini duysa bile yapabileceği pek az şey vardı– ama kadınların nasıl sıçradıklarına bakarak, ikisini de derinlemesine korkutan bir tehdit işitmişlerdi sözlerinde. "Fikrimi değiştirmeden, hemen yataklarınıza girin."

Hemen diz kırmaya, "Evet, Anne," "Hayır, Anne," "Nasıl emredersiniz, Anne," diye mırıldanmaya başladılar. Dönüp dönüp ona bakarak, hızla uzaklaştılar. Her adımları bir öncekinden de hızlıydı. Sonunda koşmaya başladılar. Egwene sakin sakin yürümek zorundaydı, ama o da koşmak istiyordu.

10
Görünmez Gözler

Egwene çadırına döndüğünde Selame bekliyordu. Tearlıların esmer tenine ve bükülmez bir özgüvene sahip, sırım gibi ince bir kadındı. Chesa haklıydı; gerçekten de, kötü bir kokudan kaçınırmış gibi, burnu havalarda geziyordu. Ama diğer hizmetkârlara karşı tavırları kibirliyse de, hamisinin yanında oldukça farklıydı. Egwene içeri girerken Selame, eteklerini çadırın izin verdiğince açarak öyle bir reverans yaptı ki başı halıyı süpürecekti neredeyse. Daha Egwene içeride ikinci adımını atamadan kadın sıçrayıp düğmeleriyle uğraşmaya başladı. Egwene için de gereksiz yere telaş ediyordu. Selame'de pek az sağduyu vardı.

"Ah, Anne, yine başınızı örtmeden çıkmışsınız." Sanki Egwene, kadınların giydiği şu boncuklu başlıkları ya da Meri'nin tercih ettiği işlemeli kadifeden şeyler ya da Chesa'nın tüylü şapkalarını hiç takmış gibi. "Neden, titriyorsunuz. Asla şal ya da şemsiye almadan dışarı çıkmamalısınız, Anne." Şemsiye titremesini nasıl engelleyecekti ki? Mendili ile ne kadar hızlı silerse silsin kendi yanaklarından akan tere rağmen, Selame'nin aklına Egwene'in *neden* titrediğini sormak hiç gelmedi. Belki böylesi daha iyiydi. "Hem de gece gece, tek başınıza çıkmışsınız. Bu doğru değil, Anne. Dahası, bir sürü asker var, kaba saba adamlar, hiçbir kadına, hatta Aes Sedailere bile doğru düzgün saygı göstermiyorlar, Anne, bir daha asla..."

Egwene kadının aptalca sözlerinin, çıkarttığı elbiseler gibi, üzerinden akıp gitmesine izin verdi ve onu ancak yarım kulakla dinledi. Susmasını emretmek yalnızca incinmiş bakışlar ve alıngan iç çekişler getirirdi ve şimdikinden pek de farklı olmazdı. Akılsızca gevezeliğine rağmen, Selame görevlerini titizlikle yapardı. Kullandığı süslü hareketler yüzünden yaptığı

işi, azametli jestler ve dalkavukça diz kırmalar ile, bir dansa dönüştürürdü. İnsanın Selame kadar aptal olması imkânsız geliyordu. Kadın daima görünüşle ilgileniyor, daima başkalarının ne düşüneceği için endişeleniyordu. Ona göre, söz konusu insanlar Aes Sedailer ve asiller ile onların üst düzey hizmetkârları idi. Onun kitabına göre başka hiç kimsenin önemi yoktu; onun kitabına göre, belki başka hiç kimse düşünmüyordu. Gerçekten inanılmaz bir kadındı. Selame'yi kimin bulduğunu unutmaya niyeti yoktu Egwene'in. Meri'yi de. Evet, Chesa Sheriam'ın armağanıydı, ama Chesa Egwene'e sadakatini birden fazla kez göstermişti.

Egwene kendi kendine, diğer kadının üşümekten kaynaklandığını sandığı titremelerin aslında öfkeden kaynaklandığını söylemek istedi, ama midesine yerleşmiş bir korku solucanı olduğunu biliyordu. Çok yükseklere tırmanmıştı ve henüz yapacak çok işi vardı. Nicola ile Areina'nın tekerine çomak sokmasına izin veremezdi.

Başı temiz iç etekliğin yakasından çıktığında, sıska kadının gevezeliklerinin bir kısmını yakaladı ve bakakaldı. "Koyun sütü mü dedin?"

"Ah, evet, Anne. Teniniz çok yumuşak. Yumuşaklığı korumak için, koyun sütünde banyo yapmak gibisi yoktur."

Belki kadın gerçekten de ahmağın tekiydi. Egwene itirazlar eden Selame'yi dışarı çıkarttı ve kendi saçlarını fırçaladı, kendi yatağını hazırladı, artık faydasız olan *a'dam* bileziği, birkaç parça mücevherini sakladığı küçük, fildişi oyma kutuya koydu, sonra lambaları söndürdü. *Hepsini tek başıma yaptım,* diye düşündü istihzayla, karanlıkta. *Selame ile Meri isteri krizine kapılacak.*

Ama yatmadan önce kapıya gitti ve kapakları araladı. Dışarıda, ay ışığı altında sessizlik ve kıpırtısızlık hüküm sürüyordu. Zaman zaman bir gece balıkçılının ötüşü sessizliği bölüyor, sonra ötüş bir çığlıkla kesiliyordu. Karanlıkta avcılar vardı. Bir an sonra, karşıdaki çadırın yanında, gölgelerde bir şey hareket etti. Bir kadına benziyordu.

Belki, nasıl Meri'nin ekşi suratlı kasveti kadını yarış dışı bırakmıyorsa, Selame'nin ahmaklığı da onu yarış dışı bırakmıyordu. İkisi de olabilirdi oradaki. Ya da tamamen başka biri. Mümkün görünmese bile, Nicola ya da Areina bile olabilirdi. Gülümseyerek çadır kapağını bıraktı. İzleyen her kimse, bu gece Egwene'in nereye gittiğini göremeyecekti.

Bilgelerin öğrettiği şekilde uykuya dalmak kolaydı. Gözlerini kapattı, bedeninin her parçasını sırayla gevşetti, yürek atışları ile aynı anda nefes almaya başladı, zihnini boşalttı ve minicik bir köşe dışında, süzülmeye

bıraktı. Birkaç dakika içinde uyku çöktü, ama bu bir düşgezgininin uykusuydu.

Şekilsizce, yıldızlarla dolu bir okyanusta süzüldü. Sonsuz bir karanlık denizinde ışıldayan sayısız ışık noktası, sonsuz gece içinde titreşen, sayılması imkânsız ateşböcekleri. Bunlar düştüler, dünyanın her yerinde, hatta tüm olası dünyalarda uyuyan herkesin düşleri. Burası gerçeklik ile *Tel'aran'rhiod* arasındaki boşluktu, uyanık dünyayı Düşler Dünyası'ndan ayıran yer. Her baktığı yerde, insanlar uyandıkça on binlerce ateşböceği sönüyor, on binlercesi doğarak eskilerinin yerini alıyordu. Durmaksızın değişen, engin, kıvılcımlı bir güzellik.

Ama hayran hayran seyretmekle zaman harcamadı. Burası aynı zamanda, bazıları ölümcül, pek çok tehlike barındırıyordu. O tehlikelerden nasıl kaçınacağını biliyordu, ama çok fazla oyalanırsa buradaki bir tehlike doğrudan onu hedeflerdi ve ona yakalanmak, en hafif tabiri ile, utanç verici olurdu. Çevresine göz kulak olarak –eh, gözleri olsa göz kulak olurdu– hareket etti. Hareket hissi yoktu. Sanki kendisi yerinde kalmış, o ışıltılı okyanus çevresinde dönmüş gibi göründü. Sonunda bir ışık önünde durdu. Bütün yıldızlar birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünüyordu, ama bunun Nynaeve'in düşü olduğunu biliyordu. *Nasıl* bildiği ayrı meseleydi; bunu Bilgeler bile anlamıyordu.

Nicola ile Areina'nın düşlerini bulmayı düşündü. Bir kez bulduktan sonra, iliklerine Işık korkusu salmak için ne yapacağını çok iyi biliyordu ve kuralların ne dediği umurunda bile değildi. Onu buraya gönderen pratik bir çözüm ihtiyacıydı, korku değil. Eskiden yapılmayanı yapmıştı ve gerekirse yine yapacağından emindi. Ne yapman gerekiyorsa yap, sonra bedelini öde; bu yasak alanları öğreten kadınlar öğretmişti bunu ona. Gerekliliği kötü kılan borcu kabullenmeyi reddetmekti, ödemeyi reddetmekti. Ama o iki kadın uyuyor bile olsa, bir başkasının düşlerini ilk seferinde bulmak, garantisi olmayan zahmetli bir işti. Günlerce –daha doğrusu gecelerce– çaba harcasa bile hiçbir şey bulamayabilirdi. En azından bu kesindi.

Sonsuz karanlığın içinde yavaşça yaklaştı, ama bir kez daha, o yerinde kalmış, ışık noktası büyümüş, parlak bir inci, sonra ışıltılı bir elma, dolunay olmuş gibiydi. Sonunda tüm görüş açısı, tüm dünya parlaklıkla doldu. Ama Egwene ona dokunmadı, henüz değil. Arada kıl kadar ince bir mesafe kaldı. Egwene nazikçe o mesafeye uzandı. Bedeni olmadığına göre, neyle uzandığı da bilinmiyordu. Bilgeler, iradesiyle olduğunu söylüyordu, ama Egwene yine de nasıl olabileceğini anlamıyordu. Bir sabun köpüğüne

parmağını dokundurur gibi, nazikçe dokundu. Parlak duvar eğirilmiş cam gibi ışıldadı; nazikçe, canlı bir biçimde, yürek gibi zonkladı. Biraz daha bastırsa içeriyi, Nynaeve'in rüyasında ne gördüğünü "görebilirdi". Biraz daha bastırırsa, düşün içine girebilir, düşün bir parçası olabilirdi. Bunun tehlikeleri vardı, özellikle de güçlü zihinli birinin karşısında, ama içeriye bakmak ya da içeri girmek utanç verici olabilirdi. Örneğin, düşgören ilgilendiği bir erkek hakkında rüya görüyor olabilirdi. Bunu yaptığınız zaman özür dilemek gecenin yarısını alıyordu. Ya da çengel gibi bir hareketle, kırılgan bir boncuğu masanın üzerinde yuvarlar gibi, Nynaeve'i düşünden çekip alabilir, kendi yaptığı bir düşe, *Tel'aran'rhiod*'un kendisine koyabilirdi ve o zaman her şeyin kontrolü onda olurdu. Bunun işe yarayacağından emindi. Elbette, yasaklanan şeylerden biriydi bu ve Egwene Nynaeve'in takdir edeceğini sanmıyordu.

NYNAEVE, BENİM, EGWENE. ÇANAĞI BULANA KADAR, NE OLURSA OLSUN GERİ DÖNMEYECEKSİNİZ, BEN AREINA VE NICOLA İLE İLGİLİ BİR SORUNU HALLEDENE KADAR DEĞİL. NUMARA YAPTIĞINIZI BİLİYORLAR. KÜÇÜK KULE'DE GÖRÜŞTÜĞÜMÜZ ZAMAN AÇIKLARIM. DİKKATLİ OLUN. MOGHEDİEN KAÇTI.

Düş, patlayan bir sabun köpüğü gibi söndü. Mesaja rağmen, Egwene'in boğazına bir kıkırtı takılmıştı. Düşünüzde bedensiz bir ses duymak ürkütücü olabiliyordu. Özellikle de konuşanın düşünüzü izlediğinden korkuyorsanız. Kaza olsa bile unutacak tiplerden değildi Nynaeve.

O ışık benekli deniz bir kez daha döndü ve bir başka parlak iğne ucu geldi. Elayne. Büyük olasılıkla ikisi Ebou Dar'da, birbirlerinden en fazla bir düzine adım uzakta uyuyorlardı, ama burada mesafenin anlamı yoktu. Ya da belki farklı bir anlamı vardı.

Bu sefer, mesajını aktardığında düş zonkladı ve değişti. Yine de tüm diğer düşler gibi görünüyordu, ama buna rağmen, Egwene'e göre değişmişti. Sözcükler Elayne'i bir başka düşe mi çekmişti? Ama uyandığı zaman hatırlayacaktı onları.

Nicola ve Areina'nın kirişleri biraz daha ıslandığına göre, dikkatini Rand'a çevirme zamanı gelmişti. Ne yazık ki onun düşlerini bulmak, bir Aes Sedai'nin düşlerini bulmak kadar faydasızdı. Aes Sedailer nasıl düşlerini koruyorsa, Rand da kendi düşlerini koruyordu, ama görünüşe göre bir erkeğin koyduğu kalkan bir kadınınkinden farklıydı. Bir Aes Sedai'nin kalkanı kristal bir kubbeydi, Ruh'tan örülmüş yekpare bir küre, ama saydam

görünmesine rağmen, çelik kadar sağlamdı. Rand'ınkilere bakmaya çalışırken kaç sonuçsuz saat harcadığını hatırlamıyordu bile. Bir Aes Sedai'nin kalkan konulmuş düşü, yakından daha parlak görünürdü, ama Rand'ınki daha solgun görünüyordu. Çamurlu suya bakmak gibiydi; bazen o gri kahverengi burgaçların derinliklerinde bir şeylerin hareket ettiğini sanıyordunuz, ama ne olduğunu asla anlayamıyordunuz.

Bir kez daha, sonsuz ışık noktaları döndü ve yerleşti. Ve Egwene üçüncü bir kadının düşüne yaklaştı. İhtiyatla. Onunla Amys arasında o kadar çok şey vardı ki, annesinin düşüne yaklaşır gibi hissediyordu. Aslında, itiraf etmeliydi ki, pek çok açıdan Amys'e benzemek istiyordu. Amys'in saygısını kazanmayı, Salon'un saygısını kazanmayı istediği kadar çok istiyordu. Belki, seçim yapmak zorunda olsa, Amys'in saygısını seçerdi. Amys kadar çok saygı duyduğu hiçbir Temsilci yoktu kesinlikle. Aniden üzerine çöken çekingenliği bir kenara iterek "sesini" yumuşatmaya çalıştı, ama başaramadı. AMYS, BENİM, EGWENE. SENİNLE KONUŞMAM GEREK.

Geleceğiz, diye mırıldandı bir ses. Amys'in sesi.

Şaşıran Egwene geriledi. Kendi kendine gülmek istedi. Belki de bu konuda Bilgelerin uzun senelerin deneyimine sahip olduğunu hatırlaması gerekirdi. Zaman zaman, Tek Güç le ilgili yetenekleri için çok çalışmak zorunda olmamasının onu şımarttığından korkuyordu. Diğer yandan, başka zamanlar her şey, bir yağmur fırtınasında bir uçuruma tırmanmaya çalışıyormuş gibi gelerek, bunu telafi ediyordu.

Aniden görüş alanının kenarında bir hareket yakaladı. O ışık noktalarından biri yıldız denizinde yüzerek, kendi iradesi ile Egwene'e doğru kaydı, irileşti. Bunu yalnızca bir düş, bir düşgören yapardı. Egwene panik içinde kaçtı. Çığlık atacak, küfredecek ya da yalnızca bağıracak bir gırtlağa sahip olmayı diledi. Özellikle de, içinde minicik bir parça yerinde kalıp beklemek istediğinden.

Bu sefer yıldızlar bile kıpırdamadı. Yalnızca kayboldular. Egwene sırtını kalın, kızıltaştan bir sütuna vermiş, bir buçuk kilometre koşmuş gibi nefes nefeseydi ve kalbi patlamak üzere gibi çarpıyordu. Bir an sonra kendine baktı ve titrek bir sesle, nefeslenmeye çalışarak gülmeye başladı. Üzerinde parlak, yeşil ipekten, dolgun etekli bir elbise vardı. Korsesine ve etek uçlarına altın iplikle geniş, süslü süslemeler işlenmişti. Korsesi, uyanıkken teşhir ettiğinden *çok daha fazla* göğüs teşhir ediyordu. Geniş, altın örgü bir kemer belini olduğundan çok daha ince gösteriyordu. Belki gerçekten de

daha inceydi. Burada, *Tel'aran'rhiod*'da, nasıl olmak istiyorsanız öyle olabilirdiniz. Bilinçsizce istiyor bile olsanız, dikkatsiz davranırsanız olabilirdiniz. Gawyn Trakand'ın Egwene üzerinde talihsiz etkileri vardı, *çok* talihsiz etkiler.

İçindeki o minik parça, Gawyn'in düşünün ona yetişmesini beklemiş olmayı diliyordu. Yetişmesini ve Egwene'i içine soğurmasını. Bir düşgezgini birini, dikkatsiz davranacak kadar çok seviyorsa ya da mantığı bir kenara bırakacak kadar çok nefret ediyorsa, özellikle de duyguları karşılıklıysa, o kişinin düşüne çekilirdi; mıknatısın demir tozunu çekmesi gibi düşü çekerdi ya da düş onu çekerdi. Egwene Gawyn'den kesinlikle nefret etmiyordu, ama onun düşünde kısılı kalmayı göze alamazdı, bu gece değil. Onun düşünde kısılı kalıp, Gawyn'in onu düşlediği gibi olamazdı. Gawyn Egwene'i gerçekte olduğundan çok daha güzel görüyordu; tuhaf bir şekilde, kendisi gerçekte olduğundan daha az yakışıklı görünüyordu. Bu kadar güçlü bir aşk ya da nefret söz konusu olduğunda güçlü zihin ya da konsantrasyon etkili olamıyordu. Bir kez o düşe girince, diğer kişi sizi düşlemeyi bırakana kadar orada kalıyordunuz. Gawyn'in düşünde onunla ne yaptığını, düşlerinde neler yaptıklarını hatırlayınca Egwene kıpkırmızı olduğunu hissetti.

"Temsilcilerin beni şimdi görmemesi iyi bir şey," diye mırıldandı, "Aksi halde beni bir kız çocuğu olarak görürlerdi." Yetişkin kadınlar bir erkek için bu şekilde titremezlerdi; Egwene bundan emindi. En azından sağduyu sahibi kadınlar yapmazdı. Gawyn'in düşledikleri de olacaktı, ama Egwene'in seçtiği bir zamanda. Annesinden izin almak zor olabilirdi, ama Gawyn'i hiç görmese bile izin vermemezlik etmezdi kuşkusuz. Marin al'Vere kızının yargısına güvenirdi. Şimdi, en küçük kızının o yargılama yeteneğini göstermesinin ve bu hayalleri daha iyi bir zamana ertelemesinin zamanı gelmişti.

Çevresine bakındığı zaman Gawyn'in düşüncelerini doldurmaya devam etmesine izin vermiş olmayı diledi. Her yönde devasa sütun sıraları uzanıyor, yüksek, tonozlu bir tavanı ve dev bir kubbeyi destekliyorlardı. Yukarıdaki, altın zincirlerde asılı duran yaldızlı lambaların hiçbiri yakılmamıştı, ama bir tür ışık vardı, kaynaksızca orada olan, ne loş ne de parlak sayılabilecek bir ışık. Tear Taşı denen büyük kalenin içindeki Taşın Yüreği. Daha doğrusu, *Tel'aran'rhiod*'daki imgesi, pek çok açıdan, orijinali kadar gerçek bir imge. Daha önce Bilgelerle burada buluşmuştu; onların seçimi. Aiellerden biri için tuhaf bir seçim olduğunu düşünüyordu. O, artık

açık olduğuna göre, Rhuidean'da buluşmak isteyeceklerini sanırdı ya da Aiel Kıraçları'nda bir yerde ya da Bilgeler her neredeyse orada. Ogier *yurtları* dışında her yerin Düşler Dünyası'nda bir yansıması vardı –aslında *yurtların* da vardı; ama onlara girilemiyordu, tıpkı eskiden Rhuidean'a girilemediği gibi. Aes Sedai kampı söz konusu değildi, elbette. Artık bazı Aes Sedailer, Düşler Dünyası'na girmelerini sağlayan *ter'angreal*'lere ulaşabiliyorlardı ve hiçbiri ne yaptığını bilmediğinden, normal bir Yolculuğa çıkıyormuş gibi, maceralarına kampın *Tel'aran'rhiod*'daki yansımasından başlıyorlardı.

Tıpkı *angreal* ve *sa'angreal*'ler gibi, *ter'angreal*'ler de Kule kanunu gereği Beyaz Kule'nin malıydı. Şimdilik kimin ellerinde olurlarsa olsunlar. Şu anda, bu Tear Taşı'ndaki gibi sözde Büyük Emanet gibi yerlerde duruyorlarsa Kule nadiren ısrar ediyordu –eninde sonunda Aes Sedailere geliyorlardı çünkü ve gerektiği zaman Beyaz Kule beklemek konusunda çok iyiydi– ama Aes Sedailerin ellerindekiler Salon'un, bireysel olarak Temsilcilerin armağanlarıydı. Aslında, ödünç verilmişlerdi; hemen hemen hiçbir zaman temelli verilmezlerdi. Elayne düş *ter'angreal*'lerini taklit etmeyi öğrenmişti. O ve Nynaeve yanlarına birer tane almışlardı, ama kalanlar şimdi, Elayne'in yaptığı diğer *ter'angreal*'ler ile birlikte, Kule'nin elindeydi. Yani, Sheriam ile küçük grubu her dilediklerinde kullanabilirlerdi onları, Lelaine ile Romanda da, ama o ikisinin bizzat *Tel'aran'rhiod*'a girmek yerine başkalarını göndermeleri daha olasıydı. Yüzlerce yıldır düşlerde yürüyebilen Aes Sedai çıkmamıştı ve şimdi bile büyük güçlükle yapabiliyorlardı bunu. Güçlüklerin çoğu, kendi kendilerine öğrenebilecekleri inancından kaynaklanıyordu. Buna rağmen, Egwene'in istediği son şey onların takipçilerinden herhangi birinin bu gece, bu görüşmeyi izlemesiydi.

Casus düşüncesi onu daha duyarlı kılmış gibi, görünmeyen gözlerce izlendiğini fark etti. *Tel'aran'rhiod*'da bu duygu her zaman olurdu ve Bilgeler bile neden olduğunu bilmiyordu, ama gizli gözler her zaman varmış gibi gelse de, gerçek izleyiciler de olabilirdi. Şu anda Egwene'in aklındaki Romanda ya da Lelaine değildi.

Elini sütuna sürterek çepeçevre dolaştı, gittikçe derinleşen gölgelere doğru dizilmiş kızıltaştan ormanı inceledi. Çevresini saran ışık gerçek değildi; bu gölgelerin içindeki herkes kendini aynı ışıkla sarılmış görürdü, ama Egwene için gölgelere bürünmüş kalırdı. Zaman zaman insanlar beliriyordu, erkekler ve kadınlar, birkaç yürek atımı kadar kalıyor, sonra

kayboluyorlardı. Egwene uykularında Düşler Dünyası'na dokunanlarla ilgilenmiyordu; herkes tesadüfen yapabilirdi bunu, ama onların şansına, yalnızca birkaç saniye sürerdi, tehlikelerden biri ile yüzleşecek kadar uzun olanına nadiren rastlanırdı. Kara Ajah'ta da düş *ter'angreal*'leri vardı, Kule'den çalmışlardı. Daha da kötüsü, Moghedien *Tel'aran'rhiod*'u düşgezginleri kadar iyi biliyordu. Belki daha iyi. Bu mekânı ve içindeki herkesi, kendi elini döndürür gibi, kolaylıkla kontrol edebiliyordu.

Egwene bir an, kadın tutsağıyken Moghedien'in düşlerini izlemiş olmayı diledi. Yalnızca bir kere, yalnızca onları tanıyabilmesine yetecek kadar. Ama kadının düşlerini tanıyabilse bile, şu anda nerede olduğunu bilemezdi. Bir de, iradesi dışında düşe çekilmesi olasılığı vardı. Moghedien'den yeterince nefret ediyordu. Moghedien'in de kendisinden sınırsızca nefret ettiğinden emindi. Orada olanlar gerçek değildi, *Tel'aran'rhiod*'da olduğu kadar bile gerçek değil, ama gerçekmiş gibi hatırlıyordunuz. Moghedien'in elinde geçen bir gece, hayatının geri kalanı boyunca, her uykuya daldığında yeniden yaşadığı bir kâbus olurdu. Belki uyanıkken de.

Bir kısa devre daha. Neydi o? İnci kaplı bir başlık ve dantel yakalıklı elbise giymiş esmer, azametli, güzel bir kadın gölgelerden çıktı ve kayboldu. Düş gören bir Tearlı kadın, bir Yüksek Leydi ya da kendini Yüksek Leydi olarak düşleyen biri. Uyanıkken sade, biçimsiz bir çiftçi karısı ya da tüccar olabilirdi.

Moghedien'in düşlerini değil de, Logain'in düşlerini izlemek daha iyiydi. Adamın nerede olduğunu yine de bilemezdi, ama planları hakkında bir fikir sahibi olabilirdi. Elbette, onun düşüne çekilmek, Moghedien'in düşüne çekilmekten daha hoş olmazdı. Adam bütün Aes Sedailerden nefret ediyordu. Kaçışını ayarlamak, o gerekli şeylerden biri olmuştu; Egwene bunun bedelinin çok yüksek olmayacağını umdu. Logain'i unut. Tehlike Moghedien'di, peşine düşebilecek olan Moghedien, burada bile, özellikle burada...

Aniden ne kadar ağır hareket ettiğini fark etti ve gırtlağından kızgın bir ses, neredeyse bir homurtu çıktı. Üzerindeki güzel elbise, Gareth Bryne'ın ağır süvarilerinin giydiği cinsten eksiksiz bir plaka ve zincir zırha dönüşmüştü. Başında yüzü açık bırakan bir miğfer vardı ve el yordamı ile çıkartabildiği kadarıyla sorgucu Tar Valon Alevi biçimindeydi. Çok sinir bozucuydu. Bu tür kontrol yitimlerini aşmış olması gerekiyordu.

Kararlılıkla zırhı yok etti ve daha önce Bilgelerle buluşurken giydiği şeyleri çağırdı. Yalnızca bir düşünce meselesiydi. Koyu renk yünden bol etek, bol, *algode* bluz. Tıpkı onların yanında eğitim görürken kullandıkları gibi. Ayrıca, son derece koyu renk bir saçaklı şal ve saçlarını arkada tutacak katlanmış bir eşarp. Onların mücevherlerini, sayısız kolyelerini ve bileziklerini taklit etmedi, elbette. Bunu görseler ona gülerlerdi. Bir kadın koleksiyonunu seneler içinde biriktirirdi, bir düşte, göz açıp kapayana dek değil.

"Logain Siyah Kule'ye gidiyor," dedi yüksek sesle; öyle olduğunu umuyordu; en azından adamı kontrol altında tutacak biri olurdu ya da Egwene öyle umuyordu ve eğer yakalanıp yine ehlileştirilirse, Rand Egwene'i takip eden hiçbir Aes Sedai'yi suçlayamazdı. "Ve burada olduğumu Moghedien'in bilmesi imkânsız." Bunu, kesin bir gerçekmiş gibi söylemeye çalıştı.

"Gölgeruhludan neden korkasın ki?" diye sordu bir ses arkasından ve Egwene havaya sıçradı. Burası *Tel'aran'rhiod* ve kendisi bir düşgezgini olduğundan, kendine gelmeden önce bir boy havalanmıştı bile. *Ah, evet,* diye düşündü süzülerek, *acemilerin yaptıkları hataları gerçekten de aşmışım.* Bu böyle devam ederse, Chesa günaydın dediğinde bile yerinde sıçramaya başlayacaktı.

Çok kızarmadığını umarak yavaşça yere kondu; belki vakarından birazını koruyabilirdi.

Belki, ama Bair'in yaşlı yüzünde normalinden daha fazla kırışık vardı. Kadının ağzı kulaklarındaydı. Yanındaki diğer iki kadının aksine, Bair yönlendiremiyordu, ama bunun düşgezmekle ile ilgisi yoktu. Bu konuda Bair diğer ikisi kadar yetenekliydi, bazı alanlarda daha da fazla. Amys de gülümsüyordu, ama o kadar fazla değil. Güneş saçlı Melaine ise başını arkaya devirip kahkahalarla güldü.

"Hiç böylesini görmemiştim..." demeyi başardı Melaine. "Tıpkı tavşan gibi." Yerinde azıcık hopladı ve havada bir adım yükseldi.

"Son zamanlarda Moghedien'i biraz incittim." Egwene duruşundan büyük gurur duyuyordu. Melaine'den hoşlanırdı –hamile kaldığından beri kadın çok daha az aksiydi; aslında, ikiz bebek taşıyordu– ama şu anda onu neşeyle boğabilirdi Egwene. "Bazı arkadaşlarım ve ben kadının gururuna zarar verdik, ama o kadar. Bence bedelini bana ödetmek için bir fırsatı olsun isterdi." Bir dürtüyle, giysilerini bir kez daha değiştirdi. Şimdi üzerinde parlak, yeşil ipekten, her gün giydiği türden binici elbisesi vardı.

Altın Büyük Yılan yüzüğü parmağına dolanmıştı. Onlara her şeyi anlatamazdı, ama bu kadınlar da dostuydu ve anlatabileceği kadarını bilmeyi hak ediyorlardı.

“Gurura verilen zararlar, ete verilen zararlar iyileştikten sonra bile hatırlanır.” Bair’in sesi ince ve tizdi, ama güçlüydü. Demirden sazlar gibi.

“Anlat bize,” dedi Melaine, hevesli bir gülümseme ile. “Onu nasıl utandırdın?” Bair de aynı ölçüde hevesliydi. Zulme gülmeyi öğrenmezseniz hayatınızı ağlayarak geçirdiğiniz zalim topraklarda, Üç Kat Topraklar’da, Aieller gülmeyi uzun süre önce öğrenmişti. Dahası, bir düşmanı utandırmayı sanat sayıyorlardı.

Amys bir anlığına Egwene’in yeni giysilerini inceledi, sonra, “Bunu daha sonra anlatabilirsin, bence. Konuşacağımızı söylemiştin.” Bilgelerin konuşmak için tercih ettikleri yere, dev kubbenin altını, odanın merkezini işaret etti.

Neden o noktayı seçtikleri, Egwene’in çözemediği bir sırdı. Üç kadın eteklerini düzgünce yayarak, bağdaş kurup oturdu. Işıl ışıl kristalden yapılmış gibi görünen, zemin taşlarına saplandığı yerde, kabza yukarı duran bir kılıçtan yalnızca birkaç adım uzaktaydılar. Büyük salonun değişik yerlerinde görünüp kaybolan insanlara nasıl dikkat etmiyorlarsa, kılıca da hiç dikkat etmiyorlardı –kılıç onların kehanetlerinin bir parçası değildi. Ama her zaman burayı seçiyorlardı.

Efsanelerin *Callandor*’u, görünüşüne rağmen gerçekten de bir kılıç olarak kullanılabilirdi, ama aslında o bir eril *sa’angreal*’di, Efsaneler Çağı’dan yapılan *sa’angreal*’lerin en güçlülerinden biri. Yalnızca Rand ve elbette Terkedilmişler varken farklıydı. Ama şimdi bir de bu Asha’manlar vardı. *Callandor*’u kullanan bir erkek, bir yürek atımı kadar sürede bir şehri dümdüz etmeye, kilometreler dahilindeki her şeyi yıkmaya yetecek kadar Tek Güç çekebilirdi. Egwene, düşünmeden eteklerini aksi yöne çekerek kılıcın çevresinden dolandı. Rand *Callandor*’u Taşın Yüreği’nden çekerek Kehanetleri gerçekleştirmişti, sonra kendine has sebeplerden dolayı kılıcı eski yerinde, taşa saplamıştı. Onu geri getirmiş ve çevresine *saidin*’den örülmüş tuzaklar kurmuştu. O tuzakların da burada yansıması vardı, yakında yanlış örgüler denenirse, gerçek dünyadaki tuzaklar gibi harekete geçebilirlerdi. *Tel’aran’rhiod*’daki bazı şeyler çok gerçekti.

Egwene Kılıç Olmayan Kılıç’ı düşünmemeye çalışarak üç Bilge’nin önüne geçti. Kadınlar şallarını bellerine doladılar ve bluzlarının bağcıklarını açtılar. Aiel kadınlar, sıcak güneş altındaki çadırlarında, arkadaşlarının

yanında böyle otururlardı. Egwene oturmadı ve bu yargılanıyormuş gibi görünmesine sebep olduysa da, öyle olsundu. Bir açıdan, içten içe, öyleydi gerçekten. “Size neden çağrıldığımı, neden yanınızdan ayrıldığımı anlatmadım, siz de sormadınız.

“Hazır olduğunda anlatacaksın,” dedi Amys kendinden memnun bir tavırla. Beline kadar uzanan, Bair’inki kadar beyaz saçlarına rağmen Melaine ile yaşıt görünüyordu –saçları Egwene’den biraz daha büyükken aklaşmaya başlamıştı– ama üçü arasında önder oydu, Bair değil. Egwene ilk kez, Amys’in kaç yaşında olduğunu merak etti. Bir Aes Sedai’ye nasıl sorulamıyorsa, bir Bilge’ye de yaşı sorulamazdı.

“Yanınızdan ayrıldığım zaman bir Kabuledilmiş’tim. Beyaz Kule’deki bölünmeyi biliyorsunuz.” Bair başını iki yana salladı ve yüzünü buruşturdu; biliyordu, ama anlamıyordu. Hiçbiri anlamıyordu. Aieller için, bir klanın ya da savaşçı topluluğun bölünüp kendi kendine cephe alması kadar gerçekdışıydı. Belki aynı zamanda, Aes Sedailerin olmaları gerektiğinden daha düşük olduklarının kanıtıydı onlara göre. Egwene devam etti. Sesinin bu kadar kontrollü ve sakin çıkmasına şaşmıştı. “Elaida’ya karşı çıkan Aes Sedailer Amyrlinleri olarak beni seçtiler. Elaida makamından indirildiği zaman, Beyaz Kule’de Amyrlin Makamı’na ben oturacağım.” Giysilerine çizgili etolü ekledi ve bekledi. Onlara bir kez yalan söylemişti, *ji’e’toh*’a göre ciddi bir ihlal ve sakladığı gerçeği öğrendikleri zaman nasıl tepki vereceklerinden emin değildi. Eğer inanırlarsa. Ona bakmakla yetindiler.

“Çocukların yaptığı bir şey vardır,” dedi Melaine dikkatle, bir süre sonra. Henüz hamileliği belli olmuyordu, ama içten gelen bir ışıltı edinmişti ve bu kadını her zamankinden daha da güzel kılıyordu. Aynı zamanda, içten gelen, sarsılmaz bir sükûneti vardı. “Çocukların hepsi mızrak kullanmak, klan şefi olmak ister, ama zaman içinde klan şeflerinin nadiren mızrak dansı yaptığını fark ederler. Bu yüzden bir şekil yapar, bir yükseltinin üzerine koyarlar.” Zeminin bir tarafı aniden yükseldi. Seramikten değil, güneşte pişmiş kahverengi kayadan bir çıkıntı oldu. Üzerinde, kıvrık dallar ve kumaş parçalarından, adam biçiminde bir şekil duruyordu. “Bu onların mızrak dansı yapmasına kumanda eden, savaşı görebileceği bir tepede duran klan şefi. Ama çocuklar diledikleri yere koşarlar ve klan şefleri yalnızca sopalardan, paçavralardan bir şekildir.” Rüzgâr kumaş parçalarını savurarak şeklin boşluğunu vurguladı. Sonra yükselti ve şekil kayboldu.

Egwene derin bir nefes aldı. Elbette. Kendi seçimiyle, *ji’e’toh*’a göre yalanının bedelini ödemişti ve o yalan ağzından hiç çıkmamış gibi olmuştu.

Bilmeliydi. Ama Bilgeler, haftalardır Aes Sedai kampında yaşıyorlarmış gibi, meselenin yüreğine temas etmişlerdi. Bair Egwene'in utancı ile yüzleşmemek için yeri inceliyordu. Amys çenesini eline almış, keskin mavi gözleri ile Egwene'in yüreğini oymaya çalışıyormuş gibi bakarak oturuyordu.

"Bazıları beni böyle görüyor." Egwene derin bir nefes daha aldı ve gerçeği söyledi. "Bir avuç kişi dışında hepsi öyle görüyor. Şu anda. Biz savaşımızı bitirdiğimiz zaman şeflerinin *ben* olduğunu bilecekler ve *ben* söylediğimde koşacaklar."

"Bize dön," dedi Bair. "Bu kadınlara göre çok fazla şerefin var. Sorilea, ter çadırlarında görmen için bir düzine genç adam seçti bile. Senin gelin çelengini ördüğünü görmeyi çok arzuluyor."

"Umarım ben evlenirken o da yanımda olur, Bair" –Gawyn ile evleneceğini umuyordu; kendi düşlerinden anladığı kadarıyla onunla bağ kuracaktı, ama evleneceklerini yalnızca aşkın umudu ve kararlılığı söylüyordu– "umarım hepiniz yanımda olursunuz, ama ben seçimimi yaptım."

Bair itiraz edebilirdi, Melaine de, ama Amys elini kaldırdı ve iki kadın, hiç de hoşnut olmayan ifadelerle sustular. "Onun kararında çok *ji* var. Düşmanlarını kendi iradesine göre bükecek, onlardan kaçmayacak. Dansında başarılı olmanı dilerim, Egwene al'Vere." Amys eskiden Mızrağın Kızı'ydı ve sık sık bir Mızrağın Kızı'ymış gibi düşünüyordu. "Otur. Otur."

"Şerefi kendine aittir," dedi Bair, Amys'e kaşlarını çatarak, "ama benim bir sorum daha var." Gözleri hemen hemen sulu maviydi, ama Egwene'e döndüklerinde, Amys'inkiler kadar keskin görünüyorlardı. "Bu Aes Sedailere *Car'a'carn* önünde diz çöktürecek misin?"

Şaşıran Egwene, döşeme taşlarının üzerine oturmak yerine, son otuz santimi düştü. Ama yanıtında tereddüt yoktu. "Bunu yapamam, Bair. Ve elimden gelse bile yapmam. Biz Kule'ye sadığız, doğduğumuz ülkelerden çok bir bütün olarak Aes Sedailere." Bu doğruydu ya da doğru olması gerekiyordu, ama bu iddia, isyanları ile birlikte düşünülünce nasıl görünüyor, merak ediyordu. "Aes Sedailer Amyrlin'e bile sadakat yemini etmezler, hele bir erkeğe hiç. Bu, sizin bir klan şefinin önünde diz çökmeniz gibi olurdu." Melaine'in yaptığı gibi, sözlerinin gerçekliğine yoğunlaşarak, bir örnek gösterdi; nasıl yapacağınızı biliyorsanız, *Tel'aran'rhiod* oldukça esnek bir yerdi. *Callandor*'un arkasında üç Bilge bir klan şefinin önünde

diz çöktü. Adam Rhuarc'a, kadınlar önündeki Bilgelere çok benziyordu. İmgeyi yalnızca bir saniye korudu, ama Bair bir göz attı ve yüksek sesle burnunu çekti. Fikir abesti.

"O kadınları bizimle karşılaştırma." Melaine'in yeşil gözleri, eski keskinliklerine çok benzeyen bir ifade ile kıvılcımlandı; sesi ustura gibiydi.

Egwene dilini tuttu. Bilgeler Aes Sedaileri küçümsüyor gibiydi. Egwene dışında hepsini. Ya da belki, hor gördüklerini söylemek daha doğru olurdu. Egwene, onların Aielleri Aes Sedailer ile ilişkilendiren kehanetlere bozulduğunu bile söyleyebilirdi. Amyrlin seçilmek üzere Salon tarafından çağrılana dek, Sheriam ve arkadaşları burada, bu üç Bilge ile düzenli olarak görüşüyorlardı, ama bu hem Egwene sonunda çağrıldığı için, hem de Bilgeler horgörülerini saklamayı reddettikleri için sona ermişti. *Tel'aran'rhiod*'da, mekâna daha aşina birine meydan okumak son derece utanç verici olabiliyordu. Egwene ile bile bir mesafe vardı artık aralarında ve Rand'ın planları hakkında neler bildikleri gibi şeylerden bahsetmeyeceklerdi. Eskiden, Egwene aralarından biriydi, bir düşgezgini öğrencisi; artık bir Aes Sedai'ydi, onlara şimdi yaptığı açıklamalardan önce bile Aes Sedai sayıyorlardı onu.

"Egwene al'Vere ne yapması gerekiyorsa onu yapacak," dedi Amys. Melaine ona uzun uzun baktı ve şalını göstere göstere düzeltti, fildişi ve altın kolyelerini şıngırdatarak düzenledi, ama hiçbir şey söylemedi. Amys'in önderliği öncekine göre daha da öne çıkmış gibiydi. Diğer Bilgelerin kendisine boyun eğmesini sağlamak konusunda bu kadar başarılı olan tek diğer Bilge, Sorilea idi.

Bair çayı Egwene'den önce hayal etmişti. Çadırlardaydılar sanki. Bir ülkeden gelmiş olabilecek, aslan işlemeli altın bir çaydanlık, bir başka ülkeden gelmiş olabilecek, kenarları halat desenli gümüş bir tepsi, narin Deniz Halkı porseleninden minik, yeşil fincanlar. Çayın tadı gerçek gibiydi elbette, yudumlarken gerçek gibi geliyordu. İçinde, Egwene'in tanımadığı bir tada ve tatlı yabançileğine rağmen, Egwene'in diline fazla acı gelmişti. İçinde biraz bal hayal etti ve bir yudum aldı. Fazla tatlı. Birazcık daha az bal. Şimdi iyi gelmişti. Bu, Güç'le yapamayacağınız bir şeydi. Egwene, çaya katılmış balı alacak kadar ince *saidar* iplikçikleri örebilecek yetenekte biri olduğundan kuşkuluydu.

Bir an fincanının içine bakarak oturdu; bal, çay ve ince *saidar* iplikçikleri hakkında düşündü, ama sessiz kalmasının sebebi bu değildi. Bilgeler Rand'a yol göstermeyi, Elaida, Romanda, Lelaine ve tüm diğer

Aes Sedailer kadar çok istiyorlardı. Elbette, onlar *Car'a'carn*'ı Aieller için en iyisi olacak şekilde yönlendirmek istiyorlardı, ama o Aes Sedailer de Yenidendoğan Ejder'i, kendi görüşlerine göre dünya için en iyisi olacak şekilde yönlendirmek istiyorlardı. Egwene kendini de esirgemedi. Rand'a yardım etmek, onun Aes Sedailerle arasını geri dönülemez bir biçimde bozmasına engel olmak, bunlar da Rand'ı yönlendirmek demekti. *Yalnız, ben haklıyım,* diye hatırlattı kendi kendine. *Her ne yapıyorsam, başka herkes kadar Rand'ın da iyiliği için. Diğerlerinin hiçbiri onun için neyin doğru olduğunu düşünmüyor.* Ama bu kadınların arkadaştan fazla olduklarını, *Car'a'carn*'ın takipçileri olduklarını hatırlaması en iyisi olacaktı. Kimse yalnızca tek bir şey değildi, Egwene bunu öğrenmişti.

"Bizi yalnızca artık ıslaktopraklılar arasında kadın şef olduğunu söylemek için çağırdığını sanmıyorum," dedi Amys çay fincanının üzerinden. "Kafanı meşgul eden nedir, Egwene al'Vere?"

"Kafamı meşgul eden, aklımdan hiç çıkmayan şey." Egwene ortamı neşelendirmek için gülümsedi. "Bazen Rand yüzünden saçlarımın zamanından önce kırlaşacağını düşünüyorum."

"Erkekler olmasa, hiçbir kadının saçları kırlaşmaz." Normalde bu Melaine'in dilinde bir şaka olurdu ve Bair Melaine'in birkaç aylık evlilik hayatında erkekler hakkında ne çok bilgi edindiğini söyleyerek karşılık verirdi, ama bu sefer değil. Üç kadın Egwene'e bakarak beklemekle yetindi.

Peki. Ciddi olmak istiyorlardı. Eh, Rand ciddi meseleydi zaten. Yalnız, Egwene üç kadının o meseleyi kendi gördüğü gibi görmelerini diliyordu. Çay fincanını parmak uçlarında dengeleyerek, onlara her şeyi anlattı. En azından Rand ve Caemlyn'deki sessizliği öğrendikten sonraki endişeleri hakkında her şeyi. "Rand'ın ne yaptığını bilmiyorum –ya da kadının ne yaptığını; herkes bana Merana'nın ne kadar deneyimli olduğunu anlatıp duruyor, ama kadının Rand gibileri ile hiç deneyimi yok. Konu Aes Sedailere geldiğinde, bu fincanı bir çimenliğe saklasanız, Rand yine de üç adımda üzerine basmayı başarır. Merana'dan daha iyi iş çıkarabileceğimi biliyorum, ama..."

"Geri dönebilirsin," diye öneride bulundu Bair yine ve Egwene başını kararlılıkla iki yana salladı.

"Olduğum yerde, Amyrlin olarak daha fazlasını yapabilirim. Ve Amyrlin Makamı için bile bazı kurallar var." Ağzı bir anlığına büküldü. Bunu itiraf etmek hoşuna gitmiyordu, özellikle de bu kadınlara. "Salon'un izni olmadan onu ziyaret edemem. Artık Aes Sedai'yim ve onların

kanunlarına uymalıyım.” Bu, niyetlendiğinden daha haşin bir sesle çıktı. Aptalca bir yasaydı, ama henüz çevresinden dolaşmak için bir yol bulamamıştı. Dahası, kadınların yüzü öyle ifadesizdi ki içten içe inanmazlıkla kıkırdadıklarından emindi Egwene. Bir klan şefi bile bir Bilge’ye ne zaman, nereye gideceğini söyleyemezdi.

Karşısında oturan üç kadın bakıştılar. Sonra Amys çay fincanını indirdi. “Merana Ambrey ile diğer Aes Sedailer *Car’a’carn*’ın peşinden ağaçkatillerinin şehrine gittiler. *Car’a’carn*’ın kadının ya da yanındaki Aes Sedailerin karşısında yanlış adım attığından korkmana gerek yok. Onunla Aes Sedailer arasında bir güçlük çıkmamasını biz sağlarız.”

“Bu pek Rand’ın yapacağı bir şeye benzemiyor,” dedi Egwene kuşkuyla. Demek Sheriam Merana konusunda haklıydı. Ama kadın neden sessizliğini koruyordu?

Bair güldü. “Çoğu ebeveyn ile çocukları arasında, *Car’a’carn* ile Merana Ambrey arasında çıkanlardan daha fazla sorun çıkmıştır.”

“Çocuk Rand olmadığı sürece,” diye güldü Egwene. Birinin bir şeylere eğlenmesi onu rahatlatmıştı. Bu kadınların Aes Sedailer hakkında nasıl hissettiklerine bakarak, herhangi bir Aes Sedai’nin Rand üzerinde etkili olmaya başladığını düşünürlerse çivi tükürmeye başlarlardı. Diğer yandan, Merana’nın bir miktar etkili olması gerekiyordu, aksi halde çoktan Rand’ın yanından ayrılırdı. “Ama Merana rapor göndermeliydi. Neden göndermediğini anlamıyorum. Herhangi bir sorun olmadığından?..” Nasıl bitireceğini bilemedi. Rand’ın Merana’nın güvercin göndermesini engellemesinin yolu yoktu.

“Belki de atlı bir adam göndermiştir.” Amys yüzünü hafifçe buruşturdu; tüm Aieller gibi iğrenç buluyordu bunu. Kendi bacaklarınız yeterli olmalıydı. “Islaktopraklıların kullandığı kuşlardan hiç getirmedi.”

“Aptallık etmiş,” diye mırıldandı Egwene. Aptal sözcüğü tarif etmeye yaklaşmıyordu bile. Merana düşlerine kalkan koyuyor olmalıydı, yani onunla oradayken konuşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Düşleri bulunabilirse. Işık, gerçekten sinir bozucuydu! Kararlılıkla öne eğildi. “Amys, bana söz ver, Rand’ın onunla konuşmasını engellemeyeceksiniz ya da onu aptalca bir şey yapmasına sebep olacak kadar kızdırmayacaksınız.” Bunu pekâlâ becerebilirlerdi; hatta becermekten de daha iyi iş çıkartabilirlerdi. Aes Sedaileri kızdırma işini öyle mükemmelleştirmişlerdi ki, bir Yeti bile sayılabilirdi bu. “Merana’nın yalnızca Rand’ı, bizim ona zarar vermeyi düşünmediğimize ikna etmesi gerekiyor. Eminim Elaida

eteğinin arkasına bazı pis sürprizler gizlemiştir, ama biz öyle bir şey yapmadık." Başka birinin farklı düşünceleri varsa bile, kendisi bunu sağlama alacaktı. Bir şekilde, yapacaktı. "Söz verir misin?"

Okunmaz bakışlarla bakıştılar. Bir Aes Sedai'yi Rand'ın yanına bırakma fikri hoşlarına gitmemiş olmalıydı, özellikle de her konuda serbest bir Aes Sedai'yi. Kuşkusuz ne zaman Merana Rand'la görüşecek olsa, içlerinden birinin yanlarında bulunması için uğraşacaklardı, ama çok fazla engel olmadıkları sürece Egwene bu kadarına razıydı.

"Söz veriyorum, Egwene al'Vere," dedi Amys sonunda, işlenmiş taş kadar düz bir sesle.

Muhtemelen Egwene'in söz istemesinden alınmıştı, ama Egwene üzerinden bir ağırlık kalkmış gibi hissetti. İki ağırlık. Rand ve Merana birbirlerinin gırtlaklarına sarılmıyordu ve Merana yapmak için gönderildiği şeyi yapma şansı bulacaktı. "Gerçekleri bana süslemeden anlatacağınızı biliyorum, Amys. İşittiklerimden ne kadar memnun kaldığımı anlatamam sana. Rand ile Merana arasında herhangi bir şey yanlış gitmiş olsaydı... Teşekkür ederim."

Şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Bir anlığına Amys'in üzerinde *cadin'sor* belirmişti. Bir tür minik jest de yapmıştı. Mızrağın Kızlarının el konuşması, muhtemelen. Çaylarını yudumlamakta olan Bair ile Melaine fark etmiş gibi görünmemişti. Amys başka yerde, Rand'ın herkesin hayatını karıştırmadığı bir yerde olmayı diliyor olabilirdi. Bir Bilge düşgezgini için, bir anlığına bile olsa *Tel'aran'rhiod*'da kontrolünü kaybetmesi utanç verici olmalıydı. Aieller için utanç, bedensel acıdan daha incitici idi, ama utanç *olması* için birilerinin tanık olması gerekirdi. Eğer görülmemişse ya da görenler kabullenmeyi reddetmişse, o zaman hiç olmamış sayılırdı. Tuhaf bir halk, ama Egwene Amys'i utandırmayı kesinlikle istemiyordu. Yüzündeki ifadeye hâkim olarak, hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Bir iyilik istemeliyim. Önemli bir iyilik. Rand'a –ya da başka herhangi birine– benden bahsetmeyin. Bu konuda, demek istiyorum." Etolünün ucunu kaldırdı. Bilgelerin yüzündeki ifadelerin yanında, Aes Sedai sükûnetinin en iyi örnekleri manyak ifadeleri gibi kalırdı. Taşsı oldukları bile söylenemezdi. "Yalan söyleyin, demek istemiyorum," diye ekledi telaşla. *Ji'e'toh* altında, birinden yalan söylemesini istemek, yalan söylemekten farksız sayılırdı. "Yalnızca, konuyu açmayın. Rand beni 'kurtarmak' için birilerini gönderdi bile." *Mat'i Nynaeve ve Elayne ile birlikte Ebou Dar'a gönderdiğimi duyduğunda fena kızacak*, diye düşündü.

Ama yapmak zorunda kalmıştı. “Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok ve kurtarılmak istemiyorum, ama Rand her şeyi herkesten daha iyi bildiğini sanıyor. Korkarım beni bulmak için bizzat gelebilir.” Hangisi onu daha da fazla korkutuyordu –Rand’ın tek başına, öfkeyle kampa dalması ve çevresinde üç yüz kadar Aes Sedai bulması mı? Yoksa Asha’manlardan bazıları ile gelmesi mi? Her iki durumda da, sonuç felaket olurdu.

“Bu... talihsiz olurdu,” diye mırıldandı Melaine, ama aslında durumu hafife almak gibi bir huyu yoktu. Bair mırıldandı. “*Car’a’carn* dikbaşlı. Bildiğim bütün erkekler kadar kötü. Ve birkaç kadın kadar.”

“Sırrını özenle saklayacağız, Egwene al’Vere,” dedi Amys ciddiyetle.

Egwene bu kadar çabuk kabul etmeleri karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ama belki de şaşırtıcı değildi. Onlar için, *Car’a’carn* yalnızca bir başka şefti, hatta diğerlerinden daha fazla şef ve Bilgelerin bir şeften, bilmemesi gerektiğini düşündükleri şeyleri sakladıkları görülmüştü.

Bundan sonra söyleyecek çok fazla şey kalmadı, ama fincan fincan çay içerek bir süre daha sohbet ettiler. Egwene düşgezginliği konusunda bir ders almaya can atıyordu, ama Amys buradayken isteyemezdi. O zaman Amys giderdi ve Egwene Amys’in arkadaşlığını öğrenmekten daha fazla istiyordu. Bilgelerin ona Rand’ın neler yaptığına dair herhangi bir şey söylemeye en çok yaklaştıkları an, Melaine’in Rand’ın artık Shaidoların ve Sevanna’nın işini bitirmesi gerektiğini söyleyerek homurdandığı andı. Bair ile Amys ona öyle fena kaş çattılar ki kadın parlak kırmızıya döndü. Hem, Egwene’in de acı acı hatırladığı gibi, Sevanna bir Bilge’ydi. *Car’a’carn*’ın, Shaidoların Bilgelerine karışmaya bile hakkı yoktu. Egwene de kendi yaşam koşulları hakkında onlara detay veremiyordu. Doğrudan en utanç verici kısma atlamış olmaları, bundan bahsederken hissedeceği utancı azaltmamıştı –onların yanındayken Aiel davranış ve düşünce tarzlarına geri dönmemek çok zordu; aynı şekilde, hayatı boyunca bir Aiel’le karşılaşmamış bile olsa, yine de utanacağını düşünüyordu– ve son zamanlarda Aes Sedailerle nasıl başa çıkılacağı konusunda verdikleri tek tavsiye, Elaida’nın bile uymaya çalışmayacağı türdendi. Kulağa ne kadar imkânsız gelse de, bir Aes Sedai ayaklanması çıkabilirdi. Daha da kötüsü, Aes Sedailer hakkında zaten o kadar kötü fikirlere sahiptiler ki Egwene ateşe körükle gitmese de olurdu. Bir gün Bilgeler ile Beyaz Kule arasında bir bağ kurmak istiyordu, ama o ateşi söndürmeyi başarmazsa asla gerçekleşmezdi bu. Nasıl yapacağına dair, henüz en ufak fikrinin olmadığı bir şey daha.

“Gitmeliyim,” dedi sonunda, doğrularak. Bedeni çadırında uyuyordu, ama *Tel’aran’rhiod*’dayken asla yeterince dinlenemiyordunuz. Diğerleri de onunla birlikte kalktı. “Umarım hepiniz çok dikkatli olursunuz. Moghedien benden nefret ediyor ve dostum olanları da incitmeye çalışacaktır kuşkusuz. Düşler Dünyası hakkında çok şey biliyor. En azından Lanfear’ın bildiği kadar.” Moghedien’in onlardan daha fazla bildiğini açık açık söylemeden, onları ancak bu kadar uyarabiliyordu. Aiel gururu oldukça alıngan olabiliyordu. Ama ne demek istediğini anladılar ve alınmadılar.

“Gölgeruhlular bizi tehdit edecek olsa,” dedi Melaine, “bence şimdiye dek ederlerdi. Belki bizim onlar için tehdit olmadığımızı düşünüyorlardır.”

“Düşgezgini olması gereken kişiler gördük. Bazıları erkekti.” Bair başını inanmazlıkla iki yana salladı; Terkedilmişler hakkında ne bilirse bilsin, erkek düşgezginlerini bacaklı yılanlar kadar olağan sayıyordu ancak. “Bizden kaçındılar. Hepsi de.”

“Bana kalırsa biz onlar kadar güçlüyüz,” diye ekledi Amys. Tek Güç konusunda, o ve Melaine Theodrin ile Faolain’den daha güçlüydü –onlara zayıf demek kolay değildi, gerçekten de, çoğu Aes Sedai’den daha güçlüydüler, ama Terkedilmişler kadar güçlü olduklarını söylemek de kolay değildi– ama Düşler Dünyası’nda, *Tel’aran’rhiod* bilgisi genellikle *saidar* kadar etkili olurdu, hatta zaman zaman daha da etkili. Burada, Bair tüm Aes Sedailerle aşık atabilirdi. “Ama dikkat ederiz. Hafife aldığın düşman öldürür seni.”

Egwene Amys ve Melaine’in ellerini tuttu. Bir yolu olsa Bair’inkini de tutardı. Bunun yerine, ona gülümseyerek onu da dahil etti. “Dostluğunuzun benim için ne demek olduğunu, sizlerin benim için anlamını ifade etmem imkânsız.” Her şeye rağmen, basit gerçek buydu. “Her göz kırpışımda bütün dünya değişiyor gibi. Siz üçünüz, o dünyadaki kararlı noktalardan birisiniz.”

“Dünya değişiyor gerçekten,” dedi Amys hüzünle. “Dağlar bile rüzgârla yıpranıp gidiyor ve kimse aynı tepeye iki kez tırmanamıyor. Umarım senin gözlerinde her zaman dostların oluruz, Egwene al’Vere. Her zaman su ve gölge bulasın.” Bundan sonra gözden kayboldular, bedenlerine döndüler.

Egwene bir süre görmeden *Callandor*’a kaşlarını çatarak durdu, sonra aniden, çileden çıkmışçasına silkelendi. O sonsuz yıldız tarlasını düşünüyordu. Orada yeterince beklerse, Gawyn’in düşü onu yeniden bulur, önce düşü, sonra da Gawyn’in kolları sarardı onu. Gecenin kalanını geçirmek için hoş bir yol. Ve çocuksu bir zaman kaybı.

Kararlılıkla uyuyan bedenine dönmeye zorladı kendini, ama sıradan uykuya değil. Bunu artık hiç yapmıyordu. Beyninin bir köşesi tamamen uyanık kalıyor, düşlerini sınıflandırıyor, geleceği kehanet edenleri ya da en azından geleceğin nasıl bir yol izleyeceğine dair olası fikirler verenleri ayırıyordu. En azından artık bu kadarını ayırt edebiliyordu, ama şimdiye dek yorumlayabildiği tek düşü Gawyn'in Muhafızı olacağını söyleyen düşüydü. Aes Sedailer buna Düşgörme, bunu yapabilen kadınlara da Düşgören adını veriyorlardı. Egwene dışındaki Düşgörenler uzun zaman önce ölmüştü, ama bunun da düşgezme gibi, Tek Güç'le ilgisi yoktu.

Belki ilk önce Gawyn'in düşünü görmesi kaçınılmazdı, çünkü onu düşünüyordu.

Her şeyin belirsiz göründüğü engin, loş bir odada duruyordu. Ağır ağır ona doğru yaklaşan Gawyn dışında her şey belirsizdi. Uzun boylu, yakışıklı bir adam –Galad'ın daha yakışıklı olduğunu hiç düşünmüş müydü gerçekten?– altın rengi saçları ve harika bir mavi renge sahip gözleri vardı. Gawyn'in aşması gereken bir mesafe vardı, ama Egwene'i görebiliyordu; bakışları, hedefe kilitlenen bir okçununkiler gibi, ona dikilmişti. Havada hafif bir ezilme sesi, bir gıcırtı vardı. Egwene yere baktı. Ve çığlık atmak üzere olduğunu hissetti. Gawyn yalınayak, kırık camlarla dolu yerde yürüyordu. Ağır ağır attığı her adımda camlar kırılıyordu. Solgun ışıkta bile, kesilen ayaklarının bıraktığı kanlı izler görülebiliyordu. Egwene elini uzattı, durmasını bağırmaya çalıştı, ona koşmaya çalıştı, ama o anda kendini başka bir yerde buldu.

Düşlerde olduğu gibi, otlarla kaplı bir ovada uzanan uzun, düz bir yolun üzerinde süzülüyor, siyah bir aygıra binmiş adama bakıyordu. Gawyn. Sonra Egwene Gawyn'in önünde, yolda duruyordu. Gawyn dizginleri çekti. Bu sefer onu gördüğünden değil. Daha önce düz olan yol, Egwene'in durduğu yerde ikiye ayrılıyor, arkasının kimsenin göremeyeceği kadar yüksek tepelerin üzerinde uzanıyordu. Yollardan birinin sonunda korkunç bir ölüm bekliyordu onu, diğerinde ise uzun bir yaşam sürecek, kendi yatağında ölecekti. Bir yolda Egwene ile evlenecek, diğerinde evlenmeyecekti. Egwene ileride ne olduğunu görebiliyordu, ama hangi yolun hangisine gittiğini göremiyordu. Aniden Gawyn onu gördü ya da görmüş gibi göründü, gülümsedi ve atını yollardan birine çevirdi... Ve Egwene kendini bir başka düşte buldu. Sonra bir başkasında. Sonra bir başkasında. Sonra bir başkasında.

Hepsi gelecekten haber vermiyordu. Gawyn'i öptüğü düşler, küçükken yaptıkları gibi, ablaları ile serin, bahar çimenliklerinde koştukları düşler, eli sopalı Aes Sedailerin onu sonsuz koridorlarda kovaladığı, çevresini saran gölgelerde biçimsiz şeylerin beklediği, Nicola'nın sırıtarak Salon'a onu ihbar ettiği, Thom Merrilin'in öne çıkıp kanıt sağladığı kâbuslarla yarışıyordu. Bunları görmezden geldi; önemli görünenleri, ne anlama geldiklerini anlama umuduyla, daha sonra incelenmek üzere bir kenara kaldırdı.

Dev bir duvarın önünde duruyor, duvarı tırmalıyor, çıplak elleri ile yıkmaya çalışıyordu. Duvar tuğla ya da taştan değil, binlerce diskten yapılmıştı. Disklerin her birinin yarısı beyaz, yarısı siyahtı; kadim Aes Sedai simgesi, tıpkı bir zamanlar Karanlık Varlık'ın zindanını kapalı tutanlar gibi. O mühürlerin bazıları kırılmıştı, halbuki *cuendillar*'lar Tek Güç'le bile kırılamazdı. Kalanlar da bir şekilde zayıflamıştı, ama Egwene nasıl yumruklarsa yumruklasın duvar sapasağlam kalıyordu. Onu yıkamıyordu. Belki önemli bir şeyin simgesiydi bu. Belki yıkmaya çalıştığı Aes Sedailerdi, Beyaz Kule'ydi. Belki...

Mat geceye bürünmüş bir tepede oturmuş, muhteşem bir Havai Fişekçi gösterisi izliyordu. Aniden elini uzatıp o patlayan ışıklardan birini gökyüzünden aldı. Yumruğundan ateşten oklar fışkırdı ve Egwene'in içini bir dehşet duygusu doldurdu. Bu yüzden insanlar ölecekti. Dünya değişecekti. Ama dünya zaten değişiyordu; her zaman değişirdi.

Beline ve omuzlarına dolanan kayışlar onu sıkı sıkı bloka bağlamıştı. Celladın baltası iniyordu, ama Egwene bir yerlerde birilerinin koştuğunu biliyordu. Eğer yeterince hızlı koşarlarsa, balta duracaktı. Aksi halde... Zihninin köşesinde bir ürperti hissetti.

Logain kahkahalar atarak yerdeki bir şeyin üzerinden aştı ve siyah bir taşa çıktı; Egwene bakışlarını indirdiği zaman onun üzerinden aştığı şeyin Rand'ın cesedi olduğunu sandı. Rand'ın elleri göğsünde çaprazlanmış, gömülmek üzere hazırlanmıştı. Ama yüzüne dokunduğunda, yüzü kâğıttan bir kukla gibi parçalandı.

Altın bir şahin kanadını uzattı ve ona dokundu ve Egwene ile şahin bir şekilde birbirlerine bağlandılar. Tek bildiği şahinin dişi olduğu idi. Dar bir yatağın üzerinde bir adam uzanmış, ölüyordu ve ölmemesi önemliydi, ama dışarıda cenazesi hazırlanmıştı bile, sesler sevinç ve üzüntü şarkıları ile yükseliyordu. Siyah bir genç adamın elinde tuttuğu bir nesne öyle parlıyordu ki Egwene ne olduğunu göremiyordu.

Düşler geldi durdu ve Egwene hararetle ayırdı onları, anlamak için çılgınca uğraştı. Bu şekilde, dinlenmesi imkânsızdı, ama yapmak zorundaydı. Ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

11
Bir Yemin

“Gün doğmadan uyandırılmak istemiştiniz, Anne.”

Egwene’in gözleri açıldı –bundan birkaç dakika sonra uyanmak üzere hazırlamıştı kendini– ve elinde olmadan ona bakan yüz karşısında irkildi. Terle parlayan, sert bir yüzdü, sabahleyin ilk o yüzü görmek pek de hoş değildi. Meri’nin tavırları kesinlikle saygılıydı, ama ince burnu, dudaklarının daima aşağı dönük duran kenarları ve her zaman keskin bir kınama ifadesi taşıyan kara gözleri, kadının hayatı boyunca, olması gerektiğinin yarısı kadar iyi birini görmediğini anlatıyordu ve dümdüz sesi söylediği her şeyin anlamını tepetaklak ediyordu.

“Umarım iyi uyumuşsunuzdur, Anne,” dedi Meri, ama yüz ifadesi Egwene’i tembellikle suçluyordu. Kadının kulaklarının üzerinde gergin bukleler yapan siyah gözleri, yüzünü acı verecek bir şekilde çekiştiriyor gibiydi. Ne kadar terlerse terlesin, her zaman giydiği kasvetli griler, kadındaki karamsar havayı daha da vurguluyordu.

Egwene’in birazcık dinlenememiş olması yazıktı. Esneyerek dar yatağından kalktı. Meri o gün giyeceği giysileri hazırlarken Egwene dişlerini tuzla ovdu, elini yüzünü yıkadı, çoraplarını giydi, üzerine temiz bir iç eteklik geçirdi, sonra Meri’nin onu giydirmesine tahammül etti. “Tahammül etmekten” daha uygun bir söz yoktu.

“Korkarım bu dolaşıklardan bazıları canınızı acıtacak, Anne,” diye mırıldandı neşesiz kadın, fırçayı Egwene’in saçlarından geçirerek. Egwene neredeyse, saçlarını uykusunda bilerek dolaştırmadığını söyleyecekti.

“Bugün burada dinleneceğimizi anlıyorum, Anne.” Aylaklık bu, diye köpürdü Meri’nin boy aynasındaki yansıması.

“Bu mavi tonu teninize çok yakışacak, Anne,” dedi Meri Egwene’in düğmelerini iliklerken. Yüzü ise onu kibirle suçluyordu.

Egwene bu gece Chesa’dan yardım alacağı için sevinerek etolü taktı ve daha kadının işi bitmeden kaçtı.

Güneş doğudaki tepelerde görünmüyordu henüz. Çevredeki arazi uzun sırtlar, bazıları onlarca metre yüksekliğinde düzensiz çıkıntılarla kaplıydı, öyle ki dev parmaklar tarafından sıkılmış gibi görünüyorlardı. Aradaki geniş vadilerden birine kurulan kampı alacakaranlık gölgeler sarmıştı, ama asla kaybolmayan sıcakta, kamp uyanmıştı. Hava pişmekte olan kahvaltıların kokusu ile doluydu. Bugünü yürüyerek geçireceklerini anlatan koşturmaca olmasa da, gidip gelenler vardı. Beyazlara bürünmüş çömezler koşar adım yürüyorlardı; akıllı bir çömez işlerini becerebildiğince çabuk tamamlardı. Muhafızlar asla acele edermiş gibi görünmüyorlardı, elbette, ama bu sabah Aes Sedailere kahvaltılarını götüren hizmetkârlar bile aylak aylak dolanıyordu sanki. Eh, hemen hemen. Çömezlerle karşılaştırıldıklarında. Bütün kamp moladan faydalanıyordu. Bir kaldıraç kaydığında duyulan tangırtılar ve küfürler, arabacıların onarım yaptığını anlatıyordu. Uzaktan gelen çekiç sesleri ise nalbantların atları yeniden nalladığını. Bir düzine mum imalatçısı kalıplarını dizmişlerdi bile. Yakılan her mumdan damlayan parçalar, mum dipleri dikkatle saklanmış, şimdi tencerelerde eritiliyordu. Daha iri, siyah kazanlar ateşlerin üzerinde duruyor, banyolar ve çamaşırlar için su ısıtıyordu. Yakında, erkekler ve kadınlar çamaşırları yığıyorlardı. Egwene hareketliliğe fazla dikkat etmedi.

Önemli olan şuydu: Meri’nin bunları bilinçli olarak yaptığını sanmıyordu; kadının yüzünün neye benzediği kendi elinde değildi ki. Buna rağmen, hizmetçilik yapsa Romanda’nın olacağı kadar kötüydü. Düşünce Egwene’i güldürdü. Bir leydinin hizmetçisi olarak Romanda, kısa zamanda hanımını hizaya sokardı; o ikilide kimin koşup bir şeyler getireceği kuşkusuzdu. Gri saçlı bir aşçı demirden bir kuzineye kömür kürerken durdu ve Egwene’in eğlentisini paylaşırmış gibi sırıttı. Sonra yoldan geçen herhangi bir genç kadına değil Amyrlin Makamı’na gülümsediğini fark etti, sırıtışı eridi ve adam çabucak eğilip selam verdikten sonra işine devam etti.

Meri’yi kovsa, Romanda yeni bir casus bulurdu. Ve Meri açlıktan kırılarak köy koy gezmeye geri dönerdi. Egwene elbisesini düzeltirken – gerçekten de Meri’nin işi bitmeden ayrılmıştı– parmakları küçük, keten bir kese buldu. Kesenin ipleri kemerinin arkasına bağlanmıştı. Gül yapraklarının ve serin serin kokan bir bitki karışımının kokusunu almak için

keseyi burnuna götürmesi gerekmiyordu. İçini çekti. Cellat gibi bir yüz, kuşkusuz Romanda'nın casusu ve görevlerini elinden geldiğince iyi yapmaya çalışıyor. Neden bu tür şeyler asla kolay olmuyordu?

Çalışma odası olarak kullandığı çadıra yaklaşırken –pek çok kişi bu çadıra, sanki Kule'deki odalardan biriymiş gibi, Amyrlin'in çalışma odası diyordu– Meri'yle ilgili endişelerinin yerini ciddi bir tatmin duygusu aldı. Ne zaman mola verseler, Sheriam şişman bir dilekçe yığını ile, ondan önce çalışma çadırında oluyordu. Elbisesinin içine dikilmiş mücevherlerle yakalanan bir çamaşırcı kadının merhamet dilenen yakarısı; bir demircinin referans mektubu talebi, yanlarından ayrılmadığı sürece, belki o zaman bile kullanamayacağı bir belge; bir kız evladı olması için Amyrlin'in duasını isteyen bir eyercinin dilekçesi. Lord Bryne'ın askerlerinden, bir terzi ile evlenen birinin Amyrlin'den onları şahsen kutsamasını isteyen dilekçesi. Tiana'ya yaptıkları ziyaretlere, hatta fazladan işlere itiraz eden çömezlerden her zaman bir sürü dilekçe gelirdi. Herkesin Amyrlin'e başvurma hakkı vardı, ama Kule'nin hizmetinde olanlar asla yapmazdı bunu, hele çömezler hiç. Egwene, Sheriam'ın insanlara dilekçe yazdırmak için epey uğraştığından şüpheleniyordu, kedinin patilerine tereyağı sürecek, Vakanüvis önemli olduğunu düşündüğü şeylerle ilgilenirken Egwene'i meşgul edecek bir şeyler. Bu sabah, Egwene Sheriam'ın o dilekçe sahiplerini kahvaltı yerine yemesini sağlayabileceğini düşünüyordu.

Ama çadıra girdiğinde Sheriam orada değildi. Önceki gece düşünülünce, buna şaşmaması gerekirdi belki de. Ama çadır boş da değildi.

"Işık bu sabah sizi aydınlatsın, Anne," dedi Theodrin, şalının kahverengi saçaklarını sallayan derin bir diz kırma ile. Kadın efsanevi Doman zarafetine sahipti, ama yüksek yakalı elbisesi son derece iffetliydi. Doman kadınları iffetleri ile tanınmazdı. "Emrettiğiniz gibi yaptık, ama dün gece Marigan'ın çadırının yakınlarında birilerini gören olmamış."

"Adamlardan bazıları Halima'yı gördüğünü hatırladı," diye ekledi Faolain ekşi ekşi, dizlerini çok daha az kırarak, "ama bunun dışında hiçbir şey hatırlamıyorlar." Pek çok kadın Delana'nın sekreterini beğenmiyordu, ama Faolain'in yuvarlak yüzünü her zamankinden de fazla karartan bir sonraki yorumuydu. "Çevrede dolanırken Tiana ile karşılaştık. Bize hemen yatağımıza gitmemizi söyledi." Farkında olmadan şalındaki mavi saçakları okşadı. Yeni Aes Sedailer hemen her zaman, şallarını gerektiğinden daha sık takarlardı, Siuan böyle demişti.

Egwene onlara hoş olduğunu umduğu bir gülümseme bahşederek küçük masanın arkasındaki yerini aldı. Dikkatle; yine de sandalye bir anlığına eğildi. Egwene elini uzatıp sandalyenin bacağını düzeltti. Taş mürekkep şişesinin altında katlanmış bir parşömen görünüyordu. Elleri o tarafa doğru seğirdi, ama onları kıpırdamadan durmaya zorladı. Aes Sedailerin büyük kısmı nezaket gösterme ihtiyacı duymuyordu. Egwene onlardan biri olmayacaktı. Dahası, bu ikisi onun saygısını hak ediyorlardı.

“Çektiğiniz güçlükler için üzgünüm, kızlarım.” Amyrlin yapıldığında, bir fermanla Aes Sedai yapılmışlardı. Onlar da kendisi ile aynı güçlükleri çekiyorlardı, üstelik Amyrlin etolünün korumasından yoksundular. O kalkan ne kadar küçük olsa da. Çoğu Aes Sedai, iki kadın hâlâ Kabuledilmişmiş gibi davranıyordu. Ajahların içinde olan bitenler dışarıdan nadiren görülebilirdi, ama gerçekten de kabul edilmek için yalvarmalarının gerektiği, ikisine de davranışlarını denetleyecek birer gözetmen atandığı söyleniyordu. Kimse böyle bir şey görmemişti, ama herkes kabullenmişti. Egwene onlara iyilik yapmamıştı. O sırada gerekli olan bir şey daha. “Tiana ile konuşurum.” Bir işe yarayabilirdi. Bir günlüğüne ya da bir saatliğine.

“Teşekkür ederiz, Anne,” dedi Theodrin, “ama zahmet etmenize gerek yok.” Yine şala dokundu, elleri orada oyalandı. “Tiana neden o kadar geç saatlere kadar uyanık kaldığımızı bilmek istedi,” diye ekledi bir an sonra, “ama ona söylemedik.”

“Gizliliğe gerek yok, kızım.” Ama tanık bulamamaları yazık olmuştu. Moghedien’i kurtaran kimse, doğru düzgün görülemememiş bir gölge olarak kalacaktı. Her zaman, en korkutucusu bu olurdu. Katlanmış parşömenin köşesine baktı, okumaya can atıyordu. Belki de Siuan bir şeyler keşfetmişti. “İkinize de teşekkür ederim.” Theodrin gidebileceklerini anladı ve çıkacak gibi yaptı, ama Faolain yerinden ayrılmayınca durdu.

“Keşke Yemin Çubuğu’nu elimde tutabilseydim,” dedi Faolain hayal kırıklığıyla, “böylece söylediklerimin doğru olduğunu bilirdiniz.”

“Amyrlin’i rahatsız etmenin zamanı değil,” diye başladı Theodrin, sonra ellerini kavuşturdu ve dikkatini Egwene’e çevirdi. Yüzünde sabırla karışık bir başka ifade vardı. İkisi arasında Güç konusunda o daha ilerideydi ve her zaman başı o çekerdi, ama bu sefer geri planda kalmaya razıydı. Ne için, diye merak etti Egwene.

“Bir kadını Aes Sedai yapan Yemin Çubuğu değildir, kızım.” Bazıları neye inanırsa inansın. “Bana doğruyu söylersen inanırım.”

“Sizden hoşlanmıyorum.” Sözlerini vurgulamak için başını iki yana sallarken kara bukleleri savruldu. “Bunu biliyor olmalısınız. Muhtemelen, siz çömezken, Kule’den kaçtıktan sonra geri döndüğünüzde size karşı sert davrandığımı düşünüyorsunuzdur. Ama ben yine de almanız gereken cezanın yarısını almadığınızı düşünüyorum. Belki bunu itiraf etmem, gerçeği söylediğime inanmanıza yardım eder. Artık başka seçeneğimiz olmadığından değil. Romanda bizi koruması altına almayı önerdi. Lelaine de öyle. Kule’ye döner dönmez gerektiği gibi sınanıp terfi etmemizi sağlayacaklarını söylediler.” Daha da öfkelendi ve Theodrin gözlerini yuvarlayıp araya girdi.

“Anne, Faolain’in debelenip durduğu ama anlatamadığı şey şu. Başka seçeneğimiz olmadığı için size bağlanmadık. Şal aldığımız için, minnetimizden de yapmadık bunu.” Onları Egwene’in yaptığı gibi şala terfi ettirmenin pek minnet yaratacak cinsten bir armağan olmadığını düşünürmüş gibi dudaklarını büzdü.

“O zaman neden?” diye sordu Egwene, arkasına yaslanarak. Sandalye kaydı, ama dayandı.

Theodrin ağzını açamadan Faolain konuştu. “Çünkü siz Amyrlin Makamı’sınız.” Sesi hâlâ öfkeli çıkıyordu. “Neler olduğunu biz görebiliriz. Bazı Aes Sedailer sizin Sheriam’ın kuklası olduğunuzu düşünüyor, ama çoğu ne zaman, nereye adım atacağınızı Romanda ya da Lelaine’in söylediğine inanıyor. Bu doğru değil.” Kaşlarını çattı. “Ben Kule’den ayrıldım, çünkü Elaida’nın yaptığı şey doğru değildi. Sizi Amyrlin seçtiler. Bu yüzden size bağlıyım. Bağlılığımı kabul ederseniz. Yemin Çubuğu olmadan bana güvenebilirseniz. Bana inanmalısınız.”

“Ya sen, Theodrin?” dedi Egwene çabucak, yüzünü ifadesiz tutarak. Aes Sedailerin ne düşündüğünü bilmek yeterince kötüydü; işitmek ise... acı verici.

“Ben de size bağlıyım,” diye içini çekti Theodrin, “eğer bağlılığımı kabul ederseniz.” Ellerini, kendini önemsemezmiş gibi açtı. “Pek bir şey sayılmayız, biliyorum, ama bizden başkası yokmuş gibi görünüyor. İtiraf etmeliyim, tereddüt ettim, Anne. Bunu yapmamız konusunda Faolain ısrar etti durdu. Dürüst olmak gerekirse...” Gereksiz yere şalını düzeltti ve sesi kararlılık kazandı. “Dürüst olmak gerekirse, Romanda ve Lelaine’in karşısında nasıl kazanabileceğinizi bilmiyorum. Ama biz, henüz Aes Sedai olmadığımız halde öyleymiş gibi davranmaya çalışıyoruz. Siz ne derseniz deyin, diğer Aes Sedailer bizi aralarından biri gibi görene kadar Aes Sedai

olmayacağız, Anne. Ve sınanana, Üç Yemin'i edene kadar da olmayacak bu."

Egwene katlanmış parşömeni mürekkep şişesinin altından çekti ve onunla oynayarak düşündü. Bunun arkasındaki itici güç Faolain miydi? Bir kurdun çobanla arkadaş olması kadar olası idi bu. Faolain'in onun için hissettiği duygular için "hoşlanmazlık" sözcüğünün hafif kalacağını düşünüyordu. Kadın Egwene'in onu potansiyel bir dost olarak görmediğini biliyor olmalıydı. Diğer Temsilcilerin teklifini kabul etmişseler, öneriden bahsetmek Egwene'in şüphelerini gidermek için iyi bir yol olurdu.

"Anne," dedi Faolain, sonra kendi kendine şaşarak durdu. İlk kez Egwene'e bu şekilde hitap ediyordu. Derin bir nefes alarak devam etti. "Anne, bize inanmakta güçlük çektiğinizi biliyoruz, çünkü Yemin Çubuğu'nu tutmadık, ama..."

"Keşke bu konuyu açıp durmasan," dedi Egwene. Dikkatli olmak iyiydi, ama entrika korkusu ile her yardım teklifini reddedemezdi. "Herkesin Aes Sedailere Üç Yemin yüzünden inandığını mı sanıyorsunuz? Aes Sedaileri tanıyan insanlar, onların dilerlerse gerçeği baş aşağı çevirebileceğini, içini dışına çıkartabileceğini bilir. Bana sorarsanız Üç Yemin'in faydası kadar zararı da oluyor. Hatta belki verdiği zarar daha fazladır. Bana yalan söylediğinizi öğrenene kadar inanacağım size ve güvenimi hak etmediğinizi kanıtlayana kadar güveneceğim. Herkesin başka herkese karşı yaptığı gibi." Bir düşününce, Yeminler bunu değiştiremiyordu zaten. Yine de çoğu zaman Aes Sedailere kuşkuyla yaklaşmanız gerekiyordu. Yeminler yalnızca insanları daha ihtiyatlı kılıyor, nasıl kullanılacaklarını merak etmelerine sebep oluyordu. "Bir şey daha. Siz ikiniz Aes Sedai'siniz. Sınanmak, Yemin Çubuğu'nu tutmak gibi sözler duymayacağım bir daha. O saçmalıklarla yüzleşmek zoruna kalmak yeterince kötü. Bir de sizin tekrarlamanız gerekmiyor. Açık konuşabildim mi?"

Masanın karşısında duran iki kadın telaşla onayladılar, sonra uzun uzun bakıştılar. Bu sefer kararsız görünen Faolain'di. Sonunda Theodrin süzülerek yaklaştı. Egwene'in sandalyesinin yanında diz çöktü ve yüzüğünü öptü. "Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına, ben, Theodrin Dabei, size sadakat yemini ediyorum, Egwene al'Vere. Hayatım ve şerefim pahasına sadakatle hizmet ve itaat edeceğim." Egwene'e soru dolu bakışlarla baktı.

Egwene'in elinden, başını sallamaktan başka bir şey gelmedi. Aes Sedai törenlerinin bir parçası değildi bu; asiller hükümdarlarına bu şekilde yemin

ederdi. Böylesine güçlü bir yemin dinleyemeyen hükümdarlar vardı. Ama Theodrin rahatlamış bir gülümseme ile ayağa kalkar kalkmaz yerini Faolain aldı.

“Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına, ben, Faolain Orande...”

Egwene’in dilediğinden de fazlasıydı bu. En azından, rüzgâr yükseldiği zaman bir başkasının toz pelerinini getirmeye gönderilmeyecek Aes Sedailerden işitmeyi dilediği sözlerden fazlası.

Faolain sözlerini bitirdiği zaman, yerinde kaldı, ama sırtı dimdikti. “Anne, bir de benim cezam meselesi var. Size söylediğim şeyler için. Sizden hoşlanmadığımı söylediğim için. Dilerseniz cezamı kendim belirlerim, ama bu sizin hakkınız.” Sesi de duruşu kadar sertti, ama korkusuzdu. Bir aslan ile bakışma yarışması yapmaya hazır görünüyordu. Aslında, hevesli.

Egwene dudağını ısırdı. Neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktı. Yüzünü ifadesiz tutmak çaba gerektirdi; belki hıçkırdığını sanırlardı. Gerçek Aes Sedai olmadıklarını ne kadar iddia ederlerse etsinler, Faolain tam bir Aes Sedai olduğunu kanıtlamıştı. Bazen Aes Sedailer, gurur ile alçakgönüllülük arasındaki dengeyi koruyabilmek için, kendi cezalarını belirlerdi –sözde o dengeye büyük önem verilirdi, yapılan tek açıklama buydu– ama kuşkusuz hiçbiri bir ceza dayatılmasını istemezdi. Bir başkası tarafından belirlenen ceza oldukça sert olabilirdi ve bu konuda Amyrlin’in Ajahlardan daha sert olması beklenirdi. Ama her iki durumda da, Aes Sedailer, genel olarak Aes Sedai sınıfının yüce iradesine teslim olma gösterisi yaparlar, kibirle kibirsizliklerini teşhir ederlerdi. Alçakgönüllülük kibri, adını veriyordu Siuan buna. Egwene kadına, sırf yüzündeki ifadeyi görmek için bir avuç sabun yemesini söylemeyi düşündü –Faolain’in haşin bir dili vardı– ama bunun yerine...

“Gerçeği söyleyenleri cezalandırmam, kızım. Benden hoşlanmayanları da. Yemininin gereklerini yerine getirdiğin sürece dilediğin kadar hoşlanmazlık edebilirsin.” Bir Karanlıkdostu dışında hiç kimse bu yemini ihlal etmezdi. Yine de, hemen her şeyin çevresinden dolanmanın yolları vardı. Ama bir ayıyı kovalamaya çalışıyorsanız, zayıf değnekler edinmek değneksiz kalmaktan iyiydi.

Faolain’in gözleri irileşti ve Egwene içini çekerek ona kalkmasını işaret etti. Farklı konumlarda olsalar, Faolain Egwene’in burnunu sürterdi kesinlikle.

“Başlangıç olarak size iki görev veriyorum, kızlarım,” diye devam etti.

Dikkatle dinlediler, Faolain gözünü bile kırpmadı. Theodrin düşünceli düşünceli, bir parmağını dudaklarına götürdü ve gidebileceklerini söylediğinde, bir ağızdan, “Nasıl emrederseniz, Anne,” diyerek diz kırdılar.

Ama Egwene’in neşesi uzun sürmedi. Theodrin ile Faolain çıkarken Meri kahvaltı tepsisi ile içeri girdi ve Egwene gül yaprağı kesesi için teşekkür ettiğinde, “Biraz boş zamanım vardı, Anne,” dedi. Kadının yüzündeki ifadeye bakarak, onu çok çalıştırdığı ya da kendisi yeterince çalışmadığı için Egwene’i suçladığını sanırdınız. Haşlanmış meyveler için pek hoş bir baharat değil. Kadının yüzü nane çayını ekşitebilir, sıcak çöreği taş kadar sertleştirebilirdi. Egwene yemeğini yemeden önce kadını gönderdi. Zaten çay demli değildi. Kıt olan şeylerden biri de çaydı.

Mürekkep şişesinin altından çektiği not da pek hoş çıkmadı. “Düşte ilgi çekici hiçbir şey yok,” diyordu Siuan’ın ince yazısı. Demek dün gece Siuan da *Tel’aran’rhiod*’daydı, orada epey casusluk yapıyordu. Moghedien’den bir iz aramışsa da önemli değildi, ama bu son derece aptalca olurdu. Hiçbir şey hiçbir şeydi işte.

Egwene yüzünü buruşturdu. Sebebi yalnızca o “hiçbir şey” değildi. Dün gece Siuan’ın *Tel’aran’rhiod*’da olması demek, bugün bir ara Leane tarafından ziyaret edilmek demekti. Kadın şikâyet edecekti. Artık Siuan’a düş *ter’angreal*’leri kesinlikle verilmiyordu, diğer Aes Sedailere Düşler Dünyası’nı öğretmeye çalıştığı zamandan bu yana değil. Onlardan birazcık daha fazla bilgisi olmasından değildi bu, pek az Aes Sedai’nin herhangi bir şeyi öğrenmesi gerektiğine inandığından da değil. Siuan’ın eğe gibi dili vardı ve hiç sabrı yoktu. Genelde öfkesine hâkim olmayı başarıyordu, ama bağırıp çağırdığı, yumruğunu salladığı iki öfke patlamasından sonra, *ter’angreal*’lere ulaşmasının reddedilmesi ile kurtulduğu için talihliydi. Leane her istediğinde bir *ter’angreal* alabiliyordu ve genellikle gizli gizli Siuan kullanıyordu onu. Aralarındaki gerçek çekişmelerden birinin sebebi buydu; ellerinden gelse, ikisi de her gece *Tel’aran’rhiod*’a girerdi.

Egwene yüzünü buruşturarak küçücük bir Ateş kıvılcımı yönlendirdi ve parşömenin köşesini yaktı. Parşömen parmaklarına dek yanana kadar havada tuttu onu. Eşyalarını karıştıran birinin bulabileceği, kuşku uyandırmışsa raporlayacağı hiçbir şey kalmamıştı.

Kahvaltısı hemen hemen bitmişti ve hâlâ yalnızdı. Bu normal değildi. Sheriam ondan kaçınıyor olabilirdi, ama Siuan gelmiş olmalıydı. Çöreğinin son lokmasını ağzına tıktı, çayından son bir yudum alarak yuttu ve Siuan’ı

bulmak için doğruldu. Yalnız, aramayı düşündüğü kişi o anda uzun adımlarla çadıra daldı. Siuan'ın bir kuyruğu olsaydı, bir o yana, bir bu yana savuruyor olurdu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Egwene, dinleyicilere karşı bir koruma büyüsü örerek.

"Aeldene sabahın köründe battaniyemden çekip çıkardı beni," diye hırladı Siuan taburelerden birine çökerek. "Hâlâ benden Amyrlin'in göz ve kulaklarını öğrenebileceğini sanıyor. Bu bilgiyi kimse alamayacak. Hiç kimse!"

Siuan, kaçak bir yalıtılmış kadın, ölü sanılan, makamından indirilmiş bir Amyrlin olarak Salidar'a ilk geldiğinde, Aes Sedailer onun kalmasına izin vermeyebilirdi. Yalnız, Siuan hem Amyrlin Makamı'nın, hem de Mavi Ajah'ın casus ağını biliyordu. Etole terfi etmeden önce Mavi Ajah'ın casus ağını o yönetiyordu. Bu ona belirli bir nüfuz vermişti. Tıpkı Leane'in Tar Valon'un içindeki casus ağının ona bir nüfuz vermesi gibi. Mavilerin göz ve kulaklarını ondan teslim alan Aeldene Taşköprü geldiğinde, Siuan için işler değişmişti. Siuan'ın idare ettiği bir avuç Mavi casusun raporlarının Ajah dışından bir kadının ellerine geçtiğini öğrendiğinde Aeldene çok kızmıştı. Aeldene'in konumunun ortaya dökülmesi –Mavilerin içinde bile yalnızca iki üç Aes Sedai'nin biliyor olması gerekiyordu– kadına neredeyse kriz geçirtecekti. Mavilerin ağının kontrolünü geri almakla yetinmemiş, Siuan'ı bir buçuk kilometre öteden işitilebilecek bir sesle fırçalamıştı. Neredeyse Siuan'ın gırtlağına sarılacaktı. Aeldene Puslu Dağlar'daki bir Andor maden köyündendi ve burnunun, genç bir kızken bir yumruk kavgasına karıştığı zaman çarpıldığı söyleniyordu. Aeldene'in eylemleri başkalarını düşüncelere sevk etmişti.

Egwene dingildek sandalyesine döndü ve kahvaltı tepsisini bir kenara itti. "Aeldene bunu senden alamayacak, Siuan, başka herhangi biri de." Aeldene Mavilerin göz ve kulak ağını yeniden devraldığında, diğerleri kadının Amyrlin'in casus ağını da teslim almaması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Kimse o ağın Egwene'in kontrolünde olması gerektiğini öne sürmemişti. Kontrolü Salon alacaktı. Romanda ve Lelaine böyle demişti. Elbette, ikisi de kontrolün kendisinde olmasını istiyordu. Raporlar ilk önce onlara gelmeliydi, çünkü ilk öğrenen olmanın avantajları vardı. Aeldene, Siuan Mavi olduğuna göre o ajanların Mavilerin ağına eklenmesi gerektiğini düşünüyordu. En azından Sheriam, Siuan'ın aldığı raporların

ona da gelmesinden memnundu. Genellikle geliyordu da. “Onları teslim etmeye zorlayamazlar seni.”

Egwene çay fincanını yeniden doldurdu, fincanı ve mavi sırlı bal kavanozunu Siuan’ın yakınındaki köşeye bıraktı, ama diğer kadın onlara boş boş bakmakla yetindi. Öfkesi kaybolmuştu. Taburede sırtını kamburlaştırdı. “Güç hakkında asla düşünmüyorsun aslında,” dedi, yarı kendi kendine. “Başka birinden güçlü olup olmadığının farkında oluyorsun, ama hiç düşünmüyorsun. Yalnızca senin mi ona, yoksa onun mu sana saygı göstereceğini biliyorsun. Önceden, benden daha güçlü olan kimse yoktu. Kimse, ta ki...” Bakışları, kucağında huzursuzca kıpırdanan ellerine kaydı. “Bazen, Romanda ya da Lelaine beni fırçalarken, aniden kafama dank ediyor. Artık benden o kadar üstünler ki, onlar konuşmama izin verene kadar dilimi tutmam gerek. Aeldene bile benden üstün, halbuki yalnızca ortalama bir gücü var.” Başını kaldırdı. Ağzı gergin, sesi acıydı. “Sanırım gerçekliğe uyum sağlıyorum. Bu da aşılanıyor bize, daha şal için sınanmadan derinlere işleniyor. Ama bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç!”

Egwene mürekkep şişesi ile kum kavanozunun yanındaki kalemi aldı ve onunla oynayarak söyleyeceği sözcükleri seçti. “Siuan, nelerin değiştirilmesi gerektiği konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Âdet olduğu için öyle yaptığımız bir sürü şey var. Ama her şeyin eski haline döneceğine kim inanırsa inansın, her şey değişiyor. İlk önce Aes Sedai olmadan Amyrlinliğe terfi eden başkası olduğunu sanmıyorum.” Bu Beyaz Kule’nin gizli kayıtlarında yorum yaratırdı –Siuan sık sık, Kule tarihinde en az bir kez olmamış *hiçbir şey* olmadığını söylerdi, ama bu gerçekten de bir ilk gibi görünüyordu– ama Siuan bir çuval gibi, moralsizce oturmaya devam etti. “Siuan, Aes Sedailerin yolu tek yol değil, her zaman en iyisi bile değil. Bizim en iyi yolu izleyeceğimizden emin olmaya kararlıyım ve değişmeyi öğrenemeyen ya da değişmeyi reddeden herkes, değişimle yaşamayı öğrense daha iyi olacak.” Masanın üzerinden eğilerek, cesaret verici bir yüz ifadesi ile bakmaya çalıştı. “Bilgelerin önceliğe nasıl karar verdiklerini hiç öğrenemedim, ama Güç’le ilgili değil. Yönlendirebilen kadınlar, yönlendiremeyen kadınlara boyun eğebiliyor. Sorilea adında biri Kabuledilmiş bile yapılmazdı, ama o kurbağa dediği zaman en güçlüler bile sıçrıyor.”

“Yabaniler,” dedi Siuan önemsemezce, sesi zayıf çıkmıştı.

“Aes Sedailerden örnek vereyim o zaman. Ben en güçlünüz olduğum için Amyrlin seçilmedim. Salon için, büyükelçi ya da danışman olmak için

en bilge kadınlar seçiliyor. En azından en becerikli olanlar, en güçlü olanlar değil.” Ne konuda becerikli olduklarını söylememek en iyisiydi, ama o özel becerilere Siuan’ın da sahip olduğu kesindi.

“Salon mu? Salon beni çay getirmem için gönderebilir. Temsilcilik işini bitirdikleri zaman beni ortalığı süpürmekle görevlendirirler.”

Egwene arkasına yaslanarak kalemi masaya fırlattı. Kadını sarsmak istiyordu. Hiç yönlendiremezken bile cesaretini kaybetmemişti Siuan ve *şimdi* dizleri boşanıyordu, öyle mi? Egwene tam ona Theodrin ile Faolain’i anlatacaktı ki –bu kadının biraz kendine gelmesini ve onaylamasını sağlardı– atı üzerinde açık çadır kapağının önünden geçen zeylin tenli bir kadın gördü. Kadın, güneşe karşı korunmak için taktığı geniş, gri şapkanın altında düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

“Siuan, bu Myrelle.” Koruma büyüsünü yok ederek dışarı koştu. “Myrelle,” diye seslendi. Zorbalığa tahammül etmenin tadını ağzından silmek için Siuan’ın bir zafere ihtiyacı vardı. Myrelle Sheriam’ın grubundandı ve görünüşe göre yalnızca kendine ait bir sırrı vardı.

Myrelle al donlu atını dizginleyerek çevresine bakındı ve Egwene’i gördüğünde irkildi. İfadesine bakılırsa, kampın hangi kısmından geçtiğinin farkında değildi. Açık gri binici elbisesinin arkasında ince bir toz pelerini asılıydı. “Anne,” dedi tereddütle, “eğer beni affederseniz ben...”

“Seni affetmeyeceğim,” diye araya girdi Egwene ve kadın irkildi. Myrelle’in dün gece Sheriam’la görüştüğüne dair son kuşkusu da kayboldu. “Seninle konuşacağım. Hemen.”

Siuan da dışarı çıkmıştı, ama Aes Sedai’nin huzursuzlukla atından inmesini izlemek yerine sıra sıra çadırların ötesindeki tıknaz, saçları kırlaşmaya başlamış bir adama bakıyordu. Adamın devetüyü ceketinin üzerine yıpranmış bir plaka zırh geçirilmişti. Adamın varlığı sürprizdi. Lord Bryne genelde Salon ile ulaklar aracılığı ile haberleşirdi ve nadir ziyaretleri de Egwene onun kampa geldiğini öğrenemeden sona ermiş olurdu. Siuan öyle bir Aes Sedai dinginliği takındı ki, genç yüzünü unutabilirdiniz.

Bryne Siuan’a bir bakış fırlattıktan sonra, kılıcını zarafetle tutarak eğildi. Yıpranmış bir adamdı, boyu fazla uzun değildi, ama duruşu sayesinde daha uzun boylu görünüyordu. Adamda gösterişli olan hiçbir şey yoktu; geniş yüzündeki ter, bedensel bir işle meşgulmüş gibi görünmesine sebep oluyordu. “Anne, sizinle konuşabilir miyim? Yalnız?”

Myrelle gidecekmiş gibi dönünce Egwene terslendi, “Sen tam burada bekleyeceksin! Tam olduğun yerde!” Myrelle’in ağzı açık kaldı. İtaat

etmesinde Egwene'in kararlı sesi kadar şaşkınlığının da etkisi varmış gibiydi. Şaşkınlığı solarak acı bir teslimiyet ifadesine dönüştü, ama bunu da serin bir ifadenin arkasına gizledi. Dizginlerle oynaması, sükûnetini yalanlıyordu.

Egwene durumunu adamın en azından tahmin ettiğinden emin olsa da, Bryne gözünü bile kırpmadı. Egwene adamı pek az şeyin şaşırttığını ya da huzursuz ettiğini tahmin ediyordu. Tartışmalarının çoğunu Siuan başlatıyor olsa da, adamı görünce Siuan sataşmalara karşılık vermeye hazırlanıyormuş gibi göründü. Yumruklarını kalçalarına dayadı ve bakışlarını adama dikti. Bir Aes Sedai'ye ait olmasalar bile herkesi huzursuz edecek, uğursuz bakışlardı onlar. Ama Myrelle Siuan'a kendini iyi hissettirmekten daha fazla işe yarayacaktı. Belki. "Bu akşam gelmenizi isteyecektim, Lord Bryne. Şimdi istiyorum." Ona soracak soruları vardı. "Akşam konuşabiliriz. Şimdi bana izin verirseniz."

Adam görüşmenin bittiğini kabul etmek yerine, "Anne," dedi, "devriyelerimden biri şafaktan hemen önce bir şey buldu, şahsen görmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey. Hemen bir eşlikçi grubu hazırlatabilirim..."

"Buna gerek yok," diye araya girdi Egwene çabucak. "Myrelle, sen bizimle geleceksin. Siuan, birinden atımı getirmesini isteyebilir misin lütfen? Gecikmeden."

Siuan'ın bir araya getirdiği ipuçları gerçekten de herhangi bir şeye işaret ediyorsa, Myrelle'le at sürmek burada yüzleşmekten daha iyiydi. Ve at sürerken Bryne'a sorularını da sorabilirdi, ama telaşının sebebi ikisi de değildi. Çadır sıralarının arasından ona doğru gelen Lelaine'i görmüştü. Takima da yanındaydı. Bir istisna dışında, Siuan makamından indirilmeden önce Temsilci olan herkes ya Lelaine'in ya da Romanda'nın tarafına geçmişti. Yeni seçilen Temsilcilerin çoğu kendi yollarına gidiyordu, ki Egwene'e göre bu yalnızca birazcık daha iyiydi. Yalnızca birazcık.

Uzaktan bile, Lelaine'in omuzlarını dikleştirdiği açıkça görülebiliyordu. Önüne ne çıkarsa, devirip geçebilecekmiş gibi görünüyordu. Onu Siuan da gördü ve diz bile kırmak için duraksamadan fırlayıp gitti, ama Egwene için Lord Bryne'ın atına atlamadan kaçmanın yolu yoktu.

Lelaine Egwene'in önünde dikildi, ama çivi kadar keskin gözlerini Bryne'a dikti. Adamın burada ne yaptığını düşünüyor, hesaplıyordu. Ama ateşe koyacak daha büyük balıkları vardı. "Amyrlin'le konuşmalıyım," dedi giriş yapmadan, Myrelle'e işaret ederek. "Sen bekleyeceksin; daha sonra da seninle konuşacağım." Bryne hafifçe eğilerek selam verdi ve atını

gösterilen yere çekti. Beyni olan bütün erkekler, Aes Sedailerle tartışmanın pek az faydası olduğunu, Temsilcilerle tartışmanın ise hiç faydası olmadığını kısa sürede öğrenirdi.

Daha Lelaine ağzını açamadan aniden Romanda yanlarında bitti. Öyle güçlü bir hükümranlık saçıyordu ki başta Egwene kadının yanında Varilin'in de olduğunu fark etmedi. Halbuki, ince, kızıl saçlı Gri Temsilci pek çok erkekten daha uzun boyluydu. Asıl şaşılması gereken, Romanda'nın daha erken belirmemesiydi. O ve Lelaine birbirlerini şahin gibi izliyorlardı, ikisi de diğerini tek başına Egwene'in yanına bırakmıyordu. Aynı anda ikisi birden *saidar* parıltısına sarındı ve ikisi de kulak misafiri olunmasın diye beşinin çevresine bir büyü ördü. Bakışları çarpıştı, son derece serin ve kontrollü yüzlerle birbirlerine meydan okudular, ama ikisi de kendi örgüsünü yok etmedi.

Egwene dilini ısırdı. Halkın içindeyken, bir sohbetin korunup korunmayacağına en güçlü Aes Sedai karar verirdi ve protokole göre, Amrylin oradaysa buna o karar verirdi. Ama bundan bahsetmenin getireceği yarım ağız özürleri işitmek istemiyordu. Israr ederse boyun eğerlerdi kuşkusuz. Bir yanda da huysuz bir çocuğu yatıştırmaya çalışırmış gibi davranırlardı. Egwene dilini ısırdı, ama içten içe köpürüyordu. Siuan neredeydi ki? Bu adil değildi –atları eyerletmek birkaç dakikadan fazla zaman alırdı– ama Egwene ellerini başına götürmemek için eteklerini kavrama ihtiyacı duyuyordu.

Bakışma yarışından ilk Romanda vazgeçti, ama yenildiğinden değil. Egwene'e öyle aniden döndü ki Lelaine kendini boşluğa bakarken buldu ve aptal gibi göründü. "Delana yine sorun çıkarıyor." Kadının tiz sesi neredeyse tatlıydı, ama herhangi bir saygı unvanının yokluğunu vurgulayan bir keskinliğe sahipti. Romanda'nın saçları tamamen grileşmişti ve ensesinde topuz yapılmıştı, ama yaşın onu yumuşatmadığı açıktı. Uzun siyah saçları, eskimiş fildişi gibi bir teni olan Takima neredeyse dokuz senedir Kahverengilerin Temsilcisiydi ve Salon'da da sınıfta olduğu kadar zorlayıcıydı, ama uysallıkla bir adım arkada durmuş, ellerini bel hizasında kavuşturmuştu. Romanda kendi hizbini Sorilea'nınki kadar kararlılıkla yönetiyordu. Tek önemli şeyin güç olduğunu düşünen biriydi ve aslında Lelaine de ondan pek farklı sayılmazdı.

"Salon'a bir öneri ile gitmeyi düşünüyor," diye araya girdi Lelaine ekşi ekşi, bu sefer Romanda'ya bakmayı reddederek. Diğer kadınla aynı fikirde olmak kadını, en az konuşan ikinci kişi olmak kadar az memnun ediyordu.

Ona karşı avantaj elde ettiğini fark eden Romanda dudaklarını hafifçe bükerek gülümsedi.

“Ne konuda?” diye sordu Egwene, bir süreliğine sularına giderek. Bildiğinden emindi. İçini çekmemek zor geliyordu. Şakaklarını ovmamak ise çok zor.

“Neden, Kara Ajah, elbette, Anne,” diye yanıt verdi Varilin, başını soruya şaşırmış gibi kaldırarak. Şaşırmış da olabilirdi; Delana kudurmuş gibi savunuyordu bu konuyu. “Salon’un Elaida’yı açık açık, Kara Ajah’tan biri olarak kınamasını istiyor.” Lelaine bir elini kaldırınca aniden durdu. Lelaine takipçilerine Romanda’dan daha fazla serbestlik tanırdı ya da belki diğer kadın kadar sıkı kontrol edemiyordu onları, ama yine de yeterince sıkıydı.

“Onunla konuşmalısınız, Anne.” Lelaine’in, kullanmayı seçtiği zaman, sıcak bir gülümsemesi vardı. Siuan eskiden onunla dost olduklarını söylemişti –Lelaine, kendine has bir şekilde yeniden kucak açmıştı ona– ama Egwene o gülümsemenin üzerinde çalışılmış bir araç olduğunu düşünüyordu.

“Peki ne diyeceğim?” Elleri kafasını ovalamaya can atıyordu. O ikisi Salon’da yalnızca kendi istedikleri konuların kabul edileceğinden emin oluyorlardı. Egwene’in önerdiklerinin ise pek azı. Yani yok denecek kadar azı ve şimdi bir Temsilci konusunda *onun* araya girmesini mi istiyorlardı? Evet, Delana Egwene’in önerilerini destekliyordu –işine geldiği zaman. Delana tam bir rüzgâr horozu idi, en ufak esinti ile dönüyordu ve son zamanlarda Egwene’den yana çok daha sık dönmüşse de, bunun fazla önemi yoktu. Kara Ajah meselesine takmış gibiydi. Siuan neden oyalanıyordu?

“Ona durmasını söyleyin, Anne.” Lelaine’in gülümsemesi ve ses tonu, kızına tavsiye verirmiş gibi görünmesine sebep oluyordu. “Bu aptallık –aptallıktan da beter– herkesin sinirlerini bozdu. Bazıları inanmaya bile başlıyor, Anne. Kısa süre sonra fikir hizmetkârlar ve askerler arasında da yayılmaya başlar.” Bryne’a yönelttiği bakış kuşku doluydu. Bryne Myrelle ile gevezelik etmeye çalışır gibiydi. Myrelle ise dinleyemediği gruba bakıyor, huzursuzluk içinde dizginleri eldivenli ellerinde kaydırıyordu.

“Açık olana inanmak hiç de aptalca değil,” diye havladı Romanda. “Anne...” Onun ağzında, “kızım” sözcüğüne daha fazla benziyordu “...Delana durdurulmalı, çünkü hiçbir faydası olmuyor ve çok fazla zarar veriyor. Belki Elaida Kara’dır –ama Halima denen o pasaklı karı hangi

ikinci el dedikoduları getirmiş olursa olsun benim bu konuda güçlü kuşkularım var; Elaida kusur ölçüsünde yanlış fikirlidir, ama onun kötü olduğuna inanamam–; öyle olsa bile, bunu bağıra çağıra ilan etmek başkalarının bütün Aes Sedailerden kuşkulanmalarına ve Kara Ajah'ın daha derinlere saklanmasına sebep olur. Korkutup kaçırmazsak, onları ortaya çıkarmanın yolları var."

Lelaine kişnercesine hıhladı. "Bu saçmalık doğru bile olsa, kendine saygı duyan hiçbir Aes Sedai senin *yöntemlerine* teslim olmaz, Romanda. Senin önerdiğin şey sorgulanmaya fazla yakın." Egwene şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı; ne Siuan, ne de Leane, bu konuda ona tek bir fısıltı getirmişti. Neyse ki Temsilciler fark edecek kadar dikkat etmiyorlardı ona. Her zamanki gibi.

Romanda yumruklarını kalçalarına dayayarak Lelaine'e döndü. "Ümitsiz zamanlar ümitsiz eylemler gerektirir. Bazıları, neden herhangi birinin vakarını Karanlık Varlık'ın hizmetkârlarını açığa çıkarmaktan önemli saydığını sorabilir."

"Bu bir suçlamaya tehlikeli ölçüde benziyor," dedi Lelaine, gözlerini kısarak.

Şimdi gülümseyen Romanda'ydı. Soğuk, çakmak çakmak bir gülümseme. "Kendi *yöntemlerime* teslim olacak ilk kişi olurum, Lelaine, ama sen de ikinci olacaksın."

Lelaine hırlayarak ona doğru yarım adım attı ve Romanda çenesini çıkartarak ona doğru eğildi. Aes Sedai vakarını askıya asıp, saç saça, baş başa, tozların içinde yuvarlanmaya hazır görünüyorlardı. Varilin ile Takima birbirlerine, hanımlarını destekleyen iki oda hizmetçisi gibi dik dik bakıyorlardı; çalıkuşu ile bakışma yarışma giden uzun bacaklı bir su kuşu. Hepsi de Egwene'i tamamen unutmuş gibiydi.

Siuan geniş, saman bir şapka ile koşa koşa geldi. Arka bacakları beyaz çoraplı, tombul, kır donlu bir kısrağı çeke çeke, koşarak geldi ve sesleri duyulmayan grubu görünce kayarak durdu. Seyislerden biri de onunla gelmişti; uzun, lime lime bir yeleği ve yamalı gömleği olan leylek gibi bir adam. Adam boz donlu, uzun boylu bir atın dizginlerini çekiyordu. Koruma büyülerini göremiyordu, ama *saidar* kadınların yüzlerini gizlemiyordu. Seyisin gözleri irileşti ve adam dudaklarını yalamaya başladı. Gelip geçenler de çadırın uzaklarından dolanıyor, hiçbir şey görmemiş gibi yapıyorlardı. Aes Sedai, Muhafız ya da hizmetkâr, hiç fark etmiyordu. Bryne kaşlarını çatmakla yetindi ve hangi konuşmaları çevreden

sakladıklarını merak edermiş gibi inceledi onları. Myrelle heybelerini yerlerine bağlıyordu; oradan ayrılmaya hazırlandığı açıktı.

“Ne diyeceğime karar verdiğinizde,” diye bildirdi Egwene, “ne yapacağıma karar veririm.” Onu gerçekten de unuttukları açıktı. Egwene Romanda ile Lelaine’in arasından geçip çifte kalkanlardan çıktığı zaman dördü birden şaşkın şaşkın ona baktılar. Örgüye sürtünürken hiçbir şey hissetmedi, elbette; insan bedeni gibi katı bir şeyi durdurmak için yapılmamışlardı.

Demir kırı atın üzerine tırmandığında Myrelle derin bir nefes aldı ve teslimiyet içinde onu taklit etti. Koruma büyüleri kaybolmuştu, ama iki Temsilci hâlâ *saidar*’ın parıltısı ile sarılıydı. Durup onu izlerlerken, her biri diğerinden daha büyük bir kızgınlık timsali gibi görünüyordu. Egwene çabucak iğdiş atının eyerinin önüne bırakılmış ince, ketenden toz pelerinini ve pelerininin küçük cebine tıkılmış binici eldivenlerini taktı. Eyerin yüksek kaşından geniş siperlikli bir şapka sarkıyordu. Elbisesine uyacak şekilde, koyu maviydi ve üzerine iğnelenmiş, öne yatık beyaz tüyler Chesa’nın işi olduklarını haykırıyorlardı. Egwene sıcağı görmezden gelebiliyordu, ama güneşin parıltısı bambaşka bir meseleydi. Tüyleri ve iğneyi çıkararak heybesine tıktı, şapkayı başına oturttu ve kurdelelerini çenesinin altında bağladı.

“Gidelim mi, Anne?” diye sordu Bryne. Çoktan atına binmişti ve biraz önce eyerinden sarkan miğfer şimdi yüzünü çelikten parmaklıkları arkasında saklıyordu. Miğfer adamda çok olağan duruyordu, sanki zırh kuşanmak için doğmuştu.

Egwene başını salladı. Kimse onları durdurmaya kalkışmadı. Lelaine herkesin içinde bağıracak kadar küçülmezdi, elbette, ama Romanda... Oradan uzaklaşırlarken Egwene rahatladı, ama başı yarılıyordu sanki. Delana konusunda ne yapacaktı? Ne yapabilirdi?

Bu bölgedeki anayol ezile ezile öyle sıkışmıştı ki hiçbir şey toz kaldıramıyordu oradan. Yol ordunun kampından sonra, Aes Sedai kampı ile arasındaki boşluktan geçiyordu. Bryne o boşluğu aşıp ordu kampının diğer tarafından geçti.

Ordunun kampında Aes Sedai kampından otuz kat daha fazla insan olsa da, Aes Sedailerin ve onlara hizmet edenlerin çadırlarından daha az çadır var gibiydi. Kamp düzlüklere ve yamaçlara yayılmıştı. Askerlerin çoğu açıkta uyuyordu. En son ne zaman yağmur yağdığını hatırlamak zordu ve kesinlikle tek bir bulut görünmüyordu. Tuhaf bir şekilde asker kampında

Aes Sedai kampına göre daha fazla kadın var gibiydi, ama ilk bakışta, bunca erkek arasında daha az görünüyorlardı. Aşçılar tencerelerle ilgileniyor, çamaşırcılar büyük çamaşır yığınlarına saldırıyor, bazıları da atlar ya da arabaların başında çalışıyordu. Aralarında birilerinin karılarına benzeyen epey kadın vardı; en azından, oturmuş örgü örüyorlar, elbise ya da gömlek yamıyorlar, küçük tencereler karıştırıyorlardı. Başını çevirdiği her yerde zırh imalatçıları vardı, çekiç kullanarak örs üzerinde çelik halkalar yapıyorlardı. Okçular ayaklarının dibindeki destelere yeni oklar ekliyorlardı. Nalbantlar ile atları kontrol ediyorlardı. Her türden, her boydan araba her yerde bekliyordu, belki yüzlercesi, binlercesi vardı; ordu yoluna çıkan herkesi alıp götürmüş gibi görünüyordu. Öteberi aramaya çıkanlar gideli çok olmuştu, ama çiftlik ve köy bulmak için sallana sallana uzaklaşan birkaç yüksek tekerlekli araba vardı hâlâ. Aralarından geçerken, orada burada askerler tezahürat yaptılar. “Lord Bryne!” ve, “Boğa! Boğa!” Adamın simgesi buydu. Aes Sedailer ya da Amyrlin Makamı ile ilgili hiçbir tezahürat yapılmadı.

Egwene eyerinde dönüp Myrelle’in hâlâ arkasından gelip gelmediğine baktı. Geliyordu. Atının kendi kendine takip etmesine izin vermişti. Kadının yüzünde uzak, hastalıklı bir ifade vardı. Siuan arkadaki yerini almış, yegâne koyununu güden bir çobana benziyordu. Diğer yandan, o da atını mahmuzlamaya korkuyor olmalıydı. Boz donlu at kesinlikle çok yumuşak başlıydı, ama Siuan muhtemelen bir midilliye bile savaş atı gibi davranırdı.

Egwene kendi atına bakarken sinirlendi. Adı Daishar idi; Kadim Lisan’da Görkem. Bela’ya biniyor olmayı tercih ederdi. İki Nehir’den ayrılırken bindiği uzun tüylü, ufak tefek kısrak Siuan’ın boz donlu atından daha zayıf değildi. Zaman zaman, savaş atı olarak kabul edilebilecek iğdiş atın tepesine tünemiş bir oyuncak bebeğe benziyor olması gerektiğini düşünüyordu, ama Amyrlin’in doğru düzgün bir bineği olmalıydı. Uzun tüylü araba atları uygun düşmezdi. Bu kuralı kendisi koymuş olsa da, bir çömez kadar kısıtlanmış hissediyordu.

Eyerinde dönerek, “İleride direniş bekliyor musunuz, Lord Bryne?” dedi.

Adam yan yan baktı ona. Egwene aynı soruyu Salidar’dan ayrılmadan önce bir kez, Altara’yı geçerken iki kez sormuştu. Kuşku uyandıracak kadar sık sormadığını düşünüyordu.

“Murandy Altara gibidir, Anne. Komşu komşuya karşı entrika çevirmekle ya da açık açık kavga etmekle öyle meşguldür ki, savaştan daha önemsiz bir sebep için bir araya gelmezler. O zaman bile yapmazlar pek.” Adamın sesi çok kuruydu. Lord Bryne Andor’un Kraliçenin Askerleri’nin Kumandan Generali idi ve seneler boyunca Murandy sınırında çatışmalarla uğraşmıştı. “Korkarım Andor bambaşka bir mesele. Andor’dan geçmeye can atmıyorum.” Taşların üzerinde sallana sallana onlarla aynı yöne ilerleyen üç arabadan kaçınmak için atını çevirdi.

Egwene yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Andor. Önceden, Bryne yalnızca hayır demişti. Murandy’nin başkenti olan Lugard’ın güneyinde, Cumbar Tepeleri’nin kıyılarındaydılar. Şansları yaver giderse, on gün sonra Andor sınırında olacaklardı.

“Ya Tar Valon’a ulaştığımızda, Lord Bryne. Şehri nasıl almayı düşünüyorsunuz?”

“Henüz bunu bana kimse sormadı, Anne.” Egwene önceden adamın sesini kuru sanmıştı; *şimdi* kuruydu işte. “Işık’ın izniyle Tar Valon’a vardığımız zaman, şimdikinden iki üç kat daha fazla adamım olacak.” Egwene bunca askerin parasını ödeme fikri ile irkildi; adam fark etmiş görünmedi. “Bu kadar askerle, Tar Valon’u kuşatacağım. En zoru gemi bulup batırarak Kuzey ve Güney Limanlarını tıkamak olacak. Köprü kasabalarını elde tutmak için limanlar anahtar, Anne. Tar Valon Cairhien ve Caemlyn’in toplamından daha büyük. Şehre yiyecek nakliyatı kesilince...” Omuzlarını silkti. “Askerlik işinin çoğu, yürümediğiniz zaman beklemekten ibarettir.”

“Ya o kadar çok askeriniz olmazsa?” Egwene, kadın, çocuk, bunca insanın aç kalacağını hiç düşünmemişti. İşin içinde Aes Sedailer ile askerler dışında herhangi birinin olacağını hiç düşünmemişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Cairhien’de savaşın sonucunu görmüştü. Bryne hafife alıyor gibiydi. Ama diğer yandan, o bir askerdi; yoksunluk ve ölüm askerler için gündelik meselelerden olmalıydı. “Ya elinizde... diyelim ki... şimdiki kadar askeriniz olursa?”

“Kuşatma mı?” Görünüşe göre, söylenenlerin bir kısmı sonunda Myrelle’in düşüncelerinden sıyrılmasını sağlamıştı. Al donlu atını topukladı ve birkaç adamın kenara sıçramasına, bazılarının yüzüstü yere düşmesine sebep oldu. Birkaçı öfkeyle ağızlarını açtılar, sonra kadının yaşı belirsiz hatlarını görünce dik dik bakarak ağızlarını kapattılar. Myrelle onları görmedi bile. “Artur Şahinkanadı Tar Valon’a yirmi sene sürecek bir

kuşatma düzenledi ve başarısız oldu." Aniden çevrede kulak misafiri olabilecekler olduğunu fark etti ve sesini alçalttı, ama yine de ekşiydi sesi. "Yirmi sene bekleyeceğimizi mi sanıyorsunuz?"

Ekşilik Gareth Bryne'ın üzerinden akıp gitti ve tek bir leke bile bırakmadı. "Doğrudan bir saldırıyı mı tercih ederdiniz, Myrelle Sedai?" Çayını ballı mı, balsız mı tercih ettiğini soruyordu sanki. "Şahinkanadı'nın generallerinin çoğu denedi ve adamları katledildi. Hiçbir ordu Tar Valon'un duvarlarını aşmayı başaramadı."

Bu tam olarak doğru değildi, Egwene biliyordu. Trolloc Savaşları'nda, Dehşetlordları önderliğinde bir Trolloc ordusu Beyaz Kule'nin bir bölümünü yakıp yağmalamıştı. İkinci Ejder Savaşı'nın sonunda, Guaire Amalasan'ı ehlileştirilmeden kurtarmaya çalışan bir ordu da Kule'ye ulaşabilmişti. Ama Myrelle biliyor olamazdı, Bryne da öyle. Kule kütüphanesinin derinliklerinde saklanmış olan o gizli tarihçelere ulaşım, kendisi de gizli olan bir kanunla düzenlenmişti ve her iki kaydın ve bu kanunun varlığının açıklanması ihanet sayılıyordu. Siuan, satır aralarını okumayı biliyorsan, orada bile kaybedilmemiş şeylere dair ipuçları bulabileceğini söylemişti. Aes Sedailer, gerektiği zaman gerçeği kendilerinden bile saklamak konusunda çok iyiydiler.

"Yüz bin ya da şimdi elimde bulundurduğum kadar askerle," diye devam etti Bryne, "ben ilk olacağım. Limanları tıkayabilirsem. Şahinkanadı'nın generalleri bunu hiç başaramadı. Aes Sedailer gemilerin liman ağzına girmesini ve batırılıp ticareti kesmesini engellemek için demir zincirleri hep zamanında çektiler. Yiyecek ve erzaklar şehre akmaya devam etti. Benim istediğim olursa, sonunda bahsettiğiniz saldırının zamanı da gelecek, ama şehir zayıflayana kadar değil." Adamın sesi hâlâ... sıradandı. Bir gezintiden bahseden bir adam gibi. Bryne başını Myrelle'e çevirdi ve ses tonu değişmemiş olsa da, gözlerindeki yoğunluk yüzünü koruyan parmaklıkların arkasından bile açıkça görülebiliyordu. "Ve ordu söz konusu olduğunda benim istediklerimin olacağını hepiniz kabul ettiniz. Adamlarımı israf etmeyeceğim."

Myrelle ağzını açtı, sonra yavaşça kapattı. Bir şey söylemek istediği, ama ne diyeceğini bilemediği açıktı. Gerçekten de o, Sheriam ve Bryne Salidar'da belirdiğinde işleri yürüten diğerleri söz vermişti. O sözü vermek canlarını ne kadar sıkmış olsa da. Temsilciler verdikleri sözde boşluk bulmak için ne kadar çabalamışlarsa da. *Temsilciler* söz vermemişti. Ama

Bryne vermişler gibi davranıyordu ve şimdiye dek bu yanına kâr kalmıştı. Şimdiye dek.

Egwene'in içinde hastalıklı bir duygu vardı. Daha önce savaş görmüştü. Kafasının içinde imgeler çaktı, savaşan adamlar, Tar Valon sokaklarında öldüre öldüre kendine yol açan adamlar, ölen adamlar. Bakışları, çenesini oynata oynata kargısını keskinleştirmekte olan kare çeneli bir adama takıldı. O sokaklarda ölecek miydi? Ya sadağa sokmadan önce her ok başının üzerinde dikkatle parmaklarını gezdiren gri saçlı, kelleşmeye yüz tutmuş adam? Ya oradaki, yüksek binici çizmeleri içinde kasıla kasıla dolanan delikanlı? Tıraş olmaya bile ihtiyaç duymayacak kadar genç görünüyordu. Işık, çoğu çocuk sayılırdı. Kaçı ölecekti? Onun için. Adalet için, doğru olan için, dünya için, ama özünde, onun için. Siuan elini kaldırdı, ama jestini tamamlamadı. Yeterince yakında olsaydı bile, herkesin görebileceği bir yerde Amyrlin Makamı'nın omzunu okşayamazdı.

Egwene sırtını dikleştirdi. "Lord Bryne," dedi gergin bir sesle, "ne görmemi istemiştiniz?" Adamın yanıt vermeden önce Myrelle'e bakar gibi olduğunu sandı.

"Kendiniz görseniz daha iyi, Anne."

Egwene başının yarılacağını sandı. Siuan'ın ipuçları gerçekten herhangi bir şeye işaret ediyorsa, Myrelle'in derisini yüzerdi. Etmiyorsa, Siuan'ın derisini yüzerdi. Ne olur ne olmaz diye, arada Gareth Bryne'ı da hallederdi.

12
Bir Zafer Sabahı

Kampı çevreleyen çarpık tepeler ve sırtlar mevsimsiz sıcakların ve kuraklığın her işaretini taşıyordu. Aslında, bu kavurucu sıcakların, tencere ovalayan en ağır zekâlı mutfak yamağı bile Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunduğunu görebilirdi. Asıl orman arkada, batıda kalmıştı, ama kayalık yamaçlarda çarpık meşeler, ekşisakızlar, yabancı şekillere sahip çamlar, Egwene'in isimlerini bilmediği kahverengi, çıplak dallı, sararmış ağaçlar yükseliyordu. Kışın olduğu gibi çıplak ve kahverengi değil. Nem ve serinlik yoksunluğundan kurumuş gibi. Hava yakında değişmezse öleceklerdi. Son asker çadırlarının ötesinde, Reisendrelle Irmağı güney-güneybatıya doğru akıyordu. Su yirmi adım genişliğindeydi ve iki yanda içine taşlar saplanmış kuru çamurdan birer şerit uzanıyordu. Başka zaman olsa ırmaktan geçmeyi tehlikeli kılacak olan kayaların çevresinden kıvrılan su, atların dizlerine bile gelmiyordu. Egwene kendi sorunlarının bu durum karşısında küçük kaldığını hissetti. Sıcağa rağmen, Nynaeve ve Elayne için küçük bir dua etti. Onların arayışları da kendi yaptığı her şey kadar önemliydi. Daha önemli. Kendisi başarısız olursa dünya yaşardı, ama onların başarılı olması gerekiyordu.

Atlarını rahat rahat, eşkin sürerek güneye doğru ilerlediler. Arazinin eğimi fazla dikleştiğinde ya da atların ağaçların ve seyrek çalılıkların arasından tırmanması gerektiğinde yavaşladılar. Mümkün olduğu sürece alçaklarda kaldılar ve hızla yol aldılar. Bryne'ın emin adımlı, güçlü, iri burunlu iğdiş atı, arazinin ne yöne eğildiğine, engebeli ya da engebesiz olduğuna hiç aldırmıyor gibiydi, ama Daishar da rahatça ona ayak uydurabiliyordu. Bazen Siuan'ın tombul atı zorlanıyordu, ama binicisinin endişesini sezmiş de olabilirdi. Ne kadar deneyim kazanırsa kazansın, Siuan

her zaman beceriksiz bir binici olarak kalacaktı. Yamaç yukarı tırmanırken kollarını kısrağın boynuna dolayacaktı neredeyse, aşağı inerken de neredeyse eyerinden aşağı düşecekti. Ovalarda gezinen bir ördek kadar beceriksizdi ve gözleri atınki gibi iri iri açılmıştı. Myrelle Siuan'ı izlerken neşesinin bir kısmını geri kazanmış gibiydi. Kendi beyaz ayaklı, al donlu atını Bryne'ın biniciliğini ağır ve hantal gösteren bir güven ve gösteriş ile sürüyordu.

Çok fazla gidemeden batıda, yüksek bir sırtın üzerinde atlılar belirdi. Art arda dizilmiş, yaklaşık yüz adam. Yükselen güneş plaka zırhlarından, miğferlerinden, mızrak uçlarından yansıyordu. Başlarında Egwene'in çıkartamadığı, ama üzerinde Kızıl El işareti olduğunu bildiği uzun, beyaz bir flama dalgalanıyordu. Onları Aes Sedai kampının bu kadar yakınında görmeyi beklememişti.

"Ejderyeminli hayvanlar," diye mırıldandı Myrelle, atlıların onlarla paralel ilerlemesine bakarak. Eldivenli elleri dizginlerin üzerinde gerildi – korkuyla değil öfkeyle.

"Kızıl El Birliği devriye çıkarıyor," dedi Bryne sakin sakin. Egwene'e bakarak ekledi, "Son görüştüğümüzde, Lord Talmanes sizin için endişeleniyor gibiydi, Anne." Cümlesinin ilk kısmını, son kısmından daha çok vurgulamıştı sanki.

"Onunla *görüştünüz* mü?" Myrelle'in dinginliğinin son kalıntıları da kayboldu. Egwene'in yanındayken kendine sakladığı öfkeyi güvenle adama yöneltebilirdi. Öfkeden titriyordu adeta. "Bu ihanete çok yakın, Lord Bryne. Hatta ihanet bile *sayılabilir!*" Siuan dikkatini atı ile sırttaki adamlar arasında paylaştırıyordu, ama o da gerildi. Daha önce kimse Birlik ile ihaneti bağdaştırmamıştı.

Tepelerin arasındaki vadide bir dönemeci dolandılar. Bir yamaçta bir çiftlik ya da eskiden çiftlik olan bir yer vardı. Küçük, taş evin bir duvarı yıkılmıştı ve is kaplı bacanın yanında birkaç kömürleşmiş kalas, kirli parmaklar gibi dikiliyordu. Çatısız ahır boş, kararmış, taştan bir kutuya dönüşmüştü ve saçılan küller eskiden bölmelerin nerede olduğunu gösteriyordu. Altara'nın her yerinde, bunun kadar kötüsünü, hatta daha kötüsünü görmüşlerdi. Bazen yakıp yıkılmış koskoca köyler, insanlar yaklaştığı zaman kaçışan kuzgunlar, tilkiler, yabani köpekler yesin diye bırakılmış gibi, sokaklarda yatan ölüler. Tarabon ve Arad Doman'dan gelen anarşi ve cinayet hikâyeleri aniden ete kemiğe bürünmüştü. Pek çok adam hayduda dönüşüp eski garezlerin hıncını almak için her bahaneyi

kullanıyordu –Egwene böyle olduğunu umuyordu hararetle– ama hayatta kalan herkesin dilinde Ejderyeminli sözcüğü vardı. Aes Sedailer, meşaleleri bizzat o taşımış gibi, Rand'ı suçluyordu. Ama yine de, ellerinden geldiği sürece kullanacaklardı onu, bir yolunu bulabilirlerse kontrol edeceklerdi. Burnunu tıkamak zorunda kalsa bile ne yapması gerekiyorsa onu yapacağına inanan tek Aes Sedai Egwene değildi.

Myrelle'in öfkesi Bryne'ı, yağmurun kayayı etkilediğinden daha fazla etkilemedi. Aniden Egwene adamın kafasının çevresinde fırtınalar, dizlerinin etrafından dolanan sel suları olduğunu, ama adamın yine de ilerlemeye devam ettiğini hayal etti. "Myrelle Sedai," dedi Bryne, Egwene'in göstermesi gereken sükûnetle, "arkamdan on binden fazla adam gelirken, niyetlerinin ne olduğunu bilmek isterim. Özellikle de söz konusu olan on binden fazla adamın."

Bu tehlikeli bir konuydu. Egwene Talmanes'in onun için endişelenmesi konusunu geçtikleri için ne kadar memnun olsa da, Bryne bundan bahsettiği için dişlerini gıcırdatıyor olmalıydı, ama o kadar şaşırdı ki eyerinde dimdik oturdu. "On bin mi? Emin misiniz?" Mat Egwene ve Elayne'i bulmak için Salidar'a getirdiğinde, Birlik bunun yarısı kadar ancak vardı.

Bryne omuzlarını silkmekle yetindi. "Ben ilerledikçe yeni asker buluyorum, o da öyle. Çok değil, ama bazı adamların Aes Sedailere hizmet etmek konusunda belirli fikirleri var." Çok insan, bunu üç Aes Sedai'ye söylerken huzursuz olurdu; adam çarpık bir gülümseme ile söylemişti. "Dahası, Birlik'in Cairhien'de verdikleri savaşta belli bir ün kazandığı anlaşılıyor. Hikâyeye göre, durum nasıl olursa olsun *Shen an Calhar* asla kaybetmezmiş." Hem Altara'da, hem de burada adamları orduya katılmaya iten buydu. İki ordunun savaş demek olduğunu düşünüyorlardı. Kenara çekilmek, yanlış tarafı seçmek kadar kötü sonuçlanabilirdi; en iyi durumda, tarafsız kalanlar ganimet alamazlardı. "Talmanes'in yeni adamlarından bazıları kaçıp benim orduma katıldı. Bazıları Birlik'in şansının Mat Cauthon'a bağlı olduğunu, o olmasa şanslarının da olmayacağını düşünüyor gibi."

Myrelle'in dudakları alaya çok benzeyen bir şeyle büküldü. "Bu aptal Murandylilerin korkuları kesinlikle işe yarıyor, ama sizin de aptal olduğunuzu düşünmemiştim. Talmanes bizi takip ediyor, çünkü kıymetli Ejderinin aleyhine dönmemizden korkuyor, ama gerçekten saldırmayı düşünmüşse, sizce şimdiye dek saldırmaz mıydı? Önemli meseleler halledildikten sonra bu Ejderyeminlilerin işi görülebilir. Ama onunla

görüşmek!..” Silkelenerek, dinginliğini geri kazanmayı başardı. En azından yüzeysel olarak. Sesi yine de tahtaları kavurabilirdi. “Kulağınıza küpe olsun, Lord Bryne...”

Egwene Myrelle’in sözlerinin bir kulağından girip ötekinden çıkmasına izin verdi. Bryne Mat’ten bahsederken Myrelle’e bakmıştı. Aes Sedailer Birlik’in ve Mat’in durumunu bildiklerini sanıyorlardı ve üzerinde fazla durmuyorlardı, ama Bryne üzerinde duruyordu anlaşılan. Egwene şapkasının siperi yüzünü saklasın diye başını hafifçe eğdi ve göz ucu ile adamı inceledi. Elaida indirilene kadar orduyu kurmak ve yönetmek için yemin etmişti, ama neden? Kuşkusuz daha önemsiz bir yemin edebilirdi, bunca askeri Elaida’yı korkutacak bir Ahmakgünü maskesi olarak kullanmayı düşünen Aes Sedailer öyle bir yemini de kabul ederlerdi kuşkusuz. Adamın kendi tarafında olduğunu bilmek rahatlatıcıydı; diğer Aes Sedailer bile böyle hissediyor olmalıydı. Tıpkı Egwene’in babası gibi, durum ne olursa olsun, sizi paniğe gerek olmadığına inandıran türden bir adamdı. Aniden, Bryne’ı karşısına almanın Salon’u karşısına almak kadar kötü olacağını fark etti ve bunda ordunun rolü yoktu. Siuan’ın Bryne hakkında yaptığı tek olumlu yorum, adamın zorlu biri olduğu idi. Gerçi, Siuan hemen yorumunu bir başka anlama çekmeye çalışmıştı. Siuan Sanche’nin zorlu bulduğu bir adam, Egwene’in dikkat etmesi gereken bir adamdı.

Atların toynaklarını ancak ıslatan küçük bir dereden geçtiler. Yüzemedikleri kadar sığ sularda kısılı kalmış bir balığı yemekte olan sefil bir karga uçacakmış gibi kanat çırptı, sonra yine yemeğinin başına çöktü.

Siuan da Bryne’ı inceliyordu –kadın dizginleri çekmeyi ya da yanlış anda topuklarını havanın böğrüne gömmeyi unuttuğunda kısrak çok daha rahat gidiyordu. Egwene ona Lord Bryne’ı güdüleyenin ne olduğunu sormuştu, ama Siuan’ın adamla kendi dolaşık bağlantısı, konu Bryne’a geldiğinde kadında huysuzluktan başka bir şey bırakmıyordu. Ya Siuan Gareth Bryne’dan adamın çizmelerinin tabanlarına dek nefret ediyordu ya da ona âşıktı. Siuan’ın âşık olduğunu hayal etmek, bir karganın yüzmesini hayal etmekten farksızdı.

Birlik’in askerlerinin göründüğü sırtta şimdi yalnızca birkaç şaşı kozalaklı ağaç sırası görünüyordu. Ağaçların hepsi kurumuştu. O taraftan geçerken fark etmemişti Egwene onları. Mat’in bir *asker* olarak ünü, ha? Kargaların yüzmesi bile daha olası idi. Mat’in, sırf Rand yüzünden kumandanlık yaptığına inanmıştı ve bunu sindirmek bile güç gelmişti. *Ama*

senin buna inanıyor olman doğru olduğu anlamına gelmez; üstelik buna inanmak yanlış, hatta tehlikeli olabilir, diye hatırlattı kendi kendine, Bryne'ı süzerek.

"...kırbaçlanmak!" Myrelle'in sesi hâlâ alev alevdi. "Sizi uyarıyorum, bu Ejderyeminlilerle görüştüğünüzü bir daha duyarsam!.."

Bryne'ı ilgilendirdiği kadarıyla, kayanın üzerine yağan yağmurdan farksızdı ya da öyle görünüyordu. Adam atını rahat rahat sürüyor, zaman zaman, "Evet, Myrelle Sedai," ya da, "Hayır, Myrelle Sedai," diye mırıldanıyordu. Ne bir kızgınlık belirtisi gösteriyor, ne de çevreyi gözetlemeye ara veriyordu. Kuşkusuz askerlerin oradan ayrılmasını o sağlamıştı. Bryne nasıl sabrediyordu, bilmiyordu Egwene –korkunun rolü olmadığından emindi– ama kendisi dinleyecek ruh hali içinde değildi.

"Sessiz ol, Myrelle! Kimse Lord Bryne'a bir şey yapmayacak." Şakağını ovalayarak, kamptaki Aes Sedailerin birinden Şifa rica etmeyi düşündü. Bu konuda ne Siuan'ın, ne de Myrelle'in fazla yeteneği vardı. Sorun yalnızca uykusuzluk ve endişe ise Şifa'nın bir faydası olacağından değil. Gerilimin ona çok fazla geldiği söylentilerinin yayılmasını da istemiyordu. Dahası, baş ağrıları ile başa çıkmanın Şifa'dan başka yolları vardı, ama burada değil.

Myrelle'in ağzı bir anlığına gerildi. Başını arkaya atarak yüzünü aksi yöne çevirdi. Yanakları kızarmıştı. Bryne aniden sol taraflarında süzülen kızıl kanatlı bir şahini incelemeye dalmış gibi göründü. Cesur bir adam bile ne zaman tedbirli olmak gerektiğini bilirdi. Şahin kanatlarını toplayarak, sefil bir meşinyaprak kümesinin arkasındaki avının üzerine çullandı. Egwene de böyle hissediyordu. Doğru hedefi seçtiğini umarak, orada bir hedef olduğunu umarak, göremediği hedeflerin üzerine çullanıyordu.

Nefes aldı ve nefesinin titrememiş olmasını diledi. "Yine de, Lord Bryne, bence de Talmanes ile bir daha görüşmemeniz en iyisi. Kuşkusuz şu ana dek adamın niyetini dilediğiniz kadar öğrenmişsinizdir." Işık izin verse de Talmanes çok konuşmuş olmasa. Adamı uyarmak için Siuan ya da Leane'i göndermemesi yazık olmuştu. Gerçi adamın uyarıyı kabul edeceğinden emin değildi, ama Aes Sedailer arasında hislere bakarak, Egwene Rand'ı görmeye gitme riskine girmek durumunda kalabilirdi.

Bryne eyerinde eğildi. "Nasıl emrederseniz, Anne." Sesinde alay yoktu; asla olmuyordu. Aes Sedailerin yanında sesini kontrol etmeyi öğrenmişti açık ki. Siuan geride kalarak adama kaşlarını çattı. Belki adamın kime sadık

olduğunu o öğrenebilirdi. Bunca düşmanlığa rağmen, adamın yanında gerektiğinden çok daha fazla zaman geçiriyordu.

Egwene bir çabayla ellerini Daishar'ın dizginlerinde tuttu ve başına götürmekten kaçındı. "Ne kadar kaldı, Lord Bryne?" Sabırsızlığını göstermemek güçtü.

"Biraz daha var, Anne." Bir sebepten yarı yarıya dönüp Myrelle'e baktı. "Fazla kalmadı."

Düzlüklerde ve yamaçlarda gördükleri çiftlikler sıklaşıyordu, ama Egwene'in içindeki Emond Meydanı köylüsü bunun hiç mantıklı gelmediğini söylüyordu. Alçak, gri, taş evler ve ahırlar, çitsiz otlaklar, birkaç kaburgaları çıkmış inek ve hüzünlü görünüşlü koyun gördüler. Bütün çiftlikler yakılmış değildi, yalnızca orada burada birer tane. Sözde çiftlikleri, diğerleri Yenidendoğan Ejder'i desteklemezlerse ne olacağını görsünler diye yakıyorlardı.

Bir çiftlikte, Lord Bryne'ın yiyecek aramaya çıkmış arabalı askerlerinden bazılarını gördü. Askerlerin onun olduğu, beyaz flama taşımamalarına ek olarak Bryne'ın onları süzmesinden ve başını sallamasından da anlaşılabiliyordu. Kızıl El Birliği her zaman gösteriş yapardı; flamalara ek olarak, son zamanlarda kollarına kırmızı birer de eşarp bağlamaya başlamışlardı. Yarım düzine sığır ve iki düzine kadar koyun atlı adamların gözetimi altında böğürüyor, meliyordu. Başkaları, omuzları çökmüş bir çiftçi ile koyu yünlülere bürünmüş, asık suratlı ailesinin bakışları altında ahırdan arabaya çuval taşıyorlardı. Diğerleri gibi derin bir bone takmış küçük bir kız yüzünü annesinin eteğine gömmüş, ağlıyordu. Oğlanlardan bazıları, kavga etmek ister gibi, yumruklarını sıkmışlardı. Çiftçi parasını alacaktı, ama alınanları gerçekten de esirgiyorsa, miğferli ve zırhlı yirmi adama direnmeyi düşünüyorsa, o yanmış çiftlikler durdurmazdı onu. Bryne'ın askerleri yıkıntıların içinde kömürleşmiş cesetler de buluyorlardı zaman zaman: dışarı çıkmaya çalışırken ölen erkekler, kadınlar ve çocuklar. Bazen kapılar ve pencereler dışarıdan kapatılmış oluyordu.

Egwene, çiftçileri ve köylüleri haydutlar ile ordu arasında bir fark olduğuna ikna etmenin bir yolu olup olmadığını merak etti. Bunu yapabilmeyi çok istiyordu, ama kendi askerlerinin aç kalıp ordudan kaçmasını tercih etmediği sürece, bunu nasıl yapabileceğini bilemiyordu. Aes Sedailer haydutlar ile Birlik arasında hiçbir fark göremiyorsa,

köylülerin görmesi de imkânsızdı. Çiftlik arkalarında küçülürken eyerde dönüp arkaya bakma dürtüsünü bastırdı. Bakmak hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Lord Bryne'ın dediği doğru çıktı. Kamptan beş altı kilometre uzakta – kuş uçuşu beş altı kilometre; onların seçtikleri yoldan, iki kat daha uzaktı– ağaçlar ve çalılıklarla benek benek bir yamacı dolandılar ve Bryne dizginlerini çekti. Güneş ufuk ile zirve arasındaki yolu yarılamıştı. Aşağıda bir başka yol uzanıyordu. Kamptan geçen yoldan çok daha dar ve dolambaçlıydı. "Gece yolculuk ederlerse haydutlara görülmeden geçebileceklerini düşünmüşler," dedi Bryne. "Görünüşe göre kötü bir fikir değil ya da belki Karanlık Varlık'ın kendi şansına sahipmişler. Caemlyn'den geliyorlar."

Onar atlık takımların arkasında elli iri arabadan oluşan bir tüccar kervanı yol boyunca uzanıyordu. Kervan Bryne'ın askerlerinin gözetimi altında bekliyordu. Yaya birkaç asker tüccarların arabalarından kendi, altı arabalarına fıçı ve çuval aktarımına göz kulak oluyordu. Sade, koyu renk elbise giymiş bir kadın kollarını sallayarak hararetle şu ya da bu nesneye işaret ediyor, ya itiraz ya da pazarlık ediyordu, ama kadının arkadaşları asık suratlı bir grup halinde sessiz duruyorlardı. Yolun biraz ilerisinde bir meşenin yaygın dalları korkunç meyveler vermişti. Her çıplak dalda boyunlarından asılmış birer adam vardı. Dallar kargalar dışında çıplaktı. Öyle çok karga vardı ki ağaç siyah yapraklar açmış gibi görünüyordu. Beslenmek için balıktan daha büyük şeyler buluyordu o kuşlar. Uzaktan bile olsa, Egwene'in başını ya da midesini rahatlatacak bir manzara değildi.

"Bunu görmemi mi istediniz? Tüccarları ya da haydutları mı?" O cesetlerin üzerinde tek bir elbise bile göremiyordu. Haydutlar birilerini astıklarında, kadınları ve çocukları esirgemiyorlardı. Cesetleri oraya herkes asmış olabilirdi, Bryne'ın askerleri, Birlik –Birlik'in önlerine çıkan sözde Ejderyeminlileri asıyor olması Aes Sedailer için bir fark yaratmıyordu– veya o yörenin lordu ya da leydisi. Murandyli asiller birlikte çalışsalar, şimdiye dek bütün haydutlar ağaçlara asılmış olurdu, ama bu kedilerden dans etmelerini istemekten farksızdı. Bekle. Adam Caemlyn demişti. "Rand ile ilgili bir şey mi? Ya da Asha'manlarla?"

Bu sefer adam açık açık bir ona, bir Myrelle'e baktı. Myrelle'in şapkası yüzünü gölgeliyordu. Kadın kasvete gömülmüş gibi görünüyordu. Eyerinde çökmüştü, önceki güvenli biniciden eser kalmamıştı. Bryne bir karara varmış göründü. "Bunu başka herkesten daha önce duymanız gerektiğini düşündüm, ama belki de yanlış anlamışımdır..." Yine Myrelle'e baktı.

“Neyi duymaktan bahsediyorsun, seni kıllı kulaklı kütük?” diye hırladı Siuan, tombul kısrağını topuklayıp yaklaşarak.

Egwene ona sakin olmasını işaret etti. “Benim duyduğum her şeyi Myrelle de duyabilir, Lord Bryne. Ona tamamen güveniyorum.” Yeşil Aes Sedai’nin başı hızla ona döndü. Yüzündeki perişan ifadeye bakarak, kim olsa yanlış duyduğunu sanırdı, ama bir an sonra Bryne başını salladı.

“İşlerin... değiştiğini görüyorum. Evet, Anne.” Miğferini çıkararak eyer kaşına koydu. Hâlâ gönülsüz görünüyor, ağzından çıkan sözleri dikkatle seçiyordu. “Köpeklerin pire saçtığı gibi, tüccarlar da dedikoduları saçıyorlar. Aşağıdakiler iyi dedikodular bulmuşlar. Herhangi birinin doğru olduğunu söylemiyorum, elbette, ama...” Adamı böyle kararsız görmek tuhaftı. “Anne, yolda duydukları bir dedikodu Rand al’Thor’un Beyaz Kule’ye gittiğini ve Elaida’ya sadakat yemini ettiğini söylüyor.”

Bir an Myrelle ve Siuan birbirlerinin yansıması gibi göründüler. Felaket gözlerinde canlanırken, yüzlerindeki kan çekildi. Egwene bir an adama bakakaldı. Sonra bir kahkaha patlatarak kendini ve diğerlerini şaşırttı. Daishar şaşkınlık içinde dans etti. Atı sakinleştirirken Egwene kendisinin de sakinleştiğini hissetti. “Lord Bryne,” dedi, atının boynunu okşayarak, “öyle değil, inanın bana. Dün gece itibarıyla, kesin olarak biliyorum.”

Siuan rahat bir nefes aldı, Myrelle bir yürek atımı sonra aynısını yaptı. Yüzlerine bakan Egwene’in içinden yine gülmek geldi. Öyle rahatlamışlardı ki gözleri iri iri açılmıştı. Gölgeadam’ın yatağının altında olmadığını duyan çocuklar gibi. Ne Aes Sedai sükûneti ama.

“Bunu duymak güzel,” dedi Bryne ifadesiz bir sesle, “ama aşağıdaki her adamı uzaklaştırsam bile, hikâye yine de askerlerime ulaşacaktır. Orduyu, bu tepelerde bir yangının yayılacağı gibi saracaktır.” Bu Egwene’in neşesini yok etti. Kendi haline bırakılırsa, felaket olurdu bu.

“Yarın Aes Sedailerin gerçeği askerlerinize ilan etmesini sağlarım. Ne dediğini bilen altı Aes Sedai yeterli olur mu? Myrelle ve Sheriam, Carlinya ve Beonin, Anaiya ve Morvrin.” O Aes Sedailer Bilgelerle görüşmekten hoşlanmıyor olabilirdi, ama Egwene’in emrini reddedemezlerdi de. Aslında, bu hikâyenin yayılmasını istemeyeceklerinden, reddetmek akıllarına bile gelmezdi. En azından gelmemeliydi. Myrelle hafifçe irkildi, sonra dudakları pes etmiş gibi büküldü.

Bryne dirseğini miğferine dayayarak Egwene’i ve Myrelle’i süzdü. Siuan’a bir göz bile atmadı. Kızıl kahverengi atı toynağının altındaki kayaları dövdü ve parlak, mavi kanatları olan kumrulardan bir sürü birkaç

adım ötedeki çalılardan havalandı, Daishar ile Myrelle’in demir kırı atının ürkmesine sebep oldu. Bryne’ın atı yerinden kıpırdamadı. Adam kapıyolları duymuştu, kuşkusuz, ama ne olduklarını bilmediği kesindi –Aes Sedailer sır saklamayı alışkanlık haline getirmişti ve bunu Elaida’dan gizlemeyi umuyorlardı. Bryne *Tel’aran’rhiod* kesinlikle duymuş olamazdı–; bu yaşamsal sırrı korumak daha kolaydı, çünkü herhangi birinin görebileceği bir işareti yoktu –ama bunun nasıl olacağını sormadı. Belki de artık Aes Sedailere ve sırlarına alışmıştı.

“Sözlerini doğru düzgün söylerlerse,” dedi sonunda. “Azıcık bile kaçamaklı konuşurlarsa...” Bakışlarında sindirme teşebbüsü yoktu, yalnızca işin önemini anlatmaya çalışıyordu. Egwene’in yüzünde gördüklerinden tatmin olmuş göründü. “Görünüşe göre iyi iş çıkarıyorsunuz, Anne. Başarınızın devam etmesini dilerim. Bu akşam için zaman belirleyin, gelirim. Düzenli olarak görüşmeliyiz. Her çağırdığınızda geleceğim. Tar Valon’a ulaştığımızda sizi Amyrlin Makamı’na oturtmak için sağlam planlar yapmaya başlamalıyız.”

Adamın sesi ihtiyatlıydı –büyük olasılıkla neler olduğundan, Myrelle’e ne kadar güvenebileceğinden hâlâ tam olarak emin değildi– ve Egwene’in adamın ne yaptığını fark etmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Nefesi kesildi. Belki de Aes Sedailerin gölgeli sözlerine çok fazla alışmıştı, ama... Bryne ordunun onun olduğunu söylemişti. Bundan emindi. Salon’un değil, Sheriam’ın değil; onun.

“Teşekkür ederim, Lord Bryne.” Bu yeterli gibiydi; özellikle de adamın gözlerini gözlerine dikerek dikkatle baş sallaması düşüncesini onaylar gibiydi. Aniden aklına bin ayrı soru geldi. Çoğunu yalnız kaldıklarında bile soramazdı. Adamı sırdaşı yapamaması yazıktı. *Emin olana kadar ihtiyat, ondan sonra, biraz daha ihtiyat.* Aes Sedailerle herhangi bir ilgisi olan her işte geçerli olabilecek eski bir deyiş. Ve en iyi adamlar bile işlerini dostları ile konuşurlardı, belki, özellikle o işler sır olarak kalmalıysa. “Eminim bu sabahın geri kalanında ilgilenmeniz gereken bin ayrı detay vardır,” dedi Egwene, dizginleri toplayarak. “Geri dönmelisiniz. Biz biraz daha at süreceğiz.”

Bryne itiraz etti, elbette. Neredeyse bir Muhafız gibi konuşuyordu. Aynı anda her yönü göremeyeceğinden, sırta saplanan bir okun Aes Sedaileri de başka herkes gibi çabuk öldürdüğünden bahsetti. Bunun söyleyen bir sonraki adamın, bedelini ödeyeceğine karar verdi Egwene. Üç Aes Sedai üç yüz adama bedeldi kuşkusuz. Sonuçta, homurdanmalarına ve yüz

buruşturmalarına rağmen, Bryne’ın kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Miğferini taktı ve geldikleri yoldan dönmek yerine, atını düzensiz yamaçtan aşağı, tüccar kervanına doğru sürdü. Egwene’e göre bu daha da iyiydi.

“Sen başı çeker misin, Siuan,” dedi, adam bir düzine adım uzaklaştıktan sonra.

Siuan, bunca zamandır Bryne onun başının etini yemiş gibi, dik dik baktı adamın arkasından. Hıhlayarak hasır şapkasını düzeltti, kısrağını çevirdi –aslında, sürükledi– ve tombul hayvanı topuklayarak yürütmeye başladı. Egwene Myrelle’e izlemesini işaret etti, Bryne gibi, kadının da başka seçeneği yoktu.

Başta Myrelle ona yan yan bakıyordu, onun Beyaz Kule’ye gönderilen Aes Sedailer konusunu açmasını bekliyor, neden Salon’dan sakladıklarına dair bahaneler uydurmaya çalışıyordu. Egwene sessizliğini ne kadar uzun süre koruduysa, Myrelle de eyerinde o kadar fazla kıpırdandı. Dudaklarını ıslatmaya başladı. O Aes Sedai sükûnetinin üzerinde çatlaklar belirmeye başlamıştı. *Çok* faydalı bir araçtı sessizlik.

Bir süre atlarının toynaklarının, zaman zaman çalıların arasında öten bir kuşun sesinden başka gürültü olmadı, ama Siuan’ın kampa dönen yolun biraz batısına doğru ilerlediği belirginleştikçe Myrelle’in kıpırdanmaları da arttı. Sonunda kadın, ısırganların üzerinde oturuyormuş gibi görünmeye başladı. Belki de Siuan’ın toparladığı ipuçlarında elle tutulur bir şeyler vardı gerçekten.

Siuan birbirine doğru eğilmiş iki çarpık tepenin arasından batıya döndüğünde Myrelle dizginlerini çekti. “Şu... şu tarafta bir çağlayan var,” dedi, doğu tarafa işaret ederek. “Kuraklıktan önce bile çok büyük değildi, ama şimdi bile oldukça güzel.” Siuan da durdu ve küçük bir gülümseme ile arkasına baktı.

Myrelle ne saklıyor olabilirdi? Egwene meraklanmıştı. Yeşil Aes Sedai’ye baktığı zaman kadının alnında, geniş, gri şapkasının hemen kenarındaki gölgede parlayan küçük bir ter damlası gördü ve şaşırdı. Bir Aes Sedai’yi terletecek kadar sarsan şeyin ne olduğunu mutlaka öğrenmek istiyordu.

“Bence Siuan daha ilgi çekici manzaralar bulacak, sence de öyle değil mi?” dedi Egwene, Daishar’ı döndürerek. Myrelle olduğu yerde çökmüş göründü. “Takip et.”

“Her şeyi biliyorsunuz, değil mi?” diye mırıldandı Myrelle titrek bir sesle, eğik tepelerin arasından geçerlerken. Şimdi yüzünü birden fazla ter

damlası süslüyordu. Kadın iliklerine dek sarsılmıştı. “Her şeyi. Ama nasıl?..” Aniden eyerinde dimdik oturdu ve Siuan’ın sırtına baktı. “O! Baştan beri Siuan size aitti!” Kızmış gibiydi sanki. “Nasıl bu kadar kör olabildik? Ama hâlâ anlamıyorum. Çok dikkatli davrandık.”

“Bir şeyi saklamak istiyorsan,” dedi Siuan küçümsemeyle, omzunun üzerinden, “bu kadar güneyde akça biberi satın almaya çalışmayacaksın.”

Akça biberi de neydi? Ve neden bahsediyorlardı? Myrelle ürperdi. Siuan’ın ses tonunu işittikten sonra Myrelle’in ona haddini bildirmek için terslenmemesi, ne kadar altüst olduğunu gösteriyordu. Bunun yerine, aniden çok kurumuşlar gibi, dudaklarını yaladı.

“Anne, neden yaptığımı, neden yaptığımızı anlamanız gerek.” Kadının sesindeki çılgın tını, Terkedilmişlerin yarısı ile iç etekliği içinde yüzleşmek gibi bir durum için biçilmiş kaftandı. “Hem de yalnızca Moiraine istediği için değil, yalnızca dostum olduğu için değil. Ölmelerine izin vermekten nefret ediyorum. Nefret ediyorum! Yaptığımız anlaşma bazen bizim için zor oluyor, ama onlar için daha da zor. Anlamalısınız. Anlamak zorundasınız!”

Tam da Egwene kadının her şeyi açıklayacağını düşündüğü sırada Siuan tombul kısrağını yine durdurdu ve onlara döndü. Egwene onu tokatlayabilirdi. “Yolun kalanında sen başı çekersen senin için her şey daha kolay olabilir, Myrelle,” dedi soğuk soğuk. Aslında, tiksintiyle. “İşbirliği suçunu hafifletebilir. Birazcık.”

“Evet.” Myrelle başını salladı. Elleri durmaksızın dizginlerle oynuyordu. “Evet, elbette.”

Başa geçerken gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Siuan arkada kaldığında bir an rahatlamış göründü. Egwene kendisinin patlayacağını sandı. Hangi anlaşma? Kiminle? Kimin ölmesine izin vermekten bahsediyordu? Ve “biz” kimdi? Sheriam ile diğerleri mi? Ama sorsa Myrelle duyardı ve bu noktada cehaletini ortaya sermesi pek uygun olmazdı. *Ağzını kapalı tutan cahil bir kadın bilge sanılır,* denirdi. Bir deyim daha vardı: *İlk sırrı saklamak her zaman on tanesini daha saklamak anlamına gelir.* Soruları kendine saklayıp takip etmekten başka yapacak şey yoktu. Siuan güzel bir fırça yiyecekti ama. Kadının *ondan* sır saklamaması gerekiyordu. Egwene dişlerini gıcırdatarak sabırlı, kayıtsız görünmeye çalıştı. Bilge.

Birkaç kilometre batıda, kampa giden yola dönmek üzereyken, Myrelle alçak, düz tepeli, çam ve meşinyapraklarla kaplı bir yamaca döndü. Zirvedeki iki dev meşe, altında başka herhangi bir şey yetişmesini

engelliyordu. Kalın, birbirine dolaşmış dalların altında yamalı çadır bezinden üç sivri tepeli çadır, atlar için bir bağlama halatı duruyordu. Yakında bir araba, her biri diğerlerinden uzağa bağlanmış beş yüksek savaş atı da vardı. Sade kesimli, bronz rengi bir binici elbisesi içindeki Nisao, misafir karşılayacakmış gibi, o çadırlardan birinin tentesinin altında bekliyordu. Gaidinlerin çoğunun kullandığı yeşil ceketten giymiş Sarin Hoigan yanındaydı. Gür, siyah sakallı, kel kafalı, kütük gibi bir adam olan Nisao'nun Muhafızı, yine de kadından daha uzun boyluydu. Birkaç adım ötede, Myrelle'in üç Gaidininden ikisi ihtiyatla onların yaklaşmasını izliyordu. Croi Makin ince ve sarı saçlıydı, Nuhel Dromand ise esmer ve iri yarı. Sakalı üst dudağını açıkta bırakıyordu. Hiçbiri şaşırmış görünmüyordu. Muhafızlardan birinin nöbet tuttuğu ve kalanları uyardığı açıktı. Ama görünüşte hiçbir şey bunca gizliliği ve Myrelle'in dudak yalamasını açıklamıyordu. Aynı şekilde, Nisao karşılamak için bekliyorsa, neden elleri bölünmüş eteğini sıvazlayıp duruyordu? Kadın, kalkan konulmuş halde Elaida ile yüzleşmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

Çadırlardan birinin arkasından gözetlemekte olan iki kadın çabucak geri kaçtı, ama Egwene onları tanımadan değil. Nicola ve Areina. Aniden çok huzursuz hissetti. Siuan onu neyin içine sokmuştu?

Siuan atından inerken hiç huzursuz görünmüyordu. "Onu dışarı çıkar, Myrelle. Hemen." Eski haline dönmüş gibiydi; sesinin yanında eğe pürüzsüz kalırdı. "Saklamak için çok geç."

Myrelle bu şekilde hitap edildiği için kaş çatmayı zar zor başardı. Bunun için çaba göstermesi gerekmişti. Gözle görülür bir şekilde kendini topladı, şapkasını başından çıkardı ve tek kelime etmeden atından inerek çadırlardan birine doğru süzüldü ve içeri girdi. Nisao'nun zaten iri olan gözleri, her geçen an daha da irileşerek onu takip etti. Kadın durduğu yerde donmuş gibiydi.

Siuan'dan başka, işitebilecek kimse yoktu. "Neden araya girdin?" diye sordu Egwene alçak sesle, Siuan atından inerken. "İtiraf etmek üzere olduğundan eminim... her neyi itiraf edecektiyse... üstelik ben daha hiçbir şey anlamadım. Akça biberi ne?"

"Shienar ve Malkier'de çok sevilir," dedi Siuan, aynı alçak sesle. "Bu sabah Aeldene'in yanından ayrılırken duydum. Yolu onun göstermesi gerekiyordu; ben tam olarak bilmiyordum. Bunu onun anlaması pek iyi olmazdı, değil mi? Nisao'yu da bilmiyordum. Birbirleri ile hemen hemen hiç konuşmuyorlar sanıyordum." Sarı Aes Sedai'ye baktı ve başını sinirle

iki yana salladı. Bir şeyleri öğrenmeyi başaramamak, Siuan'ın kendi kendinde tahammül edemeyeceği bir özellikti. "Hem kör, hem aptal olmamışsam, o iki..." Ağzına çürük bir şey almış gibi yüzünü buruşturarak, uygun bir sözcük aradı. Aniden Egwene'in kol yenini yakaladı. "İşte geliyorlar. Kendin görebilirsin."

Çadırdan ilk önce Myrelle çıktı, sonra üzerinde yalnızca çizmeleri ve pantolonu olan bir adam. Kapıdan geçerken adamın eğilmesi gerekti. Elinde yalın kılıç, hafifçe tüylü göğsünde çizik çizik yara izleri vardı. Kadından bir baş ve omuz boyu daha uzundu, diğer Muhafızların hepsinden daha uzun. Örülmüş deri bir şeritle arkada tuttuğu siyah saçlarında, Egwene'in onu gördüğü son sefere göre daha fazla gri vardı, ama Lan Mandragoran'da herhangi bir şeyin yumuşak olduğu söylenemezdi. Aniden bulmacanın parçaları yerli yerine yerleşti, ama Egwene hâlâ çözemiyordu. Adam Moiraine'in, Egwene, Rand ve diğerlerini İki Nehir'den çıkaran Aes Sedai'nin Muhafızıydı. Üzerinden bir Çağ geçmiş gibi geliyordu. Moiraine Lanfear'ı öldürürken ölmüştü ve hemen sonra Lan Cairhien'de ortadan kaybolmuştu. Belki Siuan her şeyi anlıyordu; Egwene için çamur gibiydi.

Myrelle Lan'e bir şeyler mırıldanarak koluna dokundu. Lan, sinirli bir at gibi hafifçe irkildi, ama sert bakışlarını Egwene'den ayırmadı. Ama sonunda başını salladı, topuğu üzerinde döndü ve daha uzağa, meşe ağaçlarının dallarının altına gitti. Kılıcının kabzasını iki eliyle, kabza yukarı, başının üzerinde kavradı. Çizmeli ayaklarından birinin ucunda yükseldi ve kıpırtısız kaldı.

Nisao ona bakarken bir an, o da bir bulmaca görmüş gibi kaşlarını çattı. Sonra Myrelle ile göz göze geldi ve birlikte, bakışlarını Egwene'e çevirdiler. Onun yanına gelmek yerine birbirlerine yaklaştılar ve telaşlı telaşlı fısıldaşmaya başladılar. Başta karşılıklı konuşuyorlardı. Sonra Nisao yerinde durdu ve inanmazlık ya da inkâr ile başını iki yana sallamaya başladı. "Beni buna sen bulaştırdın," diye inledi yüksek sesle, sonunda. "Seni dinlediğim için kör bir aptalım."

"Bu çok... ilginç olacak," dedi Siuan, sonunda iki kadın ona ve Egwene'e doğru dönerken. Sözcüğü vurgulama tarzı, oldukça nahoş bir ifade vermişti ona.

Myrelle ile Nisao, aradaki kısa mesafeyi aşarken telaşla saçlarına, elbiselerine dokunarak her şeyin yerli yerinde durduğundan emin oldular. Belki de yakalanmışlardı –*Ne yaparken?* diye merak etti Egwene– ama görünüşe göre işleri olabildiğince iyi bir ışıkta göstermeye kararlıydılar.

“İçeriye girmek ister misiniz, Anne?” dedi Myrelle, en yakın çadıra işaret ederek. Yalnızca sesindeki hafif titreme serin yüzüne ihanet ediyordu. Ter damlaları gitmişti. Silinmişti, elbette, ama yenileri de belirmemişti.

“Teşekkür ederim, kızım, hayır.”

“Biraz şarap puncu alır mısınız?” diye sordu Nisao gülümseyerek. Ellerini göğsünde kavuşturmuşken, her durumda endişeli görünüyordu. “Siuan, git Nicola’ya söyle, punç getirsin.” Siuan yerinden kıpırdamadı ve Nisao dudaklarını birbirine bastırarak, şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Ama gülümseme bir an sonra geri döndü. Nisao sesini biraz yükseltti. “Nicola? Çocuğum, punç getir. Korkarım kuru böğürtlenle yapılmış,” dedi Egwene’e sır verircesine, “ama oldukça serinletici.”

“Punç istemiyorum,” dedi Egwene sertçe. Nicola çadırın arkasından çıktı, ama itaat etmeye koşacakmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, alt dudağını çiğneyerek durdu ve dört Aes Sedai’ye baktı. Nisao, ancak tatsız denilebilecek bir bakış fırlattı ona, ama hiçbir şey söylemedi. Bulmacanın bir başka parçası yerli yerine oturdu ve Egwene birazcık daha rahat nefes aldı. “Benim istediğim kızım, benim talep ettiğim, bir açıklama.”

En iyi ışık ya da değil, pek zayıftı. Myrelle elini yakarırcasına uzattı. “Anne, Moiraine beni sırf dost olduğumuz için seçmedi. Muhafızlarımın iki tanesi daha önce, ölen Aes Sedailere aitti. Avar ile Nuhel. Yüzyıllardır, diğer Aes Sedailerin hiçbiri birden fazlasını kurtaramadı.”

“Ben yalnızca zihni yüzünden işe karıştım,” dedi Nisao telaşla. “Zihinsel hastalıklarla ilgileniyorum ve bu da o türden bir şey. Myrelle beni sürükledi.”

Myrelle eteğini sıvazlayarak Sarı Aes Sedai’ye karanlık karanlık baktı ve ilgi dolu bakışlarla yanıt aldı. “Anne, bir Muhafız’ın Aes Sedaisi öldüğünde, adam ölümü yutmuş gibi olur. Ölüm onu içten içe kemirir. O...”

“Bunu biliyorum, Myrelle,” diye araya girdi Egwene keskin bir sesle. Siuan ve Leane ona epey anlatmıştı, ama ikisi de sormasının sebebinin, Gawyn konusunda ne beklemesi gerektiğini bilmek istemesi olduğunu bilmiyordu. Kötü bir alışveriş, demişti Myrelle, belki öyleydi de. Bir Aes Sedai’nin Muhafızı öldüğünde, kadın acıya boğulurdu; zaman zaman bir miktar kontrol edebilirdi, acısını kendine saklayabilirdi, ama eninde sonunda o acı açığa çıkmanın bir yolunu bulurdu. Siuan başkalarının yanında ne kadar iyi idare ederse etsin, yine de geceleri makamdan indirildiği gün öldürülen Muhafızı Alric için ağlıyordu. Ama ölümün kendisi ile karşılaştırıldığında aylarca gözyaşı dökmek neydi ki? Hikâyeler

Aes Sedailerin intikamını almak için ölen Muhafızlarla doluydu ve gerçekten de genellikle öyle oluyordu. Ölmeyi isteyen bir adam, onu öldürecek bir şey arayan bir adam, bir Muhafız'ın bile canlı kurtulamayacağı risklere giren bir adam. Egwene'e göre, belki de en korkunç kısım, adamların bunu bilmesiydi. Aes Sedailer ölürse kaderlerinin ne olduğunu biliyorlardı, Aes Sedailer öldüğü zaman dürtülerinin onlara ne dediğini biliyorlardı, yaptıkları hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini biliyorlardı. Bile bile anlaşmayı kabul etmek için gereken cesareti hayal edemiyordu Egwene.

Egwene Lan'i açıkça görebilmek için kenara kaydı. Adam hâlâ kıpırtısız duruyordu, nefes bile almıyor gibiydi. Görünüşe göre çayı unutmuş olan Nicola bağdaş kurup yere oturmuş, Lan'i seyrediyordu. Areina Nicola'nın yanında topuklarının üzerine çökmüş, örgüsünü omzunun üzerinden öne çekmiş, daha da büyük hevesle bakıyordu. Çok daha büyük bir hevesle aslında, çünkü Nicola zaman zaman gizlice Egwene ile diğerlerine bakıyordu. Muhafızların kalanı bir araya toplanmış, bir yandan Aes Sedailerini izlerken bir yandan da Lan'i izlermiş gibi yapıyorlardı.

Sıcak bir rüzgâr esti ve yeri örten kuru yaprakları oynattı. Lan şok edici bir anilikle harekete geçti, kılıcını ellerinde hızla döndürerek duruştan duruşa aktı. Gittikçe hızlandı, öyle ki bir duruştan ötekine sıçrar gibiydi, ama bir saat kadar kusursuz hareket ediyordu. Egwene onun durmasını ya da en azından yavaşlamasını bekledi, ama Lan yavaşlamadı. Daha da hızlandı. Areina'nın ağzı yavaşça aralandı, gözleri huşu ile irileşti. Nicola'nın da ondan farkı yoktu. Kuruması için mutfak masasına bırakılan şekeri izleyen çocuklar gibi öne eğildiler. Diğer Muhafızlar bile, artık dikkatlerini Aes Sedaileri ile Lan arasında gerçekten paylaştırıyormuş gibiydi, ama iki kadının tersine, onlar her an saldırabilecek bir aslanı izliyorlardı.

"Onu çok çalıştırdığını görüyorum," dedi Egwene. Bir Muhafız'ı kurtarmak için kullanılan bir yöntem buydu. Başarısızlık oranına ve kendilerinin ödeyecekleri bedele bakarak, pek az Aes Sedai bunu denemeye razı oluyordu. Söz konusu Muhafız'ı riskten uzak tutmak da bir başka yöntemdi. Bir de, onunla yeniden bağ kurmak vardı; ilk adım buydu. Kuşkusuz Myrelle bu ufak detayın icabına bakmıştı. Zavallı Nynaeve. Öğrense Myrelle'i boğabilirdi. Diğer yandan, Lan'i hayatta tutan her şeye tahammül edebilirdi. Belki. Lan'e gelince, başına gelenlerin en kötüsünü

hak ediyordu, Nynaeve'in onu özlediğini bildiği halde bir başka kadının onunla bağ kurmasına izin vermişti.

Egwene sesini berrak tuttuğunu sanmıştı, ama hissettiklerinin bir kısmını belli etmiş olmalıydı, çünkü Myrelle yine açıklamaya çalıştı.

"Anne, bir bağı aktarmak o kadar kötü değildir. Neden, aslında, bir kadının öldüğü zaman kocasını kimin alacağına karar vermesinden farkı yoktur. Böylece adamın doğru ellere düşeceğinden emin olur."

Egwene kadına öyle baktı ki kadın geriledi, neredeyse eteğine takılıp düşecekti. Ama bu yalnızca şoktan kaynaklanıyordu. Egwene ne zaman olası en tuhaf geleneği duyduğunu sansa, daha da tuhaf bir tanesi çıkıyordu.

"Hepimiz Ebou Darlı değiliz, Myrelle," dedi Siuan kuru kuru, "ve bir Muhafız koca değildir. Çoğumuz için." Myrelle'in başı meydan okurcasına kalktı. Gerçekten de bazı Aes Sedailer Muhafızları ile evlenirdi, ama yalnızca bir elin parmakları kadar vardılar; çoğu kimseyle evlenmezdi. Kimse derinlemesine soruşturmazdı, ama söylentiler Myrelle'in üç Muhafızı ile de evlendiğini söylüyordu. Bu Ebou Dar geleneklerini ve kanununu bile ihlal ediyor olmalıydı. "O kadar da kötü değil mi dedin, Myrelle? O kadar da kötü değil ha?" Siuan'ın kaş çatması sesi kadar kötüydü; ağzında pis bir tat varmış gibi konuşmuştu.

"Buna karşı bir yasa yok," diye itiraz etti Nisao. Egwene'e, Siuan'a değil. "Bir bağın aktarılması konusunda yasa yok." Siuan'a öyle bir kaş çattı ki kadın bir adım gerilemeli ve çenesini kapatmalıydı. Ama Siuan bunu kabul edecek durumda değildi.

"Mesele bu değil, değil mi?" diye sordu. "Dört yüz sene boyunca yapılmamış bile olsa, gelenekler değişmiş bile olsa, sen ve Moiraine'in tek yaptığınız bağı aktarmak olsaydı birkaç bakış ve birazcık kınama ile kurtulabilirdiniz. Ama ona sormadınız, değil mi? Ona hiç seçim şansı tanımadınız. İradesi dışında bağ kurmaktan farkı yok. Aslında, yaptığınız da bu!"

Sonunda Egwene bulmacayı anladı. Siuan'la aynı tiksintiyi hissetmesi gerektiğini biliyordu. Aes Sedailer bir adamla iradesi dışında bağ kurmayı tecavüze denk sayardı. Lan bir çiftçi kızını ahırın köşesine kıstırsa, kız kadar direnme şansı ancak olurdu adamın. Aslında, Lan kadar iri üç adam kızı kıstırsa olacağı kadar. Ama Aes Sedailer her zaman bu kadar titiz davranmıyordu –bin sene önce, böyle bir eylem yorum bile çekmezdi. Bugün bile, bir erkeğin neyi kabul ettiğini bilip bilmediği tartışılıyordu sık sık. Tıpkı entrika çevirmek ve sır saklamak gibi, Aes Sedailer arasında

ikiyüzlülük de incelikli bir sanata dönüşüyordu bazen. Önemli olan şuydu ki, Egwene Lan'in Nynaeve'e aşkını itiraf etmeyi reddettiğini biliyordu. Eninde sonunda öldürüleceği ve Nynaeve'i dul bırakmak istemediği gibi bir şeyler saçmalamıştı; erkekler her zaman, mantıklı ve pratik davrandıklarını sanarak, saçmalayıp dururdu. Nynaeve onu bağsız yakalasa, Lan ne derse desin, bağ kurmadan bırakır mıydı? Kendisi Gawyn'i bırakır mıydı? Gawyn kabul edeceğini söylemişti, ama ya fikrini değiştirirse?

Nisao'nun ağzı oynadı, ama ihtiyaç duyduğu sözcükleri bulamadı. Siuan'a, bütün bunlar onun suçuymuş gibi dik dik baktı, ama Myrelle'e yönelttiği kaş çatışın yanında hiçbir şeydi. "Seni *asla* dinlememeliydim," diye hıhladı. "*Deli* olmalıyım!"

Bir şekilde, Myrelle yüzünü ifadesiz tutmayı başardı, ama dizleri zayıflamış gibi birazcık sallandı. "Kendim için yapmadım, Anne. Buna inanmalısınız. Onu kurtarmak içindi. Güvende olur olmaz onu Nynaeve'e aktaracağım. Tıpkı Moiraine'in istediği gibi. O..."

Egwene elini kaldırdı ve Myrelle, o el ağzına kapanmış gibi susuverdi. "Yani bağı Nynaeve'e mi aktaracaksın?"

Myrelle kararsızca başını salladı. Nisao bunu daha büyük şevkle yaptı. Siuan kaşlarını çatarak bir hatayı iki kez yapmanın üç kat kötü olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı. Lan *hâlâ* yavaşlamamıştı. Arkasında iki çekirge yaprakların üzerinden sıçradı ve Lan hızla dönerek, kılıcı ile ikisini de vurdu.

"Çabaların başarılı oluyor mu? Lan daha iyi oldu mu? Tam olarak ne zamandır yanında?"

"Yalnızca iki hafta," diye yanıt verdi Myrelle. "Bugün yirminci gün, Anne, aylar gerekebilir ve bu işin garantisi yok."

"Belki de farklı bir şey denemenin zamanı gelmiştir," dedi Egwene, başka birinden çok kendi kendine. Başka sebepten çok kendini ikna etmek için. Bu koşullar altında, Lan birilerine verilecek hediye değildi, ama bağlı ya da bağsız, o Myrelle'den çok Nynaeve'e aitti.

Ama düzlüğü aşıp ona yaklaştığında güçlü kuşkular doğdu içinde. Lan dansında hızla döndü ve kılıcı Egwene'e doğru aktı. Kılıç Egwene'in başından birkaç santim ötede, aniden durduğunda biri inledi. Egwene kendisi olmadığını anlayınca rahatladı.

Parlak mavi gözleri, inmiş kaşların altında dikkatle baktı ona. Adamın düzlükler ve köşelerden oluşan yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Lan yavaşça kılıcını indirdi. Terle kaplanmıştı, ama nefes nefese bile kalmamıştı.

“Demek artık Amyrlin oldun. Myrelle bir Amyrlin seçtiklerini söylemişti, ama kim olduğunu söylemedi. Sen ve benim çok ortak noktamız var gibi.” Gülümsemesi de sesi kadar soğuktu, gözleri kadar soğuk.

Egwene etolü düzeltecekken kendini engelledi. Kendi kendine bir Aes Sedai ve Amyrlin olduğunu hatırlattı. *Saidar*’a sarınmayı istiyordu. Bu ana kadar Lan’in ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak anlamamıştı. “Nynaeve de artık bir Aes Sedai, Lan. İyi bir Muhafız’a ihtiyacı var.” Diğer kadınlardan biri bir ses çıkardı, ama Egwene bakışlarını Lan’den ayırmadı.

“Umarım efsanelerden çıkmış bir kahraman bulur.” Lan havlarcasına güldü. “O mizaçla yüzleşebilmek için bile bir kahraman gerekir.”

Kahkaha, buz gibi olsa da, Egwene’i ikna etti. “Nynaeve Ebou Dar’da, Lan. Ne kadar tehlikeli bir şehir olduğunu bilirsin. Çılgınca ihtiyaç duyduğumuz bir şeyi arıyor. Kara Ajah bunu öğrenirse, aradığı şeyi almak için onu öldürürler. Terkedilmişler öğrenirse...” Adamın yüzünün daha önce kasvetli olduğunu düşünmüştü, ama Nynaeve’in tehlikede olduğunu duyunca gözlerinde beliren acı Egwene’in planını doğruladı. O Myrelle’e değil Nynaeve’e aitti. “Seni ona gönderiyorum. Muhafızı olarak görev yapacaksın.”

“Anne,” dedi Myrelle telaşla, arkasından.

Egwene onu susturmak için elini uzattı. “Nynaeve’in güvenliği senin ellerinde olacak, Lan.”

Adam duraksamadı. Myrelle’e de bakmadı. “Ebou Dar’a ulaşmak en az bir ay alacak. Areina, Mandarb’ı eyerle!” Tam dönecekken durdu, sol elini etole dokunacakmış gibi uzattı. “İki Nehir’den ayrılmana yardım ettiğim için özür dilerim. Hem senin, hem Nynaeve’in.” Uzun adımlarla uzaklaşarak, daha önceden çıktığı çadıra daldı. Ama o daha iki adım gidemeden Myrelle, Nisao ve Siuan Egwene’in çevresini aldılar.

“Anne, ne önerdiğinizi anlamıyorsunuz,” dedi Myrelle nefes nefese. “Bir çocuğa, samanlıkta oynaması için yakılmış bir lamba vermekten farksız bu. Lan’in bağının bana geçtiğini hisseder hissetmez Nynaeve’i hazırlamaya başladım. Zamanım olduğunu sanıyordum. Ama o bir anda şala terfi ediverdi. Onu idare etmeye hazır değil, Anne. Lan’i değil, o bu şekildeyken değil.”

Egwene bir çabayla sabrını korudu. Hâlâ anlamıyorlardı. “Myrelle, Nynaeve hiç yönlendiremiyor bile olsa...” Aslında, öfkelenmediği sürece yönlendiremiyordu. “...yine de hiç fark etmez ve sen bunu biliyorsun. Onu idare edip edememesi fark etmez. Senin yapamadığın bir şey var. Ona öyle

önemli bir görev vereceksin ki, o görevi yerine getirmek için hayatta kalması gerekecek.” Nihai unsur buydu. Sözde, diğerlerinden daha çok işe yarıyordu. “Onun için önemli olan Nynaeve’in güvenliği. Onu seviyor, Myrelle, Nynaeve de onu seviyor.”

“Bu her şeyi açıklıyor...” diye başladı Myrelle yumuşak sesle, ama Nisao onun üzerinden inanmazlıkla patladı.

“Ah, kesinlikle sevmiyor. Lan değil. Nynaeve onu seviyor olabilir herhalde ya da sevdiğini sanıyordur, ama Lan daha sakalsız bir oğlanken bile kadınlar peşinden ayrılmıyordu. Bir günlüğüne, bir aylığına yakalıyorlardı da. Şimdi inanmak ne kadar güç gelse de, oldukça yakışıklı bir oğlandı. Hâlâ bazı cazibeleri var gibi.” Yan yan Myrelle’e baktı. Myrelle hafifçe kaşlarını çattı ve yanaklarında kırmızı benekler belirdi. Başka tepki vermedi, ama bu yeterinden de fazlaydı. “Hayır, Anne. Lan Mandragoran’a tasma taktığını sanan her kadın, aslında tasmasını havaya taktığını görecektir.”

Egwene elinde olmadan içini çekti. Bazı Aes Sedailer bağı ölümle kırılmış bir Muhafız’ı kurtarmakta bir yöntem daha olduğuna inanırdı; onu bir kadının kollarına –ve yatağına– atmak. O zaman hiçbir erkeğin ölüme odaklanamayacağına inanılırdı. Myrelle bu işi de kendi başına halletmiş gibiydi. En azından onunla evlenmemişti, bağı aktarmayı düşünüyorsa değil. Nynaeve hiç öğrenmese daha iyi olacaktı.

“Ne olursa olsun,” dedi Nisao’ya dalgın dalgın. Areina beceriyle Mandarb’ın eyer kolanlarını sıkıyordu. Uzun boylu aygır başını havaya kaldırmıştı, ama kadına izin veriyordu. Areina’nın hayvana ilk kez yaklaşmadığı açıktı. Nicola uzaktaki meşenin kalın dalının yanında durmuş, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, Areina ile diğerlerine bakıyordu. Kaçmaya hazır görünüyordu. “Areina’nın sana neler yaptırdığını bilmiyorum,” dedi Egwene sessizce, “ama Nicola’nın aldığı fazladan dersler hemen sona erecek.”

Myrelle ile Nisao, aynı şaşkınlıkla yerlerinde sıçradılar. Siuan’ın gözleri çay fincanları kadar irileşti, ama neyse ki fark eden olmadan kendini topladı. “Gerçekten de her şeyi biliyorsunuz,” diye fısıldadı Myrelle. “Areina’nın tek istediği Lan’in yakınlarında olmak. Sanırım adamın ona, bir Avcı olarak kullanabileceği şeyler öğreteceğini sanıyor. Ya da belki onunla birlikte Av’a çıkacağını.”

“Nicola bir başka Caraighan olmak istiyor,” diye mırıldadı Nisao acı acı. “Ya da bir başka Moiraine. Sanırım Myrelle’i Lan’in bağını ona

aktarmaya ikna edebileceğini düşünüyor. Eh! Lan ortaya çıktığına göre, en azından o ikisine hak ettikleri muameleyi gösterebiliriz. Benim başıma ne gelirse gelsin, onların sene sonuna kadar ciyaklayacaklarını bilmek insana keyif veriyor.”

Siuan sonunda neler olduğunu anlamıştı ve yüzünde öfke Egwene’e yönelttiği meraklı bakışlarla savaş halindeydi. Meseleyi bir başkasının ondan önce çözmesi onu Nicola ile Areina’nın Aes Sedailere şantaj yapması kadar altüst etmişti muhtemelen. Ya da belki de fazla etmemişti. Nicola ve Areina Aes Sedai değildi. Bu Siuan’ın, nelere izin olduğuna dair görüşünü çok değiştiriyordu. Ama diğer yandan, aynısı bütün Aes Sedailer için geçerliydi.

Ona dönmüş bunca göz varken ve aralarında dostça bakan tek bir kişi bile yokken, Nicola meşe ağacına kadar geriledi ve daha da gerilemeye çalışırmış gibi göründü. Kampa döndüğünde beyaz elbisesindeki lekeler bir güzel haşlanmasına sebep olacaktı. Areina hâlâ Lan’in atıyla uğraşıyordu, başının üzerinde kopan fırtınalardan habersizdi.

“Bu adil olurdu,” diye onayladı Egwene, “ama ancak siz ikiniz de adaletin önüne çıkarsanız.”

Artık kimse Nicola’ya bakmıyordu. Myrelle’in gözleri yüzünü kaplamıştı ve Nisao’nun ağzı daha da fazla açılmıştı. İkisi de gıkını çıkarmaya cesaret edemedi. Siuan’ın yüzündeki sert tatmin ifadesi, ikinci bir deri gibi oturmuştu yüzüne; ona göre, iki kadın merhameti hiç hak etmiyordu. Egwene fazla merhamet göstermeyi düşündüğünden değil.

“Geri döndüğüm zaman daha fazla konuşacağız,” dedi onlara, Lan belirdiği zaman. Adam kılıcını yeşil ceketinin üzerine tokalamıştı. Ceketi açık duruyor, içindeki bağcıkları çözük duran gömleğini teşhir ediyordu. Şişkin heybelerini omzuna atmıştı. Sırtına astığı, renk değiştiren Muhafız pelerini arkasında dalgalanırken bakanın gözlerini ağrıtıyordu.

Egwene sersemlemiş Aes Sedaileri kendi suyunda haşlanmaya bırakarak Lan’i karşılamak üzere yaklaştı. Serinleyecek gibi olurlarsa Siuan kadınları kaynar halde tutardı. “Ebou Dar’a bir aydan daha kısa sürede ulaşmanı sağlayabilirim,” dedi. Lan sabırsızlıkla başını sallamakla yetindi ve Areina’ya Mandarb’ı getirmesini seslendi. Adamdaki yoğunluk duygusu sinir bozucuydu; düşmeye hazır, yalnızca bir iplikle tutturulmuş çığ gibiydi.

Egwene Lan’in biraz önce kılıç çalıştığı yere, iki buçuk metreye iki buçuk metre bir kapıyol örerek, sonsuza dek uzanırmış gibi görünen bir karanlıkta yüzen bir mavnaya benzeyen şeye adım attı. Süzülme için bir

platform gerekiyordu ve hayal etmeyi seçtiğiniz herhangi bir şey olabilse de, her Aes Sedai'nin tercih ettiği bir biçim vardı. Onun için bu, sağlam korkulukları olan ahşap mavnaydı. Egwene düşecek olursa, altında bir başka mavna yapabilirdi, ama o zaman nereden çıkacağı belli değildi, ama yönlendiremeyen biri için o düşüş, her yöne uzanan karanlık kadar sonsuz olurdu. Yalnızca mavnanın arka tarafında ışık vardı, kapıyol arkasında kalanlara dair sıkıştırılmış bir görüntü sağlıyordu. O ışık karanlığa hiç işlemiyordu, ama bir tür ışık vardı. En azından, *Tel'aran'rhiod*'da olduğu gibi açık açık görebiliyordu Egwene. Bir kez daha, bunun aslında Düşler Dünyası'nın bir parçası mı olduğunu merak etti.

Lan söylenmesini beklemeden, atını çekerek takip etti. İçinden geçerken kapıyolu inceledi, çizmeleri ve aygırının toynakları güvertenin tahtalarına vururken karanlığı inceledi. Egwene'in yanına geldi. Sorduğu tek soru, "Bu beni Ebou Dar'a ne kadar çabuk götürecek?" oldu.

"Götürmeyecek," dedi Egwene. Yönlendirerek kapıyolu kapattı. "Şehrin içine değil." Hiçbir şey hareket etmemiş gibiydi; rüzgâr ya da esinti yoktu, hissedecek hiçbir şey yoktu. Ama hareket halindeydiler. Hem de hızla; Egwene'in herhangi bir şeyin hareket edebileceğini hayal edemediği bir hızla. Gidecek bin kilometre yolları vardı. "Seni Ebou Dar'ın beş altı gün kuzeyine bırakabilirim." Nynaeve ile Elayne güneye Yolculuk ettiğinde kapıyolun nasıl örüldüğünü görmüştü ve aynı yere Süzülerek gidecek kadar hatırlıyordu.

Lan başını salladı ve hedeflerini görebilecekmiş gibi ileriye baktı. Lan Egwene'e, kirişi çekilmiş bir yaydaki oku hatırlatıyordu.

"Lan, Nynaeve Kraliçe Tylin'in konuğu olarak Tarasin Sarayı'nda kalıyor. Tehlikede olduğunu inkâr edebilir." Kesinlikle edecekti, Egwene Nynaeve'i tanıyorsa kızgınlıkla ve bunda haklı olacaktı. "Bundan bahsetmemeye çalış –ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun– ama buna aldırış etmemelisin. Gerekirse, ona belli etmeden koru onu." Lan hiçbir şey söylemedi, ona bakmadı. Egwene onun yerinde olsa aklına yüz soru gelirdi. "Lan, onu bulduğunda, üçünüz bir araya gelir gelmez Myrelle'in senin bağını ona aktaracağını söylemelisin." Bu bilgiyi şahsen iletmeyi düşünmüştü, ama Lan'in yolda olduğunu Nynaeve'e söylememek daha iyi olacaktı. Nynaeve Lan'e tıpkı... tıpkı... *Tıpkı benim Gawyn'e tutkun olduğum kadar tutkun,* diye düşündü Egwene hüzünle. Nynaeve Lan'in yolda olduğunu öğrenirse, kafasında başka hiçbir şey için yer kalmazdı. Dünyadaki en iyi niyetle, arama işini tamamen Elayne'e yıkardı. Kıvrılıp

hayallere dalacağından değil, ama kamaşmış gözlerle aramaya devam edecekti. “Beni dinliyor musun, Lan?”

“Tarasin Sarayı,” dedi adam dümdüz bir sesle, ona bakmadan. “Kraliçe Tylin’in konuğu. Tehlikede olduğunu inkâr edebilir. İnatçı, sanki bilmiyormuşum gibi.” O zaman ona baktı ve Egwene neredeyse bakmamış olmasını dileyecekti. İçi *saidar*’la doluydu, sıcaklık, coşku, güç, saf yaşamla doluydu, ama o soğuk, mavi gözlerde çıplak, ilkel bir şey parlıyordu: hayatın inkârı. Adamın gözleri dehşet vericiydi; uzunu kısası buydu işte. “Ona bilmesi gereken her şeyi anlatacağım. Dinliyorum, görüyorsun.”

Egwene onun gözlerine irkilmeden bakmaya çalıştı, ama Lan yine önüne döndü. Boynunda bir şey vardı, bir bere. Bir ısırıktan kaynaklanmış olabilirdi –yalnızca, belki. Belki Egwene onu uyarmalıydı, ona Myrelle ile arasında geçenleri açıklarken o kadar da... detaylı... anlatmak zorunda olmadığını söylemeliydi. Düşünceyle kızardı. Bereyi görmemeye çalıştı, ama bir kez fark ettikten sonra, başka hiçbir şey göremiyor gibiydi. Her durumda, Lan o kadar aptal olamazdı. Bir erkeğin sağduyulu olmasını bekleyemezdiniz, ama erkekler bile o kadar alık olamazdı.

Sessizlik içinde, hareket etmeden süzüldüler. Egwene Terkedilmişlerin ya da başka herhangi birinin aniden burada belirmesinden korkmuyordu. Süzülmenin kendi tuhaflıkları vardı ve bunlardan bazıları güvenlik ve mahremiyet sağlıyordu. Aynı noktada, birkaç saniye arayla kapıyol ören ve aynı yere Süzülerek gidecek olan iki Aes Sedai birbirlerini göremezlerdi. Bunun için örgülerinin *tıpatıp* aynı olması ve kapıyolu *kesinlikle* aynı noktada açması gerekirdi, ki böyle bir kesinlik göründüğü kadar kolay değildi.

Bir süre sonra –tam olarak ne kadar olduğunu bilmek zordu, ama Egwene yarım saatten epey az sürdüğünü düşündü– mavna aniden durdu. Ne duyularında, ne de Egwene’in tuttuğu örgülerde herhangi bir şey değişti. Egwene yalnızca, bir an karanlığın içinde hızla ilerlediklerini, bir sonrakinde durduklarını biliyordu. Mavnanın pruvasında bir kapıyol açtı –kıç tarafta açacağı bir kapıyolun nereye gideceğinden emin değildi ve dürüst olmak gerekirse keşfetmeye de pek hevesli değildi; Moghedien bu fikri korkutucu bulmuştu– ve önden geçmesi için Lan’e işaret etti. Mavna kendisi üzerinde durduğu sürece var olacaktı, *Tel’aran’rhiod*’a benzeyen bir şey daha.

Lan mavnanın korkuluklarındaki kapıyı açtı ve Mandarb'ı çekerek çıktı. Egwene arkasından gittiğinde adam atına binmişti bile, Egwene geri dönüş yolculuğu için kapıyolu açık bıraktı. Her yöne doğru yükselip alçalan tepeler kuru otlarla kaplıydı. Görünürlerde tek bir ağaç bile yoktu, büzülmüş çalılardan başka hiçbir şey. Aygırın toynakları küçük toz bulutları kaldırıyordu. O bulutsuz gökyüzündeki sabah güneşi burayı Murandy'den daha fazla kavuruyordu. Uzun kanatlı akbabalar güneyde ve batıda bir şeylerin üzerinde dönüyorlardı.

"Lan," diye başladı Egwene, onun Nynaeve'e nelerden bahsetmesi gerektiğini anladığından emin olmak için, ama adam durdurdu onu.

"Beş altı gün dedin," dedi Lan, güneye bakarak. "Daha hızlı gidebilirim. O güvende olacak, söz veriyorum." Mandarb dans etti. Binicisi kadar sabırsız görünüyordu, ama Lan onu rahatça kontrol altına aldı. "Emond Meydanı'ndan bu yana çok yol gelmişsin." Ona bakarak gülümsedi. Gülümsemenin sıcaklığı gözlerinde kayboldu. "Artık Myrelle ve Nisao üzerinde belli bir etkin var. Sana bir daha itiraz etmelerine izin verme. Emrinizle, Anne. Henüz nöbet bitmedi." Hafifçe eğilerek topuklarını Mandarb'ın böğrüne vurdu ve Egwene'i toz bulutuna boğmayacağı bir mesafeye kadar yürüttükten sonra dörtnala kaldırdı.

Egwene onun güneye ilerlemesine bakarken ağzını kapattı. Pekâlâ. Kılıç dansının ortasında bile neler olup bittiğini fark etmiş, doğru çıkarsamalar yapmıştı. Görünüşe göre bunların arasında, Egwene'i etolle görmeden önce aklına gelmiş olamayacak sonuçlar da vardı, Nynaeve dikkat etse iyi olacaktı; o hep erkeklerin aslında olduklarından daha ahmak olduğunu düşünürdü.

"En azından başları gerçekten belaya giremez," dedi kendi kendine, yüksek sesle. Lan bir tepeye tırmandı ve diğer yana inerek gözden kayboldu. Ebou Dar'da gerçek bir tehlike olsa, Elayne ya da Nynaeve bir şeyler söylerdi. Sık görüşmüyorlardı –Egwene'in yapacak çok fazla işi vardı– ama mesaj bırakmak gerektiği zaman *Tel'aran'rhiod*'daki Salidar'a mesaj bırakmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Açık bir fırından gelmiş olabilecek bir rüzgâr toz perdeleri kaldırdı. Egwene öksürerek Amyrlin'in çizgili etolü ile ağzını ve burnunu kapattı ve telaşla kapıyoldan geçip mavnaya bindi. Geri dönüş yolculuğu sessiz ve can sıkıcıydı, Egwene'e Lan'i göndererek doğru şeyi mi yaptığını, Nynaeve'i bilgilendirmemenin doğru mu olduğunu düşünüp endişelenmekten başka

şey bırakmıyordu. *Oldu bitti*, dedi durdu kendi kendine, ama bunun da bir faydası olmadı.

Bir kez daha, meşe ağaçlarının altında, tepedeki düzlüğe geldiği zaman, Myrelle'in üçüncü Muhafızı Avar Hachami diğerlerine katılmıştı. Gür, içinde gri kıl tutamları olan bıyıkları aşağı bükülmüş boynuzlara benzeyen, şahin burunlu bir adamdı. Dört Gaidin de işe koşulmuştu, çadırlar indirilmiş, düzgünce katlanmıştı. Nicola ile Areina ileri geri koşturarak kamptaki ıvır zıvırları, battaniyeleri, tencereleri, siyah demirden çamaşır kazanını arabaya yüklüyorlardı. Gerçekten de durmaksızın koşuyorlardı, ama dikkatlerinin en az yarısı, ağaçların yakınında duran Siuan ile diğer Aes Sedailerdeydi. Aynı şekilde, Muhafızlar da üç Aes Sedai'ye epey dikkat ediyorlardı. Bu gidişle kulakları sipsivri olacaktı. Kimin kimi haşladığı belli değil gibiydi.

"...benimle bu şekilde konuşma, Siuan," diyordu Myrelle. Bunu yalnızca açıklığın ötesinden de duyulabilecek bir sesle değil, aynı zamanda sıcağı biraz kırabilecek bir tonla yapıyordu. Kollarını göğüslerinin altında sıkı sıkı kavuşturmuş, dimdik dikilmiş, patlamacasına azametle dolmuştu. "Beni duyuyor musun? Konuşmayacaksın!"

"Görgü kurallarını tamamen mi unuttun, Siuan?" Nisao'nun elleri, titrememek için boşuna bir çaba ile, eteklerini yoğuruyordu ve sesindeki hararet Myrelle'in sesindeki soğuklukla yarışabilirdi. "Basit görgü kurallarını bile tamamen unuttuysan, bir kez daha öğrenmeni sağlayabilirim!"

Siuan ellerini kalçalarına dayamış, ikisine dönmüş, başını silkeliyor, hem yüzündeki kaş çatışı korumak, hem de diğer iki kadının gözlerine bakmaya devam etmek için mücadele ediyordu. "Ben... ben yalnızca..." Egwene'in yaklaştığını görünce, baharda açan bir çiçek gibi rahatlama görüldü yüzünde. "Anne..." İnlemeye çok benziyordu bu. "...olası cezaları açıklıyordum." Derin bir nefes aldı ve karanlıkla devam etti. "Salon'un yeni cezalar icat etmesi gerekecek, elbette, ama sanırım bu ikisinin Muhafızlarını başkalarına aktarması ile başlayabilirler. Muhafız bağını aktarma işinden çok hoşlanıyor gibi görünüyorlar."

Myrelle gözlerini sıkı sıkı yumdu ve Nisao dönüp Muhafızlara baktı. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti, ama Sarin ayağa kalktı ve ona doğru üç adım attı. Nisao elini kaldırıp durdurdu onu. Bir Muhafız Aes Sedaisinin varlığını, acısını, korkusunu ve öfkesini, tıpkı *a'dam*'ı taktığı zaman Egwene'in Moghedien'in duygularını hissedebildiği gibi hissedebiliyordu.

Gaidinlerin ayakuçlarına basıp, bir şeylerin üzerine atlayacakmış gibi görünmemelerine şaşmamak gerekirdi; Aes Sedailerini ümitsizliğin eşiğine getirenin ne olduğunu bilmiyorlardı, ama iki kadının o eşikte olduğunu biliyorlardı.

Egwene onları tam olarak orada istiyordu. İşin bu tarafından hiç hoşlanmıyordu. Bunca manevra, bir oyun gibiydi, ama bu... *Ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum,* diye düşündü. Bunu kendi cesaretini toplamak için mi, yoksa yapmak üzere olduğu şey için bir bahane olarak mı düşündüğünden emin değildi. “Siuan, lütfen Nicola ile Areina’yı kampa geri gönder.” Göremedikleri şeyi anlatamazlardı da. “Boşboğazlık etmelerini istemeyiz, bu yüzden bunu yaparlarsa başlarına ne geleceğini anlamalarını sağla. Onlara bir şansları daha olduğunu, çünkü Amyrlin’in bugün merhametli hissettiğini, ama bundan sonra bir şans daha bulamayacaklarını söyle.”

“Anne,” dedi Nisao, sözcüklerini dikkatle seçerek, “siz gitmeden önce bir şey söylediniz –bir yol olabileceğinizi ima ettiniz– bizim şeyden kaçınmamız için –yani bir yolu olabileceğini...” yine Sarin’e baktı. Egwene’i izlerken Myrelle bir Aes Sedai dinginliği timsali gibiydi, yalnız parmaklarını öyle sıkı kenetlemişti ki eldivenlerinin ince derisi gerilmişti. Egwene beklemelerini işaret etti.

Arabaya sırtlarını dönen Nicola ile Areina Siuan’ın yaklaştığını gördüler ve iki direk gibi gerildiler. Siuan’ın ikisini *ve* arabayı dümdüz edecekmiş gibi yürümesine bakarak, buna şaşmamak gerekirdi. Areina başını çevirerek arandı, ama ciddi ciddi kaçmayı düşünemeden Siuan’ın elleri uzandı ve ikisini kulaklarından yakaladı. Sesi ağaçların orada duyulamayacak kadar alçaktı, ama Areina kulağını kurtarmaya çalışmaktan vazgeçti. Ellerini Siuan’ın bileğinden çekmedi, ama daha çok yere yıkılmamak için onu destek olarak kullanıyor gibiydi. Nicola’nın yüzünden öyle bir dehşet ifadesi geçti ki, Egwene Siuan’ın fazla ileri gidip gitmediğini merak etti. Ama diğer yandan, bu şartlar altında, belki de ileri gitmemişti; suçlarının cezasını ödemeyeceklerdi. Egwene, gizlenen şeyleri ortaya çıkarmak gibi bir Yeti’yi dizginlemenin bir yolu olmamasına yazıklandı. Onu dizginleyip güven altına almanın bir yolu.

Siuan her ne demişse, kadınların kulaklarını bıraktığı zaman ikili Egwene’e döndüler ve diz kırdılar. Nicola öyle derin bir reverans yapmıştı ki neredeyse yüzünü toprağa yaslayacaktı, Areina ise kendi yüzünün üzerine düşecekmiş gibi görünüyordu. Siuan keskin bir sesle ellerini çırptı

ve iki kadın ayağa fırladılar ve iki uzun tüylü yük atını bağlandıkları yerden çözmeye koştular. Eyer aramadan atlara bindiler ve düzlükten öyle hızla, dörtnala uzaklaştılar ki kanatlanmamalarına şaşmak gerekirdi.

"Uykularında bile konuşmayacaklar," dedi Siuan ekşi ekşi, geri döndüğü zaman. "En azından çömezleri ve serserileri hâlâ idare edebiliyorum."

Bakışları, diğer iki Aes Sedai'den tamamen kaçınarak Egwene'in yüzünde kaldı.

Egwene içini çekecekken kendini engelleyerek Myrelle ile Nisao'ya döndü. Siuan hakkında bir şeyler yapması gerekecekti, ama her şeyin bir sırası vardı. Yeşil Aes Sedai ile Sarı Aes Sedai ihtiyatla baktılar ona. "Çok basit," dedi Egwene kararlı bir sesle. "Benim korumam olmazsa, büyük olasılıkla Muhafızlarınızı kaybedersiniz ve Salon sizinle işini bitirdiğinde canlı canlı derinizin yüzülmüş olmasını dilersiniz. Kendi Ajahlarınızın da size söyleyecek iki çift lafı olurdu, elbette. Başınızı yeniden kaldırabilmeniz için, her dakika omzunun üzerinden ne yaptığınıza bakan Aes Sedailer olmaması için seneler geçmesi gerekirdi. Ama sizi neden adaletten koruyayım ki? Bu beni de sorumluluk altına sokuyor; aynı şeyi, daha kötüsünü yapabilirsiniz yine." Tam olarak *ji'e'toh* olmasa da, bunda Bilgelerin rolü vardı. "Bu sorumluluğu üstleneceksem, o zaman sizin de bir sorumluluk üstlenmeniz gerekir. Size tamamen güvenebilmem gerekir ve bunu yapmanın yalnızca bir yolunu düşünebiliyorum." Bilgeler, sonra Faolain ile Theodrin. "Sadakat yemini edeceksiniz."

İki kadın kaşlarını çatmış, Egwene'in nereye varmaya çalıştığını merak ediyorlardı, ama nereye varacağını düşünmüşlerse, bu olmadığı açıktı. Yüzleri allak bullak oldu. Nisao'nun ağzı açık kaldı ve Myrelle gözlerinin arasına balyoz yemiş gibi kalakaldı. Siuan'ın ağzı bile inanmazlıkla aralandı.

"İ-i-imkânsız," diye kekeledi Myrelle. "Hiçbir Aes Sedai!.. Hiçbir Amyrlin!.. Gerçekten de bunu!.."

"Ah, kes sesini, Myrelle," diye terslendi Nisao. "Bütün bunlar senin hatan! Seni hiç dinlememeliydim! Eh. Olan oldu. Ve durum bu." Egwene'e çatılmış kaşların altında bakarak mırıldandı, "Siz çok tehlikeli bir genç kadınsınız, Anne. Çok tehlikeli bir kadın. İşiniz bittiğinde Kule'yi şimdikinden de fazla parçalayabilirsiniz. Bundan emin olsam, görevimi yapacak ve başıma geleceklerle yüzleşecek cesaretim olsa..." Yine de rahatça diz çöktü ve dudaklarını Egwene'in parmağındaki Büyük Yılan

yüzüğüne bastırdı. “Işık altında, yeniden doğumum ve kurtuluş umudum adına...” Tam olarak Faolain ile Theodrin’in kullandığı sözleri kullanmadı, ama yine de aynı ölçüde güçlü bir yemin etti. Daha güçlü. Üç Yemin uyarınca, hiçbir Aes Sedai tutmayı düşünmediği bir yemin edemezdi. Kara Ajah dışında, elbette; onların yalan söylemek için bir yol bulduğu açıktı. Ama bu iki kadın arasında Kara olup olmaması başka zaman çözülecek bir sorundu. Gözleri irileşmiş, ağzı sessizce oynayan Siuan, çamurlu bir kıyıya saplanmış balığa benziyordu.

Myrelle itiraz etmeye çalıştı, ama Egwene yüzüğü taşıdığı sağ elini uzatmakla yetindi ve Myrelle’in dizleri sarsıla sarsıla büküldü. Acı bir sesle yeminini etti, sonra başını kaldırdı, “Daha önce hiç yapılmamış bir şey yaptınız, Anne. Bu her zaman tehlikelidir.”

“Son olmayacak,” dedi Egwene ona. “Aslında... Size vereceğim ilk emir, Siuan’ın herkesin düşündüğü gibi biri olmadığını kimseye anlatmamanız. İkinci emrim ise, ondan gelen her emre, benden gelirmiş gibi itaat etmeniz.”

İki kadın, soğukkanlı ifadelerle Siuan’a döndüler. “Nasıl emrederseniz, Anne,” diye mırıldandılar bir ağızdan. Bayılacakmış gibi görünen Siuan’dı.

Yola ulaştıklarında ve atlarını doğuya, Aes Sedai ve ordu kamplarına doğru çevirdiklerinde Siuan hâlâ boşluğa bakıyordu. Güneş zirvesine doğru tırmanmıştı, ama henüz varamamıştı. Çoğu günden daha olaylı bir gün olmuştu. Aslında, çoğu haftadan. Egwene Daishar’ın rahat rahat yürümesine izin verdi.

“Myrelle haklıydı,” diye mırıldandı Siuan sonunda. Binicisinin aklı başka yerdeyken, kısrak rahat bir yürüyüşe çok benzeyen bir şekilde ilerliyordu; aslında, Siuan’ın becerikli bir binici gibi görünmesini sağlıyordu. “Sadakat. Daha önce kimse yapmadı bunu. Hiç kimse. Gizli tarihçelerde en ufak izi yok. Ve *onlar bana* itaat edecek. Yalnızca birkaç şeyi değiştirmiyorsun, bir fırtınada yolculuk ederken tekneyi baştan inşa ediyorsun! Her şey değişiyor. Bir de Nicola var! Benim zamanımda, bir Aes Sedai’ye şantaj yapmayı düşünse, bir çömez altını ıslatırdı!”

“İlk teşebbüsleri değil,” dedi Egwene ona ve gerçekleri olabildiğince kısa bir biçimde anlattı.

Siuan’ın ikiliye duyduğu öfkeyle patlamasını bekledi, ama bunun yerine kadın büyük sakinlikle konuştu, “Korkarım o iki maceracı kız kazalarla karşılaşmak üzere.”

“Hayır!” Egwene öyle aniden dizgin çekti ki Siuan’ın kısrağı yarım düzine adım attıktan sonra kadın hayvanı kontrol altına alıp ona dönebildi. Bir yandan da kendi kendine küfürler sayıyordu. Orada oturdu ve Egwene’e Lelaine’in en kötü bakışını bile alt edebilecek sabırlı bir bakış fırlattı.

“Anne, düşünebilecek kadar akılları varsa, kafamızın üzerinde bir sopa tutuyorlar. Salon seni ceza görmeye zorlayamayacak bile olsa, onları kontrol altına alma umutların ufka doğru yelken açar.” Başını tiksintiyle iki yana salladı. “Seni gönderirken senin bunu yapacağını biliyordum –yapmak zorunda kalacaktın– ama Elayne ve Nynaeve’in yanlarında bilen birilerini getirme akılsızlığını edecekleri hiç aklıma gelmemişti. Bu mesele duyulursa, o iki kız başlarına gelebilecek her şeyi hak ediyorlar. Ama duyulmasını göze alamazsın.”

“Nicola ya da Areina’nın başına hiçbir şey gelmeyecek, Siuan! Bildikleri şeyler yüzünden onların öldürülmesini onaylarsam, sonra sıra kime gelecek? Benimle aynı fikirde olmadıkları için Romanda ile Lelaine’e mi? Peki sınırı nerede çekeceğiz?” Bir açıdan kendinden tiksiniyordu. Eskiden olsa Siuan’ın ne demek istediğini anlamazdı. Cahil olmaktansa bilgili olmak her zaman yeğdi, ama bazen cahillik çok daha rahat olabiliyordu. Daishar’ı topuklayarak devam etti, “Bir zafer gününün cinayetten bahsederek mahvetmene izin veremem. Myrelle ilk bile değildi, Siuan. Bu sabah beni Faolain ile Theodrin bekliyordu...” Atlarını sürerlerken, Siuan dinleyebilmek için tombul kısrağını yaklaştırdı.

Haber Siuan’ın Nicola ile Areina hakkındaki endişelerini dindirmedi, ama Egwene’in planları kadının gözlerinin parlamasını ve dudaklarının beklenti dolu bir gülümseme ile bükülmesini sağladı. Aes Sedai kampına ulaştıklarında, bir sonraki işini üstlenmeye can atıyordu. Görevi, Sheriam ile Myrelle’in arkadaşlarının kalanına, öğlen Amyrlin’in çalışma odasında beklendiklerini haber vermekti. Büyük bir dürüstlükle, onlardan başka Aes Sedailerin onlardan önce yapmadığı hiçbir şeyin beklenmediğini bile söyleyebilecekti.

Zaferden bahsetmesine rağmen Egwene o kadar da keyifli hissetmiyordu. Ona seslenilen takdisleri ve takdis taleplerini zar zor duydu ve yalnızca elini sallayarak karşılık verdi. İşittiğinden daha fazlasını kaçırdığından emindi. Cinayet düşüncesine dayanamıyordu, ama Nicola ile Areina’ya göz kulak olunması gerekecekti. *Güçlüklerin üst üste yığılmadığı bir yere gelecek miyim hiç?* diye merak etti. Her zaferden sonra yeni bir tehlikenin çıkmadığı bir yer.

Çadırına girdiği zaman morali yerlerde sürünmeye başladı. Başı zonkluyordu. Çadıra hiç girmese daha iyi olacağını düşünmeye başlıyordu.

Yazı masasının üzerinde dikkatle katlanmış iki parşömen duruyordu. Her biri mumla mühürlenmişti ve “Aleve Mühürlenmiş” sözlerini taşıyordu. Amyrlin dışındaki herkes için o mührün kırılması, şahsen Amyrlin’e saldırmak kadar ciddi bir suç sayılıyordu. Egwene onları kırmak zorunda olmamayı diledi. O sözleri kimin yazdığına dair en ufak şüphesi yoktu. Ne yazık ki, haklı çıktı.

Romanda Amyrlin’in, yalnızca Temsilcilerin bileceği, “Salona Mühürlü” bir ferman çıkarmasını istiyordu. Aes Sedailerin hepsi teker teker çağrılacaktı ve reddedenlerin hepsine kalkan konacak, Kara Ajah olma şüphesi ile tutuklanacaktı. Ne için çağrılacakları konusu belirsiz bırakılmıştı, ama Lelaine bu sabah ima etmişti. Lelaine’in mektubu kadının damgasını taşıyordu. Bir annenin çocuğuna öğüt vermesi gibi, Egwene’in kendi ve herkesin iyiliği için ne yapması gerektiğini anlatıyordu. Onun istediği ferman yalnızca “Halkaya Mühürlü” olmalıydı; bütün Aes Sedailer öğrenebilirdi, hatta, bu vakaya özel olarak, bilmeleri istenecekti. Kara Ajah’tan bahsetmek uyuşmazlığı kışkırtan bir şey olarak yasaklanmalıydı, çünkü Kule kanunlarına göre bu ciddi bir suçlamaydı ve buna uygun cezalar vardı.

Egwene inleyerek katlanır sandalyesine çöktü. Elbette bacak kaydı ve neredeyse onu halıya fırlatacaktı. İki kadını oyalayabilir, yan çizebilirdi, ama bu ahmaklıklarla üzerine üzerine gelip duracaklardı. Eninde sonunda biri mütevazı önerisini Salon’a sunacaktı ve tilki tavuk kümesine girmiş olacaktı. Kör müydü bu kadınlar? *Uyumsuzluğu* kışkırtmak mı? Lelaine bütün Aes Sedaileri Kara Ajah diye bir şeyin var olduğuna ek olarak, Egwene’in de onlardan biri olduğuna ikna ederdi. Aes Sedailer birbirlerini ezerek Tar Valon’a koşarlardı ve Elaida da ondan sonra gelirdi. Romanda yalnızca bir isyan başlatmak istiyordu. Gizli tarihçelerde altı tane vardı o isyanlardan. Üç bin sene içinde yarım düzine isyan çok görünmeyebilirdi, ama her biri Amyrlin’in ve bütün Salon’un istifa etmesi ile sonuçlanmıştı. Lelaine ve Romanda bunu biliyorlardı. Lelaine neredeyse kırk senedir Temsilciydi ve bütün gizli kayıtlara ulaşabiliyordu. Yaşlanan çoğu Aes Sedai’nin yaptığı gibi istifa edip kırsal alana çekilmeden önce, Romanda öyle uzun süre Sarıların Temsilciliğini yapmıştı ki, altında görev yaptığı Amyrlin kadar güçlüydü. İkinci sefer Temsilcilik yapmak üzere seçilmek hemen hemen hiç duyulmamış bir şeydi, ama Romanda elinden geldiği

sürece gücün kendi ellerinden başka bir yerde bulunmasına izin verecek biri değildi.

Hayır, kör değildiler; yalnızca korkuyorlardı. Herkes korkuyordu, Egwene'in kendisi dahil ve korktuklarında Aes Sedailer bile her zaman doğru düzgün düşünemezlerdi. Egwene kâğıtları katladı. İçinden buruşturup üstlerinde tepinmek geçiyordu. Başı *gerçekten* patlayacaktı.

"İçeri girebilir miyim, Anne?" Halima Saranov yanıt beklemeden salına salına içeri girdi. Halima'nın hareket tarzı on iki yaşındaki çocuklardan, mezara girmesinin üzerinden iki gün geçmiş ihtiyarlara kadar bütün erkeklerin bakışlarını çekerdi hep, ama diğer yandan, omuzlarından aşağı kalın bir pelerin taksa bile erkekler yine de bakardı. Her gün taze yağmur suyuyla yıkarmış gibi parlayan siyah saçları, bundan emin olan bir yüzü çevreliyordu. "Delana Sedai bunu görmek isteyebileceğinizi düşündü. Bu sabah Salon'a sunuyor."

Salon Egwene'e haber bile vermeden toplanıyor muydu? Eh, Egwene uzaktaydı, ama kanun olmasa bile gelenekler, Salon'un toplanabilmesi için Amyrlin'e haber verilmesi gerektiğini söylüyordu. En azından, onu makamından indirmek için toplanmadıkları sürece. O anda, makamdan indirilmeyi bir nimet gibi karşılayabilirdi. Halima'nın masaya bıraktığı katlanmış kâğıdı, zehirli bir yılana bakarmış gibi baktı. Mühürlü değil; Delana'yı ilgilendirdiği kadarıyla en yeni çömez bile okuyabilirdi. Elaida'nın Karanlıkdostu olduğu bildirisi, elbette. Romanda'nın ya da Lelaine'inki kadar kötü değil, ama Elaida Salon'un bir isyanla bölündüğünü duysa, gözünü bile kırpmazdı.

"Halima, Cabriana öldüğünde eve gitseydin keşke." Ya da en azından Delana kadının bildiklerini Salon'a mühürlemeyi akıl edebilseydi. Ya da Alev'e. Yakasına yapışabildiği her Aes Sedai'ye anlatmak yerine.

"Bunu yapamazdım, Anne." Halima'nın yeşil gözleri, meydan okumaya benzeyen bir şeyle çaktı, ama zaten kadının herhangi birine bakmak için yalnızca iki yolu vardı: meydan okuyan doğrudan bir bakış ve için için yanan, göz kapaklarının altından bir bakış. Kadının gözleri bir sürü yanlış anlamaya yol açıyordu. "Cabriana Sedai bana Elaida ve planları hakkında öğrendiklerini anlattıktan sonra mı? Cabriana dostumdu, sizin ve Elaida'ya karşı çıkan herkesin dostuydu, bu yüzden başka seçeneğim yoktu. Işık'a şükür Salidar'dan bahsetti, böylece nereye gelmem gerektiğini anladım." Ellerini, *Tel'aran'rhiod*'da Egwene'in belinin olduğu kadar ince beline dayadı ve başını bir yana eğerek Egwene'i dikkatle inceledi. "Beyniniz yine

acıyor, değil mi? Cabriana da böyle acı çekerdi, öyle fena olurdu ki ayak parmaklarına kramp girerdi. Giysi giyecek duruma gelene kadar sıcak suya batırması gerekirdi. Bazen günler alırdı. Ben gelmesem sizinki de zamanla o kadar kötü olacaktı.” Sandalyenin çevresinden dolanarak Egwene’in başına masaj yapmaya başladı. Halima’nın parmakları acıyı alıp götürme yeteneğine sahipti. “Bu ağrılar o kadar sık ki her seferinde bir Aes Sedai’den Şifa isteyemezsiniz. Zaten yalnızca gerginlikten kaynaklanıyor. Hissedebiliyorum.”

“İsteyemem herhalde,” diye mırıldandı Egwene. Aslında, kim ne derse desin kadından epey hoşlanıyordu, hem de yalnızca baş ağrılarını giderebilme yeteneğinden değil. Halima gerçekçi ve açıktı, şehirlilerin inceliklerini kazanmak için ne kadar fazla zaman harcamış olursa olsun yine de bir köylü. Amyrlin’e duyduğu saygıyı Egwene’in rahatlatıcı bulduğu bir tür komşuluk havası ile dengeleyen biri. Bazen şaşırtıcı, ama aynı zamanda canlandırıcı. Chesa bile daha iyisini beceremezdi, ama Chesa, dost canlısı olsa bile, her zaman hizmetkârdı, ama Halima en ufak dalkavukluk gösterisinde bulunmuyordu. Ama Egwene yine de Cabriana atından düşüp boynunu kırdığında kadının eve dönmüş olasını diliyordu.

Aes Sedailer Cabriana’nın inancını, Elaida’nın Aes Sedailerin yarısını yalıtıp geri kalanı da kırmayı düşündüğünü kabul etse faydalı olabilirdi, ama herkes Halima’nın bir şekilde yanlış anladığından emindi. Onlar Kara Ajah fikrine takılmıştı. Herhangi bir şeyden korkmaya alışık olmayan kadınlar, var olduğunu her zaman inkâr ettikleri bir şeyi almış, onu kullanarak korkudan kendi akıllarını kaçırtmışlardı. Diğer Aes Sedaileri korkmuş bıldırcın sürüsü gibi kaçırtmadan Karanlıkdostlarını nasıl söküp atacaktı? Her durumda, eninde sonunda hepsinin dağılıp gitmesini nasıl engelleyecekti? Işık, nasıl?

“Gevşemeyi düşünün,” dedi Halima yumuşak sesle. “Yüzünüz gevşek. Boynunuz gevşek. Omuzlarınız...” Sesi onu hipnotize ediyordu sanki, Egwene’in rahatlamasını istediği her parçasını okşayan bir mırıltı.

Bazı kadınlar ondan, sırf görünüşü yüzünden hoşlanıyorlardı, elbette, sanki onu özellikle şehvetli bir adam düşlemiş gibi ve pek çoğu onun pantolon giymiş her şeyle flört ettiğini iddia ediyordu. Egwene bunu asla onaylamazdı, ama Halima erkeklere bakmaktan hoşlandığını itiraf ediyordu. Aldığı en kötü eleştiri bile, kadının flört etmekten fazlasını yaptığını iddia etmemişti ve bu öne sürüldüğünde Halima çok kızıyordu. Kadın aptal değildi –Egwene bunu Logain’in kaçtığı günden sonraki gün, baş

ağrılarının ilk başladığı gün anlamıştı–; beyinsiz bir eteksallayan değildi asla. Egwene'e göre, Meri konusunda olduğu gibiydi. Ne yüzü, ne de davranış tarzı Halima'nın elindeydi. Gülümsemesi, ağzının şekli yüzünden davetkâr ve şakacı görünüyordu; kadın erkeklere, kadınlara ve çocuklara aynı şekilde gülümsüyordu. O yalnızca bakarken insanların onun flört ettiğini sanması onun suçu değildi ki. Dahası, baş ağrılarından kimseye bahsetmemişti. Bahsetmiş olsa, kamptaki bütün Sarılar Egwene'i kuşatırdı. Bu sadakat olmasa bile bir dostluk işareti idi.

Egwene'in bakışları yazı masasının üzerindeki kâğıtlara takıldı ve Halima'nın okşayan parmakları altında düşünceleri o tarafa kaydı. Saman yığınına atılmaya hazır meşaleler. Andor sınırına on gün kalmıştı. Lord Bryne nedenini bilmeden hızlanmayı kabul ederse ve direnişle karşılaşmazlarsa. O meşaleleri on gün daha oyalayabilir miydi? Güneylimanı. Kuzeylimanı. Tar Valon'un anahtarları. Siuan'ın önerisini dinlemezse, Nicola ve Areina'ya nasıl güvenebilirdi? Andor'a ulaşmadan önce bütün Aes Sedailerin sınanmasını ayarlaması gerekiyordu. Metaller ve cevherler ile çalışma Yetisine sahipti. Aes Sedailer arasında nadir bir Yeti. Nicola. Areina. Kara Ajah.

"Yine geriliyorsunuz. Salon konusunda endişelenmeyi bırakın." O rahatlatıcı parmaklar durdu, sonra yine başladı. "Gece, sıcak banyonuzu yaptıktan sonra bu daha etkili olur. Omuzlarınız, sırtınız, her yeriniz üzerinde çalışabilirim. Henüz bunu denemedik. Kazık kadar gerginsiniz; geri geri bükülüp başınızı ayak bileklerinizin arasına sokabilecek kadar esnek olmalısınız. Zihin ve beden. Biri olmadan diğeri esnemez. Kendinizi benim ellerime bırakın, yeter."

Egwene uykunun sınırındaydı. Düşgezgini uykusu değil; yalnızca uyku. Bunu yapmayalı ne kadar olmuştu? Delana'nın önerisi duyulduğunda bütün kamp ayağa kalkacaktı. Yakında olacaktı bu. Sonra Romanda ile Lelaine'e istedikleri fermanları yayınlamaya niyeti olmadığını bildirmeliydi. Ama bugün hevesle bekleyeceği bir şey vardı, uyanık kalmak için bir sebep. "Bu güzel olur," diye mırıldandı, vadedilen masajdan daha fazlasını kastederek. Uzun zaman önce, Sheriam'ı dize getirmeye söz vermişti ve bugün o gündü. Sonunda gerçekten Amyrlin *olmaya*, gerçekten kontrolü ele almaya başlıyordu. "Çok güzel."

13
Rüzgârlar Çanağı

Aviendha yerde oturmayı tercih ederdi, ama teknedeki küçük odayı işgal eden diğer üç kadın yeterli boşluk bırakmamıştı, bu yüzden duvarların dibine konulmuş oymalı tahtadan sıralardan birinin üzerinde bacaklarını kıvırıp oturmakla yetinmek zorunda kaldı. Böyle yapınca sandalyeye oturuyormuş gibi olmuyordu. En azından kapı kapalıydı ve pencere yoktu, yalnızca tavana yakın yerlerde, duvarları delen süslü, kıvrımlı oymalar vardı. Dışarıdaki suyu göremiyordu, ama delikler içeriye tuz kokusunu, teknenin gövdesine çarpan dalgaların şaklamasını ve küreklerin şapırtısını taşıyordu. Bir tür kuşun tiz, boş feryatları bile engin sulardan bahsediyordu. Aviendha üzerinden aşabilecekleri boyda su birikintileri için insanların öldüğünü görmüştü, ama bu su inanılmaz ölçüde acıydı. Kitaplarda okumak, tatmakla aynı şey değildi. Ve iki garip garip sırıtan kürekçisi olan bu tekneye bindikleri yerde ırmak en az sekiz yüz metre genişliğindeydi. *Sekiz yüz* metre, su ve tek damlası bile içilecek gibi değil. Faydasız su diye bir şey olduğu kimin aklına gelirdi?

Teknenin hareketleri değişmişti, ileri geri sallanıyordu şimdi. Daha ırmaktan çıkmamışlar mıydı? “Koy” denilen yere gelmemişler miydi? Elayne oradaki suyun daha da geniş olduğunu söylemişti. Aviendha ellerini dizleri üzerinde kenetledi ve çılgınca, başka bir şey düşünmeye çalıştı. Korkusunu diğerleri görürse, utanç hayatının sonuna dek peşini bırakmazdı. En kötüsü de şuydu ki, Elayne ile Nynaeve’in Deniz Halkı’ndan bahsettiğini duyduktan sonra, bunu kendisi önermişti. Neye benzeyeceğini nereden bilebilirdi?

Elbisesinin mavi ipeği inanılmaz ölçüde pürüzsüz geliyordu; düşüncelerini buna odakladı. Etek giymeye hiç alışık değildi –hâlâ,

eğitiminin başında Bilgelerin yakmaya zorladığı *cadin'sor*'u özlüyordu– ve şimdi *ipek* elbise giyiyordu! Artık dört ipek elbisesi vardı. Üstelik, sağlam, yün çoraplar yerine ipek çoraplar giymişti. İpek iç etekliği tenini, daha önce etmediği gibi fark etmesini sağlıyordu. Kendini bu tür giysilerin içinde bulmak ne kadar tuhaf gelse de, elbisenin güzelliğini inkâr edemezdi. İpek değerli ve nadirdi. Bir kadının bayramlarda takabileceği ve herkesin kıskanacağı ipek bir eşarbı olabilirdi. Pek az kadında iki tane olurdu. Ama bu ıslaktopraklılar arasında farklıydı. Herkes ipek giymiyordu, ama bazen her iki insandan biri giyiyormuş gibi görünüyordu. Üç Kat Topraklar'ın ötesindeki topraklardan top top, hatta balya balya ipek geliyordu. Gemiyle. Okyanus yoluyla. Aviendha doğru anladıysa, ufka kadar uzanan, pek çok yerinden kara göremediğiniz bir su kütlesinin üzerinde. Bu imkânsız düşünce ile ürpermek geçiyordu içinden.

Diğerlerinin hiçbiri konuşmak istermiş gibi görünmüyordu. Elayne dalgın dalgın sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğünü çeviriyor, dört duvarın içinde, görülemeyen bir şeye bakıyordu. Sık sık bu endişelere kapılıyordu. Önünde iki görev vardı ve biri yüreğine daha yakın olsa da, o daha önemli, daha şerefli olduğunu düşündüğü görevi seçmişti. Andor'un şefi, kraliçesi olma hakkı ve görevi ona aitti, ama o avlanmaya devam etmeyi seçmişti. Bir açıdan, arayışları ne kadar önemli olursa olsun, bu bir şeyi klan ya da topluluktan daha önemli saymak demekti, ama Aviendha gurur duyuyordu. Elayne'in şeref fikri bazen, bir kadının şef olması ya da sırf annesi şef olduğu için şef olması kadar tuhaf geliyordu, ama Elayne hayranlık verecek şekilde uyuyordu o şeref fikrine. Aviendha'nın imrendiği geniş, kırmızı pantolon ve kısa, sarı ceket giymiş Birgitte, oturmuş, beline kadar gelen örgüsü ile oynuyordu. O da düşüncelere dalmıştı. Ya da belki Elayne'in endişelerini paylaşıyordu. O Elayne'in ilk Muhafızı idi. Bu Tarasin Sarayı'ndaki Aes Sedaileri çok fena altüst etmişti, ama Aes Sedailerin Muhafızlarını rahatsız etmez gibiydi. Islaktopraklı âdetleri öyle ilginçti ki, üzerinde düşünmeye bile gelmiyordu.

Elayne ve Birgitte her tür sohbet düşüncesini unutturur gibi görünüyorsa da, Aviendha'nın tam karşısında oturan Nynaeve al'Meara, kararlılıkla tersliyordu bunu. Nynaeve; Nynaeve al'Meara değil. Islaktopraklılar yalnızca ilk isimleri ile çağrılmaktan hoşlanıyordu ve bu tatlı-isim kullanmak gibi gelse de, Aviendha hatırlamaya çalışıyordu. Sahip olduğu tek âşık Rand al'Thor'du ve onu bile bu kadar mahrem bir şekilde

düşünmüyordu, ama aralarından biri ile evlenecekse âdetlerini öğrenmesi gerekirdi.

Nynaeve'in koyu kahverengi gözleri boşluğa bakıyordu. Birgitte'in altın örgüsü kadar kalın olan örgüsünü kavramış olan ellerindeki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Ve yüzündeki solgunluk açık yeşile dönmüştü. Zaman zaman minik, bastırılmış bir inleme çıkarıyordu. Nynaeve normalde terlemezdi; o ve Elayne işin numarasını Aviendha'ya da öğretmişti. Nynaeve tam bir bulmaca idi. Bazen delilik ölçüsünde cesurdu, kendi sözde korkaklığına homurdanıp dururdu, ama burada, herkesin görebileceği bir yerde, aldırışsızca utancını sergiliyordu. Bunca sudan rahatsız olmazken, *hareketten* nasıl rahatsız olabilirdi?

Yine su. Aviendha Nynaeve'in yüzünü görmemek için gözlerini kapattı, ama bu, kuş ve çırpınan su seslerinin kafasına doluşmasına yaradı yalnızca.

"Düşünüyordum da," dedi Elayne aniden, sonra durdu. "Sen iyi misin, Aviendha? Sen..." Aviendha'nın yanakları kızardı, ama en azından Elayne sesini duyunca tavşan gibi sıçradığını söylememişti. Elayne Aviendha'nın şerefsizliğini teşhir etmeye ne kadar yaklaştığını fark etmiş göründü; sözlerine devam ederken onun da yanakları kızardı. "Nicola ve Areina hakkında düşünüyordum. Egwene'in dün gece bize anlattıkları hakkında. *Ona* herhangi bir sorun yaratamazlar, değil mi? Egwene ne yapacak?"

"Onlardan kurtulacak," dedi Aviendha, başparmağı ile boynuna bir çizgi çekerek. Konuşmak, sesler duymak onu öyle rahatlatmıştı ki neredeyse inleyecekti. Elayne şok olmuş görünüyordu. Zaman zaman olağanüstü derecede yumuşak yürekli oluyordu.

"En iyisi bu olabilir," dedi Birgitte. Bundan başka isim belirtmemişti. Aviendha onun sırlarla dolu bir kadın olduğunu düşünüyordu. "Areina zamanla doğru düzgün bir kadın olabilirdi, ama... Bana o şekilde bakma, Elayne. Titiz ve kızgın düşünceleri bir kenara bırak." Birgitte sık sık itaat eden Muhafız ile öğrenmeyi dileseniz de dilemeseniz de ders veren en büyük birincil-kardeş rolleri arasında gidip geliyordu. Tam o sırada, parmağını tembihlercesine sallarken, birincil-kardeşti. "Amyrlin'in o ikisini çamaşırcıların falan yanında çalıştırarak çözebileceği bir şey olsaydı siz ikinize uzak kalmanız söylenmezdi."

Elayne inkâr edemeyeceği bu gerçek karşısında keskin bir sesle burnunu çekti ve yukarı kayıp kat kat mavi beyaz iç eteklikleri teşhir eden yeşil, ipek eteğini düzeltti. Bileklerinde ve boynunda bej rengi danteller ile, yerel modaya uygun giyinmişti. O danteller ve örülmüş altından, boynuna tam

oturan kolye Tylin Quintara’nın armağanlarıydı. Aviendha onaylamıyordu. Elbisenin üst yarısı, korsesi, o kolye gibi, tam üzerine oturuyordu ve boynun hemen altında oval şekilde oyulmuş kısım göğüslerinin iç taraflarını teşhir ediyordu. Herkesin ortasında bu şekilde dolaşmak, ter çadırları ile aynı şey değildi; sokaktaki insanlar *gai’shain* değildi. Kendi elbisesinin yakası çenesine kadar geliyordu ve dantelsizdi ve eksik olan hiçbir kısmı yoktu.

“Dahası,” diye devam etti Birgitte, “*Marigan’ın* sizi daha çok endişelendireceğini sanırdım. Kadın benim ödümü patlatıyor.”

İsim Nynaeve’in kendine gelmesini sağladı ve çok doğaldı bu. İnlemeleri kesildi, dimdik oturdu. “Eğer peşimize düşerse, bir kez daha haddini bildiririz ona. Biz... biz...” Nefes alarak, ona itiraz ediyorlarmış gibi dikti bakışlarını ikisine. Ama hafif bir sesle, “Sizce düşer mi?” dedi.

“Endişelenmenin bir faydası yok,” dedi Elayne ona, Gölgeruhlulardan birinin onu hedeflediğini bilse kendisinin becerebileceğinden çok daha sakin bir tavırla. “Egwene’in dediği gibi yapıp dikkatli olacağız, o kadar.” Nynaeve işitilmez bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen işitememeleri çok daha iyiydi.

Yine sessizlik çöktü, Elayne öncekinden de derin düşüncelere daldı, Birgitte çenesini eline dayayıp boşluğa kaşlarını çattı. Nynaeve kendi kendine homurdanmaya devam ediyordu, ama şimdi iki elini karnına bastırmıştı ve zaman zaman durup yutkunuyordu. Su şapırtıları ve kuşların feryatları yükselmişti.

“Ben de düşünüyordum, yakın-kardeş.” O ve Elayne henüz birbirlerini birincil-kardeş edinme noktasına gelmemişlerdi, ama Aviendha artık bunu yapacaklarından emindi. Şimdiden birbirlerinin saçlarını fırçalıyorlardı ve her gece, karanlıkta, kimseye anlatmadıkları birer sırlarını daha paylaşıyorlardı. Ama Min denen bu kadın... Bu daha sonra, yalnız kaldıklarında düşünülecek bir sorundu.

“Ne konuda?” diye sordu Elayne dalgın dalgın.

“Arayışımız. Başarı için hazırlanıyoruz, ama başladığımız zamanki kadar uzağız. Eldeki her silahı kullanmamak mantıklı mı? Mat Cauthon bir *ta’veren*, ama biz ondan kaçınmaya çalışıyoruz. Neden onu yanımıza almıyoruz ki? O yanımızdayken, sonunda çanağı bulabiliriz.”

“Mat mi?” diye nida etti Nynaeve inanmazlıkla. “İç etekliğine ısırgan doldur daha iyi! Çanak ceketinin cebinde olsa bile o adama tahammül edemem.”

“Ah, lütfen sessiz ol, Nynaeve,” diye mırıldandı Elayne, keyifsiz keyifsiz. Başını şaşkın şaşkın iki yana salladı ve Nynaeve’in ters bakışlarını fark etmedi. “Diken diken” lafı Nynaeve’i tarif etmeye yetmezdi, ama onun âdetlerine hepsi alışmıştı. “*Neden* benim aklıma gelmedi? Çok *açık!*”

“Belki,” diye mırıldandı Birgitte kuru kuru, “serseri Mat fikri kafana öyle yerleşmiş ki adamın başka işe yarayabileceğini göremedin.” Elayne çenesini kaldırarak soğuk soğuk baktı ona, sonra aniden yüzünü buruşturdu ve gönülsüzce başını salladı. Eleştiriyi kolay kolay kabullenemiyordu.

“Hayır,” dedi Nynaeve, bir şekilde aynı anda hem keskin, hem zayıf olmayı başaran bir sesle. Yüzündeki hastalıklı ifade derinleşti, ama artık teknenin sallanmasından kaynaklanıyormuş gibi görünmüyordu. “Bunu kastetmiş olamazsın! Elayne, Mat’in nasıl bir işkence olabildiğini, ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Bayramda düzenlenen bir geçit töreni gibi, bütün askerlerini de getirmeye kalkar. Yanı başında askerler varken Rahad’da bir şey bulmaya çalış da gör. Bir dene! İki adım içinde, sahip olduğu o *ter’angreal*’le hava atarak, kontrolü ele almaya çalışır. Vandene ya da Adeleas’tan, hatta Merilille’den bin kat kötü. Tavırlarına bakarak, sırf ayı görmek için ayı inine gireceğini sanırsın!”

Birgitte gırtlağından, eğlenti olabilecek bir ses çıkardı ve sivri bir bakışla ödüllendirildi. Öyle masum bir ifade ile karşılık verdi ki Nynaeve boğulur gibi bir ses çıkardı.

Elayne daha yatıştırıcıydı; muhtemelen bir su-davasına bir barış getirmeye çalışırdı. “O bir *ta’veren,* Nynaeve. Sırf belli bir yerde olarak Desen’i değiştiriyor, *tesadüfleri* değiştiriyor. İtiraf etmeliyim, şansa ihtiyacımız var ve bir *ta’veren* şanstan daha fazlasıdır. Dahası, bir taşla iki kuş vurabiliriz. Ne kadar meşgul olursak olalım, bunca zamandır başıboş dolaşmasına izin vermemeliydik. Bu hiçbir işe yaramadı, özellikle de onun açısından. Doğru düzgün insanların yanında bulunmaya hazır halde getirilmeli. En baştan itibaren dizginlerini kısa tutmalıydık.”

Nynaeve büyük bir hararetle eteklerini sıvazladı. Elbiselere Aviendha’dan daha fazla ilgi beslemediğini iddia ediyordu –en azından elbiselerin neye benzediği konusunda; iyi, sade yünlülerin herkes için yeterli olması gerektiği konusunda homurdanıp duruyordu– ama kendi mavi elbisesinin eteğinde ve kol yenlerinde sarı çizgiler vardı ve tasarımını kendisi seçmişti. Sahip olduğu her parça giysi ya ipek ya işlemeli ya da ikisi birdendi ve Aviendha’nın özenli olduğunu öğrendiği bir biçime kesilmişti.

Nynaeve bu kez kendi istediğini yaptıramayacağını anladı. Bazen anlayana kadar şaşırtıcı huysuzluk krizleri geçiriyordu; davranışlarının huysuzluk krizi olduğunu kabul edeceğinden değil. Ters bakışları aksi bir surat asmaya dönüştü. “Ona kim söyleyecek? Her kim söyleyecekse, yalvartacaktır. Öyle yapacağını biliyorsunuz. Onunla evlenmeyi tercih ederim!”

Elayne duraksadı, sonra kararlı bir sesle konuştu, “Birgitte söyleyecek. Ve yalvarmayacak; yalnızca söyleyecek. Çoğu erkek, kararlı, güvenli bir ses kullanırsan dediğini yapar.” Nynaeve kuşkulu görünüyordu. Birgitte oturduğu sıranın üzerinde dimdik oldu. Aviendha onu ilk kez bu kadar şaşırmış görüyordu. Başkası olsa, Aviendha biraz da korkmuş göründüğünü söylerdi. Bir ıslaktopraklı için, Birgitte çok iyi bir *Far Dareis Mai* olabilirdi. Okçulukta olağanüstü başarılıydı.

“En açık seçim sensin, Birgitte,” diye devam etti Elayne çabucak. “Nynaeve ve ben Aes Sedai’yiz ve Aviendha da Aes Sedai sayılır. Biz *hayatta* yapamayız. Gereken vakarı korumamız imkânsız. Onun karşısında değil. Nasıl biri olduğunu biliyorsun.” Kararlı, güvenli sesle konuşmaya ne olmuştu? Aviendha bunun Sorilea dışında herhangi birinin işine yaradığını gördüğünden değil. Görebildiği kadarıyla, şimdiye kadar Mat Cauthon üzerinde işe yaramamıştı. “Birgitte, seni tanımış *olamaz.* Tanımış olsa, şimdiye dek bir şeyler söylerdi.”

Bu her ne anlama geliyorsa, Birgitte sırtını duvara verdi ve parmaklarını karnının üzerinde kenetledi. “Popon hakkında yaptığım yorumdan sonra, sonunda bana ödeteceğini bilmeliydim. Popon...” Durdu, dudaklarında hafif, tatmin dolu bir gülümseme belirdi. Elayne’in yüzündeki ifade değişmemişti, ama Birgitte’in intikamını birazcık alabildiğini düşündüğü açıktı. Muhafız bağı aracılığı ile hissedilen bir şey olmalıydı. Elayne’in poposunun konuyla ne ilgisi olduğunu bilemiyordu Aviendha. Zaman zaman ıslaktopraklılar öyle... *garip...* oluyorlardı ki. Birgitte, aynı gülümseme ile devam etti. “Benim anlamadığım, neden siz ikinizi görür görmez sinirleniyor. Onu buraya getirmeniz yüzünden olamaz. Bu konudan Egwene de sizin kadar sorumlu, ama Mat’in ona çoğu Aes Sedai’den daha büyük saygıyla davrandığını gördüm. Dahası, onu Gezgin Kadın’dan çıkarken gördüğüm zamanlara bakarak, eğleniyor gibiydi.” Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. Elayne onaylamazlıkla burnunu çekti.

“Değiştirmemiz gereken bir şey de bu. Düzgün bir kadın onunla aynı odada bulunamaz. Ah, yüzündeki o alaylı gülüşü siler misin, Birgitte.

Yemin ediyorum, sen de bazen onun kadar kötü oluyorsun.”

“Adam eziyet olsun diye doğmuş,” diye mırıldandı Nynaeve ekşi ekşi.

Aniden Aviendha’nın aklına, bir teknede olduğu geldi. Sallanan, sarsılan her şey durmuştu. Kalktılar, elbiselerini düzelttiler ve getirdikleri hafif pelerinleri topladılar. Aviendha pelerinini takmadı; buradaki güneş ışığı, gözlerini saklamasını gerektirecek kadar kötü değildi. Birgitte kendi pelerinini bir omzuna attı ve kapıyı ittirip açtı. Elini ağzına kapatarak hızla yanından geçen Nynaeve’in ardından üç basamağı tırmandı.

Elayne durup pelerininin kurdelelerini bağladı, başlığı ve görünen kızıl altın bukleleri yüzünün çevresinde düzeltti. “Çok konuşmadın, yakın-kardeş.”

“Ne denilmesi gerekiyorsa söyledim. Karar sana aitti.”

“Ama anahtar düşünce senindi. Bazen kalanımız yarım akıllılara dönüşüyormuşuz gibi geliyor. Eh.” Basamaklarda yarı döndü, tam olarak ona bakmadan duraksadı. “Bazen suyun enginliği beni rahatsız eder. Sanırım ben gemiye bakmakla yetineceğim. Başka hiçbir şeye bakmayacağım.” Aviendha başını salladı –yakın-kardeşi çok inceydi– ve yukarı çıktılar.

Güvertede, Nynaeve Birgitte’in yardım önerisini reddederek korkuluktan doğruluyordu. O elinin tersiyle ağzını silerken iki kürekçi eğlentiyle bakıyorlardı ona. İki kulaklarında iki pirinç halka taşıyan gömleksiz adamlardı ve kuşaklarının arkasında taşıdıkları kıvrık hançerleri sık sık kullanmış olmalıydılar. Dikkatleri daha çok kürek çekmekteydi. Büyüklüğü ile Aviendha’nın nefesini kesen bir geminin yanında sallanan kayığı yerinde tutmak için güvertede ileri geri yürüyorlardı. Tepelerine dikilen geminin yanında tekne aniden çok küçük görünmüştü. Geminin üç direği, Aviendha’nın ıslaktopraklarda gördüğü çoğu ağaçtan daha uzundu. Koya demirlemiş yüzlerce Deniz Halkı gemisinin en büyüğü olduğu için seçmişlerdi bunu. Bu kadar büyük bir gemide, gemiyi çevreleyen suyu unutmak mümkün olmalıydı kuşkusuz. Yalnız...

Elayne Aviendha’nın utancını açıkça ifade etmemişti ve etseydi bile, yakın-kardeşiniz en derin utancınızı bilse de fark etmezdi, ama... Amys Aviendha’da çok fazla gurur olduğunu söylemişti. Aviendha kendini dönüp teknenin dışına bakmaya zorladı.

Hayatı boyunca bu kadar su görmemişti, şimdiye dek gördüğü her damla su bir yerde toplansa bile, yine de bu kadar etmezdi. Sular gri yeşil dalgalanıyor, orada burada beyaz beyaz köpükleniyorlardı. Aviendha’nın

bakışları, suyu görmemeye çalışarak oraya buraya kaydı. Burada gökyüzü bile daha geniş, engin görünüyordu. Parlak, altın rengi güneş doğudan yükseliyordu. Esen rüzgâr karadakinden biraz daha serindi ve asla tamamen dinmiyordu. Kuşlardan bulutlar havada uçuşuyorlardı, gri, beyaz, zaman zaman siyah lekeli kuşlar; o tiz feryatlar onlardan çıkıyordu. Başı dışında tamamen siyah bir tanesi uzun alt gagasıyla suyu sıyırarak süzüldü. Bir dizi hantal görünüşlü kuş –Elayne adlarının pelikan olduğunu söylemişti– aniden teker teker kanatlarını katladılar ve büyük şapırtılarla suya daldılar, yüzeye çıktılar ve inanılmaz büyüklükteki gagalarını kaldırarak yüzdüler. Her yerde gemiler vardı, çoğu arkasındaki gemi kadar büyüktü neredeyse ve hepsi de Atha'an Mierelere ait değildi. Bir ya da iki direkli, daha küçük gemiler, üçgen yelkenler yardımıyla süzülüyordu. Altındaki tekne gibi direksiz, önde sivri bir zirve ile biten, arkasında düz, bodur bir ev bulunan daha küçük gemiler, bir, iki, bazen üç çift kürekle, suyun üzerinde örümcekler gibi geziniyordu. İki yanında yirmişer kürekçisi olması gereken uzun, dar bir tekne suyun üzerinde koştururken, yüz-ayağa benziyordu. Bir de kara vardı. On on iki kilometre kadar uzaktaydı, güneş şehrin beyaz badanalı binalarından yansıyordu. On on iki kilometre su.

Aviendha yutkunarak, hızla denize sırtını döndü. Yanaklarının Nynaeve'inkinden daha fazla yeşerdiğini düşündü. Elayne yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak onu izliyordu, ama ıslaktopraklılar duygularını öyle belli ediyorlardı ki Elayne'in endişesi açıktı. "Ben aptalın tekiyim, Elayne." Söz konusu Elayne'ken bile, yalnızca ismini kullanmak Aviendha'yı huzursuz ediyordu; birincil-kardeş olduklarında, karı-kardeş olduklarında daha kolay olacaktı. "Bilge bir kadın bilgece bir öğüdü dinler."

"Sen benim olabileceğimden daha cesursun," diye yanıt verdi Elayne, büyük ciddiyetle. Cesur olduğunu inkâr edip duran bir kişi de oydu. Belki bu da bir ıslaktopraklı âdetiydi. Hayır, Aviendha kendi cesaretleri konusunda konuşup duran ıslaktopraklılar duymuştu; örneğin bu Ebou Darlılar böbürlenmeden üç kelime edemiyor gibiydi. Elayne derin bir nefes alarak cesaretini topladı. "Bu gece Rand hakkında konuşacağız."

Aviendha başını salladı, ama bunun cesaretle ne ilgisi vardı, anlayamıyordu. Karı-kardeşler bir kocayı, onun hakkında detaylı olarak konuşmadan nasıl idare edebilirlerdi? En azından yaşlı kadınlar ve Bilgeler öyle diyordu. Her zaman çok açık konuşmuyorlardı elbette, Aviendha Amys ve Bair'e hasta olması gerektiğini, çünkü Rand al'Thor bir parçasını alıp götürmüş gibi hissettiğini söylediğinde Bilgeler gülmekten yere yatmışlardı.

Öğreneceksin, diye gülmüşlerdi ona, *Etekler içinde büyüseydin daha erken öğrenirdin.* Sanki Aviendha bir Kız'ın hayatından, mızrak-kardeşleri ile koşmaktan başka bir şeyi istemiş gibi. Belki Elayne de o boşluğu hissediyordu. Ondan konuşmak hem o boşluğun büyümesine, hem de dolmasına sebep oluyor gibiydi.

Bir süredir gittikçe yükselen seslerin farkındaydı.

"...seni kulağı halkalı hödük!" Nynaeve yumruğunu, geminin yüksek korkuluğundan ona bakan çok koyu renkli bir adama sallıyordu. Adam sakin görünüyordu, ama diğer yandan, Nynaeve'i çevreleyen parıltıyı görüyor olamazdı. "Biz geçiş armağanı peşinde değiliz, bu yüzden Aes Sedailere geçiş armağanını reddetmenizin hiçbir önemi yok. Hemen merdiveni indir dedim!" Küreklerdeki adamların yüzündeki sırıtma silinmişti. Görünüşe göre yılan yüzüklerini taş iskelede fark etmemişlerdi ve teknelerinde Aes Sedailer olduğunu öğrenmekten memnun görünmüyorlardı.

"Ah, eyvah," diye içini çekti Elayne. "Bu işi halletmeliyim, Aviendha, yoksa bu sabahı boşa harcamış olacağız." *Güvertede* kayarak uzaklaştı – Aviendha teknelerdeki şeylerin doğru isimlerini bildiği için gurur duyuyordu– ve gemideki adama hitap etti. "Adım Elayne Trakand, Andor'un Kız-Veliahtı ve Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai'yim. Arkadaşım haklı. Geçiş armağanı aramıyoruz. Ama Rüzgârbulanınız ile acil bir konuda görüşmemiz gerek. Ona, Rüzgâr Örme'yi bildiğimizi söyle. Ona, Rüzgârbulanları bildiğimizi söyle."

Adam ona kaşlarını çattı, sonra aniden, tek kelime etmeden kayboldu.

"Muhtemelen kadın sırlarını ortaya sermeyi düşündüğünü söyleyecek," diye mırıldandı Nynaeve, pelerinini çekiştirerek düzeltirken. Öfkeyle kurdeleleri bağladı. "Çoğunun yönlendirebildiği öğrenilirse Aes Sedailerin onları Kule'ye sürüklemesinden nasıl korktuklarını biliyorsun. Yalnızca bir sersem insanları tehdit ederek bir şeyler elde edebileceğine inanır, Elayne."

Aviendha bir kahkaha patlattı. Nynaeve'in şaşkın bakışlarına bakılırsa, kendi pahasına yaptığı şakayı anlamamıştı. Ama, tutmak için ne kadar çaba gösterse de, Elayne'in dudakları titriyordu. Islaktopraklı mizahından asla emin olamıyordunuz; tuhaf şeyleri gülünç buluyor, en iyi şakaları anlamıyorlardı.

Rüzgârbulan tehdit altında hissetse de hissetmese de, Elayne kayıkçıların parasını ödeyip, dönmelerini beklemelerini tembihleyene kadar –Nynaeve ödediği paraya homurdandı ve gidecek olurlarsa kulaklarını

yumruklayacağını söyledi; bunu nasıl becereceğini düşünmek Aviendha'yı yine kahkahalara boğdu–; bütün bunlar olana kadar, görünüşe göre gemide bir karara varılmış, binmelerine izin verilmişti. Merdiven indirilmedi, bunun yerine düz bir tahta parçasına bağlanmış iki halattan oluşan bir salıncak, direklerden birinden sarkıtıldı. İki halat biraz yukarıda birleşerek tek halata dönüşüyordu. Nynaeve salıncağa oturdu, eteğinin altına bakmamaları için kayıkçıları şiddetle uyardı. Elayne kızararak kendi eteğini bacaklarına sıkı sıkı yapıştırdı ve öyle bir büzüldü ki havada sallana sallana gemiye çekilir, gözden kaybolurken tepeüstü suya düşecekmiş gibi göründü. Adamlardan biri yine de baktı, ta ki Birgitte yumruğunu adamın burnuna indirene kadar. *Onun* çıkışını kesinlikle izlemediler.

Aviendha'nın kemer bıçağı küçüktü, çeliği on beş santim boyunda bile değildi, ama bıçağını çektiği zaman kayıkçılar endişeyle kaşlarını çattılar. Aviendha kolunu arkaya attı ve bıçak adamların kafalarının üzerinde döne döne gidip sağlam bir tankk sesi ile kayığın önündeki tahta direğe saplandığında devrilip güverteye yayıldılar. Aviendha pelerini şal gibi kollarına indirdi, eteğini dizlerine kadar çekerek küreklerin üzerinden aştı ve bıçağını aldı, sonra aşağı sarkan salıncaktaki yerini aldı. Bıçağını kınına sokmadı. Bir sebepten, bu iki adamın şaşkın şaşkın bakışmasına sebep oldu, ama Aviendha yukarı çekilirken bakışlarını kaldırmadılar. Belki de Aviendha ıslaktopraklı âdetlerini anlamaya başlıyordu.

Büyük geminin güvertesine indiğinde, dar oturaktan inmeyi unuttu ve bakakaldı. Atha'an Miere hakkında kitaplar okumuştu, ama okumak ve görmek, tıpkı tuzlu suyu okumak ve tatmak gibi, bambaşka şeylerdi. Her şeyden önce, hepsi esmerdi, Ebou Darlılardan, hatta çoğu Tearlıdan bile koyu renk. Düz siyah saçları, siyah gözleri ve dövmeli elleri vardı. Yağlı görünen, siyah kumaştan bol pantolonları parlak renkli dar kuşaklarla tuturulmuş çıplak göğüslü, çıplak ayaklı adamlar. Kadınlar kuşakları kadar parlak renkli bluzlar giymişlerdi. Hepsi sallanarak yürüyor, geminin sallantısına uyarak zarafetle üzülüyorlardı. Okuduklarına bakılırsa, konu erkekler olunca Deniz Halkı kadınlarının çok tuhaf gelenekleri vardı, tek bir eşarptan başka örtü olmadan, hatta daha da kötü bir durumdayken dans ediyorlardı. Aviendha'nın bakakalmasına asıl sebep olan küpeleri oldu. Çoğunun üç dört küpesi vardı, genellikle cilalı taşlarla süslenmişlerdi. Bazılarının burunlarının yanında da birer küçük halka vardı! Erkekler de takı kullanıyordu; en azından küpe takmışlardı. Boyunlarında da bir sürü ağır, altın ve gümüş zincir vardı. Erkeklerin! Evet, bazı ıslaktopraklı

erkekler de kulaklarına küpe takıyordu –Ebou Darlı erkeklerin çoğu takıyormuş gibiydi– ama bunca çok küpe takmak! Hem de kolye! Islaktopraklıların tuhaf âdetleri vardı. Okuduklarına göre Deniz Halkı gemilerinden asla inmezdi –asla– ve anlatılanlara göre ölülerini yiyorlardı. Buna inanmamıştı, ama erkekleri kolye takıyorsa, başka neler yaptıklarını kim bilebilirdi?

Onları karşılayan kadın diğerleri gibi pantolon, bluz ve kuşak giymişti, ama onunki sarı ipek brokardan dikilmişti, kuşağı girift bir düğümle bağlanmıştı ve uçları dizine kadar sarkıyordu. Kolyelerinden birinde dantel gibi süslenmiş küçük, altın bir kutu vardı. Kadın tatlı bir misk kokusu ile çevrelenmişti. Saçları epey kırlaşmıştı ve ciddi bir yüzü vardı. İki kulağı küçük, şişman, altın halkalarla doluydu ve ince bir zincir bir küpe ile bir burun halkasını birleştiriyordu. Zincirden sarkan, cilalı altından minik madalyonlar, kadın onları süzerken güneşte parladı.

Aviendha elini kendi burnundan çekti –o zinciri takmak, çekiştirmesini daima hissetmek!– ve gülmesini bastırdı. Islaktopraklı âdetleri inanılmayacak kadar tuhaftı ve bu sıfatı Deniz Halkı'ndan daha çok hak eden kimse yoktu kuşkusuz.

"Adım Malin din Toral Kırılan Dalga," dedi kadın. "Somarin Klanı'ndan bir Dalgahanımı'yım ve *Rüzgârdakoşan*'ın Yelkenhanımı'yım." Dalgahanımları önemliydi, tıpkı bir klan şefi gibi, ama kadın şaşkın görünüyordu; bir ona, bir buna bakıyordu, sonunda bakışları Elayne ile Nynaeve'in parmaklarındaki Büyük Yılan yüzüklerine takıldı ve kadın teslimiyet içinde nefes verdi. "Sizi memnun edecekse benimle gelin, Aes Sedai?" dedi Nynaeve'e.

Geminin arka tarafı daha yüksekti. Kadın önden o bölmeye açılan bir kapıdan girdi, sonra bir koridordan geçerek geniş bir odaya –bir *kamara*– girdi. Burada tavan alçaktı. Aviendha Rand al'Thor'un o kalın kirişlerden birinin altında dik durabileceğinden kuşkuluydu. Birkaç lake sandık dışında her şey yerine yapışık görünüyordu. Duvarların dibindeki dolaplar, hatta odanın yarısı uzunluğundaki masa ve onu çevreleyen sandalyeler. Bu gemi boyunda bir şeyin tahtadan yapılmış olmasını düşünmek zordu ve ıslaktopraklılarla geçirdiği bunca zamandan sonra bile, bunca cilalı ahşabın yakınında bulunmak Aviendha'nın nefesinin kesilmesine sebep oldu. Ahşap parçalar, en az yaldızlı lambalar kadar parlıyordu. Lambalar kafese benzer bir şeyin içinde, sönük olarak duruyorlardı ve gemi dalgalarla hareket ettikçe onlar dik kalıyorlardı. Aslında, gemi hiç hareket etmez gibiydi, en

azından biraz önce indikleri kayıkla karşılaştırıldığında, ama ne yazık ki kamaranın ve geminin arkasında bir dizi pencere vardı. Pencerelerin yaldızlı, boyalı kepenkleri açık duruyor, koya dair muhteşem bir manzara sunuyorlardı. Daha da kötüsü, o pencereler kara görmüyordu. Hem de hiç! Aviendha'nın boğazı sıkıştı. İstese de konuşamazdı. Şu anda istediği çığlık atmaktı, ama bunu da yapamazdı.

O pencereler ve gösterdikleri –göstermedikleri– manzara öyle çabuk gözüne takılmıştı ki odada insanlar olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Harika! İsteseler, o anlamadan onu öldürebilirlerdi. Herhangi bir düşmanlık işareti gösterdiklerinden değil, ama ıslaktopraklıların yanında ne kadar dikkatli olsanız azdı.

Gözleri derinlere gömülmüş yaşlı, sıska bir adam sandıklardan birinin tepesinde rahat rahat oturuyordu; kalan azıcık saçı da beyazlamıştı; esmer yüzünde nazik bir ifade vardı, ama Aviendha'ya göre adamın bir düzine küpesi ve boynuna taktığı kalın, altın zincirler adamın ifadesine tuhaf bir katkı yapıyordu. Yukarıdaki erkekler gibi, yaşlı adam da çıplak göğüslü ve çıplak ayaklıydı, ama pantolonu koyu mavi ipektendi ve uzun kuşağı parlak kırmızıydı. O kuşağa fildişi kabzalı bir kılıcın sokulmuş olduğunu fark etti Aviendha horgörüyle. Kılıca iki kıvrık hançer eşlik ediyordu.

Kollarını kavuşturmuş, ürkütücü bir kaş çatış ile sert sert bakmakta olan ince, düzgün hatlı kadın daha dikkate değerdi. İki kulağına yalnızca dörder küpe takmıştı ve zincirinde Malin din Toral'inkinden daha az madalyon vardı. Giysileri tamamen kırmızımsı sarı ipektendi. Kadın yönlendirebiliyordu; bu kadar yakından sezebiliyordu Aviendha. Görüşmek için geldikleri kadın bu olmalıydı: Rüzgârbulan. Ama Aviendha'nın bakışlarının takıldığı kadın bir başkasıydı. Elayne, Nynaeve ve Birgitte de aynı kadına bakıyordu.

Masaya açılmış haritadan başını kaldıran kadın, beyaz saçları ile, adam kadar yaşlı olmalıydı. Kısa boyluydu, Nynaeve'den daha uzun değildi ve bir zamanlar gürbüz olan, artık tombullaşmaya başlamış birine benziyordu, ama kadın çenesini çekiç gibi öne çıkarmıştı ve kara gözleri zekâ yansıtıyordu. Ve güç. Tek Güç değil, yalnızca "git" dediğinde insanların gideceğini bilen birinin gücü. Kadının yaydığı güç hissi kuvvetliydi. Onun pantolonu yeşil ipek brokardandı, bluzu mavi, kuşağı adamınki gibi kırmızıydı. Kuşağının arkasına taktığı, yaldızlı kın içindeki, sağlam çelikli hançerin yuvarlak kabza topuzu kırmızı ve yeşil taşlarla kaplanmıştı: ateş damlası ve zümrüt olduklarını düşündü Aviendha. Kadının burun zincirinde,

Malin din Toral'ınkinden iki kat fazla madalyon sarkıyordu. Daha ince olan bir başka altın zincir kulaklarındaki altışar halkayı birleştiriyordu. Aviendha elini burnuna gitmekten zor alıkoydu.

Beyaz saçlı kadın tek kelime etmeden gelip Nynaeve'in önünde durdu, kabaca baştan aşağı süzdü onu, özellikle Nynaeve'in yüzüne ve sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğüne kaşlarını çattı. Fazla oyalanmadan, homurdanarak, altüst olmuş inceleme konusuna sırtını dönüp Elayne'e geçti. Onu da aynı hızla, dikkatle inceledi. Sonra Birgitte'e geçti. Sonunda konuştu. "Sen Aes Sedai değilsin." Sesi yuvarlanan kayalar gibiydi.

"Dokuz rüzgâr ve Fırtınakoparan'ın sakalı adına, değilim," diye yanıt verdi Birgitte. Zaman zaman Elayne ve Nynaeve'in bile anlamadığı şeyler söylerdi, ama beyaz saçlı kadın çimdiklenmiş gibi sıçradı ve uzun uzun ona baktıktan sonra dönüp Aviendha'ya kaşlarını çattı.

"Sen de Aes Sedai değilsin," diye gıcırdadı incelemeden sonra.

Aviendha dimdik durdu, kadın giysilerini karıştırmış, sonra daha iyi görmek için onu tutup çevirmiş gibi hissediyordu. "Adım Aviendha, Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundanım."

Kadın iki kat fazla sıçradı, kara gözleri iri iri açıldı. Ama yalnızca, "Beklediğim gibi giyinmemişsin, kızım," dedi ve uzun adımlarla masanın uzak ucuna yürüdü, yumruklarını kalçalarına dayadı ve daha önce hiç görmediği tuhaf hayvanları incelermiş gibi, hepsini baştan aşağı süzdü yine. "Adım Nesta din Reas İki Ay," dedi sonunda, "Atha'an Miere'nin Gemiler Hanımı'yım. Bildiğinizi nereden biliyorsunuz?"

Nynaeve, kadın ona ilk baktığından beri kaş çatışı üzerinde çalışıyordu. Kadına terslendi, "Aes Sedailer ne biliyorlarsa bilirler. Ve şimdiye dek gördüğümüz görgüden daha fazlasını bekliyoruz! Bir Deniz Halkı gemisine son kez bindiğimde daha fazlasını gördüğüm kesin. Belki insanların dişlerinin ağrımadığı bir başka gemi bulmalıyız." Nesta din Reas'ın yüzü karardı, ama elbette Elayne araya girdi, pelerinini çıkardı ve masanın kenarına serdi.

"Işık seni ve gemini aydınlatsın Gemihanımı ve hepinize hız verecek rüzgârlar yollasın." Reveransı orta derecede derindi, Aviendha bu tür şeylerden anlar olmuştu, ama ona, bir kadının yapabileceği en zor şey gibi görünüyordu. "Telaşla konuşmuşsak özür dileriz. Atha'an Miere'nin kraliçesi konumunda birine saygısızlık etmek istemeyiz." Bunu, anlamlı anlamlı Nynaeve'e bakarak söyledi. Ama Nynaeve omuzlarını silkmekle yetindi.

Elayne kendini ve diğerlerini tanıttı ve garip tepkiler aldı. Islaktopraklılar arasında yüksek bir konum olmasına rağmen Elayne'in Kız-Veliaht olması hiç tepki yaratmadı; onun Yeşil, Nynaeve'in Sarı Ajah'tan olması Nesta din Reas'ın burnunu çekmesine, sıska yaşlı adamın keskin gözlerle bakmasına sebep oldu. Elayne şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, ama durmadan devam etti. "Gelişimizin iki sebebi var. İkinci sırada olanı, Yenidendoğan Ejder'e nasıl yardımcı olmayı düşündüğünüzü sormak. Jendai Kehaneti'ne göre sizin Coramoor dediğiniz kişi o. Birinci sırada olanı ise, bu geminin Rüzgârbulanından yardım istemek. İsmini," diye ekledi nazikçe, "henüz bilmiyorum, ne yazık ki."

Yönlendirebilen ince kadın kızardı. "Adım Dorile din Eiran Uzun Tüy, Aes Sedai. Işık'ı memnun edecekse yardım ederim." Malin din Toral de utanmış görünüyordu. "Gemim size hoş geldiniz diyor," diye mırıldandı. "Güvertelerinden ayrılana kadar Işık hepinize inayet etsin."

Nesta din Reas hiç de mahcup olmuş gibi görünmüyordu. "Pazarlık Coramoor'la yapılacak," dedi sert bir sesle ve sert bir kesme işareti yaptı. "Onun gelişini haber verdikleri kısım dışında, Kıyıbağlıların bunda rolü yok. Sen, kızım, size geçiş armağanını veren gemi hangisi? Geminin Rüzgârbulanı kimdi?"

"Hatırlamıyorum." Nynaeve'in havai sesi, taşsı gülümsemesine zıttı. Örgüsünü öldürecekmiş gibi kavramıştı, ama en azından yine *saidar*'a kucak açmamıştı. "Ve adım Nynaeve Sedai, Nynaeve Aes Sedai, kızım değil."

Nesta din Reas ellerini masaya koyarak, Aviendha'ya Sorilea'yı hatırlatan bir bakışla baktı ona. "Belki öylesin, ama açıklanmamış olanı açıklayanın kim olduğunu öğreneceğim. Alması gereken sessizlik dersleri var."

"Yırtılan yelken yırtılmıştır, Nesta," dedi yaşlı adam aniden, kemikli bedeninin düşündürdüğünden daha gür bir sesle. Aviendha onu bir tür koruma sanmıştı, ama adam kadınla dengiymiş gibi konuşuyordu. "Coramoor'un geldiği, denizlerin sonsuz fırtınalarla çalkalandığı bugünlerde, Kehanet'in yazgısı okyanuslarda dolanırken, Aes Sedailerin bizden ne yardım istediğini sormak iyi olabilir. Eğer Aes Sedai iseler?" Bunu tek kaşını kaldırarak, Rüzgârbulan'a yöneltmişti.

Kadın saygılı bir sesle, sessizce yanıt verdi. "O dahil üçü yönlendirebiliyor." Aviendha'ya işaret etti. "Onlar kadar güçlüleri ile hiç

karşılaşmamıştım. Aes Sedai olmalılar. Başka kim yüzük takmaya cüret edebilir?"

Nesta din Reas elini sallayarak onu susturdu ve aynı demirden bakışları adama yöneltti. "Aes Sedailer asla yardım istemez, Baroc," diye hırladı. "Aes Sedailer asla bir şey için *rica etmez.*" Adam ılımlı bir ifade ile kadının bakışlarına karşılık verdi, ama kadın bir an sonra, bakışma yarışında yenilmiş gibi içini çekti. Ama Elayne'e doğrulttuğu bakışlar hiç yumuşamamıştı. "Bizden ne istiyorsunuz..." Duraksadı. "...Andor'un Kız-Veliahtı?" Bu bile kuşkulu çıkmıştı.

Nynaeve saldırıya geçmeye hazırlanarak kendini topladı –Tarasin Sarayı'ndayken Aviendha Aes Sedailerin sebep olduğu, Nynaeve ve Elayne'in de Aes Sedai olduğunu unutmalarından kaynaklanan birden fazla söylev dinlemek zorunda kalmıştı; Aes Sedai olmayan birinin bunu inkâr etmesi kan dökülmesine yol açabilirdi –Nynaeve kendini topladı ve ağzını açtı... Ve Elayne onun koluna dokunarak, Aviendha'nın bile duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler fısıldayarak onu susturdu. Nynaeve'in yüzü hâlâ kırmızıydı ve örgüsünü yavaş yavaş kökünden sökecekmiş gibi görünüyordu, ama dilini tuttu. Belki Elayne gerçekten de bir kan davasına bile barış getirebilirdi.

Elbette, Elayne memnun olamazdı; yalnızca Aes Sedai olmasından değil, Kız-Veliaht unvanından bile açık açık kuşku edilirken değil. Başkaları görse onu sakin sanırdı, ama Aviendha işaretleri biliyordu. Kalkan çene öfkesini anlatıyordu; buna alabildiğince açılmış gözler de eklenince, Elayne'in Nynaeve'in közlerini bastıracak bir meşale olduğu anlaşılabiliyordu. Dahası, Birgitte ayakuçlarında yükselmişti, yüzü taş, gözleri ateş gibiydi. Normalde Elayne'in duygularını yansıtmazdı. Çok güçlü olmadıkları sürece, Aviendha parmaklarını kemer bıçağının kabzasına dolayarak *saidar*'a kucak açmaya hazırlandı. İlk önce Rüzgârbulan'ı öldürecekti; kadın Güç'te zayıf değildi ve tehlikeli olabilirdi. Çevrede bunca gemi varken başka Rüzgârbulanlar bulabilirlerdi.

"Bir *ter'angreal* arıyoruz." Elayne'in sesi serindi, onu tanımayan herkes tamamen dingin olduğunu sanırdı. Nesta din Reas'a bakıyordu, ama herkese, belki özellikle Rüzgârbulan'a hitap ediyordu. "Onun sayesinde, hava durumunu düzeltebileceğimize inanıyorum. Hava durumu, karadakiler kadar sizi de rahatsız ediyor olmalı. Baroc sonsuz fırtınalardan bahsetti. Karanlık Varlık'ın, Fırtınaların Babası'nın denize dokunduğunu, bizim karaya dokunduğunu gördüğümüz kadar görüyor olmalısınız. Bu

ter'angreal ile, bunu değiştirebiliriz, ama yalnız yapamayız. Pek çok kadının, belki on üç kişilik bir halkanın birlikte çalışması gerek. Rüzgârbulanların o kadınlardan olması gerektiğini düşünüyoruz. Hava durumu hakkında başka kimse o kadar bilgiye sahip değil ve buna hayatta olan Aes Sedailer de dahil. İstediğimiz yardım bu."

Konuşması ölüm sessizliği ile karşılandı. Sonunda Dorile din Eiran dikkatle konuştu, "Bu *ter'angreal,* Aes Sedai. Adı nedir? Neye benziyor?"

"Bildiğim kadarıyla adı yok," dedi Elayne ona. "Kalın, kristal bir çanak. Sığ, ama altmış santim çapında ve içine bulutlar işlenmiş. İçine yönlendirildiği zaman bulutlar hareket ediyor."

"Rüzgârlar Çanağı," diye araya girdi Rüzgârbulan heyecanla, düşünmeden Elayne'e doğru adım atarak. "Rüzgârlar Çanağı onların elinde."

"Gerçekten elinizde mi?" Dalgahanımı'nın bakışları hevesle Elayne'e dikilmişti ve o da istemsizce bir adım yaklaşmıştı.

"Arıyoruz," dedi Elayne. "Ama Ebou Dar'da olduğunu biliyoruz. Eğer bahsettiğiniz çanaksa..."

"Öyle olmalı," diye nida etti Malin din Torak. "Tarifinize bakarak, o olmalı!"

"Rüzgârlar Çanağı," diye nefes verdi Dorile din Eiran. "İki bin sene sonra, burada bulunacağını düşünmek! Coramoor sayesinde olmalı. Onun..."

Nesta din Reas sertçe ellerini çırptı. "Bir Dalgahanımı ve Rüzgârbulanını mı görüyorum, yoksa ilk gemi buluşmasındaki iki güverte kızını mı?" Malin din Toral'in yanakları gururlu bir öfke ile kızardı. Kadın gergin gergin, ama aynı zamanda gururla başını eğdi. Ondan iki kat fazla kızarmış olan Dorile din Eiran, parmak uçlarını alnına, dudaklarına ve yüreğine dokundurarak eğildi.

Gemihanımı bir an onlara kaşlarını çattı, sonra sözlerine devam etti. "Baroc, bu limana yanaşmış diğer Dalgahanımlarına ve İlk On İki'ye haber ver. Onların Rüzgârbulanlarına da. Acele etmezlerse onları ayak parmaklarından kendi halatlarına asacağını söyle." Adam ayağa kalkarken ekledi, "Ah. Bir de aşağı çay gönder. Bu pazarlığın şartlarını tartışmak susatıcı bir iş olacak."

Yaşlı adam başını salladı; Dalgahanımlarını ayak parmaklarından asma ve çay gönderme işlerini aynı sakinlikle kabul etmişti. Aviendha ile diğerlerini süzerek, sallana sallana çıktı. Aviendha onun gözlerini yakından

görünce fikrini değiştirmişti. İlk önce Rüzgârbulan'ı öldürmek ölümcül bir hata olurdu.

Biri bu tür emir bekliyor olmalıydı, çünkü Baroc çıktıktan birkaç dakika sonra iki kulağına birer ince halka takmış yakışıklı, genç bir adam bir tahta tepsi ile içeri girdi. Tepside kare şeklinde, mavi sırlı, altın kulplu bir çaydanlık ve kalın çömlekten iri, mavi fincanlar vardı. Nesta din Reas elini sallayarak delikanlıyı kovaladı –"İşitmemesi gereken şeyleri işitmemesine rağmen yine de yeterince dedikodu yayacak," dedi adam gittiği zaman– ve Birgitte'e çay doldurmasını söyledi. Birgitte, Aviendha'yı ve belki kendisini de şaşırtarak denileni yaptı.

Gemihanımı Elayne ile Nynaeve'i masanın bir ucundaki sandalyelere oturttu. Görünüşe göre pazarlığı başlatmaya hazırlanıyordu. Aviendha gösterilen sandalyeye oturmadı –masanın diğer uçundaydı– ama Birgitte sandalyenin bir kolunu açarak oturdu, sonra kolu eski yerine getirdi. Dalgahanımı ile Rüzgârbulan da bu görüşmeden dışlanmıştı; eğer buna görüşme denebilirse. Nesta din Reas alçak sesle konuşuyordu, ama Reas söylediği her şeyi mızrak gibi uzattığı parmağı ile vurguluyordu. Elayne çenesini öyle kaldırmıştı ki burnundan aşağı bakar gibiydi ve Nynaeve bu sefer yüzünü sakin tutmayı başarmış olsa da, kendi örgüsüne tırmanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Işık'ı memnun edecekse, ikinizle konuşacağım," dedi Malin din Toral, bakışlarını Aviendha'dan Birgitte'e çevirerek, "ama sanırım ilk önce senin hikâyeni dinlemeliyim." Kadın karşısına otururken Birgitte korkmuş göründü.

"Bu durumda, seninle ilk önce ben konuşabilirim, eğer Işık'ı memnun edecekse," dedi Dorile din Eiran, Aviendha'ya. "Aieller hakkında kitaplar okudum. Seni memnun edecekse, söyle bana, bir Aiel kadını her gün bir erkek öldürmek zorundaysa, nasıl oluyor da aranızda erkekler de kalıyor?"

Aviendha şaşkın şaşkın bakacakken kendini topladı. Kadın bu saçmalıklara nasıl inanabilirdi?

"Ne zaman aramızda yaşadın?" dedi Malin din Toral çay fincanının üzerinden, masanın ucundaki yerinden. Birgitte, sandalyenin sırtına tırmanmak istermiş gibi, kadından kaçarcasına arkasına yaslanmıştı.

Masanın uzak ucunda, Nesta din Reas'ın sesi bir anlığına yükseldi. "...bana geldiniz, ben size değil. Siz Aes Sedai olsanız bile pazarlığımızın temelini *bu* oluşturuyor."

Baroc odaya girerek Aviendha ile Birgitte'in arasında durdu. "Sizin kıyı tekneniz siz buraya iner inmez gitmiş, ama hiç endişelenmeyin; *Rüzgârdakoşan*'ın sizi kıyıya çıkaracak kayıkları var." Kamarada yoluna devam ederek Elayne ile Nynaeve'in yanındaki sandalyeye oturdu ve görüşmeye katıldı. Elayne ile Nynaeve konuşana baktıkları zaman, diğeri onları gözleyebiliyordu. "Elbette pazarlık bizim koşullarımıza göre yapılacak," dedi adam, aksini iddia etmelerine inanamazmış gibi. Gemihanımı Elayne ile Nynaeve'i, bayram için derisini yüzeceği iki keçisini inceleyen bir kadın gibi inceliyordu. Baroc'un gülümsemesi neredeyse babacandı. "Taleple gelen en yüksek bedeli ödemeli."

"Ama bu eski yeminleri bildiğine göre aramızda yaşamış olmalısın," diye ısrar etti Malin din Toral.

"Sen iyi misin, Aviendha?" diye sordu Dorile din Eiran. "Geminin hareketi kıyı insanlarını burada bile etkiliyor... Değil mi? Peki sorularım seni gücendiriyor mu? O zaman anlat bana. Aiel kadınlar gerçekten ilk önce erkeği bağlayıp ondan sonra mı –demek istediğim, sen ve o– siz..." Kadın kızararak, zayıf bir gülümseme ile, vazgeçti. "Aiel kadınlar arasında senin gibi, Tek Güç'te ileri olanlar çok mu?"

Ama Aviendha'nın yüzündeki kanın çekilmesine sebep olan Rüzgârbulan'ın aptalca gevezelikleri değildi, Birgitte'in sandalyenin kolunu açar açmaz kaçacakmış gibi görünmesi de değildi, hatta Nynaeve ile Elayne'in, bu deneyimli tacirlerin ellerinde, panayıra katılmış iki parlak bakışlı kız çocuğu olduklarını keşfediyor olmaları da değildi. Hepsi onu suçlayacaklardı ve haklı olacaklardı. *Ter'angreal*'i buldukları zaman hemen Egwene ile diğer Aes Sedailere götüremiyorlarsa, bahsettikleri bu Deniz Halkı kadınlarından neden faydalanmadıklarını soran o olmuştu. Egwene al'Vere'in dönebileceklerini söylemesini bekleyerek zaman harcamış olmazlardı. Hepsi onu suçlayacaktı ve Aviendha da *toh*'unu ödeyecekti, ama onu altüst eden güvertede ters çevrilip üst üste yığılmış kayıkları hatırlamak olmuştu. Güvertesinde hiçbir korunağı olmayan kayıklar. Onu suçlayacaklardı, ama onlara ne borcu varsa, açık bir kayık içinde on on iki kilometrelik denizi aşarken bin kat utançla karşılık verecekti onlara.

"Bir kovanız var mı?" diye sordu Rüzgârbulan'a hafif bir sesle.

14
Beyaz Tüyler

İlk bakışta Gümüş Çayır ismi, yanlış konulmuş bir isme benziyordu, ama Ebou Darlılar ihtişamlı isimleri severlerdi ve bazen ne kadar uyumsuz isimlerse, o kadar iyiymiş gibi gelirdi insana. Mat'in bu şehirde gördüğü en pis, bayat balık kokan meyhanenin adı Kraliçe'nin Parlak İhtişamı idi. Altın Semavi Taç ise ırmağın karşı kıyısında, Rahad'da, yalnızca mavi kapısı ile dikkat çeken, loş bir delikti. Pis zemini eski hançer dövüşlerinden kalma kara lekelerle kaplıydı. Gümüş Çayır at yarışları içindi.

Şapkasını çıkararak geniş siperi ile yelpazelendi, hatta boynundaki yara izini saklamak için taktığı siyah, ipek eşarbı gevşetti. Sabah havası sıcaktan dalgalanmaya başlamıştı bile, ama atın gidip geleceği yolun iki yanına dizilmiş iki uzun, toprak yükselti tıka basa dolmuştu. Gümüş Çayır bundan ibaretti. Yukarıda haykıran martılar kalabalığın mırıltısını bastırıyordu. İzleyen askerler yoktu, bu yüzden loncalarının beyaz yeleklerini giymiş tuz işçileri ve Ejderyeminlilerden kaçmış sıska yüzlü çiftçiler, gür bıyıklarının üzerine saydam peçeler takmış sefil Tarabonlular, dikey çizgili yelekler içinde dokumacılar, yatay çizgili yelekler içinde basmacılar ve dirseklerine dek boyalı elleri ile boyacılar ile omuz omuza duruyordu. Sahipleri terden ölecekmiş gibi görünmesine rağmen boyuna dek iliklenmiş siyah ceketler içinde Amadicialılar, uzun, renkli, ancak süs olabilecek kadar dar önlükler içinde Murandy köylüleri ile yan yana duruyordu. Hatta birkaç bakır tenli Domanlı vardı: kısa ceketli erkekler –eğer bir ceket giymişlerse– ve ipek gibi vücuda yapışacak kadar ince dokunmuş yünlüler ya da ketenler içinde kadınlar. Çıraklar, rıhtımlardan ve depolardan işçiler, işlerinin gerektirdiği koku yüzünden kalabalıkta birer boşluğun içinde bekleyen tabakhane çalışanları, el uzatabilecekleri her şeyi çalmak için dikkatle izlemekte olan,

pis yüzlü çocuklar vardı. Ama bunca çalışan insan arasında pek az gümüş el değiştiriyordu.

Hepsi direklere asılmış kalın, kendir halatların arkasındaydı. Aşağısı altın ve gümüş sahibi olanlar için ayrılmıştı; iyi doğumlu, iyi giyimli, iyi halliler için. Kendini beğenmiş uşaklar efendileri için gümüş kadehlere punç dolduruyordu. Heyecanlı hizmetçiler hanımlarını serinletmek için tüylü yelpazeler sallıyorlardı. Hatta yüzünü beyaza boyamış, siyah beyaz ceket ve şapkasındaki küçük, pirinç çanları şıngırdatan bir soytarı vardı. Yüksek tepeli kadife şapkalar içinde kibirli adamlar, kalçalarına taktıkları ince kılıçlarla kasıla kasıla yürüyorlardı. Saçları omuzlarına astıkları, dar, işlenmiş klapalarından altın ya da gümüş zincirler ile tutturdukları ipek ceketlere kadar geliyordu. Kadınların bazılarının saçları erkeklerden daha kısa, bazılarınınki daha uzundu. Kadın sayısı kadar saç modeli vardı; tüylü, geniş şapkalar takmışlardı. Bazılarının yüzleri ince ağlarla saklanmıştı. Elbiselerinin yakaları, yerel tarzda ya da başka tarzlarda, göğüslerini teşhir edecek şekilde kesilmişti. Parlak renkli şemsiyeler altında asiller, altın, fildişi ve başka değerli mücevherlerle yapılmış yüzükler ve küpeler, kolyeler ve bilezikler içinde pırıldayarak, başka herkese tepeden bakıyorlardı. Birazcık dantel ve belki bir iğne ya da şişman bir mücevher taşıyan tek bir yüzük ile süslenmiş besili tüccarlar ve tefeciler, büyük olasılıkla onlara büyük miktarlarda para borçlu olan asillere alçakgönüllülükle eğiliyor ya da diz kırıyorlardı. Gümüş Çayır'da servetler el değiştirirdi, hem de yalnızca bahislerde değil. Halatların aşağı yanında, yaşamların ve şerefin de el değiştirdiği söylenirdi.

Mat şapkasını başına geçirerek elini kaldırdı ve bahis kâtiplerinden biri geldi –tığ burunlu, balta suratlı bir kadın. Kadın kemikli ellerini açarak eğildi ve geleneksel, "Lordum nasıl bahis oynayacaksa, ben de doğru bir şekilde yazacağım," sözlerini tekrarladı. Bazı sözcüklerin sonunu yutsa da, Ebou Dar aksanı yumuşak olmayı başarıyordu. "Defter açık." Deyişteki gibi açık bir defter kadının kırmızı yeleğinin göğsünü süslüyordu. Yelek, bahislerin kaydedildiği eski zamanlardan kalmış bir gelenekti, ama Mat bunu bilen tek kişinin kendisi olduğunu tahmin ediyordu. Çok çok önce toza dönmüş zamanlardan, hiç görmediği pek çok şey hatırlıyordu.

Kırmızı yelekli kadının arkasında duran adamın bir sırık üzerinde kaldırdığı, o sabahın beşinci yarışı ile ilgili ihtimalleri ilan eden tahtaya bakarak başını salladı. Zaferlerine rağmen Rüzgâr üçüncü favori idi. Arkadaşına döndü. "Hepsini Rüzgâr'a yatır, Nalesean."

Tearlı adam siyah, yağlanmış sakalını elleyerek duraksadı. Yüzü terle parlıyordu, ama adam şişman, mavi çizgili kollu ceketini tepeye kadar iliklemiş, güneş siperi bulunmayan kare şeklindeki mavi şapkasını çıkarmamıştı. “Hepsini mi, Mat?” Adam kadın duymasın diye alçak sesle konuşmuştu. Bahsinizi yapana kadar ihtimaller her an değişebilirdi. “Ruhum kavrulsun, ama o küçük alaca hızlı görünüyor, gümüş yeleli, boz donlu at da öyle.” Bugün şehre yeni gelen ve her yeni şey gibi büyük beklenti doğuran favoriler vardı.

Mat bir sonraki yarışa katılacak, yolun bir ucunda geçit yapan atlara bakmaya zahmet etmedi. Olver’i Rüzgâr’ın üzerine oturturken bir güzel bakmıştı zaten. “Hepsini. Ahmağın teki alacalının kuyruğundaki tüyleri bağlayıp demet yapmış; at sinekler yüzünden deli oluyor. Boz donlu olan gösterişli, ama bileklerinin açısı yanlış. Köylerde kazanmış olabilir, ama bu yarışı sonuncu sırada bitirecek.” Atlar kendi bilgisiydi; babası öğretmişti ve Abell Cauthon attan anlardı.

“Bana gösterişten fazlası var gibi geldi,” diye homurdandı Nalesean, ama artık itiraz etmiyordu.

Kâtip, içini çekerek şişkin ceplerinin birinden bir sürü kese çıkaran Nalesean’a gözlerini kırpıştırdı. Bir noktada itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, ama Meşhur ve Şerefli Kâtipler Loncası her miktardaki bahsi kabul etmeleri ile övünürdü. Hatta, bir geminin batıp batmayacağı, fiyatların değişip değişmeyeceği üzerine gemi sahipleri ve tüccarlar ile bahse girerlerdi. Daha doğrusu, bireysel olarak kâtipler değil loncanın kendisi girerdi. Altınlar kadının demir destekli sandıklarından birine gitti. Her sandık, kolları Mat’in bacakları kadar kalın ikişer adam tarafından taşınıyordu. Kadının sert bakışlı, çarpık burunlu, deri yelekli korumalarının kolları daha da kalındı ve ellerinde pirinç destekli sopalar vardı. Kadının adamlarından bir başkası kadına, üzerine detaylı bir mavi balık resmi yapılmış beyaz bir fiş verdi –her kâtibin simgesi ayrıydı– ve kadın fişin arkasına, güzel bir kızın taşıdığı lake kutudan aldığı ince bir fırçayla bahsi, atın adını ve o yarışın simgesini yazdı. Zayıf, iri gözlü biri olan kız Mat’e yavaşça gülümsedi. Balta suratlı kadın kesinlikle gülümsemiyordu. Kadın tekrar eğildi, kıza kayıtsızca tokat attı ve sırıklı adama fısıldayarak yürüyüp gitti. Adam çabucak tahtasını bir bez parçası ile sildi. Tekrar kaldırdığı zaman tahtada Rüzgâr’ın kazanması ihtimali daha da azalmış görünüyordu.

“Umarın şansın işliyordur,” dedi Nalesean, mürekkebin kuruması için fişi dikkatle tutarak. Kâtipler mürekkebi bulaşmış bir fişe para ödemek

konusunda alıngan olabiliyordu ve Ebou Darlılardan daha alınganı bulunamazdı. "Çok sık kaybetmediğini biliyorum, ama kaybettiğini gördüm, yak beni, ama gördüm. Bu gece dansa götürmeyi düşündüğüm bir kız var. Yalnızca bir terzi..." Adam bir lorddu, ama aslında kötü biri sayılmazdı ve bu tür şeylere önem verir gibiydi, "...ama öyle güzel ki, görenin ağzı kurur. Süs eşyalarından hoşlanıyor. Altın olanlarından. Havai fişekleri de seviyor –bu gece bazı Havai Fişekçilerin gösteri yapacağını duydum; ilgini çekebilir– ama onu gülümseten süs eşyaları. Gülümsemezse hiç dostça davranmaz, Mat."

"Onu gülümseteceksin," dedi Mat dalgın dalgın. Atlar hâlâ başlama noktasının arkasında, halka halinde yürüyorlardı. Olver Rüzgâr'ın sırtında gururla oturuyordu. Çirkin yüzündeki geniş ağzı, sürahi kulpuna benzeyen kulaklarındaydı. Ebou Dar yarışlarında bütün biniciler oğlan çocuklarıydı; kıyıdan birkaç kilometre içeride kız çocuklarını kullanıyorlardı. Bugün buradaki en küçük, en hafif oğlan Olver'di. Altındaki uzun bacaklı, gri iğdiş at bu avantaja ihtiyaç duyduğundan değil. "Onu öyle güldüreceksin ki ayakta duramayacak." Nalesean ona kaşlarını çattı, ama Mat fark etmedi. Adam, Mat'in asla ilgilenmediği tek şeyin altın olduğunu biliyor olmalıydı. Her zaman kazanmıyordu, ama her zamana yakındı. Zaten, Rüzgâr'ın kazanmasının şans ile bir ilgisi yoktu. Bundan emindi.

Altın onu ilgilendirmiyordu, ama Olver ilgilendiriyordu. Oğlanların kamçılarını atlar üzerinde değil birbirleri üzerinde kullanmasını yasaklayan bir kural yoktu. Şimdiye kadarki bütün yarışlarda, Rüzgâr hemen öne geçip orada kalmıştı, ama Olver incinecek, hatta yalnızca berelenecek olsa bile Mat'e bir daha rahat vermezlerdi. Hancısı Anan Hanım değil, Nynaeve ya da Elayne, Aviendha ya da Birgitte de değil. Eski Mızrağın Kızı ile Elayne'in Muhafızı yaptığı tuhaf kadın, Mat'in anaç duygularla dolup taşacağını beklediği son insanlardı, ama o sırtını döner dönmez oğlanı Gezgin Kadın'dan kaçırıp Tarasin Sarayı'na sokmaya çalışıyorlardı. Bunca Aes Sedai'nin kaldığı bir yer Olver için uygun bir yer değildi; aslında kimse için uygun değildi. Ama oğlan kafasında tek bir şişlikle gelse, Setalle Anan Birgitte ile Aviendha'ya oğlanı alıp götürmeye hiçbir hakları olmadığını söylemek yerine onu bizzat alıp saraya götürürdü. Bir daha yarışmasına izin verilmezse muhtemelen Olver her gece ağlaya ağlaya uykuya dalardı, ama kadınlar bu tür şeyleri asla anlamıyorlardı. Mat bininci kez, Olver ile Rüzgâr'ı ilk kez yarışa götüren Nalesean'a küfretti. Elbette, boş saatlerini

dolduracak bir şeye ihtiyaçları vardı, ama başka bir şey bulabilirlerdi. Kadınların gözlerinde, yankesicilik yapmak bile daha kötü olamazdı.

“Hırsız avcısı geldi,” dedi Nalesean, fişi ceketinin cebine sokarak. Alayla konuştuğu söylenemezdi. “Şimdiye kadar ne de çok işe yaradı. Onun yerine elli asker daha gelirsek daha iyi olurdu.”

Juilin kalabalığın içinde amaçlılıkla yürüyordu. Boyu kadar bir bambu değneği baston gibi kullanan esmer, sert bir adamdı. Kafasında düz tepeli, koni şeklinde bir Tarabon şapkası, bele kadar dar, aşağıda genişleyerek çizmelerine kadar inen, sade yıpranmış ceketi ile, zengin biri olmadığı açıktı. Normalde halatların aşağısına bırakılmazdı, ama şişman bir parayı avucunda zıplatarak atları inceliyormuş gibi yapıyordu. Kâtip korumalarının çoğu kuşkuyla baktılar ona, ama elindeki altın kron Juilin’in geçmesini sağladı.

Hırsız avcısı yanına geldiğinde, “Ee?” dedi Mat ekşi ekşi, şapkasını aşağı çekerek. “Hayır, ben sana söyleyeyim. Yine gizlice saraydan kaçtılar. Yine, kimse gittiklerini görmedi. Yine, nereye gittiklerine dair kimsenin tek bir lanet fikri bile yok.”

Juilin parayı dikkatle ceketinin cebine soktu. Bahse girmeyecekti; eline geçen her bakırı biriktiriyor gibiydi. “Dördü sarayda kapalı bir arabaya bindiler ve ırmakta indiler. Orada bir kayık kiraladılar. Thom takip edip nereye gittiklerini görmek için bir başka kayık kiraladı. Giysilerine bakarak, karanlık ya da nahoş olmayan bir yere gittiler, derim. Ama diğer yandan doğru, asiller çamurda sürünürken bile ipek giyiyor.” Nalesean’a sırıttı. Adam kollarını kavuşturdu ve atlara dalmış gibi yaptı. Juilin’in sırıtışı, dişlerini göstermekten ibaretti. İkisi de Tearlıydılar, ama Tear’da asil ile sıradan insan arasındaki mesafe büyüktü ve iki adam da diğerinin yoldaşlığından memnun değildi.

“Kadınlar!” Yakındaki bazı iyi giyimli kadınlar dönüp, parlak renkli şemsiyeler altından Mat’e yan yan baktılar. Mat kaşlarını çatarak karşılık verdi onlara. İki tanesi güzeldi. Mat gülünç bir şey yapmış gibi, kendi aralarında gülüşerek gevezelik etmeye başladılar. Bir kadın, siz hep aynısını yapacağından emin olana kadar aynı şeyi yapardı, sonra da, sırf sizin aklınızı karıştırmak için bambaşka bir şey yapardı. Ama Rand’a, Elayne’i ve onunla beraber Nynaeve ile Egwene’i güven içinde Caemlyn’e getireceğine dair söz vermişti. Ve Egwene’e, diğer ikisi ile Aviendha’nın Ebou Dar’a güven içinde gitmesini sağlayacağına dair söz vermişti; Elayne’i Caemlyn’e götürmenin bedeli buydu. Neden buraya gelmelerinin

gerektiğini ona söylediklerinden değil; ah, hayır. Lanet şehre geldiklerinden beri ona yirmi kelime etmemişlerdi!

“Güven içinde götüreceğim,” diye mırıldandı kendi kendine, “onları fıçılara tıkıp bir arabaya yüklemem, Caemlyn’e o şekilde götürmem gerekse bile.” Dünya üzerinde, omzunun üzerinden arkaya bakmadan Aes Sedailer hakkında bu şekilde konuşabilen tek erkek o olabilirdi. Belki Rand ve topladığı adamlar bile yapamazdı bunu. Yerinde olduğundan emin olmak için gömleğinin üstünden tilki başı madalyonu yokladı. Yıkanırken bile çıkarmıyordu onu. Bazı kusurları vardı, ama insan hatırlamak istiyordu.

“Kendi başının çaresine bakmayı bilmeyen biri için Tarabon korkunç bir yer olmalı,” diye mırıldandı Juilin. Lime lime ceketler ve eskiden beyaz olan bol pantolonlar içindeki üç peçeli adamın, sopalarını sallayan iki kâtip korumasının önünde yükseltiyi tırmanmasını izledi. Fakirlerin halatların alt tarafına giremeyeceğini söyleyen kural yoktu, ama kâtip korumaları söylüyordu. Mat’i süzen iki güzel kadın, Tarabonluların korumalardan kaçmayı başarıp başaramayacağı üzerine özel bir bahse giriyormuş gibiydi.

“Burada, yağmurdan kaçacak kadar aklı olmayan yeterinden de fazla kadın var zaten,” dedi Mat ona. “İskeleye dön ve Thom’u bekle. Ona söyle, mümkün olan en kısa zamanda ona ihtiyacım var. O aptal kadınların ne peşinde olduklarını bilmem gerek.”

Juilin’in bakışlarının *onu* tam olarak aptal diye nitelendirdiği söylenemezdi. Hem, bir aydan fazla zamandır tam olarak bunu öğrenmeye çalışıyorlardı. Juilin kaçan adamlara son bir bakış fırlattıktan sonra, yine parayı elinde hoplatarak, sallana sallana, geldiği yoldan döndü.

Mat kaşlarını çatarak yarışın yer alacağı yola baktı. Diğer yandaki kalabalıkla arasında elli adım ya vardı ya yoktu ve bazı yüzler gözüne takılıyordu –beli bükülmüş, beyaz saçlı, çengel burunlu bir yaşlı adam. Daha çok tüylerden oluşmuş gibi görünen bir şapkanın altında, keskin yüzlü bir adam. Yeşil ipekler ve altın örgü işlemeler içinde leyleğe benzeyen uzun boylu bir adam. Elbisesinin tepesinden fırlayacakmış gibi görünen, hoş bir tombulluğa sahip, dolgun dudaklı bir genç kadın. Sıcak sürdükçe, Ebou Dar kadınlarının giydiği elbiseler inceliyor, azalıyordu, ama bu kez Mat onlara dikkat etmedi. Şu anda onu endişelendiren kadınları görmeyeli haftalar olmuştu.

Birgitte elini tutacak birine kesinlikle ihtiyaç duymuyordu; bir Boru Avcısı’ydı, onun başına bela olan herhangi biri, başını belaya sokmuş olurdu, Mat’e göre. Ve Aviendha... Ona gereken tek şey şaşı bakan herkesi

hançerlemesine engel olacak birileri idi. Mat'i ilgilendirdiği kadarıyla, Aviendha dilediği herkesi hançerleyebilirdi. Elayne hariç. Lanet Kız-Veliaht ne kadar burnu havalarda dolaşsa da, Rand'ın yanında ay bakışlı bir kıza dönüyordu. Aviendha ondan tarafa bakan bütün erkekleri hançerlermiş gibi davransa da, o da aynısını yapıyordu. Rand genelde kadınları nasıl idare edeceğini bilirdi, ama o iki kadının bir araya gelmesine izin vermesi ayı çukuruna atlamaktan farklı değildi. Kestirmeden felakete gitmekti bu ve neden yıkımla sona ermediği meselesi Mat'i aşıyordu.

Bir sebepten, bakışları keskin yüzlü kadına döndü. Kadın tilki suratlı, ama güzeldi. Nynaeve'in yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu; bu kadar uzaktan çıkartmak zordu, ama Mat kadınlardan da atlardan anladığı kadar iyi anlardı. Elbette, kadınlar sizi atlardan da fena aldatırlardı. İnce. Neden kadın Mat'in aklına saman getiriyordu? Tüylü şapkanın altından görebildiği saçlar siyahtı. Fark etmez.

Birgitte ve Aviendha çoban istemezdi ve normalde Elayne ve Nynaeve hakkında da aynı şeyi söyleyebilirdi Mat. Ne kadar yanlış düşünceli, ısrarcı olsalar da. Ama bunca zamandır gizli kapaklı işler yapmaları aksini gösteriyordu. Anahtar yanlış düşünmekteydi. İşlerine karıştığı için erkekleri paylayan, kovalayan, sonra ihtiyaç duydukları anda yanlarında olmadıkları için onları yine paylayan tiplerdendiler. Mat'e ihtiyaç duyduklarını itiraf edeceklerinden değil; ihtiyaç duydukları anda bile; hayır, onlar değil. Yardım etmek için kılını kıpırdatsan işlerine karışıyor olurdun; hiçbir şey yapmazsan da güvenilmez bir serseri.

Karşıdaki tilki suratlı kadın yine görüş alanına girdi. Saman değil; ahır. Bu daha da mantıksızdı. Mat pek çok genç kadınla ahırlarda güzel anlar yaşamıştı ve bazıları o kadar da genç değildi, ama kadının üzerindeki mavi ipekten elbise düzgün bir kesime sahipti, çenesine kadar gelen yüksek yakası kar gibi beyaz dantellerle bitiyordu ve daha fazla dantel ellerinin üzerine dökülüyordu. Bir leydi; Mat leydilerden ölüm gibi kaçınırdı. Leydiler kibirli olurdu, erkeklerin her emirlerine amade olmalarını beklerlerdi. Mat Cauthon değil. Tuhaf bir şekilde, kadın beyaz tüylerden bir yelpaze ile yelpazeleniyordu. Hizmetçisi neredeydi? Bir hançer. Neden kadın Mat'in aklına hançer getiriyordu? Ve... yangın? En azından yanan bir şey.

Başını iki yana sallayarak önemli olan şeye odaklanmaya çalıştı. Başka adamlara dair, savaşlara ve saraylara, yüzyıllar önce yeryüzünden silinmiş ülkelere dair anılar, Mat'in kendi anılarındaki delikleri, aniden kendi

hayatının inceldiği ya da kaybolduğu yerleri doldurmuştu. Örneğin, Moiraine ve Lan'le birlikte İki Nehir'den kaçtığını açıkça hatırlıyordu, ama Caemlyn'e gelene kadar geçen zamanı hatırlamıyordu. Öncesinde ve sonrasında da bazı boşluklar vardı. Kendi çocukluğuna dair seneler kaybolmuşsa, tanıştığı her kadını hatırlamayı nasıl bekleyebilirdi ki? Belki de kadın ona bin sene, belki daha fazla zaman önce ölmüş bir başkasını hatırlatmıştı; Işık biliyordu ya, sık sık oluyordu bu. Bazen Birgitte bile hafızasını gıdıklıyordu. Eh, şu anda, burada beynini düğüm düğüm eden dört kadın vardı. Önemli olan onlardı.

Nynaeve ve diğerleri ondan, Mat pirelenmiş gibi kaçınıyordu. Beş sefer saraya gitmişti ve onu görmeyi kabul ettikleri tek seferde onunla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduklarını söylemiş, ayakçının teki gibi göndermişlerdi onu. Her şey tek bir sonuca varıyordu. Her neyin peşindeyseler, Mat'in işlerine karışacağını düşünüyorlardı ve Mat böyle bir şeyi ancak onlar kendilerinin tehlikeye atıyorsa yapardı. O kadınlar eksiksiz birer ahmak değildi; sık sık aptallık ediyorlardı, ama tamamen ahmak sayılmazlardı. Onlar tehlike görüyorsa, demek ki tehlike vardı. Bu şehirde, bazı yerlerde, sırf yabancı olmak ya da paranız olduğunu belli etmek bile kaburgalarınıza bir hançer saplanması ile sonuçlanırdı ve zamanında görülmezse yönlendirmek bile engelleyemezdi bunu. Ve Mat, Nalesean, Birlik'ten bir düzine iyi adam, bir de üzerine sarayda, hizmetkâr kısmında oda verilen Thom ile Juilin oturmuş, parmak çeviriyordu. O kalın kafalı kadınlar gırtlaklarını kestireceklerdi. "Elimden geliyorsa değil," diye hırladı Mat.

"Ne?" dedi Nalesean. "Bak. Diziliyorlar, Mat. Işık ruhumu kavursun, umarım haklısındır. O alaca çıldırmış gibi geldi bana; hevesli görünüyor."

Atlar sıçrayarak yere saplanmış uzun sırıkların yanındaki yerlerini alıyorlardı. Sırıkların tepelerine bağlanmış uzun serpantinler sıcak rüzgârla dalgalanıyordu; mavi, yeşil, her renkten, hatta çizgiliydiler. Beş yüz adım uzakta, ezilip sertleşmiş kırmızı kilden yarış yolunun diğer yanında, aynı sayıda, aynı renkleri taşıyan serpantinler taşıyan sırıklar dizilmişti. Her binicinin sağındaki serpantinin rengini taşıyan sırığın çevresinden dönmesi ve atını geri sürmesi bekleniyordu. At sırasının iki ucunda, hemen önlerinde birer kâtip bekliyordu; tombul bir adamla tombul bir kadın, her biri birer beyaz eşarbı havaya kaldırmıştı. Kâtipler bunu sırayla yapıyorlardı ve yarış başladıktan sonra bahis kabul etmiyorlardı.

"Yak beni," diye mırıldandı Nalesean.

“Işık, adam, sakin ol. Senin terzinin gıdısını gıdıklayacaksın, merak etme.” Eşarplar indiği, atlar öne atıldığı zaman, son sözleri bir kükreme ile boğuldu. Nal sesleri bile kalabalığın gürültüsünü delemiyordu. Rüzgâr on adımda öne geçti. Olver hayvanın boynuna uzanmıştı. Gümüş yeleli boz at bir baş arkasından geliyordu. Alaca arkada, grubun içinde kalmıştı. Binicilerin kamçıları çılgınca kalkıp iniyordu.

“Sana boz atın tehlikeli olduğunu söylemiştim,” diye inledi Nalesean. “Her şeyi bahse yatırmamalıydık.”

Mat yanıt vermeye zahmet etmedi. Cebinde bir kese ve biraz da bozukluk vardı. Keseye tohum diyordu; bu sabah ne olursa olsun, o kese varken, içinde birkaç madeni para olsa bile, bir zar oyunu ile tüm servetini geri kazanabilirdi. Yolun yarısına geldiklerinde Rüzgâr hâlâ öndeydi. Boz at arkasındaki atın yaklaşık bir boy önünde koşuyordu. Alaca beşinci sıradaydı. Dönüşten sonrası tehlikeli olacaktı; arkada kalan hayvanların üzerindeki oğlanlar, sırıkları onlardan önce dolananları kamçılayabilirdi.

Atları takip ederken Mat’in bakışları yine keskin bakışlı kadının üzerinden geçti... ve dönüp kadına dikildi. Kalabalığın bağırışları, çığlıkları soldu. Kadın yelpazesini atlara sallayarak heyecanla sıçrıyordu. Mat aniden onu açık yeşil elbise ve zengin işi, gri bir pelerin içinde gördü. Kadın saçlarını köpük köpük dantelle toplamış, eteklerini nazikçe kaldırarak ahırın içinde ilerliyordu. Caemlyn’den çok uzak olmayan bir yerde.

Ateşi düşmüş gibi görünmesine rağmen Rand hâlâ samanların üzerinde, inleyerek yatıyordu. En azından artık, orada olmayan insanlara bağırmıyordu. Mat Rand’ın yanında diz çöken kadını kuşkuyla süzüyordu. Belki iddia ettiği gibi, yardımcı olabilirdi, ama Mat eskisi kadar güvenmiyordu insanlara. Böyle zarif bir hanımın bir köy ahırında ne işi vardı? Ceketinin altına gizlediği yakut kakmalı hançer kabzasını okşarken, neden daha önce güvendiğini merak, etti. Güvenin karşılığını asla alamazdınız. Asla.

“...bir günlük kedi yavrusu kadar zayıf,” diyordu kadın, pelerininin altına uzanırken. “Bence...”

Kadının elinde aniden bir hançer belirdi ve Mat’in boğazına aktı. Hazır olmasa ölecekti Mat. Kendini dümdüz yere atarak, kadının bileğini yakaladı, elini ittirdi. Kıvrık Shadar Logoth hançeri savrularak kadının ince, beyaz boynuna dayandı. Kadın yerinde dondu, derisine dayanan keskin kenara bakmaya çalıştı. Mat kesmek istiyordu. Özellikle de kadının kendi hançerinin ahır duvarına saplandığını gördükten sonra. İnce ucunun

çevresinde siyah bir halka oluşuyordu. Tahtadan yükselen ince, gri bir duman iplikçiği vardı. Tahta tutuşacakmış gibi görünüyordu.

Mat ürpererek elini gözlerinden geçirdi. O Shadar Logoth hançerini taşımak bile onu öldürecekti neredeyse. Anılarındaki deliklerin sebebi o hançerdi, ama onu öldürmeye çalışan bir kadını nasıl unutabilirdi? Bir Karanlıkdostu –kadın bu kadarını itiraf etmişti. Kadını alet odasına kapattıktan sonra onu öldürmeye çalışırken kullandığı hançeri bir kova dolusu suya atmıştı ve su kaynamıştı. Rand ve onu avlayan bir Karanlıkdostu. Mat Ebou Dar'dayken kadının da burada olması, aynı gün yarışlara gelmesi tesadüf olabilir miydi? Yanıt *ta'veren*'liği olabilirdi –Mat bunun hakkında düşünmeyi, lanet Valere Borusu'nu düşünmeyi sevdiği kadar seviyordu ancak– ama gerçek şuydu ki, Terkedilmişler ismini biliyordu. Karanlıkdostlarının Mat Cauthon'u öldürmeye çalıştığı tek yer o ahır olmamıştı.

Nalesean aniden sırtını yumruklamaya başlayınca Mat sendeledi. "Şuna bir bak, Mat! Gökyüzünün ışığı, şuna bir bak!"

Atlar uzaktaki sırıkları dolanmış, dönüyorlardı. Başını uzatmış, yelesi ve kuyruğu uçuşarak koşan Rüzgâr, eyerin bir parçasıymış gibi sırtına yapışmış Olver ile birlikte süzülürcesine yaklaşıyordu. Oğlan, eyerde doğmuş gibi at sürüyordu. Dört boy arkadaki alaca öfkeyle adım atıyordu, binicisi yaklaşmak için boşuna kamçılıyordu hayvanı. Bu şekilde bitiş çizgisini geçtiler. Üçüncü sıradaki at üç boy arkada kalmıştı. Beyaz yeleli boz at en sonda bitirdi. Kaybeden bahisçilerin inlemeleri ve homurdanmaları kazananların bağırışlarını boğdu. Kaybeden fişler beyaz bir yağmur gibi yarış yoluna yağdı. Bir düzine kâtip hizmetkârı, bir sonraki yarıştan önce fişleri toplamak için koşturdu.

"O kadını bulmamız gerek, Mat. Bize olan borcunu ödemeden kaçmaya çalışırsa hiç şaşmam." Mat'in işittiklerine bakılırsa, üyelerinden biri ilk kez böyle bir şey yaptığında bahisçiler loncası epey sert cezalar veriyordu, ikinci sefer ise ölüm cezası, ama bahisçiler asil değildi ve bu Nalesean için yeterliydi.

"Tam şurada, ortalıkta duruyor." Mat bakışlarını tilki yüzlü kadından ayırmadan işaret etti. Kadın bir fişe baktı, onu yere fırlattı, hatta eteklerinin kaldırıp üzerine bastı. Rüzgâr üzerine oynamadığı açıktı. Kadın yüzünü buruşturmaya devam ederek kalabalığın içinden kendine yol açmaya başladı. Mat gerildi. Kadın gidiyordu. "Kazandıklarımızı tahsil et, Nalesean, sonra Olver'i hana geri götür. Okuma yazma dersini kaçırırsa,

Anan Hanım'ın bir daha onu yarışa bırakması için Karanlık Varlık'ın kız kardeşini öpmen gerekir."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Beni öldürmeye çalışmış bir kadın gördüm," dedi Mat omzunun üzerinden.

"Bir dahaki sefere ona bir hediye ver," diye bağırdı Nalesean arkasından.

O beyaz tüylü şapka diğer yandaki kalabalığın içinde bayrak gibi sallanırken kadını takip etmek hiç zor değildi. Toprak yükseltiler, parlak lakeli arabaların ve tahtırevanların dikkatli sürücülerin ve taşıyıcıların bakışları altında beklediği, geniş bir meydana açılıyordu. Mat'in atı Zar, Kadim ve İmanlı Seyisler Loncası üyelerinin koruması altındaki düzinelerce attan biriydi. Ebou Dar'da çoğu şeyin bir loncası vardı. Loncaların sahalarına müdahale edenlerin vay başına gelenler! Mat durdu, ama kadın mevki ya da para sahibi olanları getiren araba ve tahtırevanların yanında geçip gitti. Hizmetçi yok, bir tahtırevan bile yok. Parası olan hiç kimse bu sıcakta yürümezdi. Leydimin işleri iyi gitmemiş miydi?

Gümüş Çayır yüksek, beyaz badanalı şehir duvarının hemen güneyindeydi. Kadın yolda yüz adım kadar yürüyüp geniş, sivri kemerli Moldine Kapısı'ndan içeri girdi. Mat kayıtsız görünmeye çalışarak takip etti. Kapı on boyluk loş bir tünelden oluşuyordu, ama kadının şapkası gelip geçen insanların arasından seçilebiliyordu. Yürümek zorunda olan insanlar nadiren tüy takardı. Şehre giren kadın, nereye gittiğini biliyor gibiydi. Tüyler Mat'in önündeki kalabalıkta, telaşsızca, ama durmaksızın ilerliyordu.

Ebou Dar sabah güneşi altında beyaz beyaz parlıyordu. Demir işi perdelerle örtülü balkonları olan, beyaz sütunlu beyaz saraylar, beyaz badanalı dokumacı dükkânları, balıkçılar ve ahırlarla yanak yanağa duruyordu. Üzerinde hava delikleri olan kepenkleri kemerli pencerelerini saklayan büyük, beyaz evler, önde boyalı tabelalar asılı beyaz hanlarla, canlı boyunların, tavukların, buzağıların, kazların, ördeklerin kesilip çengellere asılmış türdeşlerinin yanı başında şamata kopardığı, uzun çatılarla korunan açık pazarlarla yan yana duruyordu. Taş ya da badana, hepsi beyazdı, yalnızca orada burada, şalgam şeklindeki kubbelerin, çepeçevre balkonlarla çevrili, sivri tepeli minarelerin üzerinde kırmızı, mavi, altın rengi çizgiler görülebiliyordu. Her yerde meydanlar vardı, her birinde normal boyundan büyük bir heykel kaidesi üzerinde yükseliyor ya

da bir çeşme sular sıçratarak sıcaklığı daha da vurguluyordu. Bütün meydanlar insanlarla tıka basaydı. Şehir mülteciler, tüccarlar ve zanaatkârlarla doluydu. Hiçbir sorun çıkarmıyorlar, birilerinin kâr yapmasını sağlıyorlardı. Eskiden Saldaea'nın Arad Doman'a gönderdiği mallar şimdi ırmak aşağı, Ebou Dar'a geliyordu; eskiden Amadicia'nın Tarabon'a gönderdikleri de. Herkes bir ya da bin para için, bugün yiyecek bir lokma yemek için koşturuyordu. Havada asılı kokunun içinde hem parfüm, hem de toz ve ter vardı. Bir şekilde, hava ümitsizlik kokuyordu.

Mavna dolu kanallar şehri bölüyordu. Düzinelerce köprü kanalları aşıyordu. Bazıları öyle dardı ki, iki insanın yan yana geçmesi için sıkışması gerekirdi. Diğerleri öyle genişti ki, üzerine dükkânlar dizilmişti. Mat aniden beyaz tüylü şapkanın o dükkânlardan birinde durduğunu fark etti. O da durunca insanlar yanından geçip yürümeye devam ettiler. Buradaki dükkânlar aslında yalnızca açık, tahtadan barakalardı; gece kapanırken önlerine ağır, keresteden kepenkler indirilecekti. Şimdi yukarı kaldırılmış olan kepenkler, dükkânların tabelalarını taşıyordu. Tüylü şapkanın tepesindeki tabela altından bir terazi ve bir çekiç sergiliyordu; kuyumcular loncasının işareti, ama pek zengin bir üyesine ait olmadığı açıktı. Mat bir anlığına aralanan kalabalığın içinden kadının arkasına dönüp baktığını, sonra telaşla Mat'in sağındaki dar tezgâha döndüğünü gördü. Arkadaki duvarda yüzükler ve muhtelif şekillerde kesilmiş taşlar gösteren tablolar vardı.

"Lordum yeni bir mühür yüzüğü mü arıyordu?" diye sordu tezgâhın arkasındaki kuşa benzeyen adam, eğilerek ve ellerini ovuşturarak. Sıpsıska bir adamdı ve birilerinin mallarını çalması konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bir köşeye sıkıştırılmış taburenin üzerinde, o barakanın içinde dik durmakta güçlük çekecek tek gözlü bir adam oturuyordu. Adamın devasa dizlerinin arasına başına çivi kakılmış uzun bir sopa duruyordu. "Lordumun görebildiği gibi, her tasarımda taş kesebilirim. Parmağınızı ölçmek için deneme yüzükleri de var, elbette."

"Bir tanesini göreyim." Mat gelişigüzel işaret etti; kadın yoluna devam edene kadar burada durmak için bir sebebe ihtiyacı vardı. Tam olarak ne yapacağına karar vermesi iyi olabilirdi.

"Uzun tarzda, güzel bir örnek, Lordum, bugünlerde çok moda. Altın, ama gümüşle de yapabilirim. Neden, bence boyu tam size göre. Lordum bir denemek ister miydi? Lordum oymaların ince detaylarını incelemek isteyebilir. Lordum altın mı tercih ederdi, yoksa gümüş mü?"

Mat, soruların bir kısmına yanıt kabul edileceğini umduğu bir homurtu ile, uzatılan yüzüğü sol elinin işaret parmağına taktı ve koyu renk, oval, oymalı taşı incelermiş gibi yaptı. Aslında tek gördüğü parmağının eklemi kadar uzun olduğu idi. Başını eğerek, kalabalıkta açılan aralıklardan, kadını becerebildiğince izledi. Kadın geniş, düz bir altın kolyeyi ışığa tutuyordu.

Ebou Dar'da Şehir Bekçileri vardı, ama çok etkili bir sınıf değildi, sokaklarda nadiren görünüyorlardı. Mat kadını ihbar edecek olursa, onun sözüne karşı kadının sözü olurdu ve Mat'e inansalar bile, biraz para verirse kadın yürüyüp gidebilirdi. Şehir Bekçileri yargıçlardan da ucuzdu, ama güçlü birileri izlemediği sürece ikisi de satın alınabilirdi ve yeterince altın önerilirse o zaman bile yapılabilirdi bu.

Kalabalık aniden çalkalandı ve bir Beyazpelerin ortaya çıktı. Koni şeklindeki miğferi ve uzun, zincir zırhı gümüş gibi parlıyordu. Adam önünde kendiliğinden açılan yolda güvenle yürürken, altın rengi güneş patlaması deseni ile kar beyazı pelerini arkasında dalgalanıyordu. Pek az kişi Işığın Evlatları'ndan birinin önüne çıkmaya cesaret edebilirdi. Yine de, taş suratlı adamdan kaçan her bakışa karşılık, onayla gülümseyen bir başkası vardı. Keskin yüzlü kadın ona açık açık bakmakla yetinmedi, bir de gülümsedi. Kadına yöneltilen bir suçlama kadını hapse girmesine sebep olabilirdi de olmayabilirdi de, ama Tarasin Sarayı'nda Karanlıkdostları olduğunu anlatan hikâyelerle dolu bir şehrin patlamasına sebep olacak kıvılcım olabilirdi. Beyazpelerinler güruhları kamçılamak konusunda iyiydi ve onlara göre Aes Sedailer Karanlıkdostu idi. Işığın Evladı yanından geçerken kadın kolyeyi, gönülsüzce bıraktı ve gitmek üzere döndü.

"Lordum tarzı beğendi mi?"

Mat irkildi. Sıska adamı ve yüzüğü unutmuştu. "Hayır, istemiyorum..." Kaşlarını çatarak yüzüğü yine çekiştirdi. Yüzük yerinden kıpırdamıyordu!

"Çekmeye gerek yok; taşı çatlatabilirsiniz." Artık potansiyel müşteri olmadığından, Mat "Lordum" da değildi. Adam burnunu çekerek, kaçması olasılığına karşılık keskin bakışlarını ona dikti. "Biraz yağım var. Deryl, yağ çanağı nerede?" koruma gözlerini kırpıştırdı ve yağ çanağının ne olduğunu merak edermiş gibi kafasını kaşıdı. Beyaz tüylü şapka köprünün ucuna kalan mesafeyi yarılamıştı bile.

"Alıyorum," diye terslendi Mat. Pazarlık etmeye zaman yoktu. Cebinden bir avuç dolusu para çıkararak tezgâha çarptı. Çoğu altındı, biraz da gümüş vardı. "Yeter mi?"

Yüzükçünün gözleri irileşti. “Biraz fazla,” dedi titrek bir sesle, kararsızca. Elleri paraların üzerinde duraksadı, sonra iki parmağı ile iki gümüş peniyi Mat’e doğru itti. “Bu kadar?”

“Deryl’e ver,” diye hırladı Mat, lanet yüzük parmağından kayarken. Sıska adam telaşla paraların kalanını avuçluyordu. Alışverişten vazgeçmek için çok geçti. Mat ne kadar fazla ödediğini merak etti. Yüzüğü cebine sokarak Karanlıkdostunun peşinden seğirtti. Şapka görünürlerde yoktu.

Köprünün ucu ikiz heykellerle süslenmişti: bir boydan daha yüksek, beyaz mermerden birer kadın. Her birinin birer göğsü açıktaydı ve birer elleri ile gökyüzünde bir şeye işaret ediyorlardı. Ebou Dar’da, çıplak bir göğüs, açıklığı ve dürüstlüğü simgeliyordu. Mat bakışları görmezden gelerek heykellerden birinin yanına tırmandı ve kolunu heykelin beline dolayarak denge kurdu. Kanal boyunca bir sokak uzanıyordu, iki tanesi ileride açı yaparak uzaklaşıyordu. Hepsi insanlar, yük ve binek arabaları, tahtırevanlarla doluydu. Biri kaba bir sesle, gerçek kadınların daha sıcak olduğunu bağırdı ve kalabalıkta birileri güldü. Beyaz tüyler sağdaki sokakta, mavi lake kaplı bir arabanın arkasında belirdi.

Mat aşağı atladı ve çarptığı insanların küfürlerini duymazdan gelerek kadının peşinden gitti. Tuhaf bir kovalamacaydı. Kalabalığın içinde, devamlı yoluna arabalar çıkarken, sokak düzeyinden şapkayı doğru düzgün göremiyordu. Bir sarayın geniş, mermer basamaklarına tırmanıp bir daha baktı, sonra aşağıya inip kalabalığı itelemeye devam etti. Yüksek bir çeşmenin kenarından bir daha baktı, sonra duvarın dibinde duran bir fıçıya, sonra bir öküz arabasından şimdi indirilmiş bir sandığa tırmandı. Bunca tırmanıp bakma yüzünden, Karanlıkdostuna fazla yaklaşamamıştı. Ama diğer yandan, kadına yetişirse ne yapacağına dair açık bir fikri yoktu hâlâ. Aniden, büyük evlerden birinin önündeki dar korkuluğun üzerine çıktığında, kadını gözden kaybetti.

Çılgınca sokağın iki yanına bakındı. Artık beyaz tüyler kalabalığın içinde sallanmıyordu. Yakında, önünde durduğu eve benzeyen yarım düzine ev, muhtelif boylarda bir sürü saray, iki han, üç meyhane, tabelasında bir bıçak ve bir makas olan bir bıçakçı dükkânı, tabelasına elli tür balık resmedilmiş bir balıkçı, tentelerinin altındaki tezgâhlara halılar açmış iki halı dokumacısı, bir terzi, dört kumaş satıcısı, lake işi eşyalar sergileyen iki dükkân, bir kuyumcu, bir gümüşçü, bir ahır... Liste fazla uzundu. Kadın onlardan herhangi birine girmiş olabilirdi. Ya da hiçbirine. Mat’in görmediği bir dönemeçten dönmüş olabilirdi.

Mat yere atlayarak şapkasını düzeltti ve kendi kendine homurdandı... sonra kadını yolun karşısındaki bir saraya tırmanan geniş merdivenin tepesinde gördü. Öndeki yüksek, yivli sütunlar kadını yarı gizliyordu. Saray çok büyük değildi, yalnızca iki ince minaresi ve kırmızı çizgili, armut şeklinde tek bir kubbesi vardı, ama Ebou Dar sarayları zemin katı her zaman hizmetkârlara, mutfaklara ayırırdı. İyi odalar üst katta, rüzgârı yakalayabilecek yerde olurdu. Daha kadın yaklaşmadan siyah sarı üniformalar giymiş kapıcılar yerlere kadar eğilerek oymalı kapıları açtılar. İçerideki bir hizmetkâr diz kırdı, bir şey söyledi ve kadını sarayın içlerine götürmek için döndü. Kadın burada tanınıyordu. Mat sahip olduğu her şey üzerine iddiaya girebilirdi.

Kapılar kapandıktan sonra, Mat bir süre orada durup sarayı inceledi. Şehirdeki en zengin saraylardan değildi, ama ancak asil biri böyle bir saray yaptırabilirdi. “Kıyamet Çukuru adına, kim yaşıyor burada?” diye mırıldandı sonunda, şapkasını çıkarıp yelpazelenerek. Yürümek zorunda olduğuna göre, kadın değil. Sokaktaki birkaç meyhanede soruştursa öğrenebilirdi. Ve soruları sarayın içinden duyulurdu. Toprağın elinizi kirleteceği kadar kesindi bu.

“Carridin,” dedi biri. Yakında, gölgede aylaklık eden sıska, beyaz saçlı adamdı. Mat ona sorgularcasına baktı ve adam sırıtarak gedik dişlerini sergiledi. Kambur sırtı ve hüzünlü, yıpranmış yüzü güzel, gri ceketine hiç yakışmıyordu. Yakasındaki azıcık dantele rağmen, zor zamanların timsaliydi. “Orada kimin yaşadığını sordun. Chelsaine Sarayı Jaichim Carridin’e kiralandı.”

Mat’in şapkası durdu. “Beyazpelerin büyükelçisinden mi bahsediyorsun?”

“Evet. Ve Işığın Eli’nin Engizisyoncusu.” Yaşlı adam boğuk boğuk parmağı ile gaga burnunun yanına vurdu. İkisi de defalarca kırılmış gibi görünüyordu. “Zorunlu olmadığın sürece rahatsız edeceğin türden bir adam değil ve zorunluyken bile, üç kez düşünmeden yapmaman gerek.”

Mat farkında olmadan “Dağlardan İnen Fırtına”yı mırıldandı. Gerçekten de rahatsız edilecek adam değildi. Beyazpelerinler arasında en pisleri Sorgucular idi. Bir Karanlıkdostu dostu tarafından ziyaret edilen bir Beyazpelerin Engizisyoncusu.

“Teşekkür ederim...” Mat irkildi. Adam kaybolmuş, kalabalık tarafından yutulmuştu. Tuhaf, ama adam tanıdık gelmişti. Belki o eski anılardan süzülen, uzun zaman önce ölmüş bir tanıdık. Belki... Havai Fişekçilerin

geceçiçeği kafasının içinde patlamış gibi dank etti. Çengel burunlu, beyaz saçlı yaşlı adam. O adamı Gümüş Çayır'da görmüştü, Carridin'in kiraladığı saraya giren kadının biraz ötesinde duruyordu. Mat şapkasını elinde çevirerek, huzursuzca saraya kaşlarını çattı. Bataklık'ta bile böyle çamur görülmemişti. Aniden zarların kafasının içinde yuvarlandığını hissetti ve bu her zaman kötü işaretti.

15
Böcekler

Kendine Leydi Shiaine diyen kadın içeri girdiği zaman Carridin başını yazdığı mektuptan hemen kaldırmadı. Üç karınca ıslak mürekkebe saplanmış, boşuna çabalıyordu. Başka her şey ölüyor olabilirdi, ama karıncalar, hamamböcekleri ve her tür haşarat çoğalıyor gibiydi. Carridin dikkatle kurutma kâğıdını yazıya bastırdı. Birkaç karınca için en baştan başlamayacaktı. Bu raporu göndermemesi ya da başarısızlık raporu göndermesi o mürekkebe bulanmış böcekler gibi sonunu getirebilirdi onun da, ama onun midesini sıkıştıran bir başka türden başarısızlıktı.

Yazdıklarını Shiaine'nin okumasından endişe etmiyordu. Kendisi dışında yalnızca iki adamın bildiği bir şifre ile yazmıştı. İş başında bir sürü "Ejderyeminli" çetesi vardı ve her birinin çekirdeği en güvendiği adamlardan oluşuyordu. Haydutlardan ya da gerçekten o pisliğe, al'Thor'a yemin etmiş başkalarından oluşan çeteler de olabilirdi. Bu, sonuncusu Pedron Niall'ın hiç hoşuna gitmeyecekti, ama Altara ile Murandy'yi kan ve kaosa sokma emri onundu. Altara ve Murandy'yi, açık ki bu sözde Yenidendoğan Ejder'in üzerine yıkılacak delilikten ancak Niall ile Işığın Evlatları kurtarabilirdi. Carridin emri yerine getirmişti. Korku her iki ülkeyi de gırtlağından yakalamıştı. Cadıların bu ülkelerde yürüyor olması hikâyeleri fazladan ödül olmuştu. Tar Valon cadıları ve Ejderyeminliler. Genç kadınları kaçıran ve sahte Ejderler çıkaran Aes Sedailer. Alevlere boğulan, ahır kapılarına adamların çivilendiği köyler –artık sokaktaki dedikoduların yarısı bunlar hakkındaydı. Niall memnun olacaktı. Ve daha fazla emir gönderecekti. Carridin'in Elayne Trakand'ı Tarasin Sarayı'ndan kaçırmasını beklemesi mantığı aşıyordu.

Fildişi kakmalı masanın üzerinde, mektuba doğru bir karınca daha yürüdü ve Carridin başparmağını indirerek ezdi onu. Ve bir sözcüğü okunmaz hale getirdi. Bütün raporun baştan yazılması gerekecekti. İçmeyi çok istiyordu. Kapının yanındaki masanın üzerinde kristal bir brendi sürahisi vardı, ama Niall kadının onu içerken görmesini istemiyordu. İç çekmesini bastırarak mektubu kenara ittirdi ve kol yeninden bir mendil çıkarıp elini sildi. “Ee, Shiaine, sonunda ilerleme raporu getirdin mi bana? Yoksa yalnızca para için mi geldin?”

Kadın oturduğu yüksek, oymalı sandalyeden tembel tembel gülümsedi ona. “Arayışla ilgili masraflar var,” dedi, bir Andor asilinin aksanına çok yakın bir aksanla. “Özellikle de soru sorulmasını istiyorsak.”

Çoğu insan Jaichim Carridin’i kalem ucu temizlerken görünce bile huzursuz olurdu. Adamın çelik gibi bir suratı, derine gömülmüş gözleri vardı. Ceketinin üzerine giydiği beyaz yeleğin üzerine hem Işığın Evlatları’nın güneş patlaması, hem de El’in kırmızı çoban asası işlenmişti. Mili Skane değil. Kadının gerçek adı buydu, ama Carridin’in bunu bildiğini bilmiyordu. Beyazköprü yakınlarında bir köyde, bir eyercinin kızı olarak, on beş yaşında Beyaz Kule’ye gitmişti. Kadının sır sandığı bir başka gerçek. Cadılar ona yönlendirmeyi öğrenemeyeceğini söylediği için Karanlığın Dostu olmak, en iyi başlangıçlardan sayılmazdı, ama daha bir sene dolmadan kadın Caemlyn’de bir çember bulmakla kalmamış, aynı zamanda ilk cinayetini işlemişti. Takip eden yedi sene içinde on dokuz tane daha eklemişti. Bulunabilecek en iyi kiralık katillerden biri ve herkesi, her şeyi bulabilecek bir avcıydı. Carridin bu kadarını, kadın ona gönderildiğinde öğrenmişti. Artık kadına rapor veren bir çember vardı. Çoğu gerçek asillerdi ve hemen hepsi daha yaşlıydı, ama Yüce Efendi’ye hizmet edenler arasında bunların ikisi de önemli değildi. Carridin için çalışan bir başka çember, tek gözlü, dişsiz, senede yalnızca bir kez banyo yapan, yaşlılıktan boğum boğum olmuş bir dilenci tarafından yönetiliyordu. Koşullar farklı olsaydı Carridin’in kendisi de İhtiyar Cully’nin önünde diz çökerdi. Leş kokulu serseri bundan başka ismi olmadığını söylüyordu. Mili Skane İhtiyar Cully’nin önünde yaltaklanıyordu, elbette, asil ya da değil, kadının çemberindeki her dost da öyle. Sefil dilenci odaya girse “Leydi Shiaine”nin hemen dizleri üzerine çökecek olması, ama Carridin’in karşısında bacak bacak üzerine atarak, gülümseyerek ve işini bitirip gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi terlikli ayağını sallayarak oturması Carridin’i sinirlendiriyordu. Kadına, İhtiyar Cully’nin bile yaltaklanacağı biri

tarafından, Carridin'e eksiksizce itaat etmesi emredilmişti, dahası Carridin başarılı olmaya çılgınca ihtiyaç duyuyordu. Niall'ın entrikaları toza dönse de olurdu, ama bu değil.

"Üstlendikleri görevleri başarıyla tamamlayanlar için pek çok şey affedilebilir," dedi Carridin, kalemi fildişi kalemliğe bırakıp sandalyesini arkaya iterek. Uzun boylu bir adamdı ve tehditkâr bir tavırla kadının tepesine dikilmişti. Duvardaki yaldız çerçeveli aynaların güçlü, tehlikeli bir adam şekli yansıttıklarının farkındaydı. "Hatta bilgi için kullanılması gereken parayla ödenmiş elbiseler, süsler, kumar masrafları bile." O sallanan ayak bir anlığına durdu, sonra yine başladı, ama kadının gülümsemesi zorlama, yüzü solgundu. Çemberi kadına hemen itaat ederdi, ama Carridin emredecek olsa onu topuklarından asıp canlı canlı derisini yüzerlerdi. "Çok şey beceremedin, değil mi? Aslında, hiçbir şey becerememiş gibisin."

"Çok iyi bildiğiniz gibi, bazı güçlükler var," dedi kadın nefes nefese. Ama Carridin'in gözlerine bakmayı başardı.

"Bahaneler. Bana aştığın güçlüklerden bahset, takılıp düşmene sebep olanlardan değil. Bunda başarısız olursan düşüşün uzun sürebilir." Sırtını dönerek en yakın pencereye yürüdü. Kendisinin düşüşü de uzun sürebilirdi ve kadının onun gözlerine bakarak bir şeyler okuması riskine girmek istemiyordu. Yatık güneş ışınları süslü, taş perdeden süzülüyordu. Yeşil beyaz seramikli zemini ve parlak mavi duvarları ile yüksek tavanlı oda, sarayın kalın duvarları arkasında göreceli olarak serindi, ama dışarıdaki sıcak yakındaki pencerelerden içeri sızıyordu. Carridin odanın karşısındaki brendiyi hissedebiliyordu neredeyse. Kadının bir an önce gitmesini diliyordu.

"Lord Carridin, Güç nesneleri hakkında kime açık açık soru sordurabilirim? Bu gerçekten sorulara yol açar. Hem, hatırlayacağınız gibi, şehirde Aes Sedailer var."

Carridin kıvrımlı oymalar arasından aşağıdaki sokağa bakarken kokuya karşı burnunu kırıştırdı. Oraya her türden insan doluşmuştu. Saçlarını iki örgü yapmış, sırtına kıvrık kılıç asmış bir Arafelli tek kollu bir dilenciye para attı. Dilenci paraya kaşlarını çattıktan sonra onu paçavralarının altına tıktı ve gelip geçene yalvarmaya devam etti. Yırtık, parlak kırmızı ceket ve daha da parlak, sarı pantolon içinde bir adam, bir kumaş topunu göğsüne bastırarak koşar adım bir dükkândan çıktı. Eteklerini dizlerinin üzerine çekmiş, sarı saçlı bir kadın bağıra çağıra takip etti ve sopasını sallayarak

arkasından gelen iri yarı korumayı arkada bıraktı. Kapısına tefecilerin altın paraları ve açık eli resmedilmiş, kırmızı lake kaplı bir arabanın sürücüsü kırbacını kanvas kaplı bir arabanın sürücüsüne doğru salladı. İki arabanın atları birbirine girmişti ve ikili sokağı küfürlerle dolduruyordu. Pis sokak çocukları harap durumda bir arabanın arkasına çöktüler ve köyden gelmiş, büzülmüş meyveleri kapmaya başladılar. Peçeli, siyah saçları ince ince örülmüş Tarabonlu bir kadın kalabalığı ittirerek geçti. Vücudunu utanmazca saran tozlu, kırmızı elbisesi bütün erkeklerin bakışlarını çekiyordu.

"Lordum, bana zaman vermelisiniz. *Zorunlusunuz!* İmkânsızı yapamam, özellikle de birkaç gün içinde."

Hepsi pislikti. Altın arayıcıları, Boru Avcıları, hırsızlar, mülteciler, hatta Tenekeciler. Bir isyan başlatıp bunca pisliği temizlemek kolay olurdu. Her zaman ilk hedef dışarlıklılar olurdu, yolunda gitmeyen her ne ise suçlanacak olan ilk kişiler onlar olurdu. Aynı zamanda, garezlerin yanlış tarafında olma talihsizliğine uğramış komşular, bitki ve tedavi satan kadınlar ve arkadaşı olmayan, özellikle de yalnız yaşayan insanlar. Doğru düzgün idare edildiği zaman, bu tür şeyler ne kadar idare edilebiliyorsa, iyi bir isyan Tarasin Sarayı'nı yakıp kül ederdi. Tylin denen o faydasız hatun ve cadılar da içinde. Carridin aşağıda çalkalanan kalabalığa dik dik baktı. İsyanlar ele avuca sığmama eğiliminde olurdu; Şehir Bekçileri titreyip kendilerine gelebilir, birkaç gerçek Dost kaçınılmaz olarak yakalanabilirdi. Carridin yakalananların, avlanmakta kullandığı çemberlerden olmasını göze alamazdı. Aynı zamanda, birkaç günlük isyan bile işlerini duraksatırdı. Tylin buna değecek kadar önemli değildi; aslında, hiç önemi yoktu. Hayır, henüz değil. Niall'ı hayal kırıklığına uğratmayı göze alabilirdi, ama gerçek efendisini değil.

"Lord Carridin..." Shiaine'nin sesine bir meydan okuma tınısı gelmişti. Carridin kadının için için kaynamasına çok fazla izin vermişti. "Lord Carridin, çemberimden bazıları neden aradığımızı..."

Carridin kadına haddini bildirmek için dönecek oldu –başarıya ihtiyacı vardı, bahanelere ve sorulara değil!– ama gözleri sokağın çaprazında duran genç bir adama takılınca sesi solup gitti. Adamın üzerinde mavi bir ceket, kollarında ve klapalarında iki asile yetecek kadar kırmızı altın işleme vardı. Çoğu erkekten daha uzun boyluydu ve kamburu çıkmış, beyaz saçlı bir adamla konuşurken geniş siperli bir şapka ile yelpazeleniyor, boynundaki eşarbı düzeltiyordu. Carridin o genç adamı tanıyordu.

Aniden başına düğümlü bir halat bağlanmış, gittikçe sıkılıyormuş gibi hissetti. Bir anlığına kırmızı maske arkasında gizlenmiş bir yüz görüş alanını kapladı. Gece karası gözler ona bakıyordu, sonra sonsuz alevlerle dolu mağaralara dönüştüler, ama hâlâ ona bakıyorlardı. Kafasının içinde, dünya ateşle patladı, çağlayan imgeler Carridin'i ezdi, çığlıkların ötesine sürükledi. Havada üç genç adam şekli desteksizce durdu ve içlerinden biri parlamaya başladı. Sokaktaki adamın şekli. Şekil gittikçe daha parlak hal aldı, öyle ki canlı gözlerini kavurup küle döndürürdü, daha da parladı, kavurdu. Kıvrık, altından bir boru yaklaştı, haykırışı ruhunu çekiştirdi, sonra altın ışıktan bir halka halinde çaktı, Carridin'i yuttu, dondurdu; öyle ki ismini hatırlayan son zerresi bile kemiklerinin kıymık kıymık parçalanacağından emindi. Yakut uçlu bir hançer ona doğru fırladı, kıvrık ucu gözlerinin arasına çarptı ve saplandı, derinlere gitti, öyle ki altın kaplama kabza tamamen kayboldu ve Carridin, önceden giden şeyin acı olduğu düşüncelerini silip atan bir ıstırap tanıdı. Nasıl yapılacağını hatırlasa, uzun zaman önce terk ettiği Yaratıcı'ya dua ederdi. Nasıl yapılacağını hatırlasa, insanların çığlık attığını, kendisinin insan olduğunu bir hatırlasa, çığlık atardı. Sürdü, sürdü, daha, daha fazlası geldi...

Bir elini alnına kaldırdı ve neden titrediğini merak etti. Başı da ağrıyordu. Bir şey vardı... Aşağıdaki sokağa bakarak irkildi. Göz açıp kapayana kadar her şey değişmişti, insanlar farklıydı, yük arabaları hareket ediyordu, renkli binek arabaları ve tahtırevanlar birbirlerinin yerini alıyordu. Daha da kötüsü, Cauthon gitmişti. Carridin koca brendi sürahisini başına dikmek istiyordu.

Aniden Shiaine'nin konuşmayı bıraktığını fark etti. Kadına haddini bildirmek için döndü.

Kadın bir eli sandalyenin kolunda, diğerini bir jestle kaldırmış, doğrulma eylemi içinde öne eğilmişti. Dar yüzü hırçın bir meydan okuma ile donmuştu, ama Carridin'e bakarak değil. Kadının nefes aldığından emin değildi Carridin. Kadını zar zor fark etti.

"Düşünüyor muydun?" dedi Sammael. "Benim için bulmaya geldiğin şey hakkında düşündüğünü umabilir miyim en azından?" Adamın boyu ortalamadan biraz fazlaydı, Illian tarzında, yüksek yakalı bir ceket giymiş, kaslı, sağlam yapılı bir adamdı. Ceketi altın işlemelerle öyle kaplanmıştı ki kumaşın yeşil olduğunu seçmek zordu, ama Terkedilmişlerden birinin verdiği azametten fazlası vardı adamda. Mavi gözleri kış ortasından daha soğuktu. Yüzünde, altın rengi saçlarından kare şeklinde kesilmiş sakalına

kadar uzanan kıpkırmızı bir yara izi vardı ve adama yakışan bir süse benziyordu. Sammael yoluna çıkan her şeyi kenara süpürür, ezer ya da yok ederdi. Carridin, adam yalnızca tesadüfen karşılaştığı biri olsa bile Sammael'in midesini suya çevirebileceğini biliyordu.

Telaşla pencereden uzaklaşarak Terkedilmiş'in önünde diz üstü çöktü. Tar Valon cadılarından iğreniyordu; aslında, Tek Güç kullanan, bir zamanlar dünyayı kırmış bir şeyle uğraşanlardan, sıradan ölümlülerin dokunamadığı bir gücü kullananlardan nefret ediyordu. Bu adam da Güç kullanıyordu, ama Terkedilmişlere sıradan ölümlü denemezdi. Belki ölümlü bile değildiler. Ve eğer Carridin iyi hizmet ederse, o da ölümlü olmayacaktı. "Büyük Efendi, Mat Cauthon'u gördüm."

"Burada mı?" Tuhaf bir şekilde, Sammael bir anlığına şaşırmış göründü. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve bir kelime yakalamış olan Carridin'in yüzündeki kan çekildi.

"Büyük Efendi, biliyorsunuz, ben asla ihanet..."

"Sen mi? Aptal! O yürek yok sende. Gördüğün kişinin Cauthon olduğundan emin misin?"

"Evet, Büyük Efendi. Sokakta. Onu yine bulabileceğimden eminim."

Sammael ona bakarak kaşlarını çattı, sakalını okşadı, Jaichim'e bakarken daldı. Carridin önemsizlik duygusundan hoşlanmazdı, özellikle de doğru olduğunu bilirken.

"Hayır," dedi Sammael sonunda. "Seni ilgilendirdiği kadarıyla en önemli şey, *tek şey* arayışın. Cauthon'un ölmesi iyi olurdu kuşkusuz, ama dikkatleri buraya çekecekse değil. O dikkatler şimdiden burada ise, Cauthon arayışına ilgi duymaya başlarsa ölür, ama aksi halde, bekleyebilir."

"Ama..."

"Beni duymadın mı?" Sammael'in yara izi gülümsemesini yüzünün bir yanında bir hırlamaya dönüştürdü. "Geçenlerde kız kardeşin Vanora'yı gördüm. Başta pek iyi görünmüyordu. Çığlık atıyor, ağlıyor, devamlı seğiriyor ve saçlarını yoluyordu. Myrddraallerin ilgisine maruz kalmak kadınları erkeklerden daha kötü etkiliyor, ama Myrddraaller bile bir yerlerde zevk bulmalıdır. Kız kardeşinin uzun süre acı çekmesinden endişelenmene gerek yok. Trolloclar her zaman açtır." Gülümseme soldu; adamın sesi taş gibiydi. "İtaatsizlik edenler de kendilerini kazanın içinde bulabilir. Vanora gülümsüyor gibiydi, Carridin. Bir ateşin üzerinde, şişe geçirilmiş dönerken sen de gülümseyebilir misin, sence?"

Carridin elinde olmadan yutkundu ve Vanora için duyduğu acıyı bastırdı. Kız kardeşi her zaman gülerdi, atlar konusunda becerikliydi, başkalarının yürümeye korktuğu yerde dörtnala koştururdu onları. Carridin'in en sevdiği kız kardeşi idi, ama o ölmüştü ve kendisi yaşıyordu. Dünyada merhamet diye bir şey varsa, kız kardeşinin neden öldüğünü öğrenmemişti. "Hizmet ve itaat etmek için yaşıyorum, Büyük Efendi." Carridin korkak olduğunu düşünmezdi, ama hiç kimse Terkedilmişlere itaatsizlik etmezdi. En azından birden çok kez etmezdi.

"O zaman istediğim şeyi bul!" diye kükredi Sammael. "Şehir denen bu *kjasic* sinek pisliğinde bir yerde olduğunu biliyorum! *Ter'angreal*'ler, *angreal*'ler, hatta *sa'angreal*'ler var! İzlerini sürdüm! Şimdi sen onları bulacaksın, Carridin. Sabrımı zorlama benim."

"Büyük Efendi..." Carridin kuruyan ağzını oynattı. "Büyük Efendi, burada cadılar var... Aes Sedailer. Kaç tane olduklarından emin olamıyorum. Bir fısıltı duyarlarsa..."

Sammael elini sallayarak onu susturdu ve ellerini arkasında kenetleyerek hızlı adımlarla, üç kez ileri geri yürüdü. Endişeli görünmüyordu, yalnızca... düşünüyordu. Sonunda başını salladı. "Sana bu *Aes Sedailerle* ilgilenecek... birini... göndereceğim." Kısa bir kahkaha attı. "Keşke yüzlerini görebilsem. Pekâlâ. Biraz daha zamanın var. Ondan sonra, belki bir başkasına fırsat tanınır." Shiaine'nin saçlarından bir tutamı kaldırdı; kadın hâlâ kıpırdamıyordu; gözleri kırpılmıyordu. "Bu çocuk böyle bir fırsatın üzerine atlar kuşkusuz."

Carridin bir korku sancısı ile mücadele etti. Terkedilmişler sizi yükselttikleri kadar hızlı indirebilirlerdi ve bunu sık sık yaparlardı. Başarısızlık asla cezasız kalmazdı. "Büyük Efendi, sizden istediğim iyilik. Eğer öğrenmeme izin verirseniz... Siz... belki?.."

"Sende pek az şans var, Carridin," dedi Sammael, bir başka gülümseme ile. "Emirlerimi yerine getirirken daha fazlasını edineceğini umsan iyi olur. Öyle görünüyor ki, birileri en azından Ishamael'in emirlerinden bazılarının hâlâ uygulandığından emin oluyor." Adam gülümsüyordu, ama hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Belki yalnızca yara izi yüzündendi. "Onu hayal kırıklığına uğrattın ve bu yüzden ailenin tamamını kaybettin. Artık seni yalnızca benim elim koruyor. Uzun zaman önce, bir kez üç Myrddraal'in bir adamı karısını ve üç kızını teker teker teslim etmeye zorladığını, sonra adamı önce sağ bacağını, sonra sol bacağını, sonra kollarını kesmeleri, sonra gözlerini oymaları için yalvarttıklarını gördüm."

Son derece sıradan, sohbet tonu bu anlatıyı bağırışlardan, hırlamalardan daha da kötü kılıyordu. “Adamı, onları bir şeyler almaya ikna etmek için ne kadar yalvartabilecekleri, onlar için bir oyundu, anlıyorsundur. Dilini en sona bıraktılar, elbette, ama o sırada pek bir şeyi kalmamıştı zaten. Oldukça güçlü bir adamdı, yakışıklı ve ünlü. Kıskanılan biri. Sonunda Trollocların önüne attıkları yığını kimse kıskanmazdı. Ne sesler çıkardığına inanmazsın. İstediğim şeyi bul, Carridin. Elimi çekersem bundan hiç hoşlanmazsın.”

Aniden havada, Terkedilmiş’in hemen önünde dikey bir ışık çizgisi belirdi. Bir şekilde döner, genişler, bir kareye... bir deliğe dönüşür gibi göründü. Carridin’in ağzı açık kaldı. Havada bir delikten içeri bakıyor, gri sütunlar ve yoğun bir sisle dolu bir yer görüyordu. Sammael delikten geçti ve açıklık kapandı, parlak ışık çizgisi kayboldu, geriye yalnızca Carridin’in gözlerinde parlayan mor bir çakma bıraktı.

Carridin sallanarak ayağa kalktı. Başarısızlık her zaman cezalandırılırdı, ama Terkedilmişlerden birine itaatsizlik eden hiç kimse hayatta kalmazdı.

Aniden Shiaine hareket etti, doğrulma hareketini tamamladı. “Beni dinle, *Bors,*” diye başladı, sonra o yerinde donmadan önce Carridin’in önünde durduğu pencereye bakarak sustu. Gözleri kaydı, adamı buldu ve kadın yerinde sıçradı. O gözlerin nasıl irileştiğine bakarak, Carridin Terkedilmişlerden biri olabilirdi.

Terkedilmişlere itaatsizlik eden kimse hayatta kalmazdı. Carridin ellerini şakaklarına bastırdı. Kafası patlamak üzere gibi geliyordu. “Şehirde bir adam var, Mat Cauthon. Onu...” Kadın hafifçe irkildi ve adam kaşlarını çattı. “Onu tanıyor musun?”

“İsmini duydum,” dedi kadın ihtiyatla. Ve öfkeyle, olduğunu söyleyebilirdi Carridin. “Al’Thor ile bağlantılı pek az kişi uzun süre tanınmadan kalabilir.” Adam yaklaştı. Kadın kendini korumak istercesine kollarını kavuşturdu ve gözle görünür bir çaba ile yerinde kaldı. Hırpani bir çiftçi çocuğun Ebou Dar’da ne işi var? Nasıl buraya?..”

“Aptalca sorularla beni rahatsız etme, Shiaine.” Carridin’in başı hiç böyle ağrımamıştı; asla. Kafatasına, gözlerinin arasından bir hançer saplanıyordu sanki. Hiç kimse hayatta kalmazdı. “Çemberini hemen Cauthon’u bulmakla görevlendireceksin. Hepsini.” İhtiyar Cully bu gece gelecekti, ahırların arkasından gizlice girecekti; başkaları da olacağını kadının bilmesi gerekmiyordu. “Yoluna başka hiçbir şey çıkmayacak.”

“Ama sanmıştım ki...”

Carridin onu boğazından yakalayınca sustu kadın. Shiaine'nin elinde ince bir hançer belirdi, ama Carridin onu koparıp aldı. Kadın kıvrandı, büküldü ama Carridin onun yüzünü masaya ittirdi, kadının yüzü Pedron Niall'a yazdığı, ama berbat olan mektubun üzerindeki ıslak mürekkebi dağıttı. Tam kadının gözlerinin önüne inen hançer kadını dondurdu. Tesadüf eseri, kâğıdı delen sivri uç bir karıncayı da bacağından yakalamıştı. Karınca, kadın gibi boşuna çabaladı.

"Sen bir böceksin, Mili." Carridin'in başındaki ağrı, sesinin hırıltı gibi çıkmasına sebep oluyordu. "Bunu artık anlasan iyi olur. Bir böceğin bir diğerinden farkı yoktur ve eğer bir tanesi iş görmezse..." Kadının gözleri Carridin'in başparmağının inmesini izledi. Ve Carridin karıncayı dümdüz ettiğinde kadın irkildi.

"Hizmet ve itaat etmek için yaşıyorum, efendim," diye nefes verdi kadın. Bunu, Carridin'in onları birlikte gördüğü her seferinde, Carridin'e söylemişti, ama o ana kadar Carridin'e söylememişti.

"Nasıl itaat edeceğini anlatayım..." İtaatsizlik eden kimse hayatta kalmazdı. Hiç kimse.

16
Yanağa Bir Temas

Tarasin Sarayı parlak mermer ve beyaz badanadan oluşan bir yığındı. Beyaza boyanmış demir işinden perdelerle örtülmüş balkonları, yerden dört kat yukarıda, sütunlu yürüyüş yolları vardı. Sivri kubbelerin çevresinde güvercinler dönüyor, yüksek, balkonlarla çevrili, kırmızı yeşil seramiklerden çizgilerle süslü minareler güneş altında parlıyordu. Sarayın keskin kemerli kapıları muhtelif avlulara açılıyor, başka kapılar bahçeleri gizleyen yüksek duvarı deliyordu. Mol Hara Meydanı tarafındaki, on boy genişliğinde, kar beyazı basamaklar, balkon perdelerindeki gibi kıvrımlı desenlerle işlenmiş, dövülmüş altınla kaplanmış dev kapılara tırmanıyordu.

O kapıların önünde bir düzine kadar nöbetçi dizilmiş, güneş altında terliyorlardı. Yeşil ceketlerinin üzerine yaldızlı plaka zırhlar geçirmişler, bol, beyaz pantolonlarını koyu yeşil çizmelere tıkmışlardı. Pırıldayan, altın miğferlerinin çevresine yeşil sicimlerle, bükülmüş, beyaz kumaşlar tutturmuşlar, sicimlerin uçlarını sırtlarına sarkıtmışlardı. Kargılı baltaları, hançer kınları ve kısa kılıçları bile altınla parlıyordu. Savaşacak değil, seyredilecek nöbetçiler. Ama diğer yandan, Mat merdivenin tepesine ulaştığında adamların ellerinde kılıç kullananların nasırlarından gördü. Önceden hep ahır avlularından girmeyi ve geçerken saray atlarını incelemeyi tercih etmişti, ama bu sefer bir lord gibi girecekti içeri.

“Işık’ın inayeti buradaki herkesin üzerinde olsun,” dedi nöbetçilerin subayına. Adam kendisinden fazla büyük görünmüyordu. Ebou Darlılar nazik insanlardı. “Nynaeve Sedai ile Elayne Sedai için bir mesaj bırakmaya geldim. Ya da, eğer geri dönmüşlerse, bizzat ellerine teslim etmek için.”

Subay ona bakakaldı, şaşkın şaşkın basamaklara döndü. Sivri miğferindeki altın sicim ve yeşil renk, Mat’in bilmediği bir tür rütbeye

sahip olduğunu gösteriyordu ve adam baltalı kargı yerine yaldızlı bir değnek taşıyordu. Değneğin ucu sivriydi ve üvendire gibi, bir çengelle sona eriyordu. Adamın ifadesine bakılırsa, şimdiye kadar hiç kimsenin bu taraftan geldiğini görmemişti. Mat'in ceketini inceledi, gözle görülür bir biçimde düşündü, taşındı ve sonunda Mat'e gitmesini söyleyemeyeceğine karar verdi. İçini çekerek Mat'in takdisine bir yanıt mırıldandı ve Mat'in ismini sordu. Büyük kapılardan birinin üzerindeki küçük kapıyı ittirdi ve onu büyük bir giriş holüne aldı. Bulutları ve bir güneşi ile eksiksiz bir gökyüzü resmedilmiş bir kubbeli tavan altındaki hol, beş taş korkuluklu balkonla çevrilmişti.

Nöbetçinin şıklayan parmakları beyaz elbiseli, ince, genç bir hizmetkâr kadın çağırdı. Kadının eteğinin sol kenarı yukarı çevrilerek dikilmiş, kadının yeşil iç etekliklerini teşhir ediyordu. Sol göğsüne yeşil bir Çapa ve Kılıç simgesi işlenmişti. Kadın kırmızı mavi mermer zeminde şaşkın şaşkın koşturdu, Mat'e ve subaya ayrı ayrı diz kırdı. Kısa, siyah saçları ipeksi, zeytin rengi teni olan tatlı, güzel bir yüzü çevreliyordu. Üniformasının yakasında, Ebou Dar'da asiller hariç bütün kadınların elbiselerindeki gibi dar ve derin bir dekolte vardı. Bu sefer Mat hiç fark etmedi. Aes Sedailerin Ebou Dar'da popüler olmadıkları söylenemezdi tam olarak, ama çoğu Ebou Darlı bir Aes Sedai'den kaçınmak için epey çaba harcardı.

"Evet, Kılıç-Teğmeni?" dedi kadın, yine diz kırarak. "Elbette, Kılıç-Teğmeni. Lütfen beni takip eder misiniz, Lordum?" Söz konusu lord takip etti.

Dışarıda, Ebou Dar beyaz beyaz parlıyordu, ama içeride renkler çılgınca saçılmıştı. Sarayın geniş koridorları kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Yüksek tavanın mavi, duvarların sarı olduğu yerler vardı; duvarların açık kırmızı, tavanın yeşil olduğu yerler de. Her dönemeçte renkler değişiyordu ve kombinasyonlar Tenekeciler dışında herkesin gözünü kamaştıracak nitelikteydi. Mat'in çizmeleri, iki, üç, bazen dört renkli elmaslar, yıldızlar, üçgenler oluşturan seramiklerin üzerinde yüksek sesle çınlıyordu. Koridorların kesiştiği her yerde minik seramiklerden mozaikler yapılmıştı; girift kıvrımlardan ve halkalardan desenler. Duvara asılmış birkaç ipek halı deniz manzaraları betimliyordu, kemerli nişler kesme kristal çanaklar, küçük heykeller, nerede olsa epey para edecek sarı Deniz Halkı porselenleri teşhir ediyordu. Zaman zaman üniformalı bir hizmetkâr, genellikle altın ya da gümüş bir tepsi taşıyarak sessizce yanlarından seğirtiyordu.

Normalde bu zenginlik gösterisi Mat'i rahat ettirirdi. Her şeyden önce, bir yerde para varsa, bir kısmı da onun parmaklarına yapışabilirdi. Ama bu sefer sabırsızlanıyordu ve sabırsızlığı her adımda artıyordu. Zarların kafasında bu şiddetle döndüğünü hissettiği son seferde, üç yüz askeri ile birlikte, önündeki sırtta Gaebril'in Beyaz Aslanlarından bin kadarı ve arkasındaki yoldan gelen bin askerlik bir başka birliğin arasında bulmuştu kendini. Halbuki tek yapmaya çalıştığı bütün bu kargaşadan uzaklara at sürmekti. O seferinde diğer adamların anıları ve hak ettiğinden daha fazla şans sayesinde doğranmaktan kurtulmuştu. Zarlar her zaman tehlike anlamına geliyordu, bir de henüz çıkartamadığı bir başka şey. Kafasının çatlatılacağı fikri yeterli değildi; bir iki seferinde öyle bir olasılık da yoktu, ama en çok rastladığı sebep Mat Cauthon'un görkemli bir biçimde ölmesi olasılığı olmuştu. Tarasin Sarayı'nda bu pek olası değildi belki, ama herhangi bir şeyin olası olmaması zarları yok etmiyordu. Mat mesajını bırakacak, fırsat bulabilirse Nynaeve ile Elayne'i enselerinden yakalayacak, onlara kulaklarını kızartacak nitelikte bir söylev çekecek, sonra çekip gidecekti.

Önünde süzülürcesine yürüyen genç kadın ondan biraz daha yaşlı, kısa, boğa gibi bir hizmetkâr adamın önünde durdu. Adamın üzerinde beyaz, dar pantolon, geniş kollu beyaz gömlek ve beyaz bir diskin içine işlenmiş, Mitsobar Evi'nin Çapa ve Kılıcı armasını taşıyan uzun, yeşil yelek giymişti. "Jen Ejendi," dedi kadın, bir kez daha diz kırarak, "bu Lord Mat Cauthon. Şerefli Elayne Aes Sedai ile şerefli Nynaeve Aes Sedai için bir mesaj bırakmak istiyor."

"Pekâlâ, Haesel. Sen gidebilirsin." Adam Mat'e eğildi. "Beni takip etmeniz mümkün mü, Lordum?"

Jen onu, onun yaşlarına yaklaşan esmer, sert yüzlü bir kadına götürdü. "Carin Hanım, bu Lord Mat Cauthon. Şerefli Elayne Aes Sedai ile şerefli Nynaeve Aes Sedai için bir mesaj bırakmak istiyor."

"Pekâlâ, Jen. Sen gidebilirsin. Beni takip etmeniz mümkün mü, Lordum?"

Carin Mat'i, korkulukları sarı kırmızı boyanmış geniş, mermer merdivenlerden çıkardı ve Matilde adlı sıska bir kadına teslim etti. Matilde onu Bren adlı tıknaz bir adama, o da Madic adlı kelleşmeye yüz tutmuş bir adama aktardı. Her biri bir öncekinden daha yaşlıydı. Beş koridorun bir tekerleğin çubukları gibi birleştiği yerde, Madic Mat'i Laren adlı tombul bir kadına teslim etti. Laren'ın şakakları kırlaşmaya başlamıştı ve azametli bir

hali vardı. Carin ve Matilde gibi, o da Ebou Darlıların evlilik hançeri dediği şeyi taşıyordu. Hançer, kadının boynuna tam oturan bir kolyeden, kabza yukarı, kadının tombul göğüslerinin arasına sarkıyordu. Kabzada, ikisi kırmızı yuvalara yerleştirilmiş beş beyaz taş, biri siyahla çevrili dört kırmızı taş vardı. Taşlar kadının dokuz çocuğundan üçünün öldüğünü ve ölen iki oğulun da düellolarda hayatlarını kaybettiğini söylüyordu. Laren Mat'e diz kırdı ve koridorlardan birinde süzülmeye başladı, ama Mat çabucak kadının kolunu yakaladı.

Kadın Mat'in eline bakarken kara kaşlarını hafifçe kaldırdı. Evlilik hançeri dışında silahı yoktu, ama Mat yine de kadını hemen bıraktı. Gelenekler kadının o hançeri yalnızca kocası üzerinde kullanabileceğini söylüyordu, ama zorlamanın da âlemi yoktu. Ama Mat sesini yumuşatmadı. “Bir not bırakmak için daha ne kadar yürümem gerekiyor? Bana odalarını göster. İki Aes Sedai'yi bulmak o kadar da zor olmasa gerek. Burası lanet Beyaz Kule değil.”

“Aes Sedai mi?” dedi bir kadın arkasından, ağır bir Illian aksanı ile. “İki Aes Sedai arıyorsan iki Aes Sedai buldun.”

Laren'ın yüzü aynı kaldı ya da hemen hemen aynı kaldı. Kadının siyah gözleri Mat'in arkasına kaydı ve Mat o gözlerin endişeyle gerildiğinden emindi.

Şapkasını çıkararak, rahat bir gülümseme ile döndü. Boynundaki gümüş tilki başı varken, Aes Sedailer onu hiç rahatsız etmiyordu. Eh, çok fazla değil. Bazı kusurları vardı. Belki gülümsemesi o kadar da rahat değildi.

Önündeki iki kadın birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Biri inceydi ve çekici bir gülümsemesi vardı. Yeşil altın elbisesi, Mat'in iyi bir göğüs olduğunu düşündüğü şeyi biraz sergiliyordu. Yaşı belirsiz yüzü dışında, Mat'in sohbet etmekten hoşlanacağı kadınlara benziyordu. Bir erkeğin içine dalabileceği iri gözlerle, güzel bir yüz. Yazık. Diğerinin de yaşı belirsizdi, ama bunu görmek biraz zaman gerektiriyordu. Mat önce kadının kaş çattığını düşündü, ama sonra bunun onun normal yüz ifadesi olduğunu anladı. Kadının koyu renk, hemen hemen siyah elbisesi bileklerinden çenesine kadar kaplıyordu onu ve Mat bunun için minnettardı. Kadın yaşlı bir böğürtlen çalısı kadar sıska görünüyordu. Aynı zamanda, kahvaltıda böğürtlen çalısı yemiş gibiydi.

“Nynaeve ve Elayne için bir mesaj bırakmaya çalışıyorum,” dedi Mat onlara. “Bu kadın...” Koridorların her birine bakarak gözlerini kırpıştırdı. Yanlarından geçip giden hizmetkârlar vardı, ama Laren görünürlerde yoktu.

Kadının bu kadar hızlı hareket edebileceği Mat'in hiç aklına gelmezdi. "Her neyse, bir not bırakmak istiyorum." Aniden ihtiyat kazanarak ekledi, "Siz onların dostu musunuz?"

"Tam olarak değil," dedi güzel olanı. "Benim adım Joline, bu da Teslyn. Sen de Mat Cauthon'sun." Mat'in midesi gerildi. Sarayda dokuz Aes Sedai vardı ve Mat'in Elaida'yı takip eden iki tanesine rastlaması gerekiyordu. İçlerinden biri Kızıl'dı. Korkacak bir şeyi olduğundan değil. Mat, giysilerinin üzerinden tilki başını yoklamak isteyen elini yana indirdi.

Böğürtlen çalısı yiyen –Teslyn– yaklaştı. Thom'a göre bir Temsilci idi, ama bir Temsilci'nin burada ne işi olduğunu Thom bile anlayamıyordu. "Elimizden gelse onların dostu olurduk. Onların dosta ihtiyacı var, Cauthon Efendi, senin de öyle." Kadının gözleri Mat'in kafasına delikler açmaya çalışıyordu.

Joline Mat'in diğer yanına geldi ve elini onun klapasına koydu. Başka kadın olsa, Mat o gülümsemenin davetkâr olduğunu düşünürdü. Kadın Yeşil Ajah'tandı. "Tehlikeli zeminde yürüyorlar ve ayaklarının dibinde ne olduğunu görmüyorlar. Senin onların dostu olduğunu biliyorum. Onlara, çok geç olmadan bu saçmalığı bırakmalarını söyleyerek gösterebilirsin bunu. Çok ileri giden aptal çocuklar, oldukça sert bir şekilde cezalandırılabilirler."

Mat gerilemek istedi; Teslyn bile öyle yakında duruyordu ki, neredeyse dokunuyordu. Bunun yerine en küstah sırıtmasını takındı. Köyde, hep başını belaya sokardı o gülümseme, ama burada uygun gelmişti. Kafasındaki o zarların bu ikili ile bir ilgisi olamazdı, aksi halde şu anda dönmeyi bırakmış olurlardı. Hem, bir de madalyonu vardı. "Bana kalırsa oldukça iyi görüyorlar." Nynaeve'in birazcık burnunun sürtülmesine çılgınca ihtiyacı vardı, Elayne'in daha da fazla, ama durup bu kadının Nynaeve hakkında ileri geri konuşmasını dinleyecek değildi. Bu Elayne'i savunmayı gerektiriyorsa, öyle olsundu. "Belki siz kendi saçmalıklarınızı bırakmalısınız." Joline'in gülümsemesi kayboldu, ama bu sefer Teslyn, ustura gibi bir ifade ile gülümsemeye başladı.

"Senin hakkında bilgimiz var, Cauthon Efendi." Bir şeylerin derisini yüzmek isteyen bir kadına benziyordu ve eline geçirebileceği herhangi biri iş görürdü. "*Ta'veren* olduğun söyleniyor. Kendine has tehlikeli bağlantıları olan biri. Dedikodudan da fazlası var burada."

Joline'in yüzü buz gibiydi. "Senin konumundaki bir genç adam geleceğinden emin olmak istiyorsa, Kule'nin korumasını aramaktan çok

daha kötüsünü yapabilir. Kule'den asla ayrılmamalıydın."

Mat'in midesi daha da kasıldı. Başka neler biliyorlardı? Kuşkusuz madalyonu değil. Nynaeve ve Elayne biliyordu, Adeleas ile Vandene de ve Işık bilir onlar kimlere anlatmıştı, ama bu ikisi değil Ama Mat'i ilgilendirdiği kadarıyla *ta'veren*'likten, tilki başından, hatta Rand'dan çok daha kötüsü vardı. Eğer lanet Boru'yu biliyorlarsa...

Aniden kadınların yanından öyle büyük şiddetle uzaklaştırıldı ki sendeledi ve şapkasını düşürecek gibi oldu. Pürüzsüz yüzlü, hemen hemen beyaz saçlarını ensesinde toplamış ince bir kadın onu kolundan ve klapasından yakalamıştı. Teslyn düşünmeden onu diğer yandan yakaladı. Mat dik sırtlı, sade gri elbiseli yeni kadını tanıyordu... bir açıdan. Kadın ya Adeleas ya da Vandene idi. İkisi kardeşti –yalnızca Aes Sedai değil, aynı zamanda kardeş. İkiz gibi benziyorlardı birbirlerine; Mat iki kadını bir türlü ayıramıyordu. O ve Teslyn birbirlerine, aynı fareye pati atmış iki kedi gibi, soğuk, dingin bakışlarla baktılar.

"Ceketimi yırtmanıza gerek yok," diye hırladı Mat, kendini kurtarmaya çalışarak. "Ceketim?" Kadınların onu duyduklarından kuşkuluydu. Tilki başı madalyon üzerindeyken bile, kadınların delici parmaklarını kolundan kopartmaya hazır değildi –zorunlu olmadığı sürece değil.

Sonradan gelen hangisi ise, iki Aes Sedai daha eşlik ediyordu ona. Biri sorgulayıcı bakışları olan esmer, tıknaz bir kadındı. Büyük Yılan yüzüğü ve sarmaşık desenleri arasında beyaz Tar Valon Alevi resimli, kahverengi saçaklı şalı dışında Aes Sedai olduğunu gösteren hiçbir özelliği yoktu. Nynaeve'den birazcık daha büyük görünüyordu. Bu durumda Sareitha Tomares olmalıydı, yalnızca iki senedir Aes Sedai olan biri.

"Artık koridorlarda adam kaçıracak kadar düştün mü, Teslyn?" dedi diğeri. "Yönlendiremeyen bir adam seni pek ilgilendirmiyor olmalı." Dantel kenarlı, mavi çizgili gri elbise içinde kısa ve solgundu. Yaşı belirsiz bir zarafet timsaliydi ve güvenli bir gülümsemesi vardı. Cairhien aksanı ile konuşuyordu. Mat'in avludaki önder köpekleri cezbettiği kesindi. Thom, Elaida'nın elçilik heyetine Teslyn'in mi, yoksa Joline'in mi önderlik ettiğinden emin değildi, ama Egwene'i kandırıp Amyrlinleri yapan ahmakların başını Merilille çekiyordu.

Mat Teslyn'in gülümsemesi ile tıraş olabilirdi. "Gerçekleri benden gizleyemezsin, Merilille. Mat Cauthon büyük öneme sahip. Başıboş dolaşıyor olmamalı." Sanki Mat orada durmuş, dinlemiyordu!

“Benim için kavga etmeyin,” dedi Mat. Ceketini çekiştirdi, ama hiçbiri bırakmadı. “Çevrede yeteri kadar var zaten.”

Beş çift göz, çenesini kapalı tutmuş olmayı dilemesine sebep oldu. Aes Sedailerde hiç mizah anlayışı yoktu. Mat ceketi biraz daha kuvvetle çekti ve Vandene –ya da Adeleas– öyle şiddetle geri çekti ki ceket Mat’in elinden kurtuldu. Vandene, diye karar verdi. Kadın bir Yeşil’di ve Mat hep kadının onu tersyüz edip madalyonun sırrını ağzından almayı istediğini düşünmüştü. Hangisi ise, kadın yarı bilgiç, yarı eğlenti dolu bir gülümseme ile gülümsedi. Mat gülünç bir şey göremiyordu. Diğerleri ona fazla bakmadı. Mat gözden kaybolmuştu sanki.

“Onun ihtiyaç duyduğu şey,” dedi Joline kararlılıkla, “gözaltına alınmak. Kendi güvenliği ve daha fazlası için. Aynı köyden gelen üç *ta’veren* olması? Ve içlerinden birinin Yenidendoğan Ejder çıkması? Cauthon Efendi hemen Beyaz Kule’ye gönderilmeli.” Bir de Mat kadının güzel olduğunu düşünmüştü.

Merilille başını iki yana salladı. “Oğlanı alıp götürmene göz yumacağımı sanıyorsan buradaki konumunu gözünde büyütüyorsun, Joline.”

“Asıl sen kendininkini gözünde büyütüyorsun, Merilille.” Joline daha da yaklaştı, öyle ki kadına tepeden bakmaya başladı. Dudakları kendini beğenmiş, tenezzülkâr bir ifade ile kıvrıldı. “Ya da belki, hepiniz Kule’ye geri götürülene kadar hepinizi kapatıp yalnızca ekmek ve su ile beslemekten bizi alıkoyan tek şeyin Tylin’i gücendirmek istemememiz olduğunu anlıyorsundur, hı?”

Mat Merilille’in kadının yüzüne gülmesini bekledi, ama Merilille Joline’in bakışlarından kurtulmak istermiş gibi hafifçe başını eğdi.

“Buna cesaret edemezsin.” Sareitha Aes Sedai dinginliğini bir maske gibi takınmıştı. Yüzü pürüzsüzdü, elleri sakin sakin şalını düzeltiyordu, ama nefes nefese kalmış olması, bunun yalnızca bir maske olduğunu haykırıyordu.

“Bunlar çocuk oyunları, Joline,” diye mırıldandı Vandene kuru kuru. Kuşkusuz kendisi olduğu gibiydi. Üçü arasında, gerçekten rahatsız olmamış görünen bir o vardı.

Beyaz saçlı kadın ona hitaben konuşmuş gibi, Merilille’in yanakları hafifçe kızardı, ama bakışları da sakinleşti. “Uysal uysal gelmemizi bekleyemezsin,” dedi Joline’e kararlılıkla, “ve yedi kişiyiz. Nynaeve ve

Elayne dahil yedi kişi." Sonuncusunun sonradan aklına geldiği ve gönülsüzce söylediği açıktı.

Joline tek kaşını kaldırdı. Ne Teslyn'in kemikli parmakları, ne de Vandene'inkiler gevşedi, ama kadın Joline ile Merilille'i okunması imkânsız bir ifade ile süzdü. Aes Sedailer yabancılarla dolu bir ülke gibiydi. Çok geç olana kadar ne beklemeniz gerektiğini bilemiyordunuz. Burada derin akıntılar vardı. Aes Sedailerin çevresindeki derin akıntılar bir erkeği, onlar fark etmeden ölümüne sürükleyebilirdi. Belki parmakları kopartmaya çalışmanın zamanı gelmişti.

Laren aniden yeniden belirerek Mat'i zahmetten kurtardı. Koşa koşa gelmiş gibi nefesini kontrol altına almaya çalışan tombul kadın, eteklerini açarak Mat'e yaptığından daha derin bir reverans yaptı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Aes Sedai, ama Kraliçe Lord Cauthon'u çağırıyor. Lütfen beni affedin. Onu hemen götürmezsem kulaklarımdan olurum."

Aes Sedailer, hep birden gözlerini kadına diktiler, ta ki kadın yerinde kıpırdanmaya başlayana kadar; sonra iki grup, Aes Sedailik yarışında kimin kimi yeneceğini görmeye çalışırmış gibi birbirlerine bakmaya başladı. Ve sonra hepsi birden Mat'e baktı. Mat, birilerinin yerinden kıpırdayıp kıpırdamayacağını merak etti.

"Kraliçe'yi bekletemem, değil mi?" dedi neşeyle. Burun çekmelere bakarak, birilerinin poposunu çimdiklediğini sanırdınız. Laren'ın kaşları bile onaylamazlıkla çatıldı.

"Onu bırak, Adeleas," dedi Merilille sonunda.

Beyaz saçlı kadın itaat ederken Mat kaşlarını çattı. O ikisi kimin kim olduğunu belli edecek küçük işaretler taşımalı ya da farklı renkte kurdele falan takmalıydı. Kadın ona eğlenti dolu, bilgiç gülümsemelerinden bir başkasını bahşetti. Mat bundan nefret ediyordu. Bu Aes Sedailere değil bütün kadınlara özgü bir numaraydı. Sizin neye inanmanızı isterlerse istesinler, normalde hiç de bir şey bilmiyorlardı. "Teslyn?" dedi Mat. Sert Kızıl hâlâ iki eliyle ceketini tutuyordu. Kadın başka herkesi görmezden gelerek başını kaldırıp ona baktı. "Kraliçe?"

Merilille ağzını açtı ve duraksadı. Söylemeye hazırlandığı şeyi değiştirdiği açıktı. "Onu daha ne kadar tutmayı düşünüyorsun, Teslyn? Belki çağrısına neden kulak asılmadığını Tylin'e sen açıklarsın."

"Kime bağlandığını iyi düşün, Cauthon Efendi," dedi Teslyn, hâlâ yalnızca Mat'e bakarak. "Yanlış seçimler, bir *ta'veren* için bile nahoş bir geleceğe gidebilir. İyi düşün." Sonra bıraktı.

Mat Laren'ın takip ederken, uzaklaşmaya can attığını belli etmedi, ama kadının biraz daha hızlı yürümesini diliyordu gerçekten. Kadın, bir kraliçe kadar azametle, önünde süzülürcesine yürüyordu. Bütün Aes Sedailer kadar büyük bir azametle. İlk dönemece ulaştıklarında Mat omzunun üzerinden arkaya baktı. Beş Aes Sedai durmuş, onu izliyordu. Bakışı işaretmiş gibi, sessizce bakıştılar ve ayrı yönlere doğru uzaklaştılar. Adeleas Mat'e doğru yürüdü, ama aralarında bir düzine adım kaldığında ona yine gülümsedi ve bir kapıda kayboldu. Derin akıntılar. Mat ayaklarının göletin dibine değdiği yerlerde yüzmeyi tercih ederdi.

Laren ellerini geniş kalçalarına dayamış, aşırı ifadesiz bir yüzle onu köşede bekliyordu. Mat kadının eteklerinin altında, sabırsızca ayağını yere vurduğundan şüpheleniyordu. Kadına en sevimli gülümsemesi ile gülümsedi. Kıkırdayan kızlardan gri saçlı ninelere kadar, bütün kadınlar o gülümseme üzerine yumuşardı; Mat'e sayısını hatırlamadığı kadar çok öpücük kazandırmış, sayısını hatırlamadığı kadar çok zor durumdan kurtarmıştı. Neredeyse çiçekler kadar iyiydi. "Çok iyi iş çıkardın, teşekkür ederim. Eminim Kraliçe beni gerçekten görmek istemiyordur." İstiyorsa bile, Mat onu görmek istemiyordu. Asiller hakkında her ne düşünüyorsa, kraliyet aileleri hakkında üç kat fazlasını düşünüyordu. O eski anılarda bulduğu hiçbir şey bunu değiştirmiyordu ve o adamlardan bazıları krallar, kraliçeler ve benzerlerinin çevresinde epey zaman geçirmişti. "Şimdi, eğer bana Nynaeve ile Elayne'in nerede kaldığını gösterirsen..."

Tuhaf bir şekilde, gülümsemenin hiç etkisi olmadı. "Ben yalan söylemem, Lord Cauthon. Kulaklarıma değmez. Kraliçe bekliyor, Lordum. Siz çok cesur bir adamsınız," diye ekledi dönerek, sonra kendi kendine ekledi. "Ya da çok büyük bir aptal." Mat bu kısmını duymasının beklendiğini hiç sanmıyordu.

Kraliçe'yi görmeye gitmek ve bilmek istediği şeyi söyleyecek biri ile karşılaşana kadar kilometrelerce koridor yürümek arasında seçim yapmak zorunda kaldığında, Kraliçe'yi görmeye gitmeye karar verdi.

Işığın İnayeti ile Altara Kraliçesi, Dört Rüzgârın Hanımı, Fırtınalar Denizi'nin Koruyucusu, Mitsobar Evi'nin Yüksek Makamı olan Tylin Quintara, onu sarı duvarlı, açık mavi tavanlı bir odada bekliyordu. Kadın fırtınalı deniz oymaları ile süslenmiş taştan bir rafı olan dev, beyaz şöminenin önünde duruyordu. Mat görmeye değer bir kadın olduğuna karar verdi. Tylin genç değildi –omuzlarından aşağı çağlayan siyah saçları şakaklarda kırlaşmıştı ve gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı–,

yanaklarındaki iki ince yara izi yaşla birlikte neredeyse kaybolmuş olsa da, tam olarak güzel de değildi. Düzgün hatlı demek daha doğru olurdu. Ama... etkileyiciydi. İri, siyah gözler azametle bakıyorlardı ona, tıpkı kartal gözleri gibi. Kadın pek az gerçek güce sahipti –hükmünün geçerli olduğu topraklar iki üç günlük at yolculuğu ile aşılabilirdi ve Altara hâlâ uzakta sayılırdı– ama Mat kadının Aes Sedaileri bile önünde geriletebileceğini düşündü. Tıpkı Amyrlin Anghara'nın onun ayağına gelmesini sağlayan Dal Calainli Isebele gibi. Bu eski anılardandı; Dal Calain Trolloc Savaşları'nda silinmişti.

"Majesteleri," dedi, şapkasını geniş bir jestle yana açarak ve hayali pelerinini savurarak, "çağrınız üzerine geldim." Etkileyici ya da değil. Mat gözlerini hiç de ufak olmayan, dantel çevrili ovalde asılı beyaz kabzalı evlilik hançerinden almakta güçlük çekiyordu. Gerçekten de hoş, kıvrımlı bir manzaraydı, ama bir kadın göğsünü ne kadar çok sergilerse, bakmanızı o kadar az istiyor demekti. En azından açık açık bakmanızı. Beyaz kabzalı; ama Mat kadının dul olduğunu zaten biliyordu. Fark edeceğinden değil. Mat bir kraliçeye bulaşmaktansa o tilki yüzlü Karanlıkdostuna bulaşmayı tercih ederdi. Hiç bakmamak zordu, ama Mat başardı. Büyük olasılıkla kadın örme altından kemerinin arkasına soktuğu, evlilik hançeri ile uyumlu, mücevher kakmalı hançeri çekmektense nöbetçileri çağırırdı. Belki bu yüzden zarlar hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu. Cellat ile karşı karşıya gelme olasılığı pekâlâ döndürürdü onları.

Kadın odayı geçer, yavaşça Mat'in çevresinde yürürken kat kat iç eteklikler sarı beyaz dalgalandı. "Kadim Lisan biliyorsun," dedi, dönüp önünde durduğunda. Sesi alçak ve ezgiliydi. Yanıt beklemeden bir sandalyeye süzüldü ve yeşil eteğini düzelterek oturdu. Bilinçsiz bir jest; bakışlarım Mat'ten ayırmamıştı. Mat bu kadının muhtemelen iç çamaşırlarının ne zaman yıkandığını bile bileceğini düşündü. "Mesaj bırakmak istiyorsun. Ne gerekiyorsa bende var." Yaldızlı çerçeveli bir aynanın altında duran küçük yazı masasına doğru işaret ederken bir dantel parçası bileğine düştü. Bütün mobilyalar bambuya benzeyecek şekilde oyulmuş ve yaldızlanmıştı.

Demir işi balkona açılan üç kemerli, yüksek pencereler, tam olarak serin olmasa bile şaşırtıcı ölçüde hoş gelen bir deniz rüzgârını içeri alıyordu, ama Mat sokaktakinden de fazla sıcaklarmış gibi hissetti ve bunun kadının bakışları ile bir ilgisi yoktu. *Deyeniye, dyu ninte concion ca'lyet ye.* Böyle söylemişti. Farkında olmadan lanet Kadim Lisan ağzından dökülüvermişti

yine. O küçük baş belasını kontrol altına aldığını sanıyordu. O lanet zarların ne zaman, ne için duracağını bilmek imkânsızdı. Kendine dikkat etmesi ve çenesini mümkün olduğunca kapalı tutması daha iyi olacaktı. “Teşekkür ederim, Majesteleri.” Bu sözleri gerektiği gibi söylemeye büyük özen gösterdi.

Kalın, beyaz kâğıt tabakaları eğik masanın üzerinde, yazı yazmak için rahat bir yükseklikte bekliyordu. Şapkasını masanın bacağına yasladı. Aynada kadını görebiliyordu. İzliyordu. Neden boşboğazlık etmişti ki? Altın kalemi –bir kraliçe başka ne tür kalem kullanırdı?– mürekkebe batırırken yazmak istediklerini kafasında tasarladı, sonra kâğıdın üzerine eğilip bir kolunu üzerine dayadı. El yazısı beceriksiz ve köşeliydi. Yazı yazmak en sevdiği işlerden değildi.

> *Bir Karanlıkdostunu takip ederek Jaichim Carridin’in kiraladığı saraya gittim. Kadın bir kez beni, belki Rand’ı da öldürmeye çalışmıştı. Evde eski bir dost gibi karşılandı.*

Bir an kalemin ucunu ısırarak yazdıklarını inceledi. Sonra yumuşak altını ezdiğini fark etti. Belki Tylin fark etmemişti. Carridin’i bilmeleri gerekiyordu. Başka? Sağduyulu bir şekilde söze dökülmüş birkaç satır ekledi. İstediği son şey o ikisini kızdırmaktı.

> *Mantıklı olun. İlla ki gezintiye çıkmak zorundaysanız, bırakın da kafalarınızın yarılmasını engelleyecek birkaç adam katayım yanınıza. Hem, artık sizi Egwene’e geri götürmenin zamanı gelmedi mi? Burada sıcak ve sineklerden başka hiçbir şey yok. Bunları Caemlyn’de de bulabilirsiniz.*

İşte. Bundan daha hoş bir mesaj bekleyemezlerdi.

Mürekkebi dikkatle kurutarak sayfayı dörde katladı. Küçük, altın bir tasta, kumla kaplanmış kömür duruyordu. Kömüre parlayana kadar üfledi, sonra onu kullanarak bir mum yaktı ve kırmızı mühür parçasını aldı. Mühür mumu kâğıdın kenarlarına akarken aniden aklına cebindeki mühür yüzüğü geldi. Sırf kuyumcunun becerisini göstermek için yaptığı bir şey, ama sade bir yumrudan daha iyi. Yüzük katılaşmaya yüz tutan mum birikintisinden biraz daha uzundu, ama desenin çoğunu basmayı başardı.

Satın aldığı şeye ilk defa doğru düzgün bakabilmişti. Büyük hilallerden oluşan bir çerçevenin içinde, koşan bir tilki iki kuşu ürkütüp uçuruyordu. Bu Mat'i güldürdü. Birlik'i simgeleyen bir el olmaması çok kötüydü, ama yeterince uygun görünüyordu. Nynaeve ve Elayne'e ayak uydurması gerekiyorsa kesinlikle bir tilki kadar kurnaz olmalıydı ve iki kadın tam olarak ürkek olmasa da, eh... Dahası, madalyon Mat'e tilkileri sevdirmişti. Mektubun dışına Nynaeve'in ismini yazdı ve sonradan aklına gelmiş gibi Elayne'inkini ekledi. Biri ya da diğeri, en kısa zamanda okumalıydılar mektubu.

Elinde mühürlü mektup ile dönerken, parmak boğumları Tylin'in göğsüne sürtününce irkildi. Bakakalarak ve kızarmamaya çalışarak yazı masasına doğru devrildi. Kadının yüzüne bakıyordu; yalnızca yüzüne. Yaklaştığını duymamıştı. Sürtünmeyi görmezden gelmek ve kadını daha fazla utandırmamak en iyisi olacaktı. Zaten kadın muhtemelen onu beceriksiz bir hödük sanmış olmalıydı. "Bu mektupta bilmeniz gereken önemli bir şey var, Majesteleri." Aralarındaki mesafe mektubu kaldırmasına izin verecek kadar geniş değildi. "Jaichim Carridin Karanlıkdostlarını eğlendiriyor ve kastettiğim onları tutukladığı değil."

"Emin misin? Elbette eminsin. Kimse emin olmadan böyle bir suçlamada bulunmaz." Kadının alnı kırıştı, ama başını iki yana salladı ve kaş çatışı kayboldu. "Daha hoş şeylerden bahsedelim." Mat ciyaklayabilirdi. Kadına sarayına girip çıkan Beyazpelerin büyükelçisinin bir Karanlıkdostu olduğunu söylemişti ve kadının tek yaptığı yüzünü buruşturmak olmuştu.

"Sen Lord Mat Cauthon musun?" Unvanda minicik bir soru tınısı vardı. Kadının gözleri kartal gözlerine daha fazla benzemişti. Bir kraliçe, lord numarası yaparak ona gelen insanlardan hoşlanmazdı.

"Yalnızca Mat Cauthon." Bir şey ona, yalan söylese kadının bunu sesinde işiteceğini söylüyordu. Dahası, insanların lord olduğunu düşünmesine izin vermek yalnızca bir aldatmacaydı, kullanmamayı tercih edeceği bir aldatmaca. Ebou Dar'da, her döndüğünüz yerde bir düello ile karşılaşabilirdiniz, ama lordlar dışında pek az kişi lordlara meydan okurdu. Bu durumda bile, son ay içinde Mat bir dizi kafayı kırmış, dört adamı yaralamış, bir kadından kaçmak için sekiz yüz metre koşmuştu. Tylin'in bakışları sinirlerini bozuyordu. Ve o zarlar hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu. Oradan çıkıp gitmek istiyordu. "Bana mektubu nereye bırakabileceğimi söylerseniz. Majesteleri?.."

“Kız-Veliaht ve Nynaeve Sedai senden nadiren bahsediyor,” dedi Tylin, “ama insan söylenmeyenleri işitmeyi öğreniyor.” Kayıtsızca uzandı ve Mat’in yanağına dokundu; Mat kararsızca kendi elini kaldırdı. Kalemi kemirirken oraya mürekkep mi bulaştırmıştı? Kadınlar her şeyi derleyip toplamaktan hoşlanırdı ve buna erkekler de dahildi. Belki kraliçeler de aynıydı. “Onların söylemediği, ama benim işittiğim şey, senin evcilleşmemiş bir serseri, bir kumarcı ve kadın avcısı olduğun.” Kadının gözleri Mat’inkilere dikildi. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti ve sesi kararlı, serin kalmıştı, ama konuşurken parmakları Mat’in diğer yanağını okşadı. “Genellikle en ilginç erkekler evcilleşmemiş erkeklerdir. Konuşmak için.” Bir parmağı Mat’in dudaklarının çevresinde dolaştı. “Aes Sedailerle yolculuk yapan evcilleşmemiş bir serseri, onları birazcık korkuttuğunu düşündüğüm bir *ta’veren.* En azından onları huzursuz eden. Aes Sedaileri huzursuz etmek için karaciğeri güçlü bir erkek gerekir. Ebou Dar’da Desen’i nasıl bükeceksin, yalnızca Mat Cauthon?” Eli Mat’in boynuna indi; Mat kadının parmaklarının altında şah damarının attığını hissedebiliyordu.

Ağzı açık kalmıştı. Gerilemeye çalışırken arkasındaki yazı masası duvara çarparak sarsıldı. Kurtulmanın tek yolu ya kadını bir kenara itmek ya da eteklerine basarak geçmekti. Kadınlar bu şekilde davranmazdı! Ah, o eski anılardan bazıları davrandıklarını söylüyordu, ama onlar yalnızca o kadının böyle, şu kadının şöyle yaptığını söyleyen anılardı; açıkça hatırladığı şeyler daha çok savaşlara aitti ve bu durumda hiç yardımcı olmuyorlardı. Kadın gülümsedi, dudaklarının hafifçe kıvrılması gözlerindeki avcı parıltısını hiç yumuşatmadı. Mat’in kafasındaki saçlar dimdik olmaya çalışıyordu.

Kadının gözleri Mat’in omzunun üzerinden aynaya gitti ve kadın aniden dönünce Mat ağzı açık, kalakaldı. Tylin uzaklaştı. “Seninle yeniden konuşmalıyım, Cauthon Efendi. Ben...” Kapı ardına dek açılınca, görünüşte şaşırarak durdu. Mat kadının kapının hareket etmeye başladığını aynadan görmüş olması gerektiğini fark etti.

İçeri ince, genç bir adam girdi. Hafifçe aksıyordu. Keskin gözlü, esmer bir delikanlıydı. Bakışları Mat’e döndü ve durmadan geçti. Siyah saçları omuzlarına geliyordu ve asla giyilmek için düşünülmemiş o ceketlerden biri omuzlarına dolanmıştı. Ceket yeşil ipekten yapılmıştı, göğsüne altın bir zincir asılmış, kol yenlerine altın leoparlar işlenmişti. “Anne,” dedi Tylin’e eğilerek ve parmaklarını dudaklarına dokundurarak.

“Beslan.” Kadın ismi sıcak bir sesle söylemişti. Delikanlıyı iki yanağından ve göz kapaklarından öptü. Mat’le konuşurken kullandığı kararlı, hatta buz gibi ses ağzından hiç çıkmamıştı sanki. “Görüyorum ki her şey yolunda gitmiş.”

“Olabileceği kadar değil.” Delikanlı içini çekti. Bakışlarına rağmen ılımlı bir tavrı ve yumuşak bir sesi vardı. “Nevin ikinci hamlede bacağımı çentti, sonra üçüncüde ayağı kaydı, bu yüzden kılıç kolundan değil kalbinden vurdum onu. Kuşum onu öldürmeye değmezdi ve şimdi duluna başsağlığı dilemeye gitmeliyim.” Buna, Nevin’in ölümü kadar çok üzülür gibiydi.

Tylin’in gülümseyen yüzü, oğlunun bir adamı öldürdüğünü duyan bir kadına yakışmıyordu. “Ziyaretini kısa tutmaya bak. Gözlerim hançerlensin, Davindra teselli isteyen dullardan biri olacak ve o zaman ya onunla evlenmek ya da kadının erkek kardeşlerini öldürmek zorunda kalacaksın.” Kadının ses tonuna bakarak, ilk alternatif çok daha kötü, ikincisi ise yalnızca bir rahatsızlıktan ibaretti. “Bu Mat Cauthon Efendi, oğlum. O bir *ta’veren.* Umarım onunla dost olursun. Belki siz ikiniz birlikte Swovan Gecesi danslarına gidersiniz.”

Mat yerinde sıçradı. İstediği son şey düellolar yapan ve annesi Mat Cauthon’un yanağını okşamak isteyen biri ile herhangi bir yere gitmekti. “Ben balolardan fazla hoşlanmam,” dedi çabucak. Ebou Darlılar festivallerden, sağduyuyu aşacak ölçüde hoşlanıyorlardı. Burada Yüksek Chasaline yeni geçmişti ve gelecek hafta, hepsi iki tam gün sürecek beş festivalleri vardı, hem de basit, akşam ziyafetleri değil. “Ben meyhanelerde dans ederim. Daha bayağı yerler, korkarım. Sizin hoşunuza gidecek yerler değil.”

“Ben de bayağı türden meyhaneleri tercih ederim,” dedi Beslan gülümseyerek, o yumuşak sesle. “Balolar yaşlı insanlar ve şirin eşlikçileri içindir.”

Bundan sonra, her şey çığ gibi geldi. Daha Mat ne olduğunu anlamadan Tylin onu çuvala tıkmıştı bile. O ve Beslan festivallere birlikte katılacaklardı. Hepsine birden. Avlanmak, diyordu Beslan buna ve Mat düşünmeden kız avlamaktan bahsettiğinde –düşünse, bunu asla birinin annesinin yanında söylemezdi– delikanlı güldü ve, “Bir kız ya da bir dövüş,” dedi, “dolgun dudaklar ya da çakan bir hançer. O anda hangi dansı ediyorsan, daha eğlenceli olan odur. Sence de öyle değil mi, Mat?” Tylin Beslan’a sevgiyle gülümsedi.

Mat zayıfça gülmeyi başardı. Bu Beslan deliydi, hem o, hem annesi.

17
Mantığın Zaferi

Tylin sonunda gitmesine izin verdiğinde Mat uzun adımlarla saraydan çıktı. Bir işe yarayacağını düşünse koşardı. Kürek kemiklerinin arası öyle ürperiyordu ki, kafasında dans eden zarları neredeyse unutuyordu. En kötü an –bir düzine arasındaki en kötüsü– Beslan’ın annesine takılması, balolar için kendine şirin bir eşlikçi bulması gerektiğini söylemesi ve Tylin’in gülerek bir kraliçenin genç adamlara ayıracak zamanının olmadığını söylemesi ve bunu o lanet kartal gözlerle Mat’e bakarak yapması olmuştu. Mat artık tavşanların neden bu kadar hızlı koştuğunu biliyordu. Gözü hiçbir şey görmeden, ayaklarını yere vura vura Mol Hara Meydanı’nı geçti. Nynaeve ve Elayne Jaichim Carridin ile oynaşıyor olsaydı, Elaida da o uzun zaman önce ölmüş kraliçenin iki boydan daha yüksek, denize işaret eden heykelinin altındaki çeşmenin içinde duruyor olsaydı bile dönüp bakmadan önlerinden geçerdi.

Gezgin Kadın’ın salonu loştu ve dışarıdaki parlak sıcaktan sonra göreceli olarak serindi. Mat minnetle şapkasını taktı. Havada hafif bir pipo dumanı vardı, ama geniş, kemerli pencerelerin üzerindeki arabesk oymalı kepenkler içeriye yeterince ışık bırakıyordu. Swovan Gecesi için şöminenin üzerine solgun çam dalları bağlanmıştı. Bir köşede, flüt çalan iki kadın ve dizlerinin arasına küçük bir davul sıkıştırmış bir adam, Mat’in sevmeye başladığı tiz, tempolu bir müzik çalıyorlardı. Günün bu saatinde bile birkaç müşteri vardı, göreceli olarak sade yünlüler içinde dışarlıklı tüccarlar ve muhtelif loncaların yeleklerini giymiş birkaç da Ebou Darlı. Burada çömezler, hatta seyyahlar yoktu; sarayın bu kadar yakınındayken, Gezgin Kadın’ın, değil gecelemek, içki içmek ve yemek yemek için bile ucuz bir yer olduğu söylenemezdi.

Köşedeki masada yuvarlanan zarlar kafasının içindeki hissi yankılıyordu, ama Mat diğer yöne, adamlarından üçünün bir başka masanın çevresindeki sıralarda oturduğu yere döndü. Gözlerinin olduğundan da küçük görünmesine sebep olan bir burna sahip, gür bıyıklı bir Cairhienli olan Corevin beline kadar soyunmuş, dövmeli kollarını başının üzerine kaldırmıştı. Vanin adamın karnını sarıyordu. Vanin Corevin'in üç katıydı, ama sırasından taşan, kelleşmeye yüz tutmuş bir çuval içyağı gibi görünüyordu. Ceketi, bir haftadır onun içinde uyuyormuş gibi kırışıktı; hizmetkâr kadın tarafından ütülendikten bir saat sonra bile böyle görünürdü. Tüccarların bazıları üç adamı huzursuzlukla süzüyordu, ama Ebou Darlılar değil; erkek ya da kadın, onlar böylelerini, hatta daha kötülerini çok görmüşlerdi.

Sol yanağına kaba bir şahin dövmesi yapılmış Tearlı bir alay lideri olan, lamba çeneli Harnan Corevin'i paylıyordu. "...lanet balıkçının ne dediği umurumda bile değil, seni keçi dölü kurbağa. Lanet sopanı kullandın ve lanet suçlamaları kabul etmiyorsun, hem de sırf..." Mat'i gördüğü zaman sustu ve hiçbir şey söylemiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Aslında, yalnızca dişi ağrıyormuş gibi görünmeyi başarabiliyordu.

Mat sorsa, Corevin'in kayıp kendi hançerinin üzerine düştüğünü ya da öyle budalaca bir şey söylerlerdi. Mat'in de buna inanıyor gibi yapması gerekirdi. Bu yüzden sıradışı hiçbir şey görmemiş gibi, yumruklarını masaya dayayarak eğildi. Doğrusu, o kadar da sıradışı bir şey değildi zaten. Şimdiden iki düzine kavgaya karışmamış tek adam Vanin'di; bir sebepten, bela arayan adamlar, tıpkı Nalesean'da olduğu gibi, Vanin'in de uzağından geçiyordu. Aradaki tek fark, Vanin'in bundan hoşnut görünmesiydi. "Thom ya da Juilin döndü mü?"

Vanin sargılardan başını kaldırmadı. "Tırnaklarının ucunu bile görmedim. Ama Nalesean bir süreliğine geldi." Vanin "lordum" saçmalıklarını es geçiyordu. Asilleri seviyormuş gibi yapmıyordu. Bunun tek talihsiz istisnası Elayne'di. "Odana demir destekli bir sandık bıraktı ve süsler hakkında bir şeyler geveleyerek çıkıp gitti." Dişlerinin arasındaki boşluktan tükürecekmiş gibi yaptı, sonra hizmetkâr kadınlardan birine baktı ve vazgeçti. Anan Hanım yerlerine tüküren, kemik atan, hatta piposunu boşaltan herkesin üzerine ölüm gibi çullanırdı. "Oğlan ahırda," diye devam etti Mat sormadan, "kitabı ve hancının kızlarından biri ile beraber. Kızlardan biri daha oğlan poposunu çimdiklediği için patakladı onu." Sonuncusunu bitirirken, bir şekilde bu onun suçuymuş gibi baktı Mat'e.

“Zavallı ufaklık,” diye mırıldandı Corevin, sargıların yerinde durup durmayacağını görmek için dönerek. Adamın bir koluna leopar ve yabandomuzu, diğerine aslan ve kadın dövmeleri yapılmıştı. “Burnunu çeke çeke ağladı. Ama Leral elini tutmasına izin verince neşelendi.” Adamların hepsi, bir sürü amca gibi göz kulak oluyorlardı Olver’e, ama hiçbir annenin oğluna yaklaşmasını istemeyeceği türden amcalar gibi.

“Ona bir şey olmaz,” dedi Mat kuru kuru. Muhtemelen oğlan bu alışkanlıklarını “amcalarından” öğreniyordu. Şimdi de bir dövme yaptırırlardı ona. En azından Olver dışarı kaçıp sokak çocukları ile oynamaya kalkışmamıştı; bunu, yetişkin kadınların başlarına bela olmak kadar çok seviyor gibiydi. “Harnan, sen burada bekle ve Thom ya da Juilin’i görürsen bırakma. Vanin, senin Chelsaine Sarayı çevresinde neler öğrenebileceğine bakmanı istiyorum. Üç Kule Kapısı’nın yakınında.” Duraksadı ve odada göz gezdirdi. Hizmetkâr kadınlar yiyecek ve daha çok içeceklerle girip çıkıyordu. Müşterilerin çoğu gümüş kupalarına dalmış gibiydi. Dokumacı yeleği giymiş iki kadın şarap punçlarını görmezden gelerek, masanın üzerinden birbirlerine doğru eğilerek sessizce tartışıyorlardı. Tüccarlardan bazıları ellerini sallayarak ve parmaklarını içkilerine batırıp masaya rakamlar yazarak pazarlık ediyor gibiydi. Müzik konuşmaları kulak misafirlerine karşı korurdu, ama Mat yine de sesini alçalttı.

Jaichim Carridin’in Karanlıkdostu ziyaretçiler kabul ettiği haberi Vanin’in yuvarlak yüzünün bir kaş çatış ile çarpılmasına sebep oldu. Kimin gördüğüne aldırmadan tükürecekmiş gibi bakıyordu adam. Harnan pis Beyazpelerinler hakkında bir şeyler mırıldandı ve Corevin Carridin’i Şehir Bekçileri’ne ihbar etmeyi önerdi. Bu, diğer ikisinden öyle tiksinti dolu bakışlar çekti ki adam yüzünü bira kupasına gömdü. Mat’in tanıdığı, bu sıcakta Ebou Dar birası içebilen birkaç adamdan biriydi. Aslında, gerçekten içebilen birkaç adamdan biri.

“Dikkatli ol,” diye uyardı Mat Vanin doğrulurken. Aslında endişelendiğinden değil. Vanin böylesine şişman bir adam için şaşırtıcı bir hızda hareket ederdi. En az iki ülkedeki en iyi at hırsızı idi ve bir Muhafız’ın yanından bile görülmeden geçebilirdi ama... “Pis tiplerdir onlar. Hem Beyazpelerinler, hem de Karanlıkdostları.” Adam homurdanmakla yetindi ve Corevin’e gömleğini ve ceketini alıp gelmesini işaret etti.

“Lordum?” dedi Harnan, onlar giderlerken. “Lordum, dün Rahad’da sis olduğunu duydum.”

Mat tam dönecekken durdu. Harnan endişeli görünüyordu, adamı endişelendirecek çok şey bulunmazdı. “Ne demek sis?” Bu sıcakta, lapa kadar yoğun bir sis bir yürek atımı kadar bile dayanmazdı.

Alay önderi huzursuzca omuzlarını silkti ve kupasının içine baktı. “Sis. İçinde... bazı şeyler... olduğunu duydum.” Başını kaldırıp Mat’e baktı. “Bazı insanların kaybolduğunu duydum. Ve bazıları bulunduğunda, kısmen yenmiş oldukları görülmüş.”

Mat ürpermemeyi başardı. “Sis gitti, değil mi? Sen içinde değildin. Kendini sisin içinde bulduğunda endişelenirsin. Yapabileceğim tek şey bu.” Harnan kuşkuyla kaşlarını çattı, ama saf gerçek buydu. O şer kabarcıkları –Rand böyle diyordu onlara, zamanında Moiraine böyle demişti– seçtikleri yerde, seçtikleri zaman patlıyorlardı ve Rand’ın bile onları durdurmak için yapabileceği bir şey yok gibiydi. Bu konuda endişelenmek, yarın sokakta başınıza bir kiremitin düşüp düşmeyeceği konusunda endişelenmek kadar fayda ederdi ancak. Aslında, daha az, çünkü evden çıkmamaya karar verme şansınız vardı.

Ama endişelenmeye değer bir şey vardı. Nalesean kazandıklarını yukarı kata bırakmıştı. Lanet asiller altını su gibi saçardı. Mat Harnan’ı kupasını incelemeye bırakarak odanın arkasındaki korkuluksuz merdivene yöneldi, ama daha oraya varamadan hizmetkâr kadınlardan biri yanaştı.

Caira puslu bakışları olan ince, dolgun dudaklı bir kadındı. “Sizi arayan bir adam geldi, Lordum,” dedi, eteklerini bir yandan diğerine sallayarak ve uzun kirpiklerin arasından ona bakarak. Sesinde de puslu bir tını vardı. “Havai Fişekçi olduğunu söyledi, ama bana hırpani bir tip gibi geldi. Yemek ısmarladı ve Anan Hanım yemek vermeyi reddedince gitti. Adam sizin ödemenizi istemişti.”

“Bir dahaki sefere, güvercinim, adamın yemeğini verin,” dedi Mat ona, kadının açık yakasından içeri bir gümüş marka sokarak. “Anan Hanım’la ben konuşurum.” Bir Havai Fişekçi bulmayı istiyordu gerçekten –gerçek bir Havai Fişekçi, talaş dolu çatapatlar satan biri değil– ama artık fark etmezdi. Altın ortalıklarda dururken değil. Ve Rahad’da sisler, Karanlıkdostları, Aes Sedailer, aklını askıda unutmuş lanet Tylin varken değil.

Caira kıkırdadı ve okşanmış bir kedi gibi kıvrıldı. “Odanıza biraz punç getirmemi ister misiniz, Lordum? Ya da başka bir şey?” Kadın umutla, davetkârca gülümsedi.

“Belki daha sonra,” dedi Mat, parmağının ucu ile kadının burnuna dokunarak. Kadın yine kıkırdadı; hep kıkırdardı. Anan Hanım izin verse,

Caira eteğini öyle yükseğe dikerdi ki baldırı, hatta daha fazlası ortada kalırdı, ama hancı hizmetkâr kadınlara kızları kadar yakından göz kulak oluyordu. Hemen hemen. “Belki daha sonra.”

Geniş, taş basamakları tırmanırken Caira’yı aklından çıkardı. Olver konusunda ne yapacaktı? Oğlan kadınlara bu şekilde davranabileceğini düşünüyorsa, bir gün başı gerçekten belaya girecekti. Onu Harnan ile diğerlerinden olabildiğince uzak tutması gerekiyordu, herhalde. Oğlanı kötü etkiliyorlardı. Her şeyin üzerine bir de bu! Başka bir sorun çıkmadan Nynaeve ile Elayne’i Ebou Dar’dan çıkarmalıydı.

Odası ön taraftaydı. Pencereleri meydana bakıyordu. Kapıya yaklaşırken koridor tahtaları arkasında gıcırdadı. Yüz farklı handa dikkatini çekmezdi, ama Gezgin Kadın’ın zemini gıcırdamazdı.

Arkasına baktı –ve tam zamanında dönerek şapkasını düşürdü ve kalın sopayı kafasına değil sol koluna yedi. Darbe parmaklarını uyuşturdu, ama kalın parmaklar boğazına gömülür, onu odasının kapısına doğru ittirirken çaresizce tutundu. Kafası bir gümleme ile kapıya çarptı. Gözlerinin önünde gümüş çerçeveli siyah benekler uçuştu ve gördüğü ter kaplı yüzü bulandırdı. Doğru düzgün görebildiği tek şey iri bir burun ve sarı dişlerdi ve onlar da pusluydu. Aniden bilincini yitirmek üzere olduğunu fark etti. O parmaklar hem soluk borusunu, hem de beynine kan taşıyan damarları tıkıyordu. Boş eli ile ceketinin altına uzandı ve ne için kullanıldıklarını artık hatırlamıyormuş gibi gelen parmaklarla hançer kabzalarını yokladı. Sopa elinden kurtuldu. Onun kalktığını gördü, kafasına inmek üzere olduğunu hissetti. Odaklanarak kınından bir hançer çekti ve sapladı.

Saldırgan tiz bir çığlık kopardı ve Mat sopanın omzundan sekerek yere düştüğünü zar zor fark etti, ama adam boğazını bırakmadı. Mat sendeleyerek onu ittirdi, bir eli ile parmakları boğazından koparmaya çalıştı, diğeri ile hançerini tekrar tekrar sapladı.

Adam aniden Mat’in hançerinden kayarak düştü. Neredeyse hançer de düşüyordu. Neredeyse Mat de. Nefes nefese tatlı hava soluyarak bir şeye, bir kapı çerçevesine tutunarak ayakta kalmaya çalıştı. Yerde, sade yüzlü bir adam bir daha hiçbir şey göremeyecek gözlerle ona bakıyordu. Kıvrık Murandy bıyıkları, önemsiz bir tüccar ya da zengin bir dükkâncının giyeceği türden koyu mavi ceketi olan, iri yapılı bir adamdı. Hiç de hırsıza benzemiyordu.

Aniden kavga ederken açık bir kapıdan içeri girmiş olduklarını fark etti. Mat’inkinden daha küçük bir odaydı, penceresizdi, dar yatağın iki

yanındaki sehpaların üzerinde duran iki yağ lambası loş bir ışık veriyordu. Sıska, sarı saçlı bir adam büyük, açık sandıktan dönerek cesede tuhaf tuhaf baktı. Sandık odadaki boş alanın çoğunu kaplıyordu.

Mat böylesine kaba bir şekilde odasına girdiği için özür dilemek için ağzını açtı ve sıska adam kemerindeki uzun hançeri ve yatağın üzerindeki kalın sopayı kapıp, sandığın üzerinden Mat'in üzerine atladı. Ölü bir yabancıya bakılacağı gibi bakmamıştı. Mat sallanarak kapı çerçevesine tutundu ve elinin altından hançeri fırlattı. Kabza elinden fırlar fırlamaz bir başkasını çekmek için elini ceketinin altına soktu. Hançeri adamın boğazına saplandı. Mat neredeyse düşecekti yine, ama bu sefer hissettiği rahatlama yüzünden. Adam boğazını kavradı, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Adam geri geri, açık sandığın üzerine devrildi.

"Şanslı olmak iyi bir şey," diye gakladı Mat.

Sendeleyerek hançerini aldı ve adamın gri ceketine silerek temizledi. Diğerinden daha iyi bir ceketti; yündü, ama kesimi daha iyiydi. Düşük bir lord giymekten utanmazdı. Yakasına bakarak, bir Andorlu. Sandığın üzerine yayılmış adama bakarak kaşlarını çattı. Bir ses başını kaldırmasına sebep oldu.

Uşağı kapıda durmuş, kocaman, siyah demirden bir kızartma tavasını arkasına saklamaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Nerim eksiksiz bir tencere takımı sahibiydi. Bir lordun hizmetkârının yolculuk ederken ihtiyaç duyacağı başka her şeyi de, Olver ile paylaştığı, Mat'in odasının yanındaki odada saklıyordu. Adam bir Cairhienli için bile kısaydı ve sıpsıskaydı. "Korkarım Lordum yine ceketine kan bulaştırmış," diye mırıldandı adam hüzünlü bir sesle. Başka türlü konuştuğu gün güneş batıdan doğacaktı. "Keşke Lordum kıyafetlerine biraz daha dikkat etse. Leke bırakmadan kanı çıkarmak çok zor ve böcekler kumaşı delik deşik etmek için daha iyi bir sebep aramıyor zaten. Bu mekânda hayatım boyunca gördüğümden daha fazla böcek var, Lordum." Ne iki ölü adamdan, ne de kızartma tavası ile ne yapmayı düşündüğünden bahsediyordu.

O çığlık başkalarının dikkatini de çekmişti; Gezgin Kadın çığlıkların kulak ardı edildiği hanlardan değildi. Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Anan Hanım Nerim'i kararlılıkla kenara iterek yaklaştı ve eteklerini kaldırarak yerdeki cesedin çevresinden dolandı. Kocası arkasından girdi. Kare yüzlü, gri saçlı bir adamdı. Kadim ve Şerefli Ağlar Cemiyeti'nin ikili küpesi sol kulağından sarkıyordu. Aşağıdaki halkanın üzerindeki iki beyaz taş, adamın kaptanlık ettiği tekneye ek olarak iki teknesi daha olduğunu

anlatıyordu. Mat'in Anan Hanım'ın kızlarına çok fazla gülümsememesinin bir sebebi Jasfer Anan'dı. Adam iş bıçağını kemerinin arkasında taşıyordu; daha uzun, kıvrık bir hançeri de. Uzun, mavi yeşil yeleği düello yaraları ile çizik çizik olmuş kollarını teşhir ediyordu. Ama adam hayattaydı ve o yara izlerini bırakan adamların çoğu değildi.

Bir başka sebep de Setalle Anan'ın kendisiydi. Mat o hana gelene kadar annesi yüzünden bir kızı geri çeviren birisi olmamıştı; söz konusun anne kaldığı hanın sahibi bile olsa. Ama Anan Hanım'da başka bir şey vardı. Kulaklarındaki büyük, altın halkalar, irkilmeden cesetleri incelerken sallandı. Saçlarındaki grilere rağmen güzel bir kadındı ve evlilik hançeri normalde Mat'in gözlerini lambaya cezbedilen pervaneler gibi cezbedecek yuvarlaklıkların arasına sarkıyordu, ama kadına bakmak şeye bakmak gibi olurdu... Annesine değil. Bir Aes Sedai'ye belki –ama bunu yapmıştı elbette, yalnızca bakmıştı– ya da Kraliçe Tylin'e, Işık Mat'e yardımcı olsun. Nedenini bulmak kolay değildi. Yalnızca, kadında değişik bir şey vardı. Yalnızca, Setalle Anan'ı gücendirecek bir şey yapmayı düşünmek zor geliyordu.

"İçlerinden biri koridorda üzerime saldırdı." Mat sandığı hafifçe tekmeledi; üzerine yayılmış, kolları ve bacakları sarkan adama rağmen boş bir ses çıkardı. "Adam dışında boş bu. Sanırım çaldıkları ile doldurmayı düşünüyorlardı." Altınla olabilir miydi? Bunu duymuş olmaları olası değildi, daha birkaç saat olmuştu, ama Anan Hanım'a onca altını saklayacak daha güvenli bir yer olup olmadığını soracaktı.

Kadın, dingin kahverengi gözlerle, sakin sakin başını salladı. Hanında hançerlenen adamlar onu rahatsız etmezdi. "Sandığı kendi kendilerine taşımakta ısrar ettiler. Stokumuz, dediler. Siz gelmeden hemen önce oda tuttular. Birkaç saatliğine, Nor Chasen'e doğru yola çıkmadan önce biraz uyumak için, dediler." Bu doğuda, kıyıda küçük bir köydü, ama muhtemelen yalan söylemişlerdi. Kadının ses tonu bu kadarını ima ediyordu zaten. Anan Hanım ölü adamlara, sarsa sarsa yanıt alabilmeyi dilermiş gibi baktı. "Ama oda konusunda titiz davrandılar. Emirleri sarı saçlı adam veriyordu. Gösterdiğim ilk üçünü reddetti, sonra bunu, tek bir hizmetkâr için düşünülmüş odayı kabul etti. Eli sıkı biri olduğunu düşündüm."

"Bir hırsız bile cimrilik edebilir," dedi Mat dalgın dalgın. Bu, kafasının içindeki zarların yuvarlanmasına sebep olacak türden bir şeydi –o adam tesadüfen koca handa gıcırdayan tek tahtaya basmamış olsaydı kırılacak

olan kafanın içinde– ama lanet şeyler hâlâ yuvarlanıyordu. Mat bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Yani yalnızca bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz, Lordum?”

“Başka ne olabilir ki?”

Kadının verecek yanıtı yoktu, ama yine cesetlere bakarak kaşlarını çattı. Belki de Mat’in düşündüğü kadar sakin değildi. Zaten Ebou Dar yerlisi değildi.

“Son zamanlarda şehirde çok fazla serseri var.” Jasfer’in sesi gürdü ve normal konuşurken bile balıkçı teknesinde emirler yağdırıyormuş gibi görünürdü. “Belki koruma tutmayı düşünmelisiniz.” Anan Hanım’ın tek yaptığı kocasına bakarak tek kaşını kaldırmak oldu, ama adam hemen, kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Barış üzerinde olsun, karıcığım. Düşünmeden konuştum.” Ebou Darlı kadınlar kocalarına karşı hoşnutsuzluklarını keskin bir şekilde göstermekle tanınırlardı. Adamdaki yara izlerinin birkaçını da Anan Hanım’ın bırakmış olması hiç de olasılıkdışı değildi. Evlilik hançeri pek çok değişik işe yarıyordu.

Mat bir Ebou Darlı ile evli olmadığı için Işık’a şükrederek kendi hançerini diğerlerinin yanındaki kınına soktu. Işık’a şükür kimseyle evli değildi. Parmakları bir kâğıt parçasına sürtündü.

Anan Hanım kocasını o kadar kolay bırakmayacaktı. “Sık sık yapıyorsun bunu, kocacığım,” dedi, göğüslerinin arasındaki hançeri elleyerek. “Başka kadınlar olsa üzerinde durmamazlık etmezlerdi. Elynde bana hep, sen haddini bilmeden konuştuğun zaman yeterince kararlı davranmadığımı söyler. Kızlarım için iyi bir örnek teşkil etmeliyim.” Kadının ekşiliği küçük bir gülümseme ile eridi. “Haddin bildirilmiş say. Ben de sana, hangi teknede kimin, hangi ağı çekeceğini söylemekten kaçınırım.”

“Bana karşı çok iyisin, karıcığım,” diye yanıt verdi adam kuru kuru. Ebou Dar’da hancılar loncası yoktu, ama şehirdeki bütün hanlar kadınların elindeydi; Ebou Darlılara göre, bir erkeğin sahip olduğu hanın ya da bir kadının sahip olduğu geminin peşini talihsizlik bırakmazdı. Balıkçılar loncasında da kadın yoktu.

Mat kâğıdı çekti. Kar beyazdı, pahalı ve sert cinsten. Katlanıp küçücük yapılmıştı. Üzerindeki birkaç satır, Olver’in kullanacağı türden köşeli harflerle yazılmıştı. Ya da el yazısının tanınmasını istemeyen bir yetişkinin kullanacağı cinsten.

ELAYNE VE NYNAEVE ÇOK İLERİ GİDİYOR. ONLARA HÂLÂ KULE’NİN TEHDİDİ ALTINDA OLDUKLARINI HATIRLAT. DİKKATLİ OLMALARI İÇİN UYAR, YOKSA ELAIDA’DAN AF DİLEMEK İÇİN DİZ ÇÖKMÜŞ BULACAKLAR KENDİLERİNİ.

Hepsi buydu, imza yok. *Hâlâ* mı tehdit altında? Bu, yeni bir şey olmadığını düşündürüyordu ve asiler tarafından bir şekilde tuzağa düşürüldükleri fikrine uymuyordu. Hayır, bu yanlış soruydu. Bu notu kim bırakmıştı? Açık ki basitçe notu uzatıp gidemeyeceğini düşünen biri. Bu sabah ceketini giydiğinden beri kim böyle bir fırsat bulmuş olabilirdi? Sabah orada olmadığından emindi. Çok yaklaşmış biri. Biri... Farkında olmadan, “O Kadın Gözlerimi Kamaştırıyor ve Zihnimi Puslandırıyor” şarkısını mırıldanırken buldu kendini. Burada sözleri farklıydı; “Tepetaklak, Yusyuvarlak,” diyorlardı. Yalnızca Teslyn ve Joline uyuyordu tarife, ama imkânsızdı.

“Kötü haber mi, Lordum?” diye sordu Anan Hanım.

Mat notu cebine soktu. “Kadınları anlayan erkek çıkmış mıdır acaba? Yalnızca Aes Sedailer kastetmiyorum. Herhangi bir kadını.”

Jasfer kükredi ve karısı anlamlı anlamlı ona bakınca adamın kahkahası daha da gürleşti. Anan Hanım’ın Mat’e fırlattığı bakış, mükemmel dinginliği ile Aes Sedaileri bile utandırırdı. “Erkekler bakar ve dinlerlerse kolayca anlayabilirler, Lordum. Asıl kadınların işi zor. Bizim erkekleri anlamaya çalışmamız gerekiyor.” Jasfer kapı çerçevesine tutundu. Esmer yüzünden gözyaşları akıyordu. Karısı başını eğerek yan yan baktı ona, sonra serinkanlı bir sükûnet timsali gibi döndü –ve adamın kaburgalarının altını öyle yumrukladı ki adamın dizleri boşandı. Adamın kahkahası kesilmeden, bir hırıltı kazandı. “Ebou Dar’da bir deyiş vardır, Lordum,” dedi kadın Mat’e, omzunun üzerinden. “Bir erkek karanlıkta dikenli çalılardan bir labirent gibidir ve yolu kendisi bile bilmemektedir.”

Mat hıhladı. Ne de faydası olmuştu ama. Ama Teslyn, Joline ya da bir başkası, –bir başkası olmalıydı, bir de kim olduğunu bulabilse– Beyaz Kule çok uzaklardaydı. Jaichim Carridin ise tam burada. İki cesede kaşlarını çattı. Yüz başka serseri de öyle. Bir şekilde, o iki kadının güven içinde Ebou Dar’dan çıkmasını sağlayacaktı. Sorun şuydu ki, bunu nasıl yapacağına dair en ufak fikri yoktu. O lanet zarların durmasını diledi.

Joline'in Teslyn ile paylaştığı daire oldukça genişti. İkisi için birer yatak odası, hizmetkârları için birer tane daha oda, Teslyn Joline'in Muhafızlarının yanlarında kalmasına tahammül edebilse Blaeric ile Fen'in kullanabileceği bir oda daha vardı. Kadın bütün erkekleri potansiyel kuduz kurt olarak görüyordu ve Teslyn bir şey istediğinde kadına laf yetiştirmek imkânsızdı. Elaida kadar amansızdı, yoluna ne çıkarsa çıksın ezer geçerdi. Her açıdan, kesinlikle eşit konumdaydılar, ama açık bir avantaj olmadan kimse Teslyn'e karşı kazanamazdı. Joline içeri girdiğinde kadın oturma odasında, yazı masasının başındaydı ve kalemi korkunç cızırtılar çıkarıyordu. Mürekkep konusunda her zaman cimrilik ederdi.

Joline tek kelime etmeden onun yanından geçti ve balkona çıktı. Balkon beyaza boyalı uzun bir kafesten ibaretti. Demir işi öyle sıkıydı ki üç kat aşağıda, bahçede çalışan adamlar orada biri olup olmadığını görmekte güçlük çekerdi. Bu bölgenin çiçekleri normalde sıcağa dayanırdı, vahşi renkleri sarayın içini bile gölgede bırakıyordu, ama aşağıdaki bahçede hiç çiçek yoktu. Bahçıvanlar su dolu kovalarda çakıl döşeli patikalarda dolanıyorlardı, ama hemen hemen bütün yapraklar sarı ya da kahverengiydi. İşkence altında bile itiraf etmezdi, ama sıcak Joline'i korkutuyordu. Karanlık Varlık dünyaya dokunuyordu ve tek umutları başıboş dolaşan bir oğlandı.

"Ekmek ve su ha?" dedi Teslyn aniden. "Cauthon denen oğlanı Kule'ye göndermek, demek. Planlarımızda değişiklik olduysa, lütfen başkalarına söylemeden önce bana bilgi verir misin?"

Joline yanaklarını kızardığını hissetti. "Merilille'e haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Ben çömezken ders veriyordu." Teslyn de; sınıflarını demirden pençe ile yöneten sert bir öğretmen. Konuşma tarzı tek başına hatırlatmaya yetiyordu, dengi ya da değil, ona karşı çıkmamasını söyleyen anlamlı bir uyarı. Ama Merilille daha düşük düzeydeydi. "Bizi sınıfın önüne çıkartır, istediği yanıtı almak için zorlar, zorlardı, ta ki biz orada, herkesin önünde ağlamaya başlayana kadar. Duygudaşlık gösterileri yapardı ya da belki gerçekten duygudaşlık gösterirdi, ama bizi ne kadar çok okşar, ağlamamamızı ne kadar çok söylerse o kadar kötü olurdu." Aniden sustu. Bunca şeyi söylemeyi düşünmemişti. Hepsi Teslyn'in suçuydu, hep ona, elbisesindeki bir leke yüzünden oracıkta fırçalayacakmış gibi bakardı. Ama anlıyor olmalıydı; Merilille ona da ders vermişti.

"Bunca zaman boyunca bütün bunları unutmadın mı?" Teslyn'in sesinde çıplak inanmazlık vardı. "Bize ders veren Aes Sedailer yalnızca görevlerini

yapıyorlardı. Bazen Elaida'nın senin hakkında söylediği şeyin doğru olduğunu düşünüyorum." Sinir bozucu cızırtılar yine başladı.

"Yalnızca... Merilille asıl büyükelçi oymuş gibi konuşmaya başladığında aklıma geldi." Bir asi yerine bir büyükelçi gibi. Joline bahçeye bakarak kaşlarını çattı. Beyaz Kule'yi kıran, kırılışı bütün dünyaya teşhir eden o kadınların her birinden tiksiniyordu. Onlar ve onlara yardım eden herkesten. Ama Elaida da fena halde eline yüzüne bulaştırmıştı. Şimdi asi olan Aes Sedailer, birazcık çaba ile yatıştırılabilirdi. "Benim hakkımda ne dedi? Teslyn?" Kalemin cızırtısı devam etti. Tıpkı taş tahtaya sürtünen tırnaklar gibi. Joline içeri girdi. "Elaida ne dedi?"

Teslyn mektubunun üzerine, ya mürekkebini kurıtmak ya da Joline'den saklamak için bir başka sayfa koydu, ama hemen yanıt vermedi. Joline'e bakarak kaşlarını çattı –ya da belki yalnızca baktı, Teslyn söz konusu olunca bazen anlamak zor oluyordu– ve sonunda içini çekti. "Pekâlâ. Madem bilmek zorundasın. Senin hâlâ çocuk olduğunu söyledi."

"Bir *çocuk* mu?" Joline'in şoku diğer kadını hiç etkilemedi.

"Bazıları," dedi Teslyn sakin sakin, "çömez beyazını giydikleri günden itibaren pek az değişirler. Bazıları hiç değişmez. Elaida senin hiç büyümediğini, hiç de büyümeyeceğini düşünüyor."

Joline, konuşmaktan kaçınarak, öfkeyle başını arkaya attı. Şalı aldığı sırada *annesi* daha çocuk olan birinden bu sözleri duymak! Elaida çömezken çok fazla pohpohlanmıştı, gücü ve olağanüstü öğrenme hızı yüzünden çok fazla yüceltilmişti. Joline kadının bu yüzden Elayne, Egwene ve yabani Nynaeve'e bu kadar öfkelendiğini düşünüyordu; çünkü onlar Elaida'dan daha güçlüydüler, çok hızlı ilerlemeye zorlanmış olsalar da, onlar çömez olarak çok daha az zaman geçirmişlerdi. Neden, Nynaeve aslında hiç çömezlik yapmamıştı ve bu hiç duyulmamış bir şeydi.

"Madem konuyu sen açtın," diye devam etti Teslyn, "belki durumdan faydalanmaya bakmalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" Joline Gerçek Kaynak'a kucak açarak Hava yönlendirdi ve turkuaz kakmalı sehpanın üzerindeki gümüş sürahiyi kaldırıp gümüş bir kadehi punçla doldurdu. Her zamanki gibi, *saidar*'a kucak açmanın coşkusu içini doldurdu, hem heyecan verdi, hem yatıştırdı.

"Çok açık bana sorarsan. Elaida'nın emirleri hâlâ geçerli. Elayne ve Nynaeve bulunur bulunmaz Kule'ye götürülecek. Beklemeyi kabul ettim, ama belki daha fazla beklememeliyiz. Al'Vere denen kızın yanlarında olmaması yazık. Ama ikisi bize Elaida'nın iyi niyetini kazandırır yine ve

aralarına Cauthon denen oğlanı da katarsak... O üçü sayesinde bizi, bizzat al'Thor'u getirmişiz gibi karşılar. Bu Aviendha da, yabani ya da değil, iyi bir çömez olur."

Kadeh Hava üzerinde Joline'in eline doğru süzüldü ve kadın gönülsüzce Güç'ü salıverdi. Kaynak'a ilk dokunduğu zamanki şevkini hiç kaybetmemişti. Çiykavunu *saidar*'ın yerini tutamıyordu. Aldığı cezanın en kötü tarafı da, *saidar*'a dokunma hakkını kaybetmiş olmasıydı. Hemen hemen en kötü tarafı. Cezasını kendisi belirlemişti, ama Elaida ceza sert olmazsa kendisinin belirleyeceğini açıkça ifade etmişti. Joline o durumda sonucun çok daha kötü olacağından kuşku etmiyordu. "İyi niyet mi? Teslyn, kadın bizi, sırf başkalarına bunu yapabileceğini göstermek için küçük düşürdü. Bizi, önemli bulduğu her şeyden mümkün olduğunca uzağa, bu sinekli deliğe gönderdi. Elinden gelse Aryth Okyanusu'nun diğer yanına gönderirdi. Bir düzine asilden daha az güce sahip bir kraliçeye gönderilmiş elçiler. Aralarından biri zahmet etse, yarın tahtını altında alabilirler kadının. Ve sen de Elaida'nın iyi niyetini yeniden kazanmak istiyorsun, öyle mi?"

"Ama o Amyrlin Makamı." Teslyn, üzerinde bir başka sayfa bulunan mektuba dokundu, sonra düşüncelerini düzenlemeye çalışırmış gibi sayfaları biraz o tarafa, biraz bu tarafa kaydırdı. "Bir süre sessiz kalarak kucak köpeği olmadığımızı ona belli ettik, ama çok uzun süre sessiz kalmak ihanet olarak görülebilir."

Joline burnunu çekti. "Saçma! O kızlar geri götürüldükleri zaman kaçtıkları için ceza görecekler. Şimdi bir de tam Aes Sedai gibi davrandıkları için." Ağzı gerildi. Bu konuda ikisi de suçluydu, aynı zamanda onlara böyle davranma izni verenler de, ama içlerinden birinin Joline'in Ajahındanmış gibi davranması büyük bir fark yaratıyordu. Bu yüzden Yeşil Ajah'ın Elayne'le işi bittiği zaman, Andor tahtına gerçekten de terbiye edilmiş bir genç kadın oturacaktı. Gerçi, belki Elayne'in ilk önce Aslan Tahtı'na oturması daha iyi olabilirdi. Her durumda, eğitiminin tamamlanması gerekiyordu. Joline, ne yapmış olursa olsun Kule'nin Elayne'i kaybetmesine göz yummayı düşünmüyordu.

"Asilere katılmalarını unutma."

"Işık, Teslyn, muhtemelen asilerin Kule'den alıp götürdüğü kızlar gibi, kapılıp gitmişlerdir. Yarın mı, yoksa gelecek sene mi ahırları küreyecekleri fark eder mi?" Asilerin yanındaki çömezler ve Kabuledilmişler böyle bir ceza ile karşı karşıya kalacaklardı. "Ajahlar bile onları ellerine geçirmek için bekleyebilirler. Güvende olmadıklarından değil. Onlar Kabuledilmiş ve

dilediğimiz zaman elimizi uzatıp alabileceğimiz bir yerde beklemekten memnun görünüyorlar. Ben derim ki, Elaida'nın bizi koyduğu yerde bekleyelim ve ellerimizi kavuşturmaya, dilimizi tutmaya devam edelim. Ta ki Elaida ne yaptığımızı öğrenmek için güzel güzel sorana kadar." Elaida da kendini, Siuan gibi makamından edilmiş bulana kadar beklemeye hazır olduğunu söylemedi. Kuşkusuz Salon kadının zorbalıklarına ve beceriksizliklerine sonsuza dek tahammül etmeyecekti, ama Teslyn bir Kızıl'dı ve bunu işitmek hiç hoşuna gitmezdi.

"Herhalde acil bir durum yok," dedi Teslyn yavaşça. Telaffuz etmediği "ama" odada yankılandı.

Joline bir başka Hava akışı ile, masanın yanına top ayaklı bir sandalye çekerek oturdu ve arkadaşını sessizliğin hâlâ en iyi politika olduğuna ikna etmeye çalıştı. Demek hâlâ çocuktu, öyle mi? Joline'in istediği olsa, Elaida yalvarıp yakarana kadar Ebou Dar'dan tek kelime duyamazdı.

Masanın üzerindeki kadının beli, bağlarının izin verdiğince büküldü. Gözleri yuvalarından uğrayacak gibi oldu, boğazı bitmek tükenmek bilmeyen, keskin bir çığlıkla gerildi. Aniden çığlık hırıltılı boğulma seslerine dönüştü. Kadın sarsıldı, tepeden tırnağa titredi, sonra sessizlik içinde yığıldı. İri iri açılmış, görmeyen gözler örümcek ağları ile kaplı bodrum tavanına dikildi.

Küfretmek mantıksızdı, ama Falion ağzını açsa bütün ahır uşaklarından daha iyi yapabilirdi bu işi. Bir sefer daha, Ispan yerine Temaile'in burada olmasını diledi. Temaile'in soruları hevesle yanıtlanıyordu ve o hazır olana kadar kimse ölmüyordu. Elbette, Temaile işinden gereğinden fazla hoşlanıyordu, ama konu bu değildi.

Falion bir kez daha yönlendirerek kadının giysilerini pis zeminden toparladı ve cesedin üzerine bıraktı. Kırmızı deri kemer düştü ve Falion onu eliyle kaparak yığının üzerine çarptı. Belki başka yöntemler kullanmalıydı, ama kayışlar, kerpetenler, sıcak demirler çok... pisti. "Cesedi bir yerlerde, bir ara sokakta bırakın. Gırtlağını kesin ki soyulmuş gibi görünsün. Cüzdanındaki paraları siz alabilirsiniz."

Taş duvarın dibinde, topuklarının üzerine çökmüş, bekleyen iki adam bakıştılar. Arnin ile Nad kardeş gibi görünüyor olabilirlerdi. İkisi de siyah saçlı, boncuk gözlü, yara izleri ile kaplıydı ve üç adam kadar kaslıydılar, ama basit emirleri yerine getirecek beyinleri vardı. Genelde. "Affedersiniz, Hanımefendi," dedi Arnin tereddütle, "ama kimse inanmaz..."

“Ne denildiyse onu yapın!” diye terslendi kadın. Yönlendirerek adamı ayağa kaldırdı ve taşlara çarptı. Adamın başı duvardan sekti, ama bu kadarı ona zarar vermiş olamazdı kuşkusuz.

Nad, “Peki, Hanımefendi. Nasıl emrederseniz, Hanımefendi,” sözleri geveleyerek masaya koştu. Kadın Arnin’i bıraktığında, adam gevezelenmedi, ama daha fazla itiraz etmeden, sallanarak yaklaştı ve cesedin çöp yığını gibi toparlanıp götürülmesine yardım etti. Eh, artık çöp yığınından farkı yoktu zaten. Kadın patladığı için pişman olmuştu. Kontrolünü öfkenin ele geçirmesi mantıksızdı. Ama bazen etkili oluyormuş gibi görünüyordu. Bunca seneden sonra, bu onu hâlâ şaşırtıyordu.

“Moghedien, o bundan hoşlanmayacak,” dedi Ispan, adamlar gider gitmez. İnce, siyah örgülerine takılmış mavi yeşil boncukları şıkırdatarak başını salladı. Bütün bu süre içinde bir köşede, gölgelerin arasında kalmıştı. Örülen küçük bir büyü sayesinde hiçbir şey duymamıştı.

Falion dik dik bakmamayı başardı. Ona kalsa, seçeceği son arkadaş Ispan olurdu. Kadın Mavi’ydi ya da eskiden öyleydi. Belki hâlâ öyleydi. Falion, Kara’ya katıldığı için Beyaz Ajah’tan vazgeçmiş gibi hissetmiyordu kendini. Maviler fazla hararetli olurlardı, mutlak duygusuzlukla bakılması gereken şeylere duygu karıştırırlardı. O, bir başka Beyaz olan Rianna’yı seçerdi. Ama pek çok mantık meselesinde kadının tuhaf, hiç de sağlam olmayan görüşleri vardı. “Moghedien bizi unuttu, Ispan. Yoksa ondan özel mesaj mı aldın? Her durumda, bahsedilen hazine yok.”

“Moghedien var olduğunu söylüyor.” Ispan kararlılıkla başladı, ama sesi çabucak hararet kazandı. “*Angreal, sa’angreal* ve *ter’angreal*’lerden oluşan bir hazine. Bir kısmı bizim olacak. Kendimize ait *angreal*’ler, Falion. Hatta belki *sa’angreal*’ler. Bize söz verdi.”

“Moghedien yanılmış.” Falion diğer kadının gözlerinin şokla irileşmesini izledi. Terkedilmişler yalnızca insandı. Bu dersi öğrenmek Falion’u da sersemletmişti, ama bazıları ders almayı reddediyorlardı. Terkedilmişler çok çok daha güçlüydü, bilgileri çok çok daha fazlaydı ve büyük olasılıkla ölümsüzlük ödülünü çoktan almışlardı, ama bütün kanıtlara bakarak, birbirlerine karşı aynı battaniye altındaki iki Murandyli kadar çok entrika çeviriyor, mücadele ediyorlardı.

Ispan’ın şoku hızla yerini öfkeye bıraktı. “Arayan başkaları var. Hepsi boş yere mi arıyor? Arayan Karanlığın Dostları var; diğer Terkedilmişler tarafından görevlendirilmiş olmalılar. Eğer Terkedilmişler arıyorsa, yine de

hiçbir şey olmadığını söyleyebilir misin?" Kadın bir türlü görmüyordu. Eğer bir şey bulunamıyorsa, bunun en açık sebebi o şeyin var olmadığı idi.

Falion bekledi. Ispan aptal değildi, yalnızca Terkedilmişler karşısında hissettiği huşudan aptala dönmüştü. Falion insanların, zaten farkında olmaları gereken bir şeyi kendi kendilerine anlamaları gerektiğine inanırdı. Tembel zihinlerin çalıştırılması gerekirdi.

Ispan eteklerini savurarak, tozlara ve eski örümcek ağlarına kaşlarını çatarak odayı adımladı. "Burası leş gibi kokuyor. Aynı zamanda da pis!" Kocaman, siyah bir hamamböceğinin duvara tırmandığını görünce ürperdi. Bir anlığına parıltıya sarındı; bir akış, böceği bir çıtlama sesi ile ezdi. Ispan yüzünü buruşturarak, Güç değil onları kullanmış gibi ellerini sildi. Narin bir midesi vardı, ama neyse ki eyleme geçmeden bastırabiliyordu onu. "Başarısızlığı Terkedilmişlerden birine raporlayacağım, Falion. Liandrin'e yaptıklarına imrenmemizi sağlayacak, değil mi?"

Falion'un tam olarak ürperdiği söylenemezdi. Ama bodrumu aştı ve kendine bir kadeh erik puncu doldurdu. Erikler bayatlamıştı ve punç fazla tatlıydı, ama elleri titremedi. Moghedien'den korkmak kesinlikle mantıklıydı, ama korkuya teslim olmak değildi. Belki kadın ölmüştü. Kuşkusuz şimdiye dek onları çağırmış ya da uyurken *Tel'aran'rhiod*'a sokup bir kez daha, neden hâlâ emirlerini yerine getirmediklerini sormuş olurdu. Ama bir ceset görene kadar, tek mantıklı seçim, Moghedien her an ortaya çıkabilirmiş gibi devam etmekti. "Bir yol var."

"Nasıl? Ebou Dar'daki bütün Bilge Kadınları sorgulamak mı? Kaç tanesi var? Yüz? İki yüz? Tarasin Sarayı'ndaki Aes Sedailer bunu fark ederdi, bence."

"*Sa'angreal* sahibi olma düşlerini unut, Ispan. Uzun süredir saklı kalmış depo yok, bir sarayın altında gizli bir bodrum yok." Falion serin, ölçülü bir sesle konuşuyordu, belki Ispan ne kadar heyecanlanırsa o kadar ölçülü bir sesle. Sesinin tınısı ile bir sınıf dolusu çömezi büyülemek her zaman hoşuna gitmişti. "Bilge Kadınların hemen hemen hepsi yabani, bizim öğrenmek istediğimiz şeyleri bilmeleri olasılığı düşük. Hiçbir yabaninin, değil *sa'angreal; angreal* sakladığı bile görülmemiştir. Öyle olsa mutlaka duyulurdu. Tam tersine, bütün kayıtlar Güç'le ilgili bir nesne bulan bir yabaninin, Beyaz Kule'nin gazabını çekme korkusu ile, ondan en kısa zamanda kurtulduğunu söylüyor. Diğer yandan, Kule'den atılan kadınlar aynı korkuya sahip görünmüyor. Senin de çok iyi bildiğin gibi, gitmeden önce üstleri arandığı zaman, üçte birinin gerçek bir Güç nesnesi ya da öyle

olduğunu düşündüğü bir şey saklamış olduğu görülüyor. Şu anda bu tanıma uyan birkaç Bilge Kadın arasında, mükemmel seçim Callie idi. Dört sene önce Kule'den çıkarıldığında, küçük bir *ter'angreal* çalmaya çalıştı. Çiçek imgeleri ve çağlayan sesi çıkaran faydasız bir şey, ama yine de *saidar*'la ilişkili bir nesne. Aynı zamanda, kadın tüm diğer çömezlerin sırlarını keşfetmeye çalıştı ve genelde başarılı oldu. Ebou Dar'da, değil büyük bir hazine, tek bir *angreal* bile olsa, sence kadın burada kaldığı dört sene içinde bulmaz mıydı?"

"Ben şalı *takıyorum,* Falion," dedi Ispan sıradışı bir aksilikle. "Ve bütün bunları senin kadar iyi biliyorum. Bir yol daha olduğunu söyledin. Hangi yol?" Kadın beynini kullanmayı reddediyordu işte.

"Moghedien'i hazine kadar mutlu edecek ne var?" Ispan ayağını yere vurarak ona bakmakla yetindi. "Nynaeve al'Meara, Ispan. Moghedien onu kovalamak için bıraktı bizi, ama açık ki kadın bir şekilde kaçmış. Eğer ona Nynaeve'i –ve yanında Trakand denen kızı– verirsek, yüz *sa'angreal* bulamamış olsak bile affeder bizi." Elbette, bu Terkedilmişlerin ne kadar mantıksız olduğunu gösteriyordu. Aynı zamanda hem mantıksız, hem de sizden daha güçlü birilerinin yanında son derece dikkatli olmak en iyisiydi, elbette. Ispan daha güçlü değildi.

"Onu, ilk ortaya çıktığı zaman, benim dediğim gibi öldürmeliydik," diye tükürdü kadın. Ellerini sallayarak ileri geri yürüdü, pislikler terliklerinin altında gıcırdayarak ezildi. "Evet, evet, biliyorum. Saraydaki Aes Sedailer, onlar kuşkulanabilirdi. Onların dikkatini çekmek istemiyoruz. Ama Tanchico'yu unuttun mu? Tear'ı? O kızların geldiği her yere, arkalarından felaket geliyor. Bana sorarsan, onları öldüremiyorsak, Nynaeve al'Meara ile Elayne Trakand'dan olabildiğince uzak durmalıyız. Olabildiğince uzak!"

"Sakin ol, Ispan. Sakin ol." Falion'un yatıştırma çabası kadını daha fazla sinirlendirmiş gibiydi, ama Falion emindi. Mantık duyguyu bastırırdı.

Dar, gölgeli ara sokağın göreceli serinliği içinde, ters çevrilmiş bir fıçının üzerinde oturmakta olan adam, kalabalık caddenin karşısındaki evi inceledi. Aniden yine başına dokunduğunu fark etti. Başı ağrımıyordu, ama başı bazen... tuhaf... geliyordu. Genellikle, hatırlayamadıkları hakkında düşündüğü zaman.

Beyaz badanalı, üç katlı ev, sözde birkaç sene önce kuzeye yaptığı bir yolculuk sırasında tanıştığı iki arkadaşı tarafından ziyaret edilmekte olan bir

kuyumcuya aitti. Arkadaşlar eve girerken bir kez görülmüştü, bir daha da ortaya çıkmamışlardı. Bunu öğrenmek kolay olmuştu, iki kadının Aes Sedai olduğunu öğrenmek biraz daha zor.

Yırtık yelek içinde ince, genç bir adam, kafasında hiç de iyi olmayan düşünceler çevirerek, ıslık çala çala geldi ve onun fıçının üzerinde oturduğunu görünce durdu. Ceketi ve gölgede oturuyor olması –ve geri kalan özellikleri, diye ekledi hüzünle– muhtemelen cazip gelmişti. Ceketinin altına uzandı. Elleri artık kılıç kullanacak güç ve esneklikten yoksundu, ama otuz seneden uzun süredir üzerinde taşıdığı iki uzun bıçak birden fazla kılıç kullanıcısını şaşırtmıştı. Belki gözlerine de bir şey yansımıştı, çünkü genç adam vazgeçti ve ıslık çala çala uzaklaştı.

Evin yanında, kuyumcunun ahırına giden kapı açıldı ve iki iri yarı adam kirlenmiş saman ve pislik dolu bir el arabasını iterek dışarı çıktı. Ne peşindeydiler? Arnin ve Nad ahır küreyecek adamlar değildi.

Burada, gölgede kalmaya ve sonra Carridin'in küçük, şirin katilini bir kez daha bulup bulamayacağına bakmaya karar verdi.

Elini bir daha başından çekti. Eninde sonunda hatırlayacaktı. Çok zamanı kalmamıştı, ama sahip olduğu tek şey buydu. Bu kadarını hatırlıyordu.

18
Sabanın Toprağı Kırdığı Gibi

Rand *saidin*'i kavrayarak giriş odasının bir köşesine ördüğü düğümü çözdü. Sonra Tek Güç'ü bıraktı, küçük, gümüş zarflı kadehini kaldırdı ve, "Biraz daha çay," dedi. Lews Therin kafasının arkasında öfkeyle homurdandı.

Ağır yaldız kaplı, oymalı sandalyeler karşılıklı olarak, cilalı taş zemine kakılmış, iki adım genişliğindeki altın Yükselen Güneş'in iki yanına dizilmişti. Tamamen altından yapılmış gibi görünecek kadar yaldızlanmış bir başka yüksek sandalye, aynı ölçüde süslü küçük bir kürsünün üzerinde duruyordu, ama Rand özellikle bunun için serilmiş, yeşil, altın rengi ve mavi renklerle dokunmuş, Tear labirenti desenli halının üzerine bağdaş kurarak oturdu. Karşısında oturan üç klan şefi, kendilerine de sandalye gösterilmiş olsa da, Rand'ın onları sandalyeye oturarak karşılamasından memnun kalmazdı. O adamlar da dikkatle ilerlenmesi gereken bir labirent gibiydi. Rand gömlekle duruyordu, kol yenlerini önkollarından yukarı iterek, onlara dolanmış, metalik renklerle pırıldayan kızıl altın Ejderleri sergiliyordu. Üç Aiel adamın yalnızca sol kollarında taşıdıkları Ejderler *cadin'sor*'larının altında kalmıştı. Bu şekilde hatırlatması –onun da ölümü göze alarak Rhuidean yolculuğunu yaptığını hatırlatması– gereksizdi belki. Belki.

O üç yüz Merana'nın mühürlenmiş beklediği köşeden gelmesini beklerken pek az şey ele veriyordu. Janwin'in kırışık yüzü eskimiş ahşaptan oyulmuş gibiydi, ama zaten hep böyle görünürdü ve mavi gri gözleri fırtınalı görünüyorsa, onlar da hep öyle görünürdü. Saçları bile fırtına bulutlarına benziyordu. Ama istikrarlı bir mizacı vardı. Indirian ile tek gözlü Mandelain bambaşka şeyler düşünür gibiydi, ama onların da

kırpılmayan gözleri kadındaydı. Aniden Lews Therin, o da Rand'ın gözlerinden izliyormuş gibi sustu.

Merana'nın yaşı belirsiz hatları klan şeflerinin yüzlerinden de ifadesizdi. Açık gri eteğini düzelterek çöktü ve Rand'ın yanında diz çöküp çaydanlığı kaldırdı. Ayak, kulp ve kapak yerine leopar figürleri konulmuş, altına boyalı gümüşten, dev bir şeydi ve kaldırmak için kadının iki elini birden kullanması gerekmişti. Dikkatle Rand'ın fincanını doldururken biraz sallandı. Kadının tavırları, bu işi sırf kendi istediği için, adamların anlamaya başlayamayacağı sebeplerden dolayı yaptığını söylüyordu; tavırları kadının Aes Sedai olduğunu bağıra çağıra ilan ediyordu. Bu iyi miydi, yoksa kötü mü?

"İzin almadan yönlendirmelerine izin vermiyorum," dedi Rand. Klan şefleri sessizliklerini korudular. Merana kalktı ve gidip sırayla her birinin önünde diz çöktü. Mandelain geniş eliyle fincanını kapatarak daha fazla çay istemediğini ifade etti. Diğer ikisi fincanlarını uzattılar, birinin mavi gri, diğerinin yeşil gözleri kadını süzdü. Ne görüyorlardı? Rand başka ne yapabilirdi?

Kadın ağır çaydanlığı leopar kulplu tepsiye bıraktı ve dizleri üzerinde kaldı. "Lord Ejder'e başka ne şekilde hizmet edebilirim?"

Sesi bir kendine hâkimiyet örneği idi, ama Rand köşesine dönmesini işaret ettikten sonra, kadın kalkıp döndükten sonra, ince elleri bir anlığına eteğini kavradı. Ama döndüğü zaman Dashiva ve Narishma ile yüz yüze geldiğinden de olabilirdi. İki Asha'man –aslında Narishma yalnızca bir askerdi, Asha'manların en düşük düzeyindeydi, yakasında ne kılıç, ne de Ejder vardı– duvarlara dizilmiş yüksek, altın çerçeveli aynalardan ikisinin arasında kıpırdamadan, duygusuzca bekliyorlardı. En azından, genç olan adam ilk bakışta kıpırtısız ve duygusuz görünüyordu. Başparmaklarını kılıç kemerinin arkasına takmış, Merana'yı görmezden geliyor, Rand ve Aiellere pek az dikkat ediyordu, ama ikinci bakışta aşırı iri, siyah gözlerinin asla belli bir yerde kalmadığını, her an hiç yoktan bir şeyin çıkıp saldırmasını beklermiş gibi dolandıklarını görebiliyordunuz. Saldırmayacaklarını kim bilebilirdi ki? Dashiva'nın aklı bir karış havada gibiydi; dudakları sessizce oynuyor, gözleri kırpışıyor, kaşları yok yere çatılıyordu.

Rand Asha'manlara baktığında Lews Therin hırladı, ama Rand'ın kafasının içindeki ölü adamı asıl meşgul eden Merana idi. *Yalnızca bir aptal, bir aslan ya da bir kadının gerçekten evcilleştirilebileceğine inanır.*

Rand sinirle sesi bastırıp küçük bir vızıltıya indirgedi. Lews Therin sesini zorla duyurabilirdi, ama bunun için çaba göstermesi gerekirdi. Rand *saidin* kavrayarak bir büyü ördü ve Merana ile konuşmalar arasına bir engel koydu. Kaynak'ı bırakınca siniri, kafasının içindeki, kızıl kömürlerin üzerine damlayan su damlaları gibi tıslama daha da arttı. Lews Therin'in uzak, delice sayıklamaları ile eşzamanlı olarak gelen bir yankı.

Merana göremediği, hissedemediği engelin arkasında, başını kaldırarak, kollarına bir şal asılmış gibi ellerini kavuşturarak bekledi. Tepeden tırnağa Aes Sedai. Kadın Rand'ı ve klan şeflerini serin, sarı benekli açık kahverengi gözlerle izledi. *Diğer Aes Sedailer size ne kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmiyorlar,* demişti ona bu sabah, bu odada, *ama sadakat yemini eden hepimiz, Üç Yemin'i ihlal etmeyen bütün emirlerinize itaat edeceğiz.* Kadın Sorilea eşliğinde geldiğinde Rand daha yeni uyanmıştı. İkisi de Rand'ın hâlâ sabahlığı içinde oturmasına, kahvaltı ekmeğinden ancak tek lokma alabilmiş olmasına hiç aldırış etmemişlerdi. *Pazarlık ve arabuluculuk konusunda yeteneğim vardır. Diğer Aes Sedailerin de başka yetenekleri vardır. İzin verin, yemin ettiğimiz gibi hizmet edelim size. İzin verin ben hizmet edeyim. Size ihtiyacımız var, ama sizin de bize biraz ihtiyacınız var.*

Her zamanki gibi, Alanna beyninin bir köşesindeydi. Kadın yine ağlıyordu. Onun neden bu kadar çok ağladığını anlayamıyordu Rand. Çağrılmadan yanına gelmesini ya da Kızlardan bir eşlikçi grubu olmadan odasından çıkmasını yasaklamıştı –dün gece ona yemin eden Aes Sedailere Saray'da oda bulunmuştu, böylece Rand onlara göz kulak olabilecekti– ama kadın onunla bağ kurduğundan beri gözyaşları hissediyordu, gözyaşları ve pençelerce paramparça edilirmiş gibi, ham bir ıstırap. Bazen daha az, bazen daha fazlaydı, ama her zaman oradaydı. Alanna da ona yemin eden Aes Sedailere ihtiyacı olduğunu söylemişti, sonunda kıpkırmızı bir yüzle, yanaklarından yaşlar akarak çığlık çığlığa söylemiş, sonra koşarak kaçmıştı. O da hizmet etmekten bahsetmişti, ama Rand iki kadının da aklındakinin, Merana'nın şimdi yaptığı gibi hizmet etmek olduğundan kuşkuluydu. Belki bir tür üniforma ile daha açık anlatabilirdi.

Klan şefleri Merana'nın onları izlemesini izlediler. Düşüncelerini tek bir kirpiğin oynaması ile bile belli etmediler.

"Bilgeler size Aes Sedailerin nerede durduğunu söyledi," dedi Rand açıksözlülükle. Sorilea adamların bildiğini söylemişti, ama söylemese de, Merana'nın reverans yapıp hizmet gördüğünü ilk keşfettiklerinde

şaşırmamalarından da anlaşılabilirdi bu gerçek. “Tepsiyi getirip çay doldurduğunu gördünüz. Benim dediğim gibi gelip gittiğini de gördünüz. İstiyorsanız biraz da dans ettireyim.” Aielleri Aes Sedailerin tasmasının ucunda olmadığına ikna etmek, şu anda Rand’ın onlardan ihtiyaç duyduğu en önemli hizmetti. Gerekirse hepsini dans ettirirdi.

Mandelain, düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duyduğunda hep yaptığı gibi, sağ gözünü örten gri yeşil yamayı düzeltti. Yanağından başlayan büzülmüş bir yara izi deri yamanın altından geçiyor, hemen hemen kel kafasının yarısına kadar uzanıyordu. Sonunda konuştuğunda, Rand’dan birazcık daha az açıksözlüydü. “Bazıları Aes Sedailerin, istediği şeyi elde etmek için hemen her şeyi yapabileceğini söylüyor.”

Indirian gür, beyaz kaşlarını indirdi ve uzun burnunun üzerinden çayına baktı. Bir Aiel için orta boyluydu, Rand’dan yarım el daha kısaydı, ama adamdaki her şey uzun görünüyordu. Kıraç’ın sıcağı adamın fazla gelen etlerini eritmiş, üzerine biraz da fazla gelmeyenleri kavurmuş gibi görünüyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı ve gözleri mağaralara oturtulmuş zümrütler gibiydi. “Aes Sedailerden bahsetmek hoşuma gitmiyor.” O sıska yüzden çıkan gür, zengin sesi insanı hep şaşırtırdı. “Olan oldu. Bırakın onlarla Bilgeler ilgilensin.”

“Shaido itlerinden bahsetmek daha iyi,” dedi Janwin ılımlı bir sesle. O haşin yüzden bu sesin çıkması da insanı şoke ediyordu. “Birkaç ay, en fazla yarım sene içinde, öldürülebilen her Shaido ölecek –ya da *gai’shain* yapılacak.” Sesinin yumuşak olması, adamın yumuşak olduğu anlamına gelmiyordu. Diğer ikisi başlarını salladılar. Mandelain hevesle gülümsedi.

Yine de ikna olmuş görünmüyorlardı. Bu görüşmenin sebebi sözde Shaidolardı ve en önemli konu olmasa da, önemli olmadıkları söylenemezdi. Önemsiz değil –Shaidolar uzun süredir baş belası olmuşlardı– yalnızca, onun kitabında Aes Sedailer ile aynı sayfada değil. Ama sorun çıkarıyorlardı. Timolan’ın Miagomalarına katılan üç klan Kardeşkatili’nin Hançeri’ne yaklaşmışlardı bile ve Janwin’in dediğini yapabilirlerdi, ama *gai’shain* yapılamayacak, öldürülemeyecek olanlar vardı. Bazıları diğerlerinden daha kritik birer sorundu. “Ya Bilgeler?” diye sordu.

Bir an adamların yüzleri okunmaz hale geldi; bunu Aes Sedailer bile Aieller kadar iyi yapamazdı. Tek Güç’le yüzleşmek onları korkulmazdı, en azından belli etmezlerdi; kimse ölümden kaçamazdı, Aieller buna inanırdı ve öfkeye kapılmış yüz Aes Sedai, yalnız bir Aiel’in kaldırdığı peçeyi

indiremezlerdi. Ama Bilgelerin Dumai Kuyuları'ndaki savaşa katıldığını öğrenmek, güneşin gece doğduğunu, ayın gündüz, kan kırmızı bir gökyüzünde yükseldiğini görmek kadar büyük bir darbe olmuştu onlar için.

"Sarinde hemen hemen bütün Bilgelerin *algai'd'siswai* ile birlikte koşacağını söyledi," dedi Indirian sonunda, gönülsüzce. Sarinde onu takip ederek Kızıl Pınarlardan, Codarraların klan mezrasından gelen Bilge idi. Belki "takip etmek" doğru laf değildi; Bilgeler nadiren takip ederlerdi. Her durumda, Codarra, Shiande ve Daryne Bilgelerinin çoğu mızraklarla birlikte kuzeye gidecekti. "Shaido Bilgelerinin işi... Bilgeler tarafından görülecek." Adamın ağzı tiksinti ile çarpıldı.

"Her şey değişiyor." Janwin'in sesi her zamankinden de yumuşaktı. Söylediğine inanıyordu, ama inanmak istemiyordu. Bilgelerin savaşa katılması, Aieller kadar eski gelenekleri ihlal ediyordu.

Mandelain abartılı bir özen ile fincanını indirdi. "Corehuin düş sona ermeden Jair'i bir kez daha görmek istiyor. Ben de öyle." Tıpkı Bael ve Rhuarc gibi, onun da iki karısı vardı; diğer şeflerin yalnızca birer tane vardı. Timolan dışında, ama dul kalmış şefler nadiren yalnız kalırlardı. Bilgeler onların yalnız kalmamasına özen gösterirdi. "Aramızdan herhangi biri bir daha güneşin Üç Kat Topraklar'da doğduğunu görecek mi?"

"Umarım görür," dedi Rand yavaşça. *Sabanın toprağı kırdığı gibi, o da insanların yaşamlarım kıracak ve var olan her şey onun gözlerindeki ateşle kavrulacak. Ayak izlerinde savaş boruları ötecek, kuzgunlar sesiyle beslenecek ve kılıçlar tacını giyecek.* Ejder Kehanetleri, Karanlık Varlık karşısında zafer dışında pek az konuda umut veriyordu ve onun da yalnızca olası olduğunu söylüyordu. Rhuidean Kehaneti, Aiel Kehaneti, Rand'ın onları yok edeceğini söylüyordu. Onun yüzünden klanlar kasvete kapılıyor, kadim gelenekler paramparça oluyordu. Aes Sedailer olmasa bile, şeflerden bazılarının, kollarında Ejderler olsa da olmasa da, Rand al'Thor'u takip etmekle doğru işi mi yaptıklarını merak etmelerine şaşmamak gerekirdi. "Umarım görür."

"Her zaman su ve gölge bulasın, Rand al'Thor," dedi Indirian.

Onlar gittikten sonra Rand fincanın içine kaşlarını çatarak oturdu, ama koyu renk çayın içinde yanıt bulamadı. Sonunda fincanı tepsinin yanına koydu ve kol yenlerini indirdi. Merana'nın gözleri, düşüncelerini çekip çıkartmaya çalışıyormuş gibi, ona dikilmişti. Kadında sabırsızlık işaretleri de vardı. Rand, sesleri duyabilene kadar köşede kalması gerektiğini

söylemişti. Klan şefleri gittikten sonra neden köşesinden çıkamadığını merak ediyordu kuşkusuz. Yaklaşıp, konuşulanları öğrenmek istiyordu.

“Sence Aes Sedai iplerinde dans ettiğimi mi düşünüyorlar?” dedi.

Genç Narishma irkildi. Aslında, Rand’dan biraz büyüktü, ama beş altı yaş küçük gösteriyordu. Yanıt ondaymış gibi Merana’ya baktı ve huzursuzlukla omuzlarını kaldırdı. “Ben... bilmiyorum, Lord Ejder.”

Dashiva gözlerini kırpıştırdı ve kendi kendine mırıldanmayı bıraktı. Başını kuş gibi, yana eğerek yan yan Rand’a baktı. “İtaat ettikleri sürece fark eder mi?”

“Eder,” dedi Rand. Dashiva omuzlarını silkti ve Narishma düşünceli düşünceli kaşlarını çattı; ikisi de anlamıyor gibiydi, ama belki Narishma sonunda çözebilirdi.

Kürsüsünün üzerindeki tahtın arkasında, taş zemin üzerine haritalar saçılmıştı. Rand’ın onları bıraktığı yerlerde, rulo yapılmış, katlanmış ya da açılmış halde duruyorlardı. Rand bazılarını çizmesinin ucu ile kaydırdı. Aynı anda idare edilmesi gereken bir sürü şey. Kuzey Cairhien, Kardeşkatili’nin Hançeri denen dağlar, şehrin çevresindeki bölge. Illian, ta Far Madding’e kadar Maredo Ovaları. Tar Valon adası ve çevre kasabalar ve köyler. Ghealdan ve Amadicia’nın bir kısmı. Kafasının içinde hareket ve renk vardı. Lews Therin uzaklardan inledi, güldü, Asha’manları öldürmek, Terkedilmişleri öldürmek hakkında solgun, delice homurtular. İntihar etmek hakkında. Alanna ağlamayı bırakmıştı, keskin ıstırabı ince bir öfke hissinin altında boğulmuştu. Rand ellerini saçlarından geçirdi ve şakaklarına bastırdı. Kendi kafasının içinde yalnız olmak nasıl bir şeydi? Hatırlayamıyordu.

Yüksek kapılardan biri açıldı ve koridorda nöbet tutan Kızlardan biri içeri girdi. Canlı, sarı kızıl saçları ve her şeye sırıtan yüzü ile Riallin tombul görünmeyi başarıyordu. En azından bir Kız için tombul. “Berelain sur Paendrag ile Annoura Larisen *Car’a’carn*’ı görmek istiyorlar,” diye bildirdi. Sesi ilk isimde sıcak ve dostça, ikincisinde soğuk ve ifadesiz çıkmıştı, ama sırıtışı hiç değişmemişti.

Rand içini çekti ve içeri gelmelerini söylemek için ağzını açtı, ama Berelain beklemedi. Fırtına gibi içeri daldı. Annoura, biraz daha sakin bir tavırla, arkasından girdi. Aes Sedai Dashiva ile Narishma’yı görünce biraz ürktü ve Merana’nın köşede durduğunu görünce merakla baktı. Berelain değil.

“Bunun anlamı nedir, Lord Ejder?” diye sordu, Rand’ın o sabah gönderdiği mektubu sallayarak. Odayı aşıp burnunun altına uzattı. “Neden Mayene’e dönüyorum? Burayı, sizin adınıza iyi idare ettim ve siz bunu biliyorsunuz. Colavaere’in kendi kendini tahta çıkarmasını engelleyemedim, ama en azından sizin yaptığınız yasaları değiştirmesini engelledim. Neden uzaklaştırılıyorum? Ve neden bu bana bir mektupla söyleniyor? Yüzüme değil. Mektupla, hizmetlerim için teşekkür ediliyor ve vergi toplama işi bitmiş bir memur gibi kovuluyorum.”

Mayene Başı öfkeliyken bile Rand’ın gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, kör bir adamın bile alık alık bakmasına sebep olacak bir yüzü çevreliyordu. Bir erkek o kara gözlerin içinde boğulup gidebilirdi. Bugün üzerinde pırıl pırıl, gümüş rengi ipekten bir elbise vardı. Elbise incecikti, bir âşığı geceleyin eğlendirmeye daha uygundu. Aslında, yakası kıl payı daha açık olsa, kadın o elbiseyi başkalarının önünde giyemeyecekti. Bu durumda bile, giymesinin uygun olduğundan kuşkuluydu Rand. O mektubu yazarken kendi kendine, çok fazla işi olduğu için, kadınla tartışmaya zaman ayıramayacağı için bu yöntemi seçtiğini söylemişti. Aslında kadına bakmaktan fazla zevk alıyordu; bir sebepten, bunun... tam olarak değil, ama bir şekilde yanlış olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Kadın belirir belirmez Lews Therin sayıklamayı bırakıp usulca mırıldanmaya başladı. Tıpkı bir kadını hayran hayran süzerken yaptığı gibi. Rand aniden kendi kulak memesini ellediğini fark etti ve şoke oldu. Mırıldanma gibi, Lews Therin’in düşünmeden yaptığı bir şey olduğunu anladı. Elini yana indirdi, ama bir anlığına eli yine kulağına gitmek istedi.

Kavrulası, bu benim bedenim! Düşünce bir hırlama gibiydi. *Benim!* Lews Therin’in mırıldanması şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde kesildi; ölü adam ses çıkarmadan, Rand’ın beyninin en derin gölgelerinin arasına kaçtı.

Rand’ın sessizliği etkili olmuştu. Berelain mektubu indirdi ve öfkesi kayboldu. Biraz. Gözlerini onunkilere dikerek. Rand’ın yanaklarını kızartan derin bir nefes aldı. “Lord Ejder...”

“Nedenini biliyorsun,” diye araya girdi Rand. Kadının yalnızca gözlerine bakmak kolay değildi. Tuhaf bir şekilde, kendini Min’in burada olmasını dilerken buldu. Çok tuhaf. Şu anda onun görülerinin bir faydası olmazdı. “Bu sabah o Deniz Halkı gemisinden dönerken, rıhtımda elinde bir hançerle bekleyen biri vardı.”

Berelain başını horgörüyle arkaya attı. “Üç adımdan daha yakınıma sokulamadı. Yanımda Kanatlı Askerler’den bir düzinesi ve Lord Kumandan Gallenne vardı.” Nurelle Kanatlı Askerler’den bir kısmını Dumai Kuyuları’na götürmüştü, ama bir bütün olarak Kanatlı Askerler’in kumandanı Gallenne idi. Kadının şehirde, Nurelle’le dönenlere ek olarak sekiz yüz askeri vardı. “Bir yankesici yüzünden kuyruğumu kıstırıp kaçacağımı mı düşünüyorsunuz?”

“Aptalı oynama,” diye hırladı Rand. “Çevrende bir düzine asker varken bir yankesici, ha?” Kadının yanakları kızardı; pekâlâ biliyordu. Rand ona itiraz etme, açıklama ya da buna benzer bir aptallığa girişme şansı tanımadı. “Dobraine Saray’da, senin Colavaere’e ihanet ettiğin söylentilerinin dolaştığını söyledi. Onu desteklemiş olanlar bana öcü demeye korkar, ama seni hançerletmek için gereken parayı da öderler.” Dobraine’e göre, Faile için de geçerliydi bu; o işin icabına bakılıyordu. “Ama fırsat bulamayacaklar, çünkü sen Mayene’e geri gidiyorsun. Elayne Güneş Tahtı’na oturana kadar Dobraine burada senin yerini alacak.”

Kadın, elbisesinden içeri buz gibi su boca edilmiş gibi kekeledi. Gözleri tehlikeli ölçüde irileşti. Rand, kadın ondan korkmayı bıraktığında memnun olmuştu, ama şimdi o kadar emin değildi. Berelain patlamak üzere ağzını açtığında Annoura koluna dokundu. Berelain hızla başını ona çevirdi. Uzun uzun bakıştılar ve Berelain’in kekelemeleri dindi. Eteklerini sıvazladı ve omuzlarını şiddetle kaldırdı. Rand çabucak bakışlarını kaçırdı.

Merana büyünün kıyısında bekliyordu. Rand kadının büyüyü geçip, sonra geri mi döndüğünü merak etti –aksi halde, göremediği bir şeyin tam kenarında durmayı nasıl başarabilirdi ki? Rand başını çevirince, kadın gerileyerek duvara dokundu, ama bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Yüzüne bakarak, söylenenleri dinleyebilmek için on gün boyunca Rand’ın çayını doldurmaya razı olabilirdi.

“Lord Ejder,” dedi Berelain, gülümseyerek, “bir de Atha’an Miere meselesi var.” Sesi ılık bal gibiydi; dudaklarının kıvrımı bir kaya parçasında bile öpüşme düşünceleri uyandırırdı. “Dalgahanımı Harine bu kadar uzun süre gemisinde boş oturduğu için hiç memnun değil. Onu birkaç kez ziyaret ettim. Oradaki güçlükleri düzeltebilirim, Lord Dobraine’in bunu yapabileceğinden kuşkuluyum. Ejder Kehanetleri’nde bahsedilse de bahsedilmese de, Deniz Halkı’nın sizin için yaşamsal öneme sahip olduğuna inanıyorum. Siz de onların kehanetleri açısından çok önemlisiniz, ama tam olarak nasıl, söylemeye yanaşmıyorlar.”

Rand bakakaldı. Bazıları onu öldürmeye kalkışmadan önce bile pek az Cairhienliden teşekkür alan zor bir işi elinde tutmak için neden bu kadar çabalıyordu? Kadın bir hükümdardı, hükümdarlar ve elçilerle iş görmeye alışıktı, sokak serserileri ve karanlıkta hançerler ile değil. Ilık bal ya da değil, bunun sebebi Rand al'Thor'un yanında olmak değildi. Kadın... eh, kendini ona sunmuştu... bir kez, ama zorlu gerçek şuydu ki, Mayene küçük bir ülkeydi ve Berelain güzelliğini, bir erkeğin kılıcını kullandığı gibi kullanıyordu, ülkesini daha güçlü komşusu, Tear tarafından yutulmaktan korumak için. Yanıt basitçe buydu. "Berelain, Mayene'in durumunu sana garanti etmek için başka ne yapabilirim, bilmiyorum, ama dilediğin anlaşmayı yazarım..." Kafasının içinde renkler öyle güçlü bir şekilde döndü ki dili dondu. Lews Therin çirkin çirkin güldü. *Tehlikeyi bilen ve korkmayan bir kadın, ancak bir delinin reddedeceği bir hazinedir.*

"Garantiler." Bal kasvetle çevrelenmişti ve bu sefer soğuk bir öfke kabarıyordu. Annoura Berelain'in kolunu çekiştirdi, ama kadın Aes Sedai'ye hiç dikkat etmedi. "Ben sizin garantilerinizle Mayene'de otururken başkaları size hizmet edecek. Kendi ödüllerini isteyecekler ve benim burada ettiğim hizmet eskiyecek, solacak, ama onlarınki yeni ve taze olacak. Yüksek Lord Weiramon size Illian'ı verip karşılığında Mayene'i isterse ne diyeceksiniz? Size Murandy ve Altara'yı, Aryth Okyanusu dışında her şeyi verirse?"

"Gitme anlamına gelse de bana hizmet edecek misin?" diye sordu Rand sessizce. "Gözümden uzak olacaksın, ama düşüncelerimden değil." Lews Therin yine, öyle bir şekilde kahkaha attı ki Rand neredeyse kızaracaktı. Bakmaktan zevk alıyordu, ama bazen Lews Therin'in düşündüğü şeyler...

Berelain inatçı gözlerle baktı ona ve Rand Annoura'nın gözlerinde biriken soruları görebiliyordu. Kadın dikkatle, hangilerini soracağını seçiyordu.

Kapı yine açıldı ve Riallin girdi. "*Car'a'carn*'ı görmek için bir Aes Sedai geldi." Sesi aynı anda hem soğuk, hem kararsız çıkıyordu. "Adı Cadsuane Melaidhrin." Hemen arkasında çarpıcı ölçüde düzgün hatlı bir kadın girdi. Demir grisi saçlarını kafasının üstünde topuz yapmıştı ve sarkık, altın süslerle süslemişti. Her şey aynı anda oldu.

"Öldüğünü sanmıştım," diye inledi Annoura, gözleri yuvalarından uğrarcasına.

Merana ellerini uzatarak büyünün içinden geçti. "Hayır, Cadsuane!" diye çığlık attı. "Ona zarar vermemelisin! Yapmamalısın!"

Odada biri, belki birden fazlası *saidar*'a kucak açarken Rand'ın derisi karıncalandı. Rand hızla Berelain'den uzaklaştı ve Kaynak'ı kavradı, içini *saidin*'le doldurdu, onun Asha'manları da doldurduğunu hissetti. Bir Aes Sedai'den diğerine bakarken Dashiva'nın yüzü seğiriyordu. Kavradığı Güç'e rağmen, Narishma iki eliyle kılıcının kabzasını yakalamış, Ağaçtaki Leopar duruşuna geçmişti. Kılıcını çekmek üzere görünüyordu. Lews Therin öldürmek ve ölüm hakkında hırladı, hepsini öldür, hemen öldür. Riallin bir şeyler bağırarak peçesini kaldırdı ve aniden odada bir düzine peçeli, mızrağını hazır etmiş Kız belirdi. Berelain'in, herkes delirmiş gibi, ağzı bir karış açık kalakalmış olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bunca şamataya sebep olmuş biri olarak, bu Cadsuane olağanüstü derecede kaygısız görünüyordu. Kızlara baktı ve saçlarındaki altın yıldızları, ayları, kuşları hafifçe sarsarak başını iki yana salladı. "Ghealdan'ın kuzeyinde doğru düzgün gül yetiştirmeye çalışmak ölüme yakın olabilir, Annoura," dedi kuru kuru, "ama tam olarak mezar sayılmaz. Ah, lütfen sakin ol, Merana, yoksa birilerini korkutacaksın. Çömez beyazlarını çıkardığından beri biraz daha sakinleşmeyi başardığını sanırdım."

Merana ağzını açıp kapattı, mahcup görünüyordu. Karıncalanma hissi aniden kayboldu. Ama Rand *saidin*'i salıvermedi, Asha'manlar da öyle.

"Sen kimsin?" diye sordu. "Hangi Ajah?" Merana'nın tepkisine bakılırsa Kızıl, ama bir Kızıl Aes Sedai'nin böyle, yapayalnız içeri dalabilmesi için intihara varan bir cesaret gerekirdi. "Ne istiyorsun?"

Cadsuane'in bakışları bir an için ona takıldı ve yanıt vermedi. Merana'nın dudakları aralandı, ama gri saçlı kadın tek kaşını kaldırarak ona baktı, o kadar. Merana kızardı ve bakışlarını indirdi. Annoura hâlâ yeni gelene, bir hayaletmiş gibi bakıyordu. Ya da bir devmiş gibi.

Cadsuane tek kelime etmeden, koyu yeşil, bölünmüş eteğini hışırdatarak odayı aşıp iki Asha'man'ın yanına gitti. Rand kadının hep bu aceleci zarafetle hareket ettiğini, zarif, ama boşa zaman harcamayan, kimsenin de zamanını boşa harcamasına izin vermeyen bir şekilde davrandığını hissetti. Dashiva kadını baştan aşağı süzdü ve alayla sırıttı. Kadın doğrudan onun yüzüne bakıyor olmasına rağmen bunu fark etmiş görünmedi; Narishma'nın ellerinde ki kılıcı da fark etmiş görünmedi. Parmağını adamın çenesinin altına götürdü ve başını iki yana çevirerek inceledi. Sonunda Narishma başını çekti.

“Ne güzel gözler,” diye mırıldandı kadın. Narishma kararsızca gözlerini kırpıştırdı ve Dashiva’nın alaylı sırıtışındaki alay kayboldu, ama yine de öyle kötücül bir sırıtıştı ki biraz önceki ifadesi şimdikine göre daha neşeli kalmıştı.

“Hiçbir şey yapmayın,” diye terslendi Rand. Dashiva ona dik dik bakma cesaretini gösterdi, sonra surat asarak, Asha’manların kullandığı selamla yumruğunu göğsüne götürdü. “Burada ne işin var, Cadsuane,” diye devam etti Rand. “Bana bak, kavrulası!”

Kadın, yalnızca başını çevirerek ona baktı. “Demek Yenidendoğan Ejder, Rand al’Thor sensin. Moiraine gibi bir çocuğun bile sana birkaç görgü kuralını öğretmiş olmasını beklerdim.”

Riallin sağ elindeki mızrağı kalkanının arkasında tuttuğu mızraklara kattı ve Kızların el konuşması ile elini oynattı. Bu sefer kimse gülmedi. Bu sefer, Rand onun aleyhine bir şaka yapmadıklarından emindi. “Sakin ol, Riallin,” dedi, bir elini kaldırarak. “Hepiniz, sakin olun.”

Cadsuane bunu da görmezden geldi ve Berelain’e gülümsedi. “Demek senin Berelain bu, Annoura. İşittiğimden daha güzelmiş.” Başını eğerek yaptığı reverans oldukça derindi, ama itaat ya da Berelain’den daha aşağı konumda olduğunu ima eden bir reverans değildi. Aslında, bir nezaket gösterisinden başka hiçbir şey değil. “Leydi Mayene Başı, bu genç adamla konuşmalıyım ve danışmanınızı da alıkoymak istiyorum. Burada pek çok görev üstlendiğinizi duydum. Sizi onlardan uzak tutmayalım.” Kapıyı açmak dışında, bundan daha açık bir kovalama olamazdı.

Berelain zarafetle başını eğdi, sonra rahatça Rand’a döndü ve eteklerini açarak öyle bir reverans yaptı ki Rand kadının üzerindeki azıcık giyim eşyasının da sıyrılıp düşmesinden endişelenmeye başladı. “Lord Ejder,” dedi kadın resmi bir sesle, “huzurunuzdan çekilmek için izninizi rica ediyorum.”

Rand’ın karşılık olarak eğilmesi o kadar gösterişli değildi. “Dilediğiniz izin verildi, Leydi Mayene Başı.” Kadının sesi yine tamamen bala dönüşmüştü. Cadsuane’in hatırına olduğunu tahmin ediyordu Rand. Kadının yüzünde flört olmadığı kesindi, yalnızca kararlılık vardı. “Harine’i unutmayın,” diye ekledi Berelain fısıldayarak.

Kapı Berelain’in arkasından kapandığı zaman, Cadsuane, “Çocukların oynamasını seyretmek her zaman güzel, sence de öyle değil mi, Merana?” dedi. Merana’nın başı Rand ile gri saçlı Aes Sedai arasında gidip gelirken

gözleri iri iri açıldı. Annoura, ancak irade gücü ile dik durabiliyormuş gibi görünüyordu.

Kızların çoğu Berelain'in peşinden çıktı. Görünüşe göre burada kimsenin öldürülmeyeceğine karar vermişlerdi, ama Riallin ve iki Kız daha kapının önünde kaldı. Peçelerini indirmemişlerdi. Her Aes Sedai için bir Kız kalmış olması tesadüf de olabilirdi. Dashiva da tehlikenin geçtiğini düşünmüş gibiydi. Sırtını duvara vermiş, bir ayağını duvara dayamış, kollarını kavuşturmuş, dudaklarını sessizce oynatarak, görünürde Aes Sedaileri izliyordu.

Narishma soru sorarcasına Rand'a kaşlarını çattı, ama Rand başını iki yana sallamakla yetindi. Kadın bilinçli olarak onu kışkırtmaya çalışıyordu. Soru, onu zahmetsizce yalıtabilecek, öldürebilecek birini neden kışkırtmak istediği idi. Lews Therin de aynı şeyi mırıldanıyordu. *Neden? Neden?* Rand kürsüye çıkarak tahtın üzerindeki Ejder Asası'nı aldı ve oturup ne olacağını beklemeye başladı. Kadın istediğini başaramayacaktı.

"Oldukça süslü, sence de öyle değil mi?" dedi Cadsuane Annoura'ya, çevresine bakınarak. Onca diğer altına ek olarak, aynaların üstünde, duvarlar boyunca geniş altın şeritler uzanıyordu ve kornişler de altmış santim genişliğinde, altın pullardan oluşuyordu. "Abartmak konusunda Cairhien'in mi, yoksa Tear'ın mı daha kötü olduğuna hiç karar veremedim, ama ikisi de Ebou Darlıların, hatta Tenekecilerin kızarmasına sebep olur. Şuradaki bir çay tepsisi mi? Taze ve sıcaksa biraz isterim."

Rand, metalin leke yüzünden çürümesini bekleyerek yönlendirdi ve tepsiyi kaldırdı. Tepsi üç kadına doğru süzüldü. Merana yedek fincan getirmişti, dört tanesi kullanılmadan tepside kalmıştı. Rand bunları doldurdu, çaydanlığı yerine bıraktı ve bekledi. Tepsi, *saidin* üzerinde havada kaldı.

Görünüşleri birbirlerinden çok farklı üç kadının tepkileri de farklı oldu. Annoura tepsiye, kangal olmuş engerekmiş gibi baktı, başını hafifçe iki yana salladı ve bir adım geriledi. Merana derin bir nefes aldı ve hafifçe titreyen bir elle, yavaşça bir fincan aldı. Bir adamın yönlendirebildiğini bilmek ve bunu görmek zorunda olmak aynı şey değildi. Ama Cadsuane fincanını aldı ve çayı memnun bir gülümseme ile kokladı. Üç adamdan hangisinin çay doldurduğunu anlatacak hiçbir şey yoktu, ama kadın fincanını üzerinden, bacağını koltuğun koluna atmış, oturmakta olan Rand'a baktı. "Aferin sana," dedi. Kızlar peçelerinin üzerinden şok dolu bakışlar fırlattılar birbirlerine.

Rand titredi. Hayır. Kadın onu kışkırtmayı başaramayacaktı. Sebep ne olursa olsun, istediği şey buydu ve başaramayacaktı! “Bir kez daha soracağım,” dedi Rand. Sesinin bu kadar soğuk çıkması tuhaftı; içten içe, en sıcak *saidin* ateşlerinden bile hararetliydi. “Ne istiyorsun? Ya yanıt ver ya da çık. İster kapıdan, ister pencereden; sana kalmış.”

Merana yine konuşacak oldu ve yine Cadsuane tarafından, bu sefer keskin bir jestle susturuldu. “Seni görmek için,” dedi kadın sakin sakin. “Ben Yeşil Ajah’tanım, Kızıl’dan değil, ama yaşayan bütün Aes Sedailerden daha uzun süredir şal takıyorum ve herhangi dört, hatta on Kızıl’dan daha fazla yönlendirebilen adam gördüm. Onları avladığımdan değil, anlamalısın, ama bu konuda sağlam hislerim var gibi.” Hayatı boyunca bir iki kez pazara gittiğini söyleyen bir kadın gibi, sakin sakin. “Bazıları acı sona kadar savaştı, kalkan konulup bağlandıktan sonra bile bağıra çağıra tekmeler savurdu. Bazıları ağladı ve yalvardı, Tar Valon’a götürülmemek için altın, herhangi bir şey önerdi, hatta kendi ruhlarını. Diğerleri, kuzular kadar uysal, sonunda sona ermesine minnet duyarak, rahatlama ile ağladı. Işık’ın gerçeği, sonunda hepsi ağlar. Sonunda, onlar için gözyaşlarından başka hiçbir şey kalmamıştır.”

Rand’ın içindeki hararet öfkeyle patladı. Tepsi ve dev çaydanlık odada uçarak gitti, gök gürültüsü gibi bir çatırtı ile bir aynayı kırdı, bir cam yağmuru eşliğinde sekti, yarı düzleşmiş çaydanlık çay saçtı, ikiye bükülmüş tepsi dönerek yere düştü. Cadsuane dışında herkes yerinde sıçradı. Rand kürsüden aşağı sıçradı. Ejder Asası’nı öyle sıkı kavramıştı ki parmak boğumları acıyordu. “Bunun beni korkutması mı gerekiyor?” diye hırladı. “Yalvarmamı, minnet duymamı mı bekliyorsun? Ağlamamı? Aes Sedai, elimi kapatıp seni ezebilirim.” Kaldırdığı el öfkeyle titriyordu. “Neden ezmem gerektiğini Merana biliyor. Bunun neden yapmadığımı ise yalnızca Işık biliyor.”

Kadın ezilmiş çay malzemelerine, bir sürü zamanı varmış gibi baktı. “Artık,” dedi sonunda, her zamanki kadar sakin bir tavırla, “geleceğini ve şu anını bildiğimi biliyorsun, Işık’ın merhameti, yönlendirebilen bir adam için solarak hiçliğe dönüşür. Bazıları bunu görür ve Işık’ın o adamları reddettiğine inanır. Ben değil. Sesler duymaya başladın mı?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rand yavaşça. Lews Therin’in dinlediğini hissedebiliyordu.

Derisi yine karıncalanmaya başladı. Neredeyse yönlendiriyordu, ama yalnızca çaydanlık kalktı ve Cadsuane’e doğru süzüldü, kadının incelemesi

için havada yavaşça döndü. “Yönlendirebilen bazı erkekler sesler duymaya başlıyor.” Düzleşmiş altın ve gümüş küreye bakarak, neredeyse dalgın dalgın konuşuyordu. “Deliliğin bir parçası. Onlarla konuşan, ne yapmaları gerektiğini söyleyen sesler.” Çaydanlık nazikçe yere, ayaklarının dibine süzüldü. “Sen duydun mu?”

Şaşırtıcı şekilde, Dashiva bet bir kahkaha patlattı. Gülerken omuzları sarsılıyordu. Narishma dudaklarını ıslattı; kadından daha önce korkmamış olabilirdi, ama şimdi onu bir akrepmiş gibi, dikkatle izliyordu.

“Soruları ben sorarım,” dedi Rand kararlılıkla. “Unutmuş görünüyorsun. Yenidendoğan Ejder benim.” *Sen gerçeksin, değil mi?* diye merak etti. Yanıt gelmedi. *Lews Therin?* Bazen adam yanıt vermiyordu, ama Aes Sedailer onu her zaman çekerdi. Lews Therin? Deli değildi; ses gerçekti, hayal değil. Delilik değil. Aniden kahkaha atma arzusu hissetmesinin de faydası olmadı.

Cadsuane içini çekti. “Nereye, neden gittiğine, önünde seni nelerin beklediğine dair pek az fikri olan bir delikanlısın. Fazla gergin görünüyorsun. Belki de daha sakin olduğun bir zaman konuşmalıyız. Merana ile Annoura’yı bir süreliğine alıp götürmeme itirazın var mı? Uzun zamandır görmedim onları.”

Rand ağzı bir karış açık, bakakaldı ona. Kadın içeri dalıyor, ona hakaret ediyor, onu tehdit ediyor, kayıtsızca kafasındaki seslerden haberi olduğunu bildiriyor, sonra da gidip Merana ve Annoura ile konuşmak istiyordu, öyle mi? Asıl deli olan oydu. Lews Therin hâlâ yanıt vermiyordu. Adam deliydi. Öyleydi!

“Git,” dedi. “Çık dışarı ve...” Deli değildi. “Hepiniz, çıkın dışarı! Çıkın dışarı!”

Dashiva başını yana eğerek, gözlerini kırpıştırarak baktı ona, sonra omuzlarını silkti ve kapıya yöneldi. Cadsuane öyle bir şekilde gülümsedi ki, Rand onun bir kez daha aferin demesini bekledi. Kadın Merana ile Annoura’yı toparladı ve Kızlara doğru kışkışladı. Kızlar endişeyle kaşlarını çatarak peçelerini indiriyorlardı. Narishma da Rand’a baktı ve Rand keskin bir jest yapana kadar duraksadı. Sonunda hepsi gitti ve Rand yalnız kaldı. Yalnız.

Ejder Asası’nı şiddetle fırlattı. Mızrak ucu sandalyelerden birinin sırtına saplandı ve püskülleri sallayarak titremeye başladı.

“Ben deli değilim,” dedi boş odaya. Lews Therin ona bazı şeyler söylemişti; ölü adamın sesi olmasa Galina’nın sandığından asla kurtulamazdı. Ama sesi duymadan önce Güç kullanmıştı; şimşek çağırmayı,

ateş fırlatmayı, yüzlerce Trolloc öldüren bir yapı kurmayı keşfetmişti. Ama diğer yandan, belki de o Lews Therin'di, tıpkı erik bahçelerinde ağaçlara tırmanmak, Hizmetkârlar Salonu'na girmek ve o farkında olmadan bilincine doluşan bir düzine başka anı gibi. Belki o anıların hepsi hayaldi, deli bir zihnin delice düşleri, tıpkı ses gibi.

Odayı adımlamakta olduğunu fark etti, ama duramıyordu. Hareket etmezse kasları spazmlarla onu paramparça edecekmiş gibi geliyordu. “Ben deli değilim,” dedi nefes nefese. Henüz değil. “Ben...” Açılan kapının sesiyle, Min'i görmeyi bekleyerek döndü.

Yine Riallin gelmişti, koyu mavi elbise giymiş, saçları kırlaşmaya başlamış, küt yüzlü, kısa, tombul bir kadına destek oluyordu. Kadının yüzü perişan, yüzü kıpkırmızıydı.

Rand onlara gitmelerini, onu rahat bırakmalarını söylemek istedi. Yalnız. Yalnız mıydı? Lews Therin bir düş müydü? Onu yalnız bıraksalar... Idrien Tarsin, burada, Cairhien'de kurduğu okulun müdiresi idi. Öyle pratik bir kadın ki, göremediği, dokunamadığına göre, Tek Güç'e inanmadığını tahmin ediyordu Rand. Onu bu duruma getiren ne olabilirdi?

Rand kendini kadına dönmeye zorladı. Deli ya da değil, yalnız ya da değil, yapılması gereken şeyi yapacak başka kimse yoktu. Bu küçük görevi bile. Bir dağdan daha ağır. “Sorun nedir?” diye sordu, olabildiğince nazik konuşmaya çalışarak.

Aniden ağlamaya başlayan Idrien sendeleyerek ona yaklaştı ve göğsüne kapandı. Kadın kendini toparlayıp hikâyesini anlattığında, Rand da ağlamaklı oldu.

19
Elmaslar ve Yıldızlar

Merana Cadsuane'e cesaret edebildiğince yaklaşarak peşinden gitti. Dilinin ucunda yüzlerce soru vardı, ama Cadsuane kolunu çekiştirebileceğiniz türden bir kadın değildi. Kimi, ne zaman fark edeceğine o karar verirdi. Annoura da sessizliğini koruyordu. İkisi Cadsuane'in peşinde saray koridorlarını geçtiler, ilk başta cilalı mermerden, sonra sade, siyah taştan merdivenler indiler. Merana Gri Aes Sedai ile bakıştı ve bir anlığına içi burkuldu. Bu kadını gerçekten tanıdığı söylenemezdi, ama Annoura'nın yüzünde Çömezler Sorumlusu'na gitmekte olan ve cesur olmaya karar vermiş bir kızın çelik gibi bakışları vardı. Onlar çömez değildi. Onlar kız çocukları değildi. Merana ağzını açtı... ve kapattı; önünde yükselip alçalan, aylar, yıldızlar, kuşlar ve balıklarla süslenmiş gri topuzdan ürkmüştü. Cadsuane... Cadsuane'di işte.

Merana daha önce, çömezken onunla bir kez daha karşılaşmıştı ya da en azından onu dinlemiş ve onun tarafından bir kez hitap edilmişti. Her Ajah'tan Aes Sedai onunla görüşmeye gelmişti. Saklayamadıkları bir huşu ile doluydular. Bir zamanlar Cadsuane Melaidhrin, çömezler defterine yapılan her kaydın karşılaştırıldığı örnekti. Elayne Trakand Beyaz Kule'ye gelene kadar, Cadsuane'in yaşadığı süre içinde, değil o örneği aşmak, onunla boy ölçüşebilen tek kişi bile çıkmamıştı. Birden fazla açıdan, bin senedir Aes Sedailer arasından onun gibi biri çıkmamıştı. Temsilci seçilmeyi reddeden biri işitilmemişti, ama onun, en az iki kez reddettiği söyleniyordu. Yeşil Ajah'ın başına geçmeyi de istemediği söyleniyordu. Bir seferinde, Salon onu Amyrlin yapmaya kalkıştığı için Kule'den kaybolup, on sene ortalarda görülmediği söyleniyordu. Tar Valon'da kesinlikle gerektiğinden tek gün fazlasını geçirmemişti. Cadsuane'e dair hikâyeler

gelirdi Kule’ye, Aes Sedailerin ağzını açık bırakan hikâyeler, şal takmayı düşlemiş herkesi ürperten maceralara dair hikâyeler. Cadsuane Aes Sedailer arasında bir efsaneye son verecekti. Çoktan vermiş değilse.

Cadsuane dünyadan elini eteğini çekeceğini bildirdiğinde, Merana yirmi beş senedir şal takıyordu. Saçları grileşmişti bile. Yirmi beş sene sonra, Aiel Savaşı patladığında herkes Cadsuane’in uzun zaman önce öldüğünü varsayıyordu, ama savaşın başlamasının üzerinden üç ay geçmeden Cadsuane yeniden ortaya çıkmıştı. Yanında iki Muhafız vardı, hayatlarının zirvesini geçeli epey olmuş, ama hâlâ demir kadar sert adamlar. Seneler içinde Cadsuane’in, çoğu Aes Sedai’nin edindiği ayakkabı sayısından daha fazla Muhafız edindiği söylenirdi. Aieller Tar Valon’dan çekildikten sonra Cadsuane bir kez daha emekli olmuştu, ama bazıları, yarı şaka yarı ciddi, dünyada bir zerre macera kaldığı sürece Cadsuane’in asla ölmeyeceğini söylüyordu.

Bu, çömezlerin söylediği türden saçmalıklardan, diye hatırlattı Merana kendi kendine, kararlılıkla. *Eninde sonunda hepimiz ölürüz.* Ama Cadsuane yine de Cadsuane idi. Ve al’Thor ele geçirildikten sonra şehirde beliren Aes Sedailerden biri o değilse, güneş bu gece batmayacaktı. Merana şalını düzeltmek için kollarını kaldırdı ve şalının odasında, bir çengelde asılı olduğunu hatırladı. Saçma. Kim olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacı yoktu. Bir de Cadsuane değil de başka biri olsa...

Koridor kesişiminde duran iki Bilge, koyu renk eşarplar altındaki taştan suratlar üzerinde soğuk, açık renk gözlerle onların geçmesini izledi. Edarra ve Leyn. İkisi de yönlendirebiliyordu, hem de güçlü bir şekilde; küçükken Kule’ye gelseler, çok yükselebilirlerdi. Cadsuane yabanilerin onaylamazlığını fark etmiş görünmeden önlerinden geçti. Annoura, kaşlarını çatarak ve mırıldanarak, ince örgülerini savurarak başını iki yana sallayarak yürüdü. Merana bakışlarını yer seramiklerinden kaldırmadı.

Kuşkusuz ona kalacaktı; Cadsuane’e, daha o ve diğerleri Saray’a getirilmeden önce, dün gece Bilgelerle yaptıkları anlaşmada verilen... ödünleri... açıklamak. Annoura bilmiyordu –o görüşmeye katılmamıştı– ve Rafela, Verin ya da bu görevi üzerine yıkabileceği bir başkasının ortaya çıkacağından umudu yoktu Merana’nın. Bir açıdan bir uzlaşmaydı bu; bu koşullar altında, belki de beklenebilecek en iyi ödün, ama Cadsuane’in bu şekilde göreceğinden şüpheliydi. Onu ikna edecek kişinin kendisi olmamasını diliyordu. O lanet erkekler için bir ay boyunca çay servisi yapmak çok daha iyiydi. Genç al’Thor’un yanında o şekilde çene çalmamış

olmayı diliyordu. Al’Thor’un neden ona çay servisi yaptırdığını bilmek, bundan elde edebileceği her tür avantajdan uzak tutulmasını telafi etmiyordu. Gözleri cilalı, gri mavi mücevherler gibi parlayan genç bir adamın bakışları karşısında, saf dehşet içinde kekelediğine inanmaktansa, bir *ta’veren*’in Desen’i çalkalamasına yakalandığına inanmak yeğdi, ama her iki durumda da, her tür avantajı al’Thor’a tepsi içinde sunmuştu. Keşke...

Keşkeler çocuklar içindi. Merana sayısız anlaşmada arabuluculuk yapmıştı ve o anlaşmaların çoğu amaçlanan şeyin gerçekleşmesini sağlamıştı; Merana üç savaşa son vermiş, iki düzine savaşı başlamadan durdurmuş, krallar, kraliçeler ve generallerin karşısına dikilmiş, onların mantıklı olanı görmesini sağlamıştı. Yine de... Seonid, Masuri, Faeldrin ya da başka herhangi birinin köşeyi dolandığı her seferinde al’Thor onu hizmetçi gibi kullansa da, tek şikâyet sözcüğü etmeyeceğine, söz verirken buldu kendini. Işık! Gözlerini açıp kapatmayı ve Salidar’dan bu yana olanların bir kâbustan başka bir şey olmadığını görmeyi ne kadar isterdi!

Şaşırtıcı şekilde, Cadsuane onları doğrudan Bera ile Kiruna’nın paylaştığı, Saray’ın derinliklerindeki küçük odaya götürdü. Hizmetkârların yaşadığı yere. Duvarda yükseğe açılmış, ama dışarıdaki avluyu kaplayan taşlarla aynı hizada olan dar pencereden içeri biraz ışık giriyordu, ama oda loştu. Çatlak, sararmış badanalı duvarlardaki çengellere pelerinler, heybeler ve birkaç elbise asılmıştı. Çıplak, tahta zemin oyuk oyuktu, ama düzeltmek için çaba gösterildiği açıktı. Bir köşede minik, yuvarlak, hırpalanmış bir masa duruyordu, bir başka köşede ise aynı ölçüde ezik bir lavabo sehpası, çentik bir lavabo ve sürahi. Merana küçük yatağı süzdü. İki kapı aşağıda, kendisinin Seonid *ve* Masuri ile paylaşmak zorunda olduğu yataktan daha dar görünmüyordu. Oda onunkinden bir adım kadar geniş, bir adım kadar uzundu, ama üç kişinin paylaşması için düşünülmemişti. Coiren ve Aiel çadırlarında tutulan diğerleri tutsak olarak çok daha rahattı muhtemelen.

Ne Bera, ne de Kiruna odadaydı, ama Daigian oradaydı. Daigian tombul, solgun bir kadındı, uzun, siyah saçlarına ince, gümüş bir zincir asmış, yuvarlak bir aytaşını alnına sarkıtmıştı. Koyu renk Cairhien tarzı elbisesinin korsesinde dört ince, renkli çizgi vardı. Eteğine de, Ajahını simgeleyen beyaz çizgiler eklemişti. Küçük Evlerden birinin küçük kızı olarak, Merana’ya hep kabaran bir güvercini hatırlatmıştı. Cadsuane içeri girdiğinde, Daigian beklenti içinde doğruldu.

Odada yalnızca bir sandalye vardı, daha doğrusu, sandalye müsveddesi denebilecek bir tabure. Cadsuane oraya oturdu ve içini çekti. “Çay, lütfen. O oğlanın doldurduğu çaydan iki yudum alsaydım, dilimi ayakkabı tabanı olarak kullanabilirdim.”

Daigian hemen zayıf bir *saidar* parıltısına sarındı ve masadaki çukur çukur çaydanlık yükseldi. Ateş akışları suyu ısıtırken Daigian küçük, pirinç destekli çay sandığını açtı.

Oturacak başka yer bulamayan Merana, eteklerini düzelterek yatağa yerleşti ve düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışarak yumru yumru şiltenin üzerinde kıpırdandı. Daha önce hiç girişmediği türden bir arabuluculuğa benzeyecekti bu. Bir an sonra Annoura da ona katıldı ve şiltenin ucuna ilişti.

“Burada olmana bakarak, Merana,” dedi Cadsuane aniden, “oğlanın Elaida’ya boyun eğdiğine dair hikâyeler yalan. O kadar şaşırma, çocuğum. İlişkilerinizden haberim olmadığını mı sanıyordun?” Sözcüğe öyle bir tını kattı ki, bir asker küfrü kadar pis geldi kulağa. “Ya sen, Annoura?”

“Ben yalnızca Berelain’e danışmanlık etmek üzere buradayım, ama gerçek şu ki, buraya gelerek tavsiyelerime karşı çıkmış oldu.” Tarabonlu kadın başını kaldırmış, güvenli bir sesle konuşuyordu. Buna karşı başparmaklarını ovuşturuyordu. Bu kadar saydam olursa, pazarlık masalarında hiç iyi iş çıkaramazdı. “Kalanlar konusunda,” dedi dikkatle, “henüz bir karara varmadım.”

“*Bilgece* bir karar,” diye mırıldandı Cadsuane, anlamlı anlamlı Merana’ya bakarak. “Bana öyle geliyor ki, son birkaç sene içinde çok fazla Aes Sedai beyin ve sağduyu sahibi olduğunu unutmuş. Aes Sedailerin ancak sakin sakin düşündükten sonra, Kule’nin çıkarını gözeterek karara vardıkları zamanlar vardı. Al’Thor’un işlerine bulaşarak Sanche denen kadının ne hale düştüğünü hatırla, Annoura. Demirhane ateşine fazla yaklaşırsan, fena yanabilirsin.”

Merana çenesini kaldırdı ve boynundaki gerginliği yok etmeye çalıştı. Ne yaptığını fark edince kendini durmaya zorladı. Kadının konumu onunkinden çok da yüksek değildi. Pek değil. Yalnızca, tüm diğer Aes Sedailerden daha yüksekteydi. “Sormama izin verirsen...” Fazla çekingen, ama durup baştan almak daha kötü olurdu. “...niyetin nedir, Cadsuane?” Vakarını korumak için çabaladı. “Açık ki şimdiye dek... kenarda... bekliyordun. Neden al’Thor’a... özellikle böyle bir anda... yaklaşmaya karar verdin? Karşısında son derece... diplomatik olmayan... bir tavır sergiledin.”

“Yüzüne tokat atsan da olurdu,” diye araya girdi Annoura ve Merana kızardı. İkisi arasında, Cadsuane karşısında tedirginlik hisseden Annoura olmalıydı, ama kekeleyen o değildi.

Cadsuane merhamet edermiş gibi, başını iki yana salladı. “Bir erkeğin ne malzemeden yapıldığını görmek istiyorsan, onu hiç beklemediği bir yönden itekleyeceksin. O oğlan iyi metalden yapılmış, bence, ama zor olacak.” Parmaklarını birbirine dayayarak kaldırdı ve üstlerinden duvara bakarak kendi kendine düşündü. “İçinde, dünyayı kavurmaya yetecek kadar öfke var ve o öfkeye kıl payı hâkim oluyor. Birazcık dengesini bozsan... Pof! Al’Thor henüz Logain Ablar ya da Mazrim Taim kadar zorlu değil, ama onlardan yüz kat daha zor biri, korkarım.” Üç ismi bir arada duymak Merana’nın dilini damağına yapıştırdı.

“Hem Logain’i, hem Taim’i mi gördün?” diye sordu Annoura iri iri bakışlarla. “Taim’in al’Thor’u takip ettiğini duydum.” Merana rahat bir nefes alacakken kendine hâkim oldu. Dumai Kuyuları’na dair hikâyeler henüz yayılmamıştı. Ama yayılacaklardı.

“Benim de söylenti yakalayacak kulaklarım var, Annoura,” dedi Cadsuane ekşi ekşi. “Ama o ikisi hakkında duyduklarım düşünülürse, olmasa daha iyiydi. Tüm emeklerim boşa gitti. Diğerlerininkiler de, ama ben payıma düşeni yaptım. Sonra, bir de şu kara ceketliler var, şu Asha’manlar.” Daigian’dan bir fincan alarak sıcak sıcak gülümsedi ve teşekkür etti. Tombul yanaklı Beyaz diz kıracakmış gibi oldu, ama köşeye çekilip ellerini kavuşturmakla yetindi. Hafızalarda kalan herkesten uzun süre çömezlik ve Kabuledilmişlik yapmıştı, Kule’de kalmasına ancak izin verilmişti, yüzüğü ve şalı kıl payı farkla kazanmıştı. Daigian diğer Aes Sedailerin yanında hep mütevazı davranırdı.

Cadsuane çay fincanındaki buharı üfleyerek devam etti. Beklenmedik bir biçimde, tatlı tatlı gevezelik etmeye başladı. “Beni güllerimden ayıran, neredeyse kapımda beliren Logain oldu. Pof! Bir koyun fuarındaki itişme bile beni o Işık’ın belası bitkilerden uzaklaştırabilirdi. Güç kullanabiliyorsan ama kullanmıyorsan ve her bir gül için on bin diken üretiyorsan ne faydası var... Pof! Dokuzlar Konseyi izin verirse Avcı Yemini etmeyi bile düşündüm. Eh. Logain’i kovalarken hoş birkaç ay geçirdim, ama adam ele geçtikten sonra, Tar Valon’a kadar ona eşlik etmek ancak güller kadar çekici geldi. Neler bulabileceğime bakmak için biraz dolaştım. Belki yeni bir Muhafız bulabilirim, dedim, ama adamın hakkını yememek lazım, bunun için biraz geç kaldım, herhalde. Sonra Taim’i

duydum ve atımı olabildiğince hızla Saldaea'ya sürdüm. Heyecan yaşamak için, yönlendirebilen bir adam gibisi yoktur." Sesi ve bakışları aniden sertleşti. "Aiel Savaşı'ndan hemen sonraki... iğrençliğe... karışanınız oldu mu?"

Merana elinde olmadan, şaşkın şaşkın irkildi. Diğer kadının bakışlarına celladın baltası ve bloku yansımıştı. "Hangi iğrençlik? Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Suçlayıcı bakışlar Annoura'ya öyle bir kuvvetle çarptı ki kadın neredeyse yataktan düşecekti. "Aiel Savaşı mı?" diye inledi, kendine gelmeye çalışarak, "Takip eden seneleri, Büyük Koalisyon'un bir isimden fazlası olması için çalışarak geçirdim."

Merana Annoura'ya ilgiyle baktı. Savaştan sonra Gri Ajahların çoğu başkent başkent gezmiş, Aiellere karşı oluşturulan ittifakı korumak için boş yere çabalamışlardı, ama Annoura'nın da onlardan biri olduğunu hiç bilmiyordu. Öyle olsa, bu kadar kötü bir arabulucu olmazdı. "Ben de öyle," dedi Merana. Vakar. Al'Thor'un peşinden Caemlyn'den ayrıldığından beri pek koruyabildiği bir şey değildi. Kalan birkaç kırıntı da, kaybetmeyi göze alamayacağı kadar değerliydi. Sesini sakin ve kararlı yaptı. "Hangi iğrençlikten bahsediyorsun, Cadsuane?"

Gri saçlı kadın soruyu kulak ardı etti. Sanki en baştan tek kelime etmemişti.

Merana bir an, Cadsuane'in aklının gidip geliyor olabileceğini düşündü. Bir Aes Sedai'nin başına geldiğini hiç duymamıştı, ama çoğu Aes Sedai yaşamlarının sonuna doğru inzivaya çekilir, Aes Sedailer dışında hiç kimsenin bilmediği oyunlardan ve çalkantılardan uzaklaşırlardı. Genellikle herkesten uzaklaşırlardı. En sonda başlarına neler geldiğini kim bilebilirdi? Çay fincanının üzerinden ona bakan sakin, berrak bakışlara göz attığı zaman, bu fikirden hemen vazgeçti. Her durumda, her ne idiyse, üzerinden yirmi sene geçmiş bu iğrençlik dünyanın şimdi karşı karşıya olduğu durumla karşılaştırılamazdı. Ve Cadsuane ilk sorusunu hiç yanıtlamamıştı. Niyeti neydi? Ve neden şimdi?

Merana sorusunu bir kez daha soramadan kapı açıldı ve Corele Hovian, Bera ile Kiruna'yı önüne katıp getirdi. Corele ince, oğlan çocuğu gibi bir Sarı idi. Kalın siyah kaşları ve ne kadar düzgün tararsa tarasın ona vahşi bir görüntü veren kuzgun karası, gür saçları vardı. Her zaman bir köy dansına katılmaya gidiyormuş gibi giyinirdi. Kol yenleri, korsesi, eteğinin yanları işlemelerle doluydu. Daracık odada kıpırdayacak yer kalmamıştı. Corele, ne

olursa olsun eğleniyormuş gibi görünürdü, ama şu anda geniş gülümsemesi inanmazlıkla kahkaha arasında bir yerdeydi. Kiruna'nın gözleri buz gibi bir vakar maskesi üzerinde çakmak çakmaktı. Bera dudaklarını birbirine bastırmış, alnını kırıştırmış, köpürmekteydi. Ta ki Cadsuane'i görene kadar. Merana, Alind Dyfelle, Sevlana Meseau, hatta Mabriam en Shereed ile yüz yüze gelse kendisinin hissedeceği gibi hissettiklerini tahmin ediyordu. İki kadının gözleri yuvalarından uğradı. Kiruna'nın ağzı açık kaldı.

"Öldüğünü sanıyordum," diye nefes verdi Bera.

Cadsuane sinirle burnunu çekti. "Bunu işitmekten sıkılmaya başlıyorum. Bunu bana söyleyen bir sonraki embesil bir hafta boyunca ciyaklayacak." Annoura terliklerinin uçlarını incelemeye başladı.

"Bu ikisini nerede bulduğumu asla tahmin edemezsin," dedi Corele peltek, Murandy aksanı ile. Yukarı kalkık burnunun yanını tıkladı. Gülünç bir şey ya da kendisinin gülünç bulduğu bir şey anlatacağı zaman hep yapardı bunu. Bera'nın yanakları pençe pençe kızardı ve Kiruna'nın yüzündeki kırmızılıklar genişledi. "Bera şu Aiel yabanilerinin yarım düzinesinin önünde uysal uysal oturuyordu. Kadınlar büyük bir cesaretle dedi ki, Sorilea'nın –ah, işte o kadın insana kâbus gördürtecek türden bir kocakarı– *diğer* çırağı ile sohbeti bitene kadar Bera'yı alamayacağımı söyledi. *Diğer* çırak dediği ise, bizim sevgili Kiruna'mız."

Artık pençe mençe kalmamıştı. Kiruna ile Bera saçlarının diplerine dek kızarmışlar, kimse ile göz göze gelmiyorlardı. Daigian bile gözlerini onlara dikmişti.

Merana'nın içinden harika rahatlama dalgaları geçti. Al'Thor'un Bilgelere itaat edecekleri emrini Bilgelerin nasıl yorumladıklarını açıklamak zorunda kalan o olmayacaktı. Aslında çırak değildiler; ders almak söz konusu değildi, elbette. Bir sürü vahşi yabani Aes Sedailere ne öğretebilirdi ki? Yalnızca, Bilgeler herkesin yerini bilmek isterdi. Yalnızca? Al'Thor'un nasıl kahkaha attığını –kahkaha attığını!– ve onun için hiç fark etmediğini, onlardan *itaatkâr* öğrenciler olmalarını beklediğini Bera ya da Kiruna anlatabilirdi. Boyun eğmek kimse için kolay değildi, hele Kiruna için, hiç.

Ama Cadsuane açıklama istemedi. "İşleri köpek mamasına çevirdiğinizi görmeyi bekliyordum," dedi kuru kuru, "bir kova dolusu gübreye değil. Bakalım doğru anlamış mıyım. Yasalara uygun bir biçimde terfi ettirilmiş bir Amyrlin'e isyan eden siz çocuklar, bir şekilde al'Thor denen oğlanla ilişki kurdunuz ve yine ona itaat ettiklerini tahmin ettiğim bu Aiel

kadınlardan emir alıyorsunuz.” Homurtusundaki tiksinti, bir ağız dolusu çürük eriğe layıktı. Başını iki yana sallayarak çay fincanının içine baktı, sonra bakışlarını yine iki kadına dikti. “Eh, bir ihanet eksik ya da fazla, ne fark eder? Salon size ceza verdiği zaman Tarmon Gai’don’a kadar dizlerinizin üzerinde kalırsınız, ama kellelerinizi yalnızca bir kez uçurabilirler. Ya Aiel kampındaki diğerleri? Hepsi Elaida’nın, tahmin ederim. Onlar da... *çömez*... oldular mı? Hiçbirimizi ilk çadır sırasından daha yakına sokmadılar. Bu Aieller Aes Sedailerden pek hoşlanmıyor gibi.”

“Bilmiyorum, Cadsuane,” diye yanıt verdi Kiruna. Yüzü öyle kızarmıştı ki, alev almak üzere gibi görünüyordu. “Bizi ayrı tuttular.” Merana’nın gözleri irileşti. Kiruna’nın bu kadar saygılı konuştuğunu hiç duymamıştı.

Diğer yandan Bera derin bir nefes aldı. Sırtını dikleştirmişti, ama nahoş bir iş için dikilmiş gibi görünüyordu. “Elaida...” diye başladı hararetle.

“Benim anlayabildiğim kadarıyla Elaida fazla hırslı davranmış,” diye araya girdi Cadsuane. Öyle aniden öne eğildi ki Merana ile Annoura yatakta gerilediler. Ama Cadsuane onlara bakmıyordu. “Ve Elaida için için kaynayan felaket olabilir, ama yine de o Amyrlin Makamı. Kule yasaları eksiksizce uygulanarak, Kule Salonu tarafından terfi ettirildi.”

“Elaida yasal Amyrlin’se, Aes Sedailerin geri dönmesi emrine sen neden itaat etmedin?” Bera’nın sinirliliğini ele veren tek şey, eteğinin üzerindeki ellerinin kıpırtısızlığıydı. Gözle görülür bir çaba ile eteğini kavramaktan ya da sıvazlamaktan alıkoyuyordu kendini.

“Demek içinizden birinde yürek var.” Cadsuane yumuşak sesle güldü, ama gözleri hiç de eğlenti dolu görünmüyordu. Arkasına yaslanarak çayını yudumladı. “Şimdi oturun. Bir sürü sorum var.”

Merana ve Annoura kalkarak, yerlerini önerdiler, ama Kiruna endişe içinde Cadsuane’e bakarak yerinde kaldı. Bera da arkadaşına baktı ve başını iki yana salladı. Corele, bir sebepten geniş geniş gülümseyerek mavi gözlerini yuvarladı, ama Cadsuane aldırıyormuş gibi görünmedi.

“İşittiğim söylentilerin yarısı,” dedi, “Terkedilmişlerin serbest kaldığı ile ilgiliydi. Olan biten her şey düşünülünce, pek sürpriz sayılmaz, ama lehte ya da aleyhte kanıtınız var mı?”

Kısa süre sonra, Merana oturuyor olduğuna memnun olmuştu; kısa süre sonra, çamaşırcının merdanesindeki çamaşırın nasıl hissettiğini bilir olmuştu. Sorgulama işini Cadsuane yapıyor, bir konudan diğerine atlıyordu, öyle ki bir sonraki soruyu asla tahmin edemiyordunuz. Corele arada bir gülmek ya da başını iki yana sallamak dışında, sessizliğini koruyordu.

Daigian bunu bile yapmıyordu, elbette. En kötü sorular Merana'ya denk geldi; ona, Bera ve Kiruna'ya, ama Annoura da esirgenmemişti kuşkusuz. Berelain'in danışmanı ne zaman kurtulduğunu düşünerek gevşese, Cadsuane onu yeniden şişliyordu.

Kadın al'Thor denen oğlanın Aieller içindeki otoritesinden neden ırmağa demir atmış bir Deniz Halkı Dalgahanımı olduğuna, Moiraine'in gerçekten ölüp ölmediğinden oğlanın gerçekten Yolculuğu tekrar keşfedip keşfetmediğine, Berelain'in onunla yatıp yatmadığına, yatmaya niyetinin olup olmadığına emin olup her şeyi bilmek istiyordu. Cadsuane'in aldığı yanıtlar hakkında ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı. Yalnız, bir kez, Alanna'nın al'Thor'la bağ kurduğunu ve bunu nasıl yaptığını duyduğunda duygularını ele vermişti. Ağzı incecik bir çizgi olmuştu ve bakışları duvarda delik açabilirdi, ama başka herkes tiksintisini ifade ederken, Merana Cadsuane'in, kendisinin de yeni bir Muhafız edinmeyi düşündüğünü söylediğini sanmıştı.

Yanıtları genellikle cehalet ifade ediyordu, ama bilmediğinizi söylemek Cadsuane'in iştahını kaçırmıyordu; bildiğiniz her kırıntıyı, her zerreyi istiyordu, bildiğinizin farkında olmasanız bile. Küçük bir kısmını kendilerine sakladılar, kendilerine saklamaları gereken kısmını, ama bu şekilde bile birkaç şaşırtıcı şey ortaya çıktı, bazıları *çok* şaşırtıcı olan şeyler, Annoura'dan bile. Annoura'nın, Berelain kuzeye at sürdüğünden beri ondan her gün detaylı mektuplar aldığı ortaya çıktı. Cadsuane yanıt istedi, ama yanıt vermedi ve bu Merana'yı endişelendirdi. Yüzlerin inatçı, savunucu, özür diler yüzlere dönüşmesini izledi ve kendi yüzünün de onlara benzeyip benzemediğini merak etti.

"Cadsuane." Bir çaba daha göstermek zorundaydı. "Cadsuane, neden al'Thor'la şimdi ilgilenmeye karar verdin?" Bir an Cadsuane gözünü kırpmadan baktı ona, sonra dikkatini Bera ile Kiruna'ya çevirdi.

"Demek onu saraydan kaçırmayı başardılar gerçekten," dedi gri saçlı kadın, boş fincanını doldurması için Daigian'a uzatarak. Başka kimseye çay sunulmamıştı. Cadsuane'in yüz ifadesi ve ses tonu öyle tarafsızdı ki, Merana'nın içinden saçını başını yolmak geçti. İstemeden de olsa, Kiruna'nın kaçırılma olayını açığa vurmuş olması al'Thor'un hoşuna gitmeyecekti; Cadsuane söylemek istediğinizden fazlasını öğrenmek için her dil sürçmesini kullanabilirdi. En azından al'Thor'a nasıl davranıldığı ortaya çıkmadı. Al'Thor, bu öğrenilirse ne kadar kızacağını açıkça ifade

etmişti. Merana, Cadsuane hiçbir konuda fazla zaman harcamadığı için Işık'a şükretti.

"Taim olduğundan emin misin? Peki, bu kara ceketlilerin atla gelmediklerinden emin misin?" Bera gönülsüzce yanıt verdi. Kiruna ise surat asarak; olabildiklerince emindiler; kimse Asha'manların nasıl geldiğini, nasıl gittiğini görmemişti. Ve onları buraya getiren... delik... al'Thor tarafından yapılmış da olabilirdi. Bu yanıt hiç de tatminkâr olmadı, elbette.

"Düşünün! Artık aptal kız çocukları değilsiniz ya da olmamanız gerekir. Pof! Bir şeyler fark etmiş olmalısınız."

Merana hasta gibi hissediyordu. O ve diğerleri gecenin yarısını, yeminlerinin ne anlama geldiğini tartışarak geçirmişlerdi ve sonunda tam olarak söyledikleri şey anlamına geldiğine, aradan sıyrılacak boşluğu olmadığına karar vermişlerdi. Sonunda Kiruna bile, al'Thor'a itaat etmek kadar onu savunmaları ve desteklemeleri gerektiği, kenara çekilmenin asla mümkün olmadığı sonucuna varmıştı. Elaida ve ona sadık Aes Sedailer konusunda bunun ne anlama geldiği kimseyi endişelendirmiyordu. En azından, kimse endişelendiğini itiraf etmemişti. Kararlarının ne olduğu gerçeği bile tek başına yeterince sersemleticiydi. Ama Merana, Bera ya da Kiruna'nın onun fark ettiği şeyi fark edip fark etmediğini merak ediyordu. Kendilerini bir efsaneye karşı çıkarken bulabilirlerdi, Corele ve Daigian'dan başka hangi Aes Sedailer kadını takip etmeye karar vermişse onlara karşı çıkmaktan bahsetmiyordu bile. Daha da kötüsü... Cadsuane'in bakışları bir anlığına ona takıldı. Hiçbir şey ele vermiyorlar, her şeyi talep ediyorlardı. Daha da kötüsü, Merana bunu Cadsuane'in de bildiğinden emindi.

Saray koridorlarında seğirtirken Min tanıdığı yarım düzine Mızrağın Kızı'nın selamlarını duymazdan geldi. Tek kelime etmeden, kaba davrandığı aklına bile gelmeden koşturarak geçti. Topuklu botlar içinde koşturmak kolay değildi. Kadınların erkekler için yaptığı bu aptal şeyler! Rand ondan bu botları giymesini istediğinden değil, ama ilk seferinde Min Rand'ı düşünerek giymişti onları ve onun gülümsediğini görmüştü. Rand o botlardan hoşlanıyordu. Işık, Min ne yapıyordu, botlar hakkında düşünüyordu! Colavaere'in dairesine asla gitmemeliydi. Titreyerek, dökmediği gözyaşlarına karşı gözlerini kırpıştırarak koşmaya başladı.

Her zamanki gibi, yaldızlı yükselen güneşlerle süslenmiş yüksek kapıların yanlarında, topukları üzerine çökmüş birkaç Kız vardı. *Shoufa*’larını omuzlarına bırakmışlar, mızraklarını dizlerine yatırmışlardı, ama hiç de kayıtsız görünmüyorlardı. Onlar, öldürecek bir şey bekleyen leoparlardı. Normalde, hepsi yeterince dost canlısı olsa da, Kızlar Min’i huzursuz ederdi. Bugün, peçe takmış olsalar bile umurunda değildi.

“Kötü bir ruh hali içinde,” diye uyardı Riallin, ama onu durdurmaya kalkmadı. Min, geldiği haber verilmeden Rand’ın odasına girmesine izin verilen birkaç kişiden biriydi. Min ceketini düzeltti ve sakinleşmeye çalıştı. Neden geldiğinden emin değildi. Yalnız, Rand’ın yanında güvende hissediyordu. Kavrulası! Şimdiye kadar güvende hissetmek için bir başkasına ihtiyaç duyduğu hiç olmamıştı.

Odanın içinde, hayretler içinde kalakaldı. Düşünmeden kapıyı ittirip kapattı. Oda darmadağındı. Bazı aynaların çerçevelerinde birkaç pırıltılı kıymık kalmıştı yalnızca, ama camların çoğu yere saçılmıştı. Kürsü yan dönmüştü, üzerinde duran taht duvara çarpılıp parçalanmış, kıymık kıymık olmuştu. Ayaklı şamdanlardan biri, ağır demirden, yaldızlı bir şey, bükülüp halka yapılmıştı. Rand gömleği içinde sandalyelerin birinde oturmuş, kollarını sarkıtmış, başını arkaya atmış, tavana bakıyordu. Boşluğa. Çevresinde imgeler dans ediyordu, rengârenk haleler titreşiyor, alevleniyordu; bu konuda Aes Sedailer gibiydi. Rand ya da bir Aes Sedai yakınlardayken, Min’in Havai Fişekçilere ihtiyacı olmuyordu. Min odada ilerlerken Rand kıpırdamadı. Onun farkında değil gibiydi. Kırık ayna parçaları botlarının altında gıcırdadı. Gerçekten de kötü bir ruh hali içindeydi.

Yine de, Min korkmuyordu. Ondan değil; Rand’ın ona zarar vereceğini hayal bile edemiyordu. Rand için öyle yoğun duygular besliyordu ki, Colavaere’in dairesinin anısı kafasından silinebilirdi bile. Ümitsizce âşık olduğunu uzun zaman önce kabullenmişti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ne Rand’ın Min’den yaşça küçük, kaba bir köylü olması, ne kim ve ne olduğu, ne de öldürülmeye ya da delirip ölmeye yazgılı olduğu. *Onu paylaşmaya bile bir şey demiyorum,* diye düşündü Min. Kendi kendine yalan söyleyebiliyorsa, ne kadar fena yakalandığını anladı. Bunu kabullenmek zorunda kalmıştı; Rand’ın bir parçası Elayne’e aitti, Elayne’in onun üzerinde hakkı vardı. Henüz tanışmadığı, Aviendha denen kadının da. Düzeltemediği şeyle birlikte yaşamayı öğrenmeliydi, Jan Teyzesi öyle

derdi. Özellikle de beynin pelteye döndüğü zaman. Işık, her zaman aklı başında davranmakla övünmüştü.

Sandalyelerden birinin yanında durdu. Ejder Asası sandalyenin sırtına öyle saplanmıştı ki, ucu arkadan bir el boyu fırlamıştı. Haberi olmayan, öğrense onu uzaklara gönderecek bir adama âşık olmak. Ona âşık olduğundan emin olduğu bir adam. Elayne'e ve bu Aviendha'ya da âşık bir adam. Min bunun üzerinde durmadı. Düzeltemediğin şeyle... Rand ona âşıktı ve bunu itiraf etmeyi reddediyordu. Deli Lews Therin Telamon sevdiği kadını öldürdü diye, kendisinin de aynı şeye yazgılı olduğunu mu düşünüyordu?

"Geldiğine sevindim," dedi Rand aniden, bakışlarını tavandan ayırmadan. "Burada tek başıma oturuyordum. Yalnız." Acı acı, havlarcasına güldü. "Herid Fel öldü."

"Yo," diye fısıldadı Min, "o tatlı, küçük, yaşlı adam olmaz." Gözleri yanıyordu.

"Paramparça edildi." Rand'ın sesi bitkindi. Öylesine boş. "Onu bulduğunda Idrien bayılmış. Gecenin yarısı boyunca sersem sersem yatmış. Sonunda kendine geldiğinde, aklı başında değilmiş. Okuldaki diğer kadınlardan biri onu uyutacak bir şey vermiş. Bunu anlatırken utanıyordu. Bana geldiğinde yine ağlamaya başladı ve... Gölgedölleri olmalı. Başka ne bir insanı paramparça eder?" Başını kaldırmadan yumruğunu sandalyenin koluna öyle şiddetle indirdi ki, tahta gıcırdadı. "Ama neden? O neden öldürüldü? Bana ne anlatabilirdi?"

Min düşünmeye çalıştı. Gerçekten düşünmeye çalıştı. Fel Efendi bir filozoftu; o ve Rand, Ejder Kehanetleri'nin bazı kısımlarının anlamlarından Karanlık Varlık'ın zindanının niteliklerine dek, her şeyi tartışırlardı. Fel Min'e kitap ödünç verirdi, büyüleyici kitaplar, özellikle de ne dediklerini Min'in bilmece çözer gibi çözmesi gereken kitaplar. Adam bir filozoftu. Bir daha asla Mine kitap veremeyecekti. Öylesine nazik, yaşlı bir adam, bir düşünce dünyasında yaşayan, bunun dışında bir şey fark ettiğinde şaşıran bir adam. Adamın Rand'a yazdığı bir notun üzerine titriyordu Min. Min'in güzel olduğunu, Fel'in dikkatini dağıttığını söyleyen bir not. Ve şimdi ölmüştü. Işık, ölümler Min'in sabrını sınıyordu.

"Sana söylememeliydim, bu şekilde değil."

Min irkildi; Rand'ın odayı aştığını duymamıştı. Parmakları Min'in yanağına sürtündü. Gözyaşlarını sildi. Min ağlıyordu.

“Üzgünüm, Min,” dedi yumuşak sesle. “Artık pek hoş bir insan değilim. Benim yüzümden bir adam öldü ve benim tek yaptığım neden öldürüldüğü konusunda endişelenmek.”

Min kollarını ona dolayarak yüzünü Rand’ın göğsüne gömdü. Ağlamayı bırakamıyordu. Titremeyi bırakamıyordu. “Colavaere’in dairesine gittim.” Kafasında imgeler çaktı. Oturma odası boştu, bütün hizmetkârlar gitmişti. Yatak odası. Hatırlamak istemiyordu, ama bir kez başladıktan sonra, sözcüklerin ağzından çağlarcasına çıkmasına engel olamıyordu. “Sen onu sürgüne gönderdiğine göre, belki de onun hakkındaki görümün değişmiş olabileceğini düşündüm.” Colavaere’in üzerinde en iyi elbisesi vardı, parıl parıl parlayan siyah ipek, narin, eski, fildişi rengi Sovarra dantelinden süsler. “Bir seferliğine, o şekilde olmak zorunda olmadığını düşündüm. Sen *ta’veren*’sin. Desen’i değiştirebilirsin.” Colavaere zümrütler ve ateş damlaları ile süslü bir kolye ve bilezikler takmıştı ve saçlarına, Cairhien tacına benzetilmiş, sarı elmaslarla süslü bir taç. Yüzü... “Yatak odasındaydı. Direklerden birine asılmıştı.” Yuvalarından uğramış gözler, kararmış, şişmiş bir yüzden çıkan bir dil. Devirdiği tabureden otuz santim yukarıda ayak parmakları. Min çaresizce ağlayarak Rand’a yaslandı.

Rand yavaşça, nazikçe sarıldı ona. “Ah, Min, yeteneğin zevkten çok acı veriyor sana. Keşke acını ben alabilseydim, Min. Alırdım.”

Yavaşça, Rand’ın da titrediğini fark etti. Işık, sert olmak için nasıl da çabalıyordu, Yenidendoğan Ejder’in olması gerektiğini düşündüğü gibi olmak için. Ama onun yüzünden biri öldüğü zaman içi parçalanıyordu, muhtemelen Colavaere’in ölümü Fel’inkinden daha az etkilememişti onu. Zarar gören herkes için kan ağlıyordu ve öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

“Öp beni,” diye mırıldandı Min. Rand yerinden kıpırdamayınca, başını kaldırıp baktı. Rand kararsızca gözlerini kırpıştırdı. Gözleri bir mavi, bir gri, bir sabah gökyüzü oluyordu. “Şaka yapmıyorum.” Ona ne kadar çok takılmıştı. Kucağına oturmuş, onu öpmüş, sesindeki okşamayı duymasından korkarak ona ismiyle hitap etmeyip koyun çobanı demişti. Rand, Min’in gerçekten sataştığını ve onu etkilemediğini düşünürse Min’in vazgeçeceğine inanarak tahammül ediyordu. Hah! Jan Teyze ve Rana Teyze, onunla evlenmeyi düşünmüyorsan bir erkeği öpmemen gerektiğini söylemişti, ama Miren Teyze’nin dünyadan biraz daha fazla haberi var gibiydi. O, bir erkeği düşünmeden öpmemen gerektiğini, çünkü erkeklerin çok kolay âşık olduğunu söylemişti. “İçim üşüyor, koyun çobanı. Colavaere

ve Fel Efendi... Etin sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var. İhtiyacım var... Lütfen?”

Rand yavaşça başını eğdi. Başta, süt gibi ılık, yatıştırıcı, rahatlatıcı, kardeşçe bir öpücüktü. Sonra başka bir şeye dönüştü. Hiç de yatıştırıcı değil. Rand irkilerek doğrulup gerilemeye çalıştı. “Min, yapamam. Buna hakkım yok...”

Min onun saçlarını iki eliyle kavrayarak başını aşağı çekti ve bir süre sonra Rand mücadele etmeyi bıraktı. İlk önce Min’in elleri mi Rand’ın gömleğinin bağcıklarını koparmaya başladı, yoksa Rand’ın elleri onunkini mi, emin değildi. Rand şimdi durmaya kalkarsa, Min Riallin’in mızraklarından birini, hayır, hepsini kapar, Rand’a saplardı.

Cadsuane Güneş Sarayı’ndan çıkarken gördüğü Aielleri, belli etmeden becerebildiğince inceledi. Corele ve Daigian sessizlik içinde takip ediyorlardı; artık Cadsuane’i, gevezelikleri ile onu rahatsız etmeyecek kadar iyi tanıyorlardı. Aynısı, Cadsuane tarafından işlerine gönderilmeden önce Arilyn’in küçük sarayında mola veren diğerleri için söylenemezdi. Bir sürü yabani vardı ve hepsi Aes Sedailere, yeni halılarına çamurlu ayaklarla basan, pireli, uyuz sokak itlerine bakar gibi bakıyordu. Bazı insanlar Aes Sedailere huşu ya da hayranlık içinde, diğerleri korku ya da nefretle bakardı, ama Cadsuane daha önce hiç küçümseme görmemişti, Beyazpelerinlerin yüzlerinde bile. Buna rağmen bu kadar çok yabani çıkaran bir halk, Kule’ye eğitilmeleri için sürü sürü kız gönderiyor olmalıydı.

Daha sonra bunun icabına bakılacaktı, gerekirse gelenekler Kıyamet Çukuru’nun dibine gidebilirdi, ama henüz değil. Al’Thor denen oğlan, Cadsuane’i huzuruna kabul edecek kadar merakta tutulmalıydı ve Cadsuane’in onu gereken yöne itmesine izin verecek kadar da dengesiz. Öyle ya da böyle, bunu engelleyecek her şey ya kontrol altına alınmalı ya da bastırılmalıydı. Hiçbir şeyin onu yanlış şekilde etkilemesine, altüst etmesine izin verilmemeliydi. Hiçbir şeyin.

Parlak, siyah at arabası avluda, altı gri, sabırlı atın arkasında bekliyordu. Bir hizmetkâr adam kapıyı açmaya koştu. Kapının üzerine, kırmızı yeşil çizgiler üzerinde iki gümüş yıldız resmedilmişti. Adam, kafasının keli dizlerine gelene kadar eğildi. Gömlek ve pantolon içindeydi. Güneş Sarayı’na geldiğinden beri üniformalı kimseyi görmemişti Cadsuane.

Dobraine’in renklerine bürünmüş birkaçı dışında. Kuşkusuz hizmetkârlar ne giyeceklerini bilemiyorlardı ve hata yapmaktan korkuyorlardı.

“Elime geçirsem Elaida’nın derisini yüzerdim,” dedi Cadsuane, araba sarsılarak yola koyulurken. “O aptal çocuk işimi neredeyse imkânsız hale getirdi.”

Ve sonra öyle aniden kahkaha attı ki, Daigian bakakaldı. Ama sonra bakışlarına hâkim oldu. Corele’nin gülümsemesi beklenti içinde genişledi. İkisi de anlamamıştı ve Cadsuane açıklamaya kalkışmadı. Hayatı boyunca, Cadsuane’in ilgisini çekmenin en hızlı yolu, ona bir şeyin imkânsız olduğunu söylemek olmuştu. Ama diğer yandan, yapamadığı bir işle karşılaşmayalı iki yüz yetmişten fazla sene geçmişti. Artık her gün ömrünün son günü olabilirdi, ama genç al’Thor ona yakışır bir son olacaktı.

20
Desenler İçinde Desenler

Sevanna, onunla birlikte küçük açıklıkta, halka halinde oturan tozlu yol arkadaşlarını horgörüyle süzdü. Tepelerindeki, hemen hemen yapraksız dallar birazcık gölge ve serinlik sağlıyordu. Rand al'Thor'un ölüm saçtığı yer batıda, yüz elli kilometre uzaktaydı, ama diğer kadınların gözleri, omuzlarının üzerinden arkaya bakmak isterlermiş gibi, oraya buraya kayıp duruyordu. Ter çadırları olmadan, hiçbiri doğru düzgün temizlenememişlerdi, günün sonunda ellerini ve yüzlerini telaşla yıkamaktan daha fazlasını yapamamışlardı. Hepsi birbirinden farklı sekiz küçük, gümüş kupa Sevanna'nın yanında, ölü yaprakların üzerinde duruyordu. Bir de, kaçışları sırasında çentilmiş, su dolu gümüş bir sürahi.

"Ya *Car'a'carn* takip etmiyor," dedi Sevanna aniden, "ya da bizi bulamadı. İkisi de benim için yeterli."

Bazıları ciddi ciddi irkilmişti. Tion'un yuvarlak yüzü soldu ve Modarra kadının omzunu okşadı. Modarra bu kadar uzun boylu olmasa, her zaman yakınındaki herkese anaçlık taslamasa güzel sayılabilirdi. Alarys, düzgünce etrafına yaydığı eteğini düzeltmeye dalmış gibi yaptı ve görmek istemediği şeyi görmezden gelmeye çalıştı. Meira'nın ince ağzının köşeleri aşağı büküldü, ama sebebi başkalarının *Car'a'carn*'dan açık açık korkması mı, yoksa kendi korkusu mu, kim bilebilirdi? Korkmaya hakları vardı.

Savaştan bu yana iki tam gün geçmişti ve Sevanna'nın çevresinde yeniden toplanan mızrak sayısı yirmi binden azdı. Therava ve batıdaki Bilgelerin çoğu hâlâ gelmemişti. Ona bağlı olanların diğerleri de öyle. Kayıp olanların bazıları kuşkusuz Kardeşkatili'nin Hançeri'ne doğru yola koyulmuş olmalıydı, ama kaçı bir daha gün doğumunu göremeyecekti? Böyle bir katliam hatırlayan yoktu, böylesine kısa bir süre içinde o kadar

çok kişi ölmüştü ki! *Algai'd'siswai*'ler bile bu kadar çabuk mızrak dansı yapmaya hazır değillerdi. Korkmaya hakları vardı, ama bunu belli etmeye hakları yoktu, bir ıslaktopraklı gibi, kalbini ve ruhunu, herkesin görebileceği bir şekilde açmaya hakları yoktu.

En azından Rhiale bu kadarını fark eder göründü. "Bu işi yapacaksak yapalım," diye mırıldandı, utancın gerginliği içinde. İrkilenlerden biri de oydu.

Sevanna kesesindeki küçük, gri küpü çıkardı ve halkanın ortasındaki kahverengi yaprakların üzerine koydu. Someryn ellerini dizlerine koydu, eğilip incelemeye başladı, öyle ki bluzundan dışarı fırlayıverecekmiş gibi göründü. Kadının burnu küpe değmek üzereydi. Küpün her yüzü girift desenlerle kaplıydı ve yakından baktığınızda büyük desenlerin içinde daha küçük desenler görebiliyordunuz ve onların içinde daha da küçük desenler ve onların da içinde daha küçükleri olduğunu düşünüyordunuz. Bu kadar minik, incelikli ve kusursuz bir şeyi nasıl yapabildiklerine dair Sevanna'nın en ufak fikri yoktu. Önceden küpün taştan yapıldığını sanmıştı, ama artık bundan emin değildi. Dün onu kazayla kayaların üzerine düşürmüştü ve oymalardaki tek çizgi bile zarar görmemişti. Eğer adlarına *oyma* denebilirse. O şey bir *ter'angreal* olmalıydı; bu kadarını biliyorlardı.

"Olası en küçük Ateş akışı, hafifçe şuraya, kıvrık bir hilale benzeyen yere dokundurulacak," dedi onlara, "ve bir başkası da buraya, tepedekine, şimşeğe benzeyen işaretin üzerine." Someryn çabucak doğruldu.

"Sonra ne olacak?" diye sordu Alarys, parmakları ile saçlarını tarayarak. Dalgın bir jeste benziyordu, ama kadın saçlarının sıradan bir sarı ya da kızıl renkte değil siyah olduğunu herkese hatırlatmanın bir yolunu her zaman buluyor gibiydi.

Sevanna gülümsedi. Onların bilmediği bir şeyi bilmekten zevk alıyordu. "Bunu bana veren ıslaktopraklıyı çağırmak için kullanacağım."

"Bunu söyledin zaten," dedi Rhiale ekşi bir sesle ve Tion açık açık sordu. "Onu nasıl çağıracak?" Rand al'Thor'dan korkuyor olabilirdi, ama başka şeylerden korkmuyordu. Hele Sevanna'dan, hiç. Belinde tek bir kemikli parmakla, hafifçe küpü okşadı. Güneşten sararmış kaşları çatılmıştı.

Sevanna yüzünü ifadesiz tutarak, kolyelerine ya da şalına gitmek isteyen elini sinirle engelledi. "Size bilmeniz gerekenleri söyledim zaten." Aslında ona göre, bilmeleri gerekenden çok daha fazlasını söylemişti, ama gerekliydi. Aksi halde hepsi mızrakların ve diğer Bilgelerin yanında kalır, onların sert ekmeklerini ve kurutulmuş etlerini yemeye devam ederlerdi. Ya

da hepsi doğuya doğru yola çıkar, hayatta kalanları ararlardı. Kovalandıklarına dair herhangi bir işaret arayarak. Yola çıkmakta gecikseler bile, yine de mola vermeden seksen kilometre yol yapabilirlerdi. “Yabandomuzu lafla yüzülmez. Sürüne sürüne dağlara dönmeye ve hayatlarınızı kaçarak ve saklanarak harcamaya karar verdiyseniz, gidin. Değilse, ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın ki ben de kendi üzerime düşeni yapayım.”

Rhiale’nin mavi gözleri ve Tion’un gri gözleri ifadesiz bir meydan okuma ile dikildi ona. Modarra bile kuşkulu görünüyordu. Halbuki o ve Someryn, Sevanna’nın avucunun içinde olanlardandı.

Sevanna sakin görünerek bekledi. Söylediklerini tekrarlamaya, rica etmeye gönülsüzdü. İçten içe, midesi öfkeyle çalkalanıyordu. Sırf bu kadınlar yüreksiz diye yenilmeyecekti.

“Madem zorunluyuz,” diye içini çekti Rhiale sonunda. Dalgın Therava dışında, en sık karşı çıkan oydu, ama Sevanna kadından umutluydu. Bükülmeyi reddeden bir irade, bir kez bükülünce en kolay şekil alan irade olurdu. Bu, kadınlar kadar erkekler için de doğruydu. Rhiale ve diğerleri bakışlarını küpe çevirdiler. Bazıları kaşlarını çatmıştı.

Sevanna hiçbir şey görmedi, elbette. Aslında, kadınlar hiçbir şey yapmasa ve küpün çalışmadığını iddia etseler, kendisinin asla anlamayacağını fark etti.

Ama aniden Someryn’in nefesi kesildi ve Meira fısıldadı, “Daha fazlasını çekiyor. Bakın.” İşaret etti. “Orada ve orada Ateş ve Toprak, Hava, Ruh, oyukları dolduruyor.”

“Hepsini değil,” dedi Belinde. “Pek çok şekilde doldurulabilirler, sanırım. Ve akışların. Orada olmayan bir şeyin çevresinden... büküldüğü... yerler var.” Alnı kırıştı. “Eril kısmı da çekiyor olmalı.”

Kadınların çoğu birazcık geriledi. Şallarını düzelttiler, pislik silkelermiş gibi eteklerini çırptılar. Sevanna görebilmek için her şeyi verirdi. Hemen hemen her şeyi. Nasıl bu kadar korkak olabiliyorlardı? Bunu nasıl belli edebiliyorlardı?

Sonunda Modarra konuştu, “Acaba Ateş dışında bir şeyle dokunsak ne olurdu?”

“Çağrı kutusuna çok fazla ya da yanlış şekilde Güç verirseniz eriyebilir,” dedi bir erkek sesi, havadan. “Hatta pat...”

Diğer kadınlar hep birden ayağa fırlayıp, ağaçların arasına bakarken ses kesildi. Alarys ve Modarra kemer bıçaklarını çekecek kadar ileri gittiler,

halbuki Tek Güç'e sahipken çeliğe ihtiyaçları yoktu. Güneşin çizgi çizgi boyadığı gölgelerin içinde hiçbir şey, hatta bir kuş bile hareket etmiyordu.

Sevanna yerinden kıpırdamadı. Islaktopraklının ona anlattıklarının belki üçte birine inanmıştı ancak ve inandıklarına bu, gördüğü dahil değildi, ama Caddar'ın sesini tanıdı. Islaktopraklıların her zaman daha fazla ismi olurdu, ama bu adamın verdiği tek isim Caddar'dı. Pek çok sırrı olan bir adam, Sevanna öyle tahmin ediyordu. "Yerlerinizi alın," diye emretti. "Ve akışlarınızı yönlendirin. Siz sözcüklerden korkarsanız adamı nasıl çağırabilirim?"

Rhiale ağzı bir karış açık, inanmaz bakışlarla, hızla döndü. Kuşkusuz yönlendirmeyi bıraktıklarını nasıl anladığını merak ediyordu; kadın doğru düzgün düşünemiyordu. Yavaşça, huzursuzluk içinde, eski yerlerine geçtiler. Rhiale'nin yüzünde, diğerlerinden de ifadesiz bir bakış vardı.

"Demek döndünüz," dedi Caddar'ın sesi, havadan. "Al'Thor'u ele geçirdiniz mi?"

Adamın sesinde bir şey Sevanna'yı uyardı. Adamı biliyor olması imkânsızdı. Ama biliyordu. Sevanna önceden hazırladığı sözlerden vazgeçti. "Hayır, Caddar. Ama yine de konuşmalıyız. Seninle on gün sonra, ilk görüştüğümüz yerde buluşacağım." Kardeşkatili'nin Hançeri'ndeki o vadiye daha erken varabilirdi, ama hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı. Adam nereden biliyordu?

"Gerçeği söylediğin iyi oldu, kızım," diye mırıldandı Caddar kuru kuru. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmadığımı öğreneceksin. Yerinizi belirlemem için yol hattını koruyun. Yanınıza geleceğim."

Sevanna şok içinde küpe baktı. *Kızım* mı? "Ne dedin?" diye sordu. *Kızım!* Kulaklarına inanamıyordu. Rhiale ona bakmaktan anlamlı anlamlı kaçındı ve Meira'nın ağzı bir gülümseme ile çarpıldı. Gülümsemesi yakışıksız duruyordu, çünkü onu nadiren kullanıyordu.

Caddar'ın iç çekişi küçük açıklığı doldurdu. "Bilgene söyle, biraz önce ne yapıyorsa yapmaya devam etsin... başka hiçbir şey yapmasın. Yanınıza geliyorum." Adamın sesindeki zorlama sabır, değirmentaşı gibi gıcırtılıydı. Sevanna bu ıslaktopraklıdan istediği şeyi elde ettiği zaman, ona *gai'shain* beyazı giydirecekti. Hayır, siyahlara bürüyecekti onu!

"Geliyorum demekle neyi kastediyorsun. Caddar?" Sessizlikle yanıtlandı. "Caddar, neredesin?" Sessizlik. "Caddar?"

Diğerleri huzursuzca bakıştılar.

“Adam deli mi?” dedi Tion. Alarys adamın deli olması gerektiğini mırıldandı. Belinde öfkeli öfkeli, bu saçmalığa daha ne kadar devam edeceklerini sordu.

“Ben durmanızı söyleyene kadar,” dedi Sevanna yumuşak sesle, küpe bakarak. Göğsü bir umut duygusu ile ısınmıştı. Adam bunu yapabiliyorsa, o zaman kuşkusuz vadettiklerini de yapabilirdi. Ve belki... Aşırı umutlar beslemeyecekti Sevanna. Açıklığın üzerinde birbirine karışan dallara baktı. Daha güneş zirvesine tırmanmamıştı. “Öğlene kadar gelmezse gideriz.” Kadınların homurdanmamalarını beklemek, çok şey beklemek olurdu.

“Burada taş gibi oturacak mıyız?” Alarys başını deneyimli bir tavırla sallayarak saçlarını bir omzunun üzerine aldı. “Hem de bir ıslaktopraklı için?”

“Sana ne vadettiyse, Sevanna,” dedi Rhiale, kaşlarını çatarak, “buna değmez.”

“Adam deli,” diye hırladı Tion.

Modarra küpe doğru başını salladı. “Ya bizi hâlâ duyabiliyorsa?”

Tion önemsemezce burnunu çekti. Someryn, “Bir erkeğin konuştuklarımızı duyması neden umurumuzda olsun? Ama onu beklemek hoşuma gitmiyor,” dedi.

“Ya kara ceketli ıslaktopraklılar gibiyse?” Belinde’nin birbirine bastırılmış dudakları, Meira’nınkilerin ikizi gibiydi.

“Saçmalama,” dedi Alarys. “Islaktopraklılar bu tür adamları görür görmez öldürüyorlar. *Algai’d’siswai*’ler ne iddia ediyor olursa olsun, o adamlar Aes Sedailerin işi olmalı. Ve Rand al’Thor’un.” Bu isim acılı bir sessizlik yarattı, ama sessizlik sürmedi.

“Caddar’ın da buna benzer bir küpü olmalı,” dedi Belinde. “Yanında, küpün çalışmasını sağlayacak yeteneği olan bir kadın olmalı.”

“Bir Aes Sedai mi?” Rhiale gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Yanında on Aes Sedai varsa, bırak gelsinler. Hak ettikleri muameleyi gösteririz onlara.”

Meira kahkaha attı, yüzü kadar dar, kuru bir sesti. “Desaine’i onların öldürdüğüne inanmaya başlıyorsun gibi geliyor bana.”

“Diline hâkim ol!” diye hırladı Rhiale.

“Evet,” diye mırıldandı Someryn endişeyle. “Dikkatsiz sözler yanlış kulaklara çalınabilir.”

Tion’un kahkahası kısa ve nahoştu. “Hepiniz birden tek bir ıslaktopraklı kadar cesarete sahip değilsiniz.” Bu Someryn’in terslenmesine sebep oldu

elbette ve Modarra'nın da. Meira, Bilge olmasalar bir meydan okuma getirecek sözler söyledi. Alarys daha da sert konuştu ve Belinde...

Ona karşı komplo kurmayacaklarından emin olmasını sağlasa da, didişmeleri Sevanna'yı sinirlendiriyordu. Ama sessizlik sağlamak için elini kaldırmasının sebebi bu değildi. Rhiale ağzını açarak kaşlarını çattı ona ve o anda Sevanna'nın işittiği şeyi işitti. Ağaçların ölü yapraklarının arasında bir şey hışırdıyordu. Hiçbir Aiel, çağrılmadan Bilgelere yaklaşacak olsa bile, bu kadar ses çıkarmazdı ve hiçbir hayvan insanlara bu kadar yaklaşmazdı. Bu sefer diğerleri ile beraber Sevanna da ayağa kalktı.

İki kişi belirdi, bir erkek ve bir kadın. Bir taşı bile uyandıracak kadar dal kırarak yaklaştılar. Açıklığın hemen berisinde durdular. Adam başını hafifçe eğip kadınla konuştu. Adam Caddar'dı, hemen hemen siyah bir ceket giymişti, yakasında ve bileklerinde danteller vardı. En azından kılıç taşımıyordu. İkisi tartışıyor gibiydi. Sevanna sözlerini duyuyor olmalıydı, ama mutlak sessizlik hüküm sürüyordu. Caddar Modarra'dan bir el daha uzundu –bir ıslaktopraklı için uzun, hatta Aiellere göre bile uzun– ve kadının başı adamın göğsüne geliyordu. Adam kadar esmer yüzlü ve siyah saçlıydı. Sevanna'nın ağzının gerilmesine sebep olacak kadar güzeldi. Parlak kırmızı ipeklere bürünmüştü ve yakası Someryn'inkinden bile daha fazla göğüs gösterecek kadar açıktı.

Düşünmek kadını çağırmış gibi, Someryn Sevanna'ya yaklaştı. "Kadında yetenek var," diye fısıldadı, gözlerini ikiliden ayırmadan. "Kadın bir engel örmüş." Dudaklarını büzerek gönülsüzce ekledi, "Kadın güçlü. Çok güçlü." Bunu Someryn'in söylemesi gerçekten anlamlıydı. Sevanna, Güç'te kuvvetli olmanın Bilgeler arasında neden önemli olmadığını hiç anlamamıştı –ama kendi adına, bunun için minnettardı– ama Someryn, onun kadar güçlü kimseyle karşılaşmamakla övünürdü. Ses tonuna bakarak, bu kadının daha güçlü olduğunu tahmin etti Sevanna.

O anda, kadının dağları yerinden oynatması ya da ancak bir mum yakabilmesi umurunda değildi. Kadın Aes Sedai olmalıydı. Aes Sedai yüzüne sahip değildi, ama Sevanna'nın gördüğü, Aes Sedai yüzüne sahip olmayan başka Aes Sedailer de olmuştu. Caddar bir *ter'angreal*'i bu şekilde ele geçirmiş olmalıydı. Onları bu şekilde bulmuş ve gelmiş olmalıydı. Çok hızlı; çok çabuk. Sevanna'nın önünde yepyeni olasılıklar açılıyor, umutları artıyordu. Ama kadın ile adam arasında, hâkimiyet kimdeydi acaba?

"O küpe yönlendirmeyi bırakın," diye emretti. Adam hâlâ küp aracılığı ile dinliyor olabilirdi.

Rhiale, acıyarak baktı ona. “Someryn yönlendirmeyi bıraktı bile, Sevanna.”

Neşesini hiçbir şey bozamazdı. Gülümsedi ve, “Pekâlâ,” dedi. “Dediklerimi unutmayın. Konuşma işini bana bırakın.” Diğerlerinin çoğu başlarını salladılar; Rhiale burnunu çekti. Sevanna gülümsemesini korudu. Bir Bilge *gai’shain* alınamazdı, ama o kadar çok modası geçmiş geleneği bir kenara atmışlardı ki, başkalarını da atabilirlerdi.

Caddar ve kadın yaklaşmaya başladılar ve Someryn yine fısıldadı. “Kadın hâlâ Güç tutuyor.”

“Yanıma otur,” dedi Sevanna ona telaşla. “Yönlendirirse bacağıma dokun.” Bu nasıl da canını sıkıyordu. Ama bilmek zorundaydı.

Bacaklarını altına alarak oturdu, diğerleri de ona katıldı Caddar ile kadın için yer bırakmışlardı. Someryn dizleri dokunacak kadar yakınına oturdu. Sevanna bir sandalyesi olmasını diledi.

“Seni görüyorum, Caddar,” dedi resmiyetle, adamın hakaretine karşı. “Sen ve kadının, oturun.”

Aes Sedai’nin nasıl tepki verdiğini görmek istemişti, ama kadının tek yaptığı, tek kaşını kaldırmak ve üşengeç üşengeç gülümsemek oldu. Kadının gözleri adamınki kadar karaydı, bir kuzgununki kadar kara. Diğer Bilgeler soğuk görünüyorlardı. Kuyulardaki Aes Sedailer Rand al’Thor’un kurtulmasına izin vermeseler, kuşkusuz o Aes Sedailerin her birini öldürür ya da tutsak ederlerdi. Caddar’ın olan bitenleri bildiği açık olduğuna göre, bu Aes Sedai bunun farkında olmalıydı, ama kadın hiç de korkmuş gibi görünmüyordu.

“Bu Maisia,” dedi Caddar, yere çökerek. Ona ayrılan boşluğun biraz berisine oturmuştu. Bir sebepten, bir kol boyundan daha yakına gelmeye gönülsüzdü. Belki de hançerlerden korkuyordu. “Sana tek bir Bilge kullanmanı söyledim, Sevanna, yedi değil. Başka erkek olsa şüphelenebilirdi.” Bir sebepten, eğleniyormuş gibiydi.

Kadın, Maisia, eteklerini düzelterek oturacakken, adam ismini söyleyince duraksamış, adamın derisini yüzecek türden bir öfkeyle adama bakmıştı. Belki de kimliğini saklamayı düşünmüştü. Ama hiçbir şey söylemedi. Bir an sonra adamın yanına oturdu. Yüzündeki gülümseme öyle aniden tekrar belirdi ki, hiç kaybolmamış sanılabilirdi. Sevanna bir kez daha, ıslaktopraklıların duygularını yüzlerine yansıtmasına minnettar oldu.

“Rand al’Thor’u kontrol edebilen şeyi getirdin mi?” Su sürahisine bakmadı bile. Adam bu kadar kabayken, o neden görgü kurallarına

uyacaktı? Önceki görüşmelerinde kaba davrandığını hatırlamıyordu adamın. Belki de Aes Sedai'den cesaret alıyordu.

Caddar sorgularcasına baktı ona. "Neden? Rand al'Thor elinizde değil ki?"

"Olacak," dedi Sevanna sakin sakin ve adam gülümsedi. Maisia da.

"O zaman, elinizde olduğunda alırsın." Adamın gülümsemesi kuşku ve inanmazlık haykırıyordu, Kadınınki ise alay. Onun için de siyah bir cüppe bulunabilirdi. "Ele geçirildiği zaman, elimdeki şey onu kontrol edecek, ama onu alt edemez. Onu kıskıvrak yakalayana kadar benden haberi olması riskine giremem." Adam, itirafından hiç de utanıyormuş gibi görünmüyordu.

Sevanna bir hayal kırıklığı sancısını bastırdı. Bir umut gitmişti, ama diğerleri duruyordu. Rhiale ve Tion ellerini kavuşturdular ve dümdüz önlerine, halkanın ötesine, adamın arkasına baktılar; adam artık dinlemeye değmezdi. Elbette, onlar her şeyi bilmiyordu.

"Ya Aes Sedailer? Bu şey onları da kontrol edebilir mi?" Rhiale ile Tion ağaçların ötesine bakmayı bıraktılar. Belinde'nin kaşları seğirdi, hatta Meira ona baktı. Sevanna kadınların kendi kendilerini kontrol edememelerine küfredebilirdi.

Ama Caddar tüm diğer ıslaktopraklılar kadar kördü. Başını arkaya attı ve bir kahkaha patlattı. "Al'Thor'u kaçırdınız ama Aes Sedaileri yakaladınız mı demek istiyorsun? Kartala uzandınız ve birkaç tarlakuşu ele geçirdiniz!"

"Aynısını Aes Sedailere yapacak bir şey bulabilir misin?" Sevanna dişlerini gıcırdatmak istiyordu. Adam daha önce kesinlikle gerektiği kadar görgülü davranmıştı.

Adam omuzlarını silkti. "Belki. Doğru fiyatı alırsam." Onun için tozdan farksızdı, önemsizdi. Aynı şekilde, Maisia da ilgi göstermedi. Kadın bir Aes Sedai ise, tuhaf. Ama öyle olmalıydı.

"Dilin rüzgâra parlak renkler saçıyor, ıslaktopraklı," dedi Tion dümdüz bir sesle. "Onların varlığına dair ne kanıtın var?" Sevanna bu seferlik kadının yersiz konuşmasına aldırmadı.

Caddar'ın yüzü, hakaret görmüş bir klan şefininki gibi gerildi, ama bir an sonra yine gülümsüyordu. "Nasıl dilerseniz. Maisia, onlar için çağrı kutusunu çal."

Someryn etekleri içinde kıpırdandı, gri küp bir adım boyu yükselirken parmak boğumlarını Sevanna'nın bacağına yasladı. Küp, bir elden diğerine

fırlatılırmış gibi, ileri geri sıçradı, sonra eğildi ve bir köşesi üzerinde dönmeye başladı. Gittikçe hızlandı ve sonunda bir bulanıklığa dönüştü.

“Küpü burnunun üzerinde dengelemesini ister misiniz?” diye sordu Caddar, dişlerini göstere göstere sırıtarak.

Esmer kadın gergin bakışlarla, dümdüz önüne bakıyordu. Gülümsemesi şimdi açıkça zorlamaydı. “Sanırım yeterince *gösterdim,* Caddar,” dedi soğuk soğuk. Ama küp –çağrı kutusu?– dönmeye devam etti.

Sevanna yavaşça yirmiye kadar saydı, sonra konuştu, “Bu yeterli.”

“Artık durabilirsin, Maisia,” dedi Caddar. “Biraz önceki yerine koy.” Küp ancak o zaman yavaşça indi ve nazikçe ilk yerine kondu. Esmerliğine rağmen, kadın solmuş gibi görünüyordu. Ve öfkeli.

Yalnız olsa, Sevanna kahkahalar atarak dans ederdi. Şimdiki durumunda, yüzünü ifadesiz tutmakta güçlük çekiyordu. Rhiale ve diğerleri Maisia’ya küçümseyerek bakmakla öyle meşguldüler ki fark etmediler. Yetenekli bir kadının yapabildiği bir şeyi, bir diğer yetenekli kadın da yapabilirdi. Someryn ve Modarra için ihtiyacı olmazdı belki, ama Rhiale ve Therava için... Fazla hevesli görünemezdi, diğerleri Aes Sedai tutsak diye bir şey olmadığını bilirken değil.

“Elbette,” diye devam etti Caddar, “istediğini vermek biraz zaman alacak.” Sinsi sinsi bakmaya başladı ve bunu saklamaya çalıştı; belki bir başka ıslaktopraklı göremezdi. “Seni uyarıyorum, bedeli küçük olmayacak.”

Sevanna elinde olmadan öne eğildi. “Peki buraya bu kadar çabuk gelmeni sağlayan yol? Bize bunu öğretmen kaç para?” Hevesli konuşmamayı başarmıştı, ama hissettiği horgörünün anlaşıldığından korkuyordu. Islaktopraklılar altın için her şeyi yapardı.

Belki de adam horgörüsünü işitmişti, gözleri şaşkınlıkla irileşti, sonra kendine hâkim oldu. Ne kadar olabiliyorsa. Ellerini inceledi ve dudakları hafifçe kıvrıldı. Neden gülümsemesinde memnunluk vardı? “Bunu kadın yapmıyor,” dedi adam, avuçları kadar pürüzsüz bir sesle, “tek başına değil. Tıpkı çağrı kutusu gibi. Size pek çok yol öğretebilirim, ama onların bedeli daha da yüksek olur. Cairhien’den aldıklarınızın yeterli olacağından kuşkuluyum. Neyse ki... yolculuk kutularını halkınızı daha zengin yörelere götürmek için kullanabilirsiniz.”

Meira bile duygularını kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Daha zengin topraklar, hem de Rand al’Thor’u takip eden o aptalların arasından geçmelerine gerek olmadan.

“Daha fazlasını anlat,” dedi Sevanna soğuk soğuk. “Daha zengin topraklar ilgimizi çekebilir.” Ama *Car’a’carn*’ı unutturacak kadar değil. Caddar vadettiği her şeyi verecekti, sonra Sevanna onu *da’tsang* ilan edecekti. Siyah giymekten hoşlanıyor görünmesi iyi bir şeydi. O zaman adama altın vermeye gerek kalmayacaktı.

İzleyici ağaçların arasında sessizce, fark edilmeden ilerledi. Bir çağrı kutusu sayesinde neler öğrenebildiğiniz harikaydı, özellikle de yalnızca iki tane daha varmış gibi görünen bir dünyada. O kırmızı elbiseyi takip etmek kolay olmuştu ve o ikisi, sözde Aiellerden takip eden var mı, görmek için bile arkalarına bakmamışlardı. Graendal gerçek biçimini saklayan Puslar Maskesi’ni koruyordu, ama Sammael kendisininkini bırakmıştı. Yine altın sakallı olmuştu ve kadından yalnızca bir baş ve omuz boyu daha uzundu. Adam aralarındaki zincirin de çözülmesine izin vermişti. İzleyici, bu koşullar altında bunun akıllıca olup olmadığını merak etti. Sammael’in övündüğü cesaretin ne kadarının aslında aptallık ve körlük olduğunu hep merak etmişti. Ama adam *saidin* tutuyordu; belki de tehlike altında olduğundan o kadar da habersiz değildi.

İzleyici izledi ve dinledi. İkili tamamen bihaberdi. Doğrudan Yüce Efendi’den çekilen Gerçek Güç, onu kullananlar dışında kimse tarafından görülemez, hissedilemezdi. Görüş alanının içinde kara benekler yüzüyordu. Bir bedel vardı elbette, her kullanımda daha da büyüyen bir bedel, ama o gerektiği zaman bedelini ödemeye razıydı. Gerçek Kaynak’la dolu olmak, Shayol Ghul’ün altında diz çökmek, Yüce Efendi’nin ihtişamına maruz kalmak gibiydi neredeyse. İhtişam acıya değerdi.

“Elbette seni yanıma almalıydım,” diye hırladı Sammael, ölü bir sarmaşığa takılıp sendeleyerek. Şehirlerden uzakta asla rahat hissetmezdi. “Sırf orada olarak, o kadınların yüz farklı sorusunu yanıtlamış oldun. Benim istediğim şeyi o aptal kızın bizzat önermesine inanmakta güçlük çekiyorum.” Havlarcasına güldü. “Belki ben de *ta’veren*’im.”

Graendal’ın yolunu kısmen kesen bir dal gerildi, sonra keskin bir şaklama ile kırıldı. Dal bir an, adama çarpacakmış gibi, havada asılı kaldı. “O aptal kız, en ufak fırsat bulsa yüreğini söker ve yer.” Dal yana uçtu. “Benim de birkaç sorum var. Al’Thor’la yaptığın ateşkese gerekenden daha uzun süre uyacağın hiç aklıma gelmezdi, ama bu?..”

İzleyicinin kaşları kalktı. Ateşkes mi? Kanıtlara bakarak, yalan olduğu kadar riskli bir iddiaydı.

“Al’Thor’un kaçırılmasını ben ayarlamadım.” Sammael kadına, muhtemelen kendisinin alaylı olduğunu düşündüğü bir bakış fırlattı; adamın yarası yüzündeki ifadeyi bir hırlamaya dönüştürüyordu. “Ama Mesaana’nın bu işte parmağı vardı. Bu şekilde sona ermiş olmasına rağmen, belki Demandred ve Semirhage’in de. Ama Mesaana’nın parmağı olduğu kesin. Belki Yüce Efendi’nin al’Thor’un zarar görmemesini istediğini söylerken ne kastettiğini sen de yeniden düşünmelisin.”

Graendal bunu düşündü, öyle ki ayağı takıldı. Sammael onu kolundan yakalayarak ayakta tuttu, ama kadın dengesini sağlar sağlamaz kolunu çekip kurtardı. Açıklıkta olanlar düşünüldüğünde bile, ilginç. Graendal her zaman, en güçlüler arasından seçilmiş en güzellerle ilgilenmişti, ama sırf zaman geçirmek için, öldürmeyi düşündüğü ya da onu öldürmeyi düşünen bir adamla bir saat geçirebilirdi. Graendal, bir süreliğine ondan yüksekte olmuş Seçilmişlerle asla flört etmezdi. İkilide aşağı düzeyde olan olmayı asla kabullenemezdi.

“O zaman neden onlarla ilgilenmeye devam ediyorsun?” Kadının sesi eriyik lav gibiydi, halbuki normalde duygularını kusursuzca kontrol edebilirdi. “Al’Thor’un Mesaana’nın ellerinde olması bir şey; al’Thor’un bu vahşinin ellerinde olması ise bambaşka bir şey. Onları gerçekten yağmaya gönderiyorsan buna fırsat bulabileceğinden değil. *Yolculuk* kutusu? Ne oyun oynuyorsun? Ellerinde tutsak var mı? Onlara tepi öğreteceğimi sanıyorsan, aklından çıkar. O kadınlardan biri hiç de göz ardı edilecek gibi değildi. O kadında ya da onun ders verebileceği diğerlerinde beceri ile gücün bir araya gelmesi riskine giremem. Yoksa oyuncaklarının arasında bir de bağlayıcı mı var? Hem, daha önceden neredeydin? Beklemekten hoşlanmam!”

Sammael durdu ve arkalarına baktı. İzleyici kıpırdamadan bekledi. Gözleri dışında her yanı yelpaze kumaşı ile kaplıydı, bu yüzden görülmekten korkmuyordu. Seneler içinde, Sammael’in küçük gördüğü alanlarda ustalık kazanmıştı. Onun beğendiği bazı alanlarda da.

Aniden açılan ve bir ağacın yarısını doğrayan kapıyol Graendal’ın yerinde sıçramasına sebep oldu. Bölünen gövde sarhoş sarhoş eğildi. Şimdi Sammael’in Kaynak tuttuğunu Graendal da biliyordu.

“Onlara doğruyu söylediğimi mi sanıyordun?” dedi Sammael alayla. “Kaosta küçük artışlar, büyük artışlar kadar önemlidir. Ben nereye gidersem oraya gidecekler, ben ne dilersem onu yapacaklar ve onlara verdiklerimle yetinmeyi öğrenecekler. Tıpkı senin gibi, Maisia.”

Graendal Yanılsama'nın solmasına izin verdi ve adam gibi altın saçlarla, önceden ne kadar esmerse şimdi o kadar beyaz olarak durdu. "Bana bir daha böyle hitap edersen seni öldürürüm." Kadının sesinde, yüzünden de az ifade vardı. İçten konuşuyordu. İzleyici gerildi. Kadın bunu denerse, ikisinden biri ölürdü. Araya girmeli miydi? Gözlerinin önündeki kara benekler, gittikçe daha hızlı uçuşuyordu.

Sammael kadının bakışlarına, aynı ölçüde sert bakışlarla karşılık verdi. "Kimin Nae'blis olacağını hatırla, Graendal," dedi ve açtığı kapıyola adım attı.

Graendal bir an kapıyola bakarak durdu. Bir yanda gümüş bir çizgi belirdi, ama Graendal'ın kapıyolu açılmadan örgüyü yavaşça bıraktı, çizgi büzüldü, bir noktaya dönüştü ve söndü. İzleyicinin derisindeki karıncalanma da yok oldu ve Graendal'ın *saidar*'ı da bıraktığını anlattı ona. Kadın değişmez bir yüzle Sammael'i takip etti ve adamın kapıyolu onun ardından kapandı.

İzleyici, yelpaze kumaşından gizlilik maskesi arkasında çarpık çarpık gülümsedi. Bu, Graendal'ı hizaya getirenin ne olduğunu, Sammael'i öldürmesine neyin engel olduğunu açıklıyordu. Bu Graendal'ın bile gözünü alırdı. Ama Sammael için, Lews Therin ile ateşkes yaptığını iddia etmekten daha büyük bir riskti. Elbette, doğru değilse başka. Yüce Efendi hizmetkârlarını karşı karşıya getirmeye, hangisinin daha güçlü olduğuna bakmaya bayılırdı. Ancak en güçlü olanlar onun ihtişamına yaklaşabilirdi. Ama bugünün doğrusu, yarının doğrusu olmak zorunda değildi. İzleyici bir gün doğumu ile gün batımı arasında doğrunun yüz kez değiştiğini görmüştü. Birden fazla kez, o doğruyu kendisi değiştirmişti. Geriye dönmeyi ve açıklıktaki sekiz kadını öldürmeyi düşündü. Kolayca ölürlerdi; gerçek bir halka oluşturmayı bildiklerinden kuşkuluydu. Kara benekler gözlerini, yatay bir tipi gibi doldurdu. Hayır, işlerin kendi akışında gitmesine izin verecekti. Şimdilik.

Gerçek Kaynak'ı kullanarak küçük bir delik yırtar, Desen'in dışına adım atarken, dünya kulaklarında çığlık atıyordu. Sammael ne kadar doğru konuştuğunun farkında değildi. Kaosta küçük artışlar, büyük artışlar kadar önemli olabilirdi.

21
Swovan Gecesi

Gece Ebou Dar'a ağır ağır çöktü. Beyaz binaların parıltısı karanlığa direniyordu. Saçlarına her daim yeşil ağaçlardan küçük filizler iliştirmiş, Swovan Gecesi'ni kutlayanlar küçük gruplar halinde sokaklarda, dörtte üçü parlayan ayın ışığında dans ediyorlardı. Çoğu yanlarına bir fener bile almadan, flütlerin, davulların ve boruların müziğiyle oynayıp sıçrıyorlar, dans ederek bir kutlamadan diğerine gidiyorlardı, ama sokakların çoğu boştu. Uzakta bir köpek havladı, sonra, daha yakında bir tanesi öfkeyle yanıt verdi, ta ki, aniden ciyaklayana ve susana kadar.

Mat ayakuçlarında yükselerek, ay ışığının düşürdüğü gölgeleri tarayarak dinledi. Yalnızca bir kedi hareket etti, sinsi sinsi sokak boyunca yürüdü. Koşan çıplak ayakların şıpırtısı solarak kayboldu. Bir çiftinin sahibi sendeliyor olmalıydı, diğeri ise kanlar içinde. Mat eğilirken; ayağı, kolu boyunda bir sopayı sokak taşlarının üzerinde tekmeledi; sopanın kalın, pirinç çivileri ay ışığında parlıyordu. O sopa kesin kafasını kırardı. Başını iki yana sallayarak hançerini ayaklarının dibinde yatan adamın hırpani ceketine sildi. Kirli, kırışık yüzdeki açık gözler gece göğüne dikilmişti. Görünüşüne ve kokusuna bakılırsa bir dilenci. Mat dilencilerin insanlara saldırdığını duymamıştı, ama belki de sandığından da zor zamanlar yaşıyorlardı. Adamın uzanmış elinin yanında büyük bir çuval yatıyordu. Ona saldıranlar, ceplerinde neler bulacağı konusunda kesinlikle iyimserdi anlaşılan. Çuval Mat'in içine sığabileceği kadar büyüktü.

Kuzeyde, şehrin üzerinde, gökyüzünde aniden bir ışık patladı. Boş bir gürleme eşliğinde yeşil ışık çizgileri genişleyerek bir topa dönüştü, sonra bir başka patlama ilkinin içine kırmızı kıvılcımlar saçtı, sonra bir mavi, sonra bir sarı patlama oldu. Havai Fişekçilerin gece çiçekleri. Aysız, bulutlu

bir gökyüzünde olacakları kadar muhteşem değillerdi, ama yine de Mat'in nefesini kesiyorlardı. Açlıktan bayılana kadar izleyebilirdi onları. Nalesean bir Havai Fişekçiden bahsetmişti –Işık, daha bu sabah mıydı?– ama başka gece çiçekleri belirmedi. Havai Fişekçiler gökyüzünü çiçeklerle bezerken dört çiçekten fazlasını kullanırlardı, öyle bilinirdi. Demek ki cebinde parası olan birileri Swovan Gecesi için satın almıştı onları. Mat bunu kimin yaptığını bilmeyi diledi. Gece çiçekleri satan bir Havai Fişekçi, bundan daha fazlasını da satardı.

Bıçağı kol yenine kaydırarak şapkasını kaldırımdan aldı ve telaşla uzaklaştı. Çizmeleri sokak kadar boş yankılar çıkarıyordu. Buradaki kepenkli pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu. Şehirde, cinayet işlemeye daha uygun bir yer bulunamazdı herhalde. Üç dilenci ile kavgası ancak bir iki dakika sürmüş olabilirdi ve kimse şahit olmamıştı. Bu şehirde, dikkatli olmazsanız günde üç dört kavgaya karışabilirdiniz, ama bir günde iki soyguncu grubu ile karşılaşmak, Şehir Bekçileri'nin rüşveti reddetmesi kadar olasıydı ancak. Şansını yok eden neydi? Bir de o lanet zarlar kafasının içinde yuvarlanmayı bıraksalar! Mat koşmadı, ama oyalanmadı da. Bir elini ceketinin altında, kabzada tuttu ve gölgeleri süzmeye devam etti. Ama sokaklarda eğlenen birkaç grup dışında kimseyi görmedi.

Gezgin Kadın'ın salonunda, duvarın dibindeki birkaç masa dışındakiler salondan çıkartılmıştı. Flütçüler ve davulcu, kahkahalar atarak, yarı desen-dansı, yarı horona benzeyen bir oyun oynayan dört insan sırası için tiz bir şarkı çalıyorlardı. Mat izleyerek bir adımlarını taklit etti. İyi yünlüler içinde dışarlıklı tüccarlar, ipek brokar yelekler ya da omuzlarına astıkları şu işe yaramaz ceketler giymiş yerlilerin arasında sıçrıyordu. Mat, hareketlerine bakarak iki tüccarı seçti. Biri ince, biri değildi, ama ikisi de hafif bir zarafetle hareket ediyordu. Yerli kadınların çoğu en iyi elbiselerini giymişlerdi. Biraz dantel ya da epey işleme ile süslü açık yakaları vardı. Ama hiçbirinin elbisesi ipek değildi. İpeklere bürünmüş bir kadınla dans etmeyi reddedeceğinden değil elbette –yaşı ya da konumu ne olursa olsun, dans etmeye yanaşmayacağı kadın yoktu– ama bu gece zenginler sarayda ya da daha da zengin tüccarların ve tefecilerin evlerindeydiler. Duvarın dibine çekilmiş, bir sonraki dans için nefeslenmekte olanlar yüzlerini kupalara gömmüş ya da seğirten hizmetkârların taşıdığı tepsilerden yeni kupalar alıyorlardı. Anan Hanım bu gece, sıradan bir hafta boyunca sattığı kadar şarap satacaktı muhtemelen. Bira da; yerel halk tattan anlamıyordu.

Mat bir başka adım denerken, elinde tepsi ile yanından geçmeye çalışan Caira'yı yakaladı, müziğin üzerinden duyurmak için sesini yükselterek birkaç soru sordu ve akşam yemeği sipariş ederek bitirdi. Yaldızlı balık, Anan Hanım'ın aşçısının mükemmel bir biçimde hazırladığı, çok lezzetli bir yemekti. Dans için gücünü toplaması gerekiyordu.

Caira tepsisinden bir kupa alan ve bir madeni para bırakan adama şehvetli bir gülümseme bahşetti, ama bu sefer Mat'e bahşedecek gülümsemesi yoktu. Aslında, dudaklarını incecik bir çizgi halinde birbirine bastırmayı bile başardı, ki kolay iş değildi bu. "Demek senin küçük tavşanınım, öyle mi?" Kız anlamlı anlamlı burnunu çekerek devam etti. "Oğlan yatağında, yani olması gereken yerde ve Lord Nalesean, Harnan, Vanin Efendi ya da başka herhangi biri nerede, bilmiyorum. Ve Aşçı, dillerini şarapla boğanlar için çorba ve ekmek dışında hiçbir şey hazırlayamayacağını söyledi. Hem, odasında yaldızlı bir kadın varken Lordum neden yaldızlı balık istesin, anlamıyorum. Lordum bana izin verirse, ekmek parası için çalışması gerekenler var." Kız tepsisini uzatarak ve görünürdeki her erkek için gülümseyerek süzülüp geçti.

Mat kızın peşinden kaşlarını çattı. Yaldızlı kadın? Odasında? Altın dolu sandık şimdi mutfakta, sobalardan birinin önünde, zeminin altında, küçük bir oyukta duruyordu, ama kafasının içindeki zarlar aniden gök gürültüsü gibi gürlemeye başlamıştı.

Merdivenleri ağır ağır tırmanırken eğlence sesleri soldu. Kapısının önünde durdu ve zarları dinledi. Onu bugün, şimdiye dek iki kez soymaya kalkışmışlardı. İki kez kafatasının yarılmasına ramak kalmıştı. Mat o Karanlıkdostunun onu görmediğinden emindi ve kimse o kadına yaldızlı demezdi, ama... Ceketinin altındaki kabzayı yokladı, sonra aklına belli bir kadın gelince elini çekti. Göğüslerinin arasında bir kabza ile yere düşen uzun boylu bir kadın. Mat'in hançerinin kabzası ile. Şansı yaver gitmek zorundaydı. Mat içini çekerek kapıyı ittirdi.

Elayne'in Muhafızı yaptığı Avcı, kirişi çözülmüş İki Nehir yayını kaldırarak döndü. Örgüsünü omzunun üzerinden öne çekmişti. Kadının mavi gözleri amaçlılıkla dikildi ona ve yüzü kararlı bir ifade kazandı. Kadın, istediği şeyi elde etmezse yayı Mat'in kafasına indirebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Eğer Olver için geldiysen," diye başladı Mat ve aniden anılarından bir tanesinin üzerindeki perde kalktı, hayatından bir günü, bir saati gizleyen sisler aralandı.

Batıda Seanchanlar, doğuda Beyazpelerinler varken, hiç umudu yoktu. Hiç umudu yoktu ve yalnızca tek bir şansı vardı, bu yüzden kıvrık Borusunu kaldırdı ve ne beklemesi gerektiğini bilmeden üfledi. Çıkan ses Boru'nun kendisi gibi altındı, öyle tatlıydı ki Mat ağlamalı mı, gülmeli mi, bilemedi. Ses yankılandı; yeryüzü ve gökyüzü şarkı söyler gibi geldi. O tek nota havada asılıyken, bir sis hiç yoktan belirerek yükselmeye başladı, ince iplikçikler kalınlaştı, dalga dalga yükseldi, öyle ki bulutlar yeryüzüne çökmüş gibi, her şey kaplandı. Ve bulutlardan aşağı, tıpkı bir dağ yamacından akar gibi, Valere Borusu'nun çağrısını bekleyen, efsanelerin ölü kahramanları akmaya başladı. Başı bizzat Artur Şahinkanadı çekiyordu, uzun boylu ve çengel burunluydu ve yüzden fazla kahraman arkasından geliyordu. Sayıları çok azdı, ama Çark'ın Desen'e rehberlik etmek için, efsaneler ve mitler yaratmak için tekrar tekrar dokuduğu kişilerdi onlar. Saf Yürek'ten Mikel, kara maskesi arkasında Shivan. Çağların sonunun, eskinin yok oluşunun ve yeninin doğuşunun habercisi olduğu söylenirdi. Kız kardeşi, Seçici denen Calian, kırmızı bir maske ile yanında at sürüyordu. Güneş Kılıcı ellerinde parlayan Amaresu, altın dilli barış müzakerecisi Paedrig ve elinde taşıdığı, onu kullanırken hiç ıskalamadığı yayıyla...

Mat kapıyı ittirerek kapattı ve yaslandı. Başı dönüyor, sersemlemiş hissediyordu. "Sen osun. Birgitte, gerçekten. Kemiklerim kavrulup küle dönsün. Nasıl? Nasıl?"

Efsanelerden çıkmış kadın teslimiyetle içini çekti ve yayını köşeye, Mat'in mızrağının yanına dayadı. "Zamanı gelmeden koparılıp alındım, Borazancı, Moghedien tarafından ölmem için fırlatılıp atıldım ve Elayne'in bağı sayesinde kurtuldum." Mat'in anladığından emin olmak için ağır ağır konuşuyordu. "Eskiden kim olduğumu hatırlamandan korkuyordum."

Mat, hâlâ gözlerinin arasına bir darbe yemiş gibi hissederek, kaşlarını çatarak kendini masanın yanındaki koltuğa fırlattı. Eskiden kim olduğuymuş. Yumruklarını kalçalarına dayamış, meydan okurcasına Mat'le yüzleşirken, gökten inen Birgitte'ten hiç de farklı görünmüyordu. Giysileri bile aynıydı. Gerçi şimdi üzerinde olan kısa ceketi kırmızı, bol pantolonu sarıydı. "Elayne ve Nynaeve biliyorlar ve benden sakladılar, değil mi? Sırlardan bıktım Birgitte ve onlar bir tahıl ambarındaki sıçanlar kadar çok sır saklıyorlar. Hem gözleriyle, hem yürekleriyle Aes Sedai oldular. Nynaeve bile artık iki kat yabancı."

"Senin de kendi sırların var." Birgitte kollarını göğsünde kavuşturarak yatağın ayakucunda oturdu. Mat'i nasıl süzdüğüne bakarak, onun bir

meyhane yapbozu olduğunu sanabilirdiniz. “Her şeyden önce, Valere Borusu’nu çalanın sen olduğun onlara söylemedin. Onlardan sakladığın sırların en önemsizi, bana göre.”

Mat gözlerini kırpıştırdı. Ona söylediklerini varsaymıştı. Hem, o Birgitte’ti. “Ne sırlarım varmış benim? O kadınlar beni ayak tırnaklarıma, düşlerime kadar biliyor.” O Birgitte’ti. Elbette. Mat öne eğildi. “Mantıklı düşünmelerini sağla. Sen Birgitte Gümüşyay’sın. Sen ne dersen onu yapmalarını sağlayabilirsin. Bu şehir, her kavşakta ayrı bir tuzak demek ve tehlikenin her geçen gün daha da arttığından korkuyorum. Çok geç olmadan ayrılsınlar.”

Birgitte kahkaha attı. Elini ağzına kapattı ve kahkaha attı! “Yanlış anlamışsın, Borazancı. Ben onlara emir vermiyorum. Ben Elayne’in Muhafızıyım. Ben itaat ediyorum.” Gülümsemesine bir hüzün geldi. “Birgitte Gümüşyay. Işığın İmanı, hâlâ o kadın olduğumdan emin değilim. Tuhaf yeniden doğumumdan bu yana, kim olduğuma, neler bildiğime dair pek çok şey yaz güneşinin altındaki sis gibi uçup gitti. Artık kahraman değilim, yalnızca ayakta kalmaya çalışan sıradan bir kadınım. Sırlarına gelince. Şu anda hangi dili konuşuyoruz, Borazancı?”

Mat ağzını açtı... ve Birgitte’in sorduğu soruyu ancak şimdi işiterek durdu. *Nosane iro gavane domorakoshi, Diynen’d’ma’purvene?* Konuşuyoruz hangi dili, Boruyu Çalan? Ensesindeki saçlar dikilmeye çalıştı. “Kadim kan,” dedi dikkatle. Kadim Lisan değil. “Bir zamanlar bir Aes Sedai, damarlarımızda kadim kanın hâlâ güçlü olduğunu... Şimdi ne demeye gülüyorsun?”

“Sana, Mat,” demeyi başardı kadın, iki büklüm olmamak için çaba gösterirken. En azından artık Kadim Lisan’da konuşmuyordu. Göz ucundaki gözyaşını sildi. “O kadim kan sayesinde bazı insanlar birkaç sözcük, bir iki deyiş söyleyebiliyor. Normalde ne dediklerini tam olarak anlamadan. Ama sen... Bir cümlede bir Eharoni Yüksek Prensi oluyorsun, bir sonrakinde Manetheren’in Birinci Lordu. Aksanın ve cümlelerin mükemmel. Hayır, endişelenme. Sırrın bende güvende.” Duraksadı. “Ya benimki?”

Mat alınamayacak kadar şaşkındı hâlâ. Elini salladı. “Boşboğaz biri gibi mi görünüyorum?” diye mırıldandı. Birgitte! Ete kemiğe bürünmüş! “Yak beni, bir içki iyi gelirdi.” Daha sözcükler ağzından çıkmadan yanlış şeyi söylediğini anladı. Kadınlar asla...”

“Bence de öyle,” dedi Birgitte. “Bir sürahi şarap bana da iyi gelirdi. Kan ve küller, beni tanıdığını anladığımda neredeyse dilimi yutacaktım.”

Mat, silkelenmiş gibi dimdik oturdu ve bakakaldı.

Birgitte gözlerinde eğlenti dolu bir ışıltı ile, sırıtarak karşılık verdi ona. “Salon öyle gürültülü ki işitilmeden konuşabiliriz. Dahası, biraz oturup seyretmek hoşuma giderdi. Bir erkeğe bir yürek atımı kadar süreden daha uzun bakarsam Elayne Tovalı bir konsey üyesi gibi vaaz veriyor.”

Mat düşünmeden başını salladı. Diğer adamların hafızaları ona Tovalıların sert, amansız insanlar olduklarını, acı verecek ölçüde konforsuz hayatlar yaşadıklarını söylüyordu; en azından bin seneden uzun zaman önce öyleydiler. Mat gülmeli mi, inlemeli mi, bilemedi. Bir yandan, Birgitte ile konuşma fırsatı yakalamıştı –Birgitte’le! Bu şoku atlayabileceğinden kuşkuluydu– ama diğer yandan, kafasının içinde takırdayan zarlar yüzünden aşağıdaki müziği bile duyabileceğini sanmıyordu. Bir şekilde, zarların bu şekilde dönmesinde anahtar Birgitte olmalıydı. Kafası çalışan bir adam, o anda pencereden fırlayıp kaçardı. “Bir iki sürahi kulağa iyi geliyor,” dedi Birgitte’e.

Koydan gelen sert, tuzlu esinti birazcık serinlik veriyordu, ama gece yine de Nynaeve’e boğucu geliyordu. Müzik ve kahkaha sesleri saraya kadar süzülüyordu. İçeriden de aynı sesler geliyordu. Baloya bizzat Tylin tarafından davet edilmişti. Elayne ve Aviendha da, ama hepsi, nezakette değişen tavırlarla reddetmişlerdi. Aviendha ıslaktopraklı erkeklerle yapmaya gönüllü olduğu tek bir dans olduğunu söylemişti ve bu yanıt karşısında Tylin kararsızca gözlerini kırpıştırmıştı. Nynaeve, kendi adına gitmek isterdi –ancak bir ahmak dans etme fırsatını kaçırırdı– ama dans etmeye gitse, şu anda tam olarak ne yapıyorsa onu yapacağını, bir yerlere oturup endişe edeceğini ve parmaklarını kemirmemeye çalışacağını biliyordu.

Bu yüzden hepsi orada, dairelerindeydiler. Ebou Dar’da herkes eğlenirken, onlar Thom ve Juilin ile birlikte odaya kapanmış, kafesteki kediler kadar sinirli, oturuyorlardı. Eh, en azından Nynaeve öyleydi. Birgitte neden oyalanıyor olabilirdi? Bir adama, sabah ilk iş yanlarına uğramasını söylemek ne kadar sürerdi? Işık, bütün bu çaba faydasızdı ve yatma zamanını geçeli epey olmuştu. Epey çok. Bir uyuyabilse, o sabahki korkunç tekne yolculuğunu unutabilirdi. En kötüsü de, hava durumu sezgisi ona fırtınanın patlamak üzere olduğunu söylüyordu; dışarıda rüzgâr uluyor

olmalıydı, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor olmalıydı, öyle ki üç metre öresi bile görünmüyor olmalıydı. Rüzgârı dinlediği ve yalanları işittiği zamanları anlaması biraz zaman almıştı. En azından anladığını düşünüyordu. Başka türden bir fırtına geliyordu, rüzgâr ya da yağmur değil. Elinde kanıtı yoktu, ama bir şekilde Mat Cauthon da bunda rol oynamıyorsa terliklerini yerdi. Bir ay, bir sene uyumak, Güneş Kralı'nın Talia'ya yaptığı gibi, Lan bir öpücükle onu uyandırana kadar dertlerini unutmak isterdi. Bu saçmaydı, elbette; bu yalnızca bir hikâyeydi, hem de son derece uygunsuz bir hikâye. Zaten Nynaeve bir erkeğin oyuncağı olacak değildi, o erkek Lan olsa bile. Ama onu bir şekilde bulacak, onunla bağ kuracaktı. Kesinlikle... Işık! Diğerlerinin ona şaşkın şaşkın bakacağını bilmese, terliklerinin tabanları eriyene kadar ileri geri yürürdü!

Saatler ağır ağır geçti. Nynaeve Mat'in Tylin'e bıraktığı kısa mektubu okudu, sonra tekrar okudu. Aviendha her zamanki yüksek sırtlı sandalyesinin yanında, yerde bağdaş kurmuş, dizlerine *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları* kitabının yaldızlı, deri ciltli bir kopyasını açmıştı. Aviendha'da endişe işareti yoktu, ama diğer yandan, biri elbisesinin içine engerek bıraksa bile kadının kılı kıpırdamazdı. Saraya döndüğünden beri girift, gümüş bir kolye takıyor, onu gece gündüz çıkarmıyordu. Tekne gezisi dışında; kolyeyi tehlikeye atmak istemediğini söylemişti. Nynaeve aylak aylak, neden artık fildişi bileziğini takmadığını merak etti. Bir sohbete kulak misafiri olmuştu, Elayne de benzer bir bilezik takana kadar Aviendha'nın bileziğini takmayacağına dair bir sohbete. Hiç mantıklı gelmiyordu. Bilezik kadar önemsizdi, elbette. Kucağındaki mektup kucağında haykırıyordu.

Oturma odasının ayaklı şamdanları okumayı kolaylaştırıyordu. Ama Mat'in biçimsiz, çocuksu el yazısı bazı güçlükler yaratıyordu. Nynaeve'in midesini düğüm düğüm eden, mektubun içeriğiydi.

> *Burada sıcak ve sinekten başka bir şey yok ve Caemlyn'de bunlardan bol bol bulabiliriz.*

"Ona hiçbir şey söylemediğinden emin misin?" diye sordu.

Odanın karşısında oturan Juilin, eli taş tahtasının üzerindeyken durdu ve öfkeli bir masumiyetle baktı ona. "Kaç kez söylemem gerekiyor?" Öfkeli masumiyet, erkeklerin en iyi yaptığı şeylerden biriydi, özellikle de tavuk

kümesindeki tilkiler kadar suçluysalar. Taş tahtasının kenarına tilki resimleri oyulmuş olması ilginçti.

Lapis kakmalı masanın diğer yanında oturan Thom, bronz rengi yünden, iyi kesimli ceketi içinde hiç de âşığa benzemiyordu. Bir zamanlar Kraliçe Morgase'in sevgilisi olmuş bir adama da. Boğum boğum ve beyaz saçlıydı. Uzun bıyıkları, kalın kaşları vardı. Keskin, mavi gözlerinden çizmelerinin tabanına kadar, kızgın bir sabır timsaliydi. "Nasıl söyleyebilirdik, bilmiyorum, Nynaeve," dedi kuru kuru, "özellikle de dün geceye dek bize hemen hemen hiçbir şey anlatmadığınızı düşündüğümüzde. Juilin'i ve beni göndermeliydiniz."

Nynaeve sesli sesli burnunu çekti. Sanki o ikisi bu şehre geldiklerinden beri kafası kesilmiş tavuklar gibi koşturup durmuyor, Mat'in isteği üzerine Nynaeve'in ve Elayne'in işlerine burunlarını sokmuyormuş gibi. O üçü dedikodu yapmadan iki dakika bir arada duramıyorlardı. Erkekler asla dedikodu yapmadan duramazdı. Onlar... Gerçek şuydu ki, diye itiraf etti gönülsüzce, erkekleri kullanmak hiç akıllarına gelmemişti. "Mat'le âlem yapmaya giderdiniz," diye mırıldandı. "Gitmeyeceğinizi söyleme bana." Mat bunu yapmaya gitmiş olmalıydı. Birgitte de handa, buz gibi ayaklarla bekliyordu muhtemelen. O adam planlarını tamamen mahvetmenin bir yolunu bulurdu.

"Gitseler ne olurdu?" Yüksek, kemerli pencerelerden birinin yanına yaslanmış, beyaza boyalı demirden balkonun arkasındaki geceye bakmakta olan Elayne kıkırdadı. Ayağını yere vuruyordu, ama karanlıktan süzülen bir ezgiyi bir diğerinden nasıl ayırdığı belli değildi. "Bu tam da... âlem yapılacak bir gece."

Nynaeve onun sırtına kaşlarını çattı. Elayne bütün gece, gittikçe daha tuhaf davranmıştı. Nynaeve öyle olamayacağını bilmese, Elayne birkaç yudum şarap içmek için kaçmaya hazırlanıyor sanırdı. Aslında, birkaç kadeh. Ama Elayne gözünün hemen önünde olmasa bile imkânsızdı bu. İkisi de çok şarap içmekle ilgili bazı talihsiz deneyimler yaşamışlardı ve ikisi de artık bir kadehten fazlasını içmiyordu.

"Beni ilgilendiren Jaichim Carridin," dedi Aviendha, kitabı kapatıp yanına bırakarak. Mavi ipek elbise içinde yerde otururken ne kadar tuhaf göründüğünü düşünmeyi reddediyordu. "Bizde, Gölgedekoşanlar görüldükleri yerde öldürülürler. Ve buna tek bir klan, boy, topluluk ya da birincil-kardeş bile itiraz etmez. Jaichim Carridin Gölgedekoşansa, Tylin Mitsobar neden onu öldürmüyor? Biz neden öldürmüyoruz?"

“Bu konuda işler birazcık daha karmaşık,” dedi Nynaeve ona, ama kendisi de aynı şeyi merak etmekteydi. Carridin’in neden öldürülmediği değildi merak ettiği, elbette, neden dilediği gibi gelip gitmesine izin verildiğini merak ediyordu. Nynaeve adamı daha o gün, Mat’in mektubunu teslim aldıktan ve Tylin’e mektupta ne yazıldığını söyledikten sonra, sarayda görmüştü. Adam bir saatten uzun süre Tylin’le konuşmuştu ve geldiği gibi şerefli bir şekilde gitmişti. Nynaeve bunu Elayne’le konuşmak istiyordu, ama Mat’in neler bildiği, nereden bildiği sorusu kafasından çıkmıyordu. O adam sorun çıkaracaktı. Bir şekilde çıkaracaktı. Bu iş, kim ne derse desin çığırından çıkacaktı. Kötü havalar geliyordu.

Thom boğazını temizledi. “Tylin zayıf bir kraliçe ve Carridin güçlü bir büyükelçi.” Bir taş yerleştirdi ve gözlerini tahtadan ayırmadı. Yüksek sesle düşünür gibiydi. “Tariflerine bakarak, bir Beyazpelerin Engizisyoncusu Karanlıkdostu olamaz; en azından, Işığın Kalesi’nde öyle tarif ediliyor. Tylin onu tutuklarsa, hatta onu Karanlıkdostu olmakla suçlarsa, daha göz açıp kapayamadan Ebou Dar’da bir alay dolusu Beyazpelerin bulur. Tylin’i tahtta bırakabilirler, ama o andan itibaren yalnızca bir kukla olur ve iplerini Gerçeğin Kubbesi çeker. Daha yenildiğini kabul etmiyor musun, Juilin?” Hırsız avcısı ona dik dik baktı, sonra eğilip taş tahtasını dikkatle incelemeye başladı.

“Onu korkak olarak düşünmemiştim,” dedi Aviendha tiksintiyle ve Thom ona eğlenti dolu bir gülümseme ile baktı.

“Sen savaşamayacağın bir şeyle hiç karşılaşmadın, çocuğum,” dedi, “çok güçlü bir şeyle. Öyle ki karşısında, kaçmak ve canlı canlı kavrulmak dışında hiçbir seçeneğin olmadığı bir şeyle. Böyle bir şeyle karşılaşana kadar Tylin’i yargılamamaya çalış.” Bir sebepten Aviendha’nın yüzü kızardı. Normalde duygularını taş gibi bir suratın arkasında saklardı.

“Biliyorum,” dedi Elayne aniden. “Pedron Niall’ın bile kabullenmek zorunda kalacağı bir kanıt bulacağız.” Sekerek odaya döndü. Hayır, dans ederek. “Kılık değiştirip onu izleyeceğiz.”

Aniden, yeşil Ebou Dar elbisesi içinde bir Elayne değil, ince, üzerine yapışan mavi bir elbise içinde bir Domanlı kadın duruyordu orada. Nynaeve kendine hâkim olamadan önce ayağa fırladı ve ağzı kendi kendine duyduğu kızgınlıkla gerildi. Sırf o anda örgüleri göremiyor olması. Yanılsama karşısında şaşkına dönmesi için yeterli sebep değildi. Thom ve Juilin’e baktı. Thom’un ağzı bile açık kalmıştı. Nynaeve farkında olmadan örgüsünü yakaladı. Elayne her şeyi açığa vuracaktı! Nesi vardı bu kızın?

Yanılsama en iyi, elinizdeki malzeme ile çalışırsanız işe yarardı, en azından şekil ve büyüklük açısından, bu yüzden Elayne dönerek odadaki iki geniş aynada kendini incelerken Doman elbisesinin altından Ebou Dar elbisesi parça parça görünüyordu. Elayne kahkaha atarak ellerini çırptı. "Ah, beni asla tanımaz. Seni de, yakın-kardeş." Aniden Nynaeve'in sandalyesinin yanında kahverengi gözlü, katlanmış ipekten dar bir elbise giymiş, sarı örgülerine elbisesi ile aynı tonda, kırmızı boncuklar takmış bir Tarabon kadını belirdi. Kadın Elayne'i sorgularcasına izlemekteydi. Nynaeve'in örgüsündeki eli gerildi. "Seni de unutmayız," diye gevezelik etmeye devam etti Elayne. "*Tam* da gereken şeyi biliyorum."

Bu sefer Nynaeve Elayne'in etrafındaki parıltıyı gördü. Öfkelenmişti. Çevresine akışlar örüldüğünü görmek, Elayne'in ona ne görünüm verdiğini söylemiyordu, elbette. Bunun için aynalardan birine bakması gerekti. Kulaklarında bir düzine mücevherli halka, küpelerinden burnundaki halkaya uzanan zincirde iki kat fazla altın madalyon ile bir Deniz Halkı kadını, aynadan hayretler içinde baktı ona. Mücevherlere ek olarak yeşil ipek brokardan bol pantolon vardı üzerinde ve başka tek parça giysi yoktu. Tıpkı Atha'an Miere'nin denize açıldıklarında yaptıkları gibi. Yalnızca bir yanılsama idi. Örgünün altında Nynaeve hâlâ edeplice giyinik durumdaydı. Ama... Yansımasının yanında, Thom ile Juilin'in yansımalarının sırıtmamak için çabaladıklarını gördü.

Boğazından boğuk bir gaklama çıktı. "Gözlerinizi kapatın!" diye bağırdı adamlara ve kollarını sallayarak odada hoplayıp zıplamaya başladı. Elbiselerini göstermek için elinden geleni yaptı. "Kapatın, kavrulasılar!" Ah. Kapatmışlardı. Nynaeve kızgınlıkla kabararak hoplamayı bıraktı. Ama adamlar artık sırıtmalarını tutmaya çalışmıyorlardı. Aviendha öne arkaya sallanarak açık açık kahkaha atmaktaydı.

Nynaeve eteğini çekiştirdi –aynada, Deniz Halkı kadını pantolonunu çekiştirdi– ve Elayne'e dik dik bakmaya başladı. "Kes şunu, Elayne!" Domanlı kadın ağzı bir karış açık, gözleri inanmazlıkla iri iri açılmış, ona bakıyordu. Nynaeve ancak o zaman ne kadar öfkeli olduğunu anladı; Gerçek Kaynak görüş alanının hemen kıyısında, onu çağırıyordu. *Saidar*'a kucak açarak Elayne ile Kaynak arasına bir kalkan oturttu. Ya da oturtmaya çalıştı. Güç'ü tutan birine kalkan koymak, daha güçlü olsanız bile kolay iş değildi. Eskiden, daha küçük bir kızken, Luhhan Efendi'nin çekicini olanca gücüyle örse indirmişti ve darbenin gücüyle ayak parmaklarına dek

titremişti. Bu ondan iki kat kuvvetliydi. “Işık aşkına, Elayne, sarhoş musun?”

Domanlı kadının çevresindeki parıltı soldu. Domanlı kadın da öyle. Nynaeve kendi etrafındaki örgünün kaybolduğunu biliyordu, ama yine de aynaya baktı ve sarı çizgili mavi elbise içinde Nynaeve al’Meara’yı görünce rahat bir nefes aldı.

“Hayır,” dedi Elayne yavaşça. Yüzü kızarmıştı, ama utançtan değil. Yalnızca utançtan değil. Çenesini kaldırdı ve buz gibi bir sesle konuştu. “Ben değilim.”

Kapı çarpılarak açıldı ve Birgitte geniş bir gülümseme ile, sendeleyerek içeri girdi. Eh, tam olarak sendelemedi belki, ama adımları kesinlikle dengesizdi. “Benim için hepinizin uyanık kalacağınızı düşünmemiştim,” dedi neşeyle. “Eh, söyleyeceklerim ilginizi çekecek. Ama ilk önce...” Epey içmiş birinin aşırı dikkatli adımları ile, kendi odasına daldı.

Thom şaşkın, Juilin ise inanmaz birer sırıtış ile Birgitte’in odasının kapısına baktılar. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Elayne burnundan aşağı bakmakla yetindi. Birgitte’in yatak odasından, bir sürahi dolusu su yere boca edilmiş gibi şapırtıları geldi. Nynaeve ve Aviendha şaşkın şaşkın bakıştılar.

Birgitte yüzü, saçları ve ceketi dirseklerden omuzlara dek sırılsıklam bir şekilde geri döndü. “Şimdi aklım başıma geldi,” dedi ve içini çekerek top ayaklı koltuklardan birine oturdu. “O genç adamın bir bacağı boş, bir çizmesinin dibinde de delik var. Beslan’dan bile çok içti. Halbuki Beslan için şarabın sudan farksız olduğunu sanırdım.”

“Beslan mı?” dedi Nynaeve, sesi tizleşerek. “Tylin’in oğlu mu? Orada ne işi varmış?”

“Buna neden izin verdin, Birgitte?” diye nida etti Elayne. “Mat Cauthon oğlanın ahlakını bozacak ve annesi bizi suçlayacak.”

“*Oğlan* dediğin, seninle aynı yaşta,” dedi Thom ona, boğuk bir sesle.

Nynaeve ile Elayne şaşkın şaşkın bakıştılar. Adam ne demeye çalışıyordu? Bir erkeğin aklının başına kadınlardan on sene sonra geldiğini herkes bilirdi. Eğer o zaman da gelirse.

Yine Birgitte’e odaklanırken Elayne’in yüzündeki şaşkınlık gitti, yerini kararlılık ve biraz da öfke aldı. Bazı sözler söylenecekti, yarın iki kadının da pişman olacağı sözler.

“Sen ve Juilin çıkar mısınız, Thom,” dedi Nynaeve çabuk çabuk. Çıkmaları gerektiğini kendi kendilerine anlamalarını beklemek anlamsızdı.

“Sabah erkenden, dinlenmiş olarak kalkmanız için uyumanız gerek.” İki adam, kafasına çan takmış soytarılar gibi, ağızları bir karış açık, oturmaya devam ettiler, bu yüzden Nynaeve daha sert bir sesle konuştu. “Hemen!”

“Bu oyun yirmi taş önce bitmişti,” dedi Thom, tahtaya bakarak. “Ne dersin, kendi odamıza gidip yeni bir oyuna başlayalım mı? Oyun sırasında, dilediğin an on taş koymana izin veririm.”

“On taş mı?” diye ciyakladı Juilin, sandalyesini ittirip kalkarak. “Balık çorbası ve sütlü ekmek de verir misin?”

Çıkana kadar tartıştılar, ama kapıda ikisi de asık suratlı bir kızgınlıkla arkalarına baktılar. Sırf onları yatağa o gönderdi diye, bütün gece uyanık kalsalar şaşmazdı Nynaeve.

“Mat Beslan’ı bozamaz,” dedi Birgitte kuru kuru, kapı adamların arkasından kapanırken. “Bir gemi dolusu brendi ile dokuz tüy dansçısının bile bozabileceğinden kuşkuluyum. Nereden başlayacaklarını bilemezler.”

Nynaeve bunu duyunca rahatladı, ama kadının ses tonunda tuhaf bir şey vardı –tıpkı içmesi gibi– ama konu Beslan değildi. Bunu söylediği zaman, Elayne de ekledi, “Hayır, değil. Sen *sarhoş* oldun, Birgitte! Ve *ben* bunu hissettim. Odaklanmazsam *hâlâ* çakırkeyif hissediyorum. Bağın bu şekilde *işlememesi* gerekiyor. Muhafızları çok içtiği zaman Aes Sedaileri kıkırdayarak yerlere devrilmiyor.” Nynaeve ellerini havaya kaldırdı.

“Bana öyle bakma,” dedi Birgitte. “Sen benden daha fazlasını biliyorsun. Aes Sedailer ve Muhafızlar hep kadın ve erkek olurlardı. Belki de fark budur. Belki biz birbirimize fazla benziyoruzdur.” Sırıtışı biraz çarpıktı. O sürahide yeterince su yoktu. “Bu utanç verici olabilir, herhalde.”

“Önemli olan meseleye dönsek?” dedi Nynaeve gergin gergin. “Mesela Mat’e?” Elayne Birgitte’i paylamak için ağzını açmıştı, ama çabucak kapattı. Bu sefer yanaklarındaki kırmızılık kesinlikle utançtan kaynaklanıyordu. “Şimdi,” diye devam etti Nynaeve. “Sabah Mat burada olacak mı, yoksa seninle aynı iğrenç durumda mı olacak?”

“Gelebilir,” dedi Birgitte, Aviendha’dan bir fincan nane çayı alarak. Aviendha yerde oturuyordu, elbette. Elayne bir an ona bakarak kaşlarını çattı, sonra bacaklarını kıvırıp onun yanına oturdu!

“Ne demek, gelebilir?” diye sordu Nynaeve. Yönlendirdi ve biraz önce üzerinde oturduğu sandalye süzülerek yaklaştı. Ve sandalye güm diye yere inmişse, o istediği için inmişti. Çok fazla içmek, yerde oturmak. Sırada ne vardı? “Bizim sürüne sürüne ona gideceğimizi düşünüyorsa!..”

Birgitte çayından bir yudum aldı ve minnetle mırıldandı. Tuhaftır, bakışlarını kaldırıp Nynaeve'e baktığında eskisi kadar sarhoş görünmüyordu. "Onu vazgeçirdim. Ciddi olduğunu sanmıyorum. Artık tek istediği bir özür ve teşekkür."

Nynaeve'in gözleri yuvalarından uğrayacaktı neredeyse. Mat'i bundan *vazgeçirmek* mi? Özür mü? Matrim Cauthon'a mı? "Asla," diye hırladı.

"Ne için?" diye sordu Elayne, bu önemliymiş gibi. Nynaeve'in dik bakışlarını görmezden geldi.

"Tear Taşı," dedi Birgitte ve Nynaeve hızla başını çevirdi. Kadın artık hiç sarhoş gibi değildi. "Juilin ile birlikte, sizi kendi başınıza kaçamayacağınız bir zindandan kurtarmak için Taş'a girdiğini söylüyor." Şaşkınlık içinde, başını yavaşça iki yana salladı. "Gaidal'dan başka herhangi biri için ben aynısını yapar mıydım, bilmiyorum. Taş'a değil. Ona üstünkörü teşekkür ettiğinizi ve onu tekmelemediğiniz için minnet duyması gerekirmiş gibi davrandığınızı söylüyor."

Bir açıdan doğruydu, ama tamamen çarpıtılmıştı. Orada Mat, o alaylı sırıtışı ile, kestanelerini ateşten kurtaracagı gibi bir lafla gelmişti. O zaman bile, onlara ne yapacaklarını söyleyebileceğini düşünür gibiydi. "Zindanda yalnızca bir Kara Aes Sedai nöbet tutuyordu," diye mırıldandı Nynaeve, "ve onun icabına bakmıştık." Evet, kalkan konulmuş halde kapıyı nasıl açacaklarını henüz bulamamışlardı. "Be'lal'in asıl ilgilendiği biz değildik zaten –bizi yalnızca Rand'ı oraya çekmek için kullanmıştı. Moiraine o zamana kadar onu öldürmüş bile olabilirdi."

"Kara Ajah." Birgitte'in sesi yerdeki seramiklerden bile düzdü. "Ve Terkedilmişlerden biri. Mat onlardan hiç bahsetmedi. Ona dizlerinin üzerinde teşekkür borçlusun, Elayne. İkiniz de. Adam bunu hak ediyor. Juilin de."

Nynaeve'in yüzüne kan hücum etti. Hiç mi bahsetmemişti?.. O iğrenç, iğrenç adam! "Matrim Cauthon'dan özür dilemeyeceğim. Ölüm döşeğimde bile."

Aviendha Elayne'e doğru eğildi ve dizine dokundu. "Yakın-kardeş, bunu nazikçe söyleyeceğim." Sesi ve görüntüsü ancak taştan bir direk kadar nazikti. "Eğer bu doğruysa, Mat Cauthon'a *toh*'un var. Hem senin, hem Nynaeve'in. Ve sırf gördüğüm hareketlerinize bakarak, siz durumu daha da güçleştirdiniz."

"Toh!" diye bağırdı Nynaeve. O ikisi hep bu *toh* saçmalığından bahsediyorlardı. "Biz Aiel değiliz, Aviendha. Ve Mat Cauthon, karşısına

çıkan herkes için ayağına saplanan bir dikenden farksızdır."

Ama Elayne başını sallıyordu. "Anlıyorum. Haklısın, Aviendha. Ama ne *yapmalıyız?* Bana yardım etmen gerek, yakın-kardeş. Aiel olmaya çalışamam, ama ben... ben senin benimle gurur duymanı istiyorum."

"Özür *dilemeyeceğiz!*" diye terslendi Nynaeve.

"Seni tanımak bile bana gurur veriyor," dedi Aviendha, Elayne'in yanağına hafifçe dokunarak. "Özür bir başlangıçtır, ama artık *toh*'u karşılamaya yetmez."

"Beni dinliyor musunuz?" diye sordu Nynaeve. "Dedim ki, ö-zür-di-le-me-ye-ce-ğiz!"

Onu hiç dinlemeden konuşmaya devam ettiler. Yalnızca Birgitte baktı ona ve kadının yüzünde kahkahadan o kadar da uzak olmayan bir gülümseme vardı. Nynaeve örgüsünü iki eliyle boğdu. Biliyordu, Birgitte yerine Thom ve Juilin'i göndermeliydiler.

22
Küçük Fedakârlıklar

Elayne hanın kemerli kapısının üzerindeki tabelaya, umutla ileriye bakan, yürüyüş asası taşıyan kaba kadın çizimine baktı ve gün doğumunda kalkmak yerine hâlâ yatağında olmayı diledi. Uyuyabileceğinden değil. Arkasında, Mol Hara Meydanı, pazara giderken gıcırdayarak oradan geçen birkaç öküz ve eşek arabası, kafalarının üzerinde dev sepetler dengelemiş birkaç kadın dışında boştu. Tek bacaklı bir dilenci hanın bir köşesinde, çanağı ile oturuyordu. O gün meydana dağılacak bir sürü dilencinin ilkiydi; Elayne adama gümüş bir marka vermişti, ama adam dişsiz bir sırıtışla parayı perişan ceketinin altına sokmuş, beklemeye devam etmişti. Gökyüzü hâlâ griydi, ama kavurucu bir gün olacağı şimdiden belliydi. Bu sabah, sıcağı fark etmeyecek kadar konsantre olmak sorundu.

Birgitte'in akşamdan kalma baş ağrısının bir parçası hâlâ kafasının arkasında oyalanıyordu, azalmıştı, ama kaybolmamıştı. Keşke küçük Şifa yeteneği o kadar da küçük olmasaydı. Aviendha ve Birgitte'in, bu sabah, Yanılsama ile sağlanan görünüşler altında, Carridin hakkında faydalı bir şeyler öğrenmeyi başaracağını ummuştu. Carridin onların ikisini de bir ayakkabıcıdan ayırt edebileceğinden değil, elbette, ama dikkatli olmak en iyisiydi. Aviendha'nın buraya gelmek istememesi, hatta fikir karşısında şaşırması Elayne'i gururlandırmıştı. Aviendha, Elayne'in ona göz kulak olacak birilerine, gerekeni yapacağından emin olacak birilerine ihtiyaç duyduğunu düşünmüyordu.

İçini çekerek, gerek olmadığı halde elbisesini çekiştirdi. Mavi ve krem rengi bir elbiseydi, birazcık krem rengi Vandalra danteli kullanmıştı. Elbise Elayne'in biraz... teşhir ediliyormuş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Yerel modaya göre giyinmeyi yalnızca, Nynaeve ile birlikte bir Deniz Halkı

gemisine binip Tanchico'ya giderken reddetmişti, ama Ebou Dar modası da, kendine has bir tarzda neredeyse... Yine içini çekti. Yalnızca ertelemeye çalışıyordu. Aviendha gelip elini tutmalıydı onun.

"Özür dilemeyeceğim," dedi Nynaeve aniden, yanı başından. Kendi eteğini iki eliyle kavramış, içeride Moghedien bekliyormuş gibi, Gezgin Kadın hanına bakıyordu. "Dilemeyeceğim!"

"Beyaz giymeliydin," diye mırıldandı Elayne ve Nynaeve şüpheyle, yan yan baktı ona. Elayne bir an sonra ekledi, "Cenaze rengi olduğunu kendin söyledin." Bu tatmin dolu bir baş sallama kazandı, halbuki Elayne'in kastettiği bu değildi. Kendi aralarında barış yapamazlarsa bu iş *kesinlikle* felaketle biterdi. Birgitte bu sabah bir bitki karışımı çayı ile yetinmek zorunda kalmıştı, hem de oldukça acı bir karışım, çünkü Nynaeve yönlendirebilecek kadar öfkeli olmadığını iddia etmişti. Tek uygun rengin cenaze beyazı olması gerektiği üzerine dramatik bir tavırla söylenip durmuş, gelmemekte inat etmişti, ta ki Elayne onu sürükleye sürükleye dairelerinden çıkarana kadar. Ve Nynaeve o zamandan bu yana en az yirmi kez daha, özür dilemeyeceğini söylemişti. Aralarında barış olmalıydı, ama... "Bunu kabul ettin, Nynaeve. Hayır, bizim sana zorbalık ettiğimiz laflarını daha fazla dinlemek istemiyorum. Kabul ettin. Bu yüzden surat asmayı kes."

Nynaeve, gözleri öfkeyle irileşerek kekeledi. Ama kolay vazgeçecek biri değildi. Alçak sesle, öfkeyle, inanmazlıkla, *"Surat asmak mı?"* diye mırıldandı. "Bunu daha detaylı tartışmamız gerekirdi, Elayne. Bu kadar acele etmeye gerek yok. Adam *ta'veren* olsa da olmasa da, bu işin yolunda gitmemesi için bin ayrı sebep var ve o sebeplerin dokuz yüzü Mat Cauthon ile ilgili."

Elayne ifadesizce baktı ona. "Bu sabahki bitki çayı için özellikle en acılarını mı seçtin?" İri bakışlı öfke yerini iri bakışlı masumiyete bıraktı, ama Nynaeve'in yanakları kızardı. Elayne kapıyı ittirip açtı. Nynaeve, homurdanarak takip etti. Dilini de çıkarsa hiç şaşmazdı Elayne. Bu sabah Nynaeve'in yaptığı surat asmayı da aşmıştı.

Pişen ekmek kokusu mutfaklardan süzülüyordu ve salonun havalanması için bütün kepenkler açılmıştı. Yüksek bir taburenin üzerinde duran tombul yanaklı bir kadın ayakuçlarında yükselmiş, pencerelerdeki solmuş dalları indiriyordu. Başka kadınlar, dans pisti açılması için çıkarılmış olması gereken masaları ve sandalyeleri yerleştiriyorlardı. Bu kadar erken saatte, çalı süpürge ile gönülsüzce yeri süpürmekte olan beyaz önlüklü, sıska bir

kız dışında, ortalıkta başka kimse yoktu. Kızın ağzında daimi bir dudak bükme ifadesi olmasa, güzel bir kız sayılabilirdi. Bayramlar sırasında hanların cümbüşlü, hatta ahlaksız yerler olduğu düşünülürse, şaşırtıcı ölçüde az pislik vardı. Ama Elayne'in içinde bir parça, kutlamaları görebilmiş olmayı diliyordu.

"Bana Cauthon Efendi'nin odasını gösterir misin?" diye sordu sıska kıza gülümseyerek ve iki gümüş peni uzatarak. Nynaeve burnunu çekti. Onun eli taze elmanın kabuğu kadar sıkıydı; dilenciye bir *bakır* para vermişti!

Kız asık suratla baktı onlara –şaşırtıcı, ama paralara da– ve, "Dün gece yaldızlı bir kadın, bu sabah hanımefendiler," gibi, ekşi bir yorum mırıldandı. İstemeye istemeye odayı tarif etti. Elayne bir an kızın paraları reddedeceğini düşündü, ama kız son anda elindeki iki gümüş peniyi kaptı ve teşekkür bile etmedi. Durup paraları yakasından içeri tıktı, sonra yeri öldüresiye dövermişçesine süpürgesini savurmaya devam etti. Belki de yakasının içine bir cep dikmişti.

"Görüyorsun," diye homurdandı Nynaeve alçak sesle. "Buraya yazıyorum. Mat o genç kadına asılmış. İşte bu tür bir adamdan özür dilememi istiyorsun."

Elayne hiçbir şey söylemedi, odanın arka tarafındaki korkuluksuz merdiveni tırmanmakla yetindi. Nynaeve şikâyet etmeyi kesmezse... Sağdaki ilk koridor, demişti kız ve soldaki son kapı, ama kapının önünde Elayne alt dudağını ısırarak duraksadı.

Nynaeve canlandı. "Kötü bir fikir olduğunu anlıyorsun, değil mi? Biz Aiel değiliz, Elayne. Durmaksızın hançeri ile oynaşıp durmasına rağmen o kızdan yeterince hoşlanıyorum, ama ağzından çıkan saçmaları bir düşün. İmkânsız bir şey bu. Öyle olduğunu biliyor olmalısın."

"İmkânsız bir şey üzerinde anlaşmadık, Nynaeve." Kararlı konuşmak için Elayne'in çaba göstermesi gerekmişti. Aviendha'nın önerilerinin bir kısmı, büyük ciddiyetle yapılmış olsalar da... Adamın onları *sopalamasını* önermişti! "Bizim kabul ettiğimiz şey oldukça mümkün." Ancak. Parmak boğumları ile kapıyı yüksek sesle çaldı. Kapıya, çizgili ve uzun burunlu bir balık figürü oyulmuştu. Her kapıda farklı oyma vardı ve çoğu balık figürlüydü. Yanıt gelmedi.

Nynaeve, tutmuş olması gereken nefesi pof diye verdi. "Belki de dışarı çıkmıştır. Başka zaman gelmemiz gerekecek."

“Bu saatte mi?” Elayne kapıyı bir daha çaldı. “Mümkün olduğunca yataktan çıkmadığını söylemiştin.” İçeriden yine ses gelmedi.

“Elayne, Birgitte’e bakarak, Mat dün gece bir kemancı kadar sarhoş olmuş. Onu uyandırdığımız için bize teşekkür etmeyecek. Neden şimdi gitmiyor ve...”

Elayne çengeli kaldırdı ve içeri girdi. Nynaeve, saraydan duyulmuş olması gereken bir iç çekişle takip etti.

Mat Cauthon kırmızı, örgü yatak örtüsünün üzerine yayılmıştı ve gözlerini örten katlanmış bez parçasından sular damlıyordu. Odasında toz yoktu, ama pek düzgün bir oda sayılmazdı. Lavabo sehpasının üzerinde bir çizme duruyordu –lavabo sehpasının üzerinde!– ve yanında kullanılmamış suyla dolu beyaz bir lavabo vardı. Boy aynası, Mat ona çarpmış ve olduğu gibi bırakmış gibi, yamuk duruyordu. Aynanın kendisi keskin bir açıyla arkaya yatmıştı. Mat’in kırışık ceketi çubuk sırtlı bir sandalyenin arkasına atılmıştı. Tüm diğer giysileri Mat’in üzerindeydi ve bunlara hiç çıkarmadığı şu siyah eşarp ile çizmenin diğer teki de dahildi. Gümüş tilki başı madalyon, bağcıkları açılmış gömleğinin yakasından sarkıyordu.

Madalyon Elayne’in parmaklarını kaşındırıyordu. Mat gerçekten sarhoş, yatıyorsa, o hissetmeden madalyonu çıkarabilirdi belki. Öyle ya da böyle, o şeyin nasıl Güç emdiğini öğrenmeye kararlıydı. Hemen her şeyin nasıl çalıştığını öğrenmek Elayne’i büyülüyordu, ama o tilki başı, dünya üzerindeki bütün bilmecelerden daha çok merakını uyandırıyordu.

Nynaeve Elayne’in kolunu yakaladı ve sessizce, “uyuyor” sözcüğü ve Elayne’in anlamadığı bir şeyler daha şekillendirerek başını kapıya doğru salladı. Muhtemelen yine gitmeleri için yalvarıyordu.

“Beni rahat bırak, Nerim,” diye mırıldandı Mat aniden. “Sana daha önce de söyledim; yeni bir kafatası dışında hiçbir şey istemiyorum. Kapıyı da yavaş kapat, yoksa kulaklarını çivilerim oraya.”

Nynaeve yerinde sıçradı ve Elayne’i kapıya sürüklemeye çalıştı, ama Elayne yerinden ayrılmadı. “Nerim değil, Cauthon Efendi.”

Mat kafasını yastıktan kaldırdı, iki elini birden kullanarak bez parçasını azıcık kaldırdı ve kızarmış gözlerini kısarak baktı onlara.

Nynaeve sırıttı ve onun sefil durumunu izlemekten aldığı keyfi saklamak için en ufak çaba bile göstermedi. Elayne’in başta anlamadığı, neden kendisinin de sırıtmak istediği idi. Çok fazla içtiği tek sefer, aynı tuzağa düşmüş birine karşı acıma ve duygudaşlıktan başka bir şey bırakmamıştı onda. Kafasının arkasında, Birgitte’in kafasının hâlâ

zonklamakta olduğunu hissediyordu. Sonra anladı. Sebebi ne olursa olsun, Birgitte'in kendini içkiye boğmasından hoşlanmamıştı, ama herhangi bir şeyi Elayne'in birinci Muhafızından daha iyi yapacak biri çıkması fikri de hiç hoşuna gitmezdi. Saçma bir düşünce. Utanç verici. Ama aynı zamanda tatmin edici.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Mat boğuk bir sesle, sonra irkildi ve sesini alçalttı. "Daha gecenin bir yarısı."

"Sabah oldu," dedi Nynaeve keskin bir sesle. "Birgitte'le konuştuğunu hatırlamıyor musun?"

"O kadar yüksek sesle konuşmasan olmaz mı?" diye fısıldadı Mat, gözlerini kapatarak. Bir sonraki an, gözleri açılıverdi. "Birgitte mi?" Aniden doğrulup oturdu ve bacaklarını yatağın yanından sarkıttı. Bir süre, yer tahtalarına bakarak, dirsekleri dizlerinde, madalyonu boynundaki ipte sallanarak oturdu orada. Sonunda başını çevirip ikisine kötü kötü baktı. Ya da belki gözleri yüzünden öyle görünüyordu. "Size ne anlattı?"

"Bize taleplerini bildirdi, Cauthon Efendi," dedi Elayne resmi bir sesle. Celladın blokunun önünde durmak böyle bir his olmalıydı. Ne olursa olsun başını dik tutmak ve yüzündeki ifadeyi bozmamak dışında yapılacak hiçbir şey yoktu. "Beni Tear Taşı'ndan kurtardığın için içtenlikle teşekkür etmek isterim." İşte, başlamıştı ve hiç de canı yanmamıştı. Fazla değil.

Nynaeve dik dik bakarak, dudakları an geçtikçe daha da gerilerek oracıkta durdu. Kadın bu işi tek başına yapmasına *bırakmayacaktı.* Elayne düşünmeden Kaynak'a kucak açtı ve ince bir Hava akışı ile Nynaeve'in kulak memesine bir fiske attı. Kadın elini kulağına götürüp kaşlarını çattı, ama Elayne serinkanlılıkla Cauthon Efendi'ye dönüp beklemekle yetindi.

"Ben de teşekkür ederim," diye mırıldandı Nynaeve sonunda, surat asarak. Eh, Mat alçak sesle konuşmalarını istemişti. Ve Mat duymuş görünmedi. Tuhaf, ama utançla omuzlarını silkti.

"Ah, şu. Önemli değildi. Büyük olasılıkla, ben gelmesem de az sonra kendiniz kurtulurdunuz zaten." Başını ellerine eğdi ve ıslak bez parçasını gözlerine bastırdı. "Çıkarken Caira'ya söyler misiniz, bana biraz şarap puncu getirsin. Sıcak bakışlı ince, güzel kız."

Elayne titredi. *Önemli değil* miydi? Adam bir özür *talep etmişti,* Elayne o özrü dileyerek *tevazu* göstermişti ve şimdi de *önemli değil* oluyordu, öyle mi? Mat ne duygudaşlık, ne de acıma hak ediyordu! Elayne hâlâ *saidar*'la doluydu. Nynaeve üzerinde kullandığından daha kalın bir akışla Mat'e vurmayı düşündü. Tilki başı boynundayken bir işe yarayacağından değil.

Diğer yandan, tilki başı sarkıyordu ve Mat'e dokunmuyordu. Dokunmazken de aynı şekilde koruyor muydu acaba?..

Nynaeve parmaklarını pençe yaparak Mat'in üzerine atılarak spekülasyonlarına son verdi. Elayne aralarına girmeyi ve Nynaeve'i omuzlarından yakalamayı başardı. Uzun bir an boyunca, boyları arasındaki farka rağmen burun buruna bakıştılar; sonunda Nynaeve yüzünü buruşturarak gevşedi ve Elayne onu bırakabileceğini hissetti.

Mat'in başı hâlâ eğikti; hiçbir şeyin farkında değildi. O madalyon onu korusa da korumasa da, Elayne köşedeki yayı alabilir, Mat uluyana kadar dövebilirdi onu. Elayne yanaklarının kızardığını hissetti; Nynaeve'in her şeyi mahvetmesini engellemişti, ama şimdi de her şeyi mahvetmeye kendisi hazırlanıyordu. Daha da kötüsü, Nynaeve'in yüzündeki alaylı, tatmin dolu gülümsemeye bakılırsa, kafasından geçenleri o da çok iyi biliyordu.

"Dahası var, Cauthon Efendi," diye bildirdi, omuzlarını dikleştirerek. Nynaeve'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Aynı zamanda, hak ettiğin teşekkürü etmekte bu kadar geciktiğimiz için özür dilemek istiyoruz. Alçakgönüllülükle... özür... diliyoruz..." Bunları biraz duraksayarak söyledi. "... o zamandan bu yana sana ettiğimiz muameleden dolayı." Nynaeve elini yalvarırcasına uzattı, ama Elayne onu duymazdan geldi. "Pişmanlığımızı göstermek için, şunlara söz veriyoruz." Aviendha özür dilemenin yalnızca başlangıç olduğunu söylemişti. "Seni hiçbir şekilde küçük görmeyeceğiz ya da küçük düşürmeyeceğiz ya da... ya da sana emir vermeye kalkışmayacağız." Nynaeve irkildi. "Güvenliğimiz için endişe ettiğini anlıyoruz, bu yüzden sana nereye gittiğimizi söylemeden saraydan ayrılmayacağız ve vereceğin tavsiyeleri dinleyeceğiz." Işık, Elayne'in Aiel olmaya hiç niyeti yoktu, bütün bunları yapmayı hiç istemiyordu, ama Aviendha'nın saygısını kazanmak istiyordu. "Eğersen... bizim..." Onunla karı-kardeş olmaya da niyeti yoktu *–fikrin* kendisi edepsizceydi– ama Aviendha'dan hoşlanıyordu. "...kendimizi gereksiz yere tehlikeye attığımıza karar verirsen..." Rand'ın ikisinin de yüreğini ele geçirmiş olması Aviendha'nın suçu değildi. Min'in de. "...senin seçeceğin korumaları kabul edeceğiz..." Kader, *ta'veren* ya da başka her ne olursa olsun, sebebi buydu işte. İki kadını da kardeş gibi seviyordu. "...ve onları mümkün olduğunca uzun süre yanımızda tutacağız." Bunu ona yaptığı için *kavrulsundu* o adam! Kastettiği Mat Cauthon değildi. "Andor'un Aslan Tahtı üzerine yemin ediyorum." Bir buçuk kilometre yol koşmuş gibi nefes aldı. Nynaeve'in yüzünde, köşeye kıstırılmış porsuk gibi bir ifade vardı.

Mat yavaşça başını onlara çevirdi ve bez parçasını indirip kızarmış gözlerinden tekini ortaya çıkardı. “Boğazından aşağı demirden bir çubuk zorlamışlar gibi konuşuyorsunuz, Leydim,” dedi alayla. “Bana Mat demenize izin veriyorum.” İğrenç adam! Görgü kuralları denen şey o adamı burnundan ısırsa bile, yine de tanımazdı! O kanlı gözler Nynaeve’e kaydı. “Ya sen, Nynaeve? Diğeri ‘biz, biz’ diye konuştu durdu, ama sen tek kelime etmedin.”

“Sana bağırmayacağım,” diye bağırdı Nynaeve. “Kalanlar için de söz veriyorum seni... seni!..” Şimdi verdiği sözü bozmadan söylemek istediği sözlerin hiçbirini söyleyemeyeceğini fark edince dilini tuttu. Yine de, bağırmasının etkisi son derece keyif verici olmuştu.

Mat haykırarak ürperdi, bezi düşürdü ve iki eliyle kafasını kavradı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. “Lanet zarlar,” ya da öyle bir şey sızlandı. Aniden Elayne’in aklına, etkili sözleri konusunda Mat’in oldukça iyi bir kaynak olabileceği geldi. Seyisler ve benzerleri, onu görür görmez dillerini düzeltiyor gibiydiler. Elbette, Elayne Mat’e görgü kurallarını öğreteceğine, onu Rand için faydalı biri haline getireceğine dair kendi kendine söz vermişti, ama bunu yapmak için diline karışması gerekmiyordu. Aslında, yapmamaya söz vermediği bir sürü şey olduğunu fark etmişti. Buna işaret etmek Nynaeve’i epey yatıştıracaktı.

Uzun bir süreden sonra Mat boş bir sesle konuştu. “Teşekkür ederim, Nynaeve.” Durdu ve kuvvetle yutkundu. “Siz ikinizi başka birilerinin kılık değiştirmiş hali sandım bir süre. Hâlâ hayatta olduğuma göre, geri kalan kısmı da halletsek olur. Birgitte’in, sizin için bir şeyi bulmamı istediğinizi söylediğini hatırlar gibiyim. Nedir?”

“Sen bulmayacaksın,” dedi Nynaeve kararlı bir sesle. Eh, belki kararlıdan biraz daha sert, ama Nynaeve’i paylamaya Elayne’in hiç niyeti yoktu. Adam her irkilmeyi hak ediyordu. “Bize eşlik edeceksin ve biz bulacağız.”

“Şimdiden sözünden dönüyor musun, Nynaeve?” Bir şekilde, Mat alayla sırıtmayı başardı. O gözlerle, ifadesi özellikle iğrenç görünüyordu. “Dediğim gibi yapacağınıza söz vermeyi daha demin bitirdiniz. Tasma takılmış evcil bir *ta’veren* istiyorsanız, gidin Rand’a ya da Perrin’e sorun ve ne diyeceklerini dinleyin.”

“Biz hiç de öyle bir söz vermedik, Matrim Cauthon,” diye terslendi Nynaeve, ayak parmakları üzerinde yükselerek. “Ben hiç de öyle bir söz

vermedim!" Mat'e fırlatacak bir şey bulmak için çevresine bakındı. Örgüsü bile dikenlerini çıkarmış gibi görünüyordu.

Elayne öfkesine daha iyi hâkim oluyordu. Mat'i sopalayarak hiçbir yere varamazlardı. "Tavsiyelerini *dinleyeceğiz* ve mantıklı gelirse kabul edeceğiz... Mat Efendi," diye payladı nazikçe. Gerçekten de onun dediği gibi yapmaya söz verdiklerini mi düşünmüştü... Ama Mat'e baktığı zaman, onun öyle sandığını anladı. Ah, Işık! Nynaeve haklıydı. Adam sorun çıkaracaktı.

Elayne öfkesini sıkı sıkı dizginledi. Bir kez daha yönlendirerek Mat'in ceketini sandalyeden kaldırdı ve duvardaki çengellerden birine astı, sonra eteklerini dikkatle düzelterek, dimdik bir sırtla, sandalyeye oturdu. Cauthon Efendi'ye –Mat'e– ve kendi kendine verdiği sözleri tutmak zor olacaktı, ama Mat'in söylediği ya da yaptığı hiçbir şey onu etkileyemezdi. Nynaeve oturacak tek diğer yeri, alçak, oymalı bir ayak taburesini süzdü ve ayakta kaldı. Bir eli örgüsüne gidecek oldu, sonra kollarını kavuşturdu. Ayağını uğursuz uğursuz yere vuruyordu.

"Atha'an Miere ona Rüzgârlar Çanağı adını veriyor. Mat Efendi... Mat. O bir *ter'angreal*..."

Sözlerinin sonunda, Mat'in hastalıklı görüntüsü bir heyecan ışığı ile aydınlandı. "İşte bunu bulmaya değer," diye mırıldandı. "Rahad'da." Başını iki yana salladı ve irkildi. "Size hemen şunu söyleyeyim. İkiniz de, yanınıza adam başı dört beş Kızılkol almadan ırmağın diğer yanına adım atmayacaksınız. Aslında, saraydan çıkmayacaksınız. Birgitte ceketimin içine tıkılmış bulduğum nottan bahsetti mi? Ona anlattığımdan eminim. Bir de Carridin ve adamın Karanlıkdostları var; o adamın bir iş peşinde olmadığını söyleyemezsiniz bana."

"Amyrlin olarak Egwene'i destekleyen her Aes Sedai, Kule tarafından zarar verilme riski altında." Her yere korumalarla gitmek? Işık! Nynaeve'in gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı ve ayağı yeri daha hızlı dövmeye başladı. "Saklanamayız, Mat Ef... Mat ve saklanmayacağız. Zamanı geldiğinde Jaichim Carridin'in icabına bakılacaktır." Ona her şeyi anlatmaya söz vermemişlerdi ve Mat'in dikkatinin dağılmasına izin veremezlerdi. "Daha önemli meseleler var."

"Zaman içinde mi?" diye başladı Mat, sesi inanmazlıkla yükselerek, ama Nynaeve sözünü kesti.

"Adam başı dört beş koruma mı?" dedi ekşi ekşi. "Bu saç..." Bir anlığına gözlerini kapattı ve ses tonu yumuşadı. Birazcık. "Demek

istediğim, bu mantıklı değil. Elayne ve ben, Birgitte ve Aviendha. O kadar askerin yok. Zaten, asıl ihtiyacımız olan sensin." Bu, sonuncusu ağzından kerpetenle çekilmiş gibiydi. Çok büyük bir itiraftı.

"Birgitte ve Aviendha'nın bakıcıya ihtiyacı yok," dedi Mat dalgın dalgın, "Herhalde bu Rüzgârlar Çanağı Carridin'den daha önemlidir, ama... Karanlıkdostlarının özgürce dolaşmasına izin vermek doğru gelmiyor."

Nynaeve'in yüzü yavaşça morardı. Elayne boy aynasında kendi yüzünü kontrol etti ve kendine hâkim göründüğünü görünce rahatladı. En azından görünüşte öyleydi. Adam anlaşılmazdı! Bakıcı? Hangisi daha kötü olurdu, düşünemiyordu: o hakareti bilerek yüzlerine çarpması mı, yoksa fark etmeden ağzından kaçırmış olması mı? Aynada yine kendini süzdü ve çenesini azıcık indirdi. Bakıcı! Aynada, bir kendine hâkimiyet timsaliydi.

Mat kanlı gözlerle onları inceledi, ama hiçbir şey görmemiş gibiydi. "Birgitte'in söyledikleri bu kadar mıydı?" diye sordu ve Nynaeve ters ters yanıt verdi, "Bu kadarı da oldukça yeterliydi, bana sorarsan, senin için bile." Açıklanamaz bir şekilde, Mat şaşırmış ve memnun olmuş göründü.

Nynaeve irkildi, sonra kollarını daha da sıkı kavuşturdu. "Madem şu anda bizimle gelecek halin yok... bana öyle kaşlarını çatma, Mat Cauthon; bu küçük düşürmek değil, basit gerçek! –sabahın geri kalanını saraya taşınmak için kullanabilirsin. Eşyalarını bizim taşıyacağımızı sanma. Yük atı olmaya söz vermedim."

"Gezgin Kadın yeterince iyi," diye başladı Mat, sonra durdu ve yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. Dehşet dolu bir ifade, diyebilirdi Elayne. Bu ona, kafası kavun gibiyken hırlamamayı öğretirdi. En azından, akşamdan kalmışken kendi kafası öyle geliyordu. Elbette, Mat bundan ders almayacaktı. Erkekler, bu sefer yanmayacağını düşünerek ellerini ateşe sokar dururlardı, Lini hep böyle derdi.

"Çanağı ilk denememizde bulacağımızı bekleyemezsin," diye devam etti Nynaeve, "*ta'veren* olsan da olmasan da. Meydanı aşman gerekmezse her gün çıkmak çok daha kolay olur." Her sabah onu beklemek zorunda kalmazlarsa, demek istemişti. Ona göre, yatakta oyalanmak için kullanacağı tek bahane sarhoşluk olmazdı, tam tersine.

"Dahası," diye ekledi Elayne, "böylece bize göz kulak olabilirsin." Nynaeve gırtlağından, inlemeye çok benzeyen bir ses çıkardı. Mat'in kandırılması gerektiğini görmüyor muydu? Mat'in onlara göz kulak olmasına *izin* vereceğine söz vermemişti, değil mi?

Mat ne Elayne'i, ne de Nynaeve'i duymuş gibiydi. Sefil gözleri dalmıştı. "Neden şimdi durdular ki?" diye inledi, zar zor duyulan bir sesle. Işık aşkına, bunun anlamı neydi?

"Odalar krallara layık, Mat Ef... Mat. Onları Tylin seçti, onun odasından biraz ötede. Kraliçe şahsen ilgileniyor. Mat, Kraliçe'yi gücendiremeyiz, değil mi?"

Mat'in yüzüne bakan Elayne, çabucak yönlendirerek pencerelerden birini açtı ve lavaboyu dışarı boşalttı. Midesini boşaltmak üzere bir adam görmüşse, şu anda kırmızı gözlerle ona bakmaktaydı.

"Neden bu kadar yaygara yapıyorsun, anlamıyorum," dedi. Aslında, anladığını sanıyordu. Buradaki hizmetkâr kadınlardan bazıları Mat'in onları pençelemesine izin veriyordu muhtemelen, ama saraydakilerin bunu yapacağı kuşkuluydu. Mat gecelerini âlem yaparak, kumar oynayarak da geçiremeyecekti. Tylin onun Beslan'a kötü örnek olmasına izin vermezdi kuşkusuz. "Hepimiz fedakârlıkta bulunmalıyız." Bir çabayla orada bıraktı, Aviendha ne derse desin, Mat'e ona düşen fedakârlıkların küçük ve adil, kendilerine düşen fedakârlıkların devasa ve haksız olduğunu söylemedi. Nynaeve *her tür* fedakârlığa şiddetle karşı çıkmıştı.

Mat yine başını ellerine eğdi ve omuzlarını sarsa sarsa, boğulur gibi sesler çıkardı. Gülüyordu! Elayne lavaboyu Hava akışları üzerinde kaldırdı ve Mat'in kafasına vurmayı düşündü. Ama Mat bakışlarını bir daha kaldırdığında, bir sebepten öfkelenmiş görünüyordu. "Fedakârlık ha?" diye hırladı. "Ben sizden fedakârlık yapmanızı istesem kulaklarımı yumruklar, çatıyı kafama geçirirdiniz!" Hâlâ sarhoş olabilir miydi?

Elayne adamın korkutucu bakışlarını görmezden gelmeye karar verdi. "Kafandan bahsetmişken. Şifa istersen, Nynaeve verir, eminim." Yönlendirecek kadar öfkelendiği kesindi.

Nynaeve hafifçe irkildi ve göz ucuyla ona baktı. "Elbette," dedi telaşla. "Eğer istiyorsan." Yanaklarındaki kırmızılık, Elayne'in o sabaha dair kuşkularını doğruluyordu.

Mat, her zamanki zarafeti ile, alayla güldü. "Kafamı boş ver. Aes Sedailer olmadan da başımın çaresine bakabiliyorum." Sonra, Elayne'e göre sırf işleri daha da karmaşık hale getirmek için, çekinerek ekledi, "Ama yine de teşekkürler." İçtenmiş gibi!

Elayne ağzı açık kalacakken kendine hâkim oldu. Erkekler hakkındaki bilgisi Rand ve Lini ile annesinin anlattıkları ile sınırlıydı. Rand da Mat Cauthon kadar kafa karıştırıcı mı olacaktı?

Gitmeden önce, hemen saraya taşınacağı konusunda Mat'ten söz aldı. Mat söz verdi mi yerine getirirdi, Nynaeve gönülsüzce de olsa onaylamıştı, ama küçücük bir çatlak bulsa, sözünden dönmek için yüz ayrı yol denerdi. İşte *bunu* hevesle vurgulamıştı. Mat kasvetli, üzgün bir yüz buruşturma ile söz verdi ya da belki, yine gözleri yüzünden öyle gelmişti. Elayne lavaboyu onun ayaklarının dibine bıraktığında, gerçekten minnettar göründü. Elayne duygudaşlık hissetmeyecekti. Hissetmeyecekti işte.

Koridora çıkıp Mat'in kapısını kapattıklarında, Nynaeve yumruğunu tavana salladı. "O adam bir taşın sabrını bile dener! O kafayla kalmak istediğine memnun oldum! Beni duyuyor musun? Memnun! Sorun çıkaracak. Çıkaracak."

"Siz ikiniz onun kendisi için çıkardığından daha fazla sorun çıkaracaksınız." Konuşan kişi koridorda, uzun adımlarla yaklaştı. Saçları kırlaşmış, güçlü bir yüzü ve emredici bir sesi olan bir kadındı. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Göğsüne sarkan evlilik hançerine rağmen, Ebou Darlılara göre daha açık tenliydi. "Caira söylediğinde inanamadım. İki elbiseye sığdırılmış bu kadar aptallık gördüğümden kuşkuluyum."

Elayne kadını baştan aşağı süzdü. Çömezken bile bu şekilde hitap edilmeye alışmamıştı. "Peki sen kimsin, iyi kadın?"

"Ben Setalle Anan'ım, bu hanın sahibi, çocuğum," diye yanıt verdi kadın kuru kuru, sonra koridorun karşısında bir kapıyı açtı, ikisini birer kollarından yakaladı ve kapıdan öyle çabuk geçirdi ki Elayne terliklerinin yerden havalandığını sandı.

"Bir şeyleri yanlış anlamış görünüyorsun, Anan Hanım," dedi serinkanlılıkla, kadın onları bırakıp kapıyı kapattığında.

Nynaeve nezaket gösterecek durumda değildi. Elini kaldırıp Büyük Yılan yüzünü göstererek hararetle konuştu, "Bak hele buraya..."

"Çok şirin," dedi kadın ve ikisini öyle hızlı ittirdi ki kendilerini yan yana yatakta oturur buldular. Elayne'in gözleri inanmazlıkla irileşti. Anan denen bu kadın sert bir ifade ile, yumruklarını kalçalarına dayayarak, kendi kızlarını azarlıyormuş gibi karşılarına geçti. "Onları teşhir etmek ne kadar aptal olduğunuzu gösteriyor. İzin verecek olsanız, o genç adam sizi birer dizine oturtup hoplatabilir, bundan eminim, birkaç öpücük ve başka ne vermek istiyorsanız onu alır, ama size zarar vermez. Ama bu işi sürdürerek siz ona zarar verebilirsiniz."

Ona *zarar* vermek mi? Kadın, Mat'in onları *hoplattığını* sanıyordu – sanıyordu;– Elayne gülmeli mi, ağlamalı mı, bilemedi, ama eteklerini

düzelterek doğruldu. “Dediğim gibi, Anan Hanım, yanlış anlamışsın.” Devam ederken sesi rahatladı, şaşkınlığı yerini sükûnete bıraktı. “Ben Andor’un Kız-Veliahtı Elayne Trakand’ım. Yeşil Ajah’tan bir Aes Sedai’yim. Ne düşünüyorsun bilmiyorum...” Anan Hanım parmağını burnuna uzatınca neredeyse şaşı olacaktı.

“Madem adın bu, Elayne, seni ve diğer aptal kızı sürükleye sürükleye mutfağa götürüp ağzınızı yıkamama engel olan bir şey varsa, gerçekten birazcık yönlendiriyor olabileceğiniz gerçeğidir. Yoksa, bunu bile yapamadığınız halde, o yüzüğü takacak kadar aptal mısınız? Sizi uyarıyorum, Tarasin Sarayı’ndaki Aes Sedailer için hiç fark etmez. Orada Aes Sedailer olduğunu biliyor musunuz? Biliyorsanız, dürüst olmak gerekirse, budala değilsiniz, kör aptallarsınız.”

Her sözcükte Elayne’in öfkesi daha da büyüyordu. Ahmak? Kör aptal? Buna tahammül etmeyecekti, özellikle de sürüne sürüne Mat Cauthon’a geldikten hemen sonra. Mat Cauthon? Dışarıdan bakıldığında sükûnetini koruyordu, ama Nynaeve değil.

Nynaeve öfke içinde dik dik baktı ve ayağa fırlarken *saidar*’ın parıltısına sarındı. Hava akışları Anan Hanımı omuzlarından ayak bileklerine dek sardı, eteklerini ve jüponlarını bacaklarına yapıştırdı. Neredeyse kadını yere yıkacaktı. “Tesadüfe bak ki, saraydaki o Aes Sedailerden biri benim. Tam olarak, Sarı Ajah’tan Nynaeve al’Meara. Şimdi, benim *seni* mutfağa götürmemi ister misin? Ağız yıkamak konusunda ben de bir şeyler biliyorum.” Elayne hancının uzattığı kolundan uzaklaştı.

Kadın akışların baskısını hissediyor olmalıydı ve yarım akıllı biri bile o görünmez bağların ne olması gerektiğini anlardı, ama kadın gözünü bile kırpmadı! Yeşil benekli gözleri kısıldı, o kadar. “Demek en azından içinizden biri yönlendirebiliyor,” dedi sakin sakin. “Beni aşağı sürüklemene izin vermeliyim, çocuğum. Bana ne yaparsan yap, öğlen olmadan gerçek Aes Sedailerin ellerine geçersin; bunun üzerine iddiaya girebilirim.”

“Beni duymadın mı?” diye sordu Nynaeve. “Ben!..”

Anan denen kadın durmadı bile. “Takip eden bir seneyi ağlayarak geçirmekle kalmayacaksınız, bunun bir kısmını, Aes Sedai olduğunuzu söylediğiniz insanların önünde yapacaksınız. Emin olun, söyletirler size. Karaciğerinizi suya çevirirler. Kendi yolunuza gitmenize izin vermeliyim, yoksa siz beni bırakır bırakmaz koşa koşa meydanı geçer, saraya giderim. Bunu yapmamamın tek sebebi, herkese ders olsun diye sizinle beraber Lord

Mat'i de cezalandıracak olmaları. Size yardım ettiğine dair ellerinde kanıt olmasa bile. Dediğim gibi, o genç adamı severim."

"Sana söylüyorum..." diye denedi Nynaeve yine, ama hancı *yine* ona konuşma fırsatı vermedi. Bohça gibi bağlanmış olmasına rağmen, kadın yamaç aşağı yuvarlanan bir kaya gibiydi. Koskoca bir yamaçtan yuvarlanması, yoluna çıkan her şeyi dümdüz etmesi gibiydi.

"Yalanı sürdürmek bir işe yaramaz, Nynaeve. Yaşın, ah, üç aşağı beş yukarı yirmi gösteriyor, bu yüzden yaşlanman yavaşlamaya başlamışsa on yaş daha büyük olabilirsin. Hatta dört beş senedir şal takıyor bile olabilirsin. Yalnız, bir şey var." Oynatabildiği tek parçası olan başı Elayne'e döndü. "Sen, kızım, yaşlanmanın yavaşlaması için çok gençsin ve hiçbir kadın senin kadar gençken şal takmamıştır. Kule tarihinde, asla. Kule'ye gitmişsen, iddiaya girerim beyaz giyiyordun ve Çömezler Sorumlusu ne zaman senden tarafa baksa ciyaklıyordun. O yüzüğü bir kuyumcuya yaptırdın –bunu yapacak kadar aptal kadınların çıktığını duydum– ya da belki Nynaeve senin için çalmıştır. Eğer kendisininki gerçekse. Her durumda, sen Aes Sedai olamıyorsan Nynaeve de olamaz. Hiçbir Aes Sedai, Aes Sedai numarası yapan biriyle yolculuk etmez."

Elayne kaşlarını çattı ve alt dudağını çiğnemekte olduğunu fark etmedi. Yavaşladı. Yavaşlamak. Ebou Dar'da bir hancı bu sözcükleri nereden biliyor olabilirdi? Belki de Setalle Anan genç bir kızken Kule'ye gitmişti, ama orada fazla kalmış olamazdı, çünkü yönlendiremediği açıktı. Yeteneği kendi annesininki kadar küçük olsa bile Elayne anlardı ve Morgase Trakand'ın yeteneği öyle azdı ki, güçlü bir Ev'in vârisi olmasa birkaç hafta sonra geri gönderilirdi muhtemelen.

"Onu bırak, Nynaeve," dedi gülümseyerek. Gerçekten de kadına karşı daha iyi duygular beslemeye başlamıştı. Tar Valon'a kadar onca yolu gitmek, sonra geri gönderilmek korkunç olmalıydı. Kadının onlara inanması için bir sebep yoktu –bir şey aklına takılıyordu, ama ne olduğunu çıkaramıyordu–, hem de hiç sebep yoktu, ama Tar Valon yolculuğunu yapmışsa, belki Mol Hara'dan da geçerdi. Merilille ya da diğer Aes Sedailerden biri kadına haddini bildirirdi.

"Onu bırakmak mı?" diye ciyakladı Nynaeve. "Elayne?"

"Onu bırak. Anan Hanım, görüyorum ki seni ikna etmenin tek yolu..."

"Amyrlin ve üç Temsilci beni ikna edemedi, çocuğum." Işık, kadın bir cümlenin tamamlanmasına izin verecek miydi? "Şimdi, oyun oynamak için zamanım yok. İkinize yardım edebilirim. En azından, bunu yapabilecek,

yolunu şaşıranları kabul eden kadınlar tanıyorum. Sizi onlara götürmeye razı olduğum için Lord Mat'e şükredin, ama bilmek zorundayım. Kule'ye hiç gittiniz mi, yoksa yabani misiniz? Oraya gittiyseniz, Kule'den gönderildiniz mi, yoksa kaçtınız mı? Gerçeği söyleyin. Her duruma farklı yaklaşırlar."

Elayne omuzlarını silkti. Yapmak için geldikleri şeyi yapmışlardı; zaman harcamaya son verip şimdi yapmaları gereken işe girişmeye hazırdı. "Madem ikna olmayacaksın, başka yol kalmadı. Nynaeve? Artık gitsek iyi olacak."

Hancının çevresindeki akışlar kayboldu. Nynaeve'in çevresindeki parıltı da, ama Nynaeve orada durmuş, kadını ihtiyatla, umutla izlemekteydi. Dudaklarını ıslattı. "Bize yardım edebilecek bir grup kadın mı tanıyorsun?"

"Nynaeve?" dedi Elayne. "Kimsenin yardımına ihtiyacımız yok. Biz Aes Sedai'yiz, unuttun mu?"

Anan Hanım ona alayla bakarak eteklerini silkeleyip düzeltti, sonra eğilip iç etekliklerinin teşhir ettiği kısmını düzenledi. Dikkati Nynaeve'deydi; Elayne hayatı boyunca bu kadar dışlanmış hissetmemişti. "Zaman zaman bir yabaniyi, kaçağı ya da Kabuledilmiş ya da şal sınavlarında başarısız olmuş bir kadını kabul eden birkaç kadın tanıyorum. Toplamda en az elli kişi olmalılar, ama sayı değişiyor. Gerçek bir Aes Sedai tarafından derinin yüzülmesinden korkmadan kendine bir yaşam kurmana yardım edebilirler. Şimdi, bana yalan söyleme. Kule'ye hiç gittiniz mi? Kaçtıysanız, geri dönmeye karar verebilirsiniz. Kule, Yüzyıl Savaşları sırasında bile, kaçakların çoğunu bulmayı başardı, bu yüzden bu küçük karışıklığın onları durduracağını sanma. Aslında, benim önerim meydanı geçip Aes Sedailerin merhametine sığınmanız olur. Pek büyük bir merhamet olmaz, korkarım, ama bana inanın, sizi sürükleye sürükleye götürürlerse göreceğinizden daha fazla olur. Ondan sonra bir daha izin almadan Kule *arazisini* terk etmeyi bile düşünmezsiniz."

Nynaeve derin bir nefes aldı. "Bize Kule'den gitmemiz söylendi, Anan Hanım. Kaç kez sorarsan sor, buna yemin ederim."

Elayne inanmazlık içinde bakakalmıştı. "Nynaeve, sen ne *diyorsun?* Anan Hanım, biz *gerçekten* Aes Sedai'yiz."

Anan adlı kadın kahkaha attı. "Çocuğum, bırak da Nynaeve ile konuşmamı bitireyim. En azından o aklını başına devşirecek kadar büyümüş. Heyet'e bunu söylersen, hiç nazik davranmazlar. Yönlendirebilmene de aldırmazlar. Onlar da yönlendirebiliyor ve aptalı

oynarsanız poponuza şaplak atarlar ya da burnunuzdan yakalayıp sokağa atarlar.”

“Bu *Heyet* kim?” diye sordu Elayne. “Biz *gerçekten* Aes Sedai’yiz. Tarasin Sarayı’na gelirsen görürsün.”

“Ben onu idare ederim,” deme cüretini gösterdi Nynaeve. Bir yandan da, asıl deliren oymuş gibi Elayne’e kaşlarını çatıyor, yüzünü buruşturuyordu.

Anan adlı kadın başını sallamakla yetindi. “Güzel. Şimdi o yüzükleri çıkarın ve kaldırın. Heyet bu tür aldatmacalara izin vermiyor. Size dersinizi vermek için erittirirler onları. Gerçi, elbiselerinize bakılırsa paranız var. Yüzükleri çalmışsanız, Reanne’e söylemeyin. Öğrenmeniz gereken kurallardan ilki, aç kalsanız bile çalmamanız gerektiği. Dikkat çekmek istemiyorlar.”

Elayne bir elini yumruk yaptı ve arkasına sakladı. Ve Nynaeve’in uysal uysal yüzüğünü çıkarmasını ve kemer kesesine tıkmasını izledi. Merilille, Adeleas ya da diğerlerinden biri onun tam Aes Sedai olduğunu unuttuğunda uluyan Nynaeve!

“Güven bana, Elayne,” dedi Nynaeve.

Kadının neyin peşinde olduğunu bilse bunu daha rahat yapabilirdi Elayne. Yine de, ona güveniyordu. Çoğu zaman. “Küçük bir fedakârlık,” diye mırıldandı. Aes Sedailer gerektiği zaman yüzüklerini çıkarırlardı ve Elayne tam Aes Sedai numarası yaptığı sırada kendi yüzüğünü çıkarmıştı, ama artık o yüzüğü takmaya hakkı vardı. O altın yüzüğü çıkarmak, neredeyse fiziksel bir acı veriyordu.

“Arkadaşınla konuş, çocuğum,” dedi Anan adlı kadın Nynaeve’e, sabırla. “Reanne Corly bu surat asmalara, dudak bükmelere tahammül etmez ve sabahımı boşa harcattığınızı anlarsam... Hadi, gelin. Lord Mat’i sevdiğim için şanslısınız.”

Elayne kıl payı farkla serinkanlılığını korumayı başarmıştı. Surat asmak? *Dudak bükmek?* Fırsat bulduğunda Nynaeve’i en hassas yerlerinden tekmeleyecekti!

23
Dokumacının Yanı

Nynaeve, hancının kulak misafiri olamayacağı kadar uzakta, Elayne ile konuşmayı istiyordu, ama bunun için hemen fırsat bulamadı. Kadın hapishane gardiyanlarından farksız bir şekilde onları odadan çıkardı. Taşsı sabırsızlığı, Mat'in kapısına fırlattığı ihtiyatlı bakışa rağmen değişmedi. Hanın arkasındaki bir başka korkuluksuz taş basamak sırası yemek kokuları ile dolu geniş, sıcak bir mutfağa iniyordu. Mutfakta, Nynaeve'in gördüğü en şişman kadın, büyük tahta bir kaşığı asa gibi kullanarak üç başka kadının fırınlardan kahverengi, kabuklu ekmekler çıkarmalarını, onların yerine fırınlara beyaz hamur topakları sürmelerini idare ediyordu. Buralarda kahvaltı olarak yenen pütürlü, beyaz lapa ile dolu kocaman bir tencere beyaz seramik kaplı sobalardan birinin üzerinde tatlı tatlı kaynıyordu.

“Enid,” dedi Anan Hanım şişman kadına, “ben bir süreliğine çıkıyorum. Bu iki çocuğu, onlara doğru düzgün annelik edecek birine götürmem gerek.”

Enid geniş, unlu ellerini beyaz bir havluya silerek Nynaeve ile Elayne'i onaylamaz bakışlarla süzdü. Kadında her şey yuvarlaktı; terli, zeytin tenli yüzü, kara gözleri, kadının tamamı; elbisesine doldurulmuş kocaman toplardan oluşmuş gibi görünüyordu. Kar beyazı önlüğünün üzerine sarkan evlilik hançerinin üzerinde bir düzine taş parlıyordu. “Bu Caira'nın anlatıp durduğu iki çığırtkan mı, Hanımefendi? Ona da dediğim gibi genç Lord'un zevki için süslü parçalar. Genç Lord onları kıvrandırmaktan hoşlanıyor.” Ses tonuna bakarak, bu kadını eğlendiriyordu.

Hancı kızgınlık içinde başını iki yana salladı. “O kıza dilini tutmasını söylemiştim. Gezgin Kadın hakkında bu tür dedikodular yapılmasına izin veremem. Benim adıma Caira'ya hatırlat Enid ve gerekirse dikkatini

çekmek için kaşığını kullan.” Nynaeve ve Elayne’e dönen bakışlarında öyle bir küçümseme vardı ki, Nynaeve neredeyse inleyecekti. “Yarım akıllı biri bile bu ikisinin Aes Sedai olduğuna inanır mı? Paralarının tamamını bu elbiselere harcamışlar ki erkekleri etkileyebilsinler ve şimdi, erkekler onlara gülümsemezse açlıktan ölecekler. Aes Sedai’ymiş!” Enid’e yanıt verme şansı tanımadan sağ eliyle Nynaeve’in kulağını, sol eliyle Elayne’in kulağını yakaladı ve üç hızlı adımda onları avluya çıkardı.

Nynaeve’in şoku ancak bu kadar sürdü. Sonra kendini kurtardı ya da kurtarmaya çalıştı, çünkü kadın aynı anda kulaklarını bıraktı ve Nynaeve kızgınlıkla dik dik bakarak yarım düzine adım sendeledi. Oraya buraya sürükleneceği aklına gelmemişti. Elayne’in çenesi kalktı, mavi gözleri öyle soğuktu ki, buklelerinde kırağı oluşsa şaşmazdı Nynaeve.

Ellerini kalçalarına dayamış olan Anan Hanım fark etmiş görünmedi. Ya da belki aldırmıyordu. “Bundan sonra buradaki hiç kimsenin Caira’ya inanmayacağını umabilirim,” dedi sakin sakin. “Çenelerinizi kapalı tutacak kadar kafanızın çalıştığına inansam, daha fazlasını söyler ve yapardım ve bundan emin olurdum.” Kadın sakindi, ama sesi ne hoş, ne de yumuşaktı; kadının sabahını mahvetmişlerdi. “Şimdi beni takip edin ve kaybolmayın. Ya da kaybolursanız, bir daha hanımın yakınlarında yüzünüzü görmeyeyim, yoksa saraya birini gönderir, hem Merilille’e, hem Teslyn’e haber veririm. Onlar gerçek Aes Sedailerden ikisi ve muhtemelen sizi ortadan ikiye ayırır, aralarında paylaşırlar.”

Elayne bakışlarını hancıdan Nynaeve’e çevirdi. Dik dik bakmıyor, kaşlarını çatmıyordu, ama yine de çok anlamlı bir bakıştı. Nynaeve, bu işten kazasız belasız sıyrılıp sıyrılamayacağını merak etti. Mat’i düşünmek onu ikna etti; her fırsat ondan daha iyiydi.

“Kaybolmayacağız, Anan Hanım,” dedi, uysal konuşmaya çalışarak. Uysallığın ona ne kadar yabancı olduğu düşünülürse, oldukça başarılı olduğunu düşündü. “Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz.” Hancıya gülümserken Elayne’i görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Elayne’in bakışları, inanmak ne kadar güç gelse de, daha da anlamlı olmuştu. Bakışları anlamlı olsa da olmasa da, Nynaeve kadının onları zahmete değer bulacağından emin olmalıydı. “Gerçekten minnettarız, Anan Hanım.”

Anan Hanım yan yan baktı ona, sonra burnunu çekti ve başını iki yana salladı. Bu iş bittiği zaman, diye karar verdi Nynaeve, gerekirse hancıyı

sürükleye sürükleye saraya götürecek, Anan Hanım'ın yanında diğer Aes Sedailerin onu tanımasını sağlayacaktı.

Bu erken saatte, ahır avlusu on on iki yaşında, bir elinde kova, diğerinde elekle, toz kalkmasın diye yere su serpen bir oğlan dışında kimse yoktu. Beyaz badanalı ahır kapıları ardına dek açılmıştı ve kapının önünde bir el arabası ve üzerinde bir gübre beli duruyordu. Ahırdan dışarıya, üzerine basılmış dev bir kurbağanın sesine benzeyen bir ses süzülüyordu; Nynaeve şarkı söyleyen bir adam olduğuna karar verdi. Atla mı gideceklerdi? Kısa bir yolculuk bile hoş olmazdı; yalnızca meydanı aşacaklarını ve güneş fazla yükselmeden döneceklerini düşündüklerinden şapkalarını, şemsiyelerini ya da başlıklı pelerinlerini getirmemişlerdi.

Ama Anan Hanım onları ahır avlusundan geçirdi, ahır ile arkasından kuraklıktan solmuş ağaçlar görünen yüksek bir duvar arasındaki dar geçitten geçirdi. Duvarın arkasında birinin bahçesi vardı kuşkusuz. Geçidin sonundaki küçük bir kapı tozlu bir ara sokağa çıkıyordu. O kadar sıkışıktı ki şafak daha oraya tam olarak erişememişti.

"Siz çocuklar bana ayak duydurun," dedi hancı onlara, loş sokakta yürümeye başlayarak. "Kaybolursanız, yemin ederim saraya bizzat giderim."

Nynaeve takip ederken örgüsünü iki eliyle yakaladı ki elleri Anan denen kadının gırtlağına gitmesin. Saçlarında o ilk gri tellerin belirmesini nasıl da dört gözle bekliyordu. İlk önce diğer Aes Sedailer, sonra Deniz Halkı –Işık, onları düşünmek bile istemiyordu!– ve şimdi bir hancı! Saçlarınız birazcık grileşene kadar kimse sizi ciddiye almıyordu; Nynaeve'e göre, bir Aes Sedai'nin yaşı belirsiz yüzü bile yeterli olmayacaktı.

Elayne toza karşı eteğini kaldırıyordu, ama yine de terlikleri eteklerinin uçlarına yerleşen küçük toz bulutları kaldırıyordu. "Görelim bakalım," dedi Elayne yumuşak sesle, dümdüz ileri bakarak. Sesi yumuşak, ama serindi. Aslında, soğuk. Nynaeve'in hayran olduğu, sesini yükseltmeden karşısındaki insanı lime lime etmek gibi bir âdeti vardı. Nynaeve'in genelde hayran olduğu bir âdet. Şimdi, yalnızca onun kulaklarını yumruklamak istemesine sebep oluyordu. "Cauthon Efendi'nin eşyalarını taşımasını beklerken sarayda oturmuş, üzüm çayı içiyor, meltemlerin tadını çıkarıyor olabilirdik. Belki Aviendha ve Birgitte faydalı bir şeylerle dönerdi. Sonunda, o adamla ne yapacağımızı kararlaştırabilirdik. Rahad sokaklarında onu takip etmek ve ne olacağına bakmakla mı yetineceğiz, yoksa onu olası görünen binalara götürüp onun seçmesine izin mi vereceğiz? Bu sabahı yüz

farklı, faydalı şekilde kullanabilirdik ve buna Deniz Halkı'nın bizi zorladığı anlaşmadan sonra Egwene'in yanına dönmenin güvenli olup olmadığına karar vermek vardı. Bunu eninde sonunda konuşmamız gerekecek; görmezden gelmek işe yaramıyor. Bunun yerine, kim bilir ne kadar sürecek bir yürüyüşe çıktık, bu şekilde devam edersek yol boyunca gözlerimizi kısıp duracağız ve Kule'den kaçanları besleyen kadınları ziyaret edeceğiz. Kendi adıma, bu sabah ya da herhangi bir sabah, kaçakları yakalamakla fazla ilgilenmiyorum. Ama eminim benim anlayabileceğim şekilde açıklayabilirsin. Anlamayı nasıl istiyorum, bilemezsin, Nynaeve. Seni boş yere Mol Hara'nın bir ucundan diğerine tekmeleyeceğimi düşünmekten nefret ediyorum."

Nynaeve'in kaşları çatıldı. Tekmelemek mi? Aviendha ile bu kadar çok zaman geçirirken, Elayne gerçekten de vahşi biri olup çıkmıştı. Biri o ikisini tokatlaya tokatlaya akıllarını başlarına getirmeliydi. "Güneş henüz gözlerimizi kısmamızı gerektirecek kadar yükselmedi," diye mırıldandı. Ne yazık ki pek yakında yükselecekti. "Düşün, Elayne. Yönlendirebilen, yabanilere ve Kule'den çıkartılan kadınlara yardım eden *elli* kadın." Zaman zaman yabani terimini kullanırken vicdan azabı çekiyordu; çoğu Aes Sedai'nin ağzında bir hakaretti bu, ama bir gün yabani sözcüğünü gurur duyulacak bir isim haline getirmeye kararlıydı. "Ve onlardan 'Heyet' diye bahsetti. Bu bana, birkaç arkadaştan oluşan bir grupmuş gibi gelmedi. Organize bir topluluk gibi geldi." Ara sokak yüksek duvarlar ve bina sırtları arasında dolana dolana ilerliyordu. Duvarların çoğunun badanası sıyrılmış, altındaki tuğlalar ortaya çıkmıştı. Saray bahçeleri ile dükkânlar arasında, zaman zaman açık bir kapı iş başındaki gümüşçüleri, terzileri, tahta oymacılarını teşhir ediyordu. Anan Hanım, takip ettiklerinden emin olmak için sık sık omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Nynaeve ona, hevesli olduğu izlenimi bırakacak gülümsemeler ve baş sallamalar ile yanıt veriyordu.

"Nynaeve, yönlendirebilen *iki* kadın bir topluluk oluştursa, Kule bir kurt sürüsü gibi üstlerine çullanır. Hem, Anan Hanım onların neyi yapıp neyi yapamayacağını nereden bilecek? Yetenekleri olan ve Aes Sedai olmayan kadınlar kendilerini göstere göstere ortalarda dolaşmaz, biliyorsun. En azından çok uzun süre için. Her durumda, ne fark eder, anlamıyorum. Egwene bir şekilde, yönlendirebilen bütün kadınları Kule'ye getirmek istiyor olabilir, ama biz buraya bu iş için gelmedik." Elayne'in sesindeki buz gibi sabır, Nynaeve'in örgüsündeki ellerinin gerilmesine sebep oldu.

Kadın nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyordu? Nynaeve Anan Hanım için yine dişlerini gösterdi ve kadın başını öne çevirdiğinde hancının sırtına kaşlarını çatmamayı başardı.

“Elli kadın, iki kadınla aynı değil,” diye fısıldadı Nynaeve öfkeyle. Yönlendirebiliyorlardı; bunu becerebiliyor olmalılardı; her şey buna bağlıydı. “Bu Heyet’in *angreal*’lerle tıka basa dolu bir depo ile aynı şehirde olması ve bundan hiçbirinin haberi olmaması hiç mantıklı değil. Ve eğer biliyorlarsa...” Sesinin tatminle tatlılaşmasına engel olamadı. “...Matrim Cauthon Efendi olmadan çanağı bulabiliriz. O saçma vaatleri unutabiliriz.”

“Onlar rüşvet değildi, Nynaeve,” dedi Elayne dalgın dalgın. “Ben verdiğim sözleri tutacağım, şerefin varsa sen de öyle ve ben senin şerefin olduğunu biliyorum.” Elayne Aviendha ile gerçekten fazla zaman geçiriyordu. Nynaeve, Elayne’in o saçma Aiel ji-her-ne-ise-o’sunu herkesin takip etmesi gerektiğini düşünmeye neden başladığını bilmeyi diledi.

Elayne kaşlarını çatarak alt dudağını ısırıyordu. Soğukluğu tamamen kaybolmuş gibiydi; yine kendisi olmuştu. Sonunda konuştu, “Cauthon Efendi olmasa o hana asla gitmezdik ve saygıdeğer Anan Hanım ile tanışmaz, bu Heyet denen kişilere götürülmezdik. Yani, eğer Heyet bizi çanağa götürürse, bunu sağlayanın Cauthon Efendi olduğunu itiraf etmek zorundayız.”

Mat Cauthon; adamın ismi beynini *kaynatıyordu.* Nynaeve kendi ayaklarına takılıp sendeledi ve eteklerini kaldırmak için örgüsünü bırakmak zorunda kaldı. Ara sokak, değil saray zemini, taş döşeli meydan kadar bile düz değildi. Zaman zaman, görev başında bir Elayne doğru düzgün düşünebilen bir Elayne’den daha iyi oluyordu. “Saygıdeğer,” diye mırıldandı Nynaeve. “Kadının gözleri şaşı olana kadar ‘saygıdeğer’ yapacağım onu. Kimse bize bu şekilde davranmadı, Elayne, kuşku duyanlar bile. Deniz Halkı bile. Çoğu insan, on yaşında bir çocuk Aes Sedai olduğunu söylese bile adımını dikkatli atar.”

“Çoğu insan bir Aes Sedai’nin yüzünün neye benzediğini bilmez, Nynaeve. Bence bu kadın Kule’ye bir kez gitmiş; aksi halde bilemeyeceği şeyler biliyor.”

Nynaeve hıhladı ve ileride, uzun adımlarla yürüyen kadının sırtına dik dik baktı. Setalle Anan on kez, yüz kez Kule’ye gitmiş olabilirdi, ama Nynaeve al’Meara’nın Aes Sedai olduğunu kabullenecekti. Ve özür dileyecekti. Ve kulağından yakalanıp sürüklenmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti! Anan Hanım arkasına baktı ve Nynaeve kaskatı bir gülümseme

çaktı ona ve boynu menteşeliymiş gibi başını salladı. “Elayne? Bu kadınlar çanağın nerede olduğunu biliyorsa... Mat’e onu bulduğumuzu söylemek zorunda değiliz.” Bu aslında bir soru değildi.

“Söylemek için bir sebep göremiyorum,” diye yanıt verdi Elayne, ama sonra bir ekleme yaparak Nynaeve’in bütün umutlarını paramparça etti, “Ama emin olmak için Aviendha’ya sorarım.”

Anan denen kadının onları oracıkta bırakacağını düşünmese, Nynaeve çığlık atardı.

Dolana dolana ilerleyen ara sokak bir caddeye açıldı ve ondan sonra doğru düzgün konuşmadılar. İlerideki çatıların üzerinde yükselen ince güneş dilimi göz kamaştırıyordu; Elayne bir eliyle, göstere göstere gözlerini gölgeledi. Nynaeve bunu yapmayı reddetti. O kadar kötü değildi. Gerçekten de, gözlerini kısması bile pek gerekmiyordu. Berrak, mavi gökyüzü hava durumu sezgisi ile alay ediyor, şehrin üzerinde bir fırtına patlamak üzere olduğunu söylüyordu.

Bu kadar erken saatte bile, dolambaçlı sokaklarda birkaç parlak renkli at arabası, iki avuç daha da parlak tahtırevan vardı. Tahtırevanlar, yeşil kırmızı çizgili yelekler giymiş, tahta kafes perdelerin arkasında yolcu taşıdıkları için koşturarak giden iki ya da bazen dört adam tarafından taşınıyordu. Yük arabaları döşeme taşlarının üzerinde gürlüyor, insanlar sokakları dolduruyor, dükkân kapıları açılıyor, tenteler kaldırılıyor, yelekli çıraklar iş peşinde seğirtiyor, omuzlarında büyük, rulo yapılmış halılar taşıyan adamlar, akrobatlar, jonglörler, müzisyenler köşelerde işlerine hazırlanıyor, tepsilerini iğneler, kurdeleler, buruşuk görünüşlü meyvelerle doldurmuş sokak satıcıları ortaya çıkıyordu. Yanları açık balık ve et pazarlarında hareketlilik başlamıştı bile; bütün balık satıcıları ve kasapların çoğu kadındı. Yalnız biftek satanlar erkekti.

Anan Hanım kalabalığın arasında yol açarak, yavaşlamak için bir sebep bulamazmış gibi görünen yük ve binek arabalarının, tahtırevanların arasından geçerek, onu durduranlar için kaybettiği zamanı telafi etmek istercesine, hızla ilerliyordu. Anan Hanım’ı durduran çoktu. Tanınan bir kadın gibiydi, dükkân sahipleri, zanaatkârlar, kapılarında duran diğer hancılar ona selam veriyordu. Dükkâncılar ve zanaatkârlar birkaç kelime, nazik bir baş sallama ile yanıtlanıyordu, ama Anan Hanım hancılar ile gevezelik etmek için mutlaka birkaç dakika duruyordu. İlk duraklamalarından sonra, Nynaeve kadının bir daha durmamasını hararetle dilemeye başlamıştı; ikinciden sonra, artık bunun için dua ediyordu.

Üçüncüden sonra bakışlarını dümdüz önüne dikti ve boş yere, işitmemeye çalıştı. Elayne'in yüzü gittikçe daha gergin, daha soğuk oldu; çenesi öyle kalktı ki yürüyebilmesine şaşmak gerekirdi.

Bunun bir sebebi vardı ve Nynaeve istemeye istemeye kabullenmek zorunda kaldı. Ebou Dar'da, meydan boyunca yürüyen, ipeklere bürünmüş biri görülebilirdi belki, ama o kadar. Başka herkes yün ya da keten giyiyordu ve fazla işleme kullanmıyordu. Yalnız, zaman zaman birinin attığı bir ipek giysi bulmuş bir dilenci görebiliyorlardı, ama o giysilerde kumaştan çok delik oluyordu ve her yanı lime lime görünüyordu. Nynaeve, neden ikisini sokaklardan geçirdiği konusunda Anan Hanım'ın bir açıklama yapmış olmasını diliyordu. Bir erkeği etkilemek için tüm paralarını elbiseye harcamış iki kaçak kızın hikâyesini bir daha dinlemek zorunda kalmamayı diliyordu. Mat de vardı o hikâyelerde, kavrulası. İyi bir delikanlıydı ve Anan Hanım evli olmasa, harika bir dansçıydı, yalnızca birazcık serseriydi. Bütün kadınlar gülüyordu. Ama Nynaeve ve Elayne gülmüyordu. Beyinsiz, küçük baldudaklar –Anan Hanım'ın kullandığı sözcük buydu; Nynaeve bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu– bir erkeğin peşinde koşarken beş parasız kalmış, ahmakları kandırmak için keselerini bakır parçaları ve tenekeyle doldurmuş, Anan Hanım onları mutfağında çalıştırmaya razı olacak birilerini tanımasa dilencilik ya da hırsızlık yapma durumunda kalacak beyinsiz alıklar gülmüyordu.

"Şehirdeki her handa durmak zorunda değil," diye hırladı Nynaeve, uzun adımlarla Kapana Kısılmış Kaz'dan ayrılırken. Kapana Kısılmış Kaz üç katlı bir binaydı ve mütevazı ismine rağmen hancısının kulaklarından kocaman lal taşları sarkıyordu. Anan Hanım ikisinin takip edip etmediğine bakmak için arkasına bile dönmedi. "O hanlardan hiçbirinde bir daha yüzümüzü gösteremeyeceğimizin farkında değil misin!"

"Tahminim tam olarak hedeflediği bu." Elayne'in ağzından çıkan her sözcük buzdan yontulmuş gibiydi. "Nynaeve, bizi bir yabandomuzunun peşine taktıysan..." Tehdidi tamamlamasına gerek yoktu. Yardım edecek Birgitte'i ve Aviendha'sı varken, Elayne tatmin olana kadar Nynaeve'in hayatını cehenneme çevirebilirdi.

"Bizi doğrudan çanağa götürecekler," diye ısrar etti Nynaeve, bir gözünü saklayan korkunç, mor bir yarası olan bir dilenciyi kışkışlayarak; mavi sütleğenle boyanmış hamuru bir görüşte tanırdı. "Götüreceklerinden eminim." Elayne, çirkinlik ölçüsünde anlamlı bir tavırla burnunu çekti.

Nynaeve geçtikleri irili ufaklı, altından mavnaların sırıklarla sürüklendiği köprülerin sayısını şaşırdı. Güneş çatıların üzerinde kendi boyu kadar yükseldi, sonra iki boy yükseldi. Anan denen kadın düz çizgi üzerinde gitmemeye özen gösteriyor gibiydi –gerçekten de han bulmak için özellikle titizlenir gibiydi– ama genel olarak doğuya doğru ilerliyorlardı ve Nynaeve ırmağa yaklaşmış olmaları gerektiğini düşünürken, kahverengi gözlü kadın aniden onlara döndü.

“Dilinize dikkat edin. Ancak soru sorulduğu zaman konuşun. Beni utandırırsanız...” Son bir kez kaşlarını çattı, alçak sesle, muhtemelen hata yaptığını mırıldandı, sonra başını sallayarak takip etmelerini işaret ettikten sonra sağdaki düz çatılı eve girdi.

Büyük bir ev değildi, iki kattan oluşuyordu ve hiç balkonu yoktu. Sıvası çatlamış, pek çok yerden tuğlaları görünüyordu ve pek de hoş bir çevrede değildi. Bir yanında bir dokumacının tezgâhlarının takırtısı, diğer yanında bir boyacıdan yayılan ekşi kokular vardı. Ama kapıyı bir hizmetçi açtı. Kare çeneli, saçları grileşmeye yüz tutmuş, omuzları bir demircininkine benzeyen, çeliksi bakışları yüzündeki terle yumuşamamış birisi. Nynaeve Anan Hanım’ı izleyerek içeri girerken gülümsedi. Evde bir yerde, bir kadın yönlendiriyordu.

Kare çeneli hizmetçi Setalle Anan’ı görür görmez, tanımış gibiydi, ama tepkisi tuhaf oldu. Son derece gerçek bir saygıyla reverans yaptı, ama onu gördüğüne şaşırdığı ve burada bulunmasından kuşkulandığı açıktı. Onları içeri girerken telaş etti. Ama Nynaeve ve Elayne aynı çalkantılı duygularla selamlanmadı. Onlar bir kat yukarıdaki oturma odasına götürüldüler ve hizmetçi sert bir sesle, “Kılınızı kıpırdatmayın ve hiçbir şeye dokunmayın, yoksa gününüzü görürsünüz,” dedikten sonra ortadan kayboldu.

Nynaeve Elayne’e baktı.

“Nynaeve, bir kadının yönlendirmesi demek...” His değişti, bir an yükseldi, sonra öncekinden de düşük bir düzeye geldi. “İki kadın bile bir anlama gelmez,” diye itiraz etti Elayne, ama sesi kuşkuluydu. “O, gördüğüm en kaba hizmetçiydi.” Yüksek sırtlı, kırmızı bir sandalyeye oturdu. Bir an sonra Nynaeve de oturdu, ama sandalyenin ucuna tünemeyi tercih etti. Sinirden değil, hevesten. Kesinlikle sinirden değil.

Oda ihtişamlı değildi, ama mavi beyaz yer seramikleri parlıyordu ve açık yeşil duvarlar yeni boyanmış gibi duruyordu. Hiçbir yerde yaldız izi yoktu, elbette, ama duvar boyunca dizilmiş kırmızı sandalyeler ve seramiklerden daha koyu bir maviye sahip sayısız sehpa ince oymalarla

süslenmişti. Duvardaki desteklerinden sarkan lambalar pirinçten yapılmıştı ve parlayana dek övülmüştü. Temiz şöminenin içine her daim yeşil dallar yerleştirilmişti. Şöminenin üzerindeki raf sade taş işi değildi, oymalıydı. Oyulan figürler tuhaf bir seçim gibiydi –Ebou Dar'daki insanların On Üç Günah dediği şey; Haset'i temsil eden, gözleri yüzünü neredeyse kaplamış bir adam; Dedikodu'yu temsil eden, dili ayak bileklerine dek sarkan bir adam; Açgözlülük'ü temsil eden, hırlayan, keskin dişli, para kesesini göğsüne bastırmış bir adam vesaire– ama genelde, Nynaeve'i son derece tatmin eden bir odaydı. Bu odayı döşeyecek kadar parası olan her kimse, dış duvarları da boyatacak kadar para sahibi olmalıydı. Bunu yapmamasının tek sebebi kendini göstermek, dikkat çekmek istememesi olmalıydı.

Hizmetçi kapıyı açık bırakmıştı. Aniden koridordan gelen sesler duyuldu.

"Onları buraya getirdiğine inanamıyorum." Konuşanın sesi inanmazlık ve öfkeyle gerilmişti. "Ne kadar dikkatli davrandığımızı biliyorsun, Setalle. Bilmen gerekenden daha fazlasını biliyorsun ve kuşkusuz bunu da biliyorsun."

"Çok özür dilerim, Reanne," diye yanıt verdi Anan Hanım gergin gergin. "Sanırım düşüncesizlik ettim. Ben... hem kızların davranışlarına kefil oluyorum, hem de kendimi senin yargına teslim ediyorum."

"Elbette hayır!" Reanne'in ses tonu şokla tizleşmişti. "Demek istediğim... onları buraya getirmemeliydin, ama... Setalle, sesimi yükselttiğim için özür dilerim. Beni affettiğini söyle."

"Özür dilemek için sebebin yok, Reanne." Hancı aynı anda hem hüzünlü, hem gönülsüz konuşmayı başarmıştı. "Onları buraya getirmekle hata yaptım."

"Yo, yo, Setalle. Seninle bu şekilde konuşmamalıydım. Lütfen, beni affetmelisin. Lütfen affet."

Anan denen kadın ve Reanne Corly oturma odasına girdi ve Nynaeve şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Konuşmalara bakarak, Setalle Anan'dan daha genç birini beklemişti, ama Reanne'in saçlarındaki griler çoktu ve yüzü gülümseme çizgileri ile doluydu. Ama şimdi o çizgiler endişeliydi. Yaşlı kadın genç kadının yanında neden bu kadar alçakgönüllü davransın ve genç olan, gönülsüzlükle de olsa, neden buna izin versin, anlamıyordu Nynaeve. Işık biliyordu ya, burada gelenekler farklıydı, bazıları düşünmekten hoşlanmadığı kadar farklıydı, ama bu kadar da değil,

kuşkusuz. Elbette, köydeyken Nynaeve Kadın Kurulu'nun karşısında çok da alçakgönüllü davranmamıştı, ama bu...

Elbette Reanne yönlendirebiliyordu –Nynaeve bunu beklemişti; en azından ummuştu– ama bu gücü tahmin etmemişti. Reanne Elayne, hatta Nicola kadar bile güçlü değildi –kavrulası sefil kız!– ama örneğin Sheriam, Kwamesa ya da Kiruna ile kolayca boy ölçüşebilirdi. Bu kadar güce sahip çok fazla kadın bulunmazdı, kendisi açık arayla üstün olsa da, bu yeteneği burada bulunca şaşırmıştı. Kadın yabanilerden biri olmalıydı; Kule, hayatı boyunca çömez elbisesini çıkarmasına izin vermeyecek olsa da, böyle bir kadını elinde tutmanın bir yolunu bulurdu.

İkisi kapıdan girerken Nynaeve eteğini düzelterek doğruldu. Sinirli olduğundan değil, kesinlikle; kesinlikle değil. Ah, bu iş umduğu gibi, yolunda gitse...

Reanne'in keskin mavi gözleri, mutfağında ağıldan yeni çıkmış, çamurlu sular damlatan bir çift domuz bulmuş birinin tavrı ile süzdü ikisini. Evin içi dışarıdan daha serin olsa da, yüzünü minik bir mendille sildi. "Onlar için bir şeyler yapmamız gerekecek, sanırım," diye mırıldandı, "eğer iddia ettikleri kişilerse." Sesi şimdi bile oldukça yüksekti, ezgili ve son derece gençti. Konuşmayı bitirirken, bir sebepten hafifçe irkildi ve hancıyı yan yan süzdü. Bu Anan Hanım'ın yine gönülsüz özürlere girişmesine ve Corly Hanım'ın telaşla onları reddetmeye çalışmasına sebep oldu. Ebou Dar'da, insanlar gerçekten nazik davranırken, özürlerin havada ileri geri uçuşması bir saat alabilirdi.

Elayne de, yüzüne sabit bir gülümseme oturtarak ayağa kalkmıştı. Tek kaşını kaldırarak Nynaeve'e baktı, bir dirseğini diğer eline aldı ve bir parmağını yanağına dayadı.

Nynaeve boğazını temizledi. "Corly Hanım, adım Nynaeve al'Meara ve bu da Elayne Trakand. Bizim aradığımız..."

"Setalle sizi anlattı bana," diye sözünü kesti mavi gözlü kadın uğursuz bir tavırla. Saçlarında ne kadar gri saç olursa olsun, Nynaeve kadının taştan bir duvar kadar sert olduğunu tahmin ediyordu. "Sabırla bekle, kızım, birazdan sizinle ilgileneceğim." Mendilini yanaklarına dokundurarak Setalle'ye döndü. Sesinde, zar zor bastırdığı bir çekingenlik vardı. "Setalle, bana izin verirsen, bu kızları sorgulamalı ve..."

"Bak hele, bunca seneden sonra kim dönmüş buraya," dedi kısa, gürbüz, orta yaşlı bir kadın, başını arkadaşına sallayarak odaya dalarken. Kırmızı kemerli Ebou Dar elbisesine ve terden parlayan esmer yüzüne rağmen,

aksanı saf Cairhien aksanıydı. Aynı ölçüde terli arkadaşı koyu renk, sade kesimli tüccar elbisesi giymişti ve bir baş daha uzundu. Kadın Nynaeve'den daha yaşlı göstermiyordu. Koyu renk, çekik gözleri, güçlü bir çengel burnu, geniş bir ağzı vardı. "Bu Garenia! O..." Gürbüz kadın odada başkaları da olduğunu fark ettiğinde cümlesini yarıda bıraktı.

Reanne dua edermiş gibi ya da belki birilerine vurmak istediğinden ellerini kenetledi. "Berowin," dedi keskin bir sesle, "bir gün ayaklarının dibindeki uçurumu görmeden aşağı atlayıvereceksin."

"Özür dilerim, Ni..." Cairhienli kadın kızararak bakışlarını indirdi. Saldaealı göğsüne iğnelediği, kırmızı taşlardan oluşan çemberle oynamaya başladı.

Nynaeve Elayne'e muzaffer bir bakış fırlattı. Odaya giren iki kadın da yönlendirebiliyordu ve evde bir yerde hâlâ birileri *saidar* kullanıyordu. İki kadın daha. Berowin o kadar güçlü değildi ve Garenia Reanne'den bile güçlüydü; Lelaine ya da Romanda ile boy ölçüşebilirdi. Bunun önemi olduğundan değil, elbette, ama en az beş yönlendirebilen kadın etmişti. Elayne çenesini inatla çıkarmıştı, ama sonra içini çekti ve başını hafifçe salladı. Bazen onu herhangi bir şeye ikna etmek için inanılmaz ölçüde çaba harcamak gerekiyordu.

"Adın Garenia mı?" dedi Anan Hanım yavaşça, söz konusu kadına sorgularcasına kaşlarını çatarak. "Bir zamanlar tanıştığım birine çok benziyorsun. Zarya Alkaese."

Kara, çekik gözler şaşkınlıkla kırpıldı. Saldaealı tüccar kol yeninden dantel kenarlı bir mendil çıkararak yanaklarına dokundu. "Bu büyükannemin kız kardeşinin ismi," dedi bir an sonra. "Ona çok benzediğim söylenir. Onu gördüğünde iyi miydi? Aes Sedai olmaya gittikten sonra ailesini tamamen unuttu."

"Büyükannenin kız kardeşi." Hancı yumuşak sesle güldü. "Elbette. Onu gördüğümde iyiydi, ama bu uzun zaman önceydi. Senin şimdi olduğundan da gençtim."

Reanne onun dirseğini yakalamış, yanında duruyordu ve bu fırsattan faydalanarak araya girdi. "Setalle, gerçekten üzgünüm, ama gerçekten bize izin vermeni rica ediyorum. Seni kapıya kadar geçirmezsem beni affeder misin?"

Anan Hanım, diğer kadının onu kapıya kadar geçirememesi kendi suçuymuş gibi özür diledi ve Nynaeve ile Elayne'e son bir kez, kuşkuyla baktıktan sonra çıktı.

“Setalle!” diye nida etti Garenia, hancı gider gitmez. “O Setalle Anan mıydı? Nasıl oldu da?.. Gökyüzündeki Işık! Yetmiş sene sonra bile olsa Kule...”

“Garenia,” dedi Corly Hanım son derece keskin bir sesle. Bakışları daha da keskindi, Saldaealının yüzü kızardı. “Madem siz ikiniz buradasınız, sorgulama için gereken üç kişiyi bulduk demektir. Siz kızlar olduğunuz yerde kalacaksınız ve sessiz olacaksınız.” Bu, sonuncusu Nynaeve ve Elayne içindi. Diğer kadınlar bir köşeye toplaştılar ve yumuşak mırıltılarla konuşmaya başladılar.

Elayne Nynaeve’e yaklaştı. “Çömezken bile çömez gibi muamele edilmek hoşuma gitmiyordu. Bu komediyi daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?”

Nynaeve sessiz olması için tısladı. “Dinlemeye çalışıyorum, Elayne,” diye fısıldadı.

Güç kullanmak söz konusu değildi, elbette. Üç kadın hemen anlardı. Neyse ki engel örmediler, belki nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı ve zaman zaman sesleri işitilebilecek kadar yükseliyordu.

“...yabani olduklarını söyledi,” dedi Reanne ve diğer kadınların yüzünde şok ve tiksinti belirdi.

“O zaman onlara kapıyı göster,” dedi Berowin. “Arka kapıyı. Yabaniler!”

“Ben hâlâ bu Setalle Anan’ın kim olduğunu bilmek istiyorum,” diye araya girdi Garenia.

“Aklını eldeki meselede tutamıyorsan,” dedi Reanne ona, “belki de çiftlikte senin zaman geçirmen gerekiyordur. Alise nasıl yoğunlaşacağını çok iyi biliyor artık. Şimdi...” Sözcükler bir mırıltıya dönüştü.

Bir başka hizmetçi geldi. İnce bir kadındı ve asık suratı dışında güzeldi. Üzerinde kaba, gri, yünlü elbise ve uzun, beyaz önlük vardı. Küçük sehpalardan birine yeşil lakeli bir tepsi bırakırken, yanaklarını gizli gizli önlüğüne sildi ve mavi sırlı fincanlarla ve mavi sırlı çaydanlıkla uğraşmaya başladı. Nynaeve’in kaşları kalktı. Bu kadın da yönlendirebiliyordu, ama fazla değil. Neden hizmetçilik yapıyordu?

Garenia omzunun üzerinden baktı ve irkildi. “Derys cezayı hak edecek ne yaptı? Derys’in bir kuralı değil kırmak, çizmesi için balıkların şarkı söylemeye başlaması gerektiğini sanırdım.”

Berowin yüksek sesle burnunu çekti, ama verdiği yanıt zar zor duyulabiliyordu. “Evlenmek istedi. Bir devir ilerleyecek ve Yarım Ay

Bayramı’ndan sonraki gün Keraille ile gidecek. Bu Denal Efendi’nin işini görür.”

“Belki ikiniz de Alise’in yerine tarla çapalamak istiyorsunuzdur, ha?” dedi Reanne kuru kuru ve sesler kesildi.

Nynaeve’in içinden bir heyecan dalgası geçiyordu. Kurallar onun umurunda değildi, en azından başkalarının kuralları –başka insanlar nadiren durumu onunla aynı gözle görürdü ve dolayısıyla aptalca kurallar koyarlardı; örneğin, neden o kadın, Derys, istiyorsa evlenmesindi?– ama kurallar ve cezalar bir topluluk demekti. *Haklı* çıkmıştı. Bir şey daha. Elayne başını eğene kadar dürtükledi onu.

“Berowin kırmızı kemer takıyor,” diye fısıldadı. Bu, Ebou Dar’ın efsanevi şifacılarından bir Bilge Kadın olduğu anlamına geliyordu. Bilge Kadınların tedavi yöntemlerinin, Aes Sedailerin Şifalarından sonraki en iyi şey olduğu söylenirdi. Sözde, bunu bitkiler ve bilgiyle yapıyorlardı, ama... “Kaç Bilge Kadın gördük, Elayne? Kaçı yönlendirebiliyordu? Kaçı Ebou Darlı, hatta Altaralıydı?”

“Berowin dahil yedisi,” diye yavaşça yanıt verdi Elayne, “ve yalnızca biri buralıydı.” Hah! Diğerleri değildi açık ki. Elayne derin bir nefes aldı, ama alçak sesle devam etti. “Ama *hiçbiri* buradaki kadınlar kadar güçlü değildi.” En azından bir şekilde yanıldıklarını öne sürmüyordu; o Bilge Kadınların hepsi yetenekliydi. “Nynaeve, söylemeye çalıştığın şey Bilge Kadınların... *bütün* Bilge Kadınların?.. Bu inanılmazın da *ötesinde* olur.”

“Elayne, bu şehirde geceleri meydanları süpüren adamların bile bir loncası var! Sanırım Kadim Falan-Filan Bilge Kadın Kardeşliği’ni bulduk.”

İnatçı kadın başını iki yana salladı. “Kule seneler önce buraya yüz Aes Sedai göndermiş olurdu, Nynaeve. İki yüz. Bu tür bir şey kısa zamanda darmadağın edilirdi.”

“Belki de Kule bilmiyor,” dedi Nynaeve. “Belki lonca kendini gizliyor ve Kule onların zahmete değmediğini düşünüyor. Aes Sedai değilsen yönlendirmeni yasaklayan bir kanun yok, yalnızca Aes Sedai olduğunu iddia etmeyi ya da Güç’ü yanlış kullanmayı yasaklayan kanunlar var. Ya da Aes Sedailerin itibarını düşürmeye karşı.” Bu, birileri sizi Aes Sedai sanırsa, gerçek Aes Sedaileri kötü ışık altında gösterebilecek her şey demekti, ki Nynaeve’e göre fazla ileri gitmiş bir kuraldı. Ama asıl sorun, buna kendisinin de inanmamasıydı. Kule her şeyi biliyor gibiydi ve yönlendirebilen kadınlardan oluşan bir topluluğu kesinlikle dağıtırlardı. Ama bir açıklaması olmalıydı...

Gerçek Kaynak'a kucak açıldığının ancak farkındaydı, ama aniden çok farkında oldu. Bir Hava akışı örgüsünün tam ensesinden yakalar, ayak parmaklarının uçlarında odada koştururken Nynaeve'in ağzı açık kaldı. Elayne, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle, hemen yanında koşturuyordu. En kötüsü de, ikisine de kalkan konulmuş olmasıydı.

Kısa koşuları, Corlu Hanım ve diğer ikisinin önünde, topuklarının üzerine basmalarına izin verildiğinde sona erdi. Üç kadın duvarın dibindeki kırmızı sandalyelere oturmuşlardı ve *saidar* parıltısına sarınmışlardı.

"Size sessiz olmanız söylendi," dedi Reanne sertçe. "Size yardım etmeye karar verirsek, beklediğimiz itaatkârlığın Beyaz Kule'ninkinden daha az olmadığını göreceksiniz." Beyaz Kule'den bahsederken sesine bir saygı tınısı gelmişti. "Bize böyle uygunsuz bir şekilde gelmeseniz size daha nazik davranacağımızı söyleyeyim." Nynaeve'in örgüsünü kavrayan akış kayboldu. Elayne serbest bırakıldığında başını öfkeyle kaldırdı.

Nynaeve ona konan kalkanı Berowin'in tuttuğunu fark edince şaşkınlığı alev alev bir öfkeye dönüştü. Tanıdığı çoğu Aes Sedai Berowin'den daha güçlüydü; hemen hemen hepsi. Kendini toplayarak Kaynak'a uzanmaya çalıştı. Örgülerin parçalanmasını bekliyordu. En azından bu kadınlara onun... Örgüler... gerildi. Şişman Cairhienli gülümsedi ve Nynaeve'in yüzü karardı. Kalkan gerildi, gerildi, top gibi kabardı. Kırılmadı. İmkânsızdı. Onu hazırlıksız yakalayan herkes Kaynak'la arasına kalkan koyabilirdi elbette ve daha zayıf biri örülmüş bir kalkanı koruyabilirdi, ama *bu* kadar zayıf biri değil. Ve bir kalkan, kırılmadan bu kadar esnemezdi. İmkânsızdı!

"Bunu sürdürürsen damarlarını çatlatabilirsin," dedi Berowin, neredeyse arkadaşça. "Biz haddimizi aşmamaya çalışırız, ama zamanla yetenekler bileniyor ve bu benim için neredeyse bir Yeti oldu. Terkedilmişlerden birini bile tutabilirim."

Nynaeve kaşlarını çatarak zorlamayı bıraktı. Bekleyebilirdi. Başka seçeneği olmadığına göre, bekleyecekti.

Derys tepsiyi taşıyarak yaklaştı ve koyu bir çayla dolu fincanları dağıttı. Sandalyelerde oturan üç kadına. Nynaeve ve Elayne'e bakmadı bile. Sonra mükemmel bir şekilde reverans yaptı ve sehpanın yanına döndü.

"Üzüm çayı içiyor olabilirdik, Nynaeve," dedi Elayne ve öyle bir bakış fırlattı ki Nynaeve'in içinden gerilemek geçti. Belki de fazla uzun beklememek en iyisi olacaktı.

"Sessiz ol, kızım." Corly Hanım'ın sesi sakin olabilirdi, ama mendilini yüzüne öfkeyle dokunduruyordu. "Aldığımız, sizinle ilgili rapor, ikinizin de

cüretkâr ve kavgacı olduğunuzu, erkek peşinde koştuğunuzu ve yalan söylediğinizi söylüyor. Ben buna basit talimatlara bile uyamadığınızı ekleyebilirim. Bizden yardım istiyorsanız, bütün bunlar değişecek. Tamamı. Bu son derece uygunsuz. Sizinle konuşmaya razı olduğumuz için minnet duymalısınız."

"Sizin yardımınızı istiyoruz," dedi Nynaeve. Elayne'in öyle dik dik bakmayı bırakmasını diledi. Corly denen kadının sert bakışlarından bile kötüydü. Eh, en azından aynı ölçüde kötü. "Bir *ter'angreal*'i bulmaya ümitsizce ihtiyaç duyuyoruz..."

Reanne Corly, Nynaeve orada sessizce duruyormuş gibi devam etti. "Normalde bize getirilen kızları önceden tanıyor oluruz, ama söylediğiniz kişiler olduğunuzdan emin olmalıyız. Bir çömez Kule Kütüphanesi'ne açılan kapıların kaçını ve hangilerini kullanabilir?" Çayından bir yudum alarak bekledi.

"İki." Sözcük Elayne'in ağzından zehir gibi çıktı. "Bir Aes Sedai tarafından gönderildiğinde, doğu taraftaki ana kapıyı. Kendi başına gittiğinde, güneybatı köşesindeki, Çömez Kapısı adı verilen küçük kapıyı. Bunu daha ne kadar sürdüreceğiz, Nynaeve?"

Elayne'in kalkanını tutan Garenia ince bir Hava akışı yönlendirdi. Hem de hiç nazikçe olmayan bir şekilde. Elayne titredi, sonra bir kez daha. Nynaeve, Elayne'in eteğini kavramamasına şaşarak irkildi. "Bir gereklilik de, görgü kurallarına uymaktır," diye mırıldandı Garenia alayla, fincanının içine.

"Bu doğru yanıt," dedi Corly Hanım, başka hiçbir şey olmamış gibi. Ama çayının üzerinden Saldaealı kadına kısa bir bakış fırlattı. "Şimdi, Su Bahçesi'nde kaç köprü vardır?"

"Üç," diye terslendi Nynaeve, daha çok, bildiği için. Çömez olmadığı için kütüphane sorusunu bilmiyordu. "Bilmemiz gereken..." Berowin Hava yönlendirecek durumda değildi, ama Corly Hanım bunu yapabilirdi ve yaptı da. Nynaeve yüzünü zar zor sakin tutarak ellerini eteklerinin içine sokarak yumruk yaptı. Elayne ona küçük, soğuk bir gülümseme ile baktı. Soğuk, ama tatmin dolu.

Bir düzine daha soru soruldu. Çömez kısmında kaç kat olduğundan –on iki– bir çömezin hangi koşullar altında Kule Salonu'na alındığına –mesaj taşımak için ya da suç işlediği için Kule'den atılmak için; başka koşul yoktu– kadar ve Nynaeve araya iki kelimeden fazlasını sokamadı ve o iki sefer de Corly denen korkunç kadın tarafından sessizlikle yanıtlandı.

Nynaeve Salon'da bir çömez gibi hissetmeye başlamıştı; onların da konuşmasına izin verilmezdi. Bildiği pek az yanıttan biri de buydu, ama neyse ki onun bilmediği sorulara Elayne hemen yanıt veriyordu. Kabuledilmişler hakkında soru sorsalar Nynaeve daha iyi yanıt verebilirdi, en azından birazcık daha iyi, ama üç kadını bir çömezin bilmesi gereken şeyler ilgilendiriyordu. Nynaeve Elayne'in yanıt vermeye gönüllü olmasından memnundu, ama Elayne'in solgun yanaklarına ve kaldırdığı çenesine bakarak, bu da fazla sürmezdi.

"Sanırım Nynaeve gerçekten orada bulunmuş," dedi Reanne sonunda, diğer iki kadınla bakışarak. "Eğer Elayne ona öğretmişse, bence daha iyi bir iş çıkarabilirdi. Bazı insanlar daima sisler içinde yaşar." Garenia burnunu çekti, sonra yavaşça başını salladı. Berowin'in baş sallaması, Nynaeve'in hoşuna gitmeyecek kadar çabuk geldi.

"Lütfen," dedi nazikçe. Kim ne derse desin, bir sebep olduğunda nazik davranabilirdi. "Gerçekten de, Deniz Halkı'nın Rüzgârlar Çanağı dediği bir *ter'angreal*'i bulmamız gerek. Rahad'da bir yerde, eski, tozlu bir depoda ve sizin loncanızın, Heyetinizin onun nerede olduğunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Lütfen bize yardım edin." Aniden taşlaşan üç yüz baktı ona.

"*Lonca* falan yok," dedi Corly Hanım soğuk bir sesle, "yalnızca Beyaz Kule'de yer bulamamış birkaç dost var..." Yine aynı saygılı tını duyulmuştu. "...ve zaman zaman, ihtiyaç duyulan yere el uzatma aptallığını gösteren birkaç dost. Bizim *ter'angreal, angreal* ve *sa'angreal*'lerle işimiz olmaz. Biz Aes Sedai değiliz." "Aes Sedai" sözcüğünü de saygıyla söylemişti. "Her durumda, soru sormak için burada değilsiniz. Ne kadar ileri gittiğinizi görmemiz için başka sorularımız var, bundan sonra kırsal alana gönderileceksiniz ve bir dostun gözetimi altına bırakılacaksınız. Biz ne yapacağımıza karar verene kadar o sizi barındıracak. Biz, Aes Sedailerin sizi aramadığından emin olana kadar. Gözlerinizi açarsanız, önünüzde yeni bir yaşam, yeni bir fırsat var. Kule'de sizi engelleyen her ne ise, burada geçerli değil. Ne beceri eksikliği, ne korku, ne de başka bir şey. Kimse sizi öğrenemeyeceğiniz bir şeyi öğrenmeniz, yapamayacağınız bir şeyi yapmanız için zorlamayacak. Olduğunuz halinizle yeterlisiniz. Şimdi."

"Yeter," dedi Elayne, buz gibi bir sesle. "Bu kadarı *yeter,* Nynaeve. Yoksa o kırsal alanda, ne kadar gerekirse beklemeyi mi düşünüyorsun? Aradığımız şey onlarda *değil,* Nynaeve." Büyük Yılan yüzüğünü kesesinden çıkardı ve parmağına taktı. Oturan kadınlara nasıl baktığına bakarak, kalkan konulmuş olduğuna kimse inanmazdı. O saf sabırdan

yapılmış bir kraliçeydi. Saçının son teline dek Aes Sedai'ydi. "Ben Elayne Trakand, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı. Andor'un Kız-Veliahtı ve Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai. Beni hemen bırakmanızı *talep ediyorum.*" Nynaeve inledi.

Garenia tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Berowin'in gözleri dehşetle irileşti. Reanne Corly başını hüzünle iki yana salladı, ama konuştuğu zaman sesi demir gibiydi. "Setalle'nin, özellikle bu yalan konusunda fikrini değiştirdiğini umuyordum. Gurur içinde Beyaz Kule'ye doğru yola çıkmanın ve sonra kendini başarısızlık içinde eve dönerken bulmanın ne kadar zor olduğunu bilirim. Ama bu, şaka olarak bile, asla söylenmez!"

"Ben şaka yapmıyorum," dedi Elayne hafif bir sesle. Kar gibi hafif bir sesle.

Garenia kaşlarını çatarak öne eğildi. Bir hava akışı oluşmaya başlamışken Corly Hanım elini kaldırdı. "Ya sen, Nynaeve? Sen de bu... delilikte ısrar ediyor musun?"

Nynaeve ciğerlerini doldurdu. Bu kadınlar çanağın nerede olduğunu biliyor olmalılardı; biliyor olmalılardı!

"Nynaeve!" dedi Elayne aksi aksi. Kaçmayı başarsalar bile bunu unutmasına izin vermeyecekti. Elayne'in, en ufak yanlış adımı kullanarak insanın ayaklarını yerden kesebilmek gibi bir yaklaşımı vardı.

"Ben Sarı Ajah'tan bir Aes Sedai'yim," dedi Nynaeve bitkinlik içinde. "Gerçek Amyrlin, Egwene al'Vere, Salidar'da bizi şala terfi ettirdi. O da Elayne'den büyük değil; işitmiş olmalısınız." O üç sert yüzde en ufak değişiklik olmadı. "Rüzgârlar Çanağı'nı bulmamız için bizi o gönderdi. Onunla hava durumunu düzeltebiliriz." Hiç değişiklik olmadı. Nynaeve öfkesini bastırmaya çalıştı; gerçekten çalıştı. Ama öfkesi, elinde olmadan kabardı. "Bunu siz de istemelisiniz! Çevrenize bir bakın! Karanlık Varlık dünyayı boğuyor! Çanağın nerede olduğuna dair en ufak fikriniz varsa, bize söyleyin!"

Corly Hanım Derys'e işaret etti. Derys geldi ve Nynaeve ile Elayne'e iri iri gözlerle, korkuyla bakarak fincanları aldı. Sonra koşturarak uzaklaştı, aslında odadan çıktı. Üç kadın yavaşça doğruldular ve hüküm veren sert yargıçlar gibi durdular.

"Korkarım yardımımızı kabul etmeyeceksiniz," dedi Corly Hanım soğuk soğuk. "Bütün bu görüşme beni üzüyor." Kesesine uzanarak üç gümüş marka çıkardı ve Nynaeve'in eline tutuşturdu. Üç tane de Elayne'in eline. "Bu sizi bir süre idare eder. Üzerinizdeki elbiseler için de, ödediğiniz

kadar olmasa da, biraz para alabilirsiniz, sanırım. Yolculuk için uygun elbiseler değil. Yarın gün doğumunda, Ebou Dar'dan gitmiş olacaksınız."

"Biz hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Nynaeve ona. "Lütfen, eğer çanağın..." Sessiz kalsa da fark etmezdi. Ölçülü sözcükler akmaya devam etti.

"Yarın gün doğumunda tariflerinizi yaymaya başlayacağız ve Tarasin Sarayı'ndaki Aes Sedailerin kulağına gitmesini sağlayacağız. Gün doğumundan sonra görülürseniz, Aes Sedailerin nerede olduğunuzu öğrenmesini sağlayacağız. Beyazpelerinlerin de. O zaman size kalan seçenekler kaçmak, Aes Sedailere teslim olmak ya da ölmek olacak. Gidin ve dönmeyin. Bu iğrenç, tehlikeli oyunu bırakırsanız uzun bir ömür sürebilirsiniz. Sizinle işimiz bitti. Berowin, onları geçir, lütfen." Aralarından geçerek, arkasına bakmadan kapıya gitti.

Nynaeve surat asarak ön kapıya götürülmesine izin verdi. Mücadele etmek, kaldırılıp sokağa atılmaktan başka işe yaramayacaktı, ama pes etmek hoşuna gitmiyordu. Işık, gitmiyordu! Elayne, çıkmak ve bu işe bir son vermek için buz gibi bir kararlılık saçarak yürüdü.

Küçük antrede Nynaeve bir kez daha denemeye karar verdi. "Lütfen, Garenia, Berowin, en ufak bir ipucu varsa, bize söyleyin. Herhangi bir ipucu. Bunun ne kadar önemli olduğunu görüyor olmalısınız. Görüyor olmalısınız!"

"En kör olanlar, gözlerini kapatanlardır," diye alıntı yaptı Elayne, pek de alçak denemeyecek bir sesle.

Berowin duraksadı, ama Garenia değil. Yüzünü Nynaeve'inkine uzattı. "Bizi aptal mı sanıyorsun, kızım? Sana şunu söyleyeyim. Benim istediğim olsa, siz ne derseniz deyin çiftliğe sepetlenmiş olurdunuz. Alise'in gözetimi altında birkaç ay geçirdikten sonra, dilinizi tutmayı ve sizin üzerine tükürdüğünüz yardımımız için minnet duymayı öğrenirdiniz." Nynaeve kadının burnuna vurmayı düşündü; yumruğunu kullanmak için *saidar*'a ihtiyacı yoktu.

"Garenia," dedi Berowin keskin bir sesle. "Özür dile! Biz kimseyi isteği dışında tutmuyoruz ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Hemen özür dile!"

Tuhaftır, Aes Sedai olsa en güçlü kadınlardan biri olacak Garenia, en güçsüzlerden biri olacak Berowin'e yan yan baktı ve kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı Garenia Nynaeve'e. "Zaman zaman öfkeme hâkim olamıyorum ve söylemeye hakkım olmayan şeyler söylüyorum.

Alçakgönüllülükle özür dilerim.” Berowin’e yan yan bir kez daha baktı. Berowin başını salladı ve Garenia rahat bir nefes aldı.

Nynaeve hâlâ ağzı bir karış açık dururken kalkanlar salıverildi. Nynaeve ve Elayne sokağa itildi ve kapı arkalarından çarpılarak kapandı.

24
Kandaş

İnanılmaz, diye düşündü Reanne, iki yabancı kızın tüccarların, dilencilerin ve tahtırevanların arasında sokakta uzaklaşmasını pencereden izlerken. İkili çıkarılır çıkarılmaz toplantı odasına dönmüştü. O iki kız hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Mantıksız iddialarını ısrarla sürdürmeleri, kafasını karıştıran şeylerden yalnızca bir tanesiydi.

"Terlemiyorlardı," diye fısıldadı Berowin yanı başından.

"Öyle mi?" Söz vermiş olmasa, bir saat içinde Tarasin Sarayı'na haber uçururdu. Ve tehlikeli olmasa. Midesinde korku kaynıyordu, Kabuledilmiş sınavından geçerken, kemerlerin birinden geçtikten sonra onu ele geçiren aynı panik duygusu. Sonraki seneler boyunca, korkunun onu boğmaya başladığı her seferinde yaptığı gibi, bir kez daha hâkim oldu ona; aslında, çığlık ata ata kaçmasına sebep olacak korkunun, ondan kurtulması için hiçbir şans bırakmadığının farkında değildi. O kızların deliliği bırakmaları için dua ediyordu. Bırakmazlarsa, Ebou Dar'dan çok uzakta yakalanmaları için, kızların sessiz kalmaları ya da onları yakalayanların onlara inanmaması için dua ediyordu. Önlemler alınması gerekecekti, senelerdir kullanılmayan güvencelere başvurulması gerekecekti. Aes Sedailerin gücünün hemen hemen her şeye yettiğini bilmek fark yaratmıyordu ama. Bunu iliklerinde biliyordu.

"Nine, yaşça büyük olanın gerçekten?.. Yönlendirdik ve..."

Berowin perişan halde sustu, ama Reanne'in düşünmeye ihtiyacı yoktu, daha genç olanı hesaba katmasa bile. Neden herhangi bir Aes Sedai olduğundan daha düşük, çok daha düşük görünmeye çalışacaktı ki? Dahası, gerçek Aes Sedailer orada uysal uysal durmaz, hepsini dizlerinin üzerine çökertip, af dileyecek hale getirirlerdi.

“Aes Sedailerin önünde yönlendirmedik,” dedi kararlılıkla. “Hiçbir kuralı bozmadık.” O kurallar, başka herkes kadar onun için de geçerliydi; ilk kural hepsinin bir olduğuydu, bir süreliğine yükselmiş olanlar bile. Yükselmiş olanlar sonunda inecekse, aksi nasıl mümkün olabilirdi? Ancak değişim ve hareket sayesinde gizli kalabiliyorlardı.

“Ama söylentilerden bazıları bir kızın Amyrlin olduğunu söylüyor gerçekten, Nine. Ve o biliyordu...”

“Asiler.” Reanne bu sözcüğe, hissettiği öfkeli inanmazlığın tamamını yüklemişti. Herhangi birinin Beyaz Kule’ye isyan etme *cüretini* göstermesi! İnanılmaz hikâyelerin bu şekilde herhangi birine yapılması tuhaf değildi.

“Ya Logain, Kızıl Ajah?” diye sordu Garenia ve Reanne bakışlarını kadına dikti. Garenia bir fincan çay daha alıp gelmişti ve meydan okurcasına yudumlamayı başarıyordu.

“Gerçek ne olursa olsun, Garenia, Aes Sedailerin yapmış olabileceği herhangi bir şeyi eleştirmek bize düşmez.” Reanne’in ağzı gerildi. Bu, asilere karşı duygularını pek ifade edemiyordu, ama herhangi bir Aes Sedai nasıl böyle bir şey yapardı?

Ama Saldaealı kadın onayla başını eğdi. Belki ağzının asık suratlı bükülüşünü de saklamak istemişti. Reanne içini çekti. Kendisi Yeşil Ajah olma hayalinden uzun, çok uzun zaman önce vazgeçmişti, ama Berowin gibi, kendi kendilerine sorarsanız gizliden gizliye, bir gün Beyaz Kule’ye dönüp Aes Sedai olabileceklerine inananlar vardı. Bir de Garenia gibi, dileklerini saklamakta aynı ölçüde başarısız olanlar vardı, ama o dilekler on kat daha yasaktı. Yabanileri bile kabul edebilirlerdi aslında, hatta öğretilebilecek kızları aramaya çıkabilirlerdi!

Garenia’nın işi bitmemişti; o hep disiplinin kıyısında dolanır, sık sık da ihlal ederdi. “Ya bu Setalle Anan denen kadın? O kızlar Heyet’i biliyor. Anan denen kadın onlara söylemiş olmalı, ama o nereden biliyor...” Başkaları olsa fazla gösterişli olduğunu düşünecekleri bir şekilde ürperdi, ama Garenia duygularını saklayabilen bir kadın olmamıştı asla. Saklaması gereken zamanlarda bile. “Bizden ona kim bahsettiyse bulunmalı ve ihaneti cezalandırılmalı. Kadın bir hancı. Diline hâkim olması öğretilmeli!” Berowin, gözleri şokla iri iri açılarak inledi ve sandalyeye öyle hızla çöktü ki neredeyse sekecekti.

“Onun kim olduğunu unutma, Garenia,” dedi Reanne keskin bir sesle. “Setalle bizi ele vermiş olsaydı sürüne sürüne Tar Valon’a giderdik ve yol boyunca af diler dururduk.” Ebou Dar’a ilk geldiğinde, Beyaz Kule’ye

sürüne sürüne dönen bir kadının hikâyesini duymuştu ve o zamandan bu yana Aes Sedailer hakkında gördüğü hiçbir şey o hikâyeyi sorgulamasına sebep olmamıştı. “Bildiği birkaç sırrı, minnetinden sakladı ve minnetinin solduğundan kuşkuluyum. Kandaşlar ona yardım etmese ilk çocuğunu doğururken ölürdü. Bildikleri dikkatsiz dillerden geliyor, onun işitmeyeceğini sanarak konuşanlardan ve o dillerin sahipleri yirmiden fazla sene önce cezalandırıldı.” Yine de, Setalle’den daha ağzı sıkı davranmasını istemenin bir yolu olduğunu diliyordu. O kızların önünde bu kadar dikkatsizce konuşmamalıydı.

Kadın yine başını eğdi, ama ağzında inatçı bir ifade vardı. Garenia’nın en azından bu devirin bir kısmını inzivada geçireceğine karar verdi Reanne ve o inatçı ağzı için bir şeyler yapılması talimatları da verilecekti. Alise’in bir kadının inatçılığın işe yaramadığına karar vermesini sağlaması bir haftadan fazla sürmüyordu.

Ama bunu Garenia’ya bildiremeden Derys’in kapıda diz kırdığını ve Sarainya Vostovan’ın geldiğini bildirdiğini gördü. Her zamanki gibi, Reanne içeri almasını söyleyemeden Sarainya içeri girdi. Bazı açılardan, bu çarpıcı, düzgün hatlı kadının yanında, bütün kurallara harfiyen uyuyor olmasına rağmen Garenia esnek kalıyordu. Reanne, seçim şansı olsa kadının saçlarını örmeyi ve çan takmayı tercih edeceğinden emindi. Ama diğer yandan, seçim şansı olsa kadın kemerle bir devir bile hizmet görmezdi.

Sarainya kapıda diz kırdı elbette ve Reanne’in önünde başını eğerek diz çöktü, ama üzerinden elli sene geçmiş olmasına rağmen, kadın Arafel’e, evine dönmüş olsa büyük bir güce sahip olacağını unutamamıştı. Diz kırmak ve kalanların tamamı bir kabullenmeydi. O buğulu, kuvvetli sesle konuştuğu zaman, kadının durumu kendine yedirmeyi başarıp başarmayacağı ve Garenia sorunu Reanne’in aklından uçtu, gitti.

“Callie öldü, Nine. Gırtlağı kesildi. Çoraplarına dek soyulmuş görünüyor, ama Sumeko onu öldüren şeyin Tek Güç olduğunu söylüyor.”

“Bu imkânsız!” diye patladı Berowin. “Hiçbir Kandaş böyle bir şey yapmaz!”

“Bir Aes Sedai?” dedi Garenia, bu sefer tereddütle. “Ama nasıl? Üç Yemin. Sumeko yanılmış olmalı.”

Reanne susmaları için elini kaldırdı. Sumeko asla yanılmazdı, bu alanda değil. Şal için sınanırken tamamen yıkılmasa Sarı Ajah olacaktı ve yasal olmasına rağmen, sayısız cezaya rağmen, kimse bakmazken öğrenebildiği

kadar çok öğrenmişti. Bunu hiçbir Aes Sedai yapmazdı, elbette, hiçbir Kandaş da yapmazdı, ama... Onca ısrarları ile, bilmemeleri gereken şeyleri bilen o kızlar. Bunca zamandır ayakta olan, sayısız kadının imdadına koşan Heyet, yok edilmek üzereydi.

"Yapılması gereken şu," dedi onlara. Midesi korkuyla çırpınmaya başladı, ama bu sefer fark etmedi bile.

Nynaeve öfke içinde küçük evden çıktı. İnanılmazdı! O kadınların bir loncası vardı; olduğunu biliyordu! Ne derlerse desinler, çanağın nerede olduğunu bildiklerinden de emindi. Söyletmek için ne gerekirse yapmaya razıydı. Birkaç saat uysallık numarası yapmak, Işık bilir kaç gün boyunca Mat Cauthon'a tahammül etmekten çok daha kolay olurdu.

Diledikleri kadar yumuşak başlı olabilirdim, diye düşündü sinirle. *Eski bir terlik kadar esnek olduğumu sanırlardı! Hatta...* Bu yalandı ve bunu hatırlaması için pis bir tadın anısı gerekmiyordu. Yarım şansı olsa, o kadınların her birini, öğrenmek istediği şeyi öğrenene kadar sarsardı. Onlara Aes Sedai'nin ne olduğunu gösterir, ciyaklamalarını seyrederdi!

Yan yan Elayne'e kaşlarını çattı. Elayne düşüncelere dalmış gibiydi. Nynaeve onun ne düşündüğünü bilmiyor olmayı diledi. Boşa harcanmış bir sabah. Tamamen küçük düşmelerine ramak kalması. Nynaeve yanılmaktan hoşlanmazdı. Yanıldığını itiraf etmeye alışmamıştı henüz. Ve şimdi Elayne'den özür dilemesi gerekecekti. Özür dilemekten *gerçekten* nefret ediyordu. Eh, dairelerine döndüklerinde yeterince kötü olacaktı zaten. Birgitte ile Aviendha'nın hâlâ dışarıda olacaklarını umuyordu. Sokakta, yanlarından kimin gelip geçtiği bilinmezken yapacak değildi. Güneş, yukarıda çığlıklar atan deniz kuşu bulutlarına kadar yükselmiş olmasa da, sokaklar kalabalıktı.

Onca dönemeçten sonra yollarını bulmaları kolay olmadı. Nynaeve yarım düzine kez yol sormak zorunda kaldı ve bu sırada Elayne başka yöne bakarak aldırmazmış gibi davrandı. Köprülerin üzerinden geçer, arabaların çevresinden dolanır, kalabalığın içinde hızla ilerleyen tahtırevanların yolundan kaçarken Elayne'in bir şey söylemesini diledi. Nynaeve nasıl hınç beslenir bilirdi ve sessizlik ne kadar uzun sürerse, konuştuğu zaman o kadar kötü olurdu. Bu yüzden Elayne konuşmadan ne kadar uzun süre yürürse, dairelerine döndüklerinde neler olacağına dair kafasında beliren imgeler o kadar karanlık oluyordu. Bu onu öfkelendiriyordu. Kendi kendine bile olsa, yanıldığını itiraf etmişti. Elayne'in ona bu şekilde acı çektirmeye hakkı

yoktu. Yüzüne öyle bir bakış oturttu ki, yüzüklerini fark etmeyen insanlar bile epey uzaklarından geçmeye başladılar. Fark edenler ise, o sokaktan uzaklaşmak için acil bir sebep buluyorlardı. Tahtırevan taşıyanlar bile çevrelerinden dolanıyordu.

“Reanne ne kadar yaşlı geldi sana?” diye sordu Elayne aniden. Nynaeve neredeyse yerinde sıçrayacaktı. Mol Hara’ya varmak üzereydiler.

“Elli. Belki altmış. Ne fark eder ki?” İşitecek kadar yakında biri olup olmadığını görmek için kalabalık üzerinde göz gezdirdi. Limon denen ekşi, küçük bir meyve dolu tepsiyle yanlarından geçen bir sokak satıcısı, Nynaeve’in bakışları bir anlığına ona takıldığında bağırışını yarıda kesmeye çalıştı ve sonuçta öksürerek, boğulur gibi sesler çıkararak iki büklüm oldu. Nynaeve burnunu çekti. Kadın, keselerini çalmayı düşünmemişse bile, muhtemelen kulak misafiri oluyordu. “Onlar bir lonca Elayne ve çanağın nerede olduğunu biliyorlar. Bildiklerini biliyorum.” Söylemeye niyetlendiği şey bu değildi. Elayne’i bu işe sürüklediği için şimdi özür dilerse, o kadar kötü olmazdı belki.

“Öyledir herhalde,” dedi Elayne dalgın dalgın. “Sanırım biliyorlardır. Nasıl bu kadar yaşlanmış olabilir?”

Nynaeve sokağın ortasında kalakaldı. Onca tanışmadan sonra, onları dışarı attırdıktan sonra, şimdi *sanırım* mı olmuştu? “Eh, *bana* göre bizler gibi, günbegün yaşlanmıştır. Elayne, inandıysan, kim olduğunu neden Kule’deki Rhiannon gibi ilan ettin?” O hikâyeden hoşlanıyordu aslında; hikâyeye göre, Kraliçe Rhiannon onun almayı istemediği türden bir yanıt almıştı.

Onca eğitimine rağmen, Elayne soruyu anlamamış göründü. Perdeli, yeşil araba gürleyerek geçerken Nynaeve’i kenara çekti –sokak burada o kadar geniş değildi. Bir terzi dükkânının önüne gittiler. Dükkânın geniş kapısından, yarı dikilmiş elbiseler giydirilmiş bir sürü manken görünüyordu.

“Bize hiçbir şey söylemeyeceklerdi, Nynaeve, sen dizlerinin üzerine çöküp yalvarsan bile söylemeyeceklerdi.” Nynaeve kızgınlıkla ağzını açtı, ama sonra kapattı. Yalvaracağını söylememişti. Hem neden yalnız o yalvaracaktı ki? Mat Cauthon yerine herhangi bir kadını tercih ederdi. Ama Elayne’in burnuna sinek kaçmıştı ve dikkatinin dağılmasına izin vermeyi reddediyordu. “Nynaeve, başka herkes gibi yavaşlamış olmalı. Elli altmış yaşında göründüğüne göre gerçekten kaç yaşındadır?”

“Sen neden bahsediyorsun?” Nynaeve düşünmeden dükkânın yerini aklına yazdı; terzinin işçiliği oldukça iyi görünüyordu, daha yakından incelenmeyi hak ediyordu. “Muhtemelen ancak gerçekten zorunlu olduğu zaman yönlendiriyordur. Aes Sedai sanılmaktan korkuyordur. Hem, yüzünün o kadar pürüzsüz olmasını istemezdi.”

“Sınıfta derslerini hiç dinlemedin, değil mi?” diye mırıldandı Elayne. Tombul terzinin kapıda gülümsediğini gördü ve Nynaeve’i binanın köşesine doğru çekti. Terzinin kendi elbisesine işlediği dantellerin miktarına ve teşhir ettiği iç etekliğin üzerine dökülenlere bakılırsa, Nynaeve’in herhangi bir şey ısmarlaması ihtimaline karşı dikkat etmek gerekliydi. “Giysileri bir anlığına unut, Nynaeve. Hatırladığın en yaşlı Kabuledilmiş kim?”

Nynaeve Elayne’e dümdüz bir bakışlar baktı. Kadın, başka hiçbir şey düşünmezmiş gibi konuşmuştu! Üstelik Nynaeve derslerini dinlemişti. Bazen. “Elin Warrel, sanırım. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ediyorum.” Elbette, terzinin kendi elbisesi, terbiyeli bir yaka ve çok daha az dantelle güzel görünürdü. Yeşil ipekle. Lan yeşili severdi, ama Nynaeve elbiselerini onun için seçecek değildi, elbette. Lan maviden de hoşlanırdı.

Elayne öyle bir kahkaha attı ki Nynaeve yüksek sesle mi düşündüğünü merak etti. Şiddetle kızararak açıklamaya çalıştı –açıklayabileceğinden emindi; Bel Tine gelene kadar bitirirdi açıklamasını– ama diğer kadın konuşma fırsatı tanımadı ona. “Sen Kule’ye gelmeden hemen önce Elin’in kardeşi Kule’ye, onu ziyarete geldi, Nynaeve. *Küçük* kardeşi. Kadının saçlarında *griler* vardı. Eh, bir miktar. *Kırkının* üzerinde olmalı, Nynaeve.”

Elin Warrel kırkının üzerinde miydi? Ama!.. “Sen ne diyorsun, Elayne?”

Dinleyecek kadar yakında kimse yoktu ve umudunu yitirmemiş olan terzi dışında kimse bakmıyordu onlara, ama Elayne yine de sesini alçalttı. “*Yavaşlıyoruz,* Nynaeve. Yirmi ile yirmi beş yaş arasında, daha yavaş yaşlanmaya başlıyoruz. Ne kadar yavaşladığın gücüne bağlı, ama ne zaman yavaşladığın değil. Yönlendirebilen her kadın yavaşlıyor. Takima, yaşı belirsiz görünmenin başlangıcı olduğunu söyledi, ama şalı *en az* bir iki sene, hatta beş ya da daha fazla sene takana kadar buna ulaşan olduğunu sanmıyorum. Bir düşün. Saçlarında gri olan her Aes Sedai’nin *yaşlı* olduğunu *bilirsin.* O zaman, Reanne yavaşladıysa, ki yavaşlamış olmalı, kaç yaşındadır?”

Reanne’in kaç yaşında olduğu Nynaeve’in umurunda değildi. O ağlamak istiyordu. Kimsenin yaşına inanmamasına şaşmamak gerekirdi.

Köydeki Kadın Kurulu'nun, tam olarak güvenilmesi imkânsız biriymiş gibi devamlı yaptıklarını izleyip durmalarını açıklıyordu. Bir Aes Sedai'nin yaşı belirsiz yüzüne ulaşmak iyiydi, güzeldi, ama saçları grileşene kadar kaç zaman geçecekti?

Gözlerini kırpıştırarak, öfkeyle döndü. Ve bir şey kafasına çarpıp sekti. Sendeleyerek, hayretler içinde Elayne'e döndü. Neden vurmuştu ki? Ama Elayne yere yığılmıştı. Gözleri kapalıydı ve şakağında pis, mor bir yumru büyüyordu. Nynaeve sersem sersem dizleri üzerine çöktü ve arkadaşını kollarına aldı.

"Arkadaşın hastalanmış olmalı," dedi uzun burunlu bir kadın, yanlarında diz çökerek. Ebou Dar standartlarına göre bile çok fazla göğüs teşhir eden sarı elbisesinin kirlenmesine aldırmamıştı. "Yardım edeyim."

İşlemeli, ipek yelekli, uzun boylu, yakışıklı ve yapış yapış bir gülümsemesi olan bir adam eğilip Nynaeve'in omuzlarını tuttu. "Gelin, bir arabam var. Sizi döşeme taşlarından daha rahat bir yere götürelim."

"Gidin buradan," dedi Nynaeve onlara nazikçe. "Sizin yardımınıza ihtiyacımız yok."

Ama adam onu ayağa kaldırmaya, kırmızı arabasına doğru sürüklemeye çalıştı. Arabanın içinde, şaşkın görünüşlü, mavi elbiseli bir kadın hararetle çağırıyordu onları. Uzun burunlu kadın yardım önerisi için adama teşekkür ederek, arabanın iyi bir fikir gibi göründüğü konusunda gevezelik ederek Elayne'i kaldırmaya çalıştı. Bir seyirci kalabalığı hiç yoktan belirmiş, yarım halka oluşturmuş gibiydi. Kadınlar sıcaktan bayılmak konusunda, duygudaş yorumlar mırıldanıyor, adamlar hanımları arabaya taşımayı öneriyordu. Son derece cüretkâr görünümlü, sıska bir adam, herkesin burnunun dibinde Nynaeve'in kesesine uzandı.

Nynaeve'in başı, *saidar*'a sarınmayı güçleştirecek kadar dönüyordu hâlâ, ama o geveze insanlar sinirlerini tepesine çıkarmış olmasaydı bile, yerde gördüğü şey çıkarırdı. Küt, taştan bir kafası olan bir ok. Onu sıyırıp geçen ya da Elayne'e çarpan şey. Yönlendirdi ve sıska yankesici karnını tutarak ve dikenliğe girmiş domuz gibi ciyaklayarak iki büklüm oldu. Bir akış daha ve uzun burunlu kadın iki kat tiz bir feryatla arkaya devrildi. İpek yelekli adam onun yardımına ihtiyaç duymadıklarına karar vermiş gibiydi, çünkü arkasına döndü ve arabaya koştu, ama Nynaeve yine de onun hakkını da verdi. Arabadaki kadın onu yeleğinden yakalayıp içeri çekerken adam öfkeli bir boğa gibi böğürdü.

“Teşekkür ederim, ama yardıma ihtiyacımız yok,” diye bağırdı Nynaeve. Nazikçe.

Onu işitecek pek az kişi kalmıştı. Tek Güç kullanıldığı anlaşıldığında – aniden sıçramaya başlayan ve görünür bir sebep olmadan bağıran insanlar, çoğu insana açıkça anlatmıştı bunu– herkes başka yerlere koşturmaya başlamıştı. Uzun burunlu kadın kalktı ve tam siyah yelekli sürücü atları kırbaçlayarak insanları kaçırta kaçırta dörtnala kaldırırken kırmızı arabanın arkasına sıçrayarak zar zor tutundu. Yankesici bile, becerebildiğince hızlı bir şekilde aksaya aksaya uzaklaştı.

Yer yarılsa ve hepsini yutsa da Nynaeve’in umurunda değildi. Göğsü ağrıyarak Rüzgâr, Su, Toprak, Ateş ve Ruh akışları ördü, karıştırdı, Elayne’e akıttı. Basit bir örgüydü, hafif baş dönmesine rağmen zahmetli bir iş değildi ve sonucu görünce yeniden nefes almaya başladı. Bere ciddi değildi. Elayne’in kafatası kırılmamıştı. Normalde, aynı akışları çok daha karmaşık örgülerle yeniden yönlendirirdi. Bu, kendi kendine keşfettiği bir Şifa’ydı. Ama o anda basit örgülerden ötesini beceremiyordu. Yalnızca Ruh, Rüzgâr ve Su kullanarak, Sarıların eskiden beri kullandıkları Şifa’yı ördü.

Elayne’in gözleri iri iri açıldı ve ciğerlerindeki bütün havayı boşaltmış gibi gelen bir inleme ile, ağa takılmış alabalık gibi kasıldı, terlikli topukları yeri dövdü. Bu yalnızca bir an sürdü, elbette, ama o anda bere büzüldü ve kayboldu.

Nynaeve onun ayağa kalkmasına yardım etti –ve su dolu kalaylı bir kupa tutan bir kadın eli belirdi. “Bu işten sonra bir Aes Sedai bile susamış olmalı,” dedi terzi.

Elayne kupaya uzandı, ama Nynaeve parmaklarını onun koluna koydu. “Hayır, teşekkür ederiz.” Kadın omuzlarını silkti ve o arkasını dönerken Nynaeve farklı bir tonda, “Teşekkür ederim,” diye ekledi. Ne kadar sık söylerse o kadar kolay geliyor gibiydi; bundan hoşlandığından emin değildi.

Terzi yine omuzlarını silkerken o dantel okyanusu kabardı. “Herkes için elbise dikebilirim. Ten rengini o elbiseden daha güzel gösterebilirim.” Dükkânına girerek kayboldu. Nynaeve kadının arkasından kaşlarını çattı.

“Ne oldu?” diye sordu Elayne. “Neden içmeme izin vermedin? Hem susadım, hem de açım.”

Nynaeve terziye son bir kez kaşlarını çattıktan sonra eğilip oku aldı.

Elayne’in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Bir anda *saidar*’a sarındı. “Teslyn ve Joline mi?”

Nynaeve başını iki yana salladı; sersemliği soluyor gibiydi. O ikisinin bu kadar düşeceğini sanmıyordu. Hiç sanmıyordu. “Reanne’e ne dersin?” dedi sessizce. Terzi, yine umutlu bir tavırla, kapıda belirdi. “Gittiğimizden emin olmak istiyor olabilir. Ya da daha kötüsü, Garenia.” Bu, neredeyse Teslyn ve Joline kadar tüyler ürperticiydi. Ve iki kat çıldırtıcı.

Elayne bir şekilde, kaşlarını çatarken bile güzel görünmeyi başarıyordu. “Her kim idiyse, işlerini görürüz. Göreceksin.” Kaş çatışı soldu. “Nynaeve, Heyet çanağın nerede olduğunu biliyorsa, onu bulabiliriz, ama...” Tereddüt içinde dudağını ısırdı. “Emin olmak için yalnızca bir yol geliyor aklıma.”

Nynaeve yavaşça başını salladı, ama aslında bir avuç toprak yemeyi tercih ederdi. Bugün, bir süreliğine parlak bir gün gibi gelmişti, ama sonra her şey karanlığa boğulmuştu. Önce Reanne, sonra... Ah, Işık, saçları ne zaman grileşecekti?

“Ağlama, Nynaeve. Mat o kadar kötü olamaz. Çanağı bizim için birkaç gün içinde bulur. Bundan eminim.”

Nynaeve daha fazla ağladı.

25
Zihin Tuzağı

Moghedien o düşü bir daha görmek istemiyordu, ama uyanmak istemek, çığlık atmak istemek işe yaramıyordu. Uyku, kelepçelerden de sıkı yakalamıştı onu. Başlangıç kabataslak bir bulanıklık halinde çabucak gelip geçti. Merhamet yok; geri kalanı çok daha çabuk yaşamak zorunda kalacaktı.

Tutsak tutulduğu çadıra giren kadını tanıdığı pek söylenemezdi. Halima, kendine Aes Sedai diyen o aptallardan birinin sekreteri. Aptaldılar, ama boynuna taktıkları gümüş bir kolye sayesinde onu sıkı sıkı tutuyorlardı; tutuyorlar ve itaat etmeye zorluyorlardı. Moghedien yavaşlaması için dua ederken çabucak akıp geçti. *Kadın ışık yakmak için yönlendirdi ve Moghedien yalnızca ışığı gördü.* Saidin *olmalıydı –yaşayanlar arasında, yalnızca Seçilmişler Gerçek Güçten faydalanmanın yolunu biliyordu–,* Karanlık Varlık'tan gelen Güç'ten *–ve pek azı, en büyük, ihtiyaç anı dışında kullanırdı onu– ama bu imkânsızdı!* Hızla akan bir bulanıklık. *Kadın kendine Aran'gar ismini vermişti ve Moghedien'e ismiyle hitap etmişti. Kıyamet Çukuru'na çağrıldığını bildirdi ve hiçbir kadının hissetmemesi gereken bir acıyla irkilerek* a'dam *kolyesini çıkardı. Moghedien bir kez daha* –bunu kaç kez yapmıştı?– *çadırda küçük bir kapıyol ördü. Kendine düşünecek zaman tanımak için sonsuz karanlıkta Süzülerek gitti, ama platformuna, üzerinde rahat bir koltuk bulunan mermer bir balkon şeklindeki platformuna, adım atar atmaz kendini Shayol Ghul'ün sonsuza dek alacakaranlığa bürünmüş, yerdeki yırtıklardan ve tünellerden buhar, duman ve haşin buharlar fışkıran kara yamaçlarında buldu. Bir Myrddraal ölüm siyahı giysisi içinde, hamur beyazı, gözsüz, ama daha uzun boylu bir adam şeklinde yaklaştı ona. Myrddraal tüm diğer Yarı-insanlardan daha*

iriydi. Yaratık Moghedien'e kibirle baktı, sorulmadığı halde tuhaf ismini söyledi ve gelmesini emretti; Seçilmişlerin karşısında yaptığı şeylerden değildi bunlar. Moghedien şimdi zihninin derinliklerinde, düşün daha hızlı ilerlemesi, görülmeyecek, anlaşılmayacak bir bulanıklıkta akması için çığlıklar atıyordu, ama *Shaidar Haran'ın sırtını takip ederek, Kıyamet Çukuru'nun girişine yönelirken zaman her zamanki hızında akıyor, hem* Tel'aran'rhiod*'dan, hem de uyanık dünyadan daha gerçek geliyordu.*

Moghedien'in gözlerinden, ıslak yanaklarından yaşlar akıyordu. Sert şiltesinin üzerinde seğirdi, uyanmak için boş yere, çılgınca çabalarken kolları ve bacakları irkildi. Düş gördüğünün farkında değildi artık –her şey gerçek geliyordu– ama derin anılar hâlâ duruyordu ve o derinliklerde, içgüdü feryat ediyor, kaçmak için pençeliyordu.

Eğimli tünel çok aşinaydı. Tavan, taştan dişler gibi sarkıtlarla kaplıydı. Duvarlar solgun bir ışıkla parlıyordu. Çok uzun zaman önce, Yüce Efendi'ye saygılarını sunmak ve ruhunu adamak için ilk kez geldiği günden bu yana, bu yolculuğu defalarca yapmıştı, ama asla şimdiki gibi değil, asla başarısızlığı tüm boyutları ile bilinirken değil. Şimdiye dek, başarısızlıklarını Yüce Efendi'den bile saklamayı başarmıştı. Defalarca. Burada yapılabilen şeyler başka hiçbir yerde yapılamazdı. Burada olan şeyler başka hiçbir yerde olmazdı.

Taştan dişlerden biri saçlarına sürtününce irkildi, sonra kendini becerebildiğince topladı. O sarkıtlar tuhaf, aşırı uzun boylu Myrddraal'in epey üzerindeydi hâlâ, ama yaratık Moghedien'den en az bir baş ve omuz boyu daha uzun olsa da, Moghedien'in şimdi o sivri uçlara çarpmamak için başını çekmesi gerekiyordu. Burada Yüce Efendi için gerçeklik model hamuruydu ve hoşnutsuzluğunu bu şekilde gösterdiği bilinirdi. Taştan bir diş Moghedien'in omzuna çarptı, bir başkasının altından geçmek için başını eğdi. Artık tünel, dik yürümesine izin verecek kadar yüksek değildi. Daha da eğildi, Myrddraal'in peşinden eğilerek koşturdu, yaklaşmaya çalıştı. Myrddraal adımlarını hiç değiştirmedi, ama Moghedien ne kadar hızlı koştursa koştursun aralarındaki mesafe değişmiyordu. Tavan alçalıyordu, Yüce Efendi'nin hainleri ve aptalları paramparça eden dişleri yaklaşıyordu. Moghedien elleri ve dizleri üzerine çöktü ve emekledi, sonra dirsekleri ve dizleri üzerine çöktü. Tünelde ışıklar alevlendi, titreşti. Işık Çukur'un girişinden, hemen ileriden geliyordu. Moghedien karnı üzerinde sürünerek, kendini elleri ile çekip ayakları ile iterek ilerledi. Taştan uçlar etine battı,

elbisesine takıldı. Nefes nefese, son mesafeyi yırtılan yünün hışırtıları eşliğinde aştı.

Omzunun üzerinden arkaya baktığında kasılırcasına ürperdi. Tünel ağzının olması gereken yerde pürüzsüz, taştan bir duvar vardı. Belki de Yüce Efendi zamanlamayı bu şekilde yapmıştı ve belki, biraz daha yavaş hareket etse...

Üzerinde yattığı yer eriyik taştan, kara benekli kırmızı bir gölün üzerine çıkıntı yapıyordu. Gölün üzerinde adam boyunda alevler dans ediyor, ölüyor, yeniden beliriyordu. Yukarıda, mağaranın tavanı yoktu. Taştan duvarlar yükselerek, kırmızı, sarı, siyah çizgili vahşi bulutların, zamanın rüzgârlarına kapılmış gibi akıp geçtiği gökyüzüne açılıyordu. Shayol Ghul'ün dışındaki kara bulutlu gökyüzü değildi. Bütün bunlara dönüp bir daha bakmadı ve bunun tek sebebi bütün bunları daha önce de görmüş olması değildi. Yüce Efendi'nin zindanı olan Delik burada, dünyadaki herhangi bir yerdekinden daha yakın değildi, ama burada onu hissedebiliyordu, burada Yüce Efendi'nin parlak ihtişamına gark olabiliyordu. Gerçek Güç burada onu kaplıyordu, öyle güçlüydü ki onu yönlendirmeye çalışmak onu kavurur, kömüre döndürürdü. Başka herhangi bir yerde gereken bedeli ödemeye razı olduğundan değil.

Dizleri üzerinde doğrulacak oldu ve bir şey kürek kemiklerinin arasına indi, taş çıkıntının üzerinde yere mıhladı onu, ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldu. Moghedien sersem sersem nefes almaya çalıştı, sonra omzunun üzerinden arkaya baktı. Myrddraal devasa çizmelerinden birini sırtına koymuş, duruyordu. Moghedien neredeyse saidar*'a kucak, açacaktı, halbuki burada açıkça izin verilmeden yönlendirmek, ölmenin kesin bir yolu olurdu. Yamaçta kibir bir şeydi, ama bu!*

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. "Ben Moghedien'im!" O gözsüz bakışlar onu, bir böcekmiş gibi izliyordu; Moghedien Myrddraallerin insanlara bu şekilde baktığını sık sık görmüştü.

MOGHEDIEN. Kafasının içindeki ses Myrddraal'i aklından çıkardı; hemen hemen tüm düşünceleri akıtıp götürdü. Bunun yanında, insan bir âşığın en derin kucaklayışı, okyanusun yanındaki su damlasından farksızdı. BAŞARISIZLIĞININ ÖLÇÜSÜ NE, MOGHEDIEN? SEÇİLMİŞLER HER ZAMAN EN GÜÇLÜLER OLMUŞTUR, AMA SEN, SENİ YAKALAMALARINA İZİN VERDİN. BANA KARŞI ÇIKACAK OLANLARA DERS VERDİN, MOGHEDIEN.

Moghedien, gözlerini kırpıştırarak tutarlı düşünmeye çalıştı. "Yüce Efendim, onlara yalnızca küçük şeyler öğrettim ve onlarla becerebildiğimce mücadele ettim. Onlara, bir erkeğin yönlendirmesini sezmeleri için bir yol öğrettiğimi söyledim." Gülmeyi başardı. "O yolu kullandıklarında öyle bir baş ağrısına tutuluyorlar ki saatlerce yönlendiremiyorlar." Sessizlik. Belki böylesi daha iyi. Kurtarılışından uzun zaman önce bunu öğrenmeye çalışmaktan vazgeçmişlerdi, ama Yüce Efendi'nin bunu bilmesi gerekmiyordu. "Yüce Efendim, sana nasıl hizmet ettiğimi biliyorsun. Ben gölgelerden hizmet ederim ve zehrim işlemeye başlayana kadar düşmanların ısırışımı asla hissetmez." Yakalanmasına bilinçli olarak, içeriden çalışmak için izin verdiğini söylemezdi, ama ima edebilirdi. "Yüce Efendim, Güç Savaşı'nda kaç düşmanını yere serdim, biliyorsun. Gölgelerin içinden, görülmeden ya da görülsem de tehdit oluşturacağım düşünülmediği için göz ardı edilerek." Sessizlik. Ve sonra...

SEÇİLMİŞLERİM HER ZAMAN EN GÜÇLÜ OLANLARDIR. ELİM HAREKET EDİYOR.

Kafatasının içinde yankılanan o ses kemiklerini kaynatıyor, beynini yakıyordu. Myrddraal Moghedien'in çenesini eline almış, başını arkaya çekiyordu. Moghedien sonunda görmeyi başardığında Myrddraal'in diğer elinde bir bıçak gördü. Tüm düşleri burada, gırtlağı kesilerek sona erecekti, vücudu yem olarak Trolloclara verilecekti. Belki Shaidar Haran kendine bir parça ayırırdı. Belki...

Hayır. Moghedien öleceğini biliyordu, ama bu Myrddraal ondan tek bir lokma bile yemeyecekti! Saidar*'a kucak açtı ve gözleri irileşti. Orada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey! Koparılmış gibiydi! Öyle olmadığını biliyordu – yırtılmanın bilinebilecek, en büyük acı olduğu, ölümün acısından bile büyük, olduğu söylenirdi– ama!..*

O sersem anlarda, Myrddraal Moghedien'in ağzını açılmaya zorladı, bıçağın keskin ucunu onun diline sürttü, sonra kulağını çentti. Myrddraal onun kanı ve tükürüğü ile doğrulurken, daha Myrddraal altın tel ve kristalden oluşmuş minik, kırılgan bir kafes yaratmadan Moghedien anladı. Burada bazı şeyler yapılabilirdi, bazıları yalnızca yönlendirebilen kişilere ve sırf bu amaç için Moghedien'in buraya getirdiği erkekler ve kadınlar olmuştu.

"Yo," diye nefes verdi. Bakışlarını cour'souvra*'dan ayıramıyordu. "Yo, ben değil! BEN DEĞİL!"*

Shaidar Haran onu duymazdan gelerek bıçağın üzerindeki sıvıları cour'souvra*'ya sürdü. Kristal sütlü bir pembeye dönüştü, ilk ayar. Myrddraal, bileğinin bir hareketi ile, ikinci ayar için, zihin tuzağını eriyik taş dolu göle fırlattı. Altın kristal kafes havada yükseldi ve sonra aniden durdu, Delik'in olduğu yerde, Desen'in en ince olduğu yerde, havada bekledi.*

Moghedien Myrddraal'i unuttu. Ellerini Delik'e doğru uzattı. "Merhamet, Yüce Efendim!" Karanlığın Yüce Efendisi'nin merhamet gösterdiğini hiç görmemişti, ama kuduz kurtlarla ya da deri değiştirme zamanı gelmiş bir darath *ile birlikte bir hücreye kapatılmış olsa da aynı şekilde yalvarırdı. Doğru koşullar altında, imkânsız olan için bile yalvarırdı.* Cour'souvra *havada asılı kaldı, yavaş yavaş dönerek, aşağıdaki sıçrayan alevlerin ışığında ışıldadı. "Sana tüm yüreğimle hizmet ettim. Yüce Efendim. Merhamet diliyorum. Yalvarıyorum! MERHAMEEEET!"*

HENÜZ BANA HİZMET EDEBİLİRSİN.

Ses Moghedien'i anlatılamaz bir esrikliğe boğdu, ama aynı anda kıvılcımlanan zihin tuzağı güneş gibi parladı ve coşkunluğunun ortasında, Moghedien alev alev göle gömülmüş gibi acı çekti. İki duygu birleşti ve Moghedien çılgın gibi kıvranarak, sonsuz, sonsuz acı içinde uludu, ta ki Çağlar bitene, ıstırap ve ıstırabın anısı dışında hiçbir şey kalmayana kadar. O zaman minik, karanlık bir merhamet tanıdı.

Moghedien şiltesinin üzerinde kıpırdandı. Yine olmaz. Lütfen.

Tutsak tutulduğu çadıra giren kadını tanıdığı pek söylenemezdi...

Lütfen, diye çığlık attı zihninin derinliklerinde.

Kadın ışık yakmak için yönlendirdi ve Moghedien yalnızca ışığı gördü.

Uykunun derinliklerinde titredi, tepeden tırnağa ürperdi. Lütfen!

Kadın kendine Aran'gar ismini vermişti ve Moghedien'e ismiyle hitap etmişti. Kıyamet Çukuru'na çağrıldığını bildirdi ve...

"Uyan, kadın," dedi çürük kemiklerin ufalanması gibi bir ses. Moghedien'in gözleri açılıverdi. Neredeyse düşün geri gelmesini tercih edecekti.

Küçük zindanının belirleyici bir özellikten yoksun, taş duvarlarında ne kapı, ne pencere vardı. Hatta parlayan küre, lambalar bile yoktu, ama her yerden ışık geliyordu. Moghedien kaç gündür burada olduğunu bilmiyordu, yalnızca tatsız yemeklerin düzensiz aralıklarla belirdiğini, tuvalet olarak kullandığı tek kovanın daha da düzensiz aralıklarla boşaltıldığını, temizlenmesi için bir şekilde sabun ve parfümlü sular bırakıldığını

biliyordu. Bunun merhamet olup olmadığından emin değildi; bir kova su bulduğunda hissettiği memnuniyet ve heyecan, ne kadar düştüğünü hatırlatıyordu ona. Şimdi hücresinde, yanında Shaidar Haran vardı.

Çabucak şiltesinden inerek diz çöktü ve yüzünü çıplak taşlara dayadı. Her zaman, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmıştı ve Myrddraal ona neyin gerektiğini memnunlukla öğretmişti. “Seni hevesle selamlıyorum, *Mia’cova.*” Uydurulmuş unvan Moghedien’in dilini yakıyordu. “Bana Sahip Olan,” anlamına geliyordu ya da basitçe, “Sahibim.” Shaidar Haran’ın onun üzerinde kullandığı tuhaf kalkan –Myrddraaller bunu yapamazdı, ama o yapıyordu– görünürde yoktu, ama yine de Moghedien yönlendirmeyi düşünmedi. Gerçek Güç ona reddediliyordu elbette –o ancak Yüce Efendi’nin izni ile çekilebilirdi– ama Kaynak, görüş alanının hemen dışındaki parıltı, bir şekilde tuhaf gelse de, onu baştan çıkarıyordu. Yine de yönlendirmeyi düşünmedi Moghedien. Myrddraal her ziyaretinde Moghedien’in zihin tuzağını gösteriyordu. İnsanın kendi *cour’souvra*’sının çok yakınında yönlendirmesi son derece acı verici bir şeydi; bu kadar yakında, Kaynak’a yalnızca dokunsa bile hayatta kalacağını sanmıyordu. Ve bu, zihin tuzağının tehlikeleri arasında en önemsizi idi.

Shaidar Haran, kuru, çatlak derinin hışırdaması gibi bir sesle güldü. Bu Myrddraal’le ilgili bir fark da buydu. Kana susamış Trolloclardan çok daha zalim olan Myrddraaller, her yaptıklarını soğuk, tutkusuz bir şekilde yaparlardı. Ama Shaidar Haran eğlendiğini gösteriyordu sık sık. Şimdiye dek yalnızca berelerle kurtulduğu için şanslı hissediyordu Moghedien. Şimdiye dek, çoğu kadın deliliğin ötesinde olmasa bile sınırında olurdu.

“İtaat etmeye hevesli misin?” diye sordu o hışırtılı, gıcırtılı ses.

“Evet, itaat etmeye hevesliyim, *Mia’cova.*” Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa. Ama soğuk parmaklar aniden saçlarından yakaladığı zaman yine de nefesi kesildi. Kendi başına ayağa kalkmaya çalıştı, ama yine de saçlarından kaldırıldı. En azından bu sefer ayakları yerde kalmıştı. Myrddraal, ifadesizce inceledi onu. Moghedien, geçmişteki ziyaretleri hatırladı ve irkilmemeye, çığlık atmamaya, *saidar*’a uzanıp sonunu getirmek için çabalamamaya çalıştı.

“Gözlerini kapat,” dedi yaratık ona, “ve açman emredilene kadar kapalı tut.”

Moghedien gözlerini sıkı sıkı yumdu. Shaidar Haran’ın derslerinden biri de anında itaatle ilgili olmuştu. Dahası, gözleri kapalıyken başka bir yerde olduğunu hayal edebiliyordu. Ne gerekiyorsa.

Aniden saçlarındaki el onu öne ittirdi ve Moghedien elinde olmadan haykırdı. Myrddraal onu duvara çarpacaktı. Elleri kendini korumak için kalktı ve Shaidar Haran onu bıraktı. Moghedien sendeleyerek en az on adım attı –ama hücresi bir köşeden diğerine on adım etmiyordu. Odun dumanı; hafif bir odun dumanı kokusu almıştı. Ama gözlerini sıkı sıkı kapalı tuttu. Berelerden daha fazlasını edinmemeye kararlıydı ve olabildiğince az bere edinmeye, becerebildiğince uzun süre.

"Şimdi bakabilirsin," dedi gür bir ses.

İhtiyatla baktı. Konuşan siyah çizmeler, siyah pantolon, bağcıkları açık duran beyaz bir gömlek giymiş, uzun boylu, geniş omuzlu, genç bir adamdı. Uzun kütüklerin üzerinde alevlerin dans ettiği mermer bir şöminenin önüne yerleştirilmiş derin, yastıklı bir koltuktan, şaşırtıcı ölçüde mavi güzlerle izliyordu onu. Moghedien, zengin bir tüccara ya da bu zamanlarda ortalama bir asile ait olabilecek ahşap panelli bir odada duruyordu. Mobilyalar birkaç oyma ve birkaç yaldız dokunuşu ile süslenmişti. Halılar altın kırmızı arabesk çizgilerle dokunmuştu. Ama Moghedien Shayol Ghul yakınlarında olduğundan kuşku etmiyordu; tek diğer olasılık olan, *Tel'aran'rhiod*'un verdiği hissi vermiyordu. Başını çabucak çevirdi ve derin bir nefes aldı. Myrddraal görünürlerde yoktu. Göğsünü sıkan *cuande* şeritleri kaybolmuş gibiydi.

"Kofulda geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?"

Moghedien buzdan parmakların kafatasına gömüldüğünü hissetti. Araştırmacı ya da yapıcı değildi, ama bu sözcüğü biliyordu. Aklına, bu zamana ait bir genç adamın nereden bildiğini sormak da gelmedi. Bazen Desen'de kabarcıklar olurdu, ama Mesaana gibi biri olsa, bunun aşırı basitleştirilmiş bir açıklama olduğunu söylerdi. Nasıl yapacağınızı biliyorsanız kofullara girebilirdiniz ve dünyanın geri kalanını kullandığınız gibi kullanabilirdiniz onu –araştırmacılar kofulları içinde harika deneyler yapmıştı, Moghedien öyle duyduğunu hatırlıyordu– ama onlar aslında Desen'in dışındaydılar ve bazen yaklaşıyorlar, patlıyorlar, uzaklara sürükleniyorlardı. Mesaana bile o zaman ne olduğunu bilmiyordu –yalnız, o sırada içinde olan şeyler sonsuza dek kayboluyordu.

"Ne kadar zaman geçti?" Sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşmıştı. Beyaz dişlerini göstererek oturan genç adama döndü. "Ne kadar zaman geçti, dedim? Yoksa bilmiyor musun?"

"Geldiğini gördüm..." Adam, sandalyesinin yanındaki sehpadan gümüş bir kadeh almak için sustu. İçerken, gözleri kadehin üzerinden Moghedien'e

gülümsedi. “...önceki geceydi.”

Moghedien elinde olmadan, hissettiği rahatlamayla inledi. Bir kofulun içine girmeyi istemek için tek sebep, orada zamanın farklı akmasıydı, bazen daha hızlı, bazen daha yavaş. Bazen çok daha hızlı. Yüce Efendi’nin onu yüz ya da bin sene boyunca orada tuttuğunu, sonra, Seçilmişler zirvede otururken, leş yiyenler arasında yolunu bulması için, artık onun olmuş bir dünyaya salıverdiğini öğrense de şaşmazdı. Moghedien, en azından kendisine göre, hâlâ Seçilmişlerden biriydi. Yüce Efendi olmadığını söyleyene kadar. Bir zihin tuzağı kurulduktan sonra salıverilen kimseyi duymamıştı, ama o bir yolunu bulacaktı. İhtiyatlı davrananlar için her zaman bir yol bulunurdu. Ama düşenler ihtiyata korkaklık derlerdi. Moghedien, o sözde cesur tiplerden birkaçını, *cour’souvra*’yla donansın diye Shayol Ghul’e bizzat götürmüştü.

Aniden aklına, bu adamın bir Karanlığın Dostuna göre çok fazla şey bildiği geldi, özellikle de yirmisini geçeli fazla olmamış biri için. Adam bir bacağını koltuğun koluna atmış, Moghedien’in bakışları altında küstah küstah oturuyordu. Konum ya da güç sahibi biriyse, Graendal kapmış olabilirdi onu; aşırı belirgin çenesi olmasa yeterince yakışıklı sayılabilirdi. Moghedien o kadar mavi göz gördüğünü sanmıyordu. Adamın yüzüne fırlattığı küstahlığı varken, Shaidar Haran’ın ellerinde çektiklerinin anısı henüz bu kadar tazeyken, Kaynak ona seslenirken ve Myrddraal gitmişken, bu genç Karanlığın Dostuna keskin bir ders vermeyi düşündü. Giysilerinin kirli olması da katkıda bulunuyordu; vücudu, yıkanma suyundaki parfümden kokuyordu hafifçe, ama Egwene al’Vere’den kaçarken üzerinde olan, Çukur’da yolculuk ederken lime lime olan kaba, yün elbiseyi temizlemenin bir yolu yoktu. Tedbirlilik baskın çıktı –bu oda Shayol Ghul’e yakın olmalıydı– ama kıl payı farkla.

“Adın nedir?” diye sordu. “Kiminle konuştuğuna dair en ufak fikrin var mı?”

“Evet, var, Moghedien. Bana Moridin diyebilirsin.”

Moghedien’in nefesi kesildi. Yalnızca isim yüzünden değil; her aptal kendine Ölüm diyebilirdi. Ama o mavi gözlerden birinde, zar zor görülebilen minik, kara bir benek yüzdü, sonra diğer gözde yoluna devam etti. Bu Moridin Gerçek Kaynak’tan faydalanmıştı, hem de birden çok kez. Çok çok kez. Bu çağda, yönlendirdiği halde hayatta kalan, al’Thor’dan başka erkekler olduğunu biliyordu –bu adam al’Thor’un cüssesine çok yakındı– ama Yüce Efendi’nin böyle bir erkeğe böyle bir onur

bahşedeceğini hiç düşünmemişti. Her Seçilmiş'in bildiği gibi, bir de dikeni olan bir onur. Uzun vadede, Gerçek Güç, Tek Güç'ten çok daha alışkanlık yaratıcıydı; güçlü bir irade daha fazla *saidar* ya da *saidin* çekme arzusuna hâkim olabilirdi, ama Moghedien, Gerçek Güç'e direnecek kadar güçlü iradenin var olduğuna inanmıyordu, *saa* gözlerinizde belirdikten sonra değil. Nihai bedel farklıydı, ama daha az korkunç değil.

"Düşündüğünden de büyük bir ayrıcalık tanındı sana," dedi Moghedien adama. Pis elbisesi en iyi streith kumaşındanmış gibi, adamın karşısındaki koltuğa yerleşti. "O şaraptan biraz getir bana, sonra sana anlatayım. Aynı ayrıcalığa sahip olmuş yalnızca yirmi bir kişi daha oldu..."

Adam gülerek şok içinde bıraktı onu. "Yanlış anlıyorsun, Moghedien. Hâlâ Yüce Efendi'ye hizmet ediyorsun, ama eskiden ettiğin gibi değil. Kendi oyunlarını oynama zamanın geçti. Kazayla birkaç iyi şey yapmış olmasan, şimdi ölmüş olurdun."

"Ben Seçilmişlerden biriyim, evlat," dedi Moghedien. Öfkesi ihtiyatını yakıp geçmişti. Dimdik oturdu ve bu çağı çamurdan kulübelerden farksız kılan bir Çağ'ın bütün bilgisi ile yüzleşti onunla. O Çağ'ın bilgisinden, bilinebilecek kadarını biliyordu en azından ve Tek Güç'le ilgili bazı alanlarda, onunla boy ölçüşebilecek kimse yoktu. Shayol Ghul'e ne kadar yakın olurlarsa olsunlar Kaynak'a kucak açacaktı neredeyse. "Muhtemelen annen, daha birkaç sene önce, seni korkutmak için benim ismimi kullanıyordu, ama bil ki seni ezip geçebilecek yetişkin erkekler bile ismimi işittikleri zaman ter içinde kalırlar. Benim yanımdayken diline hâkim ol!"

Adam gömleğinin açık yakasından içeri uzandı ve Moghedien'in dili damağına yapıştı. Gözleri, adamın gömleğinin altından çektiği, bir sicime asılı, altın tel ve kan kırmızı kristalden yapılmış gibi görünen küçük kafese dikildi. Belli belirsiz, adamın tıpkı ona benzer bir başka kafesi gömleğin altına tıktığını düşündü, ama gözlerini kendi kafesinden ayıramıyordu. Kesinlikle onunkiydi. Adamın başparmağı kafesin üzerinde gezindi ve Moghedien o okşayışı zihninde, ruhunda hissetti. Bir zihin tuzağını kırmak için, adamın kullandığı basınçtan daha fazlası gerekmiyordu. Moghedien dünyanın diğer ucunda, hatta daha uzakta olsa da fark etmezdi. Kimliği olan o parçası uzaklarda olurdu; Moghedien yine de kendi gözleri ile görür, kendi kulakları ile duyar, dilindeki tatları, ona dokunanları hissederdi, ama *cour'souvra* kimin elindeyse ona mutlak itaat edecek bir otomaton kadar çaresiz olurdu. Ondan kurtulmanın bir yolu olsa da olmasa da, zihin tuzağı

tam da isminin söylediği şeydi. Moghedien yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

“Şimdi anlıyor musun?” dedi. “Hâlâ Yüce Efendi’ye hizmet ediyorsun, ama artık ben ne dersem onu yaparak hizmet edeceksin.”

“Anlıyorum, *Mia’cova,*” dedi Moghedien düşünmeden.

Adam yine, onunla alay eden gür, zengin bir sesle kahkaha atarak zihin tuzağını gömleğinin altına tıktı. “Artık dersini aldığına göre buna gerek yok. Ben sana Moghedien diyeceğim ve sen bana Moridin diye hitap edeceksin. Sen hâlâ Seçilmişlerden birisin. Kim senin yerini alabilir ki?”

“Evet, elbette, Moridin,” dedi Moghedien tekdüze bir sesle. Adam ne derse desin, Moghedien onun sahibi olduğunu biliyordu.

26
Geri Alınamaz Sözler

Morgase ay ışığı ile aydınlanmış karanlıkta uyanık yatıyor, tavana bakarak kızını düşünmeye çalışıyordu. Üzerini tek bir açık renk, keten örtü ile örtmüştü, ama sıcağa rağmen giydiği, yakasındaki bağcıkları sıkı sıkı bağlanmış kalın, yünlü gecelik içinde terliyordu. Terlemek önemli değildi; kaç kez yıkandığı, suyun ne kadar sıcak olduğu önemli değildi. Kirli hissediyordu. Elayne Beyaz Kule'de, güvende olmalıydı. Zaman zaman Aes Sedailere güvenebildiği zamanlardan bu yana seneler geçmiş gibi geliyordu, ama çelişkili olsa da, Elayne için en güvenli yerin Kule olduğu kesindi. Gawyn'i düşünmeye çalıştı –o da kız kardeşi ile Tar Valon'da olmalıydı, kız kardeşi için gururlanıyor, gerekirse ona kalkan olmak için içten bir arzu ile dolu olmalıydı– ve Galad'ı düşündü –neden onu görmesine izin vermiyorlardı? Onu da kendi doğurmuş gibi seviyordu ve pek çok açıdan diğer ikisinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu ona. Onları düşünmeye çalıştı. Tek bir şey dışında hiçbir şey düşünemez gibiydi... İri iri açılmış gözleri, dökmediği yaşlarla parlayarak karanlığa dikilmişti.

Her zaman, ne gerekiyorsa yapabilecek, başına ne gelirse gelsin yüzleşebilecek kadar cesur olduğunu düşünmüştü; her zaman düştüğü yerden kalkabileceğini, savaşmaya devam edebileceğini düşünmüştü. Rhadam Asunawa, tek bir sonsuz saat içinde, şimdiden solmaya başlamış birkaç bereden başka iz bırakmadan, tüm düşüncelerini değiştirmişti. Eamon Valda dersi, tek bir soru ile tamamlamıştı. Verdiği yanıtın yanağında bıraktığı bere solmamıştı. Bizzat Asunawa'ya dönmeli, elinden gelenin en kötüsünü yapmasını söylemeliydi. Yapmalıydı... Elayne'in güvende olması için dua etti. Belki Galad ya da Gawyn'den daha çok Elayne için dua etmesi adil değildi, ama Elayne bir sonraki Andor Kraliçesi olacaktı. Kule Aslan

Tahtı’na bir Aes Sedai oturtma şansını kaçırmak istemezdi. Bir de Elayne’i görebilse, tüm çocuklarını bir kez daha görebilse.

Karanlık yatak odasında bir şey hışırdadı ve Morgase titremesini bastırmaya çalışarak nefesini tuttu. Solgun ay ışığı yatağın direklerinden ötesini göstermiyordu. Valda dün, Asunawa ile birlikte Amador’dan ayrılmış, kuzeye at sürmüştü. Yanlarına bin Beyazpelerin almışlardı. Haberci ile yüzleşeceklerdi, ama eğer geri dönmüşse, eğer...

Karanlıktaki şeklin bir kadın olduğu anlaşıldı. Lini olamayacak kadar kısa boylu bir kadın. “Hâlâ uyanık olabileceğini düşündüm,” dedi Breane’in sesi hafifçe. “Bunu iç; yardımcı olur.” Cairhienli kadın Morgase’in eline gümüşsü bir kupa tutuşturmaya çalıştı. Kupadan hafifçe ekşi bir koku yükseliyordu.

“Bana içecek getirmen için çağrılana kadar bekle,” diye terslendi Morgase, kupayı ittirerek. Eline, keten örtünün üzerine sıcak bir sıvı saçıldı. “Ayaklarını vura vura içeri daldığında uyumak üzereydim,” diye yalan söyledi. “Çık odadan!”

Kadın itaat etmek yerine durup ona baktı. Yüzü gölgeliydi. Morgase Breane Taborwin’den hoşlanmıyordu. Breane gerçekten de iddia ettiği gibi asil doğmuş, sonra düşmüş bir asil mi, yoksa üstlerini taklit etmeyi öğrenmiş bir hizmetkâr mı, bilmiyordu Morgase, ama dilediği zaman, dilediği gibi itaat ediyordu ve dilini fazla serbest kullanıyordu. Şimdi kanıtladığı gibi.

“Koyun gibi inliyorsun, Morgase Trakand.” Alçak olmasına rağmen sesi öfkeyle tıslıyordu. Kupayı güm diye küçük komodinin üzerine bıraktı; komodine daha fazla sıvı döküldü. “Bah! Başka pek çok insan çok daha kötüsünü gördü. Hayattasın. Kemiklerinin hiçbiri kırılmadı; aklın başında. Dayan; bırak geçmiş geçmişte kalsın, sen hayatına devam et. Öyle sinirliydin ki erkekler ayakuçlarına basa basa dolaşıyorlardı, Gill Efendi bile. Lamgwin üç gecedir uyumuyor.”

Morgase sinirden kızardı; Andor’da bile hizmetkârlar bu şekilde konuşmazdı. Kadının kolunu sıkı sıkı yakaladı, ama endişesi hoşnutsuzluğu ile savaşıyordu. “Bilmiyorlar, değil mi?” Öğrenmişlerse intikamını almaya, onu kurtarmaya çalışırlardı. Ölürlerdi. Tallanvor ölürdü.

“Lini ve ben senin adına kandırıyoruz onları,” diye alay etti Breane, elini çekerek. “Lamgwin’i kurtaracağımı bilsem, nasıl meleyen bir koyun olduğunu anlatırım onlara. Seni cisimleşmiş Işık sanıyor; ben ise, bugünü

kabullenmekte güçlük çeken bir kadın görüyorum. Korkaklığınla onu yok etmene izin vermeyeceğim."

Korkaklık. Morgase'in içinde öfke kabardı, ama ağzından hiçbir sözcük çıkmadı. Parmakları örtüyü kavradı. Soğukkanlı bir şekilde Valda'yla yatabileceğine karar verebileceğini sanmıyordu, ama yatsa, bununla yaşayabilirdi. Yaşayabileceğini düşünüyordu. Asunawa'nın düğümlü halatları ve iğneleri ile bir kez daha yüzleşmekten korktuğu için, işin sonunda buraya geleceğinden korktuğu için evet demek bambaşka bir meseleydi. Asunawa'nın işkencesi altında ne kadar çığlık atmış olursa olsun, cesaretinin sınırlarını ona asıl gösteren Valda olmuştu ve o cesaret düşündüğünden o kadar az çıkmıştı ki! Valda'nın dokunuşu, yatağı zamanla unutulabilirdi, ama o "evet" sözcüğünün utancını dudaklarından asla silemeyecekti. Breane gerçeği suratına çarpmıştı ve Morgase nasıl yanıt verebileceğini bilmiyordu.

Dış odada hızla yürüyen çizmelerin sesi ile yanıt vermekten kurtuldu. Yatak odasının kapısı hızla açıldı ve koşan adam içeri bir adım attıktan sonra durdu.

"Demek uyanıksın; güzel," dedi Tallanvor'un sesi bir an sonra. Bu, Morgase'in kalbinin yine atmasını, yine nefes alabilmesini sağladı. Breane'in elini bırakmaya çalıştı –onu tuttuğunu hatırlamıyordu– ama şaşkınlık içinde, kadının elini bırakmadan önce bir kez sıktığını hissetti.

"Bir şeyler oluyor," diye devam etti Tallanvor, tek pencereye giderek. Görülmekten kaçınırmış gibi kenarda durarak geceye baktı. Ay ışığı uzun boylu figürünü çevreledi. "Gill Efendi, gel de gördüklerini anlat."

Kapıda bir baş ve karanlıkta parlayan parlak keli belirdi. Arkasında, diğer odada, iri yarı bir gölge hareket etti; Lamgwin Dorn. Basel Gill Morgase'in hâlâ yatakta olduğunu fark edince, gözlerini başka yere kaçırırken parlak keli irkildi. Halbuki adam muhtemelen yatağın siluetinden başka şey göremiyordu. Gill Efendi, Lamgwin kadar uzun boylu olmamasına rağmen, daha genişti. "Beni affedin, Kraliçem. İstemeyerek..." Boğazını şiddetle temizledi ve yerinde kıpırdanırken çizmeleri yere sürtündü. Bir şapkası olsa, elinde döndürüyor, sinirli sinirli yoğuruyor olurdu. "Uzun Koridor'daydım, şeye... gidiyordum... şeye..." Tuvalete gittiğini söyleyemedi. "Her neyse, pencerelerin birinden dışarı baktım ve bir... iri bir kuşun Güney Kışlası'nın üzerine konduğunu sandım."

"Kuş mu!" Lini'nin ince sesi Gill Efendi'nin odaya sıçramasına ve kapının önünden çekilmesine sebep oldu. Ya da belki şişman sırtının

dürtüklenmesiydi sebebi. Normalde Lini gri saçlarının sağladığı her avantajı kullanırdı. Sabahlığının kemerini bağlayarak içeri girdi. “Aptallar! Öküz beyinli hödükler! Uyandırdınız ço!..” Şiddetli bir öksürük ile sustu; Lini Morgase’in ve annesinin dadısı olduğunu bir türlü unutmamıştı, ama başkalarının önünde asla dili sürçmezdi. Şimdi sürçtüğü için sinirlenmiş olmalıydı ve siniri sesinden belli oluyordu. “Kraliçenizi bir *kuş* için uyandırdınız!” Saç filesini sıvazlayarak, uykusunda kaçan birkaç saç tutamını yerine tıktı. “Sarhoş musun, Basel Gill?” Morgase de aynı şeyi merak ediyordu.

“Kuş olduğundan emin değilim,” diye itiraz etti Gill Efendi. “Kuşa benzemiyordu, ama yarasalar dışında başka ne uçabilir ki? Kocamandı. Sırtından adamlar indi. Boynunda kalan bir adamla yine havalandı. Ben uyanmak için kendi kendimi tokatlarken o... şeylerden... bir başkası kondu ve daha fazla adam indi, sonra bir başkası. Lord Tallanvor’a haber versem iyi olacağını düşündüm.” Lini burnunu çekmedi, ama Morgase onun bakışlarını hissedebiliyordu neredeyse ve o bakışlar Morgase’e dikilmemişti. Onu takip etmek için hanını terk eden adam kesinlikle hissetmişti. “Işık’ın kendi gerçeği, Kraliçem,” diye ısrar etti Gill Efendi.

“Işık!” dedi Tallanvor bir yankı gibi. “Bir şey... Bir şey Kuzey Kışlası’nın üzerine kondu.” Morgase onun sesini hiç bu kadar sarsılmış duymamıştı. Tek istediği hepsinin gitmesi, onu acısı ile baş başa bırakmasıydı, ama böyle bir umut yok gibiydi. Pek çok açıdan Tallanvor Breane’den de kötüydü. Çok daha kötü.

“Sabahlığım,” dedi ve bu sefer Breane oyalanmadan uzattı. Morgase yataktan çıkar, ipek sabahlığını giyerken Gill Efendi telaşla yüzünü aksi yöne çevirdi.

Morgase kuşağını bağlayarak pencereye yürüdü. Geniş avlunun ötesinde, uzun Kuzey Kışlası’nın silueti görünüyordu. Düz çatılı, kara taştan dört geniş kat. Ne orada, ne de Kale’de tek bir ışık vardı. Her şey sessiz ve kıpırtısızdı. “Ben hiçbir şey görmüyorum, Tallanvor.”

Tallanvor onu pencereye geri çekti. “İzle,” dedi.

Başka zaman olsa, genç adamın eli omzundan ayrıldığı için üzülürdü ve adamın sesi kadar kendi üzüntüsüne de sinirlenirdi. Şimdi, Valda’dan sonra, rahatlamadan başka his vermemişti. Ve adamın ses tonu kadar, hissettiği rahatlama yüzünden sinirlenmesine sebep olmuştu. Adam aşırı saygısız, aşırı inatçı ve gençti. Galad’dan fazla büyük değil.

Ayla birlikte gölgeler de kayıyordu, ama hareket eden başka hiçbir şey yoktu. Uzakta, Amador şehrinde bir köpek uludu, ona başkaları yanıt verdi. Sonra, Morgase Tallanvor'a ve diğerlerine çıkmalarını söylemek için ağzını açtığında, devasa kışlaların üzerindeki karanlık şekil kamburunu çıkardı ve çatıdan sıçradı.

Bir şey, demişti Tallanvor ve Morgase onu tanımlamak için daha iyi bir isim bulamadı. Bir insan boyu kadar kalın, uzun bir vücuda benziyordu; yaratık avluya doğru alçalırken yarasa kanadına benzer büyük, kemikli kanatlar açıldı; kıvrımlı boynunun hemen arkasında bir insan şekli oturuyordu. Ve sonra kanatlar havayı yakaladı ve... o şey... yükseldi, ay ışığını bloke ederek, uzun, ince kuyruğunu arkasından sürükleyerek başlarının üzerinden geçip gitti.

Morgase yavaşça ağzını kapattı. Aklına gelen tek düşünce Gölgedölleri olmuştu. Afet'teki, Gölge'nin çarpıttığı yaratıklar Trolloclar ve Myrddraaller ile sınırlı değildi. Böyle bir şey öğretilmemişti ona hiç, ama Kule'deki öğretmenleri orada kimsenin açık açık göremediği, görüp de hayatta kalamadığı yaratıklar yaşadığını söylemişti. Ama nasıl bu kadar güneye gelebilirlerdi?

Aniden ana kapıların orada büyük bir ışık çakması ve gümbürtü duyuldu. Sonra yine, büyük duvar boyunca iki yerde daha. O patlamaların da başka kapılardan geldiğini düşündü Morgase.

"Kıyamet Çukuru adına, bu da neydi?" diye mırıldandı Tallanvor, karanlıkta alarm gongları çalmaya başlamadan hemen önceki sessizlikte. Bağırışlar yükseldi, haykırmalar ve bir tür boru gibi, boğuk sesler. Bir gök gürültüsü eşliğinde ateş sıçradı, sonra başka bir yerde bir kere daha.

"Tek Güç," diye nefes verdi Morgase. Yönlendiremiyor olabilirdi ya da hemen hemen hiç yönlendiremiyor olabilirdi, ama bu kadarını anlayabiliyordu. Gölgedöllerine ilişkin düşünceler aklından uçup gitti. "Bu... bu Aes Sedailer olmalı." Arkasında birinin nefesinin kesildiğini duydu; Lini ya da Breane. Basel Gill heyecanlı heyecanlı, "Aes Sedai," diye mırıldandı ve Lamgwin anlaşılmaz bir mırıltı ile yanıt verdi. Karanlıkta, metal metale çarptı; ateşler kabardı, bulutsuz gökyüzünde şimşekler aktı. Sonunda, gürültünün içinden alarm çanlarının sesleri duyuldu hafifçe, ama tuhaf bir şekilde, sayıları çok azdı.

"Aes Sedailer." Tallanvor kuşkulu gibiydi. "Neden şimdi? Seni kurtarmak için mi, Morgase? İnsanlara karşı Güç kullanamayacaklarını

sanıyordum, yalnızca Gölgedöllerine karşı kullanabilirler sanıyordum. Dahası, o kanatlı yaratık Gölgedölü değilse, ben hiç Gölgedölü görmedim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun!" dedi Morgase, hararetle ona dönerek. "Sen!.." Bir arbalet oku taş zerreleri saçarak pencere kasasına çarptı; ok ikisinin arasından sekip, sağlam bir *çankk* sesi ile yatak direklerinden birine saplanırken Morgase yüzünün önünde onun esintisini hissetti. Birkaç santim sağa kaysa Morgase'in tüm sorunları sona erecekti.

Morgase kıpırdamadı, ama Tallanvor bir küfür sallayarak onu pencereden uzaklaştırdı. Ay ışığında bile, onu incelerken kaşlarını çattığını görebiliyordu Morgase. Bir an yüzüne dokunacağını sandı; dokunsa, ağlar mıydı, çığlık mı atardı, sonsuza dek gitmesini mi emrederdi, bilmiyordu.

Bunun yerine, Tallanvor, "Büyük olasılıkla o adamlardan bazıları," dedi, "kendine Shamin ya da öyle bir şey diyenlerden." Kale'nin içine bile sızan o tuhaf, imkânsız hikâyeleri kabullenmekte ısrar ediyordu. "Sanırım seni şu anda dışarı çıkartabilirim; her şey kargaşa içinde olacak. Benimle gel."

Morgase onun hatasını düzeltmedi; pek az insan Tek Güç hakkında bilgi sahibiydi, *saidar*'la *saidin* arasındaki farkı bilenler daha da azdı. Tallanvor'un fikrinin bazı çekici tarafları vardı. Savaşın kargaşası içinde kaçabilirlerdi.

"Onu o kaosun içine mi götüreceksin!" diye ciyakladı Lini. Pencerede, alevlenen ışıklar ayı boğmuştu; çatırtılar ve gümbürtüler insanların ve kılıçların gürültüsünü bastırıyordu. "Daha aklı başında biri olduğunu sanırdım, Martyn Tallanvor. 'Ancak bir aptal eşekarısı öper ya da ateş ısırır.' Aes Sedailer olduğunu söyledi, değil mi? O anlamaz mı sanıyorsun? Öyle mi?"

"Lordum, eğer Aes Sedailerse..." Gill Efendi'nin sesi solup gitti.

Tallanvor'un eli Morgase'i bıraktı ve alçak sesle, bir kılıcı olmasını dileyerek homurdandı. Pedron Niall kılıcını taşımasına izin vermişti; Eamon Valda o kadar güven dolu biri değildi.

Bir an için Morgase'in göğsünde hayal kırıklığı kabardı. Tallanvor ısrar etse, onu sürükleye sürükleye götürse... Neler oluyordu ona? Tallanvor mantıksız yere onu herhangi bir yere sürüklemeye kalksa, Morgase adamın derisini yüzdürürdü. Kendine hâkim olmalıydı. Valda özgüvenini yaralamıştı –hayır, kıymık kıymık etmişti– ama o kıymıklara tutunmak, onları bir araya getirmeliydi. Bir şekilde. O kıymıklar bir araya getirilmeyi hak ediyorsa.

“En azından neler olduğunu öğrenebilirim,” diye hırladı Tallanvor, uzun adımlarla kapıya yürüyerek. “Eğer senin Aes Sedailerin değilse...”

“Hayır! Burada kalacaksın. Lütfen.” Morgase loş karanlık için minnettardı, şiddetle kızaran yüzünü saklıyordu. Son sözcüğü söylemektense dilini ısırıp kopartırdı, ama farkında olmadan ağzından kaçmıştı. Daha sert bir sesle devam etti. “Burada kalacaksın ve yapman gerektiği gibi, Kraliçeni koruyacaksın.”

Loş ışıkta onun yüzünü görebiliyordu, eğilmesi son derece düzgündü, ama ikisinin de öfkeli olduğuna son bakırına iddiaya girerdi. “Ben giriş odasında olacağım.” Eh, sesindeki sinir konusunda şüphe yoktu. Ama Morgase bu sefer onun öfkeli olup olmadığına, onu ne kadar sakladığına aldırmıyordu. Büyük olasılıkla onu çileden çıkaran bu adamı elleriyle öldürmeliydi, ama Tallanvor bu gece ölmeyecekti, kimin hangi tarafta olduğunu bilmesi imkânsız askerlerce biçilmeyecekti.

Artık, uyuyabilecek olsa bile uyuması imkânsızdı. Lambaları yakmadan yüzünü yıkadı, dişlerini temizledi. Breane ve Lini giyinmesine yardım ettiler. Yeşil çizgili mavi ipekten bir elbise giydi. Bileklerine ve yakasına kar beyazı danteller dökülüyordu. Aes Sedaileri kabul etmek için son derece uygun bir elbiseydi. Geceyi *saidar* kasıp kavuruyordu. Aes Sedai olmak zorundaydılar. Başka kim olabilirdi ki?

Giriş odasında erkeklere katıldığında, pencereden sızan ay ışığı ve zaman zaman çakan Güç’ten örülmüş ateşler dışında karanlıkta oturuyorlardı. Bir mum bile istenmedik bir ilgi çekebilirdi. Lamgwin ve Gill Efendi saygıyla sandalyelerinden fırladılar; Tallanvor daha yavaş doğruldu, Tallanvor’un asık suratlı bir kaş çatışla onu süzdüğünü bilmek için ışığa ihtiyacı yoktu Morgase’in. Morgase, onu duymazdan gelmek zorunda kaldığı için öfkeliydi –onun Kraliçesiydi– ve bunu sesinde belli etmemek için çaba göstermesi gerekiyordu. Lamgwin’e, pencerelerin dibindeki sandalyeleri getirmesini emretti. Sessizlik içinde oturup beklediler. En azından, odanın içindekiler sessizdi. Dışarıda gürlemeler, kükremeler hâlâ yankılanıyor, borular ötüyor, adamlar bağırıyordu ve bütün bunların içinde Morgase *saidar*’ın dalgalandığını hissediyordu.

En az bir saat sonra, savaş yavaş yavaş azaldı ve bitti. Sesler hâlâ anlaşılmaz emirler bağırıyor, yaralılar haykırıyordu ve bazen tuhaf, boğuk borular çalınıyordu, ama artık çeliğe çarpan çeliğin sesi yoktu. *Saidar* soldu; Kale’nin içinde *saidar* tutan kadınlar olduğundan emindi, ama artık

hiçbiri yönlendirmiyordu. Onca şamata ve kargaşadan sonra her şey huzura kavuşmuş gibiydi.

Tallanvor kıpırdandı, ama o daha kalkamadan Morgase oturmasını işaret etti; bir an itaat etmeyeceğini düşündü. Gece zayıfladı, pencerelerden içeri gün ışığı süzüldü, Tallanvor'un kaş çatışını aydınlattı. Morgase ellerini kucağında tuttu. Genç adamın öğrenmesi gereken erdemlerden biri de sabırdı. Sabır, asil bir erdem olarak, cesaretten sonra geliyordu. Güneş daha da yükseldi. Lini ve Breane gittikçe daha endişeli olan seslerle, Morgase'e bakışlar fırlatarak fısıldaşmaya başladılar. Tallanvor kaşlarını çattı. Kara gözleri için için yanıyordu. Üzerine tam oturan koyu mavi ceketi içinde kaskatı oturuyordu. Gill Efendi kıpırdanıyor, bir bir elini, bir ötekini gri saçlarından geçiriyor, pembe yanaklarını mendiliyle siliyordu. Lamgwin sandalyesinde kamburunu çıkarmıştı. Eski sokak kabadayısının ağır göz kapaklı gözleri, adamın yarı uykudaymış gibi görünmesine sebep oluyordu, ama Breane'e bakarken yara izli, kırık burunlu yüzünde bir gülümseme beliriyordu. Morgase dikkatini nefeslerine verdi. Tıpkı Kule'de geçirdiği aylar boyunca, egzersizlerin çoğunda olduğu gibi. Sabır. Biri bir an önce gelmezse, Aes Sedai ya da değil, söyleyecek keskin sözleri olacaktı!

Koridor kapısı aniden çalınınca elinde olmadan yerinde sıçradı. Breane'e kapıya bakmasını söyleyemeden kapı ardına kadar açıldı ve duvara çarptı. Morgase içeri girenlere bakakaldı.

Uzun boylu, çengel burunlu bir adam soğuk soğuk baktı ona. Kılıcının uzun kabzası omzunun arkasından çıkıyordu. Göğsü tuhaf, altın siyah lake kaplı, parlayan, üst üste binmiş plakalardan oluşmuş bir zırh ile kaplanmıştı. Kalçasında tuttuğu miğfer böcek kafasına benziyordu ve siyah altın ve yeşil renklerdeydi. Miğferin üzerinde üç uzun, ince, yeşil tüy vardı. Benzer zırhlar içinde iki kişi, tüysüz miğferleri başlarında, arkasından geldiler; onların zırhları lakeli değil boyalı görünüyordu ve arbaletlerini hazır tutuyorlardı. Dışarıda, altın siyah püsküllü mızraklar taşıyan daha fazlası vardı.

Tallanvor, Lamgwin, hatta şişman Gill Efendi bile ayağa fırladılar ve Morgase ile bu tuhaf ziyaretçilerin arasına girdiler. Geçmek için Morgase'in onları ittirmesi gerekti.

O daha bir açıklama talep edemeden, çengel burunlu adamın bakışları doğrudan ona dikildi. "Siz Andor Kraliçesi Morgase misiniz?" Sesi sertti ve sözcükleri öyle peltek telaffuz ediyordu ki söyledikleri zar zor anlaşılıyordu. Morgase'in yanıtını kısa kesti. "Benimle geleceksiniz.

Yalnız,” diye ekledi; Tallanvor, Lamgwin ve Gill Efendi, hep beraber harekete geçince. Arbaletçiler silahlarını kaldırdılar; kalın oklar bir zırha bile delik açabilirmiş gibi görünüyordu; bir insanı ise, delip geçebilecekmiş gibi.

“Adamlarımın ben dönene kadar burada kalmasına bir itirazım yok,” dedi Morgase, hissettiğinden çok daha sakin bir sesle. Bu insanlar da kimdi? Morgase her ulusun aksanını, her ulusun kullandığı zırh çeşitlerini bilirdi. “Güvenliğimizi sizin sağlayabileceğinizden eminim. Yüzbaşı?..”

Adam ismini söylemedi, sertçe takip etmesini işaret etmekle yetindi. Morgase, hararetli bakışlarına rağmen Tallavor’un sorun çıkarmadığını görerek rahatladı. Gill Efendi ile Lamgwin’in gerilemeden önce Tallanvor’a baktıklarını gördüğünde sinirleri tepesine çıktı.

Koridorda, askerler çevresinde saf aldılar. Çengel burunlu subay ile iki arbaletçisi başı çektiler. Savaştan bu kadar kısa süre sonra, korunmadan dolaşmak aptallıktan da öte olurdu; insanı yakalayıp rehine tutacak ya da onları gören herkesi öldürecek direnişçiler olabilirdi. Morgase buna inanabilmeyi diledi.

Subaya soru sormaya çalıştı, ama adam tek kelime etmedi, adımlarını yavaşlatmadı, başını çevirmedi. Morgase denemeyi bıraktı. Askerlerin hiçbiri ona bakmadı bile; kendi Kraliçenin Askerleri birliğinden bildiği türden, sert bakışlı adamlardı, daha önce de, birden çok kez savaş görmüş adamlar. Ama kimdi bunlar? Çizmeleri yere aynı anda, Kale’nin çıplak koridorlarının vurguladığı davul gümbürtüleri gibi iniyordu. Koridorlarda pek az renk vardı, kanlı savaşlar veren Beyazpelerinler betimleyen birkaç duvar halısı dışında hiçbir güzel şey yoktu.

Morgase onu Lord Kumandan’ın dairesine götürdüklerini fark etti ve midesine bir bulantı oturdu. Pedron Niall hayattayken o daireye giden yola neredeyse hoş bir şekilde alışmıştı; o öldüğünden beri geçen birkaç gün içinde o yoldan korkmaya başlamıştı –ama köşeyi döndüklerinde, kendi subaylarının arkasında yürüyen iki düzine kadar okçu görerek şaşırdı. Adamlar bol pantolonlar giymiş, mavi siyah yatay çizgiler taşıyan kösele göğüs zırhları takmıştı. Her adam koni şeklinde çelik şapka takıyordu ve gri çelik zırhtan bir peçe yüzlerini, gözlerine dek örtüyordu; orada burada, peçelerin altından bıyık uçları sarkıyordu. Okçuların subayları Morgase’e eşlik eden askerlerin subayına eğilerek selam verdi. Subay karşılık olarak elini kaldırmakla yetindi.

Tarabonlular. Morgase senelerdir Tarabonlu asker görmemişti, ama o adamlar, çizgilere rağmen Tarabonluydu, değilse terliklerini yerdi Morgase. Ama hiç mantıklı gelmiyordu. Tarabon hayat bulmuş kaos gibiydi, tahta çıkmak isteyenler ile Ejderyeminliler arasında yüz taraflı bir iç savaş sürmekteydi. Tarabon Amador'a asla böyle bir saldırı düzenleyemezdi. Elbette, bir taht sevdalısı diğerlerini ve Ejderyeminlileri alt etmeyi başarmamışsa ve... İmkânsızdı ve bu tuhaf zırhlı askerleri, kanatlı yaratıkları açıklamıyordu.

Morgase tuhaflık gördüğünü sanıyordu. Mide bulantısını bildiğini sanıyordu. Sonra o ve eşlikçileri bir başka köşe döndüler ve iki kadınla karşılaştılar.

Biri Cairhienliler gibi ince ve kısaydı, Tearlılardan daha esmerdi ve ayak bileklerine kadar gelmeyen mavi bir elbise giymişti; göğsündeki ve geniş, bölünmüş eteğinin iki yanındaki kırmızı panellerde, çatallanan gümüş rengi bir şimşek resmi vardı. Kasvetli, koyu gri bir elbise giymiş diğer kadın çoğu erkekten daha uzun boyluydu, omuzlarına kadar gelen altın rengi saçları parlayana dek fırçalanmıştı. Ve kadının korku dolu yeşil gözleri vardı. Boynundaki gümüş tasma, gümüş bir zincirle kısa kadının bileğindeki bileziğe bağlanmıştı.

Morgase'in grubunun geçmesi için kenara çekildiler ve çengel burunlu subay *"Der'sul'dam"* diye mırıldandı –Morgase öyle duyduğunu sandı; adamın peltek aksanı yüzünden anlamak zordu. Adamın mırıltısı, rütbesine denk, ama pek o kadar da eşit olmayan birine hitap edermiş gibi bir tını taşıyordu. Esmer kadın başını hafifçe eğdi, tasmayı çekiştirdi ve altın saçlı kadın yere çökerek başını dizlerine, avuçlarını dümdüz yere dayadı. Morgase ve eşlikçileri geçerken, esmer kadın eğilip diğerinin başını sevgiyle okşadı. Tıpkı bir köpeği sever gibi. Ve daha da kötüsü, diz çöken kadın memnuniyet ve minnetle başını kaldırıp ona baktı.

Morgase yürümeye devam etmek için, dizlerinin boşanmasını engellemek için, kusmamak için çaba gösterdi. Kölelik tek başına yeterince kötüydü, ama kafası okşanan kadının yönlendirebildiğinden emindi. İmkânsız! Sersem sersem, bunun bir düş mü, bir kâbus mu olduğunu merak ederek yürümeye devam etti. Öyle olması için dua ederek. Siyah kırmızı zırh taşıyan başka askerler için durduklarının belli belirsiz farkındaydı, sonra...

Pedron Niall'ın görüşme odası –şimdi Valda'nın ya da kaleyi her kim almışsa onun– değişmişti. Yere kakılmış büyük altın patlaması duruyordu,

ama Niall'ın ele geçirdiği ve Valda'nın kendisininmiş gibi yerinde tuttuğu sancakların hepsi gitmişti. Mobilyalar da öyle. Yalnızca Niall'ın ve ondan sonra Valda'nın kullandığı sade oymalı, yüksek sırtlı sandalye kalmıştı. Sandalyenin iki yanına, parlak renklere sahip iki yüksek paravan konmuştu. Birinin üzerinde, zalim bir gagası olan beyaz sorguçlu, beyaz uçlu kanatlarını açmış siyah bir yırtıcı kuş resmedilmişti. Diğerinin üzerinde bir pençesini kendisinin yarı boyunda, geyiğe benzer, uzun, düz boynuzları ve beyaz çizgileri olan ölü bir hayvanın üzerine koymuş sarı, siyah benekli bir kedi vardı.

Odanın içinde epey insan vardı, ama keskin yüzlü, mavi cüppeli bir kadın öne çıkana kadar ancak bu kadarını fark edebilirdi. Kadının başının bir yanı tıraşlanmıştı ve kalan saçları uzun, kahverengi bir örgü halinde toplanmış, sağ omzuna sarkıtılmıştı. Kadının horgörü dolu mavi gözleri, kartalın ya da kedinin gözleri gibiydi. "Önceden Gelenler'in önderi, Dönüş'ün imdadına koşan Yüksek Leydi Suroth'un huzurundasınız," dedi etkileyici bir sesle, aynı peltek aksanda.

Hiçbir uyarı vermeden, çengel burunlu subay Morgase'i ensesinden yakaladı ve onu da çekerek yere kapandı. Sersemlemiş olan Morgase adamın yeri öptüğünü gördü. Sersemliğinin tek sebebi ciğerlerindeki tüm nefesin boşalmış olması da değildi.

"Bırak onu, Elbar," dedi bir başka kadın öfkeyle. "Andor Kraliçesi'ne bu şekilde davranılmayacak."

Adam, Elbar, başını eğerek dizleri üzerinde doğruldu. "Huzurunuzda alçalıyorum, Yüksek Leydi. Af diliyorum." Adamın sesi soğuk ve aksanın izin verdiğince ifadesizdi.

"Bunun için ihsan edeceğim af pek yok, Elbar." Morgase başını kaldırdı. Suroth onu hayretler içinde bırakmıştı. Kadının saçlarının iki yanı tıraşlanmış, yalnızca başının üzerinde bir sorguç ve sırtına dökülen bir yele kalmıştı. "Belki cezanı gördüğün zaman. Git kendini raporla. Çıkabilirsin! Git!" Geniş jesti en az iki buçuk santim boyunda tırnakları olduğunu ortaya çıkardı. İki elinin ilk iki tırnağı uzatılmış, parlak maviye boyanmıştı.

Elbar dizleri üzerinde eğildi, sonra rahatça ayağa kalktı ve geri geri kapıdan çıktı. Morgase ilk defa, diğer askerlerin içeri girmemiş olduğunu fark etti. Bir şey daha fark etti. Adam gitmeden önce kadına son bir bakış fırlatmıştı ve adamın gözlerinde cezalandırılmasına sebep olan kişiye karşı kıvılcımlı bir kızgınlık yerine... düşüncelilik vardı. Ceza falan verilmeyecekti; bütün bunlar önceden planlanmıştı.

Suroth, açık mavi cüppesini dikkatle açıp, yüz minik pilisi olan, kar beyazı eteklerini teşhir ederek Morgase'e yaklaştı. Cüppeye sarmaşıklar ve parlak kırmızı ve sarı çiçekler işlenmişti. Morgase, kendisi yardım almadan ayağa kalkana kadar Suroth'un yanına varmadığını fark etti.

"İncindiniz mi?" diye sordu Suroth. "İncindiyseniz, cezayı iki katına çıkaracağım."

Morgase, kadının gözlerine asla dokunmayan sahte gülümsemeye bakmamak için elbisesini silkeledi. Bu fırsattan faydalanarak odada göz gezdirdi. Dört adam ve dört kadın bir duvarın dibinde diz çökmüşlerdi. Hepsi gençti, hepsi güzeldi ve hepsinin üzerinde... Bakışlarını kaçırdı. O uzun, beyaz pelerinler hemen hemen saydamdı! Paravanların uzak uçlarında ikişer kadın daha diz çökmüştü. Her ikiliden biri gri elbise, diğeri şimşek işlemeli mavi elbise giymişti ve her ikili gümüş birer tasma ile birbirlerine bağlanmıştı. Morgase emin olacak kadar yakında değildi, ama iki gri elbiseli kadının yönlendirebildiği gibi mide bulandırıcı bir düşünceye kapıldı. "Ben iyiyim, teşekkür..." Yere dev, kırmızımsı kahverengi bir şekil yayılmıştı –tabaklanmış sığır derilerinden bir yığın olabilir miydi? Sonra nesne kabardı. "*Bu* ne?" Ağzını kapatmayı başardı, ama kendini durduramadan soru ağzından kaçmıştı.

"*Lopar*'ımı beğendiniz mi?" Suroth geldiğinden çok daha çabuk uzaklaştı. Devasa şekil iri, yuvarlak kafasını kaldırdı ve kadın bir parmağı ile yaratığın çenesinin altını okşadı. Yaratık Morgase'e bir ayıyı hatırlatıyordu, ama işittiği en büyük ayıdan en az yarım kat büyüktü ve tamamen kılsızdı. Burnu uzun değildi ve gözleri kalın çıkıntılarla çevriliydi. "Almandaragal daha enikken verilmişti bana, ilk gerçek-isim günümde; o sene bana düzenlenen ilk suikastı engelledi. Daha yetişkin boyunun dörtte birine ancak gelmişti." Kadının sesinde gerçek bir sevgi vardı. Kadın okşarken yaratığın... *lopar*'ın... dudakları geriye sıyrıldı ve kalın, sivri dişler teşhir etti; ön pençeleri gerildi, her pençede altışar tırnak kılıflarına girdi çıktı. Yaratık mırıldanmaya başladı. Yüz kediye layık kalın bir mırıltı.

"Olağanüstü," dedi Morgase hafifçe. Gerçek-isim günü? Bu kadına kaç kez suikast düzenlenmişti ki böyle bir kayıtsızlıkla "ilkinden" bahsediyordu?

Suroth yanından ayrıldığı zaman *lopar* kısa bir inleme çıkardı, ama sonra başını hemen pençelerinin üzerine koydu. Huzursuz edici bir şekilde, gözleri Suroth'u takip etmedi, daha çok Morgase'e dikildi, zaman zaman da kapıya ya da dar, ok yarıkları olan pencerelere dönüyordu.

“Elbette, bir *lopar* ne kadar sadık olursa olsun, *damane*’ler ile karşılaştırılamaz.” Şimdi Suroth’un sesinde sevgi yoktu. “Daha Almandaragal gözünü kırpmadan Pura ile Jinjin yüz suikastçı öldürebilir.” Her isimde, mavi elbiseli kadınlar gümüş zincirleri çekiştirdi ve diğer uçtaki kadın, koridorda gördükleri gibi, iki büklüm oldu. “Dönüşten bu yana, öncekine göre çok daha fazla *damane*’miz oldu. Burası *marath’damane*’ler ile dolu, zengin bir avlak. Pura,” diye ekledi kayıtsızca, “eskiden... Beyaz Kule’den bir kadındı.”

Morgase’in dizleri titremeye başladı. Aes Sedai? Pura denen kadının bükülmüş sırtını incelerken inanmayı reddediyordu. Hiçbir Aes Sedai bu şekilde ezilip büzülmeye zorlanamazdı. Ama yalnızca Aes Sedailer değil, yönlendirebilen her kadın o tasmayı alıp, ona işkence edenleri boğabiliyor olmalıydı. Bunu herhangi biri yapabilirdi. Hayır, bu Pura Aes Sedai olamazdı. Morgase, bir sandalye istemeye cesaret edip edemeyeceğini merak etti. “Bu çok... ilginç.” En azından sesi sakindi. “Ama beni buraya Aes Sedailerden bahsetmek için davet ettiğinizi sanmıyorum.” Elbette, davet edilmemişti. Suroth ona baktı. Sol elindeki uzun tırnaklı parmakların seğirmesi dışında tek kasını kıpırdatmadı.

“Thera!” diye havladı, kafasının yarısı tıraşlanmış keskin yüzlü kadın aniden. “Yüksek Leydi ve konuğu için kaf getir!”

Saydam cüppe içindeki kadınlardan biri, yaşça en büyükleri zarifçe ayağa fırladı. Gül goncasına benzeyen ağzında inatçı bir ifade vardı, ama kartal resimli yüksek paravanın arkasına koştu ve birkaç saniye sonra, üzerine iki küçük, beyaz fincan konmuş gümüş bir tepsi ile geri döndü. Kıvrak bir tavırla Suroth’un önünde diz çöktü, esmer başını eğerek tepsiyi kaldırdı, öyle ki tepsi başının üzerinde kalmıştı. Morgase başını iki yana salladı; Andor’da herhangi bir hizmetkârdan bu hareketi isteyecek olsa –ya da o cüppeyi giymesini!– hizmetkâr fırtına gibi çeker, giderdi.

“Siz kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?”

Suroth fincanlardan birini parmaklarının uçlarında kaldırdı ve fincandan yükselene buharı içine çekti. Baş sallayarak diğer fincanı almasını işaret ederken, izin verirmiş gibi davranması Morgase’in hiç hoşuna gitmedi, ama yine de fincanı aldı. Bir yudum aldı ve şaşkınlık içinde içeceğine baktı. Çaydan daha koyu olan sıvı neredeyse acıydı. Ne kadar bal konursa konsun içilecek gibi değildi. Suroth kendi fincanını dudaklarına götürdü ve zevkle içini çekti.

“Konuşmamız gereken çok şey var, Morgase, ama bu ilk konuşmayı kısa keseceğim. Biz Seanchanlar, Yüksek Kral Artur Paendrag Tanreall’in vârislerinden çalınanı geri almak üzere dönüyoruz.” Kadının sesindeki, kaf’ın verdiği zevke bir başka türden zevk eklendi. Hem beklenti, hem kesinlik vardı o seste. Kadın Morgase’in yüzünü dikkatle izledi. Morgase bakışlarını koparamıyordu. “Eskiden bizim olan, yine bizim olacak. Aslında, her zaman bizimdi; bir hırsız iyelik sahibi olamaz. Yeniden fethe Tarabon’dan başladım. O topraklardaki pek çok asil itaat etmeye, beklemeye ve hizmet etmeye yemin etti bile; kısa süre sonra herkes aynısını yapmış olacak. Kralları –adını hatırlayamıyorum– bana direnirken öldü. Yaşasa, Kristal Taht’a isyan eden ve Kan’dan bile olmayan biri olarak, kazığa çakılırdı. Ailesi bulunup mal kılınamadı, ama şimdi İmparatoriçe’ye, sonsuza dek yaşasın ve Kristal Taht’a sadakat yemini etmiş yeni bir Kral ve yeni bir Panarch var. Çeteler de yok edildi; artık Tarabon’da çekişme ve açlık olmayacak, Tarabon halkı İmparatoriçe’nin kanatları altında olacak. Şimdi aynısını Amadicia’da yapmaya başlıyorum. Kısa süre sonra, herkes büyük Artur Şahinkanadı’nın doğrudan vârisi olan İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, önünde diz çökecek.”

Hizmetkâr kadın tepsiyi alıp çekilmiş olmasaydı, Morgase fincanını geri koyardı. Kaf’ın kara yüzeyi hiç titremedi, ama kadının anlattıklarının çoğu Morgase için anlamsızdı. İmparatoriçe? Seanchanlar? Yaklaşık bir sene önce, Artur Şahinkanadı’nın ordularının Aryth Okyanusu’nun diğer yanından geri döndüğünü söyleyen çılgınca söylentiler duyulmuştu, ama ancak en saflar inanmış olabilirdi ve Morgase pazarlardaki en kötü dedikoducuların bile bu hikâyeyi anlatmaya devam ettiğinden kuşkuluydu. Doğru olabilir miydi? Her durumda, anladıkları yeterinden de fazlaydı.

“Artur Şahinkanadı’nın ismine herkes saygı duyuyor, Suroth...” Keskin yüzlü kadın öfkeyle ağzını açtı ve Yüksek Leydi’nin mavi tırnaklı parmağının bir hareketi ile yatıştı. “...ama onun zamanı geçeli çok oldu. Buradaki her ulusun kökleri eskiye dayanır. Hiçbir ulus ne size, ne de İmparatoriçenize teslim olacaktır. Tarabon’un bir kısmını ele geçirmişseniz de...” Suroth tıslarcasına nefes aldı ve gözleri parıldadı. “...hatırlayın ki Tarabon sorunlu bir bölgedir ve kendi içinde bölünmüştür. Amadicia o kadar kolay düşmeyecektir ve pek çok ülke, sizin haberinizi aldıklarında, Amadicia’nın yardımına koşacaktır.” Doğru *olabilir* miydi? “Ne kadar kalabalık olursanız olun, ocağınız için kolay av bulamayacaksınız. Daha önce de büyük tehditlerle karşı karşıya kaldık ve onları alt ettik. Size,

ezilmeden önce barış yapmanızı öneririm.” Morgase gecenin içinde fırtına gibi esen *saidar*’ı hatırladı ve –*damane* mi demişti onlara?– onlara bakmaktan kaçındı. Büyük bir çabayla, dudaklarını ıslatmaktan kaçındı.

Suroth yine o maskeye benzer gülümseme ile gülümsedi, gözleri cilalı taşlar gibi parladı. “Herkesin bazı seçimleri yapması gerekecek. Bazıları itaat etmeyi, beklemeyi ve hizmet etmeyi, İmparatoriçe’nin adına, sonsuza dek yaşasın, ülkelerine hükmetmeyi seçecek.”

Bir elini kaldırıp uzun tırnakları ile bir hareket yaptı ve keskin yüzlü kadın havladı, “Thera! Kuğu Duruşları!”

Bir sebepten, Suroth’un ağzı gerildi. “Kuğu değil, Alwhin, seni kör aptal!” diye tısladı, yarı kendi kendine, ama aksanı anlamayı güçleştiriyordu. Donuk gülümsemesi hemen geri döndü.

Hizmetkâr kadın duvarın dibindeki yerinden kalktı, tuhaf bir şekilde, ayakuçları üzerinde, kollarını arkaya uzatarak koşup ortaya geldi. Yavaş yavaş, Işığın Evlatları’nın simgesi olan altın güneş patlamasının üzerinde stilize bir dansa başladı. Kollarını kanat gibi, yanlarında açtı, sonra kapattı. Dönerek sol ayağını uzattı, bir dizini eğerek, iki kolunu yalvarırcasına gererek eğildi, kolları, vücudu ve sağ bacağı ile düz, eğik bir çizgi oluşturdu. İncecik, beyaz cüppesi görüntüyü utanç verici kılıyordu. Dans, buna dans denebilirse, devam ederken Morgase yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

“Thera yenidir ve henüz çok iyi eğitilmiş değildir,” diye mırıldandı Suroth. “Kuğu Duruşları genellikle, klanları arasından hatlarının güzelliği sebebiyle seçilmiş on yirmi erkek ve kadın *da’covale* tarafından yapılır, ama bazen tek bir tanesini izlemek de keyif verir. Güzel şeylere sahip olmak çok hoş, değil mi?”

Morgase kaşlarını çattı. Bir insana nasıl sahip olunabilirdi ki? Suroth daha önce, “birini mal kılmaktan” bahsetmişti. Morgase Kadim Lisan’ı bilirdi ve *da’covale* sözcüğü ona aşina değildi, ama düşününce, “Sahip Olunan İnsan” anlamına vardı. İğrençti bu. Korkunçtu! “İnanılmaz,” dedi kuru kuru. “Belki de sizi... dansın keyfini çıkarmak üzere yalnız bırakmalıyım.”

“Birazdan,” dedi Suroth, poz veren Thera’ya gülümseyerek. Morgase bakmaktan kaçındı. “Dediğim gibi, herkesin yapacak seçimleri var. Eski Tarabon Kralı isyan etmeyi seçti ve öldü. Eski Panarch yakalandı, ama Yemin’i reddetti. İmparatoriçe tarafından yükseltilmediği sürece, her birimizin ait olduğu bir yer var, ama uygun yerlerini reddedenler

indirilebilirler de, hatta derinliklere kadar. Thera'da belli bir zarafet var. Tuhaf bir şekilde, Alwhin öğretme konusunda büyük umut vadediyor, bu yüzden çok sene geçmeden, Thera'nın Kuğu Duruşları'ndaki yeteneğini zarafetine uyacak kadar ilerletecek." O gülümseme, o pırıltılı bakış Morgase'e döndü.

Çok anlamlı bir bakış, ama neden? Dansçı ile ilgili bir şey mi? Adı, vurgulanmak istenirmiş gibi, sık sık telaffuz edilmişti. Ama ne?.. Morgase'in başı hızla döndü ve ayak parmaklarının ucunda yükselmiş, ellerini birbirine bastırmış, kollarını iyice yükseğe kaldırmış, tek bir nokta üzerinde dönmekte olan kadına baktı. "İnanmıyorum," diye inledi. "İnanamam!"

"Thera," dedi Suroth, "benim malım olmadan önce adın neydi? Ne unvana sahiptin?"

Thera aynı pozda titreyerek dondu, yarı panik, yarı dehşet dolu bir bakışla Alwhin'in keskin yüzüne baktı, sonra saf dehşet dolu bakışlarını Suroth'a çevirdi. "Thera'nın adı Amathera'ydı, eğer Yüksek Leydi'yi memnun edecekse," dedi nefes nefese. "Thera Tarabon Panarch'ıydı, eğer Yüksek Leydi'yi memnun edecekse."

Morgase'in elindeki fincan düştü, yerde paramparça oldu ve siyah kaf'ı saçtı. Yalan olmalıydı. Morgase Amathera ile hiç karşılaşmamıştı, ama bir kez tarifini duymuştu. Hayır. Aynı yaşta, iri, kara gözleri ve inatçı bir ağzı olan pek çok kadın olmalıydı. Pura asla Aes Sedai olmamıştı ve bu kadın...

"Duruş!" diye terslendi Alwhin ve Thera Suroth'a ya da başka herhangi birine başka tek bakış atmadan dansına devam etti. Her kimse, artık kafasında en öne çıkan düşüncenin hata yapmama arzusu olduğu açıktı. Morgase dikkatini kusmamaya verdi.

Suroth, kış ortası gibi bir yüzle, iyice yaklaştı. "Herkes seçimlerle karşı karşıya," dedi sessizce. Sesi çeliği bile çentebilirdi. "Tutsaklarımdan bazıları, sizin Beyaz Kule'de zaman geçirdiğinizi söylüyor. Kanun gereği, hiçbir *marath'damane* tasmadan kaçamaz, ama gözlerime bakarak ismimi telaffuz eden ve lafıma yalan diyen size, sizin sonunuzun *bu* olmayacağına söz verebilirim." Sesindeki vurgu, sözünün başka olası son içermediğini açıkça ifade ediyordu. Gözlerine asla ulaşmayan gülümseme geri döndü. "Yemin etmeyi seçeceğinizi umuyorum Morgase ve İmparatoriçe adına, sonsuza dek yaşasın, Andor'a hükmedeceğinizi umuyorum." Morgase ilk defa, kadının yalan söylediğinden kesin olarak emindi. "Yarın ya da belki ertesi gün, eğer zamanım olursa, sizinle yine konuşacağız."

Suroth sırtını dönerek yalnız dansçının yanından süzülürcesine geçti ve yüksek sırtlı sandalyeye gitti. Cüppesini zarifçe yayarak otururken Alwhin yine havladı. Başka ses tonu yokmuş gibiydi. “Herkes! Kuğu Duruşları!” Duvarın dibinde diz çökmüş olan bütün genç kız ve erkekler yerlerinden sıçrayıp Thera’ya katıldılar ve Suroth’un sandalyesinin hemen önünde sıralanarak hareketlere katıldılar. Morgase’e dikkat eden bir *lopar* kalmıştı. Morgase, hayatı boyunca bu kadar eksiksiz bir şekilde görmezden gelinmemişti. Vakarla eteklerini toplayarak çıktı.

Tek başına fazla uzağa gidemedi, elbette. O kırmızı siyah zırhlı askerler, kırmızı siyah püsküllü mızrakları ile giriş odasında, lakeli miğferlerinin altında kıpırtısız yüzler ve canavarsı böcek ağızlarının arkasından bakar görünen sert bakışlarla, heykel gibi bekliyorlardı. Morgase’den fazla uzun boylu olmayan bir tanesi tek kelime etmeden yanında yürümeye başladı ve odasına kadar eşlik etti. Odasının kapısının iki yanında iki kılıçlı Tarabonlu bekliyordu. Bunlar çelik plaka zırhlar giymişlerdi, ama zırhlarına yatay çizgiler çizilmişti. Tarabonlular ellerini dizlerine dayayarak eğildiler ve Morgase ona eğildiklerini sandı, ta ki eşlikçisi ilk defa konuşana kadar.

“Şeref karşılandı,” dedi adam sert, kuru bir sesle ve Tarabonlular doğruldular. Adam, “Onu dikkatle izleyin. Yemin etmedi,” diyene kadar Morgase’e bakmadılar. Çelik peçelerin üzerinden kara gözler Morgase’e döndü, ama kısa onay eğilmeleri yine Seanchan’aydı.

Morgase içeri girerken acele etmemeye çalıştı, ama kapı arkasından kapandıktan sonra, çalkantılı düşüncelerini sakinleştirmeye çalışarak sırtını verdi ona. Seanchanlar ve *damane*’ler, İmparatoriçeler ve yeminler, sahip olunan insanlar. Lini ve Breane odanın ortasında durmuş, ona bakıyorlardı.

“Ne öğrendin?” diye sordu Lini sabırla, çocukken Morgase’i okuduğu bir kitap hakkında sorgularken kullandığı sese çok benzeyen bir sesle.

“Kâbuslar ve delilik,” diye içini çekti Morgase. Aniden doğruldu ve endişe içinde odada göz gezdirdi. “Nerede?.. Erkekler nerede?”

Sormadığı soruyu Breane kuru, alaylı bir sesle yanıtladı. “Tallanvor ne öğrenebileceğine bakmaya gitti.” Yumruklarını kalçalarına dayadı ve yüzü ciddileşti. “Lamgwin ve Gill Efendi de onunla gittiler. *Sen* ne öğrendin? Kim bu... *Seanchanlar?*” İsmi beceriksizce, kaşlarını çatarak söylemişti. “Biz de kendi adımıza epey şey duyduk.” Lini’nin delici bakışlarını görmemiş gibi yaptı. “Şimdi ne yapacağız, Morgase?”

Morgase kadınların arasından geçti ve en yakın pencereye gitti. Görüşme odasındaki kadar dar değildi ve altı metre aşağıdaki avluya

bakıyordu. Çıplak başlı, üstleri başları dağılmış, bazıları kan lekeli sargılar taşıyan adamlardan cansız birlik, mızraklı Tarabonluların dikkatli bakışları altında, sallana sallana avludan geçti. Yakındaki bir kulenin tepesinde pek çok Seanchan vardı, siperlerin arasından uzaklara bakıyorlardı. Aralarından biri, üç ince tüyle süslenmiş miğfer takıyordu. Avlunun karşısındaki bir pencerede, göğsündeki şimşek işlemesi açıkça görülebilen bir kadın belirdi ve Beyazpelerin tutsaklara kaşlarını çattı. O sendeleyen adamlar uyuşmuş, olan bitenlere inanamıyor gibi görünüyorlardı.

Ne yapacaklardı? Morgase'in vermeye korktuğu bir karardı bu. Aylardır, sonu felakete varmadan, kahvaltıda meyve yemek gibi bir karar bile verememişti sanki. Seçim, demişti Suroth. Ya bu Seanchanların Andor'u ele geçirmesine yardım edecekti ya da... Andor'a son bir kez hizmet edebilirdi. Birliğin sonu belirdi. Arkalarından daha fazla Tarabonlu geldi. Geçerken, aralarına başka Tarabonlular katıldı. Altı metrelik bir düşüş ve Suroth manivelasını kaybederdi. Belki bir korkağın seçimiydi, ama korkak olduğunu kanıtlamıştı zaten. Yine de, Andor Kraliçesi bu şekilde ölmemeliydi.

Alçak sesle, Andor'un bin senelik tarihinde yalnız iki kez kullanılan, geri alınamaz sözleri söyledi. "Işık altında, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı'ndan, Elayne Trakand lehine vazgeçiyorum. Işık altında, Gül Tacı'ndan vazgeçiyor, Aslan Tahtı'nı Trakand Evi'nin Yüksek Makamı Elayne'e bırakıyorum. Işık altında, kendimi Andorlu Elayne'in iradesine teslim ediyor, onun sadık kulu olduğumu ilan ediyorum." Bunların hiçbiri Elayne'i Kraliçe yapmazdı, doğru, ama yolunu açardı.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordu Lini.

Morgase yavaşça döndü. "Elayne'i düşünüyordum." Eski dadısının, aslında kimsenin duymasının gerekmediği sözleri duyacak kadar yakında olduğunu sanmıyordu.

Ama Lini'nin gözleri irileşti ve nefesi kesildi. "Hemen oradan uzaklaş!" diye terslendi ve kendi sözlerine uyarak onu kolundan yakalayıp pencereden uzaklaştırdı.

"Lini, haddini aşıyorsun! Dadım olduğun zamanların üzerinden çok zaman!.." Morgase derin bir nefes aldı ve sesini yumuşattı. O korkmuş gözlere bakmak kolay değildi; Lini'yi hiçbir şey korkutamazdı. "Böylesi herkes için en iyisi, inan bana," dedi ona nazikçe. "Başka yolu yok..."

"Başka yolu yok mu?" diye araya girdi Breane öfkeyle. Eteklerini öyle sıkı kavramıştı ki elleri titriyordu. Onlarla Morgase'in boğazını sıkmayı

tercih edeceği açıktı. “Şimdi neler saçmalıyorsun? Ya bu Seanchanlar seni bizim öldürdüğümüzü sanırsa?” Morgase dudaklarını bastırdı; o kadar saydam mı olmuştu?

“Kes sesini, kadın!” Lini asla öfkelenmezdi de, sesini de yükseltmezdi, ama şimdi kırışık yanakları kıpkırmızı kesilmiş, ikisini de yapıyordu. Kemikli elini kaldırdı. “Çeneni tut, yoksa öyle bir tokat atarım ki şimdikinden de aptal olursun!”

“Mutlaka birine tokat atman gerekiyorsa ona tokat at!” diye bağırdı Breane. Öyle bağırıyordu ki ağzından tükürükler saçılıyordu. “*Kraliçe* Morgase! Seni, beni ve Lamgwin’imi darağacına gönderecek. Çok kıymetli Tallanvor’unu da. Çünkü kadında bir *farenin* yüreği bile yok!”

Kapı açılıp Tallanvor içeri girince kavga aniden sona erdi. Kimse Tallanvor’un önünde bağırmaya niyetli değildi. Gill Efendi ve Lamgwin Tallanvor’un ardından içeri girerken, Lini, onarıma ihtiyacı olduğunu düşünürmüş gibi Morgase’in kol yenlerini incelemeye başladı. Erkekler hiçbir şeyi fark etmedi, elbette.

Morgase çok şey fark etti. Her şeyden önce, Tallanvor bir kılıç kemeri takmıştı. Gill Efendi, hatta Lamgwin bile, ama Lamgwin’inki kısa bir kılıçtı. Morgase her zaman, Lamgwin’in yumrukları ile daha rahat ettiğini hissetmişti. O soramadan, arkadan giren sıska, ufak tefek adam kapıyı dikkatle kapattı.

“Majesteleri,” dedi Sebban Balwer, “davetsiz girişimizi affedin.” Eğilmesi ve gülümsemesi bile kuru ve kusursuz görünüyordu, ama gözleri bir kadından diğerine kayarken, Morgase diğer adamlar odadaki ortamı fark etmiş olsa da olmasa da, Pedron Niall’ın eski sekreterinin kesinlikle fark ettiğine karar verdi.

“Seni gördüğüme şaşırdım, Balwer Efendi,” dedi. “Eamon Valda ile ilgili nahoş bir durum olduğunu duymuştum.” Aslında duyduğu, Valda’nın, Balwer bir daha gözüne ilişirse, Kale duvarlarının birinin üzerinden aşağı tekmeleyeceğini söylediği idi. Balwer’in gülümsemesi gerildi; Valda’nın ne dediğini biliyordu.

“Hepimizi buradan çıkarmak için bir planı var,” diye araya girdi Tallanvor. “Bugün. Şimdi.” Morgase’e, bir kulun kraliçesine bakışına hiç benzemeyen bir bakışla baktı. “Önerisini kabul ediyoruz.”

“Nasıl?” dedi Morgase yavaşça, bacaklarını dik durmaya zorlayarak. Bu müşkülpesent, ufak tefek, sopa gibi adam ne yardım önerebilirdi ki? Kaçmak. Oturmayı çok istiyordu, ama oturmayacaktı, Tallanvor ona o

şekilde bakarken değil. Elbette, artık onun Kraliçesi değildi, ama o bunu bilmiyordu. Aklına bir başka soru geldi. “Neden? Balwer Efendi, gerçek bir yardım önerisine sırt çevirmem, ama neden riske giresin? Bu Seanchanlar öğrenirse, seni pişman ederler.”

“Planlarımı onlar gelmeden yapmıştım,” dedi adam dikkatle. “Andor Kraliçesi’nin Valda’nın ellerinde bırakmak... tedbirlice olmayacakmış gibi gelmişti. Kendi tarzımda ona ödetmek olarak düşünün. Pek gösterişli bir adam olmadığımı biliyorum, Majesteleri...” Mütevazı öksürüğünü eliyle sakladı. “...ama plan işe yarayacak. Aslında, bu Seanchanlar işi kolaylaştıracaklar; onlar olmasa, daha günlerce hazır olamazdım. Yeni fethedilmiş bir şehir için, Yemin etmeye gönüllü olanlara olağanüstü özgürlükler tanıyorlar. Gün doğumunun üzerinden bir saat geçmeden, yanıma Yemin etmiş en fazla on kişi alıp Amador’dan ayrılmak için izin aldım. Doğuya gidip şarap ve onu taşımak için arabalar almayı planladığıma inanıyorlar.”

“Tuzak olmalı.” Sözcükler acı geliyordu. Tuzağa düşmektense pencereden düşmek yeğdi. “Ordularının haberini başka yerlere taşımana izin vermezler.”

Balwer’in başı yana eğildi ve ellerini ovuşturmaya başladı, ama sonra aniden durdu. “Aslında, Majesteleri, aklıma geldi. Bana izin veren subay fark etmeyeceğini söyledi. Sözleri tam olarak şöyleydi: ‘Gördüklerini kime anlatırsan anlat, bırak bize karşı direnemeyeceklerini bilsinler. Zaten topraklarınız yakında öğrenecek.’ Bu sabah pek çok tüccarın Yemin ettiğini ve arabaları ile ayrıldığını gördüm.”

Tallanvor Morgase’e iyice yaklaştı. Aşırı yaklaştı. Morgase onun nefesini hissedebiliyordu neredeyse. Gözlerini hissedebiliyordu. “Önerisini kabul ediyoruz,” dedi, yalnızca onun kulaklarına. “Seni bağlamam ve ağzını tıkamam gerekse bile, bence adam, buna rağmen bir yolunu bulur. Son derece becerikli birine benziyor.”

Morgase onun bakışlarına karşılık verdi. Pencere ya da... bir şans. Tallanvor dilini tutsaydı, “Minnetle kabul ediyorum, Balwer Efendi,” demek çok daha kolay olurdu, ama Morgase yine de söyledi. Tallanvor’un arkasından boynunu uzatmadan Balwer’i görebilmek içinmiş gibi uzaklaştı ondan. Ona bu kadar yakın olmak her zaman rahatsız edici olmuştu. Adam çok gençti. “İlk olarak ne yapıyoruz? Kapıdaki nöbetçilerin izin belgenle bizi geçireceğinden kuşkuluyum.”

Balwer, onun öngörüsünü onaylar gibi başını eğdi. “Korkarım başlarına kazalar gelecek. Majesteleri.” Tallanvor hançerini kınında gevşetti ve Lamgwin ellerini, *lopar*’ın pençelerini germesi gibi gerdi.

Morgase bu kadar kolay olacağına inanmıyordu. Taşıyabileceklerini toplayıp iki Tarabonluyu yatağın altına tıktıktan sonra bile. Ana kapılarda, sırtındaki bohça yüzünden keten toz pelerinini beceriksizce kapalı tutarak, Balwer’in gösterdiği gibi, ellerini dizlerine dayayarak eğildi. Bu arada Balwer nöbetçilere, hepsinin itaat etmeye, beklemeye ve hizmet etmeye yeminli olduklarını söyledi. Morgase, canlı yakalanmamak için neler yapabileceğini düşünüyordu. Son nöbetçileri de geçip, Balwer’in dışarıda beklettiği atların sırtında Amador’dan çıkana kadar inanmadı. Elbette, Balwer muhtemelen Andor Kraliçesi’ni kurtardığı için iyi bir ödül bekliyordu. Morgase kimseye o işin, geri dönüşsüz bir biçimde bittiğini söylememişti; sözcükleri söylediğini o biliyordu ve başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Pişman olmak faydasızdı. Şimdi, tahtı olmadan ne tür bir yaşam bulabileceğine bakması gerekiyordu. Kendinden çok çok genç ve çok çok rahatsız edici bir adamdan çok uzakta bir yaşam.

“Neden gülümsemen bu kadar hüzünlü?” diye sordu Lini, kaburgaları çıkmış kahverengi kısrağını yanaştırarak. Hayvanı güve yemiş gibi görünüyordu. Morgase’in doru atı daha iyi durumda değildi; atların hiçbiri değildi. Seanchanlar Balwer’in geçmesine izin vermiş olabilirdi, ama doğru düzgün atlarla değil.

“Önümüzde uzun bir yol var,” dedi Morgase ona ve Tallanvor’un peşinden kısrağını topukladı.

27
Yalnızlık

Baltasının sapını, kemerindeki, sadağının diğer yanındaki halkaya geçiren Perrin, kirişi çözülmüş uzun yayını köşeden aldı, heybesini omzuna attı ve Faile ile paylaştığı odadan, arkasına bakmadan çıktı. Orada mutlu yaşamışlardı –çoğu zaman. Bir daha döneceğini sanmıyordu. Bazen, Faile ile birlikte herhangi bir yerde mutlu olmanın, oradan geri dönüşsüz bir şekilde ayrılmak anlamına mı geldiğini merak ediyordu. Öyle olmadığını umuyordu.

Sarayda gördüğü hizmetkârlar simsiyah üniformalar giyiyorlardı; belki Rand öyle emretmişti, belki de hizmetkârlar, kendileri seçmişlerdi. Üniformasız huzursuzdular, sanki nereye ait olduklarını bilmiyorlardı ve Asha'manlar yüzünden siyah Rand'ın rengi gibi görünüyordu. Perrin'i görenler, eğilmek ya da diz kırmak için beklemeden becerebildiklerinde hızla uzaklaştılar. Arkalarında korku kokuları bıraktılar.

Bu sefer sarı gözlerinin hizmetkârların korkusu ile ilgisi yoktu. Daha bu sabah, Yenidendoğan Ejder'in herkesin önünde öfkesini yağdırdığı bir adamın yakınlarında oyalanmak güvenli olmayabilirdi. Perrin heybenin altındaki omzunu oynattı. Herhangi birinin onu kaldırıp bir kenara fırlattığı son seferden bu yana epey zaman geçmişti. Elbette, daha önce kimse bunu yapmak için Tek Güç kullanmamıştı. Özellikle bir an aklında çıkmıyordu.

Uçuşunu durduran kare şeklindeki sütuna dayanarak, omzunu tutarak doğruldu. Birkaç kaburgasının çatlamış olabileceğini düşünüyordu. Büyük Güneş Salonu'na dağılmış, Rand'dan o ya da bu şey için dilekte bulunmak üzere gelmiş asiller bakışlarını kaçırıyorlar, başka bir yerdeymiş gibi yapmaya çalışıyorlardı. Rand taht odasında uzun adımlarla dolanırken yalnızca Dobraine, gri kafasını iki yana sallayarak izliyordu. "Aes

Sedailerle nasıl istersem öyle ilgileneceğim!" diye bağırdı Rand. "Beni duydun mu, Perrin? Ben *nasıl istersem!"*

"Onları Bilgelere teslim ettin," diye hırlayarak yanıt verdi Perrin, sütunu ittirerek. "İpekler içinde mi uyuyorlar, yoksa gırtlakları mı kesildi, bilmiyorsun! Sen Yaratıcı değilsin!"

Rand öfkeyle hırlayarak başını arkaya altı. "Ben Yenidendoğan Ejder'im!" diye haykırdı. "Ne muamele gördükleri umurumda bile değil! Zindana kapatılmayı hak ediyorlar!" Rand bakışlarını tonozlu tavandan indirdiğinde Perrin'in tüyleri diken diken oldu. Onların yanında mavi buz sıcak ve yumuşak kalırdı, acıyla çarpılmış bir yüzden baktıkları için daha fazla. "Gözümün önünden kaybol, Perrin. Duydun mu beni? Cairhien'den git! Bugün! Şimdi! Seni bir daha görmek istemiyorum!" Topuğu üzerinde dönerek yürüyüp gitti. O geçerken asiller kendilerini yerlere fırlattılar neredeyse.

Perrin ağzının köşesindeki kan sızıntısını başparmağı ile sildi. Bir an Rand'ın onu öldüreceğini sanmıştı.

Düşünceyi aklından çıkarmak için başını iki yana sallayarak bir köşeyi dolandı ve neredeyse Loial'e çarpacaktı. Sırtına bağladığı iri bir bohça ve bir koyun taşımaya yetecek kadar geniş bir çanta ile, uzun saplı baltasını asa gibi kullanarak yürüyordu. Ceketinin geniş cepleri kitaplarla şişmişti.

Loial'in tüylü kulakları onu görünce dikildi, sonra aniden soldu. Tüm yüzü solmuş gibiydi, kaşları yanaklarına sarkmıştı. "İşittim, Perrin," diye gürledi hüzünle. "Rand bunu yapmamalıydı. Düşüncesiz sözler sorun getirir. Tekrar düşüneceğinden eminim. Belki yarın."

"Sorun değil," dedi Perrin ona. "Cairhien benim için... fazla cilalı zaten. Ben bir demirciyim, saraylı değil. Yarın ben çok uzaklarda olacağım."

"Sen ve Faile benimle gelebilirsiniz. Karldin ve ben *yurtları* ziyaret edeceğiz, Perrin. Hepsini. Yolkapıları hakkında." Loial'in arkasında duran dar yüzlü, sarı saçlı, genç bir adam Perrin'e kaş çatmayı bırakıp Ogier'e kaş çattı. Onun da bir çantası ve bir bohçası ve kalçasında bir kılıcı vardı. Mavi ceketine rağmen, Asha'manlardan olduğunu biliyordu Perrin. Karldin Perrin'i gördüğüne sevinmemiş gibiydi; dahası, kokusu soğuk ve öfkeliydi. Loial Perrin'in arkasına, koridora baktı. "Faile nerede?"

"O... benimle ahırlarda buluşacak. Biraz konuştuk." Basit gerçek buydu; bazen Faile bağırmaktan *hoşlanıyormuş* gibi görünüyordu. Perrin sesini alçalttı. "Loial, ben olsam başkalarının işitebileceği yerlerde bahsetmezdim. Yolkapılardan, demek istiyorum."

Loial, bir boğayı bile yerinde sıçratacak bir sesle hıhladı, ama sesini alçaltmadı. “Bizden başka kimseyi göremiyorum,” diye gürledi. Karldin’in iki üç adım ötesindeki kimse açıkça duyamazdı. Loial’in kulakları... tarif etmek için ancak kırbaç gibi savruldu sözcükleri uygun olurdu... ve öfkeyle arkaya yattı. “Herkes senin yakınında görülmekten korkuyor. Rand için yaptığın onca şeyden sonra hem de.”

Karldin Loial’in kol yenini çekiştirdi. “Gitmemiz lazım,” dedi, Perrin’e dik dik bakarak. Onu ilgilendirdiği kadarıyla, Yenidendoğan Ejder’in bağırdığı herkes kapı dışarı edilmeliydi. Perrin, adamın o anda Güç tutup tutmadığını merak etti.

“Peki, peki,” diye mırıldandı Loial, jambon boyundaki elini sallayarak, ama baltasına yaslanıp düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. “Bundan hoşlanmıyorum, Perrin. Rand seni kovalıyor. Beni uzaklara gönderiyor. Kitabımı nasıl bitireceğim?..” Kulakları seğirerek öksürdü. “Eh, ne burada, ne orada. Ama sen, ben ve Işık bilir neredeyse, Mat. Şimdi de Min’i gönderir, kim bilir. Bu sabah Min’den saklandı. Orada olmadığını söylemem için beni gönderdi. Sanırım Min yalan söylediğimi anladı. Yalnız kalacak, Perrin. ‘Yalnız kalmak korkunç.’ Bana böyle söylemişti. Tüm dostlarını uzaklaştırmayı planlıyor.”

“Çark dilediği gibi dokur,” dedi Perrin. Loial Moiraine’in sözlerinin yankısı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Son zamanlarda Perrin Moiraine’i sık sık düşünür olmuştu; kadın Rand’ı sınırlayan bir etkiye sahipti. “Hoşça kal, Loial. Güvende ol ve güvenmek zorunda olmadığın kimseye güvenme.” Karldin’e bakmadı.

“Bunu kastediyor olamazsın, Perrin.” Loial şok olmuş gibiydi; o herkese güvenirdi. “Olamazsın. Sen ve Faile, benimle gelin.”

“Bir gün yine karşılaşacağız,” dedi Perrin nazikçe, o konuşamadan yanından geçip gitti. Yalan söylemekten hoşlanmazdı, özellikle de dostlara.

Kuzey ahırında, işler tıpkı sarayın içinde olduğu gibiydi. Onun içeri girdiğini gören seyisler gübre bellerini ve kaşağılarını bıraktılar ve arka taraftaki küçük kapıların önüne yığıldılar. Başka biri olsa işitmeyeceği, yukarıdaki samanlıklardan gelen hışırtılar, orda saklanan başkaları olduğuna işaret ediyordu; Perrin endişeli, korkulu nefesler duyabiliyordu. Çevik’i yeşil çizgili mermer bölmesinden çıkardı, koşum takımını taktı ve boz donlu atını yaldızlı bağlama halkasına bağladı. Gümüş ya da altın kakmalı eyerlerin durduğu depoya gidip battaniye ve eyer aldı. Ahır bir saraya layıktı; yüksek, kare şeklinde mermer sütunları ve mermer zemini vardı.

Bölmelerdeki samanların altı bile mermerdi. Perrin, ihtişamdan uzaklaştığına memnun olarak atını sürdü.

Şehrin kuzeyine geldiğinde, daha birkaç gün önce Rand ile birlikte, ümitsizlik içinde geldiği yolu takip etti. Arazideki iniş çıkışlar Cairhien'i gözlerden gizlediğinde doğuya, irice bir orman parçasının kaldığı yere döndü. Orman yüksek bir tepeyi indi ve bir sonraki, daha yüksek olanı tırmandı. Ağaç çizgisinin hemen içinde, Faile Kırlangıç'ı tekmeleyip ona yetişti. Aram, kendi atı üzerinde, bir köpek gibi peşinden geldi. Aram'ın yüzü Perrin'i görünce canlandı, ama fazla değil; adam sadık köpek bakışlarını Perrin ile Faile arasında paylaştırıyordu yalnızca.

"Kocam," dedi Faile. Çok soğuk değil, ama yine de kadının temiz kokusunun ve bitki sabunu kokusunun içinde ustura kadar keskin bir öfke ve diken diken kıskançlık vardı. Yolculuk için giyinmişti. Sırtından ince bir toz pelerini sarkıyordu. Her zaman tercih ettiği koyu renk, dar binici elbiselerinin altından görünen çizmeleri ile uyumlu kırmızı eldivenler takmıştı. Kemerinin arkasında, kınları içinde dört hançer taşıyordu.

Faile'in arkasındaki hareketlilik Bain ve Chiad çıktı. Ve Sulin, yanında da bir düzine Kız daha. Perrin'in kaşları kalktı. Gaul'un bu konuda ne düşündüğünü merak etti; Aiel, Bain ve Chiad'ı yalnız yakalama fırsatını dört gözle beklediğini söylemişti. Faile'in diğer eşlikçileri daha da şaşırtıcıydı.

"Onların burada ne işi var?" Atları üzerinde, biraz geride duran küçük gruba doğru başını salladı. Selande, Camaille ve uzun boylu Tearlı kadını tanımıştı. Hepsi hâlâ erkek kıyafetleri içindeydiler ve kılıç taşıyorlardı. Şişman kollu bir ceket giymiş, sivri sakalını yağlamış, ama saçlarını ensesinde bir kurdele ile bağlamış tıknaz adam da tanıdık geliyordu. Cairhienli olan diğer iki adamı tanımıyordu, ama gençliklerine ve saçlarını kurdelelerle bağlamalarına bakarak, Selande'nin "topluluğundan" olduklarını tahmin edebiliyordu.

"Selande ve birkaç arkadaşını hizmetime aldım," dedi Faile hafif bir sesle, ama aniden pus gibi ihtiyat dalgaları yaymaya başladı. "Şehirde kalsalar, eninde sonunda başlarını belaya sokacaklardı. Onları yönlendirecek birine ihtiyaçları var. Onları, bir hayırseverlik olarak düşün. Ayakaltında dolaşmalarına izin vermeyeceğim."

Perrin içini çekti ve sakalını kaşıdı. Bilge bir adam karısının yüzüne, bir şeyler sakladığını bildiğini söylemezdi. Özellikle de karısı Faile ise; kadın annesi kadar amansız olacaktı. Şimdiden değilse. Ayakaltında dolaşmak mı?

Bu... köpek yavrularından... kaç tane almıştı? “Her şey hazır mı? O şehirdeki ahmaklardan biri her an Rand’a kellemi götürerek ilgisini kazanacağını düşünebilir. Bu olmadan gitmek istiyorum.” Aram gırtlağından bir hırlama çıkardı.

“Kimse kelleni alamayacak, kocacığım.” Faile beyaz dişlerini gösterdi ve Perrin’in duyacağını bildiği bir fısıltı ile devam etti. “Belki, ben dışında.” Normal sesle devam etti. “Her şey hazır.”

Ağaçların arkasındaki açık, hemen hemen düz çukurda, atlı İki Nehirliler, tepenin arkasına kadar dolanan ikişerli sıralar halinde bekliyorlardı. Perrin yine içini çekti. Kırmızı kurtbaşı sancağı ve Manetheren’in Kızıl Kartalı alayın başında, sıcak rüzgârla kıpırdanıyordu. Sancakların yakınında, yaklaşık bir düzine daha Mızrağın Kızı topukları üzerine çökmüş, oturuyordu; diğer tarafta, Gaul Perrin’in bir Aiel’de gördüğü, surat asmaya en yakın ifade ile bekliyordu.

Perrin atından inerken iki siyah ceketli adam yaklaştı ve yumruklarını yüreklerine bastırarak selam verdiler. “Lord Perrin,” dedi Jur Grady. “Dün geceden beri buradayız. Hazırız.”

Grady’nin yıpranmış yüzü Perrin’i neredeyse huzursuz ediyordu, ama Fager Neald’ınki bambaşka bir meseleydi. Grady’den yaklaşık on yaş daha küçük olan Neald, tıpkı Grady gibi bir çiftçi olabilirdi, Perrin bilmiyordu, ama havalara girmişti ve acınası bıyıklarını mumla sivriltmeye çalışıyordu. Grady Adanmışlardan biriydi, bir Asker’di; yakasına iğnelenmiş bir gümüş kılıcı yoktu, ama bu onu konuşmaktan alıkoymuyordu. “Lord Perrin, bu kadınları yanımıza almamız gerçekten gerekli mi? Sorun çıkarmaktan başka işe yaramayacaklar, hepsi de; bunu çok iyi biliyorsunuz.”

Bahsettiği kadınlardan bazıları İki Nehirlilerin biraz ötesinde, şallarını kollarına indirmiş, ayakta duruyorlardı. Duygusuzca durmuş, Neald’ın başıyla gösterdiği iki kadını izleyen altı Bilge arasında en yaşlısısı Edarra gibiydi. Aslında, o ikili Perrin’i de endişelendiriyordu. Yeşil ipekler içinde bir serinkanlılık ve ketumluk timsali gibi görünen Seonid Traighan, kibirle Aiel kadınları görmezden gelmeye çalışıyordu –Aiel’miş gibi davranmayan Cairhienlilerin çoğu onları küçük görüyordu– ama Perrin’i görünce doru atının dizginlerini diğer eline aldı ve Masuri Sokawa’nın kaburgalarını dürtükledi. Masuri irkildi –Kahverengiler sık sık gündüz düşlerine dalıyor gibiydi– boş boş Yeşil Aes Sedai’ye baktı, sonra bakışlarını Perrin’e çevirdi. Tuhaf ve belki tehlikeli bir hayvana bakar gibiydi, işi bitmeden önce enine boyuna öğrenmeye kararlı olduğu bir hayvana bakar gibi. Rand

al’Thor’a itaat etmeye yemin etmişlerdi, ama Perrin Aybara’ya itaat ederken nasıl olacaklardı? Aes Sedailere emir vermek normal gelmiyordu. Ama en azından tersinin olmasından daha iyiydi.

“Herkes geliyor,” dedi Perrin. “Görülmeden gidelim.” Faile burnunu çekti.

Grady ve Neald yine selam verdiler ve atlarını ağaçsız alanın ortasına sürdüler. Gereken şeyi hangisinin yaptığı konusunda Perrin’in en ufak fikri yoktu, ama aniden, artık aşina bir görüntü olan gümüş, dikey ışık çizgisi dönerek, at üzerinde geçecek kadar yüksek olmayan bir kapıyola dönüştü. Açıklığın arkasında görünen ağaçlar, çevre tepelerdekinden o kadar da farklı değildi. Grady hemen yürüyerek kapıdan geçti, ama buna rağmen neredeyse Sulin ve peçeli Aiellerden bir grup tarafından devrilecekti. Bir kapıyoldan ilk geçen olma onurunu kendilerine ayırmış ve kimsenin o hakkı ele geçirmesine izin vermemeye kararlıymış gibiydiler.

Perrin, daha önce aklına gelmeyen yüz ayrı sorunu düşünerek, Çevik’in dizginlerini tuttu ve o kadar da tepelik olmayan araziye çıkardı. Açıklık yoktu, ama Cairhien’deki çukurdaki kadar sık ağaçlıklar da yoktu. Seyrek ağaçlar daha uzundu, ama aynı ölçüde kuru görünüyorlardı, çamlar bile. Perrin, meşe ve meşinyaprak dışında fazla ağaç tanıyamadı. Burada hava biraz daha sıcak gibiydi.

Faile ardından geldi, ama Perrin sola döndüğünde o Kırlangıç’ı çekerek sağa gitti. Aram’ın başı, ikisi arasında endişeyle gitti, geldi, ama sonunda Perrin başını karısına doğru salladı. Eski Tenekeci iğdiş atını Faile’in peşinden çekti, ama ne kadar hızlı olsa da, peçelerini indirmemiş olan Bain ile Chiad’ın hızına yetişememişti. Perrin, arkasından İki Nehirlilerin geleceğini emretmiş olmasına rağmen, Selande ve iki düzine Cairhienli ve Tearlı atlarını çekerek kapıdan geçtiler. İki düzine! Perrin başını iki yana sallayarak Grady’nin yanında durdu. Adam bir o yana, bir bu yana dönerek seyrek ağaçlıkları tarıyordu.

İki Nehirliler sonunda, Dannil’in peşinden, atlarını çekerek, koşar adım çıkarken Gaul uzun adımlarla yaklaştı. O lanet sancaklar Dannil’in hemen peşinden belirdi ve kapıyoldan geçer geçmez kaldırıldılar. Adamların o aptal bıyıkları kesmeleri gerekirdi.

“Kadınlar inanılmaz,” diye mırıldandı Gaul.

Perrin Faile’i savunmak için ağzını açtı, ama sonra adamın dik dik baktığı kişilerin Bain ve Chiad olması gerektiğini anladı. Hatasını örtmek için sordu, “Karın var mı, Grady?”

“Sora,” diye yanıt verdi Grady dalgın dalgın, dikkatini çevredeki ağaçlardan ayırmadan. Perrin, adamın şu anda Güç tuttuğuna iddiaya girebilirdi. Köydeki ağaçlıklarla karşılaştırıldığında, burada epey uzaklara kadar her şey görülebiliyordu, ama yine de biri gizlice yaklaşabilirdi. “Beni özlüyor,” diye devam etti Grady, kendi kendine konuşur gibi. “Bunu anlamayı hemen öğreniyorsun. Ama keşke dizinin neden acıdığını bilebilseydim.”

“Dizi acıyor,” dedi Perrin ifadesiz bir sesle. “Şu anda acıyor.”

Grady gözlerini dikmiş bakmakta olduğunu fark etti. Gaul da öyle. Gözlerini kırpıştırdı, ama çevreyi inceleme işine geri döndü. “Beni affedin, Lord Perrin. Çevreyi gözetlemem lazım.” Uzun bir an boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra yavaşça başladı. “Canler adlı adamın keşfettiği bir şey gibi. M’Hael birtakım şeyleri kendi kendimize öğrenmemizden hoşlanmıyor, ama bir kez öğrenince...” Hafif yüz buruşturması, Taim’in o zaman bile pek hoş yaklaşmadığını ifade ediyordu belki de. “Muhafızlar ve Aes Sedailer arasındaki bağ gibi olduğunu düşünüyoruz. Aramızdakilerin yaklaşık üçte biri evli; en azından kocalarının ne olduğunu öğrendiklerinde kalanlar bu kadar. Bu yolla, ondan ayrı olduğunuzda iyi olduğunu biliyorsunuz. O da sizin iyi olduğunuzu biliyor. İnsan karısının güvende olduğunu bilmek istiyor.”

“Evet, öyle,” dedi Perrin. Faile o aptalların yanında ne peşindeydi? Kırlangıç’a binmişti ve hepsi ona yaklaşmış, ona bakıyorlardı. Bu *ji’e’toh* saçmalığına o da başlasa şaşmazdı Perrin.

Seonid ve Masuri, üç Muhafızları ile birlikte son İki Nehirlilerin arkasından süzülürcesine geçtiler. Bilgeler hemen arkadan takip etti, ki buna şaşmamak gerekirdi. Onlar Aes Sedailere göz kulak olmak için gelmişlerdi. Seonid atına binecekmiş gibi dizginleri toparladı, ama Edarra alçak sesle bir şeyler söyleyerek kalın, yana eğik bir meşeye işaret etti ve iki Aes Sedai başlarını aynı anda ona çevirerek Edarra’ya baktılar, sonra bakıştılar ve atlarını çekerek ağacın yanına gittiler. O ikili her zaman bu kadar uysal olsa işler çok daha rahat yürürdü –eh, tam olarak uysal değildiler; Seonid’in boynu sopa kadar gergindi.

Sonra, bir rehber halata bağlanmış on yedek at geldi. Atları Dobraine’in mülklerinden gelmiş, işlerini bilen adamlar idare ediyordu. Perrin düşünmeden, kendine ait bir halatın ucundaki Sağlam’ı aradı; ona bakan kadın işini biliyor olsa iyi olacaktı. Sonra bir sürü, yüksek tekerlekli yük arabası geldi. Sürücüler atları çekiştiriyor, kapıyolun üstlerine

kapanacağından korkarmış gibi bağırıyorlardı –küçük arabalar getirmişlerdi, çünkü daha büyük olanlar kapıyoldan sığmazdı. Ne Neald, ne de Grady Rand ya da Dashiva'nın yapabildiği kadar büyük kapıyollar yapamıyor gibiydi.

Son araba da gıcırdayan akslar üzerinde sallana sallana çıktıktan sonra, Perrin kapıyolun o anda kapatılmasını emretmeyi düşündü, ama kapıyı açık tutan kişi Neald'dı ve Neald şu anda diğer yanda, Cairhien'deydi. Ve bir an sonra, artık çok geçti.

Berelain, Kırlangıç ne kadar siyahsa o kadar beyaz bir kısrağı çekerek kapıyoldan geçti ve kadının gri binici elbisesinin yakası boynuna kadar geldiği için Perrin küçük bir şükran duası etti. Diğer yandan, elbisenin belinden yukarısı Tarabon elbiseleri kadar dardı. Perrin inledi. Kadının yanında Nurelle ile Bertain Gallenne de gelmişti. Sonuncusu Berelain'in Kanatlı Askerleri'nin Lord Kumandanı idi. Kırmızı göz yamasını, bir başka adamın şapkasındaki tüy gibi taşıyan, gri saçlı bir adamdı. Arkadan kırmızı zırhlı Kanatlı Askerler geçti. Sayıları dokuz yüzü aşıyordu. Nurelle ve Dumai Kuyuları'nda bulunan diğerleri sol kollarına sarı bir sicim bağlamışlardı.

Berelain kısrağına tırmanarak, Gailene ile birlikte yana çekildi. Nurelle Kanatlı Askerler'e ağaçların arasında saf tutturdu. Berelain ile Faile arasında elli adım mesafe ve düzinelerce ağaç olmalıydı, ama kadın, ikisinin birbirlerine dik dik bakabilecekleri bir yerde durmuştu. Yüzleri öyle ifadesizdi ki Perrin'in derisi karıncalanmaya başladı. Berelain'i arkaya, Faile'den olabildiğince uzağa yerleştirmek iyi bir fikre benziyordu, ama her lanet akşam bu durumla karşılaşacaktı. Kavrulası Rand!

Neald, saçma bıyığını sıvazlayarak ve izleyen biri var mı diye çevresinde göz gezdirerek kapıyoldan çıktı ve açıklık kayboldu. Kimse onu izlemiyordu, adam hoşnutsuz bir ifade ile atına tırmandı.

Perrin Çevik'e binerek hafif bir yükseltiye çıktı. Ağaçlar yüzünden herkes onu göremiyordu, ama işitmeleri yeterliydi. O dizginleri çekerken kalabalıkta bir hareketlenme oldu, insanlar daha iyi görmek için yer değiştirdiler.

"Cairhien'de göz ve kulakları olan herkesin bildiği gibi," dedi yüksek sesle, "ben sürüldüm, Mayene Başı evine dönüyor ve geri kalanınız güneş altında kalmış sis gibi kayboldunuz."

Şaşkınlık içinde, kalabalığın güldüğünü gördü. Bir "Perrin Altıngöz" tezahüratı yükseldi, hem de yalnızca İki Nehirlilerden değil. Perrin

susmalarını bekledi; bu biraz zaman aldı. Faile ne güldü, ne de bağırdı. Berelain de öyle. İki kadın başlarını iki yana salladılar; ikisi de, Perrin'in anlatmayı düşündüğü kadarını anlatmaması gerektiğini düşünüyordu. Sonra birbirlerini gördüler ve o sallanan başlar kehribara takılmış gibi dondu. Aynı fikirde olmaktan hoşlanmıyorlardı. Gözlerinin aynı ifadelerle Perrin'e dönmesi şaşırtıcı olmadı. İki Nehir'de eski bir deyiş vardı, ama nasıl söylediğiniz ve ne demek istediğiniz, içinde bulunduğunuz duruma ve kim olduğunuza bakıyordu. "Hata her zaman erkektedir." Perrin, kadınların bir konuda erkeklerden daha iyi olduğunu öğrenmişti; bir erkeğe içini çektirmek konusunda.

"Bazılarınız nerede olduğumuzu ve nedenini merak ediyordur," diye devam etti Perrin, sonunda sessizlik sağlandığında. Küçük bir kahkaha dalgası geçti. "Burası Ghealdan." Bir adımda iki bin dört yüz kilometre aştıklarını öğrenince huşu ya da belki inanmazlık mırıltıları yükseldi. "Yapmamız gereken ilk şey, Kraliçe Alliandre'yi buraya, burayı istila etmek için gelmediğimize ikna etmek." Alliandre ile Berelain'in konuşması gerekiyordu ve Faile bunu duyunca kriz geçirecekti. "Sonra kendine Lord Ejder'in Habercisi diyen bir adamı bulacağız." Bu da pek hoş bir iş olmayacaktı; sının aşmadan önce de pek hoş bir adam değildi Masema. "Bu Haberci bazı sorunlar yaratıyor, ama onun, Rand al'Thor'un insanların Yenidendoğan Ejder'i takip etmekten korkmasını istemediğini anlamasını sağlayacağız ve onu ve Lord Ejder'e dönmek isteyen takipçilerini yanımıza alacağız." *Ve gerekirse Masema'nın korkudan pantolonundan fırlamasını sağlayacağız,* diye düşündü alayla.

Tezahürat yaptılar. Bu Haberci'yi Lord Ejder için Cairhien'e kadar yürüteceklerini bağırdılar. Öyle ki Perrin bu noktanın bütün köylerden, olması gerektiğinden daha uzak olduğunu ummaya başladı. Araba sürücüleri ve at bakıcıları bile katılıyordu. Daha da önemlisi, her şeyin pürüzsüzce ve çabucak tamamlanması için dua ediyordu. Berelain ile kendisi ve Faile arasına ne kadar çabuk, ne kadar çok mesafe koyarsa o kadar iyi olacaktı. Güneye döndükleri zaman yapmak istediği şey buydu işte. *Ta'veren*'liğinin bir işe yaramasının zamanı gelmişti.

28
Ekmek Peynir

Mat başının belada olduğunu, daha Tarasın Sarayı'na ilk taşındığı gün anlamıştı. Reddedebilirdi. Sırf o lanet zarlar döndüğü ya da durduğu için, bir şey *yapmak* zorunda değildi; normalde zarlar dönmeyi bıraktıklarında, herhangi bir şey yapmak için çok geç oluyordu zaten. Sorun şuydu ki, sebebini bilmek istiyordu. Fazla zaman geçmeden, merakını boğazından yakalayıp boğabilmeyi dilemeye başlamıştı.

Nynaeve ve Elayne odasından çıktıktan sonra, başı yere düşmeden ayağa kalkmayı başardıktan sonra, haberi adamları arasında yaymıştı. Dezavantajları kimse görememişti. Mat yalnızca onları hazırlamak istemişti, ama kimse dinlememişti.

"Pek âlâ, Lordum," diye mırıldandı Nerim, Mat'in çizmelerini ayağına giydirerek. "Lordum sonunda doğru düzgün odalarda kalacak. Ah, ne âlâ." Bir an, yüzündeki yaslı ifade silinir gibi oldu. "Sizin için kırmızı ipek ceketinizi fırçalayacağım, Lordum; Lordum mavi ceketini şarapla fena lekelemiş." Mat sabırsızlıkla bekledi, ceketi giydi ve koridora çıktı.

"Aes Sedailer mi?" diye mırıldandı Nalesean, başını temiz gömleğinin yakasından çıkarırken. Koca göbekli uşağı Lopin arkasında oyalanıyordu. "Ruhum kavrulsun, Aes Sedailerden fazla hoşlanmam, ama... Tarasin Sarayı, Mat." Mat irkildi; adamın ertesi gün hiçbir akşamdan kalmalık yaşamadan bir fıçı dolusu brendiyi içebilmesi yeterince kötüydü, bir de bu şekilde sırıtmak zorunda mıydı? "Ah, Mat, artık zarları unutup kendi türümüzden olanlarla kart oynayabiliriz." Asilleri kastediyordu, oynamaya parası olan asilleri ve bir de zengin tüccarlar vardı, elbette, ama asillerin oynadığı türden paralara oynamaya başlarlarsa servetlerinden eser kalmazdı. Lopin gömleğin bağcıklarını bağlamaya çalışırken Nalesean

ellerini ovuşturdu; sakalı bile hevesli görünüyordu. “İpek çarşaflar,” diye mırıldandı. İpek *çarşafları* kim duymuştu ki? O eski anılar kıpırdandı, ama Mat dinlemeyi reddetti.

“Asillerle dolu,” diye hırladı Vanin aşağıda, dudaklarını tükürecekmiş gibi büzerek. Artık bakışları kendiliğinden Anan Hanım’ı arar olmuştu; adam bunun yerine, kahvaltı görevi gören sert şarabından bir yudum almayı tercih etti. “Ama Leydi Elayne’i tekrar görmek iyi olacak,” dedi düşünceli düşünceli. Boş eli, selam verecekmiş gibi alnına gitti; adam hareketin farkında değil gibiydi. Mat homurdandı. O kadın iyi bir adamı mahvetmişti. “Carridin’e bir daha bakmamı istiyor musunuz?” diye devam etti Vanin, diğer konular önemli değilmiş gibi. “Sokaklar dilencilerle öyle dolu ki herhangi bir şey görmek imkânsız, ama adamın bir sürü ziyaretçisi oluyor.” Mat ona, iyi olacağını söyledi. Sarayın asillerle ve Aes Sedailerle dolu olması Vanin’in umurumda değildi ve buna şaşmamak gerekirdi; o, gününü güneş altında terleyerek ve kalabalıklar tarafından itilip kakılarak geçirecekti. Çok daha rahat.

Harnan ve Kızılkolların kalanını uyarmanın bir anlamı yoktu. Adamlar birbirlerinin kaburgalarını dürtükleyerek ve saraydaki hizmetkâr kadınlar hakkında gülerek beyaz lapalarını ve minik, kara sosislerini mideye indiriyorlardı. Saraydaki hizmetkârların güzelliklerine bakarak seçildiğini ve iltimaslar konusunda oldukça serbest olduklarını duymuşlardı. Kesin, diye temin ediyorlardı birbirlerini.

Mat faturayı halletmek için Anan Hanım’ı bulmak üzere mutfaklara yollandığında işler daha iyiye gitmedi. Caira oradaydı, ama bir önceki gece sergilediği huysuzluk iki katına çıkmıştı; kız alt dudağını çıkardı, Mat’e dik dik baktı ve eteğinin arkasını ovalayarak arka kapıdan ahır avlusuna çıktı. Belki de başını derde sokmuştu, ama bunun için Mat Cauthon’u nasıl suçlayabildiği anlaşılmazdı.

Anan Hanım dışarıdaydı anlaşıldığı kadarıyla –her zaman mülteciler için aşevleri ayarlıyor ya da bir başka hayır işine koşuyordu– ama koşturan yamaklarına uzun, tahta kaşığını sallayan Enid oradaydı ve Mat’in parasını şişman eline almaya hazırdı. “Çok fazla kavun sıkıyorsun genç Lordum ve çürük bir tanesi elinde patlarsa şaşırmamalısın,” dedi kadın bir sebepten, karanlık bir tavırla. “Ya da iki tanesi,” diye ekledi bir an sonra, başını sallayarak. Mat’e yanaştı ve terli, yuvarlak yüzünü kaldırıp Mat’in yüzüne dikkatle baktı. “Tek kelime edersen ancak başına bela açarsın. Söylemeyeceksin.” Bu bir soruya benzemiyordu.

“Tek kelime etmem,” dedi Mat. Işık aşkına, neden bahsediyordu bu kadın? Ama doğru yanıt bu gibiydi, çünkü kadın başını salladı ve kaşığını iki kat kuvvetle sallayarak, sallana sallana uzaklaştı. Mat bir an, kadının o kaşıkla ona vuracağını düşünmüştü. Gerçek şuydu ki, bütün kadınlarda vahşi bir yan vardı, yalnızca bir kısmında değil.

Öyle ya da böyle, Nerim ile Lopin’in, kimin efendisinin eşyalarının ilk önce aşağıya taşınacağı konusunda bağrışmaya başlamaları Mat’e rahat bir nefes aldırdı. Onları yatıştırmak için Nalesean ile birlikte yarım saat harcamak zorunda kaldılar. Tepesi atmış bir uşak insanın hayatını cehenneme çevirebilirdi. Sonra Kızılkollardan kimlerin altın sandığını taşıyacağı, kimlerin atları götüreceği meselesini halletmesi gerekti. Neyse ki Tarasin Sarayı’na taşınması daha uzun sürmedi.

Ama bir kez yeni dairesine taşındıktan sonra, başta tüm sorunlarını unutacak gibi oldu. Bir geniş, bir küçük oturma odası vardı. Küçük olanına buralarda surat asma odası deniyordu. Yatak odası dev gibiydi, içinde o ana dek gördüğü en büyük yatak vardı. Yatağın kocaman direklerine birbirine dolanmış çiçekler oyulmuştu ve kırmızıya boyanmıştı. Mobilyaların çoğu parlak kırmızı ya da parlak maviydi. O da, yaldız kaplı olmadıkları yerlerde. Yatağın yanındaki küçük oda Nerim için ayrılmış küçük bir odaya açılıyordu. Yatağının darlığına ve penceresizliğine rağmen, Nerim odayı mükemmel buldu. Mat’in odalarının hepsinde yüksek, kemerli pencereler vardı ve Mol Hara’ya bakan, beyaza boyalı demir kafesten balkonlara açılıyorlardı. Ayaklı şamdanlar yaldızlıydı, ayna çerçeveleri de öyle; surat asma odasında iki, oturma odasında üç, yatak odasında *dört* ayna vardı. Oturma odasındaki şömine rafının üzerinde duran saat –bir saati– de yaldızlıydı. Lavabo ve sürahisi kırmızı Deniz Halkı porseleniydi. Mat yatağının altındaki lazımlığın sade, beyaz çömlek olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı neredeyse. Hatta oturma odasında, bir düzine kitapla dolu geniş bir raf bile vardı. Mat fazla okuduğundan değil, gerçi.

Duvarların, tavanların ve zeminin göz kamaştırıcı renklerine rağmen, zenginlik haykıran bir daireydi. Başka zaman olsa keyiften oynardı. Koridorun az ötesindeki dairede kalan bir kadının onu kaynar suya sokup, altındaki ateşi körükleyeceğini bilmediği, bir başka zaman olsa. Teslyn, Merilille ya da o tiplerden biri, madalyonuna rağmen aynısını yapmazsa eğer. Neden Elayne bu lanet daireden bahsettiğinde kafasındaki zarlar dönmeyi bırakmıştı ki? Merak. Köydeki kadınların çoğunun ağzından duymuştu, genellikle başta eğlenceli görünen bir şey yaptığında. “Erkekler

kedilere merak dersi verebilir, ama kediler sağduyuyu kendilerine saklarlar."

"Ben lanet bir kedi değilim," diye mırıldandı Mat, yatak odasından çıkıp oturma odasına girerek. Bilmek zorundaydı, o kadar.

"Elbette kedi değilsin," dedi Tylin. "Sen taze bir ördekçiksin, olduğun bu işte."

Mat irkildi ve bakakaldı. Ördek? Hem de *ördekçik?* Kadın Mat'in omzuna bile gelmiyordu. Kızgın ya da değil, yine de zarafetle eğilmeyi başardı Mat. Kadın Kraliçe'ydi; bunu hatırlamak zorundaydı. "Majesteleri, bu harika daire için teşekkür ederim. Sizinle sohbet etmeye bayılırdım, ama dışarı çıkmam ve..."

Kadın mavi beyaz, ipek iç etekliklerini hışırdata hışırdata, gülümseyerek kırmızı yeşil yer seramiklerinin üzerinde ilerledi. Gözlerini ona dikmişti. Mat'in, o tehlikeli dekolteye sarkmış evlilik hançerine bakmaya niyeti yoktu. Ya da mücevher kakmalı kemerin arkasına sokulmuş mücevher kakmalı hançere. Geriledi.

"Majesteleri, önemli bir..."

Kadın mırıldanmaya başladı. Mat ezgiyi tanıdı; son zamanlarda kendisinin aynısını birkaç kıza mırıldandığı olmuştu. O sesle şarkı söylemeye kalkmayacak kadar akıllıydı. Dahası, Ebou Dar'da kullanılan sözler insanın kulaklarını kavurabilirdi. Buralarda bu şarkıya, "Öpücüklerle Nefesini Keseceğim," diyorlardı.

Sinirli sinirli gülerek lapis kakmalı bir masayı aralarına almaya çalıştı, ama kadın hızlanmadığı halde, bir şekilde, masaya ondan önce vardı. "Majesteleri, ben..."

Kadın elini Mat'in göğsüne koydu, onu yüksek sırtlı bir sandalyeye ittirdi ve kendini onun kucağına bıraktı. Mat, Kraliçe ile sandalyenin kolları arasında sıkışmıştı. Ah, kolaylıkla onu kaldırıp ayaklarının üzerine koyabilirdi, elbette. Yalnız, kadının kemerinde kocaman, lanet bir hançer vardı. Mat, kendisinin kadına kaba kuvvet kullanmasının, kadının ona kaba kuvvet kullanması kadar hoş görüleceğinden kuşkuluydu. Burası Ebou Dar'dı. Aksi ispat edilene kadar, bir kadının bir erkeği öldürmesi haklı görülürdü. Onu kolaylıkla kaldırabilirdi, yalnız...

Şehirde, balıkçıların kalamar ve ahtapot denilen tuhaf yaratıklar sattığını görmüştü –Ebou Darlılar o şeyleri yiyordu!– ama Tylin'in yanında onlar hiçbir şeydi. Kadının on eli vardı sanki. Mat kıvrandı, boş yere ondan kurtulmaya çalıştı ve kadın alçak sesle kahkaha attı. Öpücükler arasında,

Mat nefes nefese birinin içeri girebileceğini söyleyerek itiraz etti, ama kadın gülmekle yetindi. Mat onun tacına saygı duyduğu konusunda bir şeyler geveledi ve kadın biraz daha güldü. Mat köyde, yüreğini ellerinde tutan bir kızla nişanlandığını iddia etti. Kadın bunu duyunca gerçekten kahkaha attı.

"Bilmediği bir şeye üzülemez," diye mırıldandı ve yirmi eli bir an bile yavaşlamadı.

Biri kapıyı çaldı.

Mat ağzını kurtararak bağırdı, "Kim o?" Eh, bağırmaktı işte. Tiz bir bağırma. Nefes nefese kalmıştı da ondan.

Tylin öyle çabuk kucağından fırlayıp üç adım öteye kaçtı ki, bir an burada, bir an oradaymış gibi göründü. Kadın Mat'e paylarcasına bakma cüretini gösterdi! Sonra ona bir öpücük yolladı.

Daha öpücüğü dudaklarından yeni ayrılmıştı ki kapı açıldı ve Thom başını içeri uzattı. "Mat? Sen olduğundan emin olamadım. Ah! Majesteleri." Kurumlu, sıska ve yaşlı bir âşık için, aksamasına rağmen, son derece süslü selamlar verebiliyordu. Juilin bunu yapamıyordu, ama saçma şapkasını başından kaptı ve elinden geleni yaptı. "Bizi affedin. Sizi rahatsız etmek istemedik..." diye başladı Thom, ama Mat telaşla sözünü kesti.

"İçeri gir, Thom!" Ceketini sırtına geçirerek kalkacak oldu ve ancak o zaman lanet kadının ona hissettirmeden *pantolonunun* kemerini açtığını fark etti. O ikisi gömleğinin göbeğine kadar açık olduğunu gözden kaçırabilirdi, ama yere düşen bir pantolonu görmemeleri imkânsızdı. Tylin'in mavi elbisesinde tek bir kırışık yoktu! "Juilin, içeri gir!"

"Odanı beğendiğine memnun oldum, Cauthon Efendi," dedi Tylin, bir vakar timsali gibi. En azından, Thom ile Juilin'in göremeyeceği şekilde dururken, bakışları dışında. Gözleri zararsız sözcüklere farklı anlamlar yüklüyordu. "Arkadaşlığını dört gözle bekleyeceğim; dilediğim an uzanıp dokunabileceğim bir yerde bir *ta'veren* bulunması ilginç olacak. Ama artık seni dostlarınla baş başa bırakmalıyım. Hayır, lütfen kalkma." Bunu, alaylı bir gülümseme ile söylemişti.

"Eh, evlat," dedi Thom Tylin gittiğinde, bıyıklarını sıvazlayarak, "bayağı şanslısın, bizzat Kraliçe sana kucak açıyor." Juilin dikkatini şapkasına verdi.

Mat onları ihtiyatla süzdü ve içten içe tek kelime –yalnızca tek kelime!– etmeleri için meydan okudu. Ama Thom Nynaeve ile Elayne'i sorduktan sonra, nelerden şüphelendikleri konusunda endişelenmeyi bıraktı. Kadınlar dönmemişti. Pantolonu çözük olsa da olmasa da, neredeyse ayağa

fırlayacaktı. Şimdiden anlaşmalarından dönmeye çalışıyorlardı; Mat, inanmazlık patlamaları arasında, Nynaeve lanet al’Meara ve lanet Kız-Veliaht Elayne hakkındaki fikirlerini ilan etmeye verdiği aralarda açıklamaya çalıştı. Onsuz Rahad’a gitmiş olmaları pek olası değildi, ama Carridin’i gözetlemek konusunda şanslarını bir denemekten kaçınmayacaklarını düşünüyordu. Elayne bir itiraf bekler, adamın o anda yıkılmasını beklerdi; Nynaeve döve döve itiraf ettirmeye çalışırdı.

“Carridin’i rahatsız ettiklerini sanmıyorum,” dedi Juilin, kulağının arkasını kaşıyarak. “İşittiklerime bakılırsa, onunla ilgilenen Aviendha ve Birgitte. Giderken görmedik onları. Adam o ikisinin üzerine yürüse bile, ne gördüğünü bileceği konusunda endişelenmene gerek yok bence.” Thom, odada bekleyen şarap puncundan, altın bir kadehe doldurdu ve açıklamaya girişti.

Mat elini gözlerine örttü. Güç’le kılık değiştirmek; her istediklerinde yılan gibi kayıp geçmelerine şaşmamak gerekirdi. O kadınlar sorun çıkaracaktı. Kadınların en iyi yaptığı iş buydu. Thom ve Juilin’in Rüzgârlar Çanağı hakkında, ondan da az bilgileri olduğunu duyunca hiç şaşırmadı.

İki adam Rahad yolculuğu için hazırlanmaya gittikten sonra, Mat Nynaeve ile Elayne gelmeden giysilerini düzenleyecek zaman buldu. Odası bir kat aşağıda olan Olver’i kontrol edecek zamanı da vardı. Enid ve Gezgin Kadın’daki aşçılar tarafından beslenirken, oğlanın sıska bedeni biraz toparlamıştı, ama bir Cairhienli için bile kısa olacaktı ve kulakları ve ağzı yarı boyuna büzülse bile, burnu yüzünden yine de yakışıklı olamayacaktı. Olver bağdaş kurmuş, yatağının üzerinde otururken üç hizmetkâr kadın çevresinde pervane oluyordu.

“Mat, Haesel’in gözleri çok güzel değil mi?” dedi Olver, Mat’in saraya son geldiğinde gördüğü iri gözlü genç kadına gülümseyerek. Kız da ona gülümsedi ve oğlanın saçlarını karıştırdı. “Ah, ama Alis ve Loya da çok tatlı, asla seçim yapamıyorum.” Orta yaşlarına henüz gelmemiş tombul bir kadın Olver’in heybelerini açma işinden başını kaldırdı ve geniş geniş sırıttı. Dudaklarını arı ısırmış gibi duran ince bir kız, lavabo sehpasına koyduğu havluyu okşadı, sonra kendini yatağa atıp Olver’in kaburgalarını gıdıklamaya başladı. Oğlan çılgınca kahkahalar atarak iki büklüm oldu.

Mat hıhladı. Harnan ve diğerleri yeterince kötüydü, şimdi de oğlanı bu *kadınların* cesaretlendirmesi gerekiyordu! Kadınlar bunu yaparsa edepli olmayı nasıl öğrenecekti bu oğlan? Olver, on yaşındaki oğlanların yaptığı gibi, sokakta oynuyor olmalıydı. Kendisinin odasında, tepesine üşüşen

hizmetkâr kadınlar yoktu. Tylin bundan emin olmuştu, Mat'in kuşkusu yoktu.

Olver'i kontrol ettikten sonra Harnan ve diğer Kızılkollara baktı. Ahırların yakınında, yatak dizili uzun bir odayı paylaşıyorlardı. Sonra sallana sallana mutfağa gidip biraz biftek ve ekmek yedi –handa lapanın yüzüne bile bakamamıştı. Nynaeve ve Elayne hâlâ dönmemişti. Sonunda oturma odasındaki kitaplara baktı ve *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları*'nı okumaya başladı, ama endişesinden tek kelime anlamıyordu. Kadınlar sonunda gelip, onu orada bulduklarına şaştıklarını nida ederken –sanki *Mat* sözünü tutmayacakmış gibi– Thom ve Juilin içeri girdi.

Mat kitabı nazikçe kapattı ve sandalyenin yanındaki masanın üzerine koydu. "Nerelerdeydiniz?"

"Niye, yürüyüşe çıktık," dedi Elayne canlı canlı. Mavi gözleri Mat'in daha önce hiç görmediği bir biçimde irileşmişti. Thom kaşlarını çattı ve kol yeninden bir hançer çıkarıp parmaklarında çevirmeye başladı. Bunu yaparken, Elayne'e bakmaktan anlamlı bir şekilde kaçınıyordu.

"Hancının tanıdığı bazı kadınlarla çay içtik," dedi Nynaeve. "İğne işlerinden bahsederek canını sıkmayacağım." Juilin başını iki yana sallayacak oldu, sonra Nynaeve fark etmeden durdu.

"Lütfen sıkma," dedi Mat kuru kuru. İğnenin bir ucunu diğerinden ayırabilirdi, ama iğne işlerinden bahsetmektense Nynaeve'in bir tanesini diline saplamayı tercih edeceğini düşünüyordu. İki kadın da görgü kurallarından bahsetmedi ve Mat'in en kötü kuşkularını doğruladılar. "Bu akşam iki adama, dışarı çıkarken size eşlik edeceklerini söyledim. Yarın ve her gün iki tane daha olacak. Sarayda ve burnumun dibinde değilseniz, korumalarınız olacak. Şimdiden sıraları belirlendi. Her an sizinle kalacaklar –*her* an– ve nereye gittiğinizi bana söyleyeceksiniz. Bir daha saçlarım dökülene kadar sizin için endişelenmek yok."

Kızgınlık ve itiraz beklemişti. Neye söz verip, neye vermedikleri konusunda tartışmalar beklemişti. Koca bir somun talep etmenin sonunda bir dilim almasını sağlayabileceğini düşünmüştü; şansı varsa, ucundan bir dilim. Nynaeve Elayne'e baktı; Elayne Nynaeve'e baktı.

"Niye, koruma fikri *harika* bir fikir, Mat," diye nida etti Elayne, gamzelerini çıkara çıkara gülümseyerek. "Bu konuda haklıydın, sanırım. Adamların için şimdiden bir program yapmış olman çok akıllıca."

"*Gerçekten* harika bir fikir," dedi Nynaeve, hevesle başını sallayarak. "Çok akıllısın, Mat."

Thom boğuk bir küfürle hançerini düşürdü ve çenttiği parmağını emerek oturdu ve kadınlara baktı.

Mat içini çekti. Sorun; biliyordu işte. Hem de kadınlar ona şimdilik Rahad'ı unutmasını söylemeden önce.

İşte bu şekilde, kendini ırmağın yakınındaki Eldar Gülü adlı meyhanede, masaya zincirlenmiş çukur çukur bir kupadan içki içerken buldu. En azından her müşteriden sonra kupaları yıkıyorlardı. Yolun karşısındaki boyacı dükkânından yükselen pis koku, Gül'ün tarzını vurguluyordu yalnızca. Aslında kötü bir mahalle olduğundan değil, ama sokaklar arabaların geçmesine izin vermeyecek ölçüde dardı. Kalabalığın arasında bir sürü, parlak renklerle lakelenmiş tahtırevan dolaşıyordu. Gelip geçenlerin çoğu yünlülere bürünmüş ve ipek yelek yerine bir loncanın yeleğini giymişse de, yünlüler lime lime olmaya ek olarak iyi kesimliydiler de. Sıra sıra evler ve dükkânlar beyaz badanalıydı ve çoğu küçük ve harapsa da, sağda zengin bir tüccarın yüksek evi, solda yeşil çizgili tek bir kubbesi olan ve minaresi olmayan küçük bir saray duruyordu –en azından tüccarın evinden küçüktü. Görüş alanındaki iki meyhane ve bir han serin ve davetkâr görünüyordu. Ne yazık ki, Gül'den başka dışarıda oturalabilecek yer yoktu, doğru noktada başka meyhane yoktu. Ne yazık ki.

"Bu kadar olağanüstü sinekler gördüğümden kuşkuluyum," diye homurdandı Nalesean, kupasındaki çeşit çeşit sinekleri kovalayarak. "Bu sefer ne yapıyoruz?"

"O şarap müsveddesini yuvarlıyorsun ve keçi gibi terliyorsun," diye mırıldandı Mat, şapkasının siperini gözlerinin üzerine çekerek. "Ben de *ta'veren* oluyorum." İzlemesinin istendiği, boyacının dükkânı ile gürültülü bir dokumacı dükkânı arasındaki harap eve dik dik baktı. İstenmemişti – söylenmişti. Nasıl söze dökülmüş olursa olsun, ettikleri yeminin kıyılarından dolanarak, söylemişlerdi işte. Ah, rica edermiş gibi yapmışlardı, sonunda yalvarırmış gibi yapmışlardı. Mat ancak köpekler dans etmeye başladığında inanırdı buna. Ama zorbalık yapıldığı zaman anlardı. "Yalnızca *ta'veren* ol, Mat," diye taklit etti. "Ne yapacağını *bileceğini* biliyorum. Bah!" Belki lanet Kız-Veliaht Elayne ve lanet gamzesi biliyordu. Lanet örgüsünü çekiştirmek için lanet elleri seğiren Nynaeve de öyle, ama Mat biliyorsa kavrulsundu. "Domuz öpücüsü çanak Rahad'daysa, onu ırmağın bu kahrolası kıyısında nasıl bulacağım!"

"Söylediklerini hatırlamıyorum," dedi Juilin alayla ve kırlarda yetiştirilen sarı bir meyveden yaptıkları içkiden iri bir yudum aldı. "En az

elli kez sordun." Açık renk içkinin bu sıcakta ferahlatıcı olduğunu iddia ediyordu, ama Mat o limonlardan bir ısırık almıştı ve ondan yapılmış hiçbir şeyden tatmaya niyeti yoktu. Başı hâlâ hafifçe zonkladığından çay içiyordu. Tadı, boncuk gibi, kuşkucu gözleri olan sıska hancı şehir kurulduğundan beri çayını, eski çay yapraklarına yeni çay yaprakları ve su ekleyerek yapıyormuş gibiydi. Tat Mat'in ruh haline uyuyordu.

"Beni ilgilendiren şey," diye mırıldandı Thom, birbirine dayayıp kaldırdığı parmaklarının üzerinden, "neden senin hancı hakkında o kadar çok soru sordukları." Kadınların sır saklamaya devam etmelerine kızmamış gibiydi; bazen gerçekten tuhaf bir adam oluyordu. "Setalle Anan ve bu kadınların çanakla ne ilgileri var?"

Harap eve kadınlar girip çıkıyordu. Devamlı. Hiçbiri ipeklere bürünmüş olmasa da, bazıları iyi giyimliydi. Ve içeri giren tek bir erkek yoktu. Üç dört kadın Bilge Kadınların kırmızı kemerinden takmıştı. Mat, dışarı çıkan birkaç tanesini izlemeyi düşündü, ama bunun fazla planlı olacağını hissetti. *Ta'veren*'liğin nasıl işlediğini bilmiyordu –kendinde hiç işaretini görmemişti– ama her şey gelişigüzel gelişirken şansı yaver gidiyordu. Zarlar gibi. Ne kadar şanslı hissederse hissetsin, o küçük, demir meyhane yapbozlarını beceremiyordu.

Thom'un sorusunu duymazdan geldi; Mat çanağı burada nasıl bulacağını kaç kez sormuşsa, Thom da aynı soruyu o kadar kez sormuştu. Nynaeve yüzüne, ona bildiği her şeyi anlatacağına söz vermediğini söylemişti; ne bilmesi gerekiyorsa o kadarını anlatacağını söylemişti; demişti ki... Mat'e lakaplar takmamak için dilini yutacak hale gelmesini izlemek yeterli intikam sayılmazdı.

"Ara sokakta bir yürüyüş yapmalıyım sanırım," diye içini çekti Nalesean. "O kadınlardan birinin bahçe duvarından tırmanmaya karar vermesi olasılığına karşı." Ev ile boyacının arasındaki dar geçit boylu boyunca görülebiliyordu, ama dükkânların ve evlerin arkasında bir başka ara sokak uzanıyordu. "Mat, kart oynamak yerine neden bunu yaptığımızı bana yine söylesene."

"Ben yaparım," dedi Mat. Belki *ta'veren*'liğin bahçe duvarının arkasında nasıl işe yaradığını öğrenebilirdi. Gitti ve hiçbir şey öğrenemedi.

Sokağın üzerine alacakaranlık çökmeye başladığında ve Harnan, Wat adlı kel kafalı, kısık gözlü bir Andorlu ile gri döndüğünde, *ta'veren* olmanın tek etkisi hancının taze bir çay demlemesi olmuştu. Tadı eskisi kadar kötüydü neredeyse.

Saraydaki dairesine döndüğünde bir not buldu, bir tür davet. Bahçe çiçekleri gibi kokan kalın, beyaz bir kâğıda, zarif harflerle yazılmıştı.

Tavşancığım, bu gece seni dairemde akşam yemeğine bekliyorum.

İmza yoktu, ama Mat'in imzaya ihtiyacı yoktu. Işık! Kadında hiç utanç yoktu! Koridor kapısında kırmızıya boyalı demirden bir kilit vardı. Mat anahtarını buldu ve kilitledi. Sonra, ne olur ne olmaz diye, Nerim'in odasına açılan kapının kolunun altına bir sandalye sıkıştırdı. Akşam yemeği yemese de olurdu. Tam yatağa girecekken kilit takırdadı; koridorda, kapıyı kilitli bulan bir kadın kahkaha attı.

Sonra rahat rahat uyuyabilmeliydi, ama bir sebepten orada yattı ve midesinin guruldamasını dinledi. Kadın bunu neden yapıyordu? Eh, nedenini biliyordu, ama neden Mat? Kuşkusuz, sırf bir *ta'veren*'i yatağa atmak için terbiyesini pencereden fırlatmış olamazdı. Her neyse, artık güvendeydi. Tylin kapıyı kırmazdı. Kırar mıydı? Kuşların çoğu bile balkonlardaki demir kafeslerden içeri giremiyordu. Dahası, o kadar yükseğe ulaşması için kadının uzun bir merdivene ihtiyacı olurdu. Ve merdiveni taşıyacak bir erkeğe. Bir halat kullanarak çatıdan sarkmazsa. Ya da... Gece ilerledi, Mat'in midesi guruldadı, güneş doğdu ve Mat ne gözlerini kapatmış, ne de doğru düzgün düşünebilmişti. Yalnız, bir karar vermişti. Surat asma odasını nasıl kullanabileceğini bulmuştu. Surat asmayacağı kesindi.

İlk ışıklarla, gizlice dairesinden çıktı ve hatırladığı bir başka saray hizmetkârını buldu. Madic, kendinden emin, memnun bir havası ve hiç de memnun olmadığını söyleyen sinsi bir ağzı olan, kelleşmeye yüz tutmuş bir adamdı. Satın alınabilecek bir adam. Ama köşeli yüzünden geçen şaşkın bakış ve saklamaya zahmet etmediği alaylı gülüşü, Mat'in neden eline altın sıkıştırdığını çok iyi bildiğini söylüyordu. Kan ve küller! Tylin'in ne peşinde olduğunu kaç kişi biliyordu?

Nynaeve ve Elayne bilmiyor gibiydi, Işık'a şükür. Ama bu, Kraliçe ile yemek yeme fırsatını kaçırdığı için onu paylamaları anlamına geliyordu. Tylin Mat'in hasta olup olmadığını sorduğunda öğrenmişlerdi bunu. Daha da kötüsü...

"Lütfen," dedi Elayne, sözcüğün kendisi ona acı vermiyormuş gibi gülümseyerek, "Kraliçe'nin yanında en iyi tavrını takınmalısın.

Endişelenme. Onunla bir akşam geçirmek hoşuna gidecek."

"Yalnız, onu gücendirecek bir şey yapma," diye mırıldandı Nynaeve. Uygar davranmanın canını yaktığından onun kuşkusu yoktu; kaşlarını konsantrasyonla çatmış, çenesini germiş, elleri örgüsünü çekiştirmemek için titriyordu. "Hayatın boyunca bir kez yardımcı ol... demek istediğim, o düzgün bir kadın, sakın numaralarından birini... Işık, ne demek istediğimi biliyorsun."

Endişe. Ha! Düzgün kadın. Ha!

Koca bir akşamı boşa harcamış olması ikisini de üzmemiş gibiydi. Elayne duygudaşlıkla Mat'in omzunu okşadı ve lütfen bir iki gün daha denemesini istedi; bu sıcakta Rahad'da dolanmaktan iyiydi kuşkusuz. Nynaeve de tam olarak aynı şeyi söyledi, ama omzunu okşamadı. Günü Aviendha ile birlikte, Carridin'i gözetleyerek geçireceklerini hemen itiraf ettiler, ama kimi görmeyi bekledikleri sorusuna kaçamaklı yanıtlar verdiler. Bunu ağzından Nynaeve kaçırmıştı ve Elayne ona öyle bir baktı ki, Mat bu sefer Nynaeve'in kulaklarının yumruklanacağını sandı. Mat'in, korumalarından kaçmamaları emrini uysal uysal kabul ettiler. Kullanmayı düşündükleri kılıkları uysal uysal gösterdiler ona. Thom'un tariflerine rağmen, gözlerinin önünde o ikisinin Ebou Darlı kadınlara dönüşmesini izlemek, uysallıkları kadar büyük bir şoktu. Eh, Nynaeve uysallığı mide bulandırıcı bir çabayla deniyordu; Aiel kadının korumaya ihtiyaç duymadığı konusunda Mat'in ciddi olduğunu fark ettiğinde hırlamıştı, ama yine de uysal olmaya epey yaklaşıyordu. İki kadının da ellerini kavuşturarak uysal uysal yanıt vermesi Mat'in sinirlerini bozuyordu. İkisi birden –ve Aviendha *onayla* başını sallıyordu! Mat onları kendi yollarına mutlulukla yolluyordu. Ama sırf emin olmak için, aniden gerilen ağızlarını görmezden gelmiş, ilk gün onlarla gönderdikleri adamlara kılıklarını göstermelerini istemişti. Vanin Elayne'in korumalarından biri olma şansına balıklama dalmış, yumruğunu alnına götürerek aptal gibi sağa sola selam vermişti.

Şişman adam kendi izlediklerinden pek fazla şey öğrenememişti. Tıpkı önceki günkü gibi, Carridin'e şaşırtıcı sayıda insan uğramıştı ve aralarında ipekler giyenler de vardı, ama bu hepsinin Karanlıkdostu olduğunu kanıtlamazdı. Sonuçta adam Beyazpelerinlerin büyükelçisiydi; Amadicia ile ticaret yapmak isteyenlerin çoğu Amadicia büyükelçisine –o da her kimse– gitmek yerine ona gidiyordu kuşkusuz. Vanin iki kadının kesinlikle Carridin'in sarayını izlediğini söylemişti –Aviendha aniden üçüncü bir

Ebou Darlı kadına dönüştüğünde adamın yüzü allak bullak olmuştu. Bir de yaşlı bir adam vardı, Vanin öyle sanıyordu, ama adam şaşırtıcı ölçüde çevik çıkmıştı. Adamı üç kez görmesine rağmen, doğru düzgün bakamamıştı ona. Vanin ve kadınlar çıktıktan sonra, Jaichim Carridin ve Karanlıkdostları ile ilgilenen beli bükülmüş, yaşlı bir adam hakkında neler öğrenebileceklerine bakmak için Thom ile Juilin'i göndermişti Mat. Hırsız avcısı Carridin'e çelme takmak için bir yol bulamazsa, başka hiç kimse bulamazdı ve Thom bir mekândaki tüm söylentileri ve dedikoduları bir araya getirip, gerçeği süzebiliyordu. Bütün bunlar işin kolay kısmıydı, elbette.

İki gün boyunca o meyhanenin önünde terledi, zaman zaman boyacı dükkânının yanındaki geçitte yürüdü ve değişen tek şey çayın yine kötüleşmesi oldu. Şarap o kadar kötüydü ki Nalesean bira içmeye başladı. İlk gün, meyhaneci öğle yemeği olarak balık önerdi, ama balıkların kokusuna bakılırsa, geçen hafta yakalanmıştı. Meyhaneci ikinci gün midye yahnisi önerdi. Kabuk parçalarına rağmen Mat ondan beş çanak yedi. Birgitte ikisini de reddetti.

İlk sabah, Nalesean ile birlikte Mol Hara'da seğirtirken Birgitte yetiştiğinde şaşırmıştı Mat. Güneş daha çatıların üzerinde kenarını yeni göstermişti, ama meydan insanlar ve arabalar ile dolmaya başlamıştı ile. "Gözlerim kapanmış olmalı," diye güldü kadın. "Kullanacağınızı düşündüğüm çıkışta bekliyordum. Arkadaşlığıma aldırmazsanız."

"Bazen hızlı hareket ediyoruz," dedi Mat kaçamaklı bir tavırla. Nalesean yan yan baktı ona, elbette, neden ahırların yan tarafındaki minik kapıdan çıktıklarına dair en ufak fikri yoktu adamın. Mat Tylin'in güpegündüz, koridorlarda üzerine atlayacağını düşünmüyordu elbette, ama dikkatli olmanın zararı dokunmazdı. "Arkadaşlığın her zaman zevk verir. Ah. Teşekkürler." Kadın omuzlarını silkmekle yetindi ve Mat'in anlayamadığı bir şeyler mırıldanarak diğer yanına geçti.

Birgitte'le başlangıçları böyle olmuştu işte. Başka kadın olsa, neden teşekkür ettiğini sorar, sonra da uzun uzun neden teşekküre gerek olmadığını anlatmaya başlardı, öyle ki sonunda Mat kulaklarını tıkamak isterdi. Ya da başka kadın olsa teşekkür ettiğini sandığı için onu fırçalar ya da sözlerden daha elle tutulur bir şey beklediğini açıkça ifade ederdi. Birgitte omuzlarını silkmekle yetindi ve takip eden iki gün içinde, Mat'in aklına şaşırtıcı bir şey geldi.

Normalde, Mat için kadınlar hayran hayran izlemek ve gülümsemek, dans etmek ve izin verirlerse öpmek, şanslıysa yatmak içindi. Hangi kadını

kovalayacağına karar vermek, neredeyse onu kovalamak kadar eğlenceliydi, ama onu yakalamak kadar değil. Bazı kadınlar yalnızca arkadaşıydı, elbette. Birkaç tanesi. Egwene, örneğin, ama o Amyrlin olduktan sonra bu arkadaşlıktan geriye ne kalacağından emin değildi. Nynaeve de bir açıdan, bir tür arkadaştı; bir saat için, birden fazla kez poposunu sopaladığını unutabilirse ve Mat'in artık çocuk olmadığını hatırlayabilirse. Ama kadın arkadaş bir erkekten farklıydı; onun aklının sizinkinden farklı bir şekilde çalıştığını, dünyayı farklı gözle gördüğünü her zaman bilirdiniz.

Birgitte oturdukları sıranın üzerinden ona doğru eğildi. "İhtiyatlı olmak en iyisi," diye mırıldandı. "O dul yeni bir koca arıyor; evlilik hançerinin kını mavi. Dahası, ev orada değil burada."

Mat gözlerini kırpıştırdı ve yürürken kalçalarını cömert cömert sallayan tatlı, tombul kadını gözden kaybetti ve Birgitte onun utangaç gülümsemesine bakarak bir kahkaha attı. Nynaeve olsa, o şekilde baktığı için diliyle derisini yüzerdi. Egwene bile soğuk bir onaylamazlık gösterirdi. O sıranın üzerinde geçirdiği ikinci günün sonunda, onca zaman bacağını Birgitte'inkine bastırarak oturduğunu ve aklından onu öpmenin hiç geçmediğini fark etti. Kadının Mat tarafından öpülmeyi istemediğinden emindi –dürüst olmak gerekirse, bakmaktan hoşlanır gibi göründüğü, köpek kadar çirkin erkekler düşünülünce, öpmeye kalksa hakarete uğramış hissetmeliydi Mat– ve o efsanelerden fırlamış bir kahramandı. Mat hâlâ onun bir ata atlamasının ve yolda iki Terkedilmiş'i enselerinden yakalamasını bekliyordu. Ama mesele bu değildi: Nalesean'ı öpmeyi düşünmesi daha olasıydı. Tıpkı Tearlıyı sevdiği gibi, Birgitte'i de *sevmişti.*

O sıranın üzerinde iki gün geçirmiş, boyacının yanındaki geçitte ileri geri yürümüş ve evin bahçesinin arkasındaki, çıplak tuğladan yüksek duvara bakmıştı. Birgitte o duvara tırmanabilirdi, ama elbise giymeye kalksa o bile boynunu kırardı. Mat'in içinden üç kez, evden çıkan bir kadını takip etmek geçmişti. O kadınların ikisi Bilge Kadınların kırmızı kemerinden takıyordu. Gelişigüzel seçimler gerçekten de şansını artırıyor gibiydi. Bilge Kadınlardan biri köşeyi dolanmış, bir demet buruş buruş şalgam almış, geri dönmüştü. Diğeri iki sokak yürümüş, iri, yeşil çizgili balıklardan iki tane almıştı. Üçüncü kadın uzun boylu, esmer biriydi ve düzgün, gri bir yün elbise giymişti. Tearlı olabilirdi. O, iki köprü geçtikten sonra geniş bir dükkâna girmiş, eğilerek selam veren sıska bir adam tarafından gülümsemelerle karşılanmış, lake kaplı kutuların ve tepsilerin talaş dolu sepetlere yerleştirilmesine, sonra bir arabaya yüklenmesine göz

kulak olmuştu. Mat'in işittiklerine bakılırsa, kadın onları Andor'da satarak iyi para kazanmayı umuyordu. Mat bir kutu satın almadan kaçmayı zar zor becermişti. Gelişigüzel şans buraya kadardı.

Diğerlerinin de şansı yoktu. Nynaeve, Elayne ve Aviendha Carridin'in küçük sarayının çevresindeki yürüyüşlerini, tanıdıkları hiç kimseyi görmeden tamamlamışlardı ve fena halde sinir olmuşlardı. Kimi aradıklarını hâlâ söylemiyorlardı; pek fark etmezdi, çünkü kimseyi görmemişlerdi. Altı kadına yetecek kadar diş sergileyerek söyledikleri buydu. O yüz buruşturmaların gülümseme olarak sergilendiğini düşündü Mat. Aviendha'nın diğer ikisine bu şekilde uymuş olması yazıktı, ama bir an gelmiş, Mat yanıt almak için ısrar ederken ve Elayne burnunun üzerinden bakarak ona terslenirken Aiel kadın Elayne'in kulağına bir şeyler fısıldamıştı.

"Beni affet," demişti Elayne içtenlikle. Yüzü öyle kızarmıştı ki saçları yanında solgun kalmıştı. "Bu şekilde konuştuğum için alçakgönüllülükle özür diliyorum. Ben... dilersen dizlerim üzerinde yalvarırım." Cümlenin sonunda tereddüt etmesine şaşmamak gerekirdi.

"Buna gerek yok," demişti Mat hafif bir sesle, gözleri yuvalarından düşüvermesin diye çaba göstererek. "Affettim; önemli değil." Ama en tuhafı, Mat'le konuşurken Elayne'in Aviendha'ya bakması ve Mat'in yanıtı karşısında gözünü bile kırpmaması, ama Aviendha başını salladığında rahat bir nefes almasıydı. Kadınlar tuhaftı, o kadar.

Thom Carridin'in dilencilere sık sık sadaka verdiğini raporladı. Bunun dışında, adam hakkında Ebou Dar'da konuşulan her şey beklenen şeylerdi ve konuşanın Beyazpelerinleri cani canavarlar olarak mı, yoksa dünyanın gerçek kurtarıcıları olarak mı gördüğüne göre değişiyordu. Juilin Carridin'in Tarasin Sarayı'nın planını satın aldığını öğrendi. Beyazpelerinlerin Ebou Dar konusundaki niyetlerine dair bir işaret olabilirdi bu, Pedron Niall'ın kendine bir saray istediğine ve Tarasin Sarayı'nı taklit etmeyi planladığına da işaret edebilirdi. Hâlâ hayattaysa; şehirde, Niall'ın öldüğünü söyleyen dedikodular çıkmıştı, ama bunun dışında, söylentilerin yarısı onu Aes Sedailerin öldürdüğünü, diğer yarısı Rand'ın öldürdüğünü söylüyordu ve o söylentilerin değerini kanıtlamaya yeterdi bu. Yıpranmış yüzlü, beyaz saçlı yaşlı adam hakkında ne Juilin, ne de Thom bilgi bulabilmişti.

Carridin hayal kırıklığı yaratmıştı, lanet evi izleme işi hayal kırıklığı ile sonuçlanmıştı ve saraya gelince...

Mat o ilk gece, sonunda dairesine geldiğinde işlerin nasıl yürüyeceğini anladı. Olver odadaydı, yedirilmiş, bir sandalyeye kıvrılmış, ayaklı şamdanın ışığında *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları*'nı okuyordu. Kendi odasından buraya taşındığı için hiç kızgın değildi. Madic sözünü tutmuştu; en azından kesesine tıkılan altının karşılığını vermişti. Artık surat asma odası Olver'in odasıydı. Çocuğun gözleri önünde Tylin bir şey denesin de görelim! Ama Kraliçe de boş durmamıştı. Mat tilki gibi sinsice, bir köşeden diğerine koşarak, merdivenleri fırtına gibi inerek mutfaklara gitmişti –ve yiyecek tek lokma bulamamıştı.

Ah, hava yemek kokuları ile doluydu; büyük ateşlerin üzerinde çevrile çevrile kızartılan etler, beyaz seramikli sobaların üzerinde kaynayan tencereler, şunu ya da bunu dürtüklemek için fırın kapaklarını açan aşçılar. Ama Mat Cauthon için yiyecek yoktu. Tertemiz, beyaz önlükler içinde gülümseyen kadınlar Mat'in gülümsemelerini görmezden gelmiş, o harika kokuların kaynağına ulaşamasın diye önüne dikilmişlerdi. Gülümsemiş, bir somun ekmek ya da bir parça ballı şalgam kapmaya çalıştığında eline vurmuşlardı. Gülümsemiş, Kraliçe ile birlikte yemek yiyecekse iştahını kapatmaması gerektiğini söylemişlerdi. Biliyorlardı. Her biri, ayrı ayrı biliyordu! Mat'i odasına geri gönderen, başka her şeyden çok, kendi kızaran yüzü olmuştu. Öğlen, o kokuşmuş balığı yemediği için çok pişmandı. Kapıyı arkasından kilitlemişti. Bir erkeği açlıktan öldürmeye niyetlenen bir kadın her şeyi yapardı.

İkinci not kapısının altından itildiğinde, Olver ile birlikte yeşil ipek halının üzerine uzanmış, Yılanlar ve Tilkiler oynuyordu.

> *Kanat açmış bir güvercini avlamanın, çırpınmasını izlemekten daha eğlenceli olduğunu söylerler, ama aç bir kuş eninde sonunda ele gelmeyi öğrenecektir.*

"O nedir, Mat?" diye sordu Olver.

"Hiçbir şey." Mat notu buruşturdu, "Bir oyun daha?"

"Ah, evet." Oğlan fırsat bulsa, bütün gün bu aptal oyunu oynardı. "Mat, bu gece pişirdikleri jambondan denedin mi? Öylesini hiç tatmamıştım..."

"Zarları at, Olver. Sen zarları at."

Üçüncü gece, saraya gelirken yolda ekmek, zeytin ve koyun peyniri almıştı. Bu kadarı ona yeterdi. Mutfak hâlâ emirleri uyguluyordu. Lanet

kadınlar dumanları tüten et ve balık tabaklarını ulaşamayacağı bir yere kaldırırken ona gülmüşler, lanet iştahını kaçırmamasını söylemişlerdi.

Mat vakarını korudu. Bir tabak kapıp kaçmaya kalkışmadı. Hayali pelerinini savurarak en iyi eğilmesi ile selam verdi. “Zarif bayanlar, sıcaklığınız ve konukseverliğiniz gözlerimi yaşartıyor.”

Aşçılardan biri arkasından, “Yakında Kraliçe kızarmış ördekçikle kendine ziyafet çekecek, evlat,” demese, çıkışı çok daha havalı olabilirdi. Çok komik. Diğer kadınlar öyle kahkahalar kopardılar ki yerlerde yuvarlanıyor olmalıydılar. Çok çok komik.

Ekmek, zeylin ve peynir çok iyi bir akşam yemeği oldu. Lavaboda, yanında içeceği fazla su kalmamıştı. İlk günden sonra odasına şarap puncu getirilmemişti. Olver ona, hardal ve kuru üzüm soslu kızarmış balığı anlatmaya çalıştı; Mat kitap okumasını söyledi.

O gece kapının altından not atılmadı. Kimse kilidi sarsmadı. Mat, işlerin iyiye döndüğünü düşünmeye başladı. Ertesi gün Kuşlar Festivali idi. Erkeklerin ve kadınların giydiği kostümler hakkında işittiklerine bakarak, Tylin kendine kovalayacak yeni bir ördekçik bulabilirdi. Eldar Gülü’nün karşısındaki lanet evden birileri çıkabilir, lanet Rüzgârlar Çanağı’nı Mat’e verebilirdi. İşlerin iyiye dönmesi gerekiyordu.

Üçüncü sabah, Tarasin Sarayı’nda uyandığında, kafasının içinde zarlar yuvarlanıyordu.

29
Kuşlar Festivali

Zarlarla uyanan Mat, zarlar kaybolana kadar uyumaya devam etmeyi düşündü, ama sonunda aksi bir ruh hali içinde kalktı. Yeterince derdi yokmuş gibi, Nerim'i kovaladı ve kendi kendine giyindi, bu arada dün geceden kalan ekmek peynirinin sonuncusunu yedi, sonra Olver'i kontrol etmeye gitti. Oğlan bir an önce dışarı çıkmak için giysilerini çekiştiriyor, ama bir an sonra elinde çizme ya da gömlekle duruyor, düzinelerce soru soruyor, aklı başka yerde olan Mat sorularına dalgın dalgın yanıt veriyordu. Hayır, bugün at yarışlarına gitmeyeceklerdi, şehrin kuzeyindeki, Semavi Devre'yi boş verdi. Belki sirki görmeye giderlerdi. Evet, Mat festival için ona tüylü bir maske alırdı. Giyinmeyi tamamlayabilirse. Bu oğlanın telaşlı telaşlı giyinmesini sağladı.

Mat'in aklını meşgul eden, o lanet zarlardı. Neden yine dönmeye başlamışlardı? Önceden neden döndüklerini hâlâ bilmiyordu!

Olver sonunda giyindiğinde, Mat'in yarım kulakla dinlediği sorular sorarak arkasından oturma odasına gitti –ve Mat yerinde kalakaldığında arkasından çarptı. Tylin Olver'in önceki gece okuduğu kitabı masaya bıraktı.

"Majesteleri!" Mat'in gözleri, dün gece kilitlediği, şimdi ardına dek açık duran kapıya döndü. "Ne sürpriz." Olver'i önüne, kendisi ile kadının alaylı gülümsemesinin arasına çekti. Eh, belki gerçekten alaylı değildi, ama o anda kesinlikle öyle geliyordu. Kadın kendinden pek memnun görünüyordu. "Olver'i dışarı çıkarmak üzereydim. Festivali görmesi için. Ve gezgin sirki. Tüylü maske istiyor." Saçmalamayı bırakmak için çenesini kapattı ve oğlanı kalkan olarak kullanarak kapıya yanaşmaya başladı.

“Evet,” diye mırıldandı Tylin, kirpiklerinin arasından Mat’i izleyerek. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı, ama Mat’in ayağını tuzağın içine koymasını beklermiş gibi, gülümsemesi derinleşti. “Diğer sokak çocukları ile dolaşmak yerine, yanında bir eşlikçisi olsa çok daha iyi olur. Sokak çocukları ile dolaştığını duydum. Senin çocuk hakkında pek çok şey duyuyor insan. Riselle?”

Kapıda bir kadın belirdi ve Mat irkildi. Mavi altın rengi tüylerden süslü bir maske Riselle’in yüzünün büyük kısmını kaplamıştı, ama kostümünün geri kalanındaki tüyler fazla bir şey saklamıyordu. Kadında, Mat’in gördüğü en olağanüstü göğüs vardı.

“Olver,” dedi Riselle, dizleri üzerine çökerek, “benimle festivale gitmek ister misin?” Oğlan için uygun boyda, kırmızı yeşil bir şahin maskesi kaldırdı.

Daha Mat ağzını açamadan Olver onun elinden kurtuldu ve kadına koştu. “Ah, evet, lütfen. Teşekkür ederim.” Kadın şahin maskesini yüzüne bağlarken ve oğlanı göğsüne bastırırken, o nankör küçük hödük kahkahalar attı. El ele tutuşup koşarak çıktılar ve Mat’i ağzı bir karış açık, orada bıraktılar.

Tylin, “Kıskanç bir kadın olmadığım için şanslısın, tatlım,” dediği zaman Mat çabucak kendine geldi. Altın-gümüş kemerinin arkasından Mat’in odasının kapısının uzun, demir anahtarını çıkardı. Sonra onun tıpatıp aynısı bir anahtar daha çıkardı ve ikisini Mat’e doğru salladı. “İnsanlar anahtarlarını her zaman kapının yanında bir kutunun içinde saklarlar.” Mat kendi anahtarını oraya koymuştu. “Ve ikinci bir anahtar olabileceği kimsenin aklına gelmez. İlk anahtarı kemerinin arkasına soktu; diğerini kilide sokup yüksek bir tıkırtı ile çevirdi, sonra diğerinin yanına yerleştirdi. “Şimdi, kuzucuğum.” Gülümsedi.

Bu kadarı fazlaydı. Kadın onu kovalıyor, açlıktan öldürmeye çalışıyordu; şimdi de ikisini odaya kilitlemişti, tıpkı... tıpkı, her ne ise onun gibi. Kuzucuk! O lanet zarlar Mat’in kafasının içinde sıçrayıp duruyordu. Dahası, ilgilenmesi gereken önemli işleri vardı. Zarların daha önce herhangi bir şeyi bulmakla hiç ilgileri olmamıştı, ama... İki uzun adımda kadının yanına ulaştı ve kemerinin içinde anahtarları aramaya başladı. “Bunun için lanet zamanım...” Kadının hançerinin sivri ucunu çenesinin altında hissedince sustu, yerinde dondu ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

“Elini çek,” dedi kadın soğuk soğuk. Mat burnunun üzerinden kadının yüzüne bakmayı başardı. Tylin artık gülümsemiyordu. Mat dikkatle onun

kolunu bıraktı. Ama kadın hançerin baskısını azaltmadı. Başını iki yana salladı. “Cık cık. Dışarlıklı biri olduğunu düşünerek hoşgörülü davranmaya çalışıyorum, palazım, ama madem sert oynamak istiyorsun... Eller yana. Yürü.” Hançerin ucu yön gösterdi. Mat ya ayakuçları üzerinde gerileyecekti ya da boynu kesilecekti.

“Ne yapacaksın?” diye mırıldandı dişlerinin arasından. Boynunu uzatırken konuşmak kolay değildi. Her şeye ek olarak, boynunu uzatırken. “Ee?” Kadının bileğini yakalamaya çalışabilirdi; elleri hızlıydı. “Ne yapacaksın?” Hançer çoktan boğazına dayanmışken yeterince hızlı davranabilir miydi? Mesele buydu. Bu, bir de kadına sorduğu. Kadın onu öldürmeyi düşünüyorsa, bileğinin bir hareketi ile hançeri beynine kadar saplayabilirdi. “Bana yanıt verecek misin!” Sesindeki panik değildi. Paniğe kapılmamıştı. “Majesteleri? Tylin?” Kadının ismini kullanmışsa, eh, belki birazcık paniğe kapılmıştı. Ebou Dar’da bir kadına bütün gün “ördekçik” ya da “tatlım” diyebilirdiniz ve kadın gülümsemekle yetinirdi, ama o izin vermeden ismini kullanırsanız, başka yerde olsa tanımadığınız bir kadına sarkıntılık yaptığınız zaman alacağınızdan da hararetli bir tepki alırdınız. Birkaç öpücük değiş tokuş edilmesi de yeterli izin sayılmıyordu.

Tylin yanıt vermedi, onu geri sürmeye devam etti. Sonunda Mat’in omuzları bir şeye çarptı ve durdu. O lanet hançer kıl payı kadar bile gerilemezken, başını çeviremiyordu, ama kadının yüzüne odaklanmış olan gözleri o yana kaydı. Yatak odasındaydılar, çiçek oymalı kırmızı yatak direği sırtına dayanmıştı. Onu neden buraya?.. Aniden yüzü yatak direği kadar kızardı. Yo. Bunu kastediyor olamazdı... Doğru değildi! İmkânsızdı!

“Bunu bana yapamazsın,” diye mırıldandı ona ve sesi biraz nefes nefese ve tizse, mazereti vardı kuşkusuz.

“İzle ve öğren, pisiciğim,” dedi Tylin ve evlilik hançerini çekti.

Epey zaman sonra, Mat sinirle çarşafı göğsüne kadar çekti. İpek bir çarşaf; Nalesean haklı çıkmıştı. Altara Kraliçesi yatağın yanında, elbisesinin düğmelerini iliklemek için kollarını arkaya kıvırmış, mutlu mutlu mırıldanıyordu. Mat’in üzerindeki tek şey, siciminin ucundan sarkan tilki başı madalyonu –ne işe yaradıysa– ve boynuna doladığı siyah eşarp idi. Hediyesinin üzerinde bir kurdele, demişti lanet kadın. Mat döndü, gümüş ağızlı piposunu ve tütün kesesini kadının diğer yanındaki küçük sehpadan kaptı. Altın bir kum kutusunun içindeki köz ve altın maşa ile piposunu yaktı. Kollarını kavuşturarak kaşlarını çattı ve öfkeli öfkeli piposunu çekiştirmeye başladı.

“Aksilenmemelisin ördekçiğim ve surat asmamalısın.” Tylin hançerini yatak direğinde saplandığı yerden, evlilik hançerinin yanından çekti, ucunu inceledi, sonra kınına soktu. “Sorun ne? Bu işten benim kadar keyif aldığını biliyorum ve ben...” Evlilik hançerini de kınına sokarken aniden güldü. Ah, ne zengin bir gülüştü. “*Ta’veren* olmak bu anlama geliyorsa, çok tutuluyor olmalısın.” Mat ateş gibi kızardı.

“Bu normal değil,” diye patladı, piposunu ağzından çekerek. “Kovalaması gereken benim!” Kadının hayret dolu gözleri onunkinin yansıması gibiydi. Tylin doğru şekilde gülümseyen bir meyhane hizmetçisi olsaydı Mat şansını deneyebilirdi –eh, insanlarda delik açmaktan hoşlanan bir oğlu olmayan bir meyhane hizmetçisi– ama kovalayan o olurdu. Aksi olabileceği hiç aklına gelmemişti. Aksinin aklına gelmesi hiç gerekmemişti.

Tylin başını iki yana sallayarak ve parmaklarıyla gözlerini silerek kahkaha atmaya başladı. “Ah, güvercinim. Unutup duruyorum. Şimdi Ebou Dar’dasın. Oturma odasına senin için küçük bir armağan bıraktım.” Çarşafın üzerinden Mat’in ayağını okşadı. “Bugün iyi ye. Güce ihtiyacın olacak.”

Mat elini gözlerinin üzerine kapattı ve ağlamamaya çalıştı. Gözlerini açtığında kadın gitmişti.

Mat yataktan çıktı ve çarşafa sarındı; bir sebepten, çıplak dolanma fikri rahatsız edici gelmişti. Lanet kadın gardıroptan dışarı fırlayabilirdi. Önceden üzerinde olan giysiler yerde duruyordu. *Bağcıklarla neden uğraşacaksın ki*, diye düşündü ekşi ekşi, *insanın giysilerini keserek çıkarmak varken!* Ama kadının Mat’in kırmızı ceketini bu şekilde doğraması gerekmiyordu. Mat’i bıçağı ile soymak hoşuna gitmişti.

Mat yüksek, kırmızılı yaldızlı gardırobu açarken nefesini tuttuğu pek söylenemezdi. Kadın içeride değildi. Mat’in seçenekleri sınırlıydı; Nerim ceketlerinin çoğunu temizlemek ya da onarmak üzere almıştı. Mat çabucak giyindi, koyu bronz rengi ipekten sade bir ceket seçti, sonra doğranmış giysileri yatağın altına, uzanabildiğince uzağa tıktı. Nerim görmeden onlardan kurtulmak istiyordu. Ya da başka herhangi biri görmeden. Mat’le Tylin arasında neler olup bittiğini çok fazla insan biliyordu zaten; bunu bilen birinin yüzüne bakması imkânsız olurdu.

Oturma odasında, kapının yanındaki lake kutunun kapağının kaldırdı, sonra içini çekerek bıraktı; Tylin’in anahtarı yerine koymasını beklememişti aslında. Kapıya yaslandı. Kilitsiz kapıya. Işık, ne yapacaktı? Hana geri mi taşınmalıydı? Dönmeyi bırakan zarlar kavrulsundu. Yalnız, Tylin Anan

Hanım'a ve Enid'e ya da taşınacağı herhangi bir hanın sahibine rüşvet verse de şaşmazdı. Nynaeve ve Elayne Mat'in bir anlaşmayı bozduğunu ve verdikleri sözleri tutmalarına gerek olmadığını iddia etseler de şaşmazdı.

Masalardan birinin üzerinde, süslü bir şekilde sarılmış iri bir paket duruyordu. İçinde siyah ve altın rengi bir kartal maskesi ile, tüylerle kaplı bir ceket duruyordu. Aynı zamanda, içinde yirmi altın kron ve çiçek kokan bir not olan, kırmızı ipekten bir kese vardı.

Sana bir küpe almıştım, domuzcuğum, ama kulağının delik olmadığını fark ettim. Deldir ve kendine cici bir şey al.

Mat yine ağlamaklı oldu. *Kadınlara* armağan vermesi gereken *kendisiydi.* Dünya tepetaklak olmuştu! *Domuzcuğum?* Ah, Işık! Bir dakika sonra maskeyi aldı; sırf kestiği ceket için bu kadarını borçluydu Tylin ona.

Sonunda, küçük, gölgeli avluya, her sabah, leylak yaprakları ve parlak renkli beyaz balıklarla dolu minik, yuvarlak havuzun yanında buluştukları yere ulaştığında, Nalesean ile Birgitte'i Kuşlar Festivali'ne katılmaya hazır buldu. Tearlı sade, yeşil bir maske ile yetinmişti, ama Birgitte'in maskesi sarı kırmızı, tüylerden bir sorgucu olan, süslü bir maske idi. Kadının altın rengi saçları açılmış, boylu boyunca tüylerle süslenmişti ve geniş sarı kemerli bir elbise giymişti. Sarı ve kırmızı tüylerin altında, neredeyse saydam bir elbiseydi. Riselle'in elbisesi kadar açık değildi, ama kadın ne zaman hareket etse, içindeki her şeyi gösterecekmiş gibi oluyordu. Mat Birgitte'in diğer kadınlar gibi elbise giyeceğini hiç düşünmemişti.

"Bazen izlenmek eğlenceli oluyor," dedi Birgitte, Mat yorum yaptığında, onun kaburgalarını dürtükleyerek. Sırıtışı, Nalesean'ın, hizmetçi kızları çimdiklemenin ne kadar eğlenceli olduğunu söylerkenki sırıtışına denkti. "Tüy dansçılarının giydiklerinden çok daha fazlası var burada, ama beni yavaşlatacak kadar çok değil. Irmağın bu yanında hızlı hareket etmemizi gerektirecek bir şey olacağını düşünmüyorum zaten." Zarlar Mat'in kafasının içinde dönmeye başladı. "Neden geciktin?" diye devam etti Birgitte. "Güzel bir kızı gıdıklamak için bekletmedin bizi, umarım." Mat kızarmadığını umdu.

"Ben..." Ne bahane uyduracağını bilmiyordu, ama tam o sırada tüylü ceketler giymiş yarım düzine adam avluya girdi. Hepsinin kalçasında dar kılıçlar vardı. Bir tanesi dışında hepsi rengârenk sorguçlara ve gagalara

sahip, insan gözünün görmediği kuşları temsil eden süslü maskeler takmıştı. İstisna Beslan'dı. Maskesini kurdelesinden tutmuş, döndürüyordu. "Ah, kan ve lanet küller, onun burada ne işi var?"

"Beslan'ın mı?" Nalesean ellerini kılıcının kabzasında kavuşturdu ve başını inanmazlık içinde iki yana salladı. "Niye, ruhum kavrulsun, festivali seninle geçirmeyi düşünüyor. İkiniz sözleşmişsiniz, öyle diyor. Ona, son derece sıkıcı olacağını söyledim, ama bana inanmadı."

"Mat'in arkadaşlığının sıkıcı olacağını düşünemem," dedi Tylin'in oğlu; hepsine eğildi, ama kara gözleri özellikle Birgitte'e takıldı. "Swovan Gecesi'nde onunla ve Leydi Elayne'in Muhafızı ile içki içerkenki kadar eğlenmemiştim. Gerçi, aslında, pek hatırlamıyorum." O Muhafız'ı hatırlamış gibi görünmüyordu. Birgitte'in erkekler konusundaki zevki düşünülünce –Beslan yakışıklıydı, belki biraz fazla incelikli, hiç de Birgitte'in tipi değildi–, tuhaf bir şekilde, Birgitte hafifçe gülümsedi ve adamın bakışları altında üstünü başını düzeltti.

Tam o sırada, Birgitte'in ne kadar tuhaf davrandığı Mat'in umurunda değildi. Beslan'ın hiçbir şeyden kuşkulanmadığı açıktı, yoksa kılıcını çoktan çekmiş olurdu, ama Işık altında Mat'in istediği son şey, adamla bir gün geçirmekti. Tam bir işkence olacaktı. Beslan'ın annesinde olmayabilirdi, ama Mat'in bir miktar terbiyesi vardı.

Tek sorun Beslan'dı. Adam bütün festival ve bayramlara birlikte katılma sözünü ciddiye almıştı. Planladıkları günün inanılmaz ölçüde sıkıcı olacağına dair Mat Nalesean'a ne kadar çok katılırsa, Beslan o kadar kararlı görünüyordu. Bir süre sonra adamın yüzü kararmaya başladı ve Mat adamın kılıcını çekeceğini düşünmeye başladı. Eh, söz sözdü işte. Mat, Nalesean ve Birgitte saraydan çıktığında, yarım düzine tüylü ahmak kasıla kasıla peşlerinden geldi. Birgitte doğru düzgün giyinse bunun olmayacağından emindi Mat. Adamların hepsi onu gülümseyerek süzüyordu.

"Adam gözlerini senden ayırmazken öyle kıvırtmak da neyin nesiydi?" diye mırıldandı Mat, Mol Hara'yı geçerlerken. Kartal maskesini tutan kurdeleyi sıkılaştırdı.

"Kıvırtmadım, hareket ettim." Birgitte'in edepliliğinin sahteliği öyle açıktı ki, başka zaman olsa gülerdi Mat. "Birazcık." Birgitte aniden sırıttı ve sesini alçalttı. "Bazen izlenmenin eğlenceli olduğunu söyledim sana; hepsinin aşırı yakışıklı olması, onlara bakmaktan zevk almayacağım anlamına gelmiyor. Ah, sen de şuna bakmak isterdin," diye ekledi, mavi

baykuş maskesi ve Riselle'inkilerden de az tüy ile, koşarak yanlarından geçen ince kadına işaret ederek.

Birgitte'in özelliklerinden biri de buydu işte; Mat'in kaburgalarını dürtükleyip güzel bir kızı gösterebilirdi. Tıpkı erkek bir arkadaşın yapacağı gibi. Ve Mat'ten de onun görmekten hoşlanacağı bir şeyi işaret etmesini beklerdi, ki bu da görünürdeki en çirkin adam olurdu. Kadın bugün yarı çıplak dolaşmayı seçse de seçmese de –çeyrek çıplak, demek daha doğru olurdu– kadın... eh, arkadaşıydı. Tuhaf bir dünyaydı bu. Bir kadını içki arkadaşı olarak düşünmeye başlamıştı ve bir başkası da, tıpkı o eski anılarda kendisinin güzel kadınları kovaladığı gibi, onu kovalamaktaydı. Kendisinin yaptığından daha büyük titizlikle; Mat, kovalanmak istemediğini açıkça ifade eden hiçbir kadını kovalamamıştı. Gerçekten tuhaf bir dünya.

Güneş ufukla zirvesi arasındaki mesafeyi yarılamıştı, ama sokaklar, meydanlar, köprüler insanlarla dolmuştu bile. Her köşe başında, giysilerine tüyler dikilmiş akrobatlar, jonglörler, müzisyenler gösteri yapıyordu. Kahkahalar ve bağırışlar müziği boğuyordu. Fakir insanlar için saçlarına takılmış birkaç tüy, ortalıkta koşturan sokak çocukları ve dilenciler için yerden topladıkları güvercin tüyleri yeterli oluyordu, ama keseler büyüdükçe maskeler ve kostümler daha da detaylı oluyordu. Daha detaylı ve genellikle daha utanç verici. Hem erkekler, hem de kadınlar, Riselle *ya da* Mol Hara'daki kadından daha fazla ten teşhir eden tüylerle donanmışlardı. Bugün sokaklarda ve kanallarda ticaret yapılmıyordu, ama birkaç dükkân açık görünüyordu –bütün hanlar ve meyhaneler açıktı elbette– ama orada burada bir araba kalabalığı yararak ilerliyor, bir mavna sırıklar itilerek yürütülüyordu. Arabalar ve mavnalar, kafaları parlak renkli kuş maskeleri ile kaplanmış, neredeyse bir adım yüksekliğinde, geniş sorguçlarla tamamlanmış erkekleri ve kadınları taşıyordu. Uzun, rengârenk kanatlarını öyle savuruyorlardı ki kostümlerinin kalanı pek az görünüyordu. Aslında düşünülünce, böylesi daha iyiydi sanki.

Beslan'a bakılırsa, onun deyişi ile bu gösteriler normalde lonca salonlarında, özel saraylarda ve evlerde sergilenirdi. Normalde festival daha çok dört duvar arasında geçerdi. Havalar gitmesi gerektiği gibi gittiğinde bile Ebou Dar'a fazla kar yağmazdı –Beslan, bir gün bu kar denen şeyi görmek istediğini söylüyordu– ama görünüşe göre normal bir kış, insanların hemen hemen çıplak bir şekilde dışarıda koşturmasını engelleyecek kadar soğuk oluyordu. Bu sıcakta, herkes sokaklara dökülmüştü. Gece çökene

kadar bekle, dedi Beslan; o zaman Mat gerçekten bir şeyler görebilirdi. Güneş solarken, sınırlar da solardı.

Maske, tüylü bir pelerin ve bunun dışında ancak altı yedi tüy içinde kalabalığın içinde süzülen uzun boylu, ince bir kadına bakmakta olan Mat, bu insanların aşacak başka ne sınırları kaldığını merak etti. Neredeyse, o pelerinle örtünmesini bağıracaktı kadına. Kadın güzeldi, ama *sokakta,* Işık'ın ve herkesin önünde?

Gösterileri taşıyan o arabalar izleyiciler çekiyordu, elbette. Erkek ve kadın kalabalıkları bağırıyor, gülüyor, arabalara para ve bazen katlanmış notlar ata ata geçerken sokaktaki başka herkesi kenara sıkıştırıyordu. Mat arabaları görür görmez önden seğirtip kendini bir yan sokağa atmaya veya araba geçip bir yol kesişiminde ya da köprüde gözden kaybolana kadar beklemeye alıştı. Beklerken, Birgitte ve Nalesean pis sokak çocuklarına, onlardan da pis dilencilere para atıyorlardı. Eh, Nalesean para atıyordu; Birgitte çocuklara odaklanıyor, her birinin pis eline birer para sıkıştırıyordu.

O bekleyişlerden birinde, Beslan aniden elini Nalesean'ın koluna koydu, sesini kalabalığın gürültüsünün ve en az altı ayrı yerden gelen müziğin şamatasının üzerinden yükseltti. "Beni affet, Tearlı, ama ona veremezsin." Üstü başı perişan bir adam, ihtiyatla kalabalığın içine geriledi; avurtları çökmüş, kemikli bir adamdı. Saçlarına takacak tüy bulmuşsa bile, kaybetmiş görünüyordu.

"Neden?" diye sordu Nalesean.

"Serçe parmağında pirinç yüzük yok," diye yanıt verdi Beslan. "Adam lonca üyesi değil."

"Işık," dedi Mat, "bu şehirde, bir loncaya bağlı olmadan dilenilmiyor bile, öyle mi?" Belki ses tonu yüzündendi. Dilencinin pis elinde bir bıçak belirdi ve adam Mat'in boğazına atladı.

Mat düşünmeden adamın kolunu yakaladı ve döndü, onu kalabalığın içine fırlattı; birkaç kişi Mat'e, bazıları da yere düşen dilenciye küfrettiler. Bazıları adama para attı.

Mat göz ucu ile, lime lime giysiler içinde ikinci bir sıska adamın uzun bir bıçakla ona ulaşmak için Birgitte'i ittirdiğini gördü. Kostümü yüzünden kadını hafife almak aptalca bir hataydı; Birgitte tüylerin içinden bir yerden bir hançer çıkardı ve adamın kolunun altına sapladı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Mat ona, ama uyarılar için zaman yoktu; daha bağırırken, kol yeninden bir hançer çekip yana fırlattı. Hançer Birgitte'in

yüzünün önünden akıp geçerek, Birgitte'in kaburgalarına bıçak saplamaya çalışan üçüncü dilencinin yüzüne saplandı.

Aniden her yerde bıçakları, çivili sopaları olan dilenciler belirdi; yollarından kaçışmaya çalışan maskeli, kostümlü insanlardan çığlıklar ve bağırışlar yükseldi. Nalesean paçavralar içinde bir adamın yüzünü yaraladı ve adamın dönerek uzaklaşmasını sağladı; Beslan bir başkasının karnını deşti. Kostümlü eşlikçileri başka dilencilerle savaşıyordu.

Mat'in daha fazlasını görecek zamanı olmadı; kendini Birgitte ile sırt sırta, kendi düşmanları ile yüzleşirken buldu. Kadının arkasında kıpırdandığını hissedebiliyor, mırıldanarak küfrettiğini duyabiliyordu, ama ancak fark ediyordu; Birgitte kendi başının çaresine bakabilirdi ve önündeki iki adama bakarken aynısını kendisinin yapabileceğinden emin değildi. Dişsiz dişsiz sırıtan iri adamın tek kolu vardı ve sol gözünün yerine büzülmüş bir göz yuvası görünüyordu, ama elinde altmış santimlik bir sopa tutuyordu ve sopaya dolanmış demir bantlardan, çelik dikenler çıkıyordu. Sıçan suratlı arkadaşının iki gözü ve bol bol dişi vardı ve çökük yanaklarına ve tamamen kas ve kemikten oluşmuş gibi görünen kollarına rağmen, dudaklarını yalayarak yılan gibi hareket ediyor, paslı hançerini bir elinden diğerine atıyordu. Mat elindeki kısa hançeri bir birine, bir diğerine uzatıyordu. Adamın yaşamsal öneme sahip organlarına ulaşabilecek kadar uzundu hançer. Her biri, ilk önce diğerinin atılmasını bekleyerek dans ettiler, ayak sürüdüler.

"İhtiyar Cully bundan hoşlanmayacak, Spar," diye hırladı iri adam ve sıçan suratlı paslı hançerini bir elinden diğerine fırlatarak öne atıldı.

Mat'in sol elinde aniden beliren hançeri beklememişti. Hançer adamın bileğini çizdi. Dilencinin bıçağı döşeme taşlarının üzerine düştü, ama adam yine de kendini Mat'in üzerine attı. Mat'in diğer hançeri adamın göğsüne saplanınca adam ciyakladı, gözleri irileşti ve kasılan kollarını Mat'e doladı. Kel adamın sırıtışı genişledi, sopasını kaldırarak yaklaştı.

İki dilenci hırlayarak, hançerlerini savurarak adamın üzerine atılınca sırıtış kayboldu.

Mat inanmazlık içinde bakarak sıçan suratlı adamın cesedini ittirdi. Sokak, elli adım uzağa kadar, savaşanlar dışında boştu ve her yerde dilenciler ikili, üçlü, bazen dörtlü gruplar halinde dirilerine hançer sallıyor, sopalar ya da taşlarla dövüyorlardı.

Beslan Mat'in kolunu yakaladı. Yüzünde kan vardı, ama sırıtıyordu. "Buradan gidelim ve işi Sadaka Kardeşliği'nin bitirmesine izin verelim.

Dilencilerle savaşmakta şeref yok. Dahası, lonca bu sahtekârları hayatta bırakmaz. Beni izle.” Nalesean kaşlarını çatmıştı –kuşkusuz o da dilencilerle savaşmakta şeref göremiyordu; Beslan’ın arkadaşları da kaşlarını çatmıştı. Çoğunun kostümü yamulmuş, biri maskesini çıkarmış, bir başkasının alnındaki yarayı silmesine izin veriyordu. Yüzü yaralı adam da sırıtıyordu. Mat’in görebildiği kadarıyla Birgitte’te bir çizik bile yoktu ve kostümü saraydaki kadar düzgün görünüyordu. Birgitte hançerini ortadan kaybetti; o tüylerin altına hançer saklamasının yolu yoktu, ama saklamıştı işle.

Mat uzaklaştırılmaya itiraz etmedi, ama hırlamadan da edemedi, “Bu... bu şehirde dilenciler insanlara her zaman saldırır mı?” Beslan lanet şehir lafını takdir etmeyebilirdi.

Adam bir kahkaha attı. “Sen bir *ta’veren*’sin, Mat. *Ta’veren*’lerin çevresinde her zaman heyecan vardır.”

Mat dişlerini sıkarak gülümsedi. Lanet aptal, lanet şehir ve lanet *ta’veren*’lik. Eh, bir dilenci gırtlağını kesecek olsa, saraya dönüp Tylin’in onu olgun bir armut gibi soymasına izin vermesine gerek kalmazdı. Aslında bir düşününce, kadın ona küçük armudu da demişti. Lanet her şey!

Boyacı dükkânı ile Eldar Gülü’nün arasındaki sokak da eğlenenlerle doluydu, ama bunlar o kadar az giyinmiş değildi. Görünüşe göre, çıplak dolaşmak için paranız olması gerekiyordu. Gerçi, köşedeki tüccarın evinin önündeki akrobatlar yeterince çıplak görünüyorlardı. Adamlar dar, parlak renkli pantolonlar giymiş, yalınayak, çıplak göğüslü dolaşıyorlardı. Kadınların pantolonları daha dardı ve incecik bluzları vardı. Hepsinin saçında pek az tüy vardı. Uzak köşedeki küçük sarayın önünde hoplayıp zıplayan müzisyenlerde de. Bir kadın flüt çalıyor, bir başkası kollarla kaplı yüksek, çarpık, siyah bir tüpe üflüyor, bir adam da gücü yettiğince bir tefi dövüyordu. İzlemeye geldikleri ev sıkı sıkı kapanmış görünüyordu.

Gül’deki çay her zamankinden de kötüydü, ki bu, şaraptan çok daha iyi anlamına geliyordu. Nalesean ekşi yerel biraya sadık kaldı. Birgitte neye teşekkür ettiğini belirtmeden teşekkür etti ve Mat sessizce omuzlarını silkti; birbirlerine sırıttılar ve kupalarını tokuşturdular. Güneş yükseldi ve Beslan bir ayağını diğerinin parmak ucunda dengeleyerek, sonra diğer ayağını ilkinin ucuna dayayarak oturdu, ama Beslan Mat’in *ta’veren* olduğunu ne kadar sık hatırlatırsa hatırlatsın, arkadaşları sıkılmaya başladı. Dilencilerle kavga etmek pek heyecan sayılmazdı, sokak gösterilerin geçemeyeceği kadar dardı, kadınlar diğer yerlerdekiler kadar güzel değildi ve kadının

içlerinden birini öpmeye niyeti olmadığını anladıklarından beri Birgitte'e bakmak bile yeterince zevk vermiyordu. Beslan'ın gelmemesine üzüldüklerini bildiren nidalarla, daha heyecanlı bir yer bulmak üzere uzaklaştılar. Nalesean boyacının yanındaki geçitte yürüyüşe çıktı ve Birgitte, unutulmuş bir köşede içmeye uygun bir şey unutulup unutulmadığına bakmak üzere loş hanın içine daldı.

"Öyle giyinmiş bir Muhafız göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Beslan, ayak değiştirerek.

Mat gözlerini kırpıştırdı. Adamın gözleri keskindi. Birgitte maskesini bir kez bile çıkarmamıştı. Eh, şey konusunu bilmediği sürece...

"Bence annem için iyi olacaksın, Mat."

Mat boğazına kaçan çayı yoldan geçenlere doğru püskürttü. Çoğu öfkeyle baktılar ona ve küçük, hoş bir göğsü olan ince bir kadın, Mat'in çalıkuşu olması gerektiğini düşündüğü mavi maskenin altından cilveli cilveli baktı ona. Mat gülümsemesine karşılık vermeyince kadın bir ayağını yere vurdu ve uzun adımlarla uzaklaştı. Neyse ki, kimse dik bakışların ötesine gidecek kadar kızmamıştı. Ya da belki ne yazık ki. O anda altı ya da sekiz tanesi üzerine çullansa bir şey demezdi Mat.

"Ne demek istiyorsun?" dedi boğuk bir sesle.

Beslan, gözlerini şaşkınlıkla iri iri açarak, hızla ona döndü. "Niye, oyuncağı olarak seni seçtiğini, elbette. Neden o kadar kızardın? Kızdın mı? Neden?.." Aniden alnına bir şaplak attı ve güldü. "Benim kızacağımı sandın. Beni affet, dışarlıklı olduğunu unutup duruyorum. Mat, o benim annem, karım değil. Babam öleli on sene oldu ve annem her zaman fazla meşgul olduğunu söylerdi. Senin gibi birini seçtiği için memnun oldum, o kadar. Nereye gidiyorsun?"

Beslan konuşana kadar ayağa fırladığını fark etmemişti Mat. "Benim yalnızca... kafamı toplamam lazım."

"Ama çay içiyorsun, Mat."

Mat yeşil bir tahtırevanın çevresinden dolanırken evin kapısının açıldığını ve elbisesinin üzerine mavi tüylü bir pelerin giymiş bir kadının dışarı çıktığını gördü. Düşünmeden –başı, doğru düzgün düşünmesine izin vermeyecek kadar çok dönüyordu– kadının peşine düştü. Beslan *biliyordu!* Adam *onaylıyordu!* Kendi annesi ve o...

"Mat?" diye bağırdı Nalesean arkasından. "Nereye gidiyorsun?"

"Yarına kadar dönmezsem," diye bağırarak karşılık verdi Mat dalgın dalgın, omzunun üzerinden, "onlara söyle, kendi başlarına bulmaları

gerekecek!” Nalesean ya da Beslan’ın yine bağırıp bağırmadığını duymadan, sersem sersem kadının arkasından yürüdü. Adam *biliyordu!* Bir kez, hem Beslan’ın, hem annesinin deli olduğunu düşündüğünü hatırladı. Daha da beterdiler! Ebou Dar’ın tamamı deliydi! Mat, kafasının içinde dönen zarların farkında bile değildi.

Reanne görüşme odasının penceresinden Solain’in ırmağa giden sokakta kaybolmasını izledi. Bronz rengi ceket giymiş bir adam arkasından gitti, ama Solain’i engellemeye kalkışırsa, Solain’in erkeklere ayıracak ne zamanı, ne de sabrı olduğunu görecekti.

Reanne, bugün dürtünün neden bu kadar güçlü olduğundan emin değildi. Günlerdir hemen hemen her sabah gelmiş, güneşin batışıyla solmuştu ve günlerdir dürtüyle savaşıyordu –kanun demeye cüret edemedikleri katı kurallar gereği, o emir yarım ayda verilmeliydi ve yarım aya daha beş gün vardı– ama bugün... Emri düşünmeden telaffuz etmişti ve doğru zaman gelene kadar erteleme emrini verememişti. Her şey yolunda gidecekti. Kendilerine Elayne ve Nynaeve diyen o iki genç budalanın izini şehirde gören olmamıştı; tehlikeli risklere girmeye gerek yoktu.

İçini çekerek, oturmak için onun oturmasını bekleyen diğerlerine döndü. Her şey yolunda gidecekti, her zaman gittiği gibi. Sırlar korunacaktı, her zaman korunduğu gibi. Ama yine de... Onda Kehanet ya da öyle bir yetenek yoktu, ama belki de o dürtü ona bir şey anlatıyordu. On iki kadın beklenti içinde onu izliyordu. “Sanırım bir süreliğine kemer takmayan herkesi çiftliğe göndermeyi düşünmeliyiz.” Fazla tartışma yaşanmadı; onlar Büyüklerdi, ama Nine oydu. En azından bu konuda, Aes Sedailerin davrandığı gibi davranmanın zararı yoktu.

30
İlk Kupa

“Bunu anlamıyorum,” diye itiraz etti. Oturması söylenmemişti; aslında, oturmaya kalktığında sertçe, ayakta duracağı söylenmişti. Beş çift göz ona odaklanmıştı, sert yüzlerle bakan beş kadın. “*Yaptığımız* şey Rüzgârlar Çanağı’nı bulmakken, *korkunç* bir şey yapmışız gibi davranıyorsunuz!” En azından bulmak üzereydiler, öyle umuyordu; Nalesean’ın koşa koşa getirdiği mesaj pek açık değildi. Mat, onu bulduğunu bağırarak gitmişti. Ya da ona benzer bir şey, demişti Nalesean; adam ne kadar çok konuşursa, mutlak eminlik ile kuşku arasında o kadar çok gidip geliyordu. Birgitte Reanne’in evini izlemek üzere orada kalmıştı; terlemiş, sıkılmış gibi görünüyordu. Her durumda, işler hareketlenmişti. Elayne Nynaeve’in ne durumda olduğunu merak etti. Kendisinden daha iyi iş çıkardığını umuyordu. Başarılarını açıklarken bunu beklemediği kesindi.

“İki bin seneden uzun zamandır bütün kadınların sıkı sıkı koruduğu bir sırrı tehlikeye attın.” Merilille dimdik oturmuştu. Bayılmanın eşiğinde, sımsıkı bastırılmış dudakları ile, dinginliğini yitirmesine ramak kalmıştı. “Delirmiş olmalısın! Bunun bahanesi ancak delilik olabilir!”

“Ne sırrı?” diye sordu Elayne.

Kız kardeşi Merilille’in diğer yanında duran Vandene açık yeşil eteğini sinirle düzeltti. “Gerektiği gibi şal aldığında bunu açıklamak için yeterince zaman olacak, çocuğum. Birazcık sağduyu sahibi olduğunu sanırdım.” Koyu gri yünden, koyu kahverengi renkle çevrilmiş elbise içindeki Adeleas, Vandene’in onaylamaz ifadesini yansıtarak başını salladı.

“Bilmediği bir sırrı açıkladığı için çocukta kusur bulunamaz,” dedi Careane Fransi, Elayne’in solundan, yeşilli yaldızlı koltuğunda şişman

vücudunu oynatarak. Tam olarak şişman değildi aslında, erkeklerinki kadar geniş omuzları ve kalın kolları vardı.

"Kule kanunu bahanelere yer bırakmıyor," diye araya girdi Sareitha çabucak, önemli kadın pozlarında. Normalde sorgulayıcı olan kahverengi gözleri sertleşmişti. "Basit bahaneler kabul edilmeye başlanırsa, kaçınılmaz olarak daha da sudan olanlar kabul edilmeye başlanır, ta ki kanunun kendisi akıntıya kapılıp gidene kadar." Onun yüksek sırtlı koltuğu sağda duruyordu. Şal takan bir o vardı, ama kimse o şekilde adlandırmasa da, Merilille'in oturma odası bir mahkeme gibi düzenlenmişti. Şimdiye dek kimse o şekilde adlandırmamıştı. Merilille, Adeleas ve Vandene yargıç gibi Elayne'in karşısında oturuyorlardı. Sareitha'nın sandalyesi, Paylama Makamı'nın, Careane'inki Af Makamı'nın olması gereken yere konulmuştu, ama Elayne'i savunması gereken Yeşil Domanlı düşünceli düşünceli başını sallarken, savcısı olması gereken Tearlı Kahverengi konuşmaya devam etti. "Suçlu olduğunu kendi ağzıyla kabul etti. Çocuğun biz gidene kadar saraya hapsedilmesini, ellerini ve zihnini meşgul etmek için sıkı çalıştırılmasını öneriyorum. Aynı zamanda, Aes Sedailerin arkasından iş çevirmesi gerektiğini unutmaması için düzenli olarak terliğin tadına bakmasını tavsiye ediyorum. Bulunabildiği andan itibaren, Nynaeve için de aynısı yapılmalı."

Elayne yutkundu. Hapsedilmek? Belki de, bunun bir mahkeme olması için adına mahkeme demeleri gerekmiyordu. Sareitha henüz yaşı belirsiz yüze erişmemiş olabilirdi, ama diğer kadın Elayne'den çok daha uzun süredir Aes Sedai'ydi. Adeleas ile Vandene'in, hemen hemen bembeyaz saçları, yaşı belirsiz yüzlerinin ifade ettiği uzun seneleri yankılıyordu. Merilille'in saçları parlak siyahtı, ama kadının Aes Sedai olmayan çoğu kadından daha yaşlı olduğunu duysa şaşmazdı Elayne. Careane'in de. Güç konusunda hiçbiri Elayne kadar kuvvetli değildi, ama... Aes Sedai olarak onca deneyim, onca bilgi. Onca... yetke. Kendisinin yalnızca on sekiz yaşında olduğunu ve daha bir sene önce çömez beyazları içinde gezdiğini kuvvetle hatırlatıyordu bütün bunlar.

Careane Sareitha'nın önerisine karşı çıkmadı. Belki de Elayne'in kendi kendisini savunması daha iyi olacaktı. "Bahsettiğiniz bu sırrın Heyet ile ilgili bir şey olduğu açık, ama..."

"Kandaşlar seni ilgilendirmez, çocuğum," diye araya girdi Merilille keskin bir sesle. Derin bir nefes alarak, altın çizgili, gümüşsü gri eteğini düzeltti. "Hüküm vermeyi öneriyorum," dedi soğuk bir sesle.

“Aynı fikirdeyim, senin kararına saygı gösteriyorum,” dedi Adeleas. Elayne’e kızgınlıkla kaş çattı ve başını iki yana salladı.

Vandene elini önemsemezce salladı. “Ben de aynı fikirdeyim ve saygı gösteriyorum. Ama Paylama Makamı ile aynı fikirdeyim.” Careane’in bakışında bir kıymık duygudaşlık olabilirdi. Belki bir kıymık.

Merilille ağzını açtı.

Kapının çekinerek çalınması, o anlık sessizliğin içinde gök gürültüsü gibi geldi.

“Işık aşkına?” diye mırıldandı Merilille öfkeyle. “Pol’e, kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermemesi gerektiğini söylemiştim. Careane?”

Aralarında en genci olmamasına rağmen, güçte en düşük düzeyde olan Careane kalktı ve kapıya doğru süzüldü. Cüssesine rağmen, her zaman kuğu gibi hareket ederdi.

Merilille’in hizmetçisi Pol’dü gelen. Sağa sola diz kırarak selam verdi. Normalde hanımına denk bir vakara sahip olan ince, gri saçlı kadının yüzünde şimdi, Merilille’in talimatına rağmen içeri daldığından, endişeli bir kaş çatış vardı. Elayne ta... ta Mat Cauthon’u Tear Taşı’nda gördüğü zamanlardan bu yana, kimseyi gördüğü için bu kadar sevinmemişti. Korkunç bir düşünce. Aviendha *toh*’unu karşılamış olduğunu söylemese, bu ıstıraba son vermek için adama gidip onu dövüp dövmeyeceğini sorması gerekebilirdi.

“Kraliçe bunu bizzat getirdi,” diye bildirdi Pol nefes nefese; iri, kırmızı bir mum parçası ile mühürlenmiş bir mektubu uzatarak. “Elayne’e hemen vermezsem kendisinin içeri götüreceğini söyledi. Çocuğun annesi hakkında olduğunu söyledi.” Elayne neredeyse dişlerini gıcırdatacaktı. Aes Sedailerin hizmetçileri, hanımlarının Nynaeve ve Elayne hakkındaki konuşma tarzlarını kapmışlardı, ama duyulabilecek yerde nadiren kullanıyorlardı bunu.

Elayne öfkeyle, Merilille’in mektubu alabileceğini söylemesini beklemeden –eğer söyleyeceği varsa– kaptı onu kadının elinden ve başparmağı ile mührü kırdı.

Leydi Elayne,

Andor’un Kız-Veliahtı’nı harika haberlerle selamlıyorum. Anneniz Kraliçe Morgase’in Pedron Niall’ın konuğu olarak Amador’da kalmakta olduğunu yeni öğrendim. Ona orada katılmanızı, böylece zaferle Andor’a birlikte dönebileceğinizi bekliyor. Altara’ya musallat

olan haydutlara karşı size eşlik etmeyi öneriyorum. Böylece annenizin yanına hızla ve güvenle ulaşabilirsiniz. Acele içinde yazılmış bu yetersiz sözleri affedin. Bu harika haberi en kısa zamanda almayı dileyeceğinizi biliyorum. Sizi annenize teslim edene dek.

Işıkla Mühürlenmiş
Jaichim Carridin

Kâğıt Elayne'in yumruğunda kırıştı. Buna nasıl *cüret* ederdi? Annesinin, gömülecek bir beden bile bırakmadan ölmesinin acısı daha yeni solmaya başlamıştı ve Carridin onunla bu şekilde alay etmeye *cüret* ediyordu, öyle mi? Gerçek Kaynak'a sarınarak o pis yalanları fırlattı ve yönlendirdi; havanın ortasında ateş yandı, öyle sıcaktı ki altın mavi yer seramiklerinin üzerine yalnızca bir kül tozu yağdı. Jaichim Carridin *buna* layıktı işte. Ve bu... kadınlara gelince! Andor kraliçelerinin bin senelik gururu Elayne'in yüreğini çelikten bir cesaretle doldurdu.

Merilille ayağa fırladı. "Yönlendirmene izin verilmedi! Hemen salıver!.."

"Dışarı çık, Pol," dedi Elayne. "Hemen." Hizmetçi bakakaldı, ama Elayne'in annesi ona emir sesini, tahtında oturan bir Kraliçe'nin sesini çok iyi öğretmişti. Pol daha ne yaptığını fark etmeden diz kırdı ve çıkmaya yeltendi. Bir kez harekete geçince, yalnızca bir an duraksadıktan sonra dışarı seğirtti ve kapıyı arkasından kapattı. Her ne olmak üzereyse, yalnızca Aes Sedaileri ilgilendirdiği açıktı.

"Sana neler oluyor, çocuğum?" Merilille'in sükûneti saf öfkenin altında boğulmuştu. "Kaynak'ı hemen salıver, yoksa yemin ediyorum, terliği kendim elime alırım!"

"Ben bir Aes Sedai'yim." Sözcükler kış fırtınası gibi çıktı ağzından ve Elayne her kelimede içtendi. Carridin'in yalanları ve bu kadınlar. Demek Merilille onu *terlikle* dövmekle tehdit ediyordu, öyle mi? Bir Aes Sedai olarak hakkı olan yeri kabulleneceklerdi. O ve Nynaeve çanağı bulmuşlardı! En azından, bulmuş sayılırlardı ve onu kullanmak için ayarlamalar yapmaya başlamışlardı. "Yalnızca Aes Sedailerin bildiği bir sırrı tehlikeye attığım için beni cezalandırmayı öneriyorsunuz, ama şalı aldığım zaman kimse bu sırrı bana açıklamaya zahmet etmedi. Bir çömez ya da Kabuledilmiş gibi cezalandırılmamı öneriyorsunuz, ama ben Aes

Sedai'yim. Egwene al'Vere tarafından, hizmet ettiğinizi iddia ettiğiniz Amrylin tarafından şala terfi ettirildim. Nynaeve ve benim Aes Sedai olduğumuzu inkâr ediyorsanız, Rüzgârlar Çanağı'nı bulmak üzere bizi buraya yollayan Amyrlin Makamı'nı da inkâr ediyorsunuz demektir. Ve biz o çanağı bulduk. Buna boyun eğmeyeceğim! Seni hesap vermeye davet ediyorum, Merilille Ceandevin. Amyrlin Makamı'nın iradesine boyun eğ, yoksa *ben seni* isyankâr bir hain olarak mahkemeye vereceğim!"

Merilille'in gözleri irileşti, ağzı açık kaldı, ama Careane ile Sareitha'nın yanında o kendine hâkim sayılırdı. O ikisi inanmazlıktan boğulup ölecek gibi görünüyordu. Handene birazcık şaşmış gibi görünüyordu. Hafifçe irileşmiş gözlerin altında, bir parmağını düşünceli düşünceli dudağına bastırmıştı. Adeleas öne eğilmiş, Elayne'i ilk kez görmüş gibi incelemekteydi.

Elayne yönlendirerek yüksek sandalyelerden birini yanına getirdi ve eteklerini düzelterek oturdu. "Sen de oturabilirsin, Merilille. Hâlâ emir sesini kullanıyordu –görünüşe göre, bu kadınların dinlemesini sağlamanın tek yolu buydu– ama Merilille iri iri gözlerle ona bakarak yavaşça oturunca şaşırdı.

Dıştan dışa sakin, serinkanlı ifadesini korudu, ama içten içe öfkeyle kabarıyordu. Hayır, *kaynıyordu.* Sırlar. Her zaman, Aes Sedailerin birbirlerinden bile çok fazla sır sakladıklarını düşünmüştü. Özellikle birbirlerinden. Evet, Elayne de bazı sırlar saklamıştı, ama yalnızca gereklilikten. Ve bilmesi gereken birinden sır sakladığı olmamıştı. Ve bu kadınlar *onu* cezalandırmayı düşünüyordu! "Yetkin Kule Salonu'ndan geliyor, Merilille; Nynaeve ve benimki ise Amyrlin Makamı'ndan. Bizimki seninkinden üstün. Bundan sonra, Nynaeve'den ya da benden talimat alacaksınız. Elbette, önerilerinizi dikkatle dinleyeceğiz." Önceden Merilille'in gözlerinin irileştiğini düşünmüştü, ama şimdi...

"İmkânsız," diye kekeledi Gri Aes Sedai. "Sen..."

"Merilille!" dedi Elayne keskin bir sesle, öne eğilerek. "Amyrlininin yetkesini hâlâ inkâr mı ediyorsun? Buna hâlâ *cüret* edebiliyor musun?" Merilille'in ağzı sessizce oynadı. Dudaklarını ıslattı. Başını sertçe iki yana salladı. Elayne bir coşku hissetti; Merilille'in talimat alması lafları tamamen saçmaydı, elbette, ama Elayne Aes Sedailiğinin tanınmasında kararlıydı. Thom ve annesi, bir elde etmek için on istemen gerektiğini söylerdi. Yine de, bu öfkesini yatıştırmaya yetmiyordu. Bir terlik kapıp bu işi ne kadar ileri götürebileceğini görmek isterdi. Yalnız, bu her şeyi mahvederdi. O

zaman Elayne'in yaşını, kısa süre önce üzerinde çömez elbisesi olduğunu hemen hatırlarlardı; onu yine aptal bir çocuk olarak düşünmeye bile başlayabilirlerdi. Bu düşünce Elayne'in öfkesini körükledi. Ama şu sözlerle yetindi, "Siz Aes Sedai olduğum zaman bana başka neler söylenmesi gerektiğini düşünürken, Merilille, Adeleas ve Vandene tehlikeye attığım şu sırrı anlatacak bana. Kule'nin Heyet'ten –sizin deyişinizle, bu kandaşlardan– baştan beri haberi olduğunu mu söylüyorsunuz?" Zavallı Reanne ve Aes Sedailerin dikkatini çekmeme umudu.

"Onlar Aes Sedailere ne kadar yaklaşmaya cesaret edebildilerse o kadar, sanırım," diye yanıt verdi Vandene. Dikkatle. Artık Elayne'i kardeşi kadar dikkatle inceliyordu. Bir Yeşil olsa da, tavırları Adeleas'ınkilere çok benziyordu. Careane ve Sareitha sersemlemiş görünüyordu; inanmazlık dolu gözlerini bir sessiz, kırmızı yanaklı Merilille'e, bir Elayne'e çeviriyorlardı.

"Trolloc Savaşları sırasında bile, sınavlardan geçemeyen, gereken güçten yoksun olan ya da her zamanki sebeplerden dolayı Kule'den gönderilen kadınlar vardı." Adeleas ders verircesine konuşuyordu, ama saldırgan bir biçimde değil. Bir şey açıklarken Kahverengiler genellikle yapardı bunu. "O koşullar altında, dünyaya tek başına gitmeye korkan bazılarının çıkması ya da o zamanki ismiyle Barashta'ya kaçanların olması şaşırtıcı değil. Barashta'nın büyük kısmı, şimdi Rahad'ın olduğu yerdeydi. Barashta denen şehirden tek bir taş kaldığından değil. Son zamanlarına dek Trolloc Savaşları Barashta'yı sarmadı, ama sonunda Barashta tamamen düştü. O sırada Barsine, Shaemal ya da..."

"Kandaşlar..." diye araya girdi Vandene nazikçe. Adeleas gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra başını salladı. "...Kandaşlar Barashta düştükten sonra bile, eski âdetlerine devam ettiler. Yabanileri ve Kule'den gönderilen kadınları aralarına aldılar." Elayne kaşlarını çattı; Anan Hanım da Kandaşların yabanileri kabul ettiğini söylemişti, ama Reanne'in en büyük endişesi, Elayne'in ve Nynaeve'in yabani olmadıklarını kanıtlamasını sağlamak gibiydi.

"Hiçbiri fazla uzun kalmadı," diye ekledi Adeleas. "Beş sene, belki on; şimdi de eskiden olduğu gibi olduğunu tahmin ediyorum. Küçük gruplarının Beyaz Kule'nin yerini alamadığını fark ettikleri zaman, gidip köy Şifacısı, Hikmet ya da öyle bir şey oluyorlar. Bazen Güç'ü tamamen unutuyor, yönlendirmeyi bırakıyor, bir zanaat ya da ticaretle uğraşmaya başlıyorlar. Her durumda, deyiş yerindeyse, ortadan kayboluyorlar." Elayne

insanın nasıl Tek Güç'ü bu şekilde unutabilmesine şaşmıştı; bir kez yönlendirmeyi öğrenince, yönlendirme dürtüsünü, Kaynak'ın baştan çıkarmasını her zaman hissederdiniz. Aes Sedailer bazı kadınların, Aes Sedai olamayacaklarını anlayınca, bunu geride bırakabildiklerine gerçekten inanır gibiydiler.

Vandene açıklamaya devam etti; iki kız kardeş sık sık birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar, diğerinin bıraktığı yerden devam ediyorlardı. "Kule Kandaşları neredeyse başından beri, belki en başından beri biliyordu. Başta, kuşkusuz Savaşlara öncelik verdiler. Ve kendilerine *Kandaşlar* deseler de, bu kadınların ne yapmasını istiyorsak tam olarak onu yaptılar. Gizli kaldılar, yönlendirebildikleri gerçeğini sakladılar, dikkatleri üstlerine çekmediler. Seneler içinde, şal taktığı konusunda yalan söyleyen kadınlarla karşılaştıklarında, haber bile yolladılar –gizlice elbette ve dikkatle. Bir şey mi dedin?"

Elayne başını iki yana salladı. "Careane, o demlikte çay kalmış mı?" Careane hafifçe irkildi. "Adeleas ve Vandene boğazlarını ıslatmak ister, herhalde." Domanlı kadın, hâlâ iri iri gözlerle izlemekte olan Merilille'e bakmadan gümüş demlik ile fincanların üzerinde durduğu masaya gitti. "Bu nedenini açıklamıyor," diye devam etti Elayne. "Neden bu kadınların varlığı böylesine büyük bir sır? Neden seneler önce dağıtılmadılar?"

"Niye, kaçaklar yüzünden, elbette." Adeleas, bu dünyadaki en açık şeymiş gibi konuşmuştu. "Diğer grupların bulunur bulunmaz dağıtıldığı bir gerçek –sonuncusu iki yüz sene önce bulundu– ama Kandaşlar grubu küçük ve sessiz kaldı. Bahsettiğim o, son grup kendine Sessizliğin Kızları diyordu, ama pek sessiz sayılmazlardı. Yalnızca yirmi üç kişiydiler, yabanileri toplanıyor, iki eski Kabuledilmiş tarafından eğitiliyorlardı, ama..."

"Kaçaklar," diye hatırlattı Elayne, Careane'e gülümseyerek bir fincan alırken. Kendine çay istememişti, ama dalgınlığına rağmen kadının ilk fincanı ona sunduğunu fark etmişti. Ebou Dar'a gelirken Vandene ve kız kardeşi kaçaklardan uzun uzun bahsetmişti.

Adeleas gözlerini kırpıştırdı ve konuya döndü. "Kandaşlar kaçaklara yardım ediyor. Tar Valon'da, gözlerini açık tutan iki üç kadın bulunduruyorlar her zaman. Her şeyden önce, Kule'den gönderilen hemen her kadına, son derece dolaylı bir biçimde yaklaşıyorlar. İkinci olarak, çömez ya da Kabuledilmiş, bütün kaçakları bulabiliyorlar. En azından, Trolloc Savaşları'ndan bu yana onların yardımı olmadan adadan ayrılan olmadı."

“Ah, evet,” dedi Vandene, Adeleas Careane’in sunduğu fincanı almak için ara verdiğinde. Fincan ilk önce Merilille’e sunulmuştu, ama Merilille sandalyesinde yığılmış, boşluğa bakarak oturuyordu. “Kaçmayı başaran olursa, nereye bakmamız gerektiğini biliyoruz ve kaçak hemen hemen her zaman kendini Kule’de, ayaklarının hiç kaşınmamış olduğunu dilerken buluyor. En azından Kandaşlar bizim bildiğimizi bilmediği sürece. Onlar öğrenirse, Kandaşların var olmasından önceki zamanlara döneriz. Kule’den kaçan bir kadın herhangi bir yöne gidebilir. O zamanlar sayıları daha fazlaydı –Aes Sedailer, Kabuledilmişler, çömezler *ve* kaçaklar– ve bazı seneler kaçan üç kişiden ikisi, diğerlerinden dört kaçaktan üçü kurtulmayı başarıyordu. Kule’nin Kandaşları ve sırlarını kıymetli mücevherler gibi korumasının sebebini anlamışsındır.”

Elayne anlayabiliyordu. Beyaz Kule’nin bir kadınla işi bitene kadar, kadının Beyaz Kule ile işi bitmezdi. Dahası, kaçakları her zaman yakalamayı başardığı sürece Kule’nin yanılmazlık ününe zarar gelmezdi. Hemen hemen her zaman. Eh, artık biliyordu.

Ayağa kalktı ve şaşkınlık içinde, Adeleas’ın da kalktığını gördü. Vandene de doğrulmuş, Careane’in önerdiği çayı reddediyordu. Sareitha da doğrulmuştu. Merilille bile, bir an sonra ayağa kalktı. Hepsi beklenti içinde ona baktılar; Merilille bile.

Vandene onun şaşkınlığını fark etti ve gülümsedi. “Bilmiyor olabileceğin bir şey daha. Biz Aes Sedailer, pek çok açıdan kavgacı bir topluluk olabiliriz, her birimiz konumunu ve ayrıcalıklarını kıskançlıkla korur, ama biri üzerimize yerleştirildiği zaman ya da bizden üstün konuma geldiği zaman, onu genellikle uysallıkla takip ederiz. Yalnız kaldığımızda verdiği kararlar hakkında ne kadar homurdanırsak homurdanalım.”

“Niye, öyle yaparız gerçekten,” diye mırıldandı Adeleas mutlu mutlu, biraz önce bir şey keşfetmiş gibi.

Merilille derin bir nefes aldı ve bir an eteklerini düzeltmekle meşgul oldu. “Vandene haklı,” dedi. “Kendi hakkınla bizden üstün konumdasın ve itiraf etmeliyim, aynı zamanda bizden üstün konuma yerleştirilmişsin gibi görünüyor. Davranışımız ceza gerektiriyorsa... Eh, öyle ise sen söylersin. Şimdi nereye gidiyoruz? Sormama izin verirsen?” Bütün bu laflarda istihza yoktu; tam tersine, kadının sesi hiç olmadığı kadar kibardı.

Elayne, yaşayan herhangi bir Aes Sedai’nin, yüz ifadesini bu kadar iyi koruyabilmekle gurur duyacağını düşündü. Tek istediği kadınların onun da Aes Sedai olduğunu kabullenmesi idi. Çok genç, çok deneyimsiz olduğunu

söyleyerek itiraz etme dürtüsü ile bir an mücadele etti. “Dökülen balı peteğine geri koyamazsın,” derdi Lini, Elayne daha çocukken. Egwene ondan büyük değildi.

Bir nefes alarak, sıcak sıcak gülümsedi. “Hatırlamamız gereken ilk şey, *hepimizin* kelimenin tam anlamıyla Aes Sedai olduğu. Birlikte çalışmalıyız; Rüzgârlar Çanağı her şeyden önemli.” Egwene’in niyetlerini açıkladığı zaman hepsinin yine bu hevesle başlarını sallayacağını umdu. “Belki yine oturmalıyız.” Onun oturmasını beklediler, sonra oturdular. Elayne Nynaeve’in bunun onda biri kadar başarılı olduğunu umdu. Bunu öğrendiği zaman, şoktan bayılacaktı Nynaeve. “Benim de Kandaşlar hakkında size anlatacak bir şeyim var.”

Kısa süre sonra, şoktan bayılacak gibi görünen Merilille idi ve Adeleas ile Vandene de ondan çok farklı görünmüyordu. Ama, “Evet, Elayne,” “Sen öyle diyorsan, Elayne,” demeye devam ettiler. Belki bundan sonra işler daha rahat yürürdü.

Moghedien kadını gördüğünde, tahtırevan rıhtımda, eğlenen kalabalıkların arasında sallanıyordu. Kadın iskelelerden birinde, yeşil beyaz üniforma giymiş bir uşağın yardımı ile arabadan iniyordu. Kadının yüzünü saklayan tüylü maske Moghedien’inkinden genişti, ama o kararlı adımları sayesinde, o kadını her ışık altında tanırdı. Kapalı sandalyenin pencereleri görevini gören oymalı perdeler görmesini kesinlikle önlemiyordu. Kalçalarında kılıçlar taşıyan iki adam arabanın üstünden inip maskeli kadını izlediler.

Moghedien yumruğunu tahtırevanın yanına vurarak, “Dur!” diye bağırdı. Taşıyıcılar öyle çabuk durdu ki, Moghedien neredeyse öne fırlayacaktı.

Kalabalık, bazen yolu tıkadıkları için taşıyıcılara küfürler ederek, bazen iyi huylu yorumlarla seslenerek yanlardan akıp geçiyordu. Burada, ırmağın yakınında, kalabalık Moghedien’in aralardan izlemesine izin verecek kadar seyrekti. İskeleden ayrılan kayık kolayca seçilebiliyordu; arka taraftaki alçak kamaranın tavanı kırmızıya boyanmıştı; uzun, taş rıhtımda bekleyen diğer kayıklar arasında aynı özelliğe sahip başkasını göremiyordu Moghedien.

Ürpererek dudaklarını ıslattı. Moridin’in talimatları açıktı ve itaatsizliğin bedeli can acıtıcı ölçüde açıkça ifade edilmişti. Ama küçük bir gecikmenin zararı olmazdı. En azından, adam öğrenmezse.

Kapıyı açarak sokağa indi ve telaşla çevresine bakındı. Orada; rıhtımlara ve ırmağa bakan şu handa. Eteklerini kaldırarak, tahtırevanını bir başkasının tutacağından hiç korkmadan uzaklaştı; ördüğü tepi örgüsünü çözene kadar, taşıyıcılar soran herkese meşgul olduklarını söylerler, açlıktan ölene kadar orada beklerlerdi. Önünde bir yol açıldı, tüylü maskeler takmış erkekler ve kadınlar daha Moghedien onlara yaklaşmadan kenara kaçıştılar, bir şey battığını sandıkları yerleri kavrayarak, ciyaklayarak, bağırarak sıçradılar. Battığı yerleri kavrayarak; bunca çok zihinde ince ağlar örmek için zaman yoktu, ama Hava'dan örülmüş iğneler savurmak yeterince iş görüyordu.

Kürekçinin Gururu'ndaki şişman hancı da, Moghedien'in ihtişamlı, altın iplikle işlenmiş kızıl ipekler ve altın kadar parlayan siyah ipekler içinde salonuna girdiğini görünce yerinde sıçradı. Moghedien'in maskesi, simsiyah tüylerden ve siyah, keskin bir gagadan oluşuyordu; bir kuzgun. Moridin'in esprisi, emri buydu, aslında elbise de öyle. Onun renklerinin kırmızı ve siyah olduğunu söylemişti ve ona hizmet ettiği sürece Moghedien bu renklerde giyinecekti. Ne kadar zarif olursa olsun, üzerindeki bir üniforma idi ve onu gören herkesi öldürebilirdi.

Bunun yerine, tombul yanaklı hancının çevresine, kadını dimdik tutan ve gözlerinin yuvalarından uğramasına sebep olan bir ağ ördü telaşla. İnceliğe zaman yoktu. Moghedien'in, çatıyı göstermesi emri üzerine, kadın odanın yanındaki korkuluksuz merdiveni *koşarak* tırmandı. Tüylerle donanmış müşterilerden herhangi birinin hancının davranışlarında sıradışı bir şey görmüş olması pek olası değil, diye düşündü Moghedien küçük bir kahkaha ile. Kürekçinin Gururu muhtemelen bu nitelikte bir müşteriyi daha önce hiç görmemişti.

Düz çatıya çıktığında, hancının yaşamasına izin vermenin riskini, onu öldürmenin riski karşısında tarttı. Cesetler eninde sonunda parmaklarını katile uzatırlardı. Sessizce, gölgelerin içinde kalmak istiyorsanız, kesinlikle gerekmediği sürece öldürmezdiniz. Telaşla tepi ağını düzenledi, kadına odasına gitmesini, uyumasını ve onu gördüğünü unutmasını söyledi. Bu telaşla, hancının koca günü kaybetmesi ya da eskisinden daha ağır zekâlı olarak uyanması mümkündü –tepi konusundaki Yetisi daha iyi olsa Moghedien'in hayatı o kadar kolaylaşırdı ki!– ama her durumda, kadın itaat etme hevesi ile uzaklaştı ve onu yalnız bıraktı.

Kirli, beyaz seramik kaplı çatının kapağı güm diye kapandığında, Moghedien zihnini okşayan, ruhuna dokunan parmaklar hissederek inledi.

Moridin zaman zaman yapıyordu bunu; hatırlatmak için, diyordu, sanki Moghedien'in hatırlatılmaya ihtiyacı varmış gibi. Neredeyse çevresine bakınarak adamı arayacaktı; tüyleri, aniden buz gibi bir rüzgâr esmiş gibi, diken diken olmuştu. Dokunuş kayboldu ve Moghedien yine ürperdi. Gelip gittikçe, hatırlatıyordu gerçekten. Her an, her yerde, Moridin'in kendisi belirebilirdi. Acele.

Çatıyı çevreleyen alçak duvara doğru seğirterek, aşağıda serilmiş yatan ırmağı araştırdı. Her boydan, düzinelerce kayık, gemilerin arasında kürek marifetiyle süzülüyor, demir atmış ya da yelken açmıştı. Aradığı türden kamaraların çoğu sade ahşaptandı, ama orada sarı, burada mavi bir tepe görebiliyordu ve orada, ırmağın ortasında, hızla güneye doğru ilerleyen... Kırmızı bir tane. Doğru kayık olmalıydı; burada daha fazla oyalanamazdı.

Ellerini kaldırdı, ama şerateş fırlarken Moghedien'in çevresinde bir başka şey parladı ve Moghedien irkildi. Moridin gelmişti; *oradaydı* ve o... Kanat çırparak uzaklaşan güvercinlere bakakaldı. Güvercinler! Neredeyse midesini çatıya boşaltacaktı. Ormana baktığında hırladı.

İrkildiği için, kamarayı ve içindeki yolcuyu ikiye biçmesi gereken şerateş kayığı çaprazlamasına, kürekçilerin ve korumaların olduğu yerden kesmişti. Kayıkçılar şerateş çarpmadan *önceki* andan itibaren Desen'den kaybolduğu için, kayığın iki yarısı şimdi ırmağın yüz adım gerisindeydi. Diğer yandan, belki de tamamen felaket sayılmazdı. Kayığın ortasındaki yarık, kürekçilerin gerçekte öldüğü anda yok olduğundan, ırmak kayığı birkaç dakika içinde doldururdu. Daha Moghedien'in bakışları oraya kayarken, kayığın iki yarısı hava kabarcıkları arasında battı ve yolcularını da ırmağın derinliklerine taşıdı.

Aniden ne yaptığı Moghedien'in kafasına dank etti. O hep loş yerlerde dolaşır, her zaman saklanırdı; her zaman. Şehirdeki, yönlendirebilen her kadın, ne için olduğunu bilmese bile, birinin büyük miktarda *saidar* çektiğini biliyor olacaktı ve izleyen herhangi bir göz akşam göğünde akan parlak, beyaz ateşten çubuğu görmüş olabilirdi. Korku onu kanatlandırdı. Korku değil. Dehşet.

Eteklerini topladı, merdivenleri koşarak indi, masalara çarparak, yolundan çekilmeye çalışan insanların çevresinden dolanarak salondan geçti, düşünemeyecek kadar korkarak sokağa fırladı ve elleriyle kalabalıkta kendine yol açtı.

"Koşun!" diye feryat etti, kendini tahtırevana fırlatarak. Etekleri kapıya takıldı, onları yırtarak kurtardı. "Koşun!"

Taşıyıcılar çabucak harekete geçtiler, Moghedien'i sarsarak koşmaya başladılar, ama onun umurunda değildi. Parmaklarını oymalı pencere perdelerine geçirerek dengesini sağladı. Kontrol edilemez bir biçimde titriyordu. Adam bunu yasaklamamıştı. Affedebilirdi, hatta bağımsız eylemini görmezden gelebilirdi. Eğer Moghedien adamın talimatlarını hızla, verimli bir biçimde yerine getirirse. Tek umudu buydu. Falion'u ve Ispan'ı *süründürecekti!*

31
Mashiara

Kayık iskeleden uzaklaşırken Nynaeve maskesini yanına, minderli sıranın üzerine fırlattı ve kollarını kavuşturarak, örgüsünü sıkı sıkı kavrayarak ve boşluğa bakarak arkasına yaslandı. Her şeye kaşlarını çatıyordu. Rüzgârı dinlediği zaman, hâlâ korkunç bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu duyuyordu, çatıları yerinden söken, ahırları dümdüz eden türden bir fırtınanın. Irmağın o anda dalgalanmasını dileyecekti neredeyse.

“Hava bozmuyorsa, Nynaeve,” diye taklit etti, “o zaman gidecek kişi sen olmalısın. Gemiler Hanımı, aramızdaki en güçlü kadını yollamazsak alınabilir. Aes Sedailerin buna büyük önem verdiklerini biliyorlar. Bah!” Bunu söyleyen Elayne’di. “Bah” kısmı dışında. Elayne, Merilille’in saçmalıklarına tahammül etmenin, Nesta ile bir kez daha yüzleşmeye yeğ olduğunu düşünüyordu. Biri ile ilişkiniz kötü başlamışsa, düzeltmek kolay değildi –Mat Cauthon bunu kanıtlıyordu!– ve Nesta din Reas İki Ay ile ilişkileri biraz daha kötüleşirse, kadın hepsini işe koşmaya başlayabilirdi.

“Korkunç kadın!” diye homurdandı Nynaeve, minderlerin üzerinde kıpırdanarak. Nynaeve Deniz Halkı’na onun gitmesini önerdiğinde Aviendha daha iyi davranmamıştı, o insanlar Aviendha karşısında büyülenmişti. Sesini tizleştirdi, titizleştirdi. Ses Aviendha’nınkine hiç benzemiyordu, ama ruh hali uyuyordu. “Bu sorunun ne olduğunu öğrenme zamanımız geldiğinde öğreniriz, Nynaeve al’Meara. Belki bugün Jaichim Carridin’i izleyerek öğreniriz.” Aiel kadını hiçbir şeyin korkutmadığı gerçeği olmasa, Aviendha’nın Carridin’i gözetleme hevesine bakarak, onun korktuğunu düşünürdü. Kalabalıklar tarafından itilip kakılarak sıcak sokakta geçen bir gün hoş olmazdı ve festival varken bugün daha da beter

olurdu. Nynaeve kadının hoş, tazeleyici bir kayık gezintisinden zevk alacağını düşünürdü.

Kayık sarsıldı. Hoş, tazeleyici bir kayık gezintisi, dedi Nynaeve kendi kendine. Koyda hoş, serin esintiler. Kuru değil, nemli esintiler. Kayık sallandı. “Ah, kan ve küller!” diye inledi. Şaşkınlık içinde, elini ağzına kapattı ve haklı bir öfke içinde topuklarını sıranın önüne vurdu. Deniz Halkı’na uzun süre tahammül etmesi gerekecekse, ağzından Mat’in dilindeki kadar çok pislik çıkması doğaldı. Mat hakkında düşünmek istemiyordu. O... o *adam* için bir gün daha ellerini kavuştursursa... saçlarını kökünden sökecekti! Şimdiye dek mantıksız bir şey istediğinden değil, ama Nynaeve onun her an mantıksız bir şey istemesini bekleyip duruyordu. Bir de tavırları vardı!..

“Hayır!” dedi kararlılıkla. “Midemi sakinleştirmek istiyorum, bulandırmak değil.” Kayık yavaş yavaş sallanmaya başlamıştı. Nynaeve giysilerine yoğunlaşmaya çalıştı. Giysiler konusunda, Elayne gibi saplantılı değildi, ama ipekler ve danteller hakkında düşünmek onu yatıştırıyordu.

Her şey, Gemiler Hanımı’nı etkilemek, kaybettikleri konumu yeniden kazanmak için seçilmişti. Ne işe yarayacaksa. Eteklerde, sarı çizgili yeşil ipek kullanılmıştı. Kol yenleri ve korse altın iplikle işlenmiş, etek uçları, bilekler ve yaka altın rengi dantellerle süslenmişti. Ciddiye alınmak istiyorsa, belki de yaka daha yüksek olmalıydı, ama Nynaeve’de daha yüksek yakalı elbise yoktu. Deniz Halkı gelenekleri düşünülünce, oldukça terbiyeliydi. Nesta onu olduğu gibi kabullenmek zorundaydı; Nynaeve al’Meara kimse için değişmeyecekti.

Örgüsüne taktığı sarı, opal iğneler kendisinindi –Tarabon Panarch’ının armağanı– ama göğsündeki, zümrütler ve incilerle dolu, yelpaze şeklindeki altın kolye Tylin tarafından sağlanmıştı. Sahip olmayı düşlemediği kadar zengin bir parça; Mat’i getirdiği için bir armağan olduğunu söylemişti Tylin, ki bu hiç mantıklı gelmiyordu, ama belki de Kraliçe böylesine kıymetli bir armağan vermek için bir bahaneye ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu. Altın-fildişi bilezikler Aviendha’dandı. Tek bir gümüş kolyeden daha fazlasını nadiren takan bir kadına göre, şaşırtıcı bir mücevher koleksiyonu vardı. Nynaeve, Aiel kadının hiç takmadığı şu güzel, güllerden ve dikenlerden oluşan fildişi bileziği de ödünç istemişti; şaşırtıcı şekilde, Aviendha en kıymetli malı oymuş gibi bileziği göğsüne bastırmıştı ve Elayne onu teselli etmeye başlamıştı. İkisi birbirlerinin omzuna yaslanıp ağlamaya başlasa şaşmazdı Nynaeve.

O ikisinde, tuhaf bir şeyler dönüyordu. Bu tür saçmalıklara kapılmayacak kadar aklı başında kadınlar olduklarını bilmese, kaynağında bir erkeğin olduğunu düşünürdü. Eh, Aviendha son derece aklı başında bir kadındı; Elayne hâlâ Rand'ı özlüyordu, ama Nynaeve onu suçlayamazdı...

Aniden tepesinde, dev miktarlarda *saidar* örgüleri hissetti ve...

...ve tepetaklak tuzlu sularda çırpınmaya başladı. Hava bulmak için yukarı yüzmeye çalıştı, eteklerine dolandı, çırpındı. Başı suyun yüzüne çıktı ve suyun yüzeyinde süzülen minderlerin arasında, şaşkın şaşkın bakınarak, derin derin nefes aldı. Bir an sonra, tepesinde yamuk duran şeklin kamaradaki sıralardan biri olduğunu fark etti. Kamara duvarlarından bir parça da görebiliyordu. Bir hava cebinin içinde kalmıştı. Büyük değildi; kollarını tamamen uzatmadan iki yanına dokunabilirdi. Ama nasıl?.. İşitilir bir gümleme ırmağın dibine ulaştıklarını işaret etti; tepetaklak olmuş kamara sarsıldı, eğildi. Nynaeve hava cebinin biraz küçüldüğünü düşündü.

İlk yapması gereken, herhangi bir şeyi düşünmeye başlamadan önce, tüm havayı kullanmadan sudan çıkmaktı. Yüzmeyi biliyordu –köydeyken, Suormanı'nda sık sık yüzmeye giderdi– onu rahatsız eden suyun çalkalanmaya başlamasıydı. Ciğerlerini doldurarak iki büklüm oldu ve kapının olması gereken yere yüzdü, etekleri yüzünden beceriksizce tekmeledi. Elbiseyi çıkarmak işe yarayabilirdi, ama ırmağın yüzüne üzerinde iç etekliği, çorapları ve mücevherlerinden başka hiçbir şey olmadan çıkacak değildi. Onları geride bırakmaya da niyeti yoktu. Dahası, kemer kesesini kaybetmeden elbisesini çıkarması imkânsızdı ve o kesenin içindekileri kaybetmektense boğulmayı tercih ederdi.

Su karanlık ve ışıksızdı. Uzattığı parmakları tahtaya çarptı ve kapıyı bulana kadar oyma işini yokladı. Kapının kenarı boyunca gezdirdi parmaklarını –ve bir menteşe buldu. Kafasının içinde küfürler ederek, ihtiyatla diğer yanı yokladı. Evet! Kilidin kulpu! Kaldırdı ve dışa doğru ittirdi. Kapı beş santim oynadı –ve durdu.

Nynaeve'in ciğerleri zorlanıyordu. Hava cebine geri yüzdü, ama yalnızca ciğerlerini yeniden doldurana kadar kaldı. Bu sefer kapıyı daha hızlı buldu. Parmaklarını aralıktan uzatarak kapının açılmasını neyin engellediğini anlamaya çalıştı. Parmakları çamura gömüldü. Belki küçük bir çukur kazıp... Biraz daha yükseği yokladı. Yine çamur. Gittikçe daha büyük telaşla, parmaklarını aralık boyunca gezdirdi, sonra inanmayı reddederek tersi yönde gezdirdi. Boylu boyunca, sağlam, yapış yapış çamurdan başka hiçbir şey bulamadı.

Bu sefer, hava cebine geri yüzdüğünde, tepesindeki sıranın kenarına tutundu ve nefes nefese asılı kaldı. Kalbi çılgınca atıyordu. Hava... yoğunlaşmış gibiydi.

“Burada ölmeyeceğim,” diye mırıldandı. “Burada ölmeyeceğim!”

Eli berelenene kadar sırayı yumrukladı. Yönlendirmesine izin verecek öfkeyi bulmaya çalıştı. Ölmeyecekti. Burada değil. Yalnız. Nerede öldüğünü kimse bilemeyecekti. Mezarı olmayacaktı, yalnızca ırmağın dibinde çürüyen bir ceset. Kolu bir şapırtı ile düştü. Nefes almaya çalıştı. Gözlerinin önünde siyah ve gümüş rengi benekler dans ediyordu; bir tünelin içine bakar gibiydi. Öfkeli olmadığını fark etti belli belirsiz. *Saidar*’a uzanmaya çalıştı, ama artık ona dokunabileceğine inanmıyordu. Burada ölecekti. Umut olmadan. Lan olmadan. Ve umut kaybolduğu zaman, sönmeye yüz tutmuş bir mumun alevi gibi bilincin kıyılarında, hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şey yaptı. Tamamen teslim oldu.

Saidar içine aktı, içini doldurdu.

Tepesindeki ahşabın aniden dışa doğru büküldüğünü, patladığını zar zor fark etti. Hava kabarcıkları ile birlikte yukarı süzüldü, tahtadaki delikten geçip karanlığa sürüklendi. Belirsizce, bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Ne yapması gerektiğini zar zor hatırlıyordu. Evet. Suyu zayıfça tekmeledi; kollarını oynatarak yüzmeye çalıştı. Bedeni süzülmekle yetindi.

Bir şey elbisesini yakaladı. Aklına bu karanlık derinliklerde köpekbalıkları, aslanbalıkları ve Işık bilir başka neler olabileceği geldi ve paniğe kapıldı. Bir bilinç kıvılcımı Güç’ten bahsetti, ama Nynaeve yumruklarını, ayaklarını çılgınca savurdu, parmak boğumlarının sağlam bir şey çarptığını hissetti. Ne yazık ki, aynı zamanda çığlık attı ya da atmaya çalıştı. Boğazından içeri dolan su çığlığını, *saidar*’ı boğdu. Neredeyse son bilinç zerresini de boğuyordu.

Bir şey örgüsünü çekti, sonra yine ve Nynaeve sürüklenmeye başladı... bir yere doğru. Artık mücadele edecek durumda değildi, yenmekten bile korkacak durumda değildi.

Aniden başı suyun yüzünü yardı. Arkadan eller dolandı ona –köpekbalığı değil, eller– ve kaburgalarını son derece aşina bir şekilde sıktı. Nynaeve öksürdü –burnundan su fışkırdı–, tekrar öksürdü, acıyla. Ve ürpererek nefes aldı. Hayatında hiçbir şey bu kadar tatlı gelmemişti.

Bir el çenesini yakaladı ve aniden Nynaeve yine sürüklenmeye başladı. Dermansız kalmıştı. Tek yapabildiği sırtüstü süzülmek, nefes almak ve

gökyüzüne bakmaktı. Öylesine mavi. Öylesine güzel. Gözlerindeki yanmanın tek sebebi tuzlu ırmak suyu değildi.

Sonra bir kayığın kenarından yukarı itildi, kaba bir el poposundan ittirerek daha yukarı kaldırdı onu. Sonunda, kulaklarında pirinç küpeler olan iki sıska adam eğilip yakaladılar onu ve kayığa çektiler. Bir iki adım yürümesine yardım ettiler, ama Nynaeve'i kurtaran kişiye yardım etmek için onu bıraktıklarında Nynaeve ıslak lapadan yapılmış bir kule gibi çöküverdi.

Titrek eller ve dizler üzerinde, birinin güverteye atıp bıraktığı kılıca, çizmelere ve yeşil cekete baktı. Ağzını açtı –ve midesindeki her şeyi, Eldar Irmağı'nı boşalttı. Tüm ırmağı, öğle yemeğini ve kahvaltısını döküyordu sanki; arada birkaç balık ve kendi terliklerini de yutmuş olduğunu görse şaşmazdı. Seslerin farkında vardığında ağzını elinin tersine siliyordu.

"Lordum iyi mi? Lordum çok uzun süre dipte kaldı."

"Beni bırak, adam," dedi gür bir ses. "Hanımı saracak bir şey bul." Lan'in sesi, her gece işitmeyi düşlediği ses.

Nynaeve iri iri açılmış gözlerle, feryadını bastırdı; öleceğini sandığı zaman hissettiği dehşet, şimdi içinden geçen dehşetin yanında hiç sayılırdı. Hiç! Bu bir kâbustu! Şimdi olamazdı! Bu şekilde değil! Boğulmuş bir sıçan gibi iki büklüm olmuş, midesini önüne dökmüşken değil!

Düşünmeden *saidar*'a kucak açtı ve yönlendirdi. Giysilerindeki, saçlarındaki su hızla döküldü, yaşadığı talihsizliğe dair tüm izler frengi deliğinden akıp gitti. Ayağa fırlayarak çabucak kolyesini düzeltti, saçlarını ve elbisesini düzeltmek için elinden geleni yaptı, ama tuzlu sulara gömülmek ve sonra hızla kurumak ipekte epey tuz lekesi ve ancak sıcak ütü kullanan yetenekli bir elin giderebileceği kırışıklıklar bırakmıştı. Saç telleri kafasından fırlamak istiyordu ve örgüsündeki opaller öfkeli bir kedinin diken diken olmuş kuyruğunu süsler gibiydiler.

Fark etmezdi. Nynaeve bir sükûnet timsaliydi, bahar başlangıcındaki esintiler kadar serin ve kendine hâkimdi... Lan arkadan yaklaşıp onu ürkütmesin, Nynaeve'in tamamen rezil olmasına sebep olmasın diye hızla döndü.

Ancak Lan'in korkuluktan bu yana daha ikinci adımını atmakta olduğunu gördüğünde ne kadar hızlı hareket ettiğini fark etti. Gördüğü en güzel erkekti. Gömlek, pantolon ve çoraplar içinde, sırılsıklamken bile muhteşemdi. Sular sızdıran saçları yüzündeki sert hatlara yapışmıştı ve...

Yüzünde, yumruk yemiş gibi, yarılmış, mor bir bere şişmekteydi. Nynaeve yumruğunun bir yere çarptığını hatırlayarak elini ağzına kapattı.

“Ah, hayır! Ah, Lan, özür dilerim! İsteyerek yapmadım!” Aradaki mesafeyi aştığını hatırlamıyordu; yalnızca, oradaydı işte, ayakuçlarına basarak yükselmiş, parmaklarını nazikçe yaranın üzerine koymuştu. Beş Güç’ü beceriyle ördü ve adamın güneşten bronzlaşmış yanağı pürüzsüz hale geldi. Ama başka yerleri de incinmiş olabilirdi. Nynaeve Araştırmak için akışları ördü; yeni yaralarla karşılaşınca içten içe irkildi, tuhaf bir şey daha vardı, ama adam boğa kadar sağlıklı görünüyordu. Aynı zamanda, Nynaeve’i kurtarırken sırılsıklam olmuştu. Nynaeve, kendini kuruttuğu gibi kuruttu onu; su adamın ayaklarının dibine döküldü. Ona dokunmaktan kendini alamıyordu. İki elini onun sert yanaklarında, harika mavi gözlerinde, güçlü burnunda, kararlı dudaklarında, kulaklarında gezdirdi. O ipeksi, siyah saçları parmaklarıyla taradı, saçlarını tutan örülmüş deri bandı düzeltti. Dili de kendine ait bir iradeye sahip gibiydi. “Ah, Lan,” diye mırıldandı. “Gerçekten buradasın.” Biri kıkırdadı. Nynaeve değil –Nynaeve al’Meara kıkırdamazdı– ama biri kıkırdamıştı. “Düş değil. Ah, Işık, buradasın. Nasıl?”

“Tarasin Sarayı’ndan bir hizmetkâr ırmağa gittiğini söyledi. İskeledeki bir adam da hangi kayığa bindiğini söyledi. Mandarb nalını düşürmese dün burada olurdum.”

“Umurumda değil. Şimdi buradasın. Buradasın.” Kıkırdayan o değildi işte.

“Belki de Aes Sedai’dir,” diye mırıldandı kayıkçılardan biri, pek de alçak olmayan bir sesle, “ama ben yine kadının kendini o kurdun ağzına tıkmaya kararlı bir ördekçik olduğunu söylerim.”

Nynaeve’in yüzü kıpkırmızı oldu. Ellerini iki yanına, topuklarını güverteye indirdi. Başka zaman olsa, o adama haddini bildirirdi mutlaka. Başka zaman olsa, düşünebilirdi. Lan kafasındaki bütün düşünceleri kaçırtmıştı. Kolunu yakaladı. “Kamarada yalnız konuşabiliriz.” Kürekçilerden biri kıkırdamış mıydı?

“Kılıcım ve...”

“Ben getiririm,” dedi, güvertedeki eşyaları Hava akışları ile kaparak. O hödüklerden biri *gerçekten* kıkırdadı. Bir başka Hava akışı kamara kapısını çekip açtı. Nynaeve Lan’i, kılıcını ve kalanları içeri tıktı ve kapıyı güm diye kapattı.

Işık, köydeki Calle Coplin bu kadar cüretkâr davranmazdı, herhalde. Üstelik, bütün tüccar korumaları Calle'nin doğum izini, yüzü kadar iyi tanırdı. Ama bu aynı şey değildi. Hiç değildi! Yine de, birazcık daha az... hevesli davransa bir zararı dokunmazdı. Elleri Lan'in yüzüne gitti yine – yalnızca saçlarını biraz daha düzeltmek için; o kadar– ve Lan iri elleriyle, nazikçe onun bileklerini yakaladı.

"Bağ artık Myrelle'de," dedi sessizce. "Sen kendine bir Muhafız bulana kadar beni sana ödünç veriyor."

Nynaeve sakin sakin sağ elini kurtardı ve tüm gücüyle Lan'in yüzüne tokat attı. Adamın başı yerinden kıpırdamadı bile, bu yüzden Nynaeve diğer elini de kurtardı ve daha sıkı bir tokat attı. "Nasıl yapabildin?" Yeterli olmamıştır diye, sorusunu yeni bir tokatla noktaladı. "Beklediğimi biliyordun!" Sırf anlatmak istediğini vurgulamak için bir tane daha gerekiyordu sanki. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin? Ona nasıl izin verebildin?" Bir tokat daha. "Kavrul, Lan Mandragoran! Kavrul! Kıyamet Çukuru'nun dibinde kavrul! Kavrul!"

Adam –*lanet* adam– tek kelime etmedi. Edebileceğinden değil, elbette; nasıl bir bahane öne sürebilirdi ki? Nynaeve ona tokat ardına tokat yağdırırken oracıkta durdu, kılını kıpırdatmadı. Hiç kırpmadığı gözleri tuhaf görünüyordu. Nynaeve'in kızarttığı yanaklarına bakarak, görünse de olurdu. Ama Nynaeve'in tokatları adamı pek az etkilemişse de, Nynaeve'in avuçları fena halde yanmaya başlamıştı.

Sert bir yüz ifadesi ile yumruğunu sıktı ve bütün gücüyle Lan'in karnına bir yumruk attı. Adam homurdandı. Hafifçe.

"Bu meseleyi sakin ve mantıklı bir biçimde konuşacağız," dedi, gerileyerek. "Yetişkinler olarak." Lan başını sallamakla yetindi, oturdu ve çizmelerini yakına çekti! Nynaeve sol eliyle saçlarını yüzünden çekerken sağ elini arkasına saklayıp, berelenen parmaklarını Lan'e göstermeden gerdi. Adamın bu kadar sert olmaya hakkı yoktu, Nynaeve ona vurmak isterken değil. Lan'in bir kaburgasını çatlattığını ummak çok fazlaydı.

"Ona teşekkür etmelisin, Nynaeve." Adam nasıl bu kadar sakin konuşabiliyordu! Lan ayağını sıkıca bir çizmenin içine oturttu ve Nynaeve'e bakmadan; diğerini almak üzere eğildi. "Benimle bağ kurmak istemezdin."

Hava akışları adamın bir tutam saçını yakaladı ve başını acı verici bir şekilde arkaya çekti. "Bana dul otlarından vermek istemediğin hakkındaki o saçmalıkları tekrarlamaya bir daha cüret edersen –cüret etmen yeterli– Lan

Mandragoran, ben... ben...” Yeterince etkili bir şey bulamadı. Tekmelemek yetmezdi. Myrelle. Myrelle ve Muhafızları. Kavrulası adam! Derisini şerit şerit doğramak bile yetmezdi!

Lan, başı arkaya çekilmiş, öne eğilmiyordu sanki. Önkollarını dizlerine dayadı ve gözlerinde o tuhaf bakışla Nynaeve’i izledi. “Sana söylememeyi düşündüm, ama bilmeye hakkın var,” dedi. Yine de sesine bir tereddüt geldi; Lan asla tereddüt etmezdi. “Moiraine öldüğü zaman –bir Muhafız’ın Aes Sedaisi ile olan bağı koptuğu zaman– bazı değişimler olur...”

Lan devam ederken Nynaeve’in kolları ona dolandı ve titrememek için sıkı sıkı sarıldı. Çeneleri sıkılmaktan ağrıyordu. Hızla elini çekiyormuş gibi, onu tutan akışı bıraktı, *saidar*’a bıraktı, ama Lan doğruldu ve bu dehşeti hiç irkilmeden, Nynaeve’i izleyerek anlatmaya devam etti. Nynaeve aniden Lan’in gözlerindeki, kışın yüreğinden de soğuk bakışı anladı. Öldüğünü bilen ve buna aldırmayan bir adamın gözleri, o uzun uykuyu hevesle bekleyen bir adamın gözleri. Ağlamama çabası ile Nynaeve’in gözleri yanıyordu.

“İşte, görüyorsun,” diye bitirdi Lan, yalnızca dudaklarına dokunan bir gülümseme ile; kabullenen bir gülümseme, “bu iş bittiğinde, Aes Sedai yaklaşık bir sene acı çeker ve ben hâlâ ölü olurum. Sen bundan esirgendin. Sana son armağanım, *Mashiara*.” *Mashiara*. Kaybettiğim aşkım.

“Ben bir Muhafız bulana kadar benim Muhafızım olacaksın, öyle mi?” Nynaeve’in sesi, sakinliği ile kendi kendini şaşırttı. Şimdi gözyaşlarına boğulamazdı. Gözyaşlarına boğulmayacaktı. Şimdi, her zamankinden de fazla, gücünü toplaması gerekiyordu.

“Evet,” dedi Lan ihtiyatla, diğer çizmesini ayağına geçirerek. Her zaman, yarı ehli bir kurt gibi görünmüştü. Şimdi, gözleri daha da vahşi gösteriyordu onu.

“Güzel.” Nynaeve eteklerini düzeltirken, kamarayı aşıp ona gitme dürtüsünü bastırdı. Korktuğunu görmesine izin veremezdi. “Çünkü onu buldum. Sen. Moiraine hayattayken bekledim ve diledim; Myrelle için aynısını yapmayacağım. Bağını bana verecek.” Myrelle Lan’in bağını ona verecekti. Kadını saçlarından yakalayıp sürükleye sürükleye Tar Valon’a götürmesi gerekse bile. Aslında, sırf genel prensipler gereği de sürükleyebilirdi. “Hiçbir şey söyleme,” dedi keskin bir sesle, Lan ağzını açtığı zaman. Parmakları kemer kesesine sürtündü. Kesenin içinde, ipek bir mendile sardığı, Lan’in mühür yüzüğü duruyordu. Bir çabayla sesini sakinleştirdi; adam hastaydı ve sert sözler hastalığına iyi gelmezdi. Ama

gerçekten çaba göstermesi gerekmişti; onu baştan aşağı fırçalamak, sonra döndürüp diğer yandan fırçalamak istiyordu; onu ve o kadını her düşündüğünde örgüsünü kökünden sökmek istiyordu. Sesini sakin tutmak için çabalayarak sözlerine devam etti.

"İki Nehir'de, Lan, biri diğerine yüzük verdiğinde, nişanlanmışlar sayılır." Bu yalandı. Nynaeve Lan'in öfke içinde ayağa fırlamasını bekledi, ama Lan ihtiyatla gözlerini kırpıştırmakla yetindi. "Biz yeterince uzun süre nişanlı kaldık. Bugün evleneceğiz."

"Bunun için dua ederdim," dedi Lan yumuşak sesle, sonra başını iki yana salladı. "Bunun neden olamayacağını biliyorsun, Nynaeve. Olabilse bile, Myrelle..."

Öfkesine hâkim olmak, nazik davranmak için kendi kendine verdiği tüm sözlere rağmen Nynaeve *saidar*'a sarındı ve adam Nynaeve'in işitmek istemediği şeyi itiraf edemeden ağzını bir Hava tıkacı ile tıkadı. Lan itiraf etmediği sürece, hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi. Ama Myrelle'i bir ele geçirince! Opaller avucunu acıtıyordu. Elini, yanmış gibi örgüsünden çekti. Adam açık ağzının üzerinden kızgınlıkla ona bakarken Nynaeve parmaklarını onun saçlarını okşamakla meşgul etti. "Eşler ve diğer kadınlar arasındaki fark hakkında küçük bir ders," dedi hafif bir sesle. Çok çabalaması gerekiyordu. "Benim yanımda bir daha Myrelle'in adını ağzına almazsan çok memnun olurum. Anladın mı?"

Adam başını salladı ve Nynaeve akışı salıverdi, ama Lan ağzını biraz oynattıktan sonra, "İsim vermiyorum, Nynaeve, ama bağ sayesinde hissettiğim her şeyi onun bildiğini biliyorsun. Karı koca olursak..." dedi.

Nynaeve yüzünün alev alacağını sandı. Bu hiç aklına gelmemişti! Lanet Myrelle! "Ben olduğumu bilmesini sağlamanın yolu var mı?" dedi sonunda ve yanakları gerçekten tutuşacaktı neredeyse. Özellikle de Lan hayretler içinde kahkaha atarak kamara duvarına yaslandığında.

"Işık, Nynaeve, tam bir şahinsin! Işık! Ta şeyden bu yana gülmemiştim..." Neşesi soldu, gözlerindeki, bir anlığına solan soğukluk geri geldi. "Keşke olabilseydi, Nynaeve, ama..."

"Olabilir ve olacak," diye sözünü kesti Nynaeve. Fazla konuşmalarına izin verirseniz erkekler her zaman üste çıkıyor gibiydi. Kendini onun dizlerinin üzerine bıraktı. Henüz evli değillerdi, bu doğruydu, ama adam bu kayığın mindersiz sıralarından daha yumuşaktı. Nynaeve rahat etmek için biraz kıpırdandı. Eh, en azından sıralardan daha sert değildi. "Alışsan iyi olur. Lan Mandragoran. Kalbim sana ait ve sen de seninkinin bana ait

olduğunu itiraf ettin. *Sen* bana aitsin ve seni bırakmayacağım. Benim Muhafızım ve kocam olacaksın, hem de çok uzun bir ömür boyunca. Ölmene izin vermeyeceğim. *Bunu* anlayabiliyor musun? Gerektiği kadar inatçı olabilirim."

"Hiç fark etmemiştim," dedi Lan ve Nynaeve'in gözleri kısıldı. Adamın ses tonu fena halde... kuru gelmişti.

"Artık biliyorsun," dedi Nynaeve kararlılıkla. Başını çevirerek, adamın arkasındaki oyma işi perdenin ötesine baktı, sonra kamaranın önündeki perdenin ötesine bakmak için boynunu uzattı. Taş rıhtımdan uzanan uzun, taş iskelelerin önünden geçiyorlardı; Nynaeve ileride, daha fazla iskeleden ve akşam güneşi altında beyaz beyaz parlayan şehirden başka bir şey göremiyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı.

"Seni kayığa alır almaz bizi kıyıya çıkarmalarını söyledim," dedi Lan. "Irmaktan bir an önce çıkmak en iyisi gibi geldi."

"Sen?.." Nynaeve ağzını kapattı. Lan Nynaeve'in nereye, neden gittiğini bilmiyordu; bildikleri ile, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Ve Nynaeve'in *hayatını* kurtarmıştı. "Henüz şehre dönemem, Lan." Boğazını temizleyerek ses tonunu değiştirdi. Ona karşı ne kadar nazik olması gerekiyorsa gereksin, bu kadar tatlı Nynaeve'in midesini bulandırıyordu. "Deniz Halkı gemilerine, *Rüzgârdakoşan*'a gitmem gerekiyor." Çok daha iyi; hafif, ama fazla hafif değil ve kararlı.

"Nynaeve, kayığının tam arkasındaydım. Neler olduğunu gördüm. Benden elli adım ilerideydin ve bir sonraki anda elli adım geride gördüm kayığı ve batıyordu. Şerateş olmalı." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu; Nynaeve onun adına söyledi, hem de Lan'in sahip olamayacağı kadar çok bilgiyle.

"Moghedien," diye nefes verdi. Ah, bir başka Terkedilmiş olabilirdi ya da belki, Kara Ajah'tan biri olabilirdi, ama Nynaeve emindi. Eh, Moghedien'i bir kez değil, iki kez yenmişti. Gerekirse bir üçüncü kez de yenebilirdi. Yüzü özgüvenini paylaşmıyor olmalıydı.

"Korkma," dedi Lan, yanağına dokunarak. "Ben yanındayken hiç korkma. Moghedien'le yüzleşmen gerekiyorsa, yönlendirmeni sağlayacak kadar öfkelendiririm seni. Bu konuda özel bir yeteneğim var gibi."

"Beni bir daha asla öfkelendirmeyeceksin," diye başladı Nynaeve ve durdu, iri iri gözlerle ona baktı. "Öfkeli değilim," dedi yavaşça.

"Şimdi değil, ama gerektiğinde..."

“Öfkeli değilim,” diye güldü Nynaeve. Sevinçle ayaklarını salladı, kahkahalar atarak yumruklarını Lan’in göğsüne indirdi. İçi *saidar*’la dolmuştu; bu sefer yalnızca yaşam ve coşku ile değil, aynı zamanda huşu ile de. Tüy kadar hafif Hava akışları ile Lan’in yanaklarını okşadı. “Öfkeli değilim, Lan,” diye fısıldadı.

“Engelin kalkmış.” Lan onun sevincini paylaşarak sırıttı, ama sırıtışı gözlerini ısıtmadı.

Sana bakacağım, Lan Mandragoran, diye söz verdi Nynaeve sessizce. *Ölmene izin vermeyeceğim.* Onun göğsüne yaslandı, onu öpmeyi düşündü, hatta... *Sen Calle Coplin değilsin,* dedi kendi kendine, kararlılıkla.

Aklına aniden korkunç bir düşünce geldi. Daha önce gelmediği için daha da korkunç. “Kayıkçılar?” dedi sessizce. “Korumalarım?” Lan hiçbir şey söylemeden başını salladı ve Nynaeve içini çekti. Korumalar. Işık, onların Nynaeve’in korumasına ihtiyacı vardı, Nynaeve’in onların korumasına değil. Suçunu Moghedien’e yıkacak dört ölüm daha. Binlercesinin üzerine dört tane daha, ama Nynaeve’i ilgilendirdiği kadarıyla bunlar kişiseldi. Eh, Moghedien sorununu şu anda halledecek durumu yoktu.

Ayağa kalktı ve giysileri konusunda ne yapabileceğine bakmaya başladı. “Lan, kayıkçılara dönmelerini söyler misin? Bütün güçleriyle kürek çekmelerini söyle.” Yine de, gece çökmeden sarayı göremeyecekti. “Ve içlerinden birinin tarağa benzer bir şeyi olup olmadığını öğren.” Nesta ile bu şekilde yüzleşemezdi.

Lan ceketini ve kılıcını aldı, eğilerek selam verdi. “Nasıl emrederseniz, Aes Sedai.”

Nynaeve dudaklarını büzerek Lan’in kapıyı arkasından kapatmasını izledi. Ona gülüyordu, öyle mi? Nynaeve, *Rüzgârdakoşan*’da onları evlendirebilecek birinin olduğuna iddiaya girebilirdi. Ve Deniz Halkı’ndan anladığı kadarıyla, Lan Mandragoran’ın kendini, denileni yapmaya söz verirken bulacağına da iddiaya girebilirdi. O zaman kim kime gülüyor, görürlerdi.

Kayık sarsılarak ve sallanarak dönmeye başladı. Nynaeve’in midesi, kayıkla birlikte çalkalandı.

“Ah, Işık!” diye inledi, sıraya çökerek. Neden engelle birlikte bu mide bulantısını da kaybedememişti ki? *Saidar*’a kucak açarken, havanın tenine dokunmasını hissedebiliyordu ve her şeyi daha da kötüleştiriyordu. *Saidar*’ı bırakmanın da faydası olmuyordu. Bir daha kusmayacaktı. Lan’i sonunda

onun kılacaktı. Bu harika bir gün olacaktı. Bir de fırtına yaklaştığını hissetmeyi bıraksa.

Elayne kapıyı tıkladığında güneş çatıların üzerinde parlıyordu. Arkasındaki sokakta kalabalıklar dans ediyor, eğleniyorlar, havayı kahkahalar, şarkılar ve parfüm kokuları ile dolduruyorlardı. Elayne festivalden zevk alma şansı bulabilmeyi diledi aylak aylak. Birgitte'inki gibi bir kostüm giymek eğlenceli olabilirdi. Ya da, bu sabah gördüğü, Tylin'in nedimelerinden biri olan Leydi Riselle'in üzerindeki gibi. Maskeli dolaştığı sürece. Kapıyı daha yüksek sesle çaldı.

Gri saçlı, kare çeneli hizmetçi kapıyı açtı. Elayne yeşil maskesini indirdiğinde yüzü aniden öfkeye boğuldu. "Sen! Ne demeye geri?.." Merilille maskesini çıkardığında, Adeleas ile diğerleri de taklit ettiği zaman öfkesi yerini bembeyaz bir surata bıraktı. Kadın açığa çıkan her yaşı belirsiz yüzle irkildi, hatta Sareitha'nınkinde bile. Belki o zamana kadar, görmeyi beklediği şeyleri görmeye başlamıştı.

Hizmetçi ani bir feryatla kapıyı ittirip kapatmaya çalıştı, ama Birgitte Elayne'in yanından geçti ve tüylü omzunu kapıya dayayıp açtı. Hizmetçi birkaç adım geriledi, sonra kendini topladı, ama bağırmaya ya da kaçmaya niyetleniyorsa da, Birgitte bunu yapamadan yanında bitti ve kadının kolunu hemen omzunun altından yakaladı.

"Sakin ol," dedi Birgitte kararlılıkla. "Şamata, bağrışma istemiyoruz, değil mi?" Kadının kolunu yalnızca tutuyor, ona destek oluyor gibi görünüyordu, ama hizmetçi son derece dik ve kıpırtısız duruyordu. İri iri gözlerle Birgitte'in tüy sorguçlu maskesine bakarak başını yavaşça iki yana salladı.

"Adın nedir?" diye sordu Elayne, herkes arkasından giriş holüne doluştuğu zaman. Kapı kapanarak dışarıdan gelen sesi boğdu. Hizmetçinin gözleri, herhangi birine çok uzun süre bakmaya dayanamıyormuş gibi, bir birine, bir ötekine kayıyordu.

"C-c-cedora."

"Bizi Reanne'e götüreceksin, Cedora." Cedora başını salladı; ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Birgitte kadının kolunu tutmaya devam ederken Cedora gergin gergin yukarı kata tırmandı. Elayne Birgitte'e kadını bırakmasını söylemeyi düşündü, ama istediği son şey kadının bağırarak alarm vermesi ve evdeki herkesin dört bir yana kaçışmasıydı. Elayne'in yönlendirmesi yerine

Birgitte'in kas gücünü kullanmalarının sebebi buydu. Cedora'nın korkusunun çektiği acıdan daha büyük olduğunu düşündü. Bu gece herkes en az birazcık korkacaktı.

"B-b-burada," dedi Cedora, kırmızı bir kapıya doğru başını sallayarak. Nynaeve ile Elayne'in o talihsiz görüşmeyi yaşadığı oda. Elayne kapıyı açtı ve içeri girdi.

Reanne oradaydı, On Üç Günah oyulmuş şömineye sırtını verip oturmuştu. Elayne'in daha önce hiç görmediği on iki kadın daha vardı. Açık yeşil duvarların dibindeki sandalyelere oturmuşlardı. Pencereler sıkı sıkı kapatılmış, perdeler çekilmişti ve hepsi terliyordu. Çoğu Ebou Dar elbiseleri giymişti, ama bir tanesinin teni zeytin rengiydi; çoğunun yüzünde çizgiler vardı ve en az bir tanesinin saçları kırlaşmaya başlamıştı ve her biri şu ya da bu ölçüde yönlendirebiliyordu. Yedi tanesi kırmızı kemer takıyordu. Elayne elinde olmadan içini çekti. Nynaeve haklı çıktığında, siz çığlık atmak isteyene kadar tekrarlardı bunu.

Reanne, Cedora gibi kıpkırmızı bir yüzle, öfkeyle ayağa fırladı ve ilk sözleri de hemen hemen aynıydı. "Sen! Ne cüretle yüzünü burada?.." Sözcükler ve öfke, aynı sebepten dolayı söndü. Merilille ve diğerleri Elayne'in peşinden içeri girmişti. Kırmızı kemerli, derin yakalı, sarı saçlı bir kadın hafif bir ses çıkardı, gözleri arkaya yuvarlandı ve hiç kemiği yokmuş gibi kırmızı sandalyesinden kayıverdi. Kimse ona yardım etmeye kalkışmadı. Kimse Cedora'yı bir köşeye götürüp orada bırakan Birgitte'e bakmadı. Kimse nefes almıyor gibiydi. Elayne'in içinden, sırf ne olacağını görmek için "öcüü" diye bağırmak geçti.

Reanne bembeyaz bir yüzle, olduğu yerde sallandı ve gözle görülür bir çabayla kendini toplamaya çalıştı, ama fazla başarılı olamadı. Kapının önünde dizilmiş beş serin yüzlü Aes Sedai'yi taraması ve başlarının kim olduğuna karar vermesi yalnızca bir an aldı. Sendeleyerek Merilille'e yaklaştı ve başını eğerek dizlerinin üzerine çöktü. "Bizi affedin, Aes Sedai." Tapınırcasına konuşmuştu ve dizlerinden biraz daha az titriyordu. Aslında, zor konuşuyordu. "Yalnızca birkaç arkadaştan ibaretiz. Hiçbir şey yapmadık, hele Aes Sedailerin itibarını düşürecek bir şey, hiç. Bu kız size ne anlatmış olursa olsun, buna yemin ederim. Size ondan bahsedecektik, ama korktuk. Yalnızca konuşmak için toplanıyoruz. Onun bir Aes Sedai arkadaşı var. Onu da yakaladınız mı? Sizin için diğerini tarif edebilirim, Aes Sedai. Ne dilerseniz yaparım. Yemin ederim biz..."

Merilille yüksek sesle boğazını temizledi. “Adın Reanne Corly, sanırım?” Reanne irkildi ve öyle olduğunu fısıldadı. Hâlâ yere, Gri Aes Sedai’nin ayaklarına bakıyordu. “Korkarım Elayne Sedai’ye hitaben konuşmalısın, Reanne.”

Reanne’in başı, *son derece* tatminkâr bir şekilde, hızla kalktı. Merilille’e bakakaldı, sonra fincan fincan açılmış gözlerini yavaşça Elayne’e çevirdi. Dudaklarını yaladı. Uzun, derin bir nefes aldı. Dizlerinin üzerinde Elayne’e doğru döndü, başını eğdi. “Affınızı diliyorum, Aes Sedai,” dedi kurşun gibi ağır bir sesle. “Bilmiyordum. Ben...” Uzun, ümitsiz bir nefes daha aldı. “Ne ceza vermeye karar verirseniz, alçakgönüllülükle kabul ediyoruz, elbette, ama lütfen, yalvarırım inanın...”

“Ah, kalk ayağa,” diye sözünü kesti Elayne sabırsızlıkla. Aes Sedai olduğunu bu kadının Merilille ile diğerlerini kabullendiği gibi kabullenmesini istiyordu, ama yaltaklanılması Elayne’in midesini bulandırıyordu. “Doğru. Ayağa kalk.” Reanne itaat edene kadar bekledi, sonra gidip kadının sandalyesine oturdu. Yaltaklanmaya gerek yoktu, ama kimin lafının dinlendiği konusunda kuşku kalmasını istemiyordu. “Rüzgârlar Çanağı’ndan haberiniz olduğunu hâlâ inkâr ediyor musun, Reanne?”

Reanne ellerini açtı. “Aes Sedai,” dedi art niyetsiz bir tavırla, “değil bir *angreal* ya da *sa’angreal*, hiçbirimiz bir *ter’angreal* bile kullanmayız.” Art niyetsiz ve şehirdeki bir tilki kadar ihtiyatlı. “Sizi temin ederim, Aes Sedai’ymişiz gibi davranmaya çalışmadık bile. Biz yalnızca birkaç arkadaştan ibaretiz, görüyorsunuz. Beyaz Kule’ye girmemize bir kez izin verilmiş olduğu gerçeği ile birbirimize bağlandık. O kadar.”

“Yalnızca birkaç arkadaş,” dedi Elayne kuru kuru, birbirine dayayıp kaldırdığı parmaklarının üzerinden. “Bir de Garenia var, elbette. Ve Berowin ve Derys ve Alise.”

“Evet,” dedi Reanne gönülsüzce. “Onlar da var.”

Elayne başını yavaşça iki yana salladı. “Reanne, Beyaz Kule Kandaşlarınızdan haberdar. Kule *eskiden beri* biliyordu.” Tearlı görünen, ama kuyumcular loncasının simgesini taşıyan mavi beyaz, ipek bir yelek giymiş esmer bir kadın boğuk bir feryat kopardı ve tombul ellerini ağzına bastırdı. İnce, saçları kırlaşmaya başlamış, kırmızı kemer takmış bir Saldaealı içini çekerek çöküverdi ve yerdeki sarı saçlı kadına katıldı. İki kadın daha, bayılacakmış gibi sallandı.

Kendi adına, Reanne teyit için kapının önündeki Aes Sedailere baktı ve aradığı teyidi gördüğünü düşündü. Merilille'in yüzü dinginden çok buz gibiydi ve Sareitha yüzünü buruşturdu, sonra kendine hâkim oldu. Vandene ve Careane dudaklarını birbirine bastırmıştı. Adeleas bile onların ruh haline katılır gibiydi; daha önceden tanımadığı böcekleri incelermiş gibi, bakışlarını duvar boyunca dizilmiş, oturan kadınlar üzerinde gezdiriyordu. Elbette, Reanne'in gördükleri ve gerçekler anı değildi. Elayne'in kararını kabul etmişlerdi, ama ne kadar, "Evet, Elayne," derlerse desinler, bu işten hoşlanmıyorlardı. Araya sıkıştırdıkları "Ama Elayne"ler olmasa, iki saat önce burada olurlardı. Bazen önderlik etmek, gütmek demekti.

Reanne bayılmadı, ama yüzü korkuyla doldu. Ellerini yakarırcasına kaldırdı. "Kandaşları yok etmeyi mi düşünüyorsunuz? Bunca zaman sonra, neden şimdi? Ne yaptık ki şimdi üzerimize geliyorsunuz?"

"Kimse sizi yok etmeyecek," dedi Elayne ona. "Careane, madem kimse o ikisine yardım etmiyor, sen eder misin, lütfen?" Odadakiler yerlerinde sıçradılar, kızardılar, sonra Careane harekete geçmeyi başardı, bayılan iki kadının yanında birer kişi diz çöktü, burunlarının dibine kokulu tuzlar tuttular. "Amyrlin Makamı yönlendirebilen bütün kadınların Kule ile bağlantılı olmasını istiyor," diye devam etti Elayne. "Öneri, kabul etmek isteyen bütün Kandaşlara açık."

O kadınların her birinin çevresine Hava akışları örseydi, onları daha kıpırtısız tutamazdı. O akışları sıksaydı, yuvalarından bu kadar uğramış gibi görünen gözler yaratamazdı. Bayılan kadınlardan biri aniden inledi ve öksürdü. Burnunun altında fazla uzun kalan minik tuz şişesini ittirdi. Bu herkesi kendine getirdi ve bir kakofoni başladı.

"Yani Aes Sedai olabilir miyiz?" diye sordu kuyumcu yelekli Tearlı heyecanla. Aynı anda kırmızı kemeri herkesinkinden iki kat uzun, yuvarlak yüzlü bir kadın, "Öğrenmemize izin verecekler mi? Bize yine ders verecekler mi?" diye patladı. Acı verici ölçüde hevesli sesler, her yönden sel gibi akıyordu. "Gerçekten de biz?.." "Gerçekten bizi?.."

Reanne öfkeyle onlara döndü. "Ivara, Sumeko, hepiniz, haddinizi aşıyorsunuz! Aes Sedailerin huzurunda konuşuyorsunuz! Aes Sedailerin *huzurunda* konuşuyorsunuz." Titreyerek elini yüzünden geçirdi. Mahcup bir sessizlik çöktü. Bakışlar yere dikildi, yanaklar kızardı. O kırışık yüzlere, gri ve beyaz saçlara rağmen, Elayne'in aklına Sonuncu Çan'dan sonra Çömezler Sorumlusu'nun içeri girip bir yastık kavgasını bastığı bir çömez grubu geldi.

Reanne tereddütle, parmak uçlarının arkasından Elayne'e baktı. "Gerçekten de Kule'ye dönmemize izin verilecek mi?" diye mırıldandı eline doğru.

Elayne başını salladı. "Aes Sedai olmayı öğrenebilecekler bu fırsata sahip olacak, ama herkese yer var. Yönlendirebilen her kadına."

Reanne'in gözleri dökmediği yaşlarla parlıyordu. Elayne emin değildi, ama kadının, "Yeşil olabilirim," diye fısıldadığını sandı. Yanına koşup ona sarılmamak çok zordu.

Diğer Aes Sedailerin hiçbiri duygularını belli etmiyordu, ama Merilille daha da sertti. "Bir soru sorabilir miyim, Elayne? Reanne, kaç tane... sizlerden kaçını alacağız?" Kuşkusuz duraksadığı sırada, "kaç yabani ve ilk seferinde başaramayan kaç kadın?" sorusunu değiştirmişti.

Reanne fark etmişse ya da tahmin etmişse bile, ya duymazdan geldi ya da umurunda değildi. "Bu öneriyi reddeden olacağını sanmıyorum," dedi nefes nefese. "Herkese haber göndermek zaman alacak. Uzak duruyoruz, anlıyorsunuzdur, ki..." Endişe içinde, ağlamaklı bir şekilde kahkaha attı. "...Aes Sedailer bizi fark etmesin. Şu anda kütükte bin yedi yüz seksen üç isim var."

Çoğu Aes Sedai şokunu, sakin bir ifadenin arkasına saklamayı öğrenirdi. Yalnızca Sareitha'nın gözleri irileşti. Aynı zamanda, sözleri sessizce tekrarladı, ama Elayne kadının dudaklarını okuyabiliyordu. *İki bin yabani! Işık bize yardım et!* Elayne, yüzünü kontrol altına alabildiğinden emin olana kadar eteklerini düzeltirmiş gibi yaptı. Gerçekten de Işık'ın yardımına ihtiyaçları vardı.

Reanne sessizliklerini yanlış anladı. "Daha fazlasını mı bekliyordunuz? Her sene kazalar birkaçımızı aramızdan alıp götürüyor. Ya da, başka herkeste olduğu gibi, doğal ölümler. Korkarım Kandaşlar son bin sene içinde azaldı. Belki de Beyaz Kule'den ayrılan kadınlara yaklaşmakta aşırı ihtiyatlı davrandık, ama sorgulanırken içlerinden birinin bizi ihbar edeceğinden korkuyorduk ve... ve..."

"Hiç hayal kırıklığına uğramadık," diye temin etti Elayne onu, yatıştırıcı jestler yaparak. Hayal kırıklığı? Neredeyse çılgınca kıkırdayacaktı. Aes Sedailerden iki kat fazla Kandaş vardı! Egwene, yönlendirebilen kadınları Kule'ye getirmek konusunda üzerine düşeni yapmadığını söyleyemezdi. Ama Kandaşlar yabanileri reddediyorsa... Konudan ayrılmamalıydı; Kandaşları Kule'ye kazandırmaktan daha önemli şeyler vardı. "Reanne,"

dedi nazikçe, “Rüzgârlar Çanağı’nın nerede olabileceğini artık hatırlar mısın, sende?”

Reanne kıpkırmızı kesildi. “Onlara hiç dokunmadık, Elayne Sedai. Neden topladılar onları, bilmiyorum. Bu Rüzgârlar Çanağı’nı hiç duymadık, ama tarif ettiğiniz gibi bir depo var. Yeri...”

Aşağıda, bir kadın kısaca yönlendirdi. Biri saf dehşetle haykırdı.

Elayne ok gibi yerinden fırladı. Diğerleri de öyle. Birgitte, o tüylerin arasından bir yerden bir hançer çıkardı.

“Bu Derys olmalı,” dedi Reanne. “Evde, başka kimse yok.”

Elayne öne atıldı ve Reanne kapıya yönelirken kadının kolunu yakaladı. “Daha Yeşil olmadın,” diye mırıldandı ve gamzeli gülümseme ile ödüllendirildi. Kadın aynı anda hem şaşırmış, hem memnun olmuş, hem de çekingendi. “Bunu biz halledeceğiz, Reanne.”

Merilille ve diğerleri iki yana dizildiler. Elayne’in peşinden dışarı çıkmaya hazırlandılar, ama Birgitte herkesten önce kapıya vardı ve sırıtarak elini kapı koluna uzattı. Elayne yutkundu ve sessiz kaldı. Bu Muhafız’ın onuruydu, Gaidinler öyle derdi; ilk girecek ve son çıkacak kişi olmak. Ama yine de içini *saidar*’la doldurarak Muhafızını tehdit edecek herhangi bir şeyi ezmeye hazırlandı.

Birgitte kulpu çeviremeden kapı açıldı.

Mat, Elayne’in hatırladığı ince hizmetçiyi iterek, kasıla kasıla içeri girdi. “Burada olabileceğinizi düşünmüştüm ben de.” Derys’in dik bakışlarını görmezden gelerek küstahça sırıttı ve devam etti. “En sevdiğim meyhanede içki içen bir sürü Muhafız bulduğumda aklıma gelen bu oldu. Bir kadının peşinden Rahad’a gitmiştim. Tam olarak söylemek gerekirse, içinde kimsenin yaşamadığı bir evin tepesine. Kadın çıktıktan sonra, yerdeki tozlar sayesinde hangi odaya girdiğini açıkça görebildim. Kapısında kocaman, paslı, lanet bir kilit var, ama bin krona karşı popoma bir tekmeye iddiaya girerim, sizin Çanak o kapının arkasında.” Derys Mat’i tekmelemeye kalktı ve Mat kadını ittirdi ve kemerinden çektiği küçük bir hançeri elinde hoplatmaya başladı. “İçinizden biri bu yaban kedisine kimin tarafında olduğumu söyler mi? Bıçaklı kadınlar bugünlerde beni huzursuz ediyor.”

“Bütün bunları zaten biliyoruz, Mat,” dedi Elayne. Eh, en azından öğrenmek üzereydiler ve Mat’in yüzündeki sersemlemiş bakış *paha biçilmezdi.* Birgitte’ten bir şey hissetti. Diğer kadın ona ifadesiz bir yüzle bakıyordu, ama Elayne’in kafasının arkasındaki o küçük duygu düğümü

onaylamazlık saçıyordu. Muhtemelen Aviendha'nın da hoşuna gitmeyecekti. Ağzını açmak, Elayne'in yaptığı en zor işlerden biriydi. "Ama sana teşekkür etmeliyim, Mat. Aradığımız şeyi tamamen senin sayende bulduk." Mat'in açık kalan ağzı, Elayne'in çektiği acıya değerdi.

Mat ağzını çabucak kapattı, ama yine açtı ve, "O zaman bir tekne kiralayalım ve şu lanet çanağı alalım. Şansımız varsa Ebou Dar'dan bu gece ayrılabiliriz," dedi.

"Bu saçma, Mat. Ve seni küçük düşürdüğümü söyleme bana. Karanlıkta Rahad'da sürünmeyeceğiz ve çanağı kullanana kadar Ebou Dar'dan ayrılmayacağız."

Mat itiraz etmeye çalıştı, elbette, ama Derys Mat'in dikkatinin başka yerde olmasından faydalanarak yine ona tekme atmaya çalıştı. İnce kadın peşinden koşarken, Mat, birilerinin ona yardım etmesi hakkında ciyaklayarak Birgitte'in arkasına kaçtı.

"O senin Muhafızın mı, Elayne Sedai?" diye sordu Reanne kuşkuyla.

"Işık, hayır! Muhafızım Birgitte." Reanne'in ağzı açık kaldı. Bir soruyu yanıtladığına göre, kendisinin de bir soru sorabileceğine karar verdi Elayne. Başka bir Aes Sedai'ye soramayacağı bir soru. "Reanne, bana söylemende sakınca yoksa, kaç yaşındasın?"

Kadın Mat'e bakarak duraksadı, ama Mat hâlâ sırıtmakta olan Birgitte'i Derys'e karşı siper etmeye çalışıyordu. "Gelecek isim günümde," dedi Reanne, dünyadaki en olağan şeymiş gibi, "dört yüz on iki yaşında olacağım."

Merilille düşüp bayıldı.

32
Aleve Mühürlü

Elaida do Avriny a'Roihan Amyrlin Makamı'nda azametle oturuyordu. Yüksek, sarmaşık oymalı koltuk artık yedi yerine yalnızca altı renge boyanmıştı. Elaida'nın omuzlarında altı renkli etolü vardı. Bakışlarını yuvarlak Kule Salonu'nun üzerinde dolaştırıyordu. Temsilcilerin boyanmış sandalyeleri, büyük, kubbenin altında odayı çevreleyen basamaklı kürsü boyunca yeniden düzenlenmiş, artık yedi değil altı Ajah grubuna göre ayarlanmıştı. On sekiz Temsilci itaatkârca ayağa kalktı. Genç al'Thor Amyrlin Makamı'nın yanında sessizce diz çökmüştü; izin verilmediği sürece konuşmayacaktı ve bugün konuşmasına izin verilmeyecekti. Bugün, yalnızca Elaida'nın gücünün simgelerinden biriydi. En sevdiği Temsilcilerden on ikisi, al'Thor'u güven altında tutmak için bizzat kendisinin kontrol ettiği zincirle parlıyordu.

"Büyük konsensüse ulaşıldı, Anne," dedi Alviarin uysallıkla, yanı başından, Alev tepeli asasının üzerinden alçakgönüllülükle eğilerek.

Aşağıda, kürsünün önünde, Sheriam çılgınca çığlık atıyor, yanındaki Kule Askeri tarafından tutulması gerekiyordu. Ona kalkan koyan Kızıl Aes Sedai horgörüyle güldü. Romanda ve Lelaine soğuk, bir vakar teşhir ediyorlardı, ama kalkan konan ve başına nöbetçi bırakılan diğer kadınların çoğu sessizce ağlıyordu. Belki de, nihai cezanın yalnızca dört kadına verilmesi karşısında rahatlamışlardı. Belki de başlarına geleceklerden korkuyorlardı. En solgun yüzler, artık dağıtılmış olan Mavi Ajah'ın kurduğu asi Salon'da Temsilcilik yapan üç kadına aitti. Bütün asiler ait oldukları Ajah'tan çıkarılmıştı, ta ki Elaida yeniden kabul edilmeleri için başvuruda bulunmalarına izin verene kadar, ama eski Maviler Elaida'nın lütfuna sahip olmak için daha senelerce çok çalışacaklarını, herhangi bir Ajah'a

girmelerine izin verilmeden önce seneler geçeceğini biliyorlardı. O zamana kadar, Elaida'nın avucundaydılar.

Elaida ayağa kalktı. Onun aracılığı içinde çemberin içinde akan Tek Güç, kudretinin göstergesiymiş gibi geldi. "Salon Amyrlin Makamı'nın dileği üzerine oybirliğine vardı. İlk sopalanan Romanda olacak." Romanda'nın başı kalktı; bırak, yalıtılana kadar vakarından ne kadarının kalacağını görsün. Elaida sertçe işaret etti. "Tutsakları götürün. Onları takip eden, yanılgı içindeki zavallı Aes Sedailerin ilkini getirin. Boyun eğmelerini kabul edeceğim."

Tutsaklar arasından bir feryat yükseldi. Biri kolunu tutan askerden kurtuldu. Egwene al'Vere kendini Elaida'nın ayaklarının dibine, basamaklara attı. Yanaklarından yaşlar süzülerek ellerini uzattı.

"Beni affedin, Anne!" diye ağladı kız. "Pişmanım! Boyun eğiyorum; gerçekten boyun eğiyorum. Lütfen beni yalıtmayın!" Kırık bir şekilde, yüzüstü çöktü. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Lütfen, Anne! Pişmanım! Gerçekten!"

"Amyrlin Makamı merhamet edebilir," dedi Elaida coşkuyla. Beyaz Kule herkese örnek olsun diye Lelaine, Romanda ve Sheriam'ı kaybetmişti, ama bu kızın kuvvetini esirgeyebilirdi. Beyaz Kule demek, Elaida demekti. "Egwene al'Vere, Amyrlinine isyan ettin, ama sana merhamet edeceğim. Yine çömez beyazı giyeceksin, ta ki terfi edebileceğine bizzat ben karar verene kadar; ama bugün, Yemin Çubuğu'nu tutarak Dördüncü Yemin'i edecek ilk kişi sen olacaksın. Amyrlin Makamı'na itaat edeceğine yemin edeceksin."

Tutsaklar dizlerinin üzerine çökmeye, bu yemini etmelerine, gerçekten boyun eğdiklerini kanıtlamalarına izin vermesi için yalvarmaya başladılar. İlk yemin edenlerden biri Lelaine idi. Ne Romanda, ne de Sheriam sona kaldılar. Egwene sürüne sürüne basamakları tırmandı ve Elaida'nın eteğinin ucunu öptü.

"Kendimi iradenize teslim ediyorum, Anne," diye mırıldandı gözyaşları içinde. "Teşekkür ederim. Ah, teşekkür ederim!"

Alviarin Elaida'nın omuzlarını yakaladı ve sarsmaya başladı. "Uyan, seni aptal kadın!" diye hırladı.

Elaida'nın gözleri, Alviarin'in tuttuğu lambanın loş ışığında açılıverdi. Kadın yatağın üzerine eğilmiş, bir eliyle omzunu sarsmaktaydı. Yarı uykulu, yarı uyanık, mırıldandı, "Ne dedin sen?"

“Dedim ki, ‘Lütfen uyan, Anne,’” diye yanıt verdi Alviarin serinkanlılıkla. “Covarla Baldene Cairhien’den döndü.”

Elaida başını iki yana sallayarak düşün etkisinden kurtulmaya çalıştı. “Bu kadar çabuk mu? Daha en az bir hafta beklemiyordum onları. Covarla mı dedin? Galina nerede?” Aptalca sorular; Alviarin ne demek istediğini bilemezdi.

Ama o serin, berrak sesle, kadın, “Galina’nın öldüğünü ya da tutsak düştüğünü düşünüyor,” dedi. “Korkarım haberler... iyi değil.”

Alviarin’in neleri biliyor, neleri bilmiyor olması gerektiği Elaida’nın kafasından uçup gitti. “Anlat,” dedi, ipek örtüleri atarak, ama yataktan kalkar, geceliğinin üzerine ipek bir sabahlık geçirirken yalnızca birkaç parça bilgi yakalayabildi. “Savaş. Yönlendiren sürü sürü Aiel kadın. Al’Thor’un kaçması. Felaket. Dalgın dalgın, Alviarin’in gümüş işlemeli beyaz elbise içinde olduğunu, Vakanüvis etolünün boynunda durduğunu fark etti. Kadın bu haberi getirmeden önce giyinmek için oyalanmıştı!

Elaida oturma odasına girerken, çalışma odasındaki ayaklı saat yumuşak sesle İkinci Erken’i çaldı. Sabahın ilk saatleri; kötü haber almak için en kötü zaman. Covarla telaşla kırmızı minderli sandalyelerin birinden kalktı. Amansız yüzü bitkinlik ve endişe ile çökmüştü. Diz çöküp Elaida’nın yüzüğünü öptü. Koyu renk binici elbisesi yolculuğun tozunu taşıyordu hâlâ. Sarı saçları fırçalanmaya ihtiyaç duyuyordu, ama kadın Elaida’nın yaşı kadar uzun zamandır taktığı şala bürünmüştü.

Elaida kadının dudaklarının Büyük Yılan’a dokunmasını bekledi, sonra elini çekti. “Neden sen gönderildin?” dedi sertçe. Örgüsünü sandalyede, bıraktığı yerden kaptı, oturdu ve uzun, fildişi şişleri oynatmaya başladı. Örgü örmek, fildişi oyma biblolları ellemekle aynı işe yarıyordu. Şu anda Elaida’nın yatıştırılmaya ihtiyaç duyduğu kesindi. Örgü örmek, düşünmesine de yardımcı oluyordu. Düşünmek zorundaydı. “Katerine nerede?” Galina ölmüşse, Coiren’den önce Katerine idareyi ele almalıydı; Elaida, al’Thor ele geçirildikten sonra işleri Kızıl Ajah’ın yöneteceğini açıkça ifade etmişti.

Covarla yavaşça doğruldu. Ayağa kalkması gerektiğinden emin değil gibiydi. Elleri, kollarından sarkan kırmızı saçaklı şalın üzerinde gerildi. “Katerine de kayıplar arasında, Anne. Kalanlar arasında en yüksek konumda olan benim...” Elaida, yün ipliği şişlerden birinin üzerinden geçirirken donup ona bakınca kadının sözleri solup gitti. Covarla yutkundu ve ayak değiştirdi.

“Kaç kişi, kızım?” diye sordu Elaida sonunda. Sesinin bu kadar sakin çıkmasına inanamamıştı.

“Kaçının kaçtığını bilemiyorum, Anne,” dedi Covarla tereddütle. “Eksiksiz bir arama yapacak kadar oyalanmaya cesaret edemedik ve...”

“Kaç kişi?” diye bağırdı Elaida. Ürpererek, dikkatini örgüsüne odakladı; bağırmamalıydı; öfkeye teslim olmak zayıflıktı. Şişi ilmikten geçir, ipi yakala ve çek. Yatıştırıcı hareketler.

“Ben- ben yanımda on bir Aes Sedai daha getirdim, Anne.” Kadın nefes nefese duraksadı. Elaida hiçbir şey söylemeyince hızla devam etti. “Başkaları yolda olabilir, Anne. Gawyn daha fazla beklemeyi reddetti. O ve Delikanlılar olmadan arkada kalmaya cesaret edemedik; çevrede o kadar çok Aiel varken değil ve...”

Elaida işitmedi. On bir kadın dönmüştü. Başka kaçan olsa, hemen Tar Valon’a dönerlerdi, Covarla ile aynı zamanlarda gelmiş olurlardı. Bir ikisi yaralanmış olsa bile, yavaş yolculuk ederek... On iki. Kule, Trolloc Savaşları’nda bile böyle bir felaket yaşamamıştı.

“Bu Aiel yabanilere bir ders verilmeli,” dedi Elaida, Covarla’nın gevezeliklerinin üzerinden. Galina Aiellerin dikkatini dağıtmak için Aielleri kullanabileceğini düşünmüştü; ne aptal kadındı ama! “Tutsak ettikleri Aes Sedaileri kurtaracağız ve Aes Sedailere meydan okumanın ne demek olduğunu göstereceğiz onlara! Ve al’Thor’u yine ele geçireceğiz.” Onun kaçmasına izin vermeyecekti. Bütün Beyaz Kule’yi arkasına takıp bizzat kendisi yakalamaya gitse bile! Kehanet kesindi. Zafer onun olacaktı!

Covarla Alviarin’e huzursuz bir bakış fırlatarak kıpırdandı yine. “Anne, o adamlar... benim düşünceme göre...”

“Sen düşünme!” diye terslendi Elaida. Elleri, şişleri sıkı sıkı kavradı. Öyle büyük bir öfkeyle öne eğildi ki, Covarla kendini savunmak istermiş gibi elini kaldırdı. Alviarin’in orada olduğu Elaida’nın aklından çıkmıştı. Eh, artık Elaida’nın bildiklerini o da biliyordu; bununla daha sonra ilgilenebilirdi. “Gizlilik prensibini korudun mu, Covarla? Vakanüvis dışında?”

“Ah, evet, Anne,” dedi Covarla telaşla. Başını hevesle salladı. Bir şeyi doğru yapmayı başardığı için pek memnun olmuştu. “Şehre yalnız girdim ve Alviarin’in yanına gelene kadar yüzümü sakladım. Gawyn bana eşlik edecekti, ama köprü nöbetçileri Delikanlılardan herhangi birinin geçmesine izin vermiyor.”

“Gawyn Trakand’ı unut,” diye emretti Elaida ekşi ekşi. O genç adam hayatta kalmış, planlarını bozmaya devam ediyordu anlaşılan. Galina hayatta çıkarsa, al’Thor’un kaçmasına izin vermeye ek olarak bunun için de hesap verecekti. “Girdiğin gibi gizlice şehirden çıkacaksın, kızım. Ben sizi çağırtana kadar sen ve diğerleri, köprü kasabalarının ötesindeki köylerden birinde gizleneceksiniz. Dorlan iş görür.” O minik köyde, ahırlarda yatmaları gerekecekti. Köyde han yoktu. Beceriksizlikleri bundan daha kötüsünü gerektiriyordu gerçi. “Şimdi git. Ve dua et, senden yüksek biri yakında gelmesin. Salon bu, benzeri görülmemiş felaketin bedelini ödemenizi isteyecek ve şu anda kusurlu olanlar arasında en yüksek konumda olan senmişsin gibi görünüyor. Git!”

Covarla’nın yüzü bembeyaz oldu. Gitmeden önce diz kırarken öyle sallanıyordu ki, Elaida kadının düşeceğini sandı. Beceriksizler! Aptallar, hainler ve beceriksizler her yanını sarmıştı!

Elaida dış kapının kapandığını duyar duymaz örgüsünü yere fırlattı ve doğrulup Alviarin ile yüzleşti. “Neden bu haberi daha önce almadım? Al’Thor kaçtıysa –ne demiştin? Yedi gün önce mi?– eğer yedi gün önce kaçmışsa, birinin göz ve kulakları onu görmüş olmalı. Neden bana bilgi verilmedi?”

“Ancak Ajahların bana aktardıklarını sana aktarabilirim, Anne.” Alviarin, hiç rahatsız olmuş görünmeden, sakin sakin etolünü düzeltti. “Tutsakları kurtarmaya teşebbüs ederek üçüncü bir yenilgiye davet çıkarmayı düşünüyor musun gerçekten?”

Elaida önemsemezce burnunu çekti. “Yabanilerin Aes Sedailerin önünde direnebileceğine sen gerçekten inanıyor musun? Galina hazırlıksız yakalandı; öyle olmalı.” Kaşlarını çattı. “Ne demek, *üçüncü* yenilgi?”

“Hiç dinlememişsin, Anne.” Alviarin izin istemeden oturarak Elaida’yı şoke etti. Kadın bacak bacak üstüne attı ve dingin dingin eteklerini düzeltti. “Covarla yabanilere karşı direnebileceklerini düşünüyordu –ama ben göründüğü kadar emin olmadığına inanıyorum– ama erkekler bambaşka bir mesele. Kara ceketli, yönlendiren yüzlerce adam. Bundan oldukça emindi. Diğerleri de öyleymiş, anlaşılan. Canlı silahlar, dedi onlara. Sırf hatırlarken bile altını ıslatacaktı bana sorarsan.”

Elaida, hançerlenmiş gibi kalakaldı. Yüzlerce mi? “İmkânsız. Sayıları şeyden daha fazla olamaz...” Tamamen fildişi ve yaldızdan oluşmuş gibi görünen bir masaya gitti ve kendine bir kadeh şarap puncu doldurdu. Kristal

sürahinin kenarı kristal kadehe çarparak tıkırdadı. Kadehe döktüğü kadarını altın tepsiye döktü Elaida.

“Al’Thor Yolculuk edebildiğine göre,” dedi Alviarin aniden, “görünüşe göre bu adamların en azından bazıları da edebiliyor. Covarla bu şekilde geldiklerinden oldukça emin. Sanırım al’Thor gördüğü muameleye oldukça kızmış. Covarla bu konuda epey huzursuz görünüyordu; diğer Aes Sedailerin de huzursuz olduğunu ima etti. Al’Thor sana borçlu olduğunu hissediyor olabilir. O adamların aniden hiç yoktan burada, Kule’nin içinde belirmesi hiç hoş olmaz, değil mi?”

Elaida puncu boğazından aşağı boşalttı. Galina’ya, al’Thor’u yumuşatmaya başlamasını emretmişti. Adam intikam için gelirse... Gerçekten de yönlendirebilen yüzlerce adam, hatta yüz tane bile varsa... Düşünmek zorundaydı!

“Elbette, geliyor olsalar şimdiye kadar gelirlerdi herhalde. Bizi hazırlıksız yakalama fırsatını kaçırmazlardı. Belki de al’Thor bile Kule’nin tamamına meydan okumak istemiyordur. Bana göre hepsi Caemlyn’e, Siyah Kulelerine dönmüşlerdir. Bu da, Toveine’i bekleyen son derece nahoş bir sürpriz olduğu anlamına geliyor, korkarım.”

“Hemen dönmesi için bir emir yaz,” dedi Elaida boğuk bir sesle. Punç işe yaramamıştı. Döndü ve Alviarin’i hemen önünde bulunca irkildi. Belki yüz adam bile yoktu –yüz adam *bile?* Gün batımında, *on* tane bile delilik gibi gelirdi– ama riske giremezdi. “Kendin yaz, Alviarin. Şimdi; hemen, şu anda.”

“Peki mesaj ona nasıl gidecek?” Alviarin, buz gibi bir merakla, başını yana eğdi. Bir sebepten, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “*Bizim* aramızda Yolculuk edebilen yok. Gemiler Toveine’i ve grubunu bugünlerde Andor’a indirir. Şimdiye dek indirmedilerse. Ona, fark edilmemek için küçük gruplara bölünmelerini ve köylerden kaçınmalarını söyledin. Hayır, Elaida, korkarım Toveine bizim mesajımızı alamadan güçlerini Caemlyn yakınlarında toplayacak ve Siyah Kule’ye saldıracak.”

Elaida inledi. Kadın ona ismiyle hitap etmişti! Ve daha o öfkesini boşaltamadan, daha da kötüsü geldi.

“Bence başın büyük dertte, Elaida.” Soğuk gözler Elaida’nın gözlerine dikildi. Soğuk sözler Alviarin’in gülümseyen dudaklarından rahatça aktı. “Eninde sonunda, Salon al’Thor’la ilgili bu felaketi öğrenecek. Galina Salon’u tatmin edebilirdi muhtemelen, ama Covarla’nın edebileceğinden kuşkuluyum; bedeli... daha yüksekte... birinin ödemesini isteyecekler. Ve

eninde sonunda, Toveine'in sonunu hepsi öğrenecek. O zaman bunu omuzlarına tutman güç olacak." Kayıtsızca, Elaida'nın boynundaki Amyrlin etolüne dokundu. "Aslında, yakında öğrenirlerse, imkânsız olur. Herkese örnek olsun diye yalıtılacaksın, tıpkı senin Siuan Sanche'yi herkese örnek ettiğin gibi. Ama Vakanüvisini dinlersen işleri yoluna koyacak zamanın olabilir. İyi tavsiyeleri dinlemelisin."

Elaida'nın dili donmuştu. Tehdit daha açık olamazdı. "Bu gece işittiklerin Aleve Mühürlü'dür," dedi boğuk bir sesle, ama daha ağzından çıkmadan, sözlerin faydasız olduğunu biliyordu.

"Tavsiyemi reddetmeyi düşünüyorsan..." Alviarin durdu, sonra sırtını dönecek oldu.

"Bekle!" Elaida farkında olmadan uzattığı eli indirdi. Etolden mahrum bırakılmak. Yalıtılmak. Bundan sonra bile, ulumasını sağlarlardı onun. "Ne?.." Durup yutkunması gerekti. "Vakanüvisim ne tavsiyede bulunuyor?" Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı.

Alviarin içini çekerek yaklaştı yine. Aslında, daha da fazla yaklaştı; Amyrlin'e herhangi birinin yaklaşabileceğinden çok daha fazla; etekleri neredeyse birbirine dokunuyordu. "Her şeyden önce, korkarım Toveine'i kaderi ile baş başa bırakmak gerekecek, en azından şimdilik. Galina ve başka kimler tutsak alınmışsa, onları da. Tutsak alanlar Aiel de olsa Asha'man da. Şu anda onları kurtarmaya teşebbüs etmek demek, olanların öğrenilmesi demek olur."

Elaida yavaşça başını salladı. "Evet. Bunu görebiliyorum." Dehşet dolu bakışlarını kadının talepkâr bakışlarından koparamıyordu. Bir yol olmalıydı! Bütün bunlar oluyor olamazdı!

"Ve sanırım, Kule Askerleri konusundaki kararını gözden geçirmelisin. Askerlerin artırılması gerektiğini düşünmüyor musun gerçekten?"

"Ben... bunu yapabileceğimi görüyorum." Işık, düşünmek zorundaydı!

"Ne güzel," diye mırıldandı Alviarin ve Elaida çaresiz bir öfke içinde kızardı. "Yarın Josaine ve Adelorna'nın odalarını bizzat arayacaksın."

"Işık aşkına, bunu neden?.."

Kadın çizgili etolünü çekiştirdi yine. Bu sefer öyle sertçe yapmıştı ki, çekip almak ya da onunla boynunu koparmak ister gibiydi. "Öyle görünüyor ki Josaine birkaç sene önce bir *angreal* bulmuş ve teslim etmemiş. Korkarım Adelorna daha da kötüsünü yapmış. İzin almadan depolardan birinden *angreal* çıkarmış. Onları bulduğunda, cezalarını hemen ilan edeceksin. Sert bir şey. Ve aynı zamanda, kanuna uydukları için

Doraise, Kiyoshi ve Farellien'i öveceksin. Her birine birer armağan vereceksin; güzel birer at iş görür."

Elaida gözlerinin yuvalarından fırlayıvereceğinden korkuyordu. "Neden?" Zaman zaman Aes Sedailerden biri kanuna meydan okuyarak bir *angreal*'i kendine saklardı, ama cezası nadiren eline sert bir şaplaktan daha fazlası olurdu. *Angreal*'lerin baştan çıkarıcı olduğunu bütün Aes Sedailer biliyordu. Ve diğerleri! Etkisi açıktı. Herkes diğer ikisini Doraise, Kiyoshi ve Farellien'in ihbar ettiğini düşünecekti. Josaine ve Adelorna Yeşil, diğerleri Kahverengi, Gri ve Sarı'ydılar. Yeşil Ajah öfkeden deliye dönecekti. Hata hınçlarını diğerlerinden çıkarmaya bile kalkışabilirlerdi ve bu o Ajahların... "Bunu neden istiyorsun, Alviarin?"

"Elaida, benim tavsiyem olması senin için yeterli olmalı." Alaylı, tatlı buz aniden soğuk demire dönüştü. "Denildiği gibi yapacağını söylediğini duymak istiyorum. Aksi halde, etolü senin boynunda tutmaya çalışmamın bir anlamı yok. Söyle!"

"Ben..." Elaida bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Ah, Işık, düşünmek zorundaydı. Midesi düğüm düğüm oluyordu. "Ben –denildiği gibi– yapacağım."

Alviarin o soğuk gülümsemesi ile gülümsedi. "Görüyorsun, hiç canını acıtmadı." Aniden geriledi, ortalama bir reverans ile eteklerini açtı. "İzninle, çekileceğim ve gecenin kalanında biraz uyumana izin vereceğim. Yarın erken kalkacak, Yüksek Kumandan Chubain'e emir vereceksin ve odaları arayacaksın. Asha'manlar meselesini Kule'nin ne zaman öğreneceğine de karar vermemiz gerek." Sesi, kararı kendisinin vereceğini açıkça ifade ediyordu. "Belki al'Thor'a karşı bir sonraki hamlemizi de planlamaya başlamalıyız. Kule'nin açık açık diklenip, onu itaat etmeye davet etmesinin zamanı geldi, sence de öyle değil mi? İyi düşün. İyi geceler, Elaida."

Elaida sersem sersem, kusma isteği içinde, onun çıkmasını izledi. Açık açık diklenmek? Bu, o –kadın ne demişti onlara?– Asha'man denen adamların saldırması için *davetiye* çıkarmak demekti. Bu başına geliyor olamazdı. Ona değil! Ne yaptığını fark etmeden, kadehi fırlattı. Kadeh çiçekli bir duvar halısına çarparak kırıldı. Sürahiyi iki eliyle yakaladı, bir öfke çığlığı ile başını üzerine kaldırdı ve onu da fırlattı. Sürahideki punç her yana saçıldı. Kehanet o kadar kesindi ki! O!..

Aniden durdu ve halıya takılı kalmış minik kristal parçalarına, yere saçılmış iri parçalara kaşlarını çattı. Kehanet. Kuşkusuz Elaida'nın zaferini

haber vermişti. *Onun* zaferini! Alviarin küçük bir zafer kazanmış olabilirdi, ama gelecek Elaida'ya aitti. Alviarin'den kurtulabilirse. Ama sessizce yapılmalıydı bu, öyle ki Salon bile sessizlik istemeliydi. Alviarin kokusunu alırsa, çok geç olana kadar Elaida'ya işaret edemeyecek bir şekilde. Ve aniden aklına geldi. Söylese bile Alviarin inanmazdı. Kimse inanmazdı.

Alviarin o sırada Elaida'nın gülümsemesini görse, kadının dizleri pelteye dönüşürdü. İşi bittiği zaman Alviarin ölü de olsa diri de, Galina'ya imrenecekti.

Alviarin Elaida'nın dairesinin dışındaki koridorda durdu ve ayaklı şamdanların ışığında ellerini inceledi. Titremiyorlardı. Bu onu şaşırttı. Kadının daha fazla mücadele etmesini, daha uzun süre direnmesini beklemişti. Ama başlamıştı bir kere ve korkacak hiçbir şeyi yoktu. Elaida, son birkaç gün içinde en az beş Ajah'ın ona al'Thor'dan bahsettiğini öğrenmezse; Colavaere'in tahtından indirilmesi Cairhien'deki bütün Ajah ajanlarının kaleme sarılmasına sebep olmuştu. Hayır, Elaida öğrense bile güvendeydi. Artık kadın üzerinde nüfuzu vardı. Ve hamisi Mesaana idi. Ama o farkında olsa da olmasa da, Elaida'nın işi bitmişti. Asha'manlar Toveine'in ekibinin ezildiğini dünyaya ilan edemeseler bile –Mesaana'nın Dumai Kuyuları'nda olanlar hakkında anlattıklarından sonra, ezebileceklerinden emindi Alviarin– Caemlyn'deki bütün göz ve kulaklar öğrenir öğrenmez kanatlanacaklardı. Asilerin kapılarında belirmesi gibi bir mucize olmadığı sürece, Elaida birkaç hafta içinde Siuan Sanche'nin sonunu tecrübe edecekti. Her durumda, başlamıştı ve neyin başladığını biliyor olmayı dilese de, yapması gereken tek şey itaat etmekti. Ve izlemek. Ve öğrenmek. Bütün bunlar sona erdiği zaman, belki yedi çizgili etolü o takardı.

Sabah ışıkları pencerelerinden içeri dolarken, Seaine kalemini mürekkebe batırdı, ama bir sonraki sözcüğü yazamadan koridor kapısı açıldı ve Amyrlin içeri daldı. Seaine'in kalın, kara kaşları kalktı; Elaida yerine başka herkesi beklerdi, belki Rand al'Thor dahil. Yine de, kalemi bıraktı ve hemen doğruldu. Mürekkep lekesi olmasın diye dirseğine çektiği kol yenlerini indirdi. Kendi dairesinde Amyrlin Makamı'nı selamlayan bir Temsilci için uygun düştüğü gibi diz kırdı.

“*Angreal* saklayan Beyaz Aes Sedai bulmadığınızı umarım, Anne.” Bunca sene sonra bile, kadının konuşmasında hâlâ Lugard aksanı vardı. Büyük hararetle umuyordu gerçekten. Birkaç saat önce, çoğu Aes Sedai uyurken Elaida’nın Yeşillerin tepesine çökmesi, muhtemelen hâlâ feryatlar ve diş gıcırdatmalar getiriyordu. *Angreal* sakladığı için sopalanması emredilen Aes Sedai duyulmamıştı ve şimdi iki kişi bu cezayı almıştı. Amyrlin o ünlü, soğuk öfkelerinden birine kapılmış olmalıydı.

Ama öyleydiyse bile, şu anda öfkesinden iz kalmamıştı. Elaida bir an sessizce Seaine’i süzdü. Kırmızı çizgili ipek elbisesi içinde, kış ortasında bir gölet kadar serindi. Sonra Seaine’in ailesinin boyalı, fildişinden minyatürlerinin durduğu oymalı *Dresuara* gitti. Seneler önce ölmüşlerdi, ama Seaine hâlâ her birini çok seviyordu.

“Ben Amyrlinliğe terfi ederken sen kalkmadın,” dedi Elaida, Seaine’in babasının resmini alarak. Resmi telaşla bıraktı ve onun yerine annesinin resmini aldı.

Seaine’in kaşları yine kalkacaktı neredeyse, ama günde birden çok kez şaşırmamayı kendine kural edinmişti. “Çok geç olana kadar Salon’un toplandığını haber almadım, Anne.”

“Evet, evet.” Elaida resimleri bıraktı ve şömineye süzüldü. Seaine her zaman kedileri sevmişti. Şömine rafına çeşit çeşit, bazıları gülünç pozlar içinde, tahta kedi oymaları dizilmişti. Amyrlin kedilere kaşlarını çattı, sonra gözlerini yumdu ve başını hafifçe iki yana salladı. “Ama sen kaldın,” dedi, çabucak dönerek. “Haber verilmeyen bütün Temsilciler Kule’den kaçtı ve asilere katıldı. Sen dışında. Neden?”

Seaine ellerini açtı. “Kalmaktan başka ne yapabilirdim ki, Anne? Kule bütün olmalı.” *Amyrlin kim olursa olsun*, diye ekledi Seaine kendi kendine. *Hem kedilerimde yanlış olan ne, sormama izin verirsen?* Yüksek sesle söyleyemezdi bunu, elbette. Sereille Bagand, Seaine’in şala terfi ettiği sene Amyrlin Makamı olmadan önce haşin bir Çömezler Sorumlusu idi. Ve dişi ağrıyan bir Elaida’dan çok daha sert bir Amyrlin. Görgü kuralları Seaine’in iliklerine öyle işlemişti ki, geçen senelerce silinmesi imkânsızdı. Ya da etolü takan kadına duyduğu hoşlanmazlıkla. Görgü kurallarına uymak için insanın Amyrlin’den hoşlanması gerekmiyordu.

“Kule bütün olmalı,” diye onayladı Elaida, ellerini birbirine sürterek. “Bütün olmalı.” Şimdi, neden bu kadar endişeliydi? Doksan dokuz ayrı ruh hali vardı, her biri bıçak kadar keskin, iki kat keskindi, ama aralarında endişe yoktu. “Sana şimdi söyleyeceklerim Aleve Mühürlü, Seaine.” Ağzı

ekşi ekşi çarpıldı, omuzlarını silkti ve etolünü sinirle düzeltti. “Daha güçlü kılmayı bilsem yapardım,” dedi, dünden kalma toz kadar kuru bir sesle.

“Sözlerinizi yüreğimde saklayacağım, Anne.”

“Senden bir soruşturma yapmanı istiyorum –emrediyorum. Gerçekten de yüreğinde saklamalısın. Yanlış kişinin kulağına gitmesi ölüm ve bütün Kule için felaket demek.”

Seaine’in kaşları seğirdi. Ölüm ve bütün Kule için felaket? “Yüreğimde,” dedi yine. “Oturmaz mısınız, Anne?” Onun dairesinde uygun düşüyordu bu. “Size biraz nane çayı dolduryayım mı? Ya da erik puncu?”

Elaida içecek önerisini elini sallayarak reddetti ve en rahat sandalyeye, şalı aldığı zaman Seaine’in babasının armağan olarak oyduğu sandalyeye kuruldu. Sandalyelerin minderleri o zamandan bu yana defalarca değiştirilmişti, elbette. Amyrlin, dimdik sırtı ve demirden ifadesi ile, o köylü sandalyesinin bir taht gibi görünmesine sebep oldu. Büyük nezaketsizlik göstererek, Seaine’in oturmasına izin vermedi, bu yüzden Seaine ellerini kavuşturdu ve ayakta bekledi.

“Öncelim ve Vakanüvisinin kaçmasına izin verildiğinden bu yana ihanet konusunda uzun uzun, dikkatle düşündüm, Seaine. Kaçmak için yardım aldılar. Bunun kaynağında ihanet olmalı. Korkarım ancak bir Aes Sedai ya da Aes Sedailer yapmış olabilir bunu.”

“Bu bir olasılık kesinlikle, Anne.” Sözü kesilince Elaida kaşlarını çattı.

“Kimin yüreğinde ihanet gölgesi olduğundan emin olamayız, Seaine. Niye, birinin emirlerimden birine karşı gelinmesini ayarladığını tahmin ediyorum. Ve birinin Rand al’Thor ile gizliden gizliye iletişim kurduğuna inanmak için sebebim var; ne amaçla, bilemiyorum, ama bu kesinlikle bana ve Kule’ye ihanet demek.”

Seaine bekledi, ama Amyrlin, farkında olmadan kırmızı çizgili eteklerini düzelterek ona bakmakla yetindi. “Tam olarak nasıl bir soruşturma yapmamı diliyorsunuz, Anne?” diye sordu Seaine ihtiyatla.

Elaida ayağa fırladı. “Seni, ihanet kokusunu takip etmekle görevlendiriyorum. Seni nereye, ne kadar yükseğe götürürse götürsün. Hatta Vakanüvis’e. İhanetin kaynağını bulduğun zaman, yalnızca Amyrlin Makamı’na bildireceksin, Seaine. Başka kimse bilmemeli. Beni anlıyor musun?”

“Emirlerinizi anlıyorum, Anne.”

Ki bu, diye düşündü, Elaida geldiğinden de hızlı bir biçimde gittikten sonra, anladığı tek şeydi. Amyrlin’in kalktığı sandalyeye oturdu ve

babasının düşünürken hep yaptığı gibi yumruğunu çenesine dayayarak düşündü. Sonunda her şey yerli yerine oturdu.

Seaine Siuan Sanche'ye karşı durmazdı –kızın Amyrlin olmasını kendisi önermişti!– ama her şey olduktan ve kıyısından da olsa bütün kurallara uyulduktan sonra, kaçmasına yardım etmek gerçekten ihanet ve Amyrlin'in emirlerine karşı çıkmak olurdu. Muhtemelen al'Thor'la iletişim kurmak da öyle; bu, ne konuda, ne amaçla iletişim kurulduğuna bağlıydı. Amyrlin'in emrini kimin değiştirdiğini bulmak, emrin ne olduğunu bilmeden zor olacaktı. Bunca zaman geçtikten sonra, Sinan'ın kaçmasına kimin yardım ettiğini öğrenme olasılığı, al'Thor'la kimin yazıştığını bulma olasılığı kadardı ancak. Her gün Kule'nin güvercinliklerine o kadar güvercin gidip geliyordu ki, bazen gökyüzünden tüy yağıyor gibi görünüyordu. Elaida söylediğinden daha fazlasını biliyorsa, kesinlikle ahırın arkasından çıkmış olurdu. Bütün bunlar mantıksız geliyordu. İhanet Elaida'nın öfkeden köpürmesine sebep olurdu, ama kadın öfkeli değildi. Endişeliydi. Ve sinirli. Ve sır dolu. Bildiği ya da tahmin ettiği her şeyi söylemek istemezmiş gibi. Sanki korkuyormuş gibi. Ne tür bir ihanet Elaida'yı endişelendirir, korkuturdu? Ölüm ve bütün Kule için felaket.

Tıpkı bir demircinin yapbozu gibi, her şey yerli yerine oturdu ve Seaine'in kaşları saçlarına dek tırmanmaya çalıştı. Uyuyordu; her şey uyuyordu. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti; elleri ve ayakları aniden buz gibi oldu. Aleve Mühürlü. Yüreğinde saklayacağını söylemişti, ama o sözler ağzından çıktığından beri her şey değişmişti. Ancak korkmak mantıklıysa korkma izni verirdi kendine ve şu anda dehşet içindeydi. Bununla tek başına yüzleşemezdi. Ama kim? Bu koşullar altında, kim? Bunun yanıtını daha kolay buldu. Kendini toplaması için biraz zaman gerekti, ama telaşla, her zamankinden çok daha hızlı yürüyerek dairesinden ve Beyazların kısmından çıktı.

Her zamanki gibi, hizmetkârlar koridorlarda seğirtiyorlardı, ama öyle hızlı yürüyordu ki hizmetkârların çoğu diz kıramadan ya da eğilemeden yanlarından geçip gitmiş oluyordu. Çevrede, saatin etkenliği ile açıklanamayacak kadar az Aes Sedai vardı. Çok daha az. Ama çoğu bir sebepten dairesinden çıkmamış olsa da, kalanlar bir şekilde diğerlerinin yokluğunu telafi ediyordu. Aes Sedailer duvar halıları ile süslü koridorlarda kuğu gibi süzülüyorlardı. Yüzleri birer dinginlik timsaliydi ve gözleri için için kaynar gibiydi. Orada burada iki üç kadın toplanmış, kulak misafiri olabilecek kişilere karşı çevrelerine keskin bakışlar fırlatarak

konuşuyorlardı. Her seferinde, aynı Ajah'tan iki üç kişi. Dün bile, Seaine diğer Ajahlardan arkadaşları olan kadınlar gördüğünden emindi. Beyazların duygularını tamamen bir kenara bırakması gerekirdi, ama bazılarının aksine kör gibi davranmak için sebep görememişti Seaine hiç. Kule'deki hava kuşkuyla ağırlaşmıştı. Yeni bir şey değil ne yazık ki –Amyrlin sert tavırları ile başlatmıştı ve Logain hakkındaki söylentiler durumu daha da kötüleştirmişti– ama bu sabah her zamankinden kötü görünüyordu.

Talene Minly önünde köşeyi döndü. Bir sebepten şalını omuzlarına almakla yetinmemiş, yeşil saçaklarını göstermek için kollarına yaymıştı. Tıpkı onun gibi, bu sabah gördüğü bütün Yeşillerin şallarını taktıklarını fark etti. Altın saçlı, heykelsi, güzel Talene Siuan'ı indirmek için ayağa kalkmıştı, ama Kule'ye Seaine daha Kabuledilmişken gelmişti ve bu kararı eski dostluklarına zarar vermemişti. Talene'in Seaine onaylamasa da, anladığı sebepleri vardı. Bugün, arkadaşı durdu ve onu ihtiyatla süzdü. Son zamanlarda o kadar çok Aes Sedai diğerlerini gözlüyor gibiydi ki. Başka zaman olsa dururdu Seaine, ama başının çürük kavun gibi patlayacakmış gibi gelmesine sebep olan mesele varken değil. Talene arkadaşıydı ve ona güvenebileceğini düşünüyordu, ama bu konuda düşünmek yeterli değildi. Daha sonra, eğer mümkün olursa, Talene ile konuşacaktı. Mümkün olacağını umarak, başını sallayıp kadının yanından geçti.

Kızılların kısmında ruh hali daha da fena, hava daha da yoğundu. Diğer Ajahlarda olduğu gibi, burada boş odaların sayısı dolu olanlardan çok daha fazlaydı –ilk asi kaçmadan çok önce böyleydi– ama Ajahlar arasında en kalabalık olan Kızıl'dı ve Aes Sedailer hâlâ kullanılan katları doldurmuştu. Kızıllar genellikle, gerek olmadığı halde şallarını takarlardı, ama burada bile, her biri kızıl saçakları sancak gibi açmıştı. Seaine yaklaşırken konuşmalar kesildi, soğuk gözler bir sessizlik kabarcığı içinde onu izledi. Seaine, kırmızı Tar Valon Alevli beyaz, tuhaf seramiklerin üzerinde yürürken, düşman bölgesine girmiş bir istilacı gibi hissetti. Ama o anda, Kule'nin herhangi bir kısmı düşman bölgesi olabilirdi. Diğer açıdan bakılırsa, o kızıl alevler Ejder Dişleri olarak alınabilirdi. Kızıllar ve sahte Ejderler hakkındaki o mantıksız hikâyelere hiç inanmamıştı, ama... Neden hiçbiri inkâr etmiyordu?

Yol sormak zorunda kaldı. "Meşgulse rahatsız etmeyeceğim onu," dedi. "Eskiden yakın dosttuk ve yine dost olmamızı istiyorum. Ajahların birbirlerinden uzaklaşma riskine girmemeleri her zamankinden önemli." Hepsi doğruydu, ama Ajahlar birbirlerinden koşarcasına uzaklaşıyorlardı.

Domanlı kadın, bakırdan dökülmüş olabilecek bir yüzle dinledi onu. Kızıllar arasında Domanlı fazla değildi ve olan birkaçı da kapana kısılmış yılanlardan daha haşinlerdi.

“Gösteririm, Temsilci,” dedi kadın sonunda, pek de saygılı olmayan bir tavırla. Yolu gösterdi, sonra, burada yalnız bırakılmasına güvenilemezmiş gibi, Seaine’in kapıyı çalmasını izledi. Kapının panellerine de Alev oyulmuş, taze kan rengine boyanmıştı.

“Gel!” dedi canlı bir ses içeriden. Seaine, haklı çıkmayı umarak kapıyı açtı.

“Seaine!” diye nida etti Pevara neşeyle. “Bu sabah seni buraya getiren ne? Gel! Kapıyı kapat da otur!” Birlikle çömezlik ve Kabuledilmişlik yaptıkları zamandan bu yana hiç zaman geçmemiş gibiydi. Oldukça tombul ve kısa boylu olan Pevara –aslında, bir Kandorlu için kısaydı– epey güzel bir kadındı. Kara gözlerinde neşeli bir ışıltı, gülümsemeye hazır bir ağzı vardı. Sebepleri ne kadar sağlam olursa olsun Kızılları seçmesi yazık olmuştu, çünkü kadın erkeklerden hâlâ hoşlanıyordu. Kızıllar erkeklerden her zaman şüphelenen kadınları çekiyordu, elbette, ama başka kadınlar yönlendirebilen erkekleri bulma işi önemli olduğu için seçiyordu bu Ajah’ı. Erkeklerden hoşlansalar da hoşlanmasalar da ya da başlangıçta bu konuda tarafsız olsalar da, uzun süre Kızıl olarak yaşayan bir kadın sonunda tüm erkeklere karşı hastalıklı bir görüş geliştiriyordu. Şalı kazandıktan kısa süre sonra, bir Muhafızı olmasını dilediğini söylemesi üzerine Pevara’nın cezalandırıldığına inanmak için sebebi vardı Seaine’in; Salon’un güvenli yüksekliklerine ulaştıktan sonra, Muhafızların Kızıl Ajah’ın işini kolaylaştıracağını açık açık söylemeye başlamıştı.

“Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam,” dedi Pevara, ellerinde kelebek desenli, üzüm çaylı fincanlarla, Kandor’da yüz sene önce popüler olan spiraller oyulmuş koltuklara gömüldükleri zaman. “Sık sık sana gelmem gerektiğini düşündüm, ama itiraf ediyorum, seneler önce ben seninle dostluk bağlarımızı öylesine kesin bir şekilde kopardıktan sonra ne diyeceğinden korktum. Kılıç üzerine yemin ederim, Seaine, yapmazdım, ama Tesien Jorhald beni ensemden yakalamıştı ve şalı o kadar yeni edinmiştim ki henüz cesaretim yoktu. Beni affedebilecek misin?”

“Elbette edeceğim,” diye yanıt verdi Seaine. “Anlamıştım zaten.” Kızıllar kendi Ajahları dışında arkadaş edinilmesini kararlılıkla yasaklardı. Kararlılıkla ve etkililikle. “Gençken Ajahlarımıza karşı çıkamıyoruz ve daha sonra, tükürdüğümüzü yalayamıyoruz. Son Çan’dan sonra nasıl

fısıldaştığımızı bin kez düşünmüşümdür –ah, bir de eşek şakalarımızı! Serancha'nın iç etekliğine kaşıntı meşesi tozu serpmemizi hatırlıyor musun?– söylerken utanıyorum, ama adım atmak için aklımı yitirecek kadar korkmam gerekti. Yine dost olmamızı istiyorum, ama yardımına da ihtiyacım var. Güvenebileceğimden emin olduğum bir sen varsın."

"Serancha o zaman da ukalanın tekiydi, şimdi de öyle," diye güldü Pevara. "Griler tam ona göre. Ama senin herhangi bir şeyden korktuğuna inanamam. Niye, yataklarımıza dönene kadar korkmanın mantıklı olduğuna karar vermezdin. Ne için olduğunu bilmeden Salon'da ayağa kalkmamı istemediğin sürece, ne yardımım dokunursa senindir, Seaine. Neye ihtiyacın var?"

Konuya gelince Seaine duraksadı ve çayını yudumladı. Pevara hakkında kuşkuları olduğundan değil, ama sözcükleri telaffuz etmek... güçtü. "Amyrlin bu sabah beni görmeye geldi," dedi sonunda. "Aleve Mühürlü olarak bir soruşturma yapmamı istedi benden." Pevara hafifçe kaşlarını çattı, ama bu durumda Seaine'in bundan bahsetmemesi gerektiğini söylemedi. Gençken eşek şakalarının çoğunu Seaine yapmış olabilirdi, ama onların planlayacak cürete sahip olan Pevara'ydı ve onları gerçekleştirecek cesaret ondan gelmişti. "Çok dolaylı konuştu, ama biraz düşündükten sonra benden ne istediğini anladım. Ben Kule'de..." Sonunda cesareti dilini dondurmuştu. "...Karanlıkdostu avlayacağım."

Pevara'nın masmavi gözleri taş gibi oldu. Şömine rafının önüne gitti. Orada, onun ailesinin minyatürleri kusursuz bir çizgi üzerinde duruyordu. Hepsi Pevara daha çömezken ölmüştü; annesi, babası, kız ve erkek kardeşleri, halaları, dayıları, hepsi. Karanlık Varlık'ın serbest kalmak üzere olduğunu düşünen Karanlıkdostlarının, çabucak bastırılan isyanı sırasında öldürülmüşlerdi. Seaine'in Pevara'ya güvenebileceğinden bu kadar emin olmasının sebebi buydu. Pevara bu yüzden Kızıl'ı seçmişti –ama Seaine onun Yeşilken de bu kadar başarılı ve mutlu olacağını düşünüyordu hâlâ– çünkü yönlendirebilen erkek arayan bir Kızıl'ın Karanlıkdostu bulması olasılığının daha yüksek olduğuna inanıyordu. Bu konuda gerçekten başarılı olmuştu; o tombul görünüş, çelikten bir nüveyi gizliyordu. Ve Pevara, Seaine'in kendi kendini söylemeye ikna edemediği şeyi sakin sakin söyleyecek cesarete sahipti.

"Kara Ajah. Eh. Elaida'nın dolaylı konuşmasına şaşmamak gerek."

"Pevara, onun varlığını diğer Aes Sedailerden üç tanesinin toplamından daha kuvvetle inkâr ettiğini biliyorum, ama bunu kastettiğinden eminim ve

Elaida ikna olmuşsa...”

Arkadaşı elini salladı. “Beni ikna etmene gerek yok, Seaine. Ben şeyden beri Kara Ajah’ın var olduğundan eminim...” Tuhaf bir şekilde, Pevara duraksadı, panayırlardaki falcılar gibi çay fincanına baktı. “Aiel Savaşı’ndan hemen sonraki olaylar hakkında neler biliyorsun?”

“Beş sene içinde iki Amyrlin aniden öldü,” dedi Seaine dikkatle. Pevara’nın Kule’deki olayları sorduğunu varsaymıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, yaklaşık on beş sene önce, Pevara’dan bir sene sonra Temsilciliğe terfi edene kadar, Kule’nin dışındaki olaylara fazla dikkat etmemişti. Aslında, içeridekilere de. “O senelerde pek çok Aes Sedai’nin öldüğünü hatırlıyorum. Yani sence bunda... Kara Ajah’ın parmağı mı vardı?” İşte; söylemişti ve o isim dilini yakmamıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Pevara yumuşak sesle, başını iki yana sallayarak. “Kendini felsefeye vermen iyi olmuş. O sırada, Aleve Mühürlü olarak yapılan... şeyler... vardı.” Endişeyle nefes aldı.

Seaine ısrar etmedi; aynı mührü kırarak, kendisi de ihanete çok yakın bir suç işlemişti ve Pevara kendi başına karar vermeliydi. “Kime sorduğumuzu bilmeden soru sormaktansa raporlara bakmak daha güvenli olur. Mantıksal olarak, Kara bir Aes Sedai Yeminlere rağmen yalan söyleyebiliyor olmalı.” Aksi halde Kara Ajah uzun zaman önce ortaya çıkarılmış olurdu. O isim, her kullandığında ağzından daha kolay çıkıyordu sanki. “Herhangi bir Aes Sedai bir şey yazmışsa ve biz aksini yaptığını kanıtlayabiliyorsak, bir Karanlıkdostu bulmuşuz demektir.”

Pevara başını salladı. “Evet, ama kendimizi kısıtlamamalıyız. Belki isyanda Kara Ajah’ın parmağı yoktu, ama bu kargaşadan faydalanmayacaklarını düşünemem. Son seneyi dikkatle incelemeliyiz, bana göre.”

Seaine bunu gönülsüzce onayladı. Son aylarla ilgili okuyacak daha az belgeleri, soracak daha fazla soruları olacaktı. Soruşturmaya başka kimin katılacağına karar vermek daha da zordu. Özellikle, Pevara’nın sözlerinden sonra, “Bana gelmekle büyük cesaret gösterdin, Seaine. Karanlıkdostlarının kimliklerini ve yaptıklarını saklamak için kendi kardeşlerini, anne babalarını öldürdüklerini biliyorum. Bunun için seni çok seviyorum, ama gerçekten de çok cesur davrandın,” dedi.

Seaine, mezarının üzerinde bir kaz yürümüş gibi ürperdi. Cesur olmak istese Yeşil’i seçerdi. Elaida’nın bir başkasını seçmiş olmasını dileyecekti neredeyse. Ama artık geri dönüş yoktu.

33
Banyo

Perrin'i gönderdikten sonraki günler Rand'a sonsuz geliyordu, geceler ise daha da uzun. Dairesine çekiliyor, orada kalıyor, Kızlara kimsenin girmesine izin vermemelerini söylüyordu. Yalnızca Nandera'nın yaldızlı güneşlerle süslü kapılardan geçmesine ve yemeklerini getirmesine izin vardı. Sırım gibi Kız üstü kapaklı tepsiyi bırakır, onu görmek isteyenleri sayar, sonra Rand kimseyle görüşmeyeceğini tekrarladığında ona paylarcasına bakardı. Rand sık sık, Nandera kapıyı arkasından çekip kapatmadan önce, dışarıdaki Kızların onaylamaz yorumlarını duyardı; onun duyması için konuşuyorlardı, aksi halde el konuşması kullanırlardı. Ama surat astığını iddia ederek onu paylamayı düşünüyorlarsa... Kızlar anlamıyordu, açıklasa da anlamayabilirlerdi. Kendini açıklamaya ikna edebilse bile.

Yemeklerini iştahsızca didikliyor, kitap okumaya çalışıyordu, ama başta en sevdiği kitaplar bile ancak birkaç sayfa için ilgisini çekebiliyordu. Günde en az bir kez, kendi kendine yapmayacağına söz verse de, yatak odasındaki cilalı karaağaç ve fildişinden yapılmış devasa gardırobu Hava akışları üzerinde kaldırıyor, kurduğu tuzakları ve duvarın pürüzsüz görünmesini sağlayan Puslar Maskesi'ni dikkatle çözüyordu. Kendisininki dışında hiçbir göz görmesin diye bütün örgüleri içe almıştı. Orada, Güç'le açtığı bir oyukta, beyaz taştan yapılmış, yaklaşık otuz santim yüksekliğinde iki küçük heykel vardı, her biri akıcı cüppeler içinde, birer elleri ile berrak, kristal küreleri başlarının üzerine kaldırmış bir erkek ve bir kadın. Orduyu Illian'a doğru harekete geçirdiği gece yalnız başına Rhuidean'a gitmiş, bu *ter'angreal*'leri almıştı; onlara ihtiyacı olduğunda, fazla zaman bulamayabilirdi. Kendi kendine böyle demişti. Elini sakallı adama, iki

heykel arasında bir erkeğin kullanabileceği tek *ter'angreal*'e uzatıyordu; uzanıyor ve titreyerek duruyordu. Bir parmağını dokundursa, hayal edemeyeceği kadar çok Tek Güç onun olacaktı. O *ter'angreal* ile, kimse onu yenemez, kimse ona direnemezdi. O *ter'angreal* ile Yaratıcı'ya meydan okuyabileceğini söylemişti Lanfear bir kez.

"Bu benim hakkım," diye mırıldanıyordu her seferinde, eli heykelden bir parmak uzakta, uzanmış, titrerken. "Benim! Ben Yenidendoğan Ejder'im!"

Ve her seferinde, kendini geri çekilmeye zorluyor, Puslar Maskesi'ni, anahtar olmadan geçmeye çalışacak herkesi yakıp küle döndürecek görünmez tuzakları yeniden örüyordu. Dev gardırop tüy gibi yerine süzülüyordu. O Yenidendoğan Ejder'di. Ama bu yeterli miydi? Yeterli olmak zorundaydı.

"Ben Yenidendoğan Ejder'im," diye fısıldıyordu duvarlara bazen ve bazen bağırıyordu, "Ben Yenidendoğan Ejder'im!" Sessizce ve yüksek sesle, ona karşı koyanlara, göremeyen, hırsları, açgözlülükleri ya da korkuları yüzünden görmeyi reddeden kör aptallara sayıp sövüyordu. O Yenidendoğan Ejder'di, Karanlık Varlık'a karşı dünyanın tek umudu. Ve bu yüzden Işık dünyaya yardım etsindi.

Ama öfkeleri ve *ter'angreal*'i kullanma düşünceleri yalnızca başka şeylerden kaçmak için teşebbüslerdi ve o bunu biliyordu. Yalnız başına yemeklerini didikliyordu ve her gün daha az yiyordu. Okumaya çalışıyordu, ama nadiren. Ve uyumak için çaba gösteriyordu. Günler geçtikçe, bu, sonuncusunu daha sık yapıyordu; güneşin doğup batmasına aldırmadan. Kesik kesik uyuyabiliyordu ve uyanıkken düşüncelerine musallat olan şeyler düşlerinde de yürüyor, dinlenmesine izin vermeden uyandırıyorlardı onu. Ne kadar kalkan koyarsa koysun, zaten içeride olan bir şeye karşı koruyamazdı onu. Yüzleşmesi gereken Terkedilmişler vardı ve eninde sonunda Karanlık Varlık'ın kendisi. Tek umutları onun arkasında durmakken onunla savaşan ya da ondan kaçan aptallar vardı. Düşleri neden rahat bırakmıyordu ki onu? Bir düşten, daha başlar başlamaz sıçrayarak uyanıyor, kendinden tiksinerek, uykusuzluktan sersem bir halde oracıkta yatıyordu, ama diğerleri... Hepsini hak ediyordu, biliyordu.

Uyurken Colavaere çıkıyordu karşısına, kapkara bir yüz ve kendini asmak için kullandığı eşarp şişmiş etine gömülmüş bir halde. Sessiz ve suçlar bir Colavaere, onun için ölen bütün Kızlar sessiz saflar halinde onun arkasına diziliyor, gözlerini ona dikiyorlardı. Onun yüzünden ölen bütün

kadınlar. Her yüzü kendisininkiymiş gibi tanıyordu ve bir tanesi dışında her ismi. O düşlerden ağlayarak uyanıyordu.

Yüz kez Perrin'i Büyük Güneş Salonu'nun diğer yanına fırlatmıştı, yüz kez alev alev bir korku ve öfkeye yenik düşmüştü. Düşlerinde yüz kez Perrin'i öldürmüştü ve kendi çığlıklarına uyanmıştı. Adam neden tartışırken Aes Sedai tutsakları öne sürmüştü ki? Rand onları düşünmemeye çalışıyordu, varlıklarını en baştan itibaren görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı. Uzun süre tutsak edilemeyecek kadar tehlikeliydiler ve onlarla ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu. Onu korkutuyorlardı. Bazen yine, bağlanıp o kutuya kapatıldığını, Galina, Erian, Katerine ve diğerlerinin onu kutudan çıkarıp dövdüğünü görüyordu düşünde; görüyor ve uyanıyor, gözlerinin açık olduğundan, kutuda olmadığından emin olduktan sonra bile ağlamaya devam ediyordu. O kadınlar onu korkutuyorlardı, çünkü korkuya ve öfkeye teslim olmaktan korkuyordu ve sonra... Sonra ne yapacağım düşünmemeye çalışıyordu, ama bazen düşlüyordu ve soğuk terler içinde titreyerek uyanıyordu. Bunu yapmayacaktı. Ne yapmış olursa olsun, bunu yapmayacaktı.

Düşlerinde, Beyaz Kule'ye saldırmak ve Elaida'yı cezalandırmak için Asha'manları topluyordu; haklı bir öfke ve *saidin*'le dolu, bir kapıyoldan fırlıyordu –ve Alviarin'in mektubunun yalan olduğunu öğreniyordu, onu Elaida'nın yanında dururken görüyordu, Egwene'i, Nynaeve'i, hatta Elayne'i onun yanında dururken görüyordu. Hepsi Aes Sedai yüzleri ile onun yanında duruyor oluyordu, çünkü Rand serbest bırakılamayacak kadar tehlikeliydi. Rand Asha'manların, birkaç ay haşin dersler almak yerine, seneler boyunca Tek Güç'le çalışmış kadınlar tarafından yok edildiklerini görüyordu ve kara ceket giymiş adamlar son bireyine dek öldürülene, kendisi Aes Sedailerin karşısında yalnız kalana kadar uyanmıyordu o düşlerden. Yalnız.

Cadsuane tekrar tekrar, sesler duyan deliler hakkındaki sözlerini söylüyordu, ta ki Rand her biri ile, kırbaç yemiş gibi irkilmeye başlayana kadar, Cadsuane düşlerinde tekrar belirdiğinde irkilmeye başlayana kadar. Düşlerinde ve uyanıkken Lews Therin'e sesleniyor, ona bağırıyor, çığlık atıyordu ve yalnızca sessizlikle yanıtlanıyordu. Yalnız. Kafasının arkasındaki o küçük his ve duygu düğümü, Alanna'nın dokunuşu gibi gelen his, yavaş yavaş bir teselli haline geliyordu. Pek çok açıdan, en çok bu korkutuyordu onu.

Dördüncü sabah, sersem sersem Beyaz Kule düşünden uyandı ve *saidar*'dan örülmüş ateş olduğunu sandığı şeye karşı kum dolu gibi gelen gözlerini korumak için ellerini kaldırdı. Pencereden içeri dolan ve fildişi kıymıklar kakılmış büyük, kare, siyahağaçtan direkleri olan yatağına kadar gelen güneş ışığının içinde toz zerreleri yüzüyordu. Bir an orada yattı, ama uyku geri dönse bile, yalnızca bir başka düş getirecekti.

Orada mısın, Lews Therin? diye düşündü, yanıt alma umudu beslemeden ve bitkin bitkin doğruldu, kırışık ceketini çekiştirerek düzeltti. Kendini buraya kapattığından beri giysilerini değiştirmemişti.

Sendeleye sendeleye giriş odasına gittiğinde, başta yine düş gördüğünü sandı, onu hemen utanç, vicdan azabı ve tiksinti içinde uyandıran düşü, ama dizlerine deri ciltli bir kitap açmış olan Min yüksek, yaldızlı sandalyelerin birinden başını kaldırıp ona baktı ve Rand uyanmadı. Min'in yüzünü siyah bukleler çerçeveliyordu. İri, kara gözleri öyle dikkatli görünüyordu ki, Rand dokunuşlarını hissedecekti neredeyse. Yeşil ipek brokar pantolonu ikinci bir deri gibi oturuyordu üzerine ve aynı renk, ipek ceketi açık duruyordu. Nefesleri ile bej rengi bluzu yükseliyor, alçalıyordu. Rand uyanmak için dua etti. Onu odaya kapanmaya iten korku, öfke ya da Colavaere için hissettiği vicdan azabı değildi, Lews Therin'in kaybolması da değildi.

"Dön gün sonra bir tür bayram var," dedi Min canlılıkla, "yarım ay geldiğinde. Tövbe Günü, diyorlar bir sebepten, ama o gece dans edilecek. Ağırbaşlı danslar, dediler, ama her tür dans hiç olmamasından iyidir." Kitabın arasına dikkatle ince bir deri parçası sıkıştırdı ve kitabı yanına, yere koydu. "Terziyi şimdi işe koşarsam, bir elbise yaptırmak için ancak zamanım var. Yani, sen benimle dans etmeyi düşünüyorsan."

Rand bakışlarını ondan kaçırdı. Gözü, yüksek kapıların yanındaki, üstü bir peçeteyle örtülmüş tepsiye takıldı. Yemek düşünmek midesini bulandırıyordu. Nandera'nın içeriye kimseyi bırakmaması gerekiyordu, kavrulası! Özellikle de Min'i. Rand Min'in ismini özellikle söylememişti, ama hiç kimse demişti! "Min, ben- ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben"

"Koyun çobanı, köpeklerin uğruna kapıştığı bir şeye benziyorsun. Alanna'nın neden o kadar çılgına döndüğünü şimdi anlıyorum. Onun nereden bildiğini bilmesem de. Kadın, Kızlar onu beşinci kez geri çevirdikten sonra, seninle konuşmam için yalvardı bana. Senin yemek yememen hakkında öfkeden köpürmese, Nandera *beni* de içeri bırakmayacaktı. Yine de, benim de biraz yalvarmam gerekti. Bana borçlusun, köylü çocuk."

Rand irkildi. Kendine dair imgeler çaktı zihninde; Min'in giysilerini yırtarak çıkardığına, akılsız bir hayvan gibi kendini ona dayattığına dair imgeler. Min'e ödeyemeyeceği kadar çok borcu vardı. Elini saçlarından geçirerek kendini Min'e bakmaya zorladı. Min ayaklarını kaldırıp sandalyenin üzerinde bağdaş kurmuş, yumruklarını dizlerine dayamıştı. Nasıl Rand'a bu kadar sakin bakabiliyordu ki? "Min, yaptığım şeyin mazereti yok. Adalet diye bir şey olsa, darağacına giderdim. Elimden gelse, boynuma kendim ilmik geçirirdim. Yemin ederim geçirirdim." Sözcükler acı geliyordu. O Yenidendoğan Ejder'di ve Min'in adalet için Son Savaş'ı beklemesi gerekiyordu. Tarmon Gai'don'dan sonra bile yaşamak isteyerek ne büyük aptallık etmişti. Yaşamayı hak etmiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun, koyun çobanı?" dedi Min yavaşça.

"Sana yaptıklarımdan bahsediyorum," diye inledi Rand. Değil Min'e, bunu herhangi birine nasıl yapabilmişti? "Min, senin için benimle aynı odada bulunmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum." Onun yumuşaklığını, teninin ipeksiliğini nasıl hatırlayabiliyordu? Onun giysilerini yırtarak çıkarttıktan sonra? "Bir hayvan, bir canavar olduğumu hiç düşünmemiştim." Ama öyleydi. Yaptıkları yüzünden kendi kendinden nefret ediyordu. Ve yine yapmak istediği için daha fazla nefret ediyordu. "Tek mazeretim delilik. Cadsuane haklıydı. Sesler işitiyordum. Lews Therin'in sesi olduğunu düşünüyordum. Sen?.. Hayır. Hayır, beni affetmeni istemeye hakkım yok. Ama ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun, Min." Üzgündü. Ve elleri onun çıplak sırtında, kalçalarında gezinmek için çıldırıyordu. *Gerçekten* canavarın tekiydi. "Çok üzgünüm. En azından bunu bil."

Min kıpırtısızca oturuyordu orada, onun gibisini hiç görmemiş gibi bakıyordu. Artık numara yapmayı bırakabilirdi. Artık onun hakkında gerçekte ne düşündüğünü söyleyebilirdi. Söyledikleri ne kadar kötü olursa olsun, hak ettiğinin yarısı kadar bile kötü olamazdı.

"Demek bu yüzden beni kendinden uzak tutuyorsun," dedi Min sonunda. "Beni dinle, seni tahta kafalı dangalak. Çok fazla ölüm görmekten ağlaya ağlaya toza dönmek üzereydim. Aynı sebepten sen de aynı durumdaydın. Yaptığımız şey, benim masum kuzucuğum, birbirimizi teselli etmekti. Böyle zamanlarda dostlar birbirlerini teselli eder. Ağzını kapat, seni İki Nehirli saman kafa."

Rand ağzını kapattı, ama yutkunmak için. Gözlerinin yerdeki seramiklerin üzerine düşeceğini sanıyordu. Sözcükler ağzından kekeleyerek

çıktı. “*Teselli etmek mi?* Min, köydeki Kadın Kurulu yaptığımız işe teselli dediğimizi duysa, *elli* yaşında olsak bile derimizi yüzmek için sıraya girer!”

“En azından artık ‘ben’ yerine ‘biz’ oldu,” dedi Min sertçe. Rahatça ayağa kalktı ve parmağını öfkeyle sallayarak onun yanına gitti. “Benim oyuncak bebek olduğumu mu sanıyorsun, çiftçi çocuk? Bana dokunmanı istemesem sana söylemeyecek kadar ahmak olduğumu mu düşünüyorsun? Son derece açık terimlerle bunu sana ifade edemeyeceğimi mi sanıyorsun?” Boş eliyle ceketinin altından bir hançer çıkardı, savurdu ve sözünü hiç kesmeden yerine tıktı. “Ben, sen beni memnun edecek kadar hızlı çıkaramadığın için gömleğini yırttığımı hatırlıyorum. İşte bana sarılmanı bu kadar az istiyordum! Seninle hiçbir erkekle yapmadığım şeyi yaptım –hiç baştan çıkmadığımı da düşünme!– ve sen yalnızca senin yaptığını söylüyorsun! Sanki ben orada değilmişim gibi!”

Rand’ın bacaklarının arkası bir sandalyeye çarptı ve Min’in önünde gerilemekte olduğunu fark etti. Min ona kaşlarını çatarak mırıldandı, “Şu anda bana tepeden bakmandan *hoşlandığımı* hiç sanmıyorum.” Aniden şiddetle Rand’ın incik kemiğini tekmeledi, iki elini göğsüne dayadı ve itti. Rand sandalyeye öyle hızla düştü ki neredeyse geriye devrilecekti. Min başını savurur, brokar ceketini düzeltirken bukleleri sallandı.

“Öyle olabilir, Min, ama...”

“Öyle, koyun çobanı,” diye araya girdi Min kararlılıkla, “ve bir daha aksini söylemeye kalkarsan, gücün yettiğince Kızlara bağırsan ya da yönlendirsen daha iyi olur, çünkü merhamet dilenerek ciyaklatana kadar pataklarım seni. Tıraş olmaya ihtiyacın var. Ve bir banyoya.”

Rand derin bir nefes aldı. Perrin’in gülümseyen, nazik karısıyla öyle dingin bir evliliği vardı ki. Neden Rand hep başını top gibi döndüren kadınlara çekiliyordu? Mat’in kadınlar hakkında bildiklerinin onda birini bilse, bütün bu laflara karşı ne diyeceğini bilirdi, ama bu haliyle, beceriksizce konuşmaktan fazlası gelmiyordu elinden. “Her durumda,” dedi ihtiyatla, “yapabileceğim yalnızca bir şey var.”

“Peki o neymiş?” Min kollarını göğsünde sıkı sıkı kavuşturdu ve ayağını uğursuz uğursuz yere vurmaya başladı, ama Rand yapması gereken şeyin bu olduğunu biliyordu.

“Seni uzaklara göndermek.” Tıpkı Elayne’i ve Aviendha’yı gönderdiği gibi. “Kendime hâkim olabilsem buna gerek kalmazdı...” O ayak yere daha hızlı vurmaya başladı. Belki de bu konuyu kapatmak daha iyi olacaktı. Teselli? Işık! “Min, benim yakınımdaki herkes tehlikede. Sırf bana zarar

vermek için yakınımdakileri incitmeye çalışacak olanlar Terkedilmişler ile sınırlı değil. Artık bir de ben varım. Artık öfkeye hâkim olamıyorum. Min, neredeyse Perrin'i öldürecektim! Cadsuane haklıydı. Deliriyorum ya da çoktan delirdim. Güvende olman için seni uzaklara göndermem gerek."

"Bu Cadsuane kim ki?" dedi Min. Sesi öyle sakindi ki Rand ayağını hâlâ yere vurmakta olduğunu fark edince irkildi. "Alanna bu isimden, kadın Yaratıcı'nın kız kardeşiymiş gibi bahsediyor. Hayır, söyleme; umurumda değil." Rand'a konuşma fırsatı tanıdığından değil. "Perrin de umurumda değil. Beni incitebildiğin kadar incitebilirsin onu da. Bence herkesin önünde kavga etmeniz sahteydi, benim düşüncem bu işte. Öfken umurumda değil, delirmen umurumda değil. Çok deli olamazsın, aksi halde bu konuda bu kadar endişelenmezdin. Benim umurumda olan..."

O kocaman, kara gözler onunkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi Min, çok da eğilmesi gerekmemişti ve aniden o gözlerin içinde öyle bir ateş parlamaya başladı ki Rand kendini savunmaya hazırlanarak *saidin*'i kavradı. "Güvende olmam için beni uzaklara göndereceksin demek?" diye hırladı Min. "Buna nasıl cüret edersin? Beni herhangi bir yere gönderme hakkına sahip olduğunu kim söyledi? Bana ihtiyacın var, Rand al'Thor! Sana senin hakkındaki görülerimin yarısını söylesem saçların kıvır kıvır olur ve kalanı da dökülür! Ne cüret! Mızrağın Kızlarının diledikleri tehlikeyle yüzleşmelerine izin veriyorsun ve beni bir çocukmuşum gibi göndermeye kalkıyorsun, öyle mi?"

"Mızrağın Kızlarına âşık değilim." Duygusuz Boşluk'un içinde süzülürken, bu sözlerin ağzından çıktığını işitti ve hissettiği şok boşluğu yok etti, *saidin*'i kaçırttı.

"Eh," dedi Min, doğrularak. Dudakları küçük bir gülümseme ile kıvrılmıştı. "Bu da aradan çıkmış oldu." Ve Rand'ın kucağına oturuverdi.

Rand onu ne kadar incitirse Perrin'i de o kadar incitebileceğini söylemişti. Onun kendi iyiliği için, incitmek zorundaydı. "Elayne'e de âşığım," dedi zalimce. "Aviendha'ya da. Ne olduğumu görüyorsun, değil mi?" Bir sebepten, bunlar Min'i hiç rahatsız etmedi.

"Rhuarc birden fazla kadını seviyor," dedi Min. Gülümsemesi, Aes Sedailerin dinginliğine çok benziyordu. "Bael de öyle ve ben ikisinde de Trolloc boynuzu görmedim. Hayır, Rand, bana âşıksın ve lafını geri alamazsın. Bana yaşattıkların için seni çamaşır ipine aşmalıyım, ama... Sırf bilesin diye söylüyorum, ben de sana âşığım." Gülümsemesi, içsel bir mücadeleden kaynaklanan kaş çatışa bıraktı yerini. Min sonunda içini çekti.

“Teyzelerim beni bu kadar adil biri olarak yetiştirmese, hayatım bazen çok daha kolay olurdu,” diye mırıldandı. “Adil olmak gerekirse, Rand, sana Elayne’in de seni sevdiğini söylemeliyim. Aviendha da öyle. Ve Mandelain’in karılarının ikisi de adamı seviyorsa, sanırım seni de üç kadın sevebilir. Ama ben buradayım ve beni göndermeye kalkışırsan, kendimi bacağına bağlarım.” Burnunu kırıştırdı. “En azından banyo yapmaya başladığım zaman. Ama ne olursa olsun gitmem.”

Rand’ın başı top gibi dönüyordu gerçekten. “Sen- bana *âşıksın,* ha?” dedi inanmazlıkla. “Elayne’in nasıl hissettiğini sen nereden biliyorsun? Aviendha hakkında herhangi bir şeyi nasıl bilebilirsin? Işık! Mandelain dilediğini yapabilir, Min; ben Aiel değilim.” Kaşlarını çattı. “Gördüklerinin yarısını söylemek hakkında söylediğin neydi? Bana her şeyi anlattığını sanıyordum. Ve seni güvende olacağım bir yere göndereceğim. Ve burnunu öyle yapmayı bırak! Ben kokmuyorum!” Kaşınmak için kullandığı elini ceketinin altından çıkardı.

Min’in kalkan kaşları çok şey anlatıyordu, ama elbette dili de karışmadan yapamadı. “Ne cüretle bu sesle konuşursun benimle? İnanmıyormuşsun gibi?” Aniden sesi her kelimeyle yükselmeye başladı ve parmağını, ona saplamayı düşünürmüş gibi göğsüne sapladı. “Sevmediğim bir erkekle *yatacağımı* mı düşünüyorsun? Öyle mi? Ya da belki de sevilmeye layık olmadığını düşünüyorsundur, ha? Bu mu?” Üzerine basılmış kedi gibi bir ses çıkardı. “Demek kafasında beyin olmayan, değersiz bir hödüğe âşık olan bir kız çocuğuyum, öyle mi? Sen orada hasta bir öküz gibi ağzını açmış oturuyorsun ve benim zekâma, zevkime hakaret ediyorsun...”

“Sesini alçaltıp mantıklı konuşmazsan,” diye hırladı Rand, “yemin ederim poponu şaplaklarım!” Bu hiç yoktan çıkmıştı ağzından, uykusuz geceler ve kafa karışıklığı yüzünden çıkmıştı, ama Rand daha bir özür düşünemeden Min gülümsedi. Kadın gülümsedi!

“En azından artık surat asmıyorsun,” dedi. “Sızlanma, Rand; bu konuda hiç iyi değilsin. Şimdi. Mantık mı istiyorsun? Seni seviyorum ve gitmiyorum. Beni göndermeye kalkarsan Kızlara beni bozduğunu ve bir kenara attığını söylerim. Dinleyecek herkese aynı şeyi anlatırım. Ben...”

Rand sağ elini kaldırdı, avucundaki balıkçıl damgasını inceledi, sonra Min’e baktı. Min ihtiyatla eline baktı, dizlerinin üzerinde kıpırdandı, sonra göstere göstere, Rand’ın yüzü dışında her şeyi görmezden geldi.

“Gitmeyeceğim, Rand,” dedi sessizce. “Bana ihtiyacın var.”

“Nasıl yapıyorsun?” diye içini çekti Rand, arkasına yaslanarak. “Beni tepeüstü oturtsan bile tüm sorunlarımın küçük görünmesini sağlayabiliyorsun.”

Min burnunu çekti. “Daha sık tepeüstü oturtulman gerekiyor. Söylesene. Şu Aviendha. Nandera gibi yara izleri ile kaplı, kemikli biri olması olasılığı yoktur herhalde.”

Rand elinde olmadan bir kahkaha attı. Işık, zevkle gülmeyeli ne kadar olmuştu? “Min, senin kadar güzel olduğunu söylerdim, ama iki gün doğumunu nasıl karşılaştırabilirim?”

Min bir an, şaşırmalı mı, sevinmeli mi, bilemezmiş gibi, küçük bir gülümseme ile baktı ona. “Sen çok tehlikeli bir adamsın, Rand al’Thor,” diye mırıldandı, yavaşça ona doğru eğilerek. Rand onun gözlerine düşüp kaybolabileceğini düşündü. Min’in kucağına oturup onu öptüğü onca sefer, onun yalnızca bir köylü çocuğa sataştığını sandığı onca sefer, onu sonsuza dek öpmek için derisinden sıyrılacaktı neredeyse. Şimdi, Min onu yine öperse...

Onu kollarından sıkı sıkı tuttu, kalktı ve Min’i ayaklarının üzerine bıraktı. Onu seviyordu ve o da Rand’ı seviyordu, ama Elayne’i ya da Aviendha’yı düşündüğünde onları da sonsuza dek öpmek istediğini unutmamalıydı. Min, Rhuarc ve Aieller hakkında ne derse desin, Rand’a âşık olduğu gün kötü bir anlaşma yapmıştı. “Yarısını dedin, Min,” dedi sessizce. “Bana anlatmadığın ne görüler var?”

Min, hayal kırıklığı olabilecek bir ifade ile baktı ona, ama olmayabilirdi de. “Yenidendoğan Ejder’e âşıksın, Min Farshaw,” diye homurdandı kız, “bunu hatırlasan iyi olur. Sen de hatırlasan iyi olur, Rand,” diye ekledi, gerileyerek. Rand onun gerilemesine gönülsüzce, hevesle izin verdi; hangisi olduğundan emin değildi. “Cairhien’e döneli yarım hafta oldu ve hâlâ Deniz Halkı konusunda bir şey yapmadın. Berelain yine ayak sürüyebileceğini düşünüyordu. Bana bir mektup bıraktı. Sana devamlı hatırlatmamı istiyor, ama sen buna izin vermedin... Eh, bunu boş ver. Berelain onların senin için bir şekilde önemli olduğunu düşünüyor; senin, onların kehanetlerinden birini gerçekleştirdiğini düşünüyor.”

“Bütün bunları biliyorum, Min. Ben...” Deniz Halkı’nı kendi işlerine dolaştırmamayı düşünmüştü; bulabildiği Ejder Kehanetleri’nde onlardan bahsedilmiyordu. Ama Min’in yanında kalmasına izin verecekse, bırak tehlikelerle yüzleşsindi... Min’in kazandığını fark etti Rand. Elayne’in gidişini yüreği burkularak izlemişti, Aviendha’nın uzaklaşmasını ise midesi

düğüm düğüm olarak. Bunu bir daha yapamazdı. Min orada durmuş, bekliyordu. “Gemilerine gideceğim. Bugün giderim. Deniz Halkı onca ihtişamı içinde Yenidendoğan Ejder’e diz çökebilir. Aksi yolda umut yoktu, sanırım. Ya benim tarafımdadırlar ya da düşmanlarımın tarafında. Bana öyle geliyor. Bana şu görüleri anlatır mısın, artık?”

“Rand, gitmeden önce Deniz Halkı’nın neye benzediğini çalışmalı...”

“Görüler?”

Min kollarını kavuşturdu ve kirpiklerinin arasından kaşlarını çattı ona. Dudağını çiğnedi ve kapıya kaş çattı. Başını iki yana salladı ve kendi kendine mırıldandı. Sonunda, “Aslında yalnızca bir tane var,” dedi. “Abartıyordum. Seni ve bir başka adamı gördüm. İki yüzü de çıkartamadım, ama birinin sen olduğunu anladım. Birbirinize dokunuyordunuz ve birbirinize karışır gibiydiniz ve...” Ağzı endişe ile gerildi ve küçücük bir sesle devam etti. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, Rand, yalnız biriniz ölecek ve diğeriniz ölmeyecek. Ben... Neden sırıtıyorsun? Bu bir şaka değil, Rand. Hanginizin öleceğini bilmiyorum.”

“Sırıtıyorum, çünkü bana iyi haber verdin,” dedi Rand, onun yanağına dokunarak. Diğer adam Lews Therin olmalıydı. *Deli değilim, olmayan sesler işitmiyorum,* diye düşündü sevinçle. Biri ölecek, biri yaşayacaktı, ama kendisinin öleceğini uzun zamandır biliyordu zaten. En azından deli değildi. Ya da korktuğu kadar değil. Kontrol edemediği öfkesi hâlâ yerli yerindeydi. “Görüyorsun, ben...”

Aniden Min’in yanağına dokunmayı geçip, yüzünü iki avucuna almış olduğunu fark etti. Yanmış gibi çekti ellerini. Min dudaklarını büzdü ve paylarcasına baktı ona, ama Rand ondan faydalanmayacaktı. Min için adil olmazdı. Neyse ki midesi yüksek sesle guruldadı.

“Deniz Halkı’nı görmeye gideceksem bir şeyler yemem gerek. Bir tepsi gördüm...”

O sırtını döndüğünde Min, burun çekmekten çok kişnemeye benzeyen bir ses çıkardı, ama bir sonraki an yüksek kapılara doğru gidiyordu. “Deniz Halkı’nı görmeye *gideceksek*, banyo yapman gerek.”

Nandera çok sevindi, hevesle başını salladı ve Kızları koşa koşa gönderdi. Ama sonra Min’e eğildi ve, “Seni daha ilk gün içeri bırakmalıydım,” dedi. “Onu tekmelemek geliyordu içimden, ama *Car’a’carn* tekmelenmez.” Ses tonuna bakılırsa tekmelenmeliydi. Nandera alçak sesle konuşuyordu, ama Rand’ın işitemeyeceği kadar değil. Rand

bunu bilinçli olarak yaptığından emindi; kadının ona diktiği bakışlar öyle keskindi ki, aksi mümkün değildi.

Kızlar kocaman, bakır bir küvet getirdiler ve yere bıraktıktan sonra el konuşması çakarak gülüştüler. Küveti ya da kova kova sıcak su getirme işini Güneş Sarayı'nın hizmetkârlarına bırakamayacak kadar heyecanlıydılar. Rand kendi giysilerini çıkarmak konusunda epey güçlük yaşadı. Kendi kendine yıkanmak konusunda da ve saçlarını Nandera'nın sabunlamasından kurtulamadı. Sarı saçlı Somara ve alev saçlı Enaila, o göğsüne dek sulara gömülmüş halde küvette otururken onu tıraş etmek konusunda ısrar ettiler. İşlerine öyle yoğunlaşmışlardı ki, Rand'ın gırtlağını kesmekten korkar gibi görünüyorlardı. Fırçayı ve usturayı kullanmasına izin vermedikleri zamanlardan alışıktı buna Rand. Kızların çevresinde durup izlemesine, sırtını ya da ayaklarını ovmayı önermesine, parmaklarını sessiz bir gevezelikle oynatmalarına, birinin suyun içinde *oturmasına* hâlâ şaşmalarına alışıktı. Dahası, en azından bazılarını bir takım emirlerle göndermeyi başarıyordu.

Onun alışık olmadığı, Min'in yatağın üzerine oturup, çenesini ellerine dayayıp, bütün bunları açık bir büyülenmişlik içinde izlemesiydi. Onca Kız kalabalığı içinde, Min'in odada olduğunu tamamen çıplak kalana kadar fark etmemişti, sonra da küvetin her yanından sular saçarak oturuvermekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Min bir Kız olarak epey başarılı olurdu. Rand'ı Kızlarla açık açık tartışıyordu ve kızarmıyordu bile! Kızaran Rand oluyordu.

"Evet, çok mahcup," dedi Min, Malindare'in sözlerini onaylayarak. Malindare çoğu Kız'dan daha tombul görünüyordu ve Rand'ın Aiellerde gördüğü en koyu saçlara sahipti. "Mahcupluk bir erkeğin tacıdır." Malindare ciddi ciddi başını salladı, ama Min'in sırıtışı yüzünü ikiye bölüyordu.

Ve, "Ah, hayır, Domeille; bu kadar güzel bir yüzü bir yara izi ile mahvetmek yazık olurdu." Nandera'dan da yaşlı, daha ince olan ve çıkık bir çenesi olan Domeille, Rand'ın güzelliğini vurgulayacak bir yara izi olmadan yeterince güzel sayılamayacağında ısrar ediyordu. Min'in kendi sözleriydi bunlar. Kalanlar daha da kötüydü. Kızlar Rand'ın yüzünü kızartmaktan zevk alırdı her zaman. Min de öyleydi.

"Eninde sonunda kurulanman gerekecek, Rand," dedi, iki eliyle uzun, beyaz bir havluyu uzatarak. Küvetten üç adım uzakta duruyordu. Bütün Kızlar izlemek için gerilediler. Min'in gülümsemesi öyle masumdu ki,

herhangi bir yargıç sırf o gülümseme yüzünden onu suçlu bulabilirdi. “Gel de kurulan, Rand.”

Rand, giyinince bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu.

O zamana kadar bütün emirleri yerine getirilmişti ve her şey hazırdı. Rand al’Thor küvetin içinde bozguna uğramış olabilirdi, ama Yenidendoğan Ejder Deniz Halkı’na öyle bir tarzda gidiyordu ki, hepsi huşu içinde diz çökeceklerdi.

34
Ta'veren

Güneş Sarayı'nın önündeki her şey, Rand'ın emrettiği gibi hazırdı. Ya da hemen her şey. Sabah güneşi basamaklı kulelerden eğik gölgeler düşürüyordu, öyle ki yüksek, bronz kapıların on adım yakınına kadar her şey aydınlıktı. Rand'ın yanında tuttuğu üç Asha'man, Dashiva, Flinn ve Narishma atlarının yanında bekliyorlardı. Dashiva bile, siyah yakasındaki gümüş kılıç ve kırmızı altın Ejder ile göz kamaştırıcı görünüyordu, ama kalçasındaki kılıcı orada bulunca şaşırıyormuş gibi davranıyordu hâlâ. Dobraine'in silahlı adamlarından yüz tanesi Dobraine'in arkasında, kıpırtısız havada sarkan iki uzun sancak ile birlikte, atlarının üzerinde oturuyorlardı. Siyah zırhları yeni lakelemişti ve güneşte parlıyordu. Kargılarının başına kırmızı, beyaz ve siyah flamalar bağlamışlardı. Rand, altın işlemelerle dolu kırmızı ceketinin üzerine bağladığı, Ejder tokalı kılıç kemeri ile göründüğü zaman bir tezahürat kopardılar.

"Al'Thor! Al'Thor! Al'Thor!" sesleri avluyu doldurdu. Okçu balkonlarına doluşmuş Tearlılar ve Cairhienliler de katıldılar onlara. Daha bir hafta önce aynı hevesle Colavaere'e tezahürat yapıyorlardı kuşkusuz. Bazıları Rand'ın Cairhien'e hiç dönmemiş olmasını dileyen, kollarını sallayarak bağrışan insanlar. Rand tezahüratlarına karşılık vermek için Ejder Asası'nı kaldırdı ve tezahüratlar yükseldi.

Bağırışların arasından gök gürültüsü gibi davul sesleri, borazanların ötüşü yükseldi. Dobraine'in kırmızı tunikli, göğüslerine siyah beyaz disk işlenmiş adamlarından geliyordu gürültü. Yarısı uzun davullarını benzer kumaşlara sarmışlardı, diğer yarısı aynı şekilde süslenmiş yassı davullarını atlarının iki yanından sarkıtmıştı. Rand geniş basamakları inerken şallarına bürünmüş beş Aes Sedai onu karşılamak üzere ilerlediler. En azından, ona

doğru süzüldüler. Alanna o iri, delici gözlerle, sorgularcasına baktı ona – Rand’ın kafasının içindeki minik duygu düğümü kadının şimdi Rand’ın hatırlamadığı kadar sakin ve gevşemiş olduğunu söylüyordu–; Alanna onu süzdü, sonra küçük bir hareket yaptı ve Min Rand’ın koluna dokunup Alanna ile birlikte kenara çekildi. Aieller, arkasındaki kapıdan sel gibi dökülürken, Bera ve diğerleri hafifçe diz kırarak başlarını hafifçe eğdiler. Nandera iki yüz Kız’ın başını çekiyordu –“yeminbozanların” karşısında azınlıkta kalmayacaklardı– ve Eğik Zirve Daryne’lerinden biri olan, Nandera’dan daha da gri, Rand’dan yarım baş uzun Camar, değil Cairhienlilerin, *Far Dareis Mai*’lerin de yanında azınlıkta kalmaya gelemeyecek olan *Seia Doon*’ların başındaydı. Rand’ın iki yanından geçtiler ve avludaki Aes Sedaileri çevirdiler. Yeşil saçaklı şalları içinde Bera gururlu bir çiftçi kadın, Alanna esmer, güzel bir kraliçe gibi görünüyorlardı. Mavi saçaklı şalına sarınmış, daha da esmer bir kadın olan Rafela Rand’ı endişe içinde izliyordu. Yine Yeşillerden olan, ince örgülerine rengârenk boncuklar takmış, serin bakışlı Faeldrin de oradaydı. Grilerden, ince Merana’nın kaş çatışı yanında, Rafela’nın ifadesi, Aes Sedai dinginliğinin timsali gibi görünüyordu. Beş.

“Kiruna ve Verin nerede?” diye sordu Rand. “Hepinizi çağırdım.”

“Öyle yaptınız, Lord Ejder,” diye yanıt verdi Bera rahatça. Bir kez daha diz kırdı; hafifçe, ama yine de Rand’ı şaşırttı. “Verin’i bulamadık; Aiel çadırlarının arasında bir yerde. Şeyleri...” Rahat sesi bir anlığına duraksadı. “...tutsakları sorguluyor, sanırım. Tar Valon’a ulaştıklarında ne yapmayı planladıklarını öğrenmeye çalışıyor.” Tar Valon’a ulaştıklarında; Bera, herkesin önünde ağzından kaçırmayacak kadar çok şey biliyordu. “Ve Kiruna *protokol* konusunda... Sorilea ile görüşüyor. Ama Sorilea’ya kişisel olarak çağrı gönderirseniz bize katılmaktan çok memnun olacağından eminim. Dilerseniz ben bizzat...”

Rand elini salladı. Beş yeterli olurdu. Belki Verin bir şeyler öğrenebilirdi. Bilmek istiyor muydu acaba? Ve Kiruna. Protokol konusunda mı? “Bilgelerle geçinebilmenize memnun oldum.” Bera konuşacak oldu, sonra ağzını sıkı sıkı kapattı. Alanna Min’e her ne diyorsa, Min’in yanaklarında kırmızı noktalar belirmişti ve çenesini kaldırmıştı, ama tuhaftır, yeterince sakin bir şekilde yanıt veriyor gibiydi. Rand ne konuştuklarını ona anlatıp anlatmayacağını merak etti. Kadınlar hakkında emin olduğu bir şey vardı ve o da her birinin yüreğinde gizli şeyler olduğu

ve onları kadınlarla paylaştıkları ama erkeklerle asla paylaşmadıkları idi. Kadınlar hakkında emin olduğu tek şey.

“Buraya bütün gün beklemek için gelmedim,” dedi sinirle. Aes Sedailer Bera’nın yarım adım arkasında dizildiler. Bera olmasa Kiruna olacaktı. Bu onların kendi düzenleriydi, Rand’ın emrettiği bir şey değil. Yeminlerini tuttukları sürece umurunda değildi aslında ve Min ve Alanna olmasa kendi hallerine bırakabilirdi onları. “Bundan sonra Merana sizin adınıza konuşacak; ondan emir alacaksınız.”

Aniden irileşen gözlerine bakarak, Rand’ın her birini tokatladığını sanırdınız. Merana dahil. Alanna’nın başı bile hızla ona döndü. Neden şaşırıyorlardı ki? Doğru, Dumai Kuyuları’ndan bu yana çoğu kez sözcülüklerini Bera ya da Kiruna yapmıştı, ama Caemlyn’e gönderdikleri elçi Merana idi.

“Hazır mısın, Min?” dedi Rand ve yanıt beklemeden avludan çıktı. Dumai Kuyuları’ndan gelirken bindiği iri, ateş gözlü iğdiş atı getirmişlerdi. Yüksek kaşlı eyeri altın işlemeliydi ve kırmızı eyer battaniyesinin köşelerine siyah beyaz disk işlenmişti. Koşum takımı hayvana ve ismine yakışıyordu. Tai’daishar; Kadim Lisan’da, İhtişamın Efendisi. Hem at, hem de koşum takımı Yenidendoğan Ejder’e yakışıyordu.

Rand atına atlarken Min buraya gelirken bindiği fare tüyü rengi kısrağını çekerek yaklaştı. Binici eldivenlerini taktı, sonra eyere tırmandı. “Seiera iyi bir at,” dedi, kısrağın kemerli boynunu okşayarak. “Keşke benim olsaydı. İsmi de hoşuma gidiyor. Baerlon çevresinde bu çiçeğe mavi-göz deriz. Baharda her yerde çıkarlar.”

“At senindir,” dedi Rand. Kısrak hangi Aes Sedai’ye aitse, Rand’a satmayı reddetmezdi. Tai’daishar için Kiruna’ya bin kron verirdi; kadın o zaman şikâyet edemezdi; Tearlıların safkan sürüsündeki en iyi aygır bile bunun onda biri kadar etmezdi. “Alanna ile ilginç bir sohbet mi ettin?”

“Seni ilgilendiren bir şey değil,” dedi Min kayıtsızca. Ama yanakları hafifçe kızardı.

Rand kendi kendine hıhladı, sonra sesini yükseltti. “Lord Dobraine, Deniz Halkı’nı yeterince beklettim, bence.”

Geniş caddeler boyunca, alayı izlemek için kalabalıklar toplanmıştı. Haber hızla yayılırken pencereler ve çatılar insanlarla dolmuştu. Dobraine’in kargılı askerlerinden yirmi tanesi, otuz Mızrağın Kızı ve otuz Kara Gözler önden giderek yolu açıyordu. Davulcular davullarını döverek – *Druum, druum, druum, DRUUM, DRUUM*– arkalarından gidiyor,

borazancılar kendi ezgilerini ekliyorlardı. Seyircilerin bağırışları davulları ve borazanları bastırıyordu, onay kadar öfkeden de kaynaklanıyor olabilecek, sözsüz bir kükreme gibiydi. Sancaklar Dobraine'in hemen önünde, Rand'ın arkasında dalgalanıyordu; beyaz Ejder Sancağı ve kırmızı Işık Sancağı. Flamalarını dalgalandırarak ilerleyen kargılı askerlerin yanında Aieller koşuyordu. Zaman zaman Rand'a birkaç çiçek atılıyordu. Belki de ondan nefret etmiyorlardı. Belki yalnızca korkuyorlardı. Bu yeterli olmalıydı.

"Krallara yaraşır bir alay," dedi Merana, işitilmek için yüksek sesle.

"O zaman Yenidendoğan Ejder için yeterli," diye yanıt verdi Rand keskin bir sesle. "Arkadan gelir misin? Sen de, Min." Çatılarda suikastçılar olabilirdi. Rand'a atılmış bir ok bir kadına denk gelebilirdi.

Rand'ın iri, siyah atının üç adım arkasına gerilediler, ama sonra yine hemen arkasına yanaştılar. Min Rand'a Berelain'in Deniz Halkı gemileri hakkında yazdıklarını, Jendai Kehaneti'ni ve Coramoor'u anlattı. Merana kehanet hakkında bildiklerini ekledi, ama çok şey bilmediğini, belki Min'den biraz fazlasını bildiğini itiraf ediyordu.

Rand çatıları gözetleyerek yarım kulakla dinledi. *Saidin* tutmuyordu, ama Dashiva ve arkasındaki diğer ikisinin tuttuğunu hissedebiliyordu. Aes Sedailerin Kaynak'a kucak açtıklarını anlatan karıncalanmayı hissetmiyordu. İzin almadan açmamalarını söylemişti. Belki de talimatını değiştirmeliydi. Yeminlerine sadık gibiydiler. Nasıl olmayacaklardı ki? Onlar Aes Sedai'ydi. Aes Sedailerden biri Rand'a hizmet etmek onu kurtarmak demek mi, yoksa itaat etmek yönlendirmemek demek mi, karar vermeye çalışırken bir suikastçının kılıcına kurban gitse ne de hoş olurdu ama.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Min. Seiera sekerek yaklaştı ve Min Rand'a gülümsedi.

"Bu gülünecek mesele değil, Lord Ejder," dedi Merana ekşi ekşi, diğer yandan. "Atha'an Miere son derece tuhaf olabiliyor. Konu kehanetleri olunca her halk titizlenir."

"Dünyanın kendisi gülünecek mesele," dedi Rand ona. Min de onunla güldü, ama Merana burnunu çekti ve Rand susar susmaz Deniz Halkı'nı anlatmaya devam etti.

Irmağın yakınında, yüksek şehir duvarları suyun içlerine kadar uzanıyor, rıhtımdan uzanan uzun, gri, taş iskeleleri iki yandan çeviriyordu. Her yere boy boy, çeşit çeşit ırmak gemileri, tekneler ve mavnalar

bağlanmıştı. Mürettebatları şamatanın sebebini görmek için güvertelere çıkmıştı, ama Rand'ın aradığı gemi bir iskelenin ucuna demirlenmiş, tüm işçiler uzaklaştırılmış, hazır, bekliyordu. Uzuntekne diyorlardı ona, alçak, dar bir gemiydi. Direği yoktu, pruvada yalnızca dört adım boyunda, üzerine bir lamba asılmış bir direk vardı. Aynısından bir tane de kıçta duruyordu. Uzunluğu hemen hemen otuz adımdı ve otuz çift uzun kürekle donanmıştı. Aynı büyüklükte, yelkenli bir geminin taşıyabileceği kadar çok yük taşıyamazdı, ama rüzgâra bağımlı da değildi. Sığ bir akıntı ile, kürekçileri vardiyalar halinde çalıştırarak, gece gündüz yolculuk edebilirdi. Uzuntekneler ırmaklarda önemli ve acil yükler için kullanılırdı. Uygun düşüyordu.

Rand, Min'in koluna girerek, arkasında Aes Sedailer ve Asha'manlar ile iskele tahtasından geçerken kaptan tekrar tekrar eğildi. Elver Shaene gemisinden de sıskaydı. Üzerinde, dizlerine kadar gelen, Murandy tarzında kesilmiş, sarı bir ceket vardı. "Sizi taşımak bir şeref, Lord Ejder," diye mırıldandı adam, kel kafasını iri bir mendille silerek. "Gerçekten bir şeref. Kesinlikle bir şeref. Bir şeref."

Adamın bir gemi dolusu canlı engerek taşımayı tercih edeceği açıktı. Adam Aes Sedailerin şallarına gözlerini kırpıştırarak baktı, yaşı belirsiz yüzlerini süzdü ve dudaklarını yalayarak, huzursuzluk içinde bir onlara, bir Rand'a baktı. Asha'manların siyah ceketlerini söylentilerle eşleştirince ağzı açık kaldı. Ve daha sonra onlardan tarafa bakmaktan bile kaçındı. Shaene Dobraine'in sancaklı adamlarını, davullarını taşıyan davulcularını, borazancılarını gemiye bindirmesini izledi, sonra onların da binmek istediğinden kuşkulanıyormuş gibi, rıhtımda dizilmiş atlıları süzdü. Hepsi *shoufa*'larını başlarına sarmış, ama peçelerini takmamış Nandera ve yirmi Kız, Camar ve yirmi Kara Göz, kaptanın çabucak Aes Sedailerin arkasına saklanmasına sebep oldu. Aieller, peçe takmanın gerektireceği bir anlık gecikme yüzünden kaşlarını çatmışlardı, ama Deniz Halkı peçenin ne anlama geldiğini biliyor olabilirdi ve saldırıya uğradıklarını düşünmeleri hiç uygun olmazdı. Rand, Shaene'in mendilinin adamın kafasında kalmış seyrek, gri saç çizgisini silip götüreceğini düşündü.

Uzuntekne uzun kürekler marifetiyle iskeleden uzaklaştı. İki sancak pruvada dalgalanıyor, davullar dövülüyor, borazanlar ötüyordu. Irmakta, insanlar izlemek için gemilerin güvertelerine çıktılar, hatta donanımlara tırmandılar. Deniz Halkı gemisindeki insanlar da izlediler. Diğer gemidekilerin kasvetli renkli kıyafetlerinin aksine, onlar rengârenk giysilere

bürünmüşlerdi. *Beyaz Serpinti* çoğundan daha büyük bir gemiydi, ama bir şekilde aynı zamanda daha inceydi. İki yüksek direği keskin bir açıyla arkaya eğilmişti. Diğer gemilerin yelkenleri taşıyan uzun seren direkleri belli bir açı yaparken, onlarınki dümdüz duruyordu. Gemideki her şey farklıydı, ama Rand Atha'an Miere'nin bir konuda herkesle aynı olması gerektiğini biliyordu. Ya kendi başlarına onu takip etmeyi kabul edeceklerdi ya da buna zorlanacaklardı; Kehanetler her ülkenin halkını bağlayacağını söylüyordu –"Kuzeyi doğuya, batıyı güneye bağlayacak"– ve kimsenin kenarda durmasına izin verilmeyecekti. Artık bunu biliyordu.

Banyosu sırasında emirler yağdırırken, *Beyaz Serpinti*'ye vardığında ne yapmayı düşündüğüne dair detayları bildirme fırsatı bulamamıştı, bu yüzden şimdi yaptı bunu. Detaylar, beklediği gibi Asha'manların sırıtmasına sebep oldu –eh, Flinn ile Narishma sırıttı, Dashiva dalgın dalgın gözlerini kırpıştırdı– ve Aieller, yine beklediği gibi, kaşlarını çattılar. Geride bırakılmaktan hoşlanmıyorlardı. Dobraine başını sallamakla yetindi; bugün yalnızca gösteriş için burada olduğunu biliyordu. Rand Aes Sedailerin tepkisini beklememişti.

"Emrettiğiniz gibi olacak, Lord Ejder," dedi Merana, o küçük reveranslardan birini yaparak. Diğer dördü bakıştılar, ama hemen sonra onlar da "emrettiğiniz gibi" diye mırıldanarak diz kırdılar. Hiçbiri itiraz etmedi, hiçbiri kaşlarını çatmadı, tek bir kibirli bakış görülmedi ya da neden Rand'ın istediği gibi olamayacağı konusunda bir söylev işitilmedi. Onlara güvenmeye başlayabilir miydi? Yoksa Rand sırtını döner dönmez yeminlerinde bir boşluk bulmak için Aes Sedailere özgü bir yol mu deneyeceklerdi.

"Sözlerini tutacaklar," diye mırıldandı Min aniden, onun düşüncelerini okumuş gibi. Kolunu Rand'ın koluna dolamış, iki eliyle kol yenini tutuyordu. Yalnızca onun duyabilmesi için sesini alçalttı. "Bu beşini senin avucunda gördüm demin," diye ekledi, onun anlamamış olması ihtimaline karşılık. Rand, Min görüsünde görmüş olsa da, buna güvenebileceğinden emin değildi.

Bu konuda düşünmek için fazla zaman bulamadı. Uzuntekne suyun üzerinde uçarcasına ilerliyordu, kısa süre çok daha yüksek bir gemi olan *Beyaz Serpinti*'nin yirmi adım uzağında, geri geri yanaşıyorlardı. Davullar ve borazanlar sustu. Rand yönlendirdi ve uzunteknenin küpeştesi ile Deniz Halkı'nın küpeştesi arasında, arasına Ateş de karıştırdığı Hava akışlarından

bir köprü yaptı. Min'in koluna girerek köprüye adım attı ve Asha'manlar dışındaki bütün gözler için, boşlukta yürüdü.

Min'in, en azından başlangıçta şaşırmasını bekliyordu, ama o, yeşil, topuklu botlarının altında taş varmış gibi yanında yürüdü yalnızca.

"Sana güveniyorum," dedi sessizce. Gülümsedi de, kısmen rahatlatıcı bir gülümseme ve, kısmen, diye düşündü Rand, bir kez daha aklından geçenleri okuduğu için eğlenti dolu bir gülümseme.

Böyle bir köprüyü ancak bu mesafede örebildiğini bilse ona daha ne kadar güvenirdi, merak etti. Bir adım, otuz santim daha uzun olması gerekse, köprü daha ilk adımda yıkılırdı. O noktada, insanın kendini Güç'le havalandırması gibi olurdu; imkânsız bir şey. Terkedilmişler bile neden olduğunu bilmiyorlardı. Tıpkı, kendilerinden daha güçlü olmasa bile, neden bir kadının daha uzun bir köprü yapabileceğini bilmedikleri gibi. Ağırlık meselesi değildi; bir köprüyü, her ağırlık geçebilirdi.

Beyaz Serpinti'nin küpeştesine yaklaştığında havada durdu. Merana'nın tariflerine rağmen ona bakan insanları görmek şoke etmişti onu. Dizlerine kadar sarkan rengârenk kuşaklar takmış esmer kadınlar ve çıplak göğüslü erkekler. Boyunlarında altın ya da gümüş zincirler; kulaklarında, hatta bazı kadınların burunlarında halkalar. Kadınlar koyu renk, bol pantolonlarının üzerine rengârenk bluzlar giymişlerdi. Hiçbirinin yüzünde, dinginlik için çok çaba gösteren bir Aes Sedai'ninkinden daha fazla ifade yoktu. Kadınların dördü, diğerleri gibi yalınayak olmalarına rağmen, parlak ipeklere bürünmüşlerdi. İkisinin giysileri ipek brokardan yapılmıştı ve başka herkesten daha fazla kolye ve küpe taşıyorlardı. Burunlarının bir yanındaki halkalardan küpelerine uzanan zincirlere altın madalyonlar dizilmişti. Hiçbir şey söylemediler, yalnızca boyunlarındaki zincirlerden sarkan küçük, dantelsi, altın kutuları koklayarak onu izlediler. Rand kendini onlara tanıttı.

"Ben Yenidendoğan Ejder'im. Ben Coramoor'um."

Mürettebat aynı anda içini çekti. Ama dört kadın değil.

"Adım Harine din Togara İki Rüzgâr; Shodein Klanı'nın Dalgahanımı'yım," diye bildirdi, küpe sayısı en fazla olan. Düzgün hatları olan, dolgun dudaklı bir kadındı. Kırmızı brokarlara bürünmüştü ve her kulağında beş şişman, altın halka taşıyordu. Düz, siyah saçlarında beyaz tutamlar, gözlerinin kenarında ince kırışıklar vardı. Etkileyici bir vakarla konuşuyordu. "Burada Gemiler Hanımı adına konuşuyorum. Işık'ı memnun edecekse, Coramoor güverteye çıkabilir." Bir sebepten irkildi, diğer üç

kadın da öyle, ama söyledikleri, izin vermeye çok fazla benziyordu. Rand, beklememiş olmayı dileyerek Min'le birlikte güverteye adım attı.

Köprüyü yok etti, *saidin*'i salıverdi, ama hemen, yeni bir köprünün eskisinin yerini aldığını hissetti. Kısa süre sonra Asha'manlar ve Aes Sedailer yanındaydı. Aes Sedailer Min'den daha fazla heyecanlanmış görünmüyordu, ama belki bir ikisi eteklerini gerekenden birazcık fazla düzeltmişti. Hâlâ Asha'manların yanında göründükleri kadar rahat edemiyorlardı.

Dört Deniz Halkı kadını Aes Sedailere bir bakış fırlattılar ve hemen bir araya gelip fısıldaşmaya başladılar. Konuşma işinin çoğunu Harine yapıyordu, toplam sekiz küpesi olan, yeşil ipek brokarlara bürünmüş genç, güzel bir kadın da öyle, ama sade ipekler giymiş iki kadın araya yorumlar sıkıştırıyorlardı.

Merana nazikçe öksürdü ve öksürüğünü örtmek için kullandığı elinin arkasından konuştu. "Kadının size Coramoor dediğini duydum. Atha'an Miere büyük pazarlıkçılardır, ben öyle duydum, ama sanırım o sırada kadın bir şey verdi." Rand başını sallayarak Min'e baktı. Min gözlerini kısarak Deniz Halkı kadınlarını izliyordu, ama Rand'ın bakışlarını hissettiğinde başını hüzünle iki yana salladı; henüz ona yardımcı olabilecek hiçbir şey görmemişti.

Harine öyle büyük sakinlik içinde döndü ki, bir an önce telaş içinde fısıldaşmıyorlardı sanki. "Bu Shalon din Togara Sabah Dalgası, Shodein Klanı'nın Rüzgârbulanıdır," dedi, yeşil brokarlı kadına doğru hafifçe eğilerek, "ve bu da Derah din Selaan Yükselen Dalga, *Beyaz Serpinti*'nin Yelkenhanımı." Her kadın, ismi söylenirken hafifçe eğildi ve parmaklarını dudaklarına dokundurdu.

Orta yaşına gelmemiş düzgün hatlı bir kadın olan Derah sade mavi giysiler giymiş ve sekiz küpe takmıştı, ama küpeleri, burun halkası ve arada uzanan zincir Harine ve Shalon'unkilerden daha inceydi. "Gemim size hoş geldiniz diyor," dedi Derah, "güvertelerinden ayrılana kadar Işık'ın inayeti üzerinizde olsun." Sarılar içindeki dördüncü kadına doğru hafifçe eğildi. "Bu Taval din Chanai Dokuz Martı, *Beyaz Serpinti*'nin Rüzgârbulanı." Taval'ın kulaklarında yalnızca üçer halka vardı ve Yelkenhanımı'nınki gibi inceydiler. Shalon'dan genç görünüyordu, Rand'dan daha büyük olamazdı.

Harine, geminin yükseltilmiş kıçına doğru işaret ederek konuştu yine. "Kamaramda konuşalım, eğer sizi memnun edecekse. Süzülen, geniş bir gemi değildir Rand al'Thor ve kamara küçüktür. Benimle gelmek sizi

memnun edecekse, buradaki her şey güvenliğinizin teminatıdır." Demek öyle. Coramoor'dan yalnızca Rand al'Thor'a dönmüşlerdi. Elinden gelirse, kadın verdiği şeyi geri alacaktı.

Rand tam ağzını açıp onaylayacakken –bu işi yapıp bitirmek için her şeyi yapardı; Harine o tarafa yürümeye başlamıştı bile; hâlâ Rand'ın ve diğer kadınların takip etmesi için işaret etmekteydi– Merana hafifçe öksürdü yine.

"Rüzgârbulanlar yönlendirebiliyor," diye mırıldandı telaşla, elinin içine. "Yanınıza iki Aes Sedai almalısınız, yoksa üste çıktıklarını hissedecekler."

Rand kaşlarını çattı. Üste çıkmak mı? O Yenidendoğan Ejder değil miydi? Yine de... "Memnunlukla gelirim, Dalgahanımı, ama yanımdaki Min her yere benimle gelir." Min'in kolunun üzerinde duran elini okşadı –kız bir an bile bırakmamıştı– ve Harine başını salladı. Taval kapıyı açık tutuyordu; Derah Rand'a girmesini işaret ederek hafifçe eğildi.

"Dashiva da, elbette." Adam ismini duyunca, uykuya dalmışken yakalanmış gibi irkildi. En azından Flinn ve Narishma gibi, iri iri açılmış gözlerle çevresine bakınmıyordu. Kadınlara bakıyorlardı. Deniz Halkı kadınlarının büyüleyici güzelliği ve zarafeti hikâyelere konu olmuştu ve Rand bunu kesinlikle görebiliyordu –bir sonraki adımlarında dans etmeye başlayacaklarmış gibi, kıvrak kıvrak hareketlerle yürüyorlardı– ama adamları buraya gözlerine bayram ettirsinler diye getirmemişti. "Gözlerinizi açık tutun!" dedi onlara sert bir sesle. Narishma kızardı ve silkinerek sırtını dikleştirdi, yumruğunu göğsüne bastırdı. Flinn selam vermekle yetindi, ama ikisi de daha tetikte görünüyordu. Bir sebepten, Min ona alaylı bir gülümseme ile baktı.

Harine biraz daha sabırsızca başını salladı. Mürettebat arasından bir adam öne çıktı. Bol, yeşil pantolon giymiş, kuşağının arkasına bir hançer sokmuştu. Fildişi kabzalı bir kılıç taşıyordu. Kadından daha beyaz saçlıydı ve her kulağında beşer şişman halka taşıyordu. Kadın daha büyük sabırsızla elini sallayarak kovaladı onu. "Sizi nasıl memnun edecekse, Rand al'Thor," dedi.

"Ve elbette," diye ekledi Rand, aklına yeni gelmiş gibi, "Merana ve Rafela da benimle gelmeli." İkinci ismi neden seçtiğinden emin değildi –belki de tombul Tearlı Aes Sedai, Merana dışında Yeşil olmayan tek diğer Aes Sedai olduğu içindi– ama şaşkınlık içinde, Merana'nın onayla gülümsediğini gördü. Bera, Faeldrin ve Alanna da başlarını salladılar.

Harine onaylar görünmüyordu. Elinde olmadan ağzı gerildi. “Sizi nasıl memnun edecekse,” dedi, önceki kadar hoş olmayan bir sesle.

Birkaç pirinç destekli sandık dışında her şeyin duvarlara monte edilmiş göründüğü kıç kamarasına girdikleri zaman, Rand kadının onu buraya getirerek kazançlı çıkmadığından o kadar emin değildi. Her şeyden önce, gemide adlarına her ne diyorlarsa, tavan kirişlerinin arasında durmasına rağmen iki büklüm beklemek zorunda kalmıştı. Gemiler hakkında bir sürü kitap okumuştu, ama hiçbirinde tavan kirişlerinin adından bahsedilmiyordu. Ona gösterilen, dar masanın ucundaki sandalye yerinden çekilemiyordu, güverteye tutturulmuştu ve Min sandalyenin kolunu açıp oturabileceğini gösterdiğinde, dizleri masanın altına çarptı. Yalnızca sekiz sandalye vardı. Harine, sırtını kıç taraftaki kırmızı kepenkli pencerelere vererek masanın diğer ucuna oturdu. Rüzgârbulanı soluna, Yelkenhanımı sağına, Taval onun yanına geçti. Merana ile Rafela Shalon’un yanına yerleştiler. Min Rand’ın soluna oturdu. Sandalye kalmadığından Dashiva kapının yanında durdu. Tavan kirişleri onun da başını süpürüyor olsa da, oldukça rahat görünüyordu. Parlak mavi bluz giymiş, iki kulağına birer ince küpe takmış genç bir kadın, simsiyah, acı bir çay getirdi.

“Şu işi bitirelim,” dedi Rand aksi aksi, kadın tepsisi ile çıkar çıkmaz. Bir yudum aldıktan sonra fincanını masaya bıraktı. Bacaklarını uzatamıyordu. Kapalı kalmaktan nefret ediyordu. Sandığın içinde iki büklüm durduğu zamanlar kafasından geçiyordu ve öfkesine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu. “Tear Taşı düştü, Aieller Ejderduvarı’nı aştı ve Jendai Kehanetinizdeki her şey gerçekleşti. Ben Coramoor’um.”

Harine fincanının üzerinden, içinde hiç eğlenti olmayan serin bir ifade ile gülümsedi. “Öyle olabilir, Işık’ı memnun edecekse, ama...”

“Öyle,” diye terslendi Rand, Merana’nın uyarı dolu bakışlarına rağmen. Kadın Rand’ın bacağını bir ayağı ile dürtecek kadar ileri gitti. Rand bunu da görmezden geldi. Kamara bir şekilde daha da küçük geliyordu şimdi. “İnanmadığınız ne var, Dalgahanımı? Aes Sedailerin bana hizmet ettiğine mi inanmıyorsunuz? Rafela, Merana.” Keskin bir jest yaptı.

Tek istediği yanına gelmeleri ve bunun görülmesi idi, ama iki kadın fincanlarını bıraktılar, zarafetle doğruldular, süzülerek iki yanına geldiler – ve diz çöktüler. Rand’ın birer elini iki elleriyle tuttular ve dudaklarını ellerinin sırtına, önkollarına dolanan altın yeleli Ejderlerin başlarına bastırdılar. Rand, bakışlarını Harine’den ayırmayarak, şokunu zar zor saklayabildi. Harine’in yüzü biraz grileşti.

“Aes Sedailer bana hizmet ediyor. Deniz Halkı da öyle yapacak.” Aes Sedailere yerlerine dönmelerini işaret etti. Tuhaf bir şekilde, onlar da biraz şaşırmış görünüyorlardı. “Jendai Kehaneti öyle diyor. Deniz Halkı Coramoor’a hizmet edecek. Coramoor *benim.*”

“Evet, ama daha Pazarlık meselesi var.” O sözcük vurgulanmıştı. “Jendai Kehaneti Coramoor’un bize ihtişam getireceğini, dünyanın bütün denizlerinin bizim olacağını söylüyor. Bizim size verdiğimiz gibi, siz de bize vereceksiniz. Pazarlığı iyi yapmazsam, Nesta beni çırılçıplak, ayak bileklerimden direğe asar ve yeni bir Dalgahanımı seçmek için Shodein Klanı’nın İlk On İkisini çağırır.” Bu sözler ağzından çıkarken kadının yüzünde bir mutlak dehşet ifadesi belirdi, her kelime ile kara gözleri inanmazlıkla irileşti, irileşti. Rüzgârbulanı faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu ona, Derah ve Taval gözlerini masaya dikmiş, aynısını yapmamak için öyle büyük çaba gösteriyorlardı ki yüzleri kırılacakmış gibi görünüyordu.

Rand aniden anladı. *Ta’veren.* Etkileri görmüştü, o yakında olduğu için en az olası şeyin olduğu anları, ama her şey olup bitene kadar neler olduğunu asla anlamamıştı. Bacaklarını becerebildiğince uzatarak kollarını masaya dayadı. “Atha’an Miere bana hizmet edecek. Bu kesin.”

“Evet, size hizmet edeceğiz, ama...” Harine sandalyesinden doğrulur gibi oldu, çayını döktü. “Bana ne yapıyorsunuz, Aes Sedailer?” diye haykırdı, titreyerek. “Bu adil bir pazarlık değil!”

“Biz hiçbir şey yapmıyoruz,” dedi Merana sakin sakin. İrkilmeden bir yudum çay içmeyi başardı.

“Yenidendoğan Ejder’in huzurundasın,” diye ekledi Rafela. “Kehanetinizin sizi hizmet etmeye çağırdığı Coramoor, sanıyorum.” Bir parmağını tombul yanağına dayadı. “Gemiler Hanımı adına konuştuğunu söylüyorsun. Bu, sözünün tüm Atha’an Miere için bağlayıcı olacağı anlamına mı geliyor?”

“Evet,” diye fısıldadı Harine boğuk bir sesle, sandalyesine çökerek. “Söylediklerim her gemiyi, hatta bizzat Gemiler Hanımı’nı bağlıyor.” Deniz Halkı’ndan birinin beyazlaması imkânsızdı, ama Rand’a bakarken kadın beyazlayabildiğince beyazladı.

Rand, bu anı paylaşmak için Min’e gülümsedi. Sonunda bir halk, her adımda savaşmadan ya da Aieller gibi bölünmeden ona gelecekti. Belki Min, Rand’ın onun işleri yerli yerine oturtmasını istediğini düşündü, belki de *ta’veren*’liği yüzündendi. Min Dalgahanımı’na doğru eğildi. “Bugün

burada olacaklar yüzünden cezalandırılacaksın, Harine, ama bence korktuğun kadar değil. En azından, bir gün Gemiler Hanımı olacaksın.”

Harine ona kaşlarını çattı, sonra Rüzgârbulanına baktı.

“Aes Sedai değil,” dedi Shalon ve Harine rahatlama ile hayal kırıklığı arasında kalmış gibi göründü. Rafela konuşana kadar.

“Seneler önce, bir şeyler görmek konusunda olağanüstü yeteneği olan bir kızdan bahsedildiğini duymuştum. O sen misin, Min?”

Min fincanının içine yüzünü buruşturdu, sonra gönülsüzce başını salladı; her zaman, neler yapabildiğini ne kadar çok insan bilirse, o kadar az faydası olacağını söylerdi. Masanın üzerinden Aes Sedailere bakarak içini çekti. Rafela başını sallamakla yetindi, ama Merana, bir dinginlik maskesi üzerinde coşkun, kahverengi gözlerle ona bakıyordu. Kuşkusuz en kısa zamanda Min’i bir köşeye kıstırmayı ve bu yeteneğin ne olduğunu, nasıl işlediğini öğrenmeyi umuyordu. Kuşkusuz, Min de bunu bekliyordu. Rand sinirlendi; Rand’ın onu rahatsız edilmekten koruyacağını bilmeliydi. Sinirlendi, ama aynı zamanda onu en azından bundan koruyabileceğini bildiği için içi ısındı.

“Min’in söylediklerine güvenebilirsin, Hurine,” dedi Rafela. “İşittiğim raporlar, onun gördüğü şeylerin her zaman gerçekleştiğini söylüyordu. Ve kendisi fark etmese bile, başka bir şey daha gördü.” Yuvarlak yüzünü bir yana eğdi, ağzı bir gülümseme ile kıvrıldı. “Burada olanlar yüzünden cezalandırılacaksan, demek ki Coramoor’un söylediği her şeyi kabul edeceksin.”

“Hiçbir şeyi kabul etmezsem değil,” diye patladı Harine. “Pazarlık olmazsa...” Masanın üzerinde yumruklarını sıktı. Pazarlık yapmak zorunda olduğunu itiraf etmişti bile. Deniz Halkı’nın hizmet edeceğini itiraf etmişti.

“Sizden istediğim külfetli bir şey değil,” dedi Rand. Gelmeye karar verdiğinden beri bunu düşünüyordu. “Adam ya da erzak taşıyacak gemi istediğimde, Deniz Halkı o gemileri sağlayacak. Tarabon ve Arad Doman’da ve arada kalan topraklarda neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Gemileriniz bilmek istediklerimi öğrenebilir ve öğrenecek; Tanchico, Bandar Eban ve aradaki yüz ayrı balıkçı kasabasına ve köyüne uğruyorsunuz. Gemileriniz tüm diğer gemilerden daha uzaklara açılabiliyor. Deniz Halkı gidebildiklerince batıya gidip nöbet tutacaklar. Seanchan denen bir halk var, Aryth Okyanusu’nun ötesinde yaşıyorlar. Bir gün geri gelip bizi istila etmeye çalışacaklar. Geldiklerinde Deniz Halkı bana haber verecek.”

“Çok şey istiyorsun,” diye mırıldandı Harine acı acı. “Bu Seanchanları biliyoruz. Görünüşe göre, giden hiçbir geminin dönmediği Ölüler Adaları’ndan geliyorlar. Gemilerimizden bazıları onlarınkiyle karşılaştı; Tek Güç’ü silah olarak kullanıyorlar. Bildiğinden çok daha fazlasını istiyorsun, Coramoor.” Kadın bu sefer unvanı telaffuz ederken duraksamadı. “Aryth Okyanusu’nun üzerine kara bir lanet çöktü. Aylardır oraya açılan gemilerimizin hiçbiri dönmüyor. Batıya yelken açan gemiler kayboluyor.”

Rand ürperdi. Seanchan mızrağından yapılmış Ejder Asası’nı ellerinde çevirdi. Çoktan dönmüş olabilirler miydi? Bir kez, Falme’de püskürtülmüşlerdi. Rand, dünyada görebildiğinden daha fazla düşman olduğunu hatırlatsın diye taşıyordu mızrak başını, ama Yenidendoğan Ejder ve Valere Borusu’nun çağırdığı ölü kahramanlar tarafından denize dökülen Seanchanların yenilgilerini atlatmalarının seneler alacağından emindi. Boru hâlâ Beyaz Kule’de miydi? Oraya götürüldüğünü biliyordu.

Aniden kamaranın sıkışıklığına dayanamaz oldu. Sandalyenin kolundaki kilitle oynamaya başladı. Açılmıyordu. Pürüzsüz tahtayı kavrayarak bir itişte yerinden kopardı. “Deniz Halkı’nın bana hizmet edeceği konusunda anlaştık,” dedi, doğrularak. Alçak tavan yüzünden tehditkâr bir tavırla masanın üzerine eğildi. Kamara gerçekten de küçülmüş gibiydi. “Pazarlık edecek başka konu varsa, Merana ve Rafela halleder.” Yanıt beklemeden kapıya döndü. Dashiva kapının yanında kendi kendine mırıldanmaya başlamış gibiydi.

Merana ona orada yetişti, kolunu yakaladı ve hızla, alçak sesle konuştu. “Lord Ejder, kalsanız çok daha iyi olurdu. *Ta’veren*’liğinizin şimdiden neler yaptığını gördünüz. Siz buradayken, kadının saklamak istediği şeyleri açıklayacağından ve biz bir şey vermeden anlaşmaya varacağından eminim.”

“Sen Gri Ajah’tansın,” dedi Rand ona sertçe. “Pazarlık et! Dashiva, benimle gel.”

Güverteye çıktığında derin derin nefes aldı. Yukarıda, bulutsuz gökyüzü açıktı. Açık.

Bera ve diğer iki Aes Sedai’nin onu beklenti içinde izlediklerinin farkına varması biraz zaman aldı. Flinn ve Narishma kendi işleri ile meşguldüler, gözlerini gemiden ve ırmağın iki kıyısından ayırmıyorlardı. Irmağın bir yanında şehir, diğerinde yarısı inşa edilmiş tahıl ambarları vardı. Irmak ortasında bir gemi, Terkedilmişlerden biri saldırmaya kalkarsa,

zayıf bir mekândı. Aslında her yer tehlikeliydi. Rand neden içlerinden birinin Güneş Sarayı'nı tepesine yıkmaya kalkmadığını anlayamıyordu.

Min koluna girdi ve Rand irkildi.

“Üzgünüm,” dedi Rand. “Seni bırakmamalıydım.”

“Sorun değil,” diye güldü Min. “Merana işe koyuldu bile. Sanırım senin adına Harine'in en iyi bluzunu almayı düşünüyor. Belki ikinci en iyi bluzunu da. Dalgahanımı iki gelincik arasında kişili kalmış bir tavşan gibi görünüyordu.

Rand başını salladı. Deniz Halkı onundu ya da onun sayılırdı. Valere Borusu'nun Beyaz Kule'de olması ne fark ederdi ki? O *ta'veren*'di. O Yenidendoğan Ejder'di, Coramoor'du. Altın rengi güneş daha zirvesine varmamıştı. “Gün daha genç, Min.” Her şeyi yapabilirdi. “Asileri bastırmamı görmek ister misin? Bin kronuma karşı bir öpücüğe iddiaya girerim, gün batımından önce benim olacaklar.”

35
Koruluklarda

Min Rand'ın yatağında bağdaş kurup oturdu ve onun gömleği içinde, dev, fildişi kakmalı gardırobun içindeki ceketleri karıştırmasını izledi. Bu odada, bunca siyah ve ağır mobilyanın arasında nasıl uyuyabiliyordu? İçinde bir parça dalgın dalgın her şeyi dışarı çıkarmayı, yerlerine Caemlyn'de gördüğü, birazcık yaldızla süslenmiş oymalı parçalar ve Rand'ın daha az boğucu bulacağı açık renk perdeler ve örtüler koymayı düşündü. Tuhaf; mobilyalar ve örtüler Min'in hiç umurunda olmamıştı. Ama üzerinde yalnız bir kılıç kullanıcısının düşmanları tarafından çevrildiğini ve yenilmek üzere olduğunu tasvir eden şu duvar halısı... o kesinlikle gidiyordu. Ama Min daha çok Rand'ı izliyordu.

Rand'ın sabah mavisi gözlerinde öyle dikkatli bir bakış vardı ki! Gardırobun derinliklerine uzanmak için döndüğünde kar beyazı gömleği geniş sırtında geriliyordu. Pek hoş bacakları ve harika baldırları vardı. Koyu renk, üzerine tam oturan pantolonu ve aşağı kıvırdığı çizmeleri çok güzel sergiliyordu. Rand bazen kaşlarını çatıyor, parmaklarını koyu kızılımsı saçlarından geçiriyordu; ne kadar fırçalarsa fırçalansın hizaya girmiyordu o saçlar; her zaman kulaklarının çevresinde ve ensesinde hafifçe kıvrılıyordu. Min, yürekleri ile birlikte beyinlerini de bir erkeğin ayaklarının dibine serecek o aptal kadınlardan değildi. Yalnız, zaman zaman, Rand'ın yakınındayken düşünmek birazcık güçleşiyordu. Hepsi buydu.

İpek, işlemeli ceketler birbiri ardına dolaptan çıktılar ve yere, Rand'ın Deniz Halkı gemisine giderken giydiği ceketin üzerine yığıldılar. Onun *ta'veren* varlığı olmasa pazarlıklar gittiğinin yarısı kadar iyi gidebilir miydi? Keşke Min Deniz Halkı ile ilgili faydalı bir görü yapabilseydi. Her zamanki gibi, gözleri Rand'ın çevresinde titreşen imgeler ve renkli haleler

görmüştü, ama bir tanesi dışında hepsi o anda anlamsız gelmişti. O tek görü günde yüz kez gidip geliyordu ve yanında Mat ya da Perrin olduğunda onları ya da başkalarını da dahil ediyordu. Rand'ın üstüne engin bir gölge çöküyor, o karanlığı doldurmak için kendilerini onun içine fırlatan binlerce ateşböceğine benzer minik ışığı yutuyordu. Bugün, on binlerce ateşböceği var gibiydi, ama gölge de irileşmiş gibiydi. Bir şekilde, bu görü Rand'ın Gölge ile savaşını temsil ediyordu, ama savaşın ne durumda olduğunu hiç öğrenmek istemiyordu Rand. Aslında Min ne durumda olduğunu bildiğinden değil, yalnız şu ya da bu ölçüde, Gölge kazanıyor gibi görünüyordu her zaman. İmgenin gittiğini gördüğünde rahat bir nefes aldı.

Minik bir vicdan azabı sancısı ile, yatak örtüsünün üzerinde kıpırdandı. Rand hangi görüleri sakladığını sorduğunda tam olarak yalan söylediği söylenemezdi. Tam olarak değil. Ölmüş gitmiş bir kadın olmadan, kesinlikle başarısız olacağını söylemenin ne faydası vardı? Zaten morali çabucak bozuluyordu. Min'in onun moralini yerinde tutması, gülmeyi unutturmaması gerekiyordu. Yalnız...

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Rand." Bunu söylemek hataydı belki de. Erkekler pek çok açıdan tuhaf yaratıklardı; bir an mantıklı tavsiyeleri kabul ediyorlar, bir sonrakinde söylenenin tam tersini yapıyorlardı. Bilinçli olarak tersini yapıyorlardı sanki. Ama bir sebepten, muhtemelen tek eli ile –hem de yönlendirmeden– onu kaldırabilecek bu uzun boylu adama karşı... koruma hissi... uyanıyordu içinde.

"Harika bir fikir," dedi Rand, gümüş işlemeli mavi ceketini yere fırlatarak. "Ben *ta'veren*'im ve bugün her şey lehime işliyor gibi." Altın işlemeli yeşil bir ceket de aynı yere gitti.

"Bunun yerine beni yine teselli etmeyi tercih etmez misin?"

Rand yerinde kalakaldı ve elinde gümüş işlemeli kırmızı bir ceketle Min'e baktı. Min kızarmadığını umdu. Teselli. *Bu fikir de nereden çıktı?* diye merak etti kendi kendine. Onu yetiştiren teyzeleri nazik, iyi kadınlardı, ama edep konusunda güçlü fikirleri vardı. Min'in pantolon giymesine karşı çıkmışlardı, Min'in en sevdiği iş olmasına rağmen, atlara çok yakın olacağı için ahırlarda çalışmasına karşı çıkmışlardı. Evli olmadığı bir adam tarafından *teselli edilmesi* konusunda ne düşünecekleri konusunda şüphe yoktu. Bir öğrenirlerse, sırf Min'in derisini yüzmek için ta Baerlon'dan buraya gelirlerdi. Rand'ın da derisini yüzmek için, elbette.

"Ben... hazır işe yaradığından eminken harekete devam etmeliyim," dedi Rand yavaşça, sonra çabucak dolaba döndü. "Bu iş görür," diye nida

etti ve sade, yeşil bir yün ceket çıkardı. “Burada olduğunu bilmiyordum.”

Dumai Kuyuları’ndan gelirken üzerinde olan ceketti ve hatırlarken ellerinin titrediğini gördü Min. Kayıtsız davranmaya çalışarak kalktı ve gidip kollarını ona doladı, başını onun göğsüne dayarken arada kalan ceketi ezdi.

“Seni seviyorum,” dedi yalnızca. Rand’ın gömleğinin üzerinden sol yanındaki yuvarlak, yarı iyileşmiş yarayı hissedebiliyordu. O yarayı edindiği günü, daha dünmüş gibi hatırlayabiliyordu. Min ona ilk o gün, Rand ölümün eşiğinde baygın yatarken sarılmıştı.

Rand ellerini Min’in sırtına bastırdı, göğsüne öyle sıkı yasladı ki Min’in ciğerlerindeki tüm nefesi boşalttı, ama sonra gerileyerek kızı hayal kırıklığına uğrattı. Min onun kendi kendine, “Adil değil,” gibi bir şey mırıldandığını duyduğunu sandı. Ona sarılırken Deniz Halkı’nı mı düşünüyordu? Aslında, onları düşünüyor olmalıydı. Merana bir Gri’ydi, ama Deniz Halkı’nın karşısında Domanlıların bile ter döktüğü söylenirdi. Rand Deniz Halkı’nı düşünüyor olmalıydı, ama... Min onun ayak bileğini tekmelemeyi düşündü. Rand nazikçe Min’i kendinden uzaklaştırdı ve ceketini giymeye başladı.

“Rand,” dedi Min kararlılıkla, “sırf Harine üzerinde etkili olduğu için, başkalarını da etkileyeceğinden emin olamazsın. Senin *ta’veren* olman her şeyi etkiliyor olsaydı, şimdiye dek bütün hükümdarlar, hatta Beyazpelerinler ayaklarının dibinde diz çökmüş olurdu.”

“Ben Yenidendoğan Ejder’im,” diye yanıt verdi Rand kibirle, “ve bugün her şeyi yapabilirim.” Kılıç kemerini alarak beline taktı. Şimdi üzerinde sade, pirinç bir toka vardı. Yaldızlı Ejder yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu. İnce, siyah deri eldivenler Rand’ın ellerinin sırtındaki altın yeleli başları ve avuçlarına damgalanmış balıkçılları örttü. “Ama ona benzemiyorum, değil mi?” Gülümseyerek kollarını açtı. “Çok geç olana kadar anlamayacaklar.”

Min neredeyse ellerini havaya fırlatacaktı. “Aptala da pek benzemiyorsun.” Bırak bunu nasıl isterse öyle anlasın. Ahmak adam, emin değilmiş gibi, yan yan baktı ona. “Rand, Aielleri görür görmez ya kaçacaklar ya savaşmaya başlayacaklar. Aes Sedailerin hiçbirini almıyorsan, hiç olmazsa Asha’manları al. Bir okla ölürsün. Yenidendoğan Ejder de olsan, bir keçi çobanı da!”

“Ama ben *gerçekten* Yenidendoğan Ejder’im, Min,” dedi Rand ciddi ciddi. “Aynı zamanda *ta’veren*’im. Yalnız gidiyoruz, yalnızca sen ve ben.

Yani, sen hâlâ gelmek istiyorsan."

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun, Rand al'Thor." Min, onun kendi ayaklarına takılıp düşeceğini söylemedi. Bu sevinç, en az karanlık kasveti kadar kötüydü. "Nandera bundan hoşlanmayacak." Rand ile Kızlar arasında neler olup bittiğini tam olarak bilmiyordu –gördüğü şeylere bakarak, gerçekten tuhaf bir şeyler vardı– ama bunun onu durdurabileceğine dair tüm umutları, Rand annesinden kaçınan küçük bir çocuk gibi sırıttığında uçup gitti.

"O bilmeyecek, Min." Gözlerinde bir ışıltı bile vardı! "Bunu her zaman yapıyorum ve asla anlamıyorlar." Çağırdığı zaman Min'in yerinden sıçramasını bekleyerek eldivenli elini uzattı.

Aslında Min için yeşil ceketini düzeltmek, saçlarının yerli yerinde olduğundan emin olmak için boy aynasına bakmak... ve onun elini tutmak dışında yapacak hiçbir şey yoktu. Sorun şuydu ki, Rand parmağını büktüğünde sıçramaya *gerçekten de* dünden razıydı; yalnız, Rand'ın bunu asla öğrenmemesini istiyordu.

Giriş odasında, Rand yerdeki altın Yükselen Güneş deseninin üzerinde bir kapıyol yaptı ve Min onun kendisini ölü yapraklarla kaplı tepelik bir ormana götürmesine izin verdi. Bir kuş kırmızı kanatlarını çırparak uçup geçti. Bir sincap bir dalın üzerinde belirdi, çıtırdayarak onları payladı, sonra tüylü, beyaz uçlu kuyruğunu savurdu.

Min'in Baerlon yakınlarından hatırladığı ormanlara benzemiyordu; Cairhien'in yakınlarında gerçek ormanlar yoktu. Ağaçların çoğu birbirlerinden dört beş, hatta on adım uzakta duruyordu, yüksek meşinyapraklar ve çamlar, daha da yüksek meşeler, Min'in bilmediği ağaçlar, Rand'la birlikte durdukları düzlükte uzanıyor, birkaç boy uzakta başlayan yamaca tırmanıyorlardı. Buradaki çalılar bile Baerlon'dakilerden daha seyrek gibiydi, sarmaşıklar, dikenli bitkiler, çalılar parça parça yayılmışlardı, ama bazıları o kadar da küçük değildi. Her şey kahverengi ve kuruydu. Min kol yeninden dantel kenarlı bir mendil çıkardı ve aniden yüzünde beliren teri sildi.

"Ne yöne gidiyoruz?" diye sordu. Güneşe bakılırsa kuzey, yamacın olduğu yandı. Min olsa o yönü seçerdi. Şehir o yönde, on on iki kilometre uzakta olmalıydı. Şansları varsa, hiç kimseyle karşılaşmadan oraya kadar yürüyebilirlerdi. Ya da, daha da iyisi, yalnızca sıcağı değil, Min'in topuklu ayakkabılarını ve araziyi düşünerek, Rand vazgeçmeye karar verebilir,

Güneş Sarayı’na bir kapıyol açardı. Burası ile karşılaştırıldığında sarayın odaları serindi.

Rand yanıt veremeden çıtırdayan çalılar ve yapraklar birinin geldiğini ilan etti. Parlak saçaklı koşum takımları ve dizginleri olan uzun bacaklı, gri bir iğdiş üzerinde beliren binici Cairhienli, kısa boylu, ince bir kadındı. Kadın koyu mavi, hatta neredeyse siyah, ipek bir binici elbisesi giymişti. Boynundan dizlerinin altına dek kırmızı, yeşil ve beyaz çizgiler uzanıyordu. Yüzündeki ter kadının solgun güzelliğini bozamıyordu. Gözleri kocaman, kara göletler gibiydi. Omuzlarına dalga dalga dökülen siyah saçlarına takılmış ince, altın zincirden alnına küçük, berrak, yeşil bir taş sarkıyordu.

Min’in nefesi kesildi ve bunun sebebi kadının yeşil eldivenli elinde kayıtsızca taşıdığı av arbaleti değildi. Min bir an onun Moiraine olduğunu düşündü. Ama...

“İkinizden birini kampta gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi kadın boğuk, neredeyse şehvetli bir sesle. Arbaleti yine kayıtsızca indirdi ve titremeyen bir elle Rand’ın göğsüne doğrulttu.

Rand onu görmezden geldi. “Kampınıza bir bakayım dedim,” dedi, hafifçe eğilerek. “Sanırım sen Leydi Caraline Damodred’sin?” İnce kadın kabullenerek başını eğdi.

Min üzüntüyle içini çekti, ama Moiraine’i canlı bulmayı beklememişti aslında. Yanlış çıkan tek görüsü Moiraine ile ilgili olandı. Ama bizzat Caraline Damodred, Cairhien’de Rand’a isyan edenlerin önderi, Güneş Tahtı’nın vârislerinden biri... Caraline Damodred burada belirdiğine göre, Rand gerçekten de Desen’in tüm ipliklerini kendine çekiyordu.

Leydi Caraline yavaşça arbaleti bir yana kaldırdı; iplik yüksek bir şaklama ile, geniş başlı okunu havaya yolladı.

“Sana karşı bir işe yarayacağından kuşkuluyum,” dedi kadın, iğdiş atını yavaşça yaklaştırarak, “ve seni tehdit ettiğimi düşünmeni istemem.” Min’e bir kez baktı –yalnızca bir kez, tepeden tırnağa süzdü onu, ama Min hakkındaki her şeyin fark edildiğinden emindi– ama bundan sonra Leydi Caraline bakışlarını Rand’dan ayırmadı. Üç adım uzakta, atını mahmuzladığında Rand’ın yaya yetişemeyeceği kadar uzakta dizginleri çekti. “Aklıma hiç yoktan ortaya çıkabilecek, bu boyda, gri gözlü tek bir adam geliyor. Kılık değiştirmiş bir Aiel değilsen, ama belki ismini söyleme nezaketini gösterirsin.”

“Ben Yenidendoğan Ejder’im,” dedi Rand, Deniz Halkı’nın yanında sergilediği aynı kibirle, ama *ta’veren*’liği Desen’i kendine göre

düzenliyorsa da, atlı kadına bakarak anlaşılmıyordu.

Leydi Caraline atından atlayıp dizlerinin üzerine çökmek yerine, başını sallamak ve dudaklarını büzmekle yetindi. “Senin hakkında çok şey duydum. Amyrlin Makamı’na boyun eğmek üzere Kule’ye gittiğini duydum. Güneş Tahtı’nı Elayne Trakand’a vermeyi düşündüğünü duydum. Aynı zamanda, Elayne’i ve annesini öldürdüğünü duydum.”

“Ben kimseye boyun eğmedim,” diye yanıt verdi Rand keskin bir sesle. Kadının gözlerine, onu eyerinden indirebilecek kadar vahşi gözlerle baktı. “Şu anda Elayne, Andor tahtına oturmak üzere Caemlyn yolunda. Daha sonra Cairhien tahtına da oturacak.” Min irkildi. Kibirle tıka basa dolu bir yastık gibi konuşmak zorunda mıydı? Deniz Halkı’ndan sonra Rand’ın biraz sakinleştiğini ummuştu.

Leydi Caraline arbaletini önüne, eyere yasladı ve eldivenli elini üzerinde dolaştırdı. Boşa attığı oka pişman olmuş olabilir miydi? “Genç kuzenimin tahta çıkmasını kabul edebilirim –diğerlerinden iyi, en azından– ama...” O parlak, iri, kara gözler aniden taşa döndü. “Ama seni Cairhien’de kabullenebileceğimi sanmıyorum ve kastettiğim kanun ve gelenekleri değiştirmen değil. Sen... sırf varlığınla kaderi değiştiriyorsun. Geldiğinden beri her gün, insanlar o kadar tuhaf kazalarda ölüyor ki kimse onlara inanamıyor. O kadar çok karı koca birbirlerini terk ediyor ki, artık kimse yorum bile yapmıyor. Sırf burada kalarak Cairhien’i paramparça edeceksin.”

“Denge,” diye araya girdi Min telaşla. Rand’ın yüzü öyle kararmıştı ki patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Belki de gelmek konusunda haklıydı. Bir öfke krizine kapılıp bu görüşmeyi mahvetmenin gereği yoktu. Min kimseye konuşma şansı tanımadı. “Her zaman kötüye karşı iyinin dengesi vardır. Desen böyle işler. Bunu Rand bile değiştiremez. Gecenin gündüzü dengelediği gibi, iyilikler de kötülükleri dengeler. Rand geldiğinden beri şehirde tek bir ölü doğum olmadı, sakat doğan tek çocuk olmadı. Bazı günler, eskiden bir haftada görülenden daha fazla evlilik görülüyor ve boğazına bir tüy kaçıp boğulan her adama karşılık, bir kadın üç kat merdivenden yuvarlanıyor ve boynunu kırmak yerine tek bere almadan ayağa kalkıyor. Kötü olanı söyle, karşılığı olan iyiliği de bulabilirsin. Çark’ın dönüşü denge gerektiriyor ve Rand yalnızca doğada zaten olan şeylerin olasılığını artırıyor.” Aniden, ikisinin de ona baktığını fark ederek kızardı. Aslında daha çok, bakakaldıkları söylenebilirdi.

“Denge mi?” diye mırıldandı Rand, kaşlarını kaldırarak.

“Fel Efendi’nin kitaplarını okuyordum,” dedi Min hafif bir sesle. Filozofmuş gibi davrandığını düşünmelerini istemiyordu. Leydi Caraline yüksek eyer kaşına bakarak gülümsedi ve dizginleriyle oynadı. Kadın ona *gülüyordu.* Bu kadına, neye gülebileceğini gösterecekti!

Aniden savaş atına benzeyen yüksek, siyah bir iğdiş at çalıların arasından çıktı. Orta yaşlarına gelmiş, kısa saçlı, sivri sakallı bir adam tarafından sürülüyordu. Yeşil çizgili şişman kolları olan sarı Tear ceketine rağmen, nemli, esmer yüzünden cilalı, solgun safirlere benzeyen, şaşırtıcı ölçüde mavi gözleri ile bakıyordu. Özellikle yakışıklı bir adam değildi, ama o gözler aşırı uzun burnunu telafi ediyordu. Adam deri eldivenli bir elinde arbalet taşıyordu ve diğeri ile geniş başlı bir oku sallıyordu.

“Bu birkaç santim sapsa yüzüme saplanacaktı Caraline ve üzerinde senin işaretin var! Sırf av olmaması...” Tam o sırada Rand’ı ve Min’i fark etti ve çekilmiş arbaletini onlara doğrulttu. “Bunlar kaçaklar mı, Caraline, şehirden gelen casuslar mı buldun? Al’Thor’un bizim burada rahat rahat oturmamıza izin vereceğine hiç inanmamıştım zaten.”

Arkasında yarım düzine binici daha belirdi. Saten şeritli şişman kolları olan ceketler giymiş terli adamlar ve geniş, kalın dantel yakalıkları olan binici elbiseleri giymiş terli kadınlar vardı. Hepsi arbalet taşıyordu. O binicilerin sonuncuları durmamıştı henüz, atları yeri dövüyor, başlarını sallıyordu ki iki kat fazla binici bir başka yönden, çalılıkların arasından çıktı ve Caraline’in yanında dizginleri çekti. Bunlar, bellerinin altına kadar gelen çizgilerle süslü koyu renk giysiler giymiş, kısa boylu erkek ve kadınlardı. Hepsi arbalet taşıyordu. Arkadan yaya hizmetkârlar geldi. Sıcaktan nefes nefese kalmış, avlanan hayvanları hazırlayıp taşıyacak adamlar. Hiçbirinin kemerinde deri yüzmek için taşınan birer bıçaktan fazlasının olmaması önemli değil gibiydi. Min yutkundu ve fark etmeden mendilini yanaklarına biraz daha şiddetli sürmeye başladı. Rand’ın haberi olmadan tek bir kişi bile Rand’ı tanıyacak olsa...

Leydi Caraline duraksamadı. “Casus değiller, Darlin,” dedi, atını yeni gelen Tearlılara çevirerek. Yüksek Lord Darlin Sisnera! Bir Lord Toram Riatin eksikti. Min Rand’ın *ta’veren*’liğinin Desen’i biraz daha az çekiştirmesini diledi. “Bir kuzen ve karısı,” diye devam etti Caraline, “beni görmek için Andor’dan gelmiş. Sizi Tomas Trakand ile tanıştırayım –Ev’in küçük dallarının birinden– ve karısı Jaisi.” Min neredeyse dik dik bakacaktı ona; tanıdığı tek Jaisi, daha yirmisine gelmeden tozlu bir kuru eriğe benzemiş, ekşi, kötü huylu bir kadındı.

Darlin’in bakışları Rand’ı süpürdü, bir an Min’in üzerinde oyalandı. Arbaletini indirdi ve başını azıcık, Tear’ın Yüksek Lordlarından birinin küçük bir asili selamlamasına geçecek kadar eğdi. “Hoş geldiniz, Lord Tomas. Bu koşullar altında bize katılmak için cesur olmak gerekir. Al’Thor her an vahşilerini üzerimize salabilir.” Leydi Caraline, adamın görmezden geldiği, çileden çıkmış bir bakışla baktı ona.

Ama adam Rand’ın selamının kendisininkinden daha gösterişli olmadığını fark etti ve kaşlarını çattı. Maiyetindeki esmer, düzgün hatlı bir kadın alçak sesle, öfkeli öfkeli mırıldandı –öfkeye alışık, uzun, sert bir yüzü vardı. Kırmızı çizgili açık yeşil bir ceket içinde terleyerek kaşlarını çatan tıknaz bir adam, Rand’ı ezmeyi düşünürmüş gibi, atını mahmuzlayıp birkaç adım yürüttü.

“Çark dilediği gibi dokur,” dedi Rand serinkanlılıkla, hiçbir şey fark etmemiş gibi. Tıpkı Yenidendoğan Ejder’in... Yenidendoğan Ejder’in başka herkese yanıt vermesi gibi. Zirvesinde bir kibirle. “Beklediğimiz çok şey gerçekleşmez. Örneğin, ben sizin Tear’da, Haddon Mirk’te olduğunuzu duymuştum.”

Min konuşabilmeyi diledi, Rand’ı yatıştıracak bir şey söyleme cesaretine sahip olmayı diledi. Onun kolunu okşamakla yetindi. Kayıtsızca. Bir eşin –aniden kulağına güzel bir sözcük gibi gelmişti– aylak aylak kocasını okşaması gibi. Güzel bir sözcük daha. Işık, *adil* olmak çok zordu! Adil olmaya çalışmak adil değildi.

“Yüksek Lord Darlin birkaç yakın arkadaşı ile, birkaç gün önce geldi, Tomas.” Caraline’in boğuk sesi hiç değişmemişti, ama iğdiş atı aniden, kuşkusuz keskin bir topuk darbesi yüzünden, aniden sıçradı. Caraline onu kontrol altına almaya çalışırmış gibi yaparak Darlin’e sırtını döndü ve Rand’a kısa bir uyarı bakışı fırlattı. “Yüksek Lord’u rahatsız etme, Tomas.”

“Önemli değil, Caraline,” dedi Darlin, arbaletin halkasından eyer kaşına asarak. Adam biraz yakına geldi ve kolunu yüksek eyer kaşına yasladı. “Bir erkek neye adım attığını bilmeli. Al’Thor’un Kule’ye gittiğine dair hikâyeler duymuş olabilirsin, Tomas. Geldim, çünkü aylar önce Aes Sedailer bana gelerek neler olabileceğini anlattılar. Kuzenin, aynı şekilde ziyaret edildiğini bildirdi. Onu Colavaere’den önce Güneş Tahtı’na oturtabileceğimizi düşündük. Eh, al’Thor aptal değil; öyle olduğuna asla inanma. Kendi adıma, ben onun Kule’yi bir arp gibi çaldığını düşünüyorum. Colavaere asıldı ve o Cairhien duvarlarının arkasında, güven içinde oturuyor –söylentiler ne derse desin, iddiaya girerim, Aes Sedai yuları

olmadan– ve kendimizi kurtarmanın bir yolunu bulana kadar, biz de onun avucunda, onun yumruğunu sıkmasını bekliyoruz sayılır.

“Size bir gemi getirilse,” dedi Rand, “sizi uzaklara götürebilir.” Min aniden onun kolundaki kendi elini nazikçe okşamakta olduğunu fark etti. O Min’i yatıştırmaya çalışıyordu!

Darlin başını arkaya devirip bir kahkaha atarak herkesi şaşırttı. O gözler ve o kahkaha için çok kadın uzun burnunu unuturdu. “Evet, götürebilir, Tomas, ama kuzeninden benimle evlenmesini istedim. Evet ya da hayır demedi, ama bir erkek karısı olabilecek bir kadını Aiellerin merhametine bırakmaz ve Leydi Caraline de buradan ayrılmıyor.”

Caraline Damodred eyerinde sırtını dikleştirdi. Yüzü, bir Aes Sedai’yi bile utandıracak kadar soğuktu, ama aniden onun ve Darlin’in çevresinde kırmızı beyaz haleler çaktı ve Min anladı. Renkler önemli değildi, ama evleneceklerini biliyordu –Caraline onu epey peşinde koşturduktan sonra. Dahası, Min’in gözlerinde, aniden Darlin’in başında bir taç belirdi, kaşlarının üzerine gelen kısmında hafifçe kıvrık, yatay bir kılıç bulunan basit, altın bir halka. Adam bir gün kral tacı takacaktı, ama hangi ülkenin tacı olduğunu bilemiyordu Min. Tear’ın kralları değil Yüksek Lordları olurdu.

Darlin atını çevirip Caraline’e döndüğünde haleler ve imgeler kayboldu. “Bugün av bulamayacağız. Toram kampa döndü bile. Bizim de aynı şeyi yapmamızı öneriyorum.” O mavi gözler çevredeki ağaçlıkları hızla taradı. “Kuzenin ve karısı atlarını kaybetmişler gibi. Dikkatsiz davranırlarsa kaybolurlar,” diye ekledi Rand’a, nazik bir ses tonu ile. Atlarının olmadığını çok iyi biliyordu. “Ama eminim Rovair ve Ines kendi atlarından vazgeçerler. Açık havada bir yürüyüş onlara iyi gelir.”

Kırmızı çizgili ceket giymiş tıknaz adam hemen yüksek, doru atından indi. Darlin’e kurbağamsı bir gülümseme ile baktı. Rand’a bakarkenki gülümsemesi, aynı ölçüde yağcı olsa da, çok daha soğuktu. Bir an sonra, öfkeli yüzlü kadın gergin gergin gümüş yeleli kısrağından indi. Memnun olmuş görünmüyordu.

Min de öyle. “Kamplarına gitmeyi mi düşünüyorsun?” diye fısıldadı, Rand onu atlara doğru götürürken. “Deli misin sen?” diye ekledi düşünmeden.

“Henüz değil,” dedi Rand alçak sesle, parmağının ucu ile onun burnunun ucuna dokunarak. “Sayende, bunu biliyorum.” Min’in kısrağa

binmesine yardım etti, sonra doru atın eyerine tırmandı ve atı mahmuzlayıp Darlin'in yanına sürdü.

Yamacın üzerinden kuzeye ve biraz da batıya yönelerek Rovair ile Ines'i ağaçların altında, birbirlerine ekşi ekşi kaş çatarken bıraktılar. İkili Cairhienlilerin peşine düştüğünde, diğer Tearlılar kahkahalar atarak, yürüyüşten keyif almalarını dilediler onlara.

Min Rand'ın yanında at sürmeyi tercih ederdi, ama Caraline elini onun koluna koydu ve iki adamın arkasına çekti. "Ne yapacağını görmek istiyorum," dedi Caraline sessizce. Min hangi adamdan bahsettiğini merak etti. "Sen sevgilisi misin?" diye sordu Caraline.

"Evet," dedi Min meydan okurcasına, nefes almayı başardığında. Yanakları ateş gibiydi. Ama kadın, dünyadaki en doğal şeymiş gibi, başını sallamakla yetindi. Belki de Cairhien'de öyleydi. Bazen, dünyadan haberi olan insanlarla konuşurken edindiği bilginin ancak bluzu kadar kalın olduğunu hissediyordu.

Rand ve Darlin ileride, diz dize at sürüyorlardı. Rand diğerinden yarım baş daha uzundu. İkisi de gururlarına, birer pelerinmiş gibi sarınmışlardı. Ama yine de konuşuyorlardı. Dinlemek kolay değildi. Alçak sesle konuşuyorlardı ve ölü yapraklar atların toynaklarının altında hışırdıyor, düşen dallar çatırdıyor, genellikle sözlerini boğuyordu. Gökyüzünde haykıran bir şahin, ağaçtaki bir sincabın çıtırtısı seslerini boğmaya yetiyordu. Yine de, parça parça işitmek mümkündü.

"Söylememe izin verirsen, Tomas," dedi Darlin bir noktada, ilk tepeyi inerlerken, "ve Işık aşkına, saygısızlık etmek istemem, ama güzel bir kadınla evlenme talihine sahip olmuşsun. Işık izin verirse, ben de aynı ölçüde güzel bir kadınla evleneceğim."

"Neden önemli bir şeyler konuşmuyorlar?" diye mırıldandı Caraline.

Min küçük gülümsemesini saklamak için başını çevirdi. Leydi Caraline sözlerinin ifade ettiği kadar hoşnutsuz görünmüyordu. Min de birinin onu güzel bulup bulmasına aldırmamıştı hiç. Eh, en azından Rand'la tanışana kadar. Belki de Darlin'in burnu o kadar uzun değildi.

"Onun *Callandor*'u Taş'tan almasına izin verebilirdim," dedi Darlin bir süre sonra, seyrek ağaçlı bir tepeye tırmanırlarken, "ama Aiel istilacıları Tear'a getirmesine seyirci kalamazdım."

"Ejder Kehanetleri'ni okudum," dedi Rand, doru atın boynuna doğru eğilip atı dürtükleyerek. Güzel, parlak bir attı, ama sahibinden daha kaliteli

olmadığını tahmin etti Min. "O *Callandor*'u almadan Taş düşmeliydi," diye devam etti Rand. "Diğer Tear lordları onu takip ediyormuş, öyle duydum."

Darlin hıhladı. "Yaltaklanıyorlar ve onun çizmelerini yalıyorlar! İstediği buysa ben de takip edebilirdim, eğer..." İçini çekti ve başını iki yana salladı. "Çok fazla eğer var, Tomas. Tear'da bir deyiş vardır. 'Her tartışma affedilebilir, ama krallar asla unutmaz.' Artur Şahinkanadı'ndan bu yana Tear'da krallar olmadı, ama bence Yenidendoğan Ejder bir krala çok fazla benziyor. Hayır, beni ihanetle suçladı ve başladığım gibi devam etmeliyim. Işık izin verirse, ölmeden önce Tear'ın kendi toprakları üzerinde egemen yaşadığını bir kez daha görürüm."

Ta'veren'liği yüzünden olmalıydı, Min biliyordu. Caraline Damodred'in sözde kuzeni olsa da olmasa da, gelişigüzel rastladığı biri karşısında adam asla bu şekilde konuşmazdı. Ama Rand ne düşünüyordu? Ona taçtan bahsetmek için sabırsızlanıyordu.

O tepeyi tırmandıklarında, aniden bir grup mızraklı askerle karşılaştılar. Bazılarının çukur çukur miğferleri ya da plaka zırhları vardı, çoğunun ikisinden de yoktu. Grubu görür görmez eğildiler. Min ağaçların arasında, sağda solda, başka nöbetçi grupları görebiliyordu. Aşağıda, kamp daimi bir toz pusu içinde, hemen hemen ağaçsız yamaçtan iniyor, tepelerin arasındaki vadiyi aşıyor, bir sonraki tepeye tırmanıyordu. Var olan birkaç çadırın her biri genişti ve tepesindeki bayrak direğinden bir asilin sancağı gevşek gevşek sarkıyordu. İnsanlarla hemen hemen aynı sayıda at, halatlara bağlanmıştı. Binlerce erkek ve bir avuç kadın ateşlerin ve arabaların arasında dolanıyordu. Önderleri kampa girdiğinde hiçbiri tezahürat yapmadı.

Min toza karşı burnuna bastırdığı mendilin üzerinden onları inceledi. Caraline'in ne yaptığını görmesi umurunda bile değildi. Moralsiz yüzler geçişlerini izledi. Tuzağa düştüğünü bilen insanların sert yüzleri. Orada burada, bir Ev'in flaması birinin başının üzerinde katı katı duruyordu, ama çoğu ne bulabilirse onu kuşanmış gibiydi; birbirine uymayan, üstlerine dar ya da bol gelen zırh parçaları. Ama Cairhienli olamayacak kadar uzun boylu adamların çoğu yıpranmış zırhlarının altına kırmızı ceketler giymişlerdi. Min pis bir kırmızı koldaki, hemen hemen silinmiş beyaz aslana baktı. Darlin uzuntekne ile yanında ancak birkaç kişi getirmiş olabilirdi, belki av grubundan daha fazlasını değil. Caraline kampa girerlerken sağına soluna bakmıyordu, ama ne zaman o kırmızı ceketli adamlara yaklaşsalar, kadının ağzı geriliyordu.

Darlin muazzam bir çadırın önünde atından indi. Min'in gördüğü en büyük çadırdı bu, hayal edemeyeceği kadar genişti. Kocaman, kırmızı çizgili, oval, güneş altında ipek gibi parlayan, dört yüksek, koni şeklinde zirvesi olan bir çadırdı ve o konilerin her birinin tepesinde, tembel esinti ile kıpırdanan, mavi üzerine altın renkli, Cairhien'in Yükselen Güneşi bayrağı vardı. Kazlar gibi mırıldanan seslerin arasından, arp çalındığı işitiliyordu. Hizmetkârlar atları alırken Darlin kolunu Caraline'e uzattı. Kadın uzun bir duraksamadan sonra, ifadesiz bir yüzle, parmaklarını adamın bileğine hafifçe koydu ve içeriye girerken adamın ona eşlik etmesine izin verdi.

"Hanımım?" diye mırıldandı Rand gülümseyerek ve kolunu uzatarak.

Min burnunu çekti ve elini onunkinin üzerine koydu. Ona bir güzel tokat atmayı tercih ederdi. Bunu bir espriye dönüştürmesi gerekmiyordu. *Ta'veren* olsa da olmasa da, Min'i buraya getirmesi gerekmiyordu. Rand burada öldürülebilirdi, kavrulası! Ama Min'in hayatının geri kalanını ağlayarak geçirmesi onun umurunda mıydı? İçeri girerlerken çizgili kapı kapaklarına dokundu ve başını şaşkınlıkla iki yana salladı. *İpekti. İpek* bir çadır.

İçeri girer girmez Rand'ın gerildiğini hissetti. Darlin'in ve Caraline'in küçük maiyetleri, içtenliksiz özür mırıltıları ile ittirip kaktırdılar onları. Çadırın dört ana direği arasında, yere serilmiş rengârenk masaların üzerinde yiyecek ve içeceklerle tıka basa dolu masalar duruyordu ve her yerde insanlar vardı; süslü kıyafetleri içinde Cairhienli asiller, başlarının önünü tıraşlayıp pudralamış birkaç asker, ceketlerinin iyi kesimine bakılırsa yüksek tabakadan asil olmayan insanlar. Bir avuç ozan kalabalığın içinde dolanıyorlardı. Taşıdıkları oymalı, yaldızlı arplar kadar, asillerden aşağı kalmayan çalımlı havalarından da seçilebiliyorlardı. Ama Min'in gözleri Rand'ın endişesinin kaynağını hemen buldu. Üç Aes Sedai, yeşil, sarı ve gri saçaklı şallar içinde konuşuyorlardı. Çevrelerinde imgeler ve renkler çakıyordu, ama Min hiçbir şey anlayamadı. Kalabalık aralanınca bir tane daha gördü; rahat, yuvarlak yüzlü bir kadın. Daha fazla imge ve daha fazla renk çakması gördü, ama Min'in ihtiyacı olan tek şey kadının tombul kollarına astığı kırmızı saçaklı şaldı.

Rand Min'in elini kolunun altına sıkıştırdı ve okşadı. "Endişelenme," dedi yumuşak sesle. "Her şey yolunda gidecek." Min ona burada ne işleri olduğunu sorabilirdi, ama Rand'ın söyleyeceğinden korkuyordu.

Darlin ve Caraline, takipçileri ile birlikte, kalabalığın içinde kaybolmuştu, ama siyah kol yenleri kırmızı, yeşil ve beyaz çizgilerle süslü

bir hizmetkâr adam eğilerek gümüş kadehlerle dolu bir tepsiyi Rand ve Min'e uzatırken Caraline yine belirdi. Kadın o kırmızı ceketlerden giymiş, balta suratlı bir adamın taleplerini reddediyordu. Caraline bir kadeh punç alıp, hizmetkârı gönderirken adam onun sırtına dik dik baktı ve aniden adamın çevresinde bir hale belirince Min'in nefesi kesildi. Neredeyse siyah berelerle dolu bir haleydi.

"O adama güvenmeyin, Leydi Caraline." Kendine hâkim olamıyordu. "Yoluna çıktığını düşündüğü herkesi öldürür o adam; sırf canı istediği için, herkesi öldürebilir." Daha fazlasını söylememek için dişlerini sıktı.

Caraline, aniden sırtını dönmüş olan balta suratlı adama omzunun üzerinden baktı. "Daved Hanlon'dan beklerim," dedi alayla. "Beyaz Aslanları altın için savaşıyor, Cairhien için değil ve Aiellerden daha fena yağma yapıyorlar. Andor onlar için fazla sıcak olmuş, anlaşılan." Bunu, Rand'a aksi aksi bakarak söylemişti. "Bildiğim kadarıyla Toram ona epey altın ve mülk teklif etmiş." Bakışlarını Min'e çevirdi. "Adamı tanıyor musun, Jaisi?"

Min başını iki yana salladı yalnızca. Hanlon hakkında söylediklerini nasıl açıklayacaktı şimdi, adamın ölmeden önce ellerinin daha fazla tecavüzle, daha fazla cinayetle kanlanacağını nasıl açıklayacaktı? Ne zaman, kime kötülük yapacağını bilebilseydi... Ama tek bildiği adamın bunları yapacağı idi. Zaten, bir görüyü açıklamak, gerçekleşeceği gerçeğini değiştirmiyordu; Min olduğunu görmüşse, kimi uyarırsa uyarsın olurdu. Bazen, dersini almadan önce, o uyardığı için olmuştu.

"Beyaz Aslanları duydum," dedi Rand soğuk soğuk. "Aralarında Karanlıkdostu arayın, hayal kırıklığına uğramazsınız." Gaebril'in askerlerinin bir kısmıydı onlar; Min bu kadarını biliyordu. Lord Gaebril'in aslında Rahvin olduğu dışında, başka pek az şey biliyordu. Terkedilmişlerden birine hizmet eden askerlerin arasında Karanlıkdostları olması mantıklıydı.

"Ya o?" Rand çadırın karşısında, uzun siyah ceketinde Caraline'in elbisesindeki kadar çok çizgi olan bir adama doğru başını salladı. Cairhienli olmak için fazla uzundu, belki Rand'dan bir baş kısa. İnce, geniş omuzlu bir adamdı. Güçlü çenesi, siyah şakaklarında birazcık gri ile, çarpıcı bir yakışıklılığı vardı. Bir sebepten, Min'in bakışları adamın arkadaşına, iri burunlu, geniş kulaklı, sıska, ufak tefek adama çevrildi. Adamın kırmızı ipek ceketi üzerine tam oturmuyordu. Kemerindeki kıvrık hançeri elleyip duruyordu. Altın kınlı, kabzasında iri, kırmızı, parlak bir taş olanı; süslü bir

şeydi o hançer. Min adamın çevresinde hale görmedi. Bir şekilde tanıdık geliyordu. İki adam Min'e ve Rand'a bakıyordu.

"O," diye nefes verdi Caraline gergin bir sesle, "Lord Toram Riatin. Ve son günlerde Jeraal Mordeth Efendi hiç yanından ayrılmıyor. İğrenç, küçük adam. Bana her baktığında içimden banyo yapmak geliyor. İkisi de kirli hissetmeme sebep oluyor." Söylediklerine şaşarak gözlerini kırpıştırdı, ama hemen kendine geldi. Min, Caraline Damodred'i pek az şeyin uzun süre altüst edebildiğini hissedebiliyordu. Bu konuda, Moiraine'e çok benziyordu. "Yerinde olsam dikkatli olurdum, Kuzen Tomas," diye devam etti. "Benim üzerimde bir tür *ta'veren* mucizesi yaratmış olabilirsin –hatta belki Darlin'in üzerinde– ama Toram senden tutkuyla nefret ediyor. Mordeth ona katılmadan önce bu kadar kötü değildi, ama o zamandan bu yana... Toram'a kalsa şehre hemen, geceleyin saldırırdık. Sen öldükten sonra Aiellerin gideceğini söylüyor, ama bana göre tahtın kendisinden çok seni ölü görmeyi istiyor."

"Mordeth," dedi Rand. Bakışları Toram Riatin'e ve sıska adama dikilmişti. "Adamın adı Padan Fain ve başına yüz bin altın kron kondu."

Caraline kadehini düşürecekti neredeyse. "Kraliçeler için daha azı belirlenmiştir. Ne yaptı?"

"Sırf benim köyüm olduğu için köyümü yakıp yıktı." Rand'ın yüzü donmuştu, sesi buz gibiydi. "Sırf benim dostum oldukları için, dostlarımı öldürmek üzere Trolloclar getirdi. Adam bir Karanlıkdostudur ve ölü bir adamdır." O son sözleri dişlerini sıkarak söylemişti. Gümüş kadehi eldivenli elinde ezilirken, halıya punç döküldü.

Min onun adına, acısına üzüldü –Fain'in İki Nehir'de yaptıklarını duymuştu– ama neredeyse panikle elini Rand'ın göğsüne koydu. Rand şimdi kendini bırakırsa, çevrede kim bilir kaç Aes Sedai varken yönlendirirse... "Işık aşkına, kendine hâkim ol," diye başladı, ama hoş bir kadın sesi arkasından konuştu.

"Beni uzun boylu arkadaşınla tanıştırmayacak mısın, Caraline?"

Min omzunun üzerinden baktı ve yaşı belirsiz bir yüz gördü. Küçük, altın süsler sarkan, topuz yapılmış demir grisi saçların altından serin bakışlarla bakıyordu. Min ciyaklamasını bastırarak öksürdü. Caraline'in bir kez bakınca onunla ilgili her şeyi öğrendiğini hissetmişti, ama o serin bakışlar Min hakkındaki, kendisinin bile unuttuğu her şeyi biliyor gibiydi. Yeşil saçaklı şalını düzeltirken Aes Sedai'nin gülümsemesi sesi kadar hoş değildi.

“Elbette, Cadsuane Sedai.” Caraline sarsılmış gibiydi, ama “kuzeni” ile “karısını” tanıştırmayı bitirdiğinde ses tonunu toparlamıştı. “Ama korkarım şu anda Cairhien onlara göre bir yer değil,” dedi, bir kez daha kendine hâkim olarak ve Rand ile Min’i daha fazla konuk edemeyeceği için üzüntüyle gülümsedi. “Tavsiyeme uyup Andor’a dönmeyi kabul ettiler.”

“Gerçekten mi?” dedi Cadsuane kuru kuru. Min’in yüreği burkuldu. Rand kadından bahsetmemiş olmasaydı bile, kadının ona bakmasından, onu tanıdığı açıkla belli oluyordu. Cadsuane başını iki yana sallarken minik, altın kuşlar, aylar ve yıldızlar savruldu. “Çoğu oğlan çocuğu, parmakları ilk yandığında, parmaklarını o güzel ateşe sokmamayı öğrenir, Tomas. Diğerlerinin öğrenmesi için dayak yemeleri gerekir. Acıyan bir popo kavrulmuş parmaklardan iyidir.”

“Çocuk olmadığımı biliyorsun,” dedi Rand ona keskin bir sesle.

“Biliyor muyum?” Kadın onu tepeden tırnağa süzdü ve ikisi arasında o kadar da büyük mesafe yokmuş gibi görünmesine sebep oldu. “Eh, dayak yemeye ihtiyacın olup olmadığını yakında öğreneceğim gibi.” Serin bakışları Min’i, Caraline’i süzdü ve Cadsuane şalını son bir kez kaldırdıktan sonra kalabalığa karıştı.

Min boğazındaki yumruyu yuttu ve kendine hâkim olsa da olmasa da, Caraline’in de aynısını yaptığını görerek memnun oldu. Rand –kör aptal!– Aes Sedai’nin ardından, arkasından gitmeyi düşünürmüş gibi bakıyordu. Bu sefer Caraline elini Rand’ın göğsüne koydu.

“Cadsuane’i tanıdığını anlıyorum,” dedi nefes nefese. “Ona karşı dikkatli ol; diğer Aes Sedailer bile onun karşısında saygıyla duruyor.” Boğuk sesine bir ciddiyet tınısı geldi. “Bugün nereye varacak bilmiyorum, ama her ne ise, bence gitme zamanın geldi, ‘Kuzen Tomas’. Geçti bile. Atları hazırlatacağım...”

“Bu kuzenin mi, Caraline?” dedi gür, zengin bir erkek sesi ve Min elinde olmadan yerinde sıçradı.

Toram Riatin yakından daha da yakışıklı görünüyordu. Rand’la tanışmadan önce Min’i cezbeden türden güçlü, erkeksi bir güzelliği ve dünyevi hali vardı. Eh, onları hâlâ çekici buluyordu, ama Rand kadar değil. Adamın sıkı dudaklı gülümsemesi oldukça cazipti.

Toram’ın bakışları, Caraline’in hâlâ Rand’ın göğsünde duran eline takıldı. “Leydi Caraline benim karım olacak,” dedi tembel tembel. “Bunu biliyor muydun?”

Caraline’in yanakları öfkeyle kızardı. “Bunu söyleme, Toram! Olmayacağımı söyledim ve olmayacağım!”

Toram Rand’a gülümsedi. “Bence kadınlar, sen gösterene kadar ne istediklerini asla bilemiyorlar. Sen ne düşünüyorsun, Jeraal? Jeraal?” Kaşlarını çatarak çevresine bakındı. Min şaşkınlık içinde izliyordu onu. Adam öyle yakışıklıydı ki, tam gerektiği kadar... Görüleri dilediği zaman çağırabilmeyi diledi. Bu adamın geleceğini bilmeyi çok istiyordu.

“Arkadaşının şu tarafa koşturduğunu gördüm, Toram.” Caraline ağzını tatsız tatsız çarpıtarak elini belirsizce salladı. “Onu içkilerin yanında bulabilirsin sanırım ya da hizmetkâr kızları rahatsız ederken.”

“Daha sonra, hayatım.” Toram Caraline’in yanağına dokunmaya çalıştı ve kadın gerilediğinde eğleniyormuş gibi baktı ona. Duraksamadan eğlenti dolu bakışlarını Rand’a çevirdi. Ve yanındaki kılıcını. “Biraz spor yapmaya ne dersin, kuzen? Sana böyle hitap ediyorum, çünkü Caraline’le evlendiğimizde biz de kuzen olacağız. Egzersiz kılıçları ile, elbette.”

“Kesinlikle olmaz,” diye güldü Caraline. “O bir çocuk Toram ve kılıcın bir ucunu diğerinden ayıramıyor. Buna izin verirsem annesi beni asla affetmez...”

“Spor,” dedi Rand aniden. “Bunun nereye gittiğini ben de görmek isterim. Kabul ediyorum.”

36
Kılıçlar

Min inlemeli mi, bağırmalı mı, yoksa ağlamalı mı, bilemiyordu. İri iri açılmış gözlerle Rand'a bakmakta olan Caraline de kararsızlık içinde gibi görünüyordu.

Toram ellerini birbirine sürterek bir kahkaha attı. "Dinleyin, herkes," diye bağırdı. "Beni spor yaparken izleyeceksiniz. Yer açın. Yer açın." İnsanları çadırın ortasından kovalayarak gezindi.

"Koyun çobanı," diye hırladı Min, "sen yün beyinli değilsin. Çünkü *hiç* beynin yok!"

"Ben o şekilde ifade etmezdim," dedi Caraline, *çok* kuru bir sesle, "ama şimdi gitmeni öneririm. Ne tür... numaralar... kullanabileceğini düşünüyorsan, bu çadırda yedi Aes Sedai var ve dördü güneyden gelip Tar Valon'a giderken burada mola verdi. İçlerinden biri bile şüphelenecek olursa, bugün her neye varacaksa, korkarım asla varamaz. Gidin."

"Herhangi bir... numara... kullanmayacağım." Rand kılıç kemerinin tokasını çözdü ve kemeri Min'e uzattı. "Sana ve Darlin'e bir şekilde dokunmuşsam, belki Toram'a da başka bir şekilde dokunabilirim." Kalabalık geriliyor, iki büyük direğin arasında yirmi adımlık bir yer açıyordu. Bazıları Rand'a bakıyordu ve bir sürü kişi bir diğerini dirsekliyor, sinsi sinsi gülüyordu. Aes Sedailere şeref yeri ayrılmıştı, elbette. Cadsuane ile iki arkadaşı bir yanda, Kızıl Ajah şalı takmış dört yaşı belirsiz kadın diğer yandaydı. Cadsuane ve arkadaşları Rand'ı açık onaylamazlık ve bir Aes Sedai ne kadar sinir gösterebilirse o kadar sinirle süzüyorlardı, ama Kızıl Aes Sedailer o üçü ile daha çok ilgilenir gibiydiler. En azından, tam karşılarında duruyor olsalar da, diğer Aes Sedailerin varlığından habersiz

gibi davranıyorlardı. Kimse özellikle çaba göstermeden bu kadar kör olamazdı.

“Beni dinle, *kuzen.*” Caraline’in alçak sesi, telaşla çatlıyordu neredeyse. İyice yaklaşmış, başını kaldırmış, Rand’ın yüzüne bakıyordu. Göğsüne ancak geliyor olmasına rağmen, Rand’ın kulaklarını yumruklayacakmış gibi görünüyordu. “*Özel* numaralarının hiçbiri kullanmazsan,” diye devam etti Caraline, “adam canını fena acıtabilir, egzersiz kılıçları kullansanız bile ve acıtacaktır da. Ona ait olduğunu düşünen bir şeye bir başkasının dokunmasından hiç hoşlanmamıştır ve benimle konuşan her şirin delikanlının âşığım olduğundan kuşkulanır. Biz çocukken, sırf Derowin izin almadan midillisine bindi diye arkadaşını –arkadaşını!– merdivenlerden itip boynunu kırmıştı. Git, kuzen. Kimse seni kınamaz; kimse bir oğlan çocuğunun bir kılıç ustası ile boy ölçüşmesini beklemez. Jaisi... gerçek adın her ne ise... onu ikna etmeme yardım et!”

Min ağzını açtı –ve Rand parmağının onun dudaklarına koydu. “Kimsem oyum,” diye gülümsedi. “Olmasam bile o adamdan kaçacağımı sanma. Kılıç ustasıymış. Olsun.” Ceketinin düğmelerini çözerek açılan alana yürüdü.

“Neden senin en az istediğin anda bu kadar inatçı oluyorlar?” diye fısıldadı Caraline kızgınlıkla. Min, onayla başını salladı yalnızca.

Toram gömlek ve pantolonla kalmış, iki egzersiz kılıcı getiriyordu. Kılıçlar birbirine bağlanmış ince çıtalardan oluşuyordu. Adam, Rand’ın ceketinin önünü açmakla yetindiğini görünce tek kaşını kaldırdı. “O ceketin içinde rahat etmezsin, kuzen.” Rand omuzlarını silkti.

Toram herhangi bir uyarı vermeden kılıçlardan birini fırlattı; Rand uzun kabzasından yakaladı onu.

“O eldivenler kayacaktır, kuzen. Daha sıkı kavramak istersin.”

Rand kabzayı iki eliyle kavradı ve ucunu yere indirerek, sol ayağını öne atarak hafifçe yan döndü.

Toram, elinden gelen her şeyi yaptığını ifade etmeye çalışırcasına ellerini açtı. “Eh, en azından nasıl duracağını biliyor,” diye güldü ve son sözcükle öne atıldı, egzersiz kılıcı adamın olanca gücüyle Rand’ın başına uçtu.

Çıta destesi yüksek bir çatırtı ile çıta destesine çarptı. Rand’ın kılıcı dışında hiçbir şeyi kıpırdamamıştı. Toram bir an ona bakakaldı ve Rand sakin sakin karşılık verdi bakışlarına. Sonra dans etmeye başladılar.

Min ancak bu ismi verebiliyordu yaptıklarına. Kayıyor, süzülürcesine hareket ediyor, tahta kılıçları dönüyor, yön değiştiriyordu. Rand'ın, bulabildiği en iyi kılıç ustaları ile kılıç çalışmasını izlemişti, sık sık aynı anda iki, üç, dört kişiyle karşılaşmıştı, ama bunun karşısında onlar hiçbir şeydi. Öylesine güzeldi, o çıtalar çelik olsa kan akacağını unutmak öylesine kolaydı. Yalnız, çelik ya da tahta, hiçbir kılıç ete dokunamamıştı. İleri geri dans ediyor, birbirlerinin çevresinde dönüyor, kılıçlarını uzatıyor, savuruyorlardı. Rand bir saldırıyor, bir savunmaya geçiyordu ve her hareket yüksek çatırtılarla vurgulanıyordu.

Caraline gözlerini çekişmeden ayırmadan Min'in kolunu sıkı sıkı yakaladı. "O da kılıç ustası," diye nefes verdi. "Öyle olmalı. Ona bir bak!"

Min bakıyordu ve Rand'ın kılıç kemerine ve kını içindeki kılıcına, Rand'ın kendisiymiş gibi sarılıyordu. Güzellik içinde ileri geri hareket ediyorlardı ve Rand ne düşünüyor olursa olsun, Toram kılıcının çelik olduğunu diliyordu. Adamın yüzünde soğuk bir öfke yanıyordu ve gittikçe daha fazla baskı yapıyordu. Hâlâ kılıçlar kılıçtan başka bir şeye dokunamamıştı, ama artık Rand devamlı geriliyor, kılıcını kendini savunmak için savuruyordu ve Toram, gözleri buz gibi bir öfkeyle parlayarak saldırıyor, ilerliyordu.

Dışarıda, biri mutlak dehşet içinde feryat etti ve aniden dev çadır havaya uçtu, gökyüzünü saklayan yoğun grilik içinde kayboldu. Her yönden sis dalgalandı. Sis uzak çığlıklar ve böğürmelerle doluydu. İnce iplikçikler çadırın bıraktığı berrak boşluğa süzüldü. Herkes şaşkınlık içinde bakakalmıştı. Hemen hemen herkes.

Toram'ın çıtadan kılıcı Rand'ın yan tarafına, kemik kıracak bir çatırtı ile çarptı ve Rand iki büklüm oldu. "Öldün, kuzen," diye güldü Toram, tekrar vurmak için kılıcını kaldırarak –ve ağır sisin bir kısmı tepede... katılaşırken yerinde donakaldı. Bir sis parçası, üç tırnaklı bir kol uzandı, tombul Kızıl Aes Sedai'nin çevresinde kapandı ve kimse hareket etme fırsatı bulamadan kadını havaya kaldırdı.

Şokunu ilk atlatan Cadsuane oldu. Kollarını kaldırdı, şalını arkaya attı, ellerini çevirdi ve iki avucundan birer ateş topu uçtu, sislerin içine aktı. Yukarıda, aniden bir şey alevlerle patladı, vahşi bir ateş fışkırtısı aniden kayboldu ve Kızıl Aes Sedai belirdi, bir gümleme ile Rand'ın yan tarafını tutarak diz çöktüğü yerin yakınındaki halıların üzerine yüzüstü düştü. En azından, kafası döndürülmüş, ölü gözleri sise bakıyor olmasa yüzüstü düşecekti.

Çadırdakiler kontrollerini tamamen kaybettiler. Gölge ete bürünmüştü. İnsanlar çığlıklar atarak, masaları devirerek, asil, hizmetkâr bakmadan birbirlerini pençeleyerek her yöne kaçıştılar. Min kaçışanların arasından, itile kakıla, yumruklarını, dirseklerini ve Rand'ın kılıcını sopa olarak kullanarak Rand'ın yanına geldi.

"Sen iyi misin?" diye sordu, onu ayağa kaldırarak. Diğer yandan da Caraline'in yardım ettiğini görünce şaşırdı. Caraline de şaşkın görünüyordu.

Rand elini ceketinin altından çıkardı. Neyse ki parmaklarında kan yoktu. O yarı iyileşmiş, hassas yara açılmamıştı. "Harekete geçsek iyi olacak," dedi Rand, kılıç kemerini alarak. "Bunun içinden çıkmalıyız." Çadırın içindeki havanın oluşturduğu ters çanak gözle görülür bir biçimde küçülmüştü. Hemen herkes kaçmıştı. Sisin içinde çığlıklar yükseliyordu, çoğu aniden kesiliyor, yerini başkaları alıyordu.

"Katılıyorum, Tomas," dedi Darlin. Kılıcı elinde, sırtını Caraline'e verdi ve onunla sis arasına girdi. "Soru şu, hangi yöne? Aynı zamanda, ne kadar uzağa gitmemiz gerekecek?"

"Bu onun işi," diye tükürdü Toram. "Al'Thor'un." Egzersiz kılıcını yere fırlatarak ceketine yürüdü ve sakin sakin giydi. Adam başka her ne ise, korkak değildi. "Jeraal?" diye bağırdı sisin içine, kılıç kemerini takarken. "Jeraal, Işık seni kavursun, adam, neredesin? Jeraal!" Mordeth –Fain– yanıt vermedi, ama o bağırmaya devam etti.

Orada olan diğerleri Cadsuane ile iki arkadaşı idi. Yüzleri sakindi, ama elleri sinirli sinirli şallarının üzerinde geziniyordu. Cadsuane, bir gezintiye hazırlanıyormuş gibiydi. "Ben kuzey derim," dedi. "Yamaç o tarafta daha yakın ve tırmanırsak bu şeyin içinden çıkabiliriz. Miyavlamayı kes, Toram! Adamın ya öldü ya da duyamıyor." Toram ona dik dik baktı, ama bağırmayı da bıraktı. Adam sustuğu sürece, Cadsuane fark etmiş ya da aldırış edermiş gibi görünmüyordu. "Kuzeye gidelim o zaman. Biz üçümüz, sizin çeliklerinizin halledemeyeceği türden şeylerle ilgileniriz." Bunu söylerken doğrudan Rand'a bakıyordu. Rand belli belirsiz başını salladı ve sonra kılıç kemerini bağlayıp kılıcını çekti. Min gözlerini kocaman kocaman açmamaya çalışarak Caraline ile bakıştı; diğer kadının gözleri fincan fincan açılmıştı. Aes Sedai Rand'ın kim olduğunu biliyordu ve başkalarının öğrenmesini engelleyecekti.

"Keşke Muhafızlarımızı şehirde bırakmasaydık," dedi ince Sarı. Siyah saçlarındaki minik, gümüş çanlar, kadın başını sallayınca çınladı. Neredeyse Cadsuane kadar buyurgan bir havası vardı, öyle ki kadının ne kadar güzel

olduğunu başta fark edemiyordunuz, yalnız başını sallaması... eh... biraz hırçın gibiydi. “Keşke Roshan burada olsaydı.”

“Çember mi, Cadsuane?” diye sordu Gri. Başını bir o yana, bir bu yana çevirerek sisi izliyordu. Keskin burnu ve sorgulayıcı bakışları ile, tombul, sarı saçlı bir serçeye benziyordu. Korkmuş bir serçe değil, ama kesinlikle kanatlanmaya hazır bir serçe. “Zincir kuralım mı?”

“Hayır, Niande,” diye içini çekti Cadsuane. “Bir şey görecek olursanız, durup bana göstermeden vurmalısınız. Samitsu, Roshan hakkında endişelenmeyi bırak. Yanımızda üç iyi kılıç var ve gördüğüm kadarıyla ikisi balıkçıl damgalı. Onlar iş görür.”

Toram, Rand’ın çektiği kılıçtaki balıkçılı görünce dişlerini çıkardı. Bu bir gülümseme ise, hiç eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Kendi kılıcı da balıkçıl damgalıydı. Darlin’inki değildi, ama Rand’a ve kılıcına tartarcasına baktı, sonra Ev’in küçük bir dalından gelen basit Tomas Trakand’a sunduğundan çok daha derin, saygılı bir baş sallama ile selam verdi.

Gri saçlı Yeşil kontrolü ele almıştı açık ki ve pek çok Tearlı gibi, Aes Sedailerden fazla hoşlanmazmış gibi görünen Darlin’in itirazlarına rağmen öyle de kaldı. Toram ise, kendisi dışında kimsenin emir vermesinden hoşlanmıyormuş gibiydi. Caraline de öyle, ama Cadsuane onun kaş çatışlarını, erkeklerin sesli şikâyetleri gibi tamamen görmezden geldi. Adamların aksine, Caraline şikâyet etmenin bir işe yaramayacağını fark etmiş görünüyordu. En garibi de, Cadsuane herkese çabucak yerini gösterirken Rand’ın uysallıkla kadının sağına geçmesi idi. Eh, tam olarak uysallıkla değil –kadına burnunun üzerinden öyle bakmıştı ki, aynısını Min’e yapsa bir tokat yerdi; Cadsuane başını iki yana salladı ve Rand’ın yüzünü kızartan bir şeyler mırıldandı– ama en azından çenesini tuttu. Tam o sırada, Min Rand’ın kim olduğunu açıklayacağını sanacaktı neredeyse. Ve belki sisin Yenidendoğan Ejder korkusuyla kaybolacağını bekleyecekti. Rand, bu havada sis görülmesi hiç önemli değilmiş gibi ona gülümsedi. O sis çadırları ve insanları kapıp götürüyor olsa da.

Başlarında Cadsuane ile, altı uçlu bir yıldız gibi, yoğun sisin içinde ilerlediler. Diğer iki uçta birer Aes Sedai, üç tanesinde kılıçlı birer adam vardı. Toram arkadan geldiği için itiraz etti, elbette, ta ki Cadsuane arkayı korumanın şerefi gibi bir şeyden bahsedene kadar. Bu adamı sakinleştirdi. Min’in, Caraline ile birlikte yıldızın ortasında olmaktan şikâyeti yoktu. İki elinde birer hançer taşıyordu ve onların bir işe yarayıp yaramayacaklarını merak ediyordu. Caraline’in elindeki hançerin titrediğini görünce rahatladı.

En azından kendi elleri titremiyordu. Aslında bir daha düşününce, titreyemeyecek kadar çok korkuyor da olabilirdi.

Sis kış kadar soğuktu. Grilik, dönerek çevrelerine kapanıyordu, öyle ağırdı ki diğerlerini açıkça görmek güçtü. Ama işitmek fazla kolaydı. Bulanıklığın içinde çığlıklar duyuyordu, bağıran erkekler ve kadınlar, çığlık atan atlar. Sis sesleri öldürüyor, içlerini boşaltıyor gibiydi, öyle ki, o korkunç sesler uzaklardan geliyor gibiydi. Önlerindeki sis yoğunlaşmaya başladı, ama Cadsuane'in ellerinden hemen ateş topları fırladı, buz gibi griliğin içinden cızırdayarak geçtiler ve yoğunlaşma tek bir kükreyen alev halinde patladı. Arkadan gelen kükremeler, sisin içinde, bulutların üzerindeki şimşekler gibi çakan ışıklar, diğer iki Aes Sedai'nin de iş başında olduğunu anlatıyordu. Min'in içinden arkaya bakmak gelmiyordu. Görebildikleri yeter de artardı bile.

Gri pusun bulanıklaştırdığı ezilmiş çadırların yanından, cesetlerin yanından, zaman zaman sis tarafından yeterince gizlenmemiş beden parçalarının yanından geçtiler. Bir bacak. Bir kol. Belden aşağısı olmayan bir adam. Bir kez, devrilmiş bir arabanın köşesinde, oturduğu yerden, bir kadın başı sırıtır gibi göründü. Arazi yükselmeye, dikleşmeye başladı. Min onlardan başka canlıları ilk kez gördü ve görmemiş olmayı diledi. O kırmızı ceketlerden birini giymiş bir adam, sol kolunu zayıfça sallayarak onlara doğru sendeledi. Diğer kolu yoktu ve yüzünün yarısının olması gereken yerde ıslak, beyaz kemik parlıyordu. Dişlerinin arasından sözcük olabilecek bir şeyler çıkıyordu; adam yıkıldı. Samitsu adamın yanında kısaca diz çöktü, parmaklarını adamın harap olmuş alnına yasladı. Başını iki yana sallayarak kalktı ve devam ettiler. Tırmandılar, tırmandılar, ta ki Min bir tepeye değil dağa mı tırmandıklarını merak etmeye başlayana kadar.

Darlin'in hemen önünde, sis aniden insan yüksekliğinde, şekil almaya başladı, ama tamamen dokunaçlardan ve keskin dişlerde dolu açık ağızlardan oluşuyordu. Yüksek Lord kılıç ustası olmayabilirdi, ama yavaş da değildi. Kılıcı toparlanmakta olan şekli ortasından biçti, döndü sonra tepeden aşağı biçti. Çevredeki sislerden daha yoğun dört sis bulutu yere çöktü. "Eh," dedi, "en azından çeliğin bu... yaratıkları biçebileceğini biliyoruz."

Yoğun sis parçaları bir araya aktı, yine yükselmeye başladı.

Cadsuane parmaklarından ateş damlaları akıtarak elini uzattı; tek bir parlak alev katılaşmış sisi yok etti. "Ama kesmekten ötesini yapamıyor, görünüşe göre," diye mırıldandı.

İleride, sağda bir kadın belirdi. Gri, ipek eteklerini kaldırarak yamaç aşağı onlara doğru yan koştu, yarı düştü. “Işık’a şükür!” diye çığlık attı. “Işık’a şükür! Yalnız kaldığımı sanıyordum!” Tam arkasında, sis toparlandı ve tamamen diş ve pençelerden oluşan bir kâbus gibi kadının tepesine dikildi. Bir erkek olsa, Rand beklerdi Min’e göre.

Cadsuane hareket edemeden Rand’ın eli kalktı ve bir... bir şey çubuğu... güneşten de parlak beyaz, sıvı ateş... koşan kadının başının üzerinden fırladı. Yaratık yok oluverdi. Bir an yaratığın kapladığı yer ve ışık çubuğunun rotası berrak havayla doldu, sonra sis üzerine kapanmaya başladı. Kadın bir an olduğu yerde dondu. Sonra ciğerlerini patlatırcasına haykırarak yamaç aşağı onlardan kaçtı. O sislerin içindeki kâbuslardan da fazla korkutmuştu Rand onu.

“Sen!” diye kükredi Toram. Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki Min hançerlerini kaldırarak ona döndü. Adam kılıcını Rand’a uzatarak duruyordu. “Sen osun! Haklıydım! Bu senin işin! Beni tuzağa düşüremeyeceksin, al’Thor!” Aniden yerinden fırladı ve yamaç yukarı koşmaya başladı. “Beni tuzağa düşüremeyeceksin!”

“Geri dön!” diye bağırdı Darlin adamın arkasından. “Bir arada kalmalıyız! Biz...” Rand’a bakarak sustu. “*Gerçekten* osun. Işık kavursun beni, sensin!” Rand ile Caraline’in arasına girecekmiş gibi hareket etti, ama en azından kaçmadı.

Cadsuane sakin sakin Rand’ın yanına geldi. Ve yüzüne öyle kuvvetli bir tokat attı ki Rand’ın kafası savruldu. Min şokla nefesini tuttu. “Bunu bir daha yapmayacaksın,” dedi Cadsuane. Sesinde hararet yoktu, yalnızca demir vardı. “Beni duydun mu? Şerateş kullanmayacaksın. Asla.”

Şaşırtıcı şekilde, Rand yalnızca yanağını ovaladı. “Yanılıyorsun, Cadsuane. O gerçek. Bundan eminim. Öyle olduğunu biliyorum.” Daha da şaşırtıcı olan, Cadsuane’i ikna etmeyi çok istiyormuş gibi konuşmasıydı.

Min’in yüreği onun için burkuldu. Rand sesler duyduğundan bahsetmişti; bunu kastediyor olmalıydı. Elinde hançer tuttuğunu bir anlığına unutarak sağ elini ona doğru kaldırdı ve rahatlatıcı bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama o özel sözcüğü bir daha zararsızca kullanabileceğinden emin değildi. Ağzını açtı –ve Padan Fain Rand’ın arkasındaki sislerden fırladı. Elindeki çelik parlıyordu.

“Arkanda!” diye çığlık attı Min, uzattığı sağ eliyle işaret ederek. Bir yandan da, sol elindeki hançeri fırlattı. Her şey, o kış gibi sisin içinde bulanıkça, aynı anda olur gibiydi.

Rand yana kıvrılarak dönmeye başladı ve Fain de onun üzerine atılmak için kıvrıldı. Bu hareketi yüzünden hançer onu ıskaladı, ama Fain'in hançeri Rand'ın sol yanına denk geldi. Yalnızca ceketini kesmiş gibiydi, ama Rand çığlık attı. Min'in kalbini durduran bir sesle çığlık attı ve yan tarafını tutarak Cadsuane'e doğru yıkıldı, ona tutundu ve ikisini birden yere çekti.

"Yolumdan çekil!" diye bağırdı diğer Aes Sedailerden biri –Samitsu olduğunu sanıyordu Min– ve aniden Min'in ayakları altından çekiliverdi. Bütün ağırlığı ile düştü, homurdanarak Caraline'le birlikte yamaca vurdu ve Caraline'in nefessizce, "Kan ve ateş!" diye terslendiğini duydu.

Her şey aynı anda.

"Harekete geç!" diye bağırdı yine Samitsu, Darlin kılıcıyla Fain'in üzerine atılırken. Kemikli adam şok edici bir hızla hareket ederek kendini aşağı, Darlin'in uzanamayacağı bir yere fırlattı. Tuhaf bir şekilde, ayağa kalkar ve koşmaya başlarken kahkahalar atıyordu. Sis adamı hemen yuttu.

Min titreyerek doğruldu.

Caraline daha canlıydı. "Sana hemen söyleyeyim, Aes Sedai," dedi soğuk bir sesle, eteklerini şiddetle silkeleyerek, "bana bu şekilde davranamazsın. Ben Damodred Evi'nin Yüksek Makamı Caraline..."

Min dinlemeyi bıraktı. Cadsuane yamaçta, yukarıda oturmuş, Rand'ı kucağında tutuyordu. Yalnızca bir kesikti. Fain'in hançeri ancak şöyle bir dokunmuş olabilirdi... Min haykırarak kendini öne atlı. Aes Sedai ya da değil, kadını Rand'ın yanından itti ve onun başını kollarına aldı. Gözleri kapalı, nefesi kesik kesikti. Yüzü eline sıcak geliyordu.

"Yardım et ona!" diye haykırdı Cadsuane'e, sislerin içindeki uzak çığlıkların yankısı gibi. "Yardım et ona!" İçinde bir parça, kadını ittirdikten sonra yardım istemesinin mantıksız olduğunu söylüyordu, ama Rand'ın yüzü ellerini yakıyordu, sağduyusunu kavuruyordu.

"Samitsu, çabuk ol," dedi Cadsuane, ayağa kalkıp şalını düzelterek. "Benim Şifa Yetimin ötesinde." Elini Min'in başına koydu. "Kızım, bu oğlanın daha ben görgü kurallarını öğretmeden ölmesine izin vermeyeceğim. Ağlamayı bırak, hemen."

Çok tuhaftı. Min kadının ona Güç'le bir şey yapmadığından emindi, ama ona inandı. Rand'a görgü kurallarını öğretmek. Hoş bir mücadele olacaktı. Kollarını Rand'ın kafasından çözdü ve gönülsüzlükle dizlerinin üzerinde geriledi. Çok tuhaf. Ağladığını fark etmemişti bile, ama Cadsuane öyle ikna ediciydi ki gözyaşları kesilmişti. Burnunu çekerek eliyle yanaklarını sildi. Samitsu yanında diz çöktü, parmak uçlarını Rand'ın alnına

koydu. Min neden kadının, Moiraine'in yaptığı gibi, Rand'ın başını iki eline almadığını merak etti.

Rand aniden kasıldı, nefesi kesildi, öyle kuvvetle çırpındı ki bir koluyla Sarı Aes Sedai'yi geriye devirdi. Kadının parmakları uzaklaşır uzaklaşmaz yatıştı. Min yaklaştı. Rand daha kolay nefes alıyordu, ama gözleri hâlâ kapalıydı. Yanağına dokundu. Öncekinden daha serindi, ama hâlâ sıcaktı. Ve solgun.

"Bir sorun var," dedi Samitsu aksi aksi, doğrulup otururken. Rand'ın ceketini kenara çekti ve kan lekeli gömleğindeki kesiği tutup yırtarak açtı.

Fain'in hançerinin sebep olduğu kesik kadının elinden daha uzun değildi ve sığdı ve Rand'ın eski, yuvarlak yarasının üzerinde uzanıyordu. Loş ışıkta bile, Min kesiğin kenarlarının şişmiş olduğunu, günlerdir bakılmamış gibi öfkeli göründüğünü görebiliyordu. Artık kanamıyordu, ama yara kaybolmuş olmalıydı. Şifa bunu yapardı: yaralar gözlerinizin önünde kaybolup giderdi.

"Bu," dedi Samitsu, ders verir gibi bir sesle, yaraya hafifçe dokunarak, "bir kiste benziyor, ama içi irin değil şer dolu. Ve bu..." Parmağını kesik boyunca gezdirdi. "...farklı türden bir şerle dolu gibi." Aniden tepesinde dikilen Yeşil'e kaşlarını çattı. Surat asarak, kendini savunmaya çalışırcasına konuştu. "Sözleri bilsem, Cadsuane, kullanırdım. Benzerini hiç görmedim. Hiç. Ama sana şunu söyleyebilirim. Sanırım bir saniye yavaş davransaydım, belki ilk önce sen denemeseydin, o çoktan ölmüş olurdu. Şimdi bile..." Sarı Aes Sedai verdiği nefesle sönmüş gibi göründü, yüzü sarktı. "Şimdi bile, öleceğini sanıyorum."

Min hayır demeye çalışarak başını iki yana salladı, ama dilini oynatamıyordu. Caraline'in bir dua mırıldandığını duydu. Kadın Darlin'in kolunu iki eliyle kavramıştı. Darlin, gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak bakıyordu Rand'a.

Cadsuane eğilip Samitsu'nun omzunu okşadı. "Sen hayatta olanların en iyisisin, belki gelmiş geçmiş en iyi Sarı," dedi sessizce. "Seninle karşılaştırılabilecek kadar Şifa bilen yok." Samitsu başını sallayarak doğruldu ve daha ayaklarının üzerine basmadan bir kez daha Aes Sedai dinginliğinin timsali olmuştu. Ellerini kalçalarına dayamış, Rand'a kaşlarını çatmakta olan Cadsuane değildi ama. "Pof! Benim yanımda ölmene izin vermeyeceğim, çocuk," diye hırladı, hepsi Rand'ın suçuymuş gibi konuşarak. Bu sefer, Min'in başına dokunmak yerine, parmak boğumlarıyla vurdu. "Ayağa kalk, kızım. Süt bebesi değilsin –bunu her ahmak görebilir–,

bu yüzden öyleymiş gibi davranmayı bırak. Darlin, onu sen taşıyacaksın. Sargılar beklemek zorunda. Bu sis bizi bırakmıyor, o yüzden biz onu bıraksak iyi olacak.”

Darlin duraksadı. Belki sebep Cadsuane’in buyurgan kaş çatışıydı, belki de Caraline’in yüzüne doğru kaldıracakmış gibi yaptığı eli, ama aniden kılıcını kınına soktu ve kendi kendine mırıldanarak Rand’ı omuzlarına aldı.

Min balıkçıl damgalı kılıcı aldı ve dikkatle Rand’ın belinden sarkan kına soktu. “Ona ihtiyacı olacak,” dedi Darlin’e ve adam bir an sonra başını salladı. Bunu yapması iyi bir şeydi; Min Yeşil Aes Sedai’ye tamamen güvenmişti ve kimsenin aksini düşünmesine izin vermeyecekti.

“Şimdi dikkatli ol, Darlin,” dedi Caraline boğuk sesiyle, Cadsuane yürüyüş düzenlerini açıkladıktan sonra. “Arkamda kalmaya özen göster. Ben seni korurum.”

Darlin öyle güldü ki sonunda hırıldamaya başladı, soğuk sisin ve uzak çığlıkların içinde tırmanmaya başladıklarında hâlâ gülüyordu. Sırtında Rand ile Darlin ortadaydı ve kadınlar çevresinde halka olmuşlardı.

Min, bir çift gözden başka bir şey olmadığını biliyordu, tıpkı Cadsuane’in diğer yanındaki Caraline gibi ve elinde taşıdığı hançerin sisten şekillere karşı bir işe yaramayacağını da biliyordu, ama Padan Fain hâlâ orada bir yerde, hayatta olabilirdi. Bir daha ıskalamayacaktı. Caraline de hançerini elinde taşıyordu ve omzunun üzerinden, Rand’ın altında yamaç yukarı sendeleyen Darlin’e fırlattığı bakışlara bakarak, belki o da Yenidendoğan Ejder’i korumaya kararlıydı. Ya da belki onu değil. Bir kadın, o kahkaha için her tür burnu affedebilirdi.

Sisin içinde şekiller oluşuyor, ateşle ölüyorlardı. Bir seferinde dev bir şey, Aes Sedailer onu yok edemeden, çığlıklar atan bir atı paramparça etti. Min bunun üzerine gürültülü gürültülü kustu ve hiç utanmadı; insanlar ölüyordu, ama en azından onlar buraya kendi seçimleri ile gelmişlerdi. Dün, en sert asker bile istese kaçabilirdi, ama o at değil. Şekiller oluşuyor, ölüyordu, çığlıklar atarak ölen insanlar da uzaklarda gibi geliyordu, ama yine de daha bir saat önce insan olan şekillerin yanından geçiyorlardı. Min, gün ışığını bir daha görüp göremeyeceklerini merak etmeye başladı.

Şok edici bir anilikle, hiçbir uyarı vermeden gün ışığına dalıverdi. Bir an griliklerle sarılmışlardı, bir sonrakinde güneş yüksekte, mavi gökyüzünden yanıyordu; öyle parlaktı ki Min’in gözlerini perdelemesi gerekti. Ve orada, hemen hemen ağaçsız tepelerin sekiz kilometre ötesinde,

Cairhien sağlam ve köşeli bir biçimde, kendi tepelerinin üzerinde yükseliyordu. Bir şekilde, eskisi kadar gerçek gelmiyordu.

Min sisin kıyısına bakarak ürperdi. Bir kıyısı vardı gerçekten, dalgalanan bir duvar, bu tepenin üzerindeki ağaçların arasında uzanıyordu, aşırı düzdü, ne inceldiği yerler vardı, ne de çalkalanıyordu. Yalnızca burada berrak hava, orada yoğun grilik. Tam önünde, bir ağacın bir kısmı görünür oldu ve Min sisin gerilemekte olduğunu, belki güneş yüzünden buharlaştığını fark etti. Ama gerilemesi, doğal olamayacak kadar yavaştı. Diğerleri de Min gibi dikkatle bakıyordu sise, Aes Sedailer bile.

Yirmi adım sollarında, aniden bir adam dört ayak üzerinde berrak havaya fırladı. Başının ön tarafı tıraşlanmıştı ve yıpranmış, siyah zırhına bakılırsa sıradan bir askerdi. Çevresine çılgınca bakındı, ama onları görmedi. Dört ayak üzerinde yamaç aşağı ilerlemeye devam etti. Sağda, daha uzakta, iki erkek ve bir kadın koşarak çıktı. Kadının elbisesinin önünde renk çizgileri vardı, ama kaç tane olduklarını çıkartmak zordu, çünkü hızlı koşabilmek için eteklerini kaldırabildiğince kaldırmış, erkeklere ayak uyduruyordu. Hiçbiri iki yana bakmadı, hepsi tepe aşağı koşarak, yuvarlanarak, sonra yine ayağa kalkarak koştular.

Caraline hançerinin ince kenarını bir an inceledi, sonra hızla kınına soktu. “Ordum böylece dağılmış oldu,” diye içini çekti.

Baygın Rand’ı hâlâ omuzlarında taşıyan Darlin ona baktı. “Hatırlarsan, Tear’da bir ordu var.”

Kadın çuval gibi sarkan Rand’a baktı. “Belki,” dedi. Darlin endişeli bir kaş çatış ile başını Rand’ın yüzüne çevirdi.

Cadsuane son derece pratikti. “Yol şu tarafta,” dedi, batıya işaret ederek. “Kırda yürümekten daha hızlı olur. Rahat bir gezinti.”

Min kolay demezdi. Sisin soğukluğundan sonra hava iki kat sıcak geliyordu; yüzünden ter damlıyor, gücünü tüketiyordu sanki. Bacakları titriyordu. Çıkıntı yapan köklere takıldı ve yüzüstü düştü. Taşlara takıldı ve yüzüstü düştü. Kendi topuklu botlarına takıldı ve düştü. Bir kez, ayağı altından gidiverdi ve pantolonunun poposu üzerinde, kollarını sallayarak, kırk adım yamaç aşağı kaydı, sonra bir fidana tutundu. Caraline de defalarca düştü, belki Min’den daha fazla; elbiseler bu tür yolculuklar için yapılmamıştı ve fazla zaman geçmeden -eteğini başına geçiren bir yuvarlanmadan sonra- Min’e ceket ve pantolon yapan bir terzi soruyordu. Darlin düşmedi. Ah, diğerleri kadar sendeledi, takıldı, kaydı, ama ne zaman düşecek gibi olsa bir şey onu tuttu ve ayakları üzerine koydu. Başlangıçta,

Rand'ı yardımsız taşıyabilecek gururlu bir Tear Yüksek Lordu olarak dik dik Aes Sedailere bakıyordu. Cadsuane ve diğerleri görmüyormuş gibi yaptılar. Onlar hiç düşmüyorlardı; yalnızca kendi aralarında sessizce gevezelik ederek yürüyorlar ve düşmeden Darlin'i yakalıyorlardı. Yola geldiklerinde, adam hem ürkmüş, hem de minnettar görünüyordu.

Irmağı görebildikleri bir yerde, geniş, sert, toprak yolun ortasında durdular ve Cadsuane gördüğü ilk arabayı durdurmak içini elini kaldırdı. İki güve yeniği katır tarafından çekilen, yamalı bir ceket giymiş sıska bir çiftçi tarafından çekilen, dingildek bir arabaydı. Çiftçi hemen dizginleri çekti. Dişsiz adam neye rastladığını düşünmüştü acaba? Şallarını takmış, daha biraz önce kendi arabalarından inmiş görünen üç yaşı belirsiz Aes Sedai. Elbisesindeki çizgilere bakılırsa yüksek konuma sahip, tere batmış Cairhienli bir kadın ya da belki, elbisesinin durumuna bakarak, asil bir kadının paçavralarına bürünmüş bir dilenci. Burnundan ve sivri sakalından ter damlayan, omuzlarında tahıl çuvalı gibi bir başka adamı taşıyan Tearlı bir asil adam. Ve Min. İki dizi pantolonundan çıkmış, poposunda neyse ki ceketinin sakladığı bir yırtık daha olan, ceketinin bir kolunu birkaç dikişin tuttuğu bir kadın. Düşünmek istemediği kadar çok leke ve toz taşıyan bir kadın.

Diğerlerini beklemeden kol yeninden bir hançer çıkardı –o kalan birkaç dikişi de söktü– ve Thom Merrilin'in öğrettiği gibi savurarak, kabzasını parmaklarının arasında döndürerek güneşin çeliğinden çakmasını sağladı. "Güneş Sarayı'na gitmemiz gerekiyor," diye bildirdi ve Rand olsa daha iyisini yapamazdı. Buyurgan davranmanın tartışmaları önlediği zamanlar vardı.

"Çocuğum," dedi Cadsuane, paylarcasına. "Eminim Kiruna ve arkadaşları ellerinden gelen her şeyi yapar, ama aralarında Sarı yok. Samitsu ve Corele, yaşayan en iyi Sarılardır gerçekten. Leydi Arilyn büyük nezaket göstererek şehirde bir saray ödünç verdi bize, bu yüzden biz onu orada..."

"Hayır." Bu kadına bu sözcüğü söyleme cesaretini nereden bulduğuna dair en ufak fikri yoktu Min'in. Yalnız... Rand'ın bahsettiği şeyler yüzündendi. "Eğer uyanırsa..." Sustu ve yutkundu; *uyanacaktı*. "Bir daha yabancı Aes Sedailerin arasında, yabancı bir yerde uyanırsa neler yapabileceğinden emin değilim. Hayal bile etmek istemezsiniz." Uzun bir an boyunca, o serin bakışları karşıladı ve sonra Aes Sedai başını salladı.

“Güneş Sarayı,” dedi Cadsuane çiftçiye. “Ve bu pire torbalarını ne kadar hızlı yürütebiliyorsan o kadar hızlı yürüt.”

Elbette, Aes Sedailer için bile o kadar basit değildi. Ander Tol’un arabasında, şehirde satmayı düşündüğü bir araba dolusu çarpık çurpuk şalgam vardı ve Güneş Sarayı’na yaklaşmaya niyeti yoktu. Orada, Yenidendoğan Ejder’in insanları yediğini söylüyordu. Üç metre boyunda Aiel kadınlar şişlere takıp çevire çevire pişiriyorlardı insanları. Kaç Aes Sedai isterse istesin, sarayın bir buçuk kilometre yakınına gitmeyecekti. Diğer yandan, Cadsuane adamın gözlerinin yuvalarından uğramasına sebep olan bir kese attı ona ve adama şalgamlarını satın aldığını, onu ve arabasını kiraladığını söyledi. Bu fikirden hoşlanmıyorsa keseyi geri verebilirdi. Bunu, yumruklarını kalçalarına dayayarak, yüzünde, keseyi geri vermeyi düşünüyorsa arabasını durduğu yerde yese de olacağını söyleyen bir ifade ile söyledi. Ander Tol’un sağduyulu bir adam olduğu ortaya çıktı. Samitsu ve Niande arabayı boşalttılar. Şalgamlar havaya uçuverdi ve yolun kenarında düzgün bir yığın halinde dizildiler. Yüzlerinde ifade, Tek Güç’ü bu şekilde kullanmayı hiç düşünmemiş olduklarını söylüyordu. Rand’ı omuzlarında taşıyarak bekleyen Darlin’in yüzü ise, bu işi ondan istemedikleri için rahatladığını söylüyordu. Ander Tol çenesini dizlerine dayamaya çalışarak arabanın oturağında oturuyor, bu kadarının yeterli olup olmadığını düşünüyormuş gibi keseyi elliyordu.

Şalgamların altındaki samanları toparlayıp Rand için bir yatak yaptılar ve arabanın arkasına yerleştiler. Cadsuane Min’in karşısında oturuyordu. Tol Efendi dizginleri şaklattı ve o katırları şaşırtıcı ölçüde hızlı sürmeye başladı. Araba korkunç bir şekilde sarsılıyor, hopluyordu, tekerlekler yalnızca titremiyor, sanki millerinden çıkıyorlardı. Min kendine de biraz saman ayırmış olmayı diliyordu. Hoplayıp zıpladıkça Samitsu ile Niande’nin yüzlerinin gittikçe daha da gerildiğini görerek memnun oldu. Caraline iki Aes Sedai’ye açık açık gülümsüyordu. Damodred Evi’nin Yüksek Makamı, Aes Sedailerin bir kez olsun zorlu bir yolculuk yapmakta olduklarını görmekten duyduğu memnuniyeti saklamaya zahmet etmiyordu. Aslında gerçekte, ufak tefek de olsa, o diğerlerinden daha fazla hopluyor, arabaya daha da şiddetle çarpıyordu. Arabanın yanına tutunmuş olan Darlin, ne kadar sarsılırsa sarsılsın, etkilenmez görünüyordu; kaşlarını çatıyor, bir Caraline’e, bir Rand’a bakıyordu.

Dişlerinin takırdamasına aldırmayan bir kişi de Cadsuane idi. “Gece çökmeden oraya varmayı umuyorum, Tol Efendi,” diye seslendi. Araba

hızlanmadı belki, ama dizginler daha fazla silkelendi. “Şimdi söyle bana,” dedi, Min’e dönerek. “Bu oğlan yabancı Aes Sedailer ile çevrili bir şekilde *son* uyandığında tam olarak neler oldu?” Bakışları Min’i yakaladı ve bırakmadı.

Rand, mümkün olursa, mümkün olduğu sürece, bunu sır olarak saklamak istiyordu. Ama Rand ölüyordu ve Min’in görebildiği kadarıyla sahip olduğu tek şans bu kadınlardı. Belki bilmelerinin bir faydası olurdu. Belki bilmeleri, en azından Rand’ı biraz anlamalarını sağlardı. “Onu bir kutuya koydular,” diye başladı.

Nasıl devam ettiğinden emin değildi –yalnız, devam etmek zorundaydı–, nasıl kendini gözyaşlarına boğulmaktan alıkoyduğunu da bilmiyordu –yalnız, Rand’ın ona ihtiyacı varken bir kez daha kendini kaybetmeyecekti– ama bir şekilde hapsedilmesini, yediği dayakları sesi titremeden anlattı, ta Kiruna ve diğerlerinin diz çöküp sadakat yemini etmesine kadar. Darlin ve Caraline sersemlemiş görünüyordu. Samitsu ile Niande ise dehşete düşmüş. Ama Min’in düşündüğü sebepten olmadığı ortaya çıktı.

“O... üç Aes Sedai’yi *yalıttı* mı?” dedi Samitsu tiz bir sesle. Aniden elini ağzına kapattı ve dönüp sallanan arabanın yanından eğilip, yüksek sesle öğürmeye başladı. Niande, daha o başlamadan katıldı ona. İkisi orada asılı durup midelerini boşalttılar.

Cadsuane ise... Cadsuane Rand’ın solgun yüzüne dokundu, alnındaki saçları arkaya süpürdü. “Korkma evlat,” dedi yumuşak sesle. “Hem benim, hem senin işimizi güçleştirdiler, ama seni gerektiğinden daha fazla incitmeyeceğim.” Min’in içi buz kesti.

Şehir kapılarındaki muhafızlar hızla yaklaşan arabaya bağırdılar, ama Cadsuane Tol Efendi’ye durmamasını söyledi ve adam katırlarını daha da şiddetle kırbaçladı. Sokaklardaki insanlar ezilmemek için kaçıştılar ve araba arkasında bağırışlar, küfürler, ters dönmüş tahtırevanlar, sokak satıcılarının tezgâhlarına girmiş arabalar bıraktı. Sokaklardan geçtiler, Güneş Sarayı’na tırmanan geniş rampayı çıktılar. Lord Dobraine’in renklerine kuşanmış, güruhlarla savaşmaya hazırlanan askerlerle karşılaştılar. Tol Efendi ciğerlerini patlatırcasına, Aes Sedailerin yaptırdığını haykırırken askerler Min’i gördüler. Sonra Rand’ı gördüler. Min daha önce fırtına gördüğünü düşünürdü, ama yanılıyordu.

İki düzine adam, Rand’ı kaldırmak için aynı anda arabaya atıldı. Onu tutmayı başaranlar bebek gibi, nazikçe kaldırdılar ve iki yanda dörder kişi

ile, kollarının üzerine yatırarak taşıdılar. Saraya seğirtirlerken, Min'in hatırladığından da uzun gelen koridorlardan geçerlerken, Cadsuane Rand'ın ölmediğini bin kez tekrarlamış olmalıydı. Her geçen an, arkalarında daha fazla Cairhien askeri toplanıyordu. Her kapıda, her koridor kesişiminde asiller belirmeye başladı, solgun yüzlerle Rand'ın geçmesini izlediler. Min Caraline'i ve Darlin'i gözden kaybetti; arabanın yanından ayrıldıklarından beri onları görmediğini fark etti, onlara iyi dilekler diledi ve unuttu. Umurunda olan tek şey Rand'dı. Dünyadaki tek şey.

Nandera, Rand'ın dairesinin yaldızlı Yükselen Güneş desenli kapılarını koruyan *Far Dareis Mai*'in yanındaydı. Grileşmeye yüz tutmuş Kız Rand'ı gördüğü zaman taşsı Aiel ifadesi paramparça oldu. "Ona ne oldu?" diye feryat etti, gözleri iri iri açılarak. "Ne oldu?" Diğer Kızların bazıları inlemeye başladı; ağır, insanın tüylerini diken diken eden bir ağıt.

"Sessiz olun!" diye kükredi Cadsuane, ellerini gök gürültüsü gibi çırparak. "Sen, kızım. Onun bir yatağa ihtiyacı var. Zıpla!" Nandera zıpladı. Rand kısa sürede soyuldu ve yatırıldı. Samitsu ve Niande onunla ilgilenmeye başladılar. Cairhienliler dışarı çıkarıldı. Nandera kapıda, Cadsuane'in Rand'ın kimse tarafından rahatsız edilmeyeceği talimatlarını tekrarlamaya başladı. Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki, Min'in başı dönmüştü. Bir gün Cadsuane ile Bilge Sorilea'nın karşılaşmalarını izlemeyi umdu; o gün gelecekti ve unutulmaz bir gün olacaktı.

Ama Cadsuane talimatlarının herkesi uzak tutacağını sanmışsa, yanılmıştı. O daha bir sandalyeyi Tek Güç'le yanına çağırıp Rand'ın yatağının yanına oturmadan, Kiruna ve Bera gururun iki yüzü, bir sarayın ve bir çiftliğin hükümdarları gibi içeri girdiler.

"İşittiklerim de neyin nesi?.." diye başladı Kiruna. Cadsuane'i gördü. Bera da Cadsuane'i gördü. Ağızları bir karış açık, kalakalarak Min'i şaşırttılar.

"O iyi ellerde," dedi Cadsuane. "İçinizden biri hatırladığımdan daha fazla Şifa Yetisi bulmadıysa eğer."

"Evet, Cadsuane," dediler uysallıkla. "Hayır, Cadsuane." Min kendi ağzını kapattı.

Samitsu duvarın dibinden fildişi kakmalı bir sandalye aldı, koyu sarı eteklerini açtı ve ellerini kavuşturarak oturup Rand'ın göğsünün örtünün altında kalkıp inmesini izledi. Niande Rand'ın kitap rafına gitti ve bir kitap seçip pencerelerden birinin yanına oturdu. *Ve kitap okumaya başladı!*

Kiruna ile Bera oturmaya kalktılar, sonra Cadsuane'e baktılar ve onun sabırsızca baş sallamasını beklediler. Ancak o zaman oturdular.

"Neden bir şeyler yapmıyorsunuz?" diye bağırdı Min.

"Bunu ben de sorabilirim," dedi Amys, odaya girerek. Genç görünüşlü, beyaz saçlı Bilge bir an Rand'a baktı, sonra koyu kahverengi şalını düzelterek Kiruna ile Bera'ya döndü. "Siz gidebilirsiniz," dedi. "Kiruna, Sorilea seni yine görmek istiyor."

Kiruna'nın esmer yüzü soldu, ama iki Aes Sedai kalktılar ve Cadsuane'in önünde sergilediklerinden daha uysal bir, "Peki, Amys," ile diz kırdılar. Yeşil Aes Sedai'ye mahcup bakışlar atarak çıktılar.

"İlgi çekici," dedi Cadsuane, onlar gittikten sonra. Kara gözleri Amys'in mavi gözlerine dikildi. En azından Cadsuane gördüklerinden hoşlanmış gibiydi. Gülümsedi. "Bu Sorilea ile tanışmak isterim. Güçlü bir kadın mı?" "Güçlü" sözcüğünü vurgulamış gibiydi.

"Tanıdığım en güçlü kadın," dedi Amys yalnızca. Sakinlikle. Rand'ın önünde baygın yattığını hiç düşünmezdiniz. "Şifanızı bilmiyorum, Aes Sedai. Yapılabilecek her şeyi yaptığınıza güveniyorum?" Sesi ifadesizdi; Min Amys'in ne kadar güvendiğinden kuşkuluydu.

"Yapılabilecek her şey yapıldı," diye içini çekti Cadsuane. "Artık yapabileceğimiz tek şey beklemek."

"O ölürken mi?" dedi sert bir erkek sesi ve Min yerinde sıçradı.

Dashiva, sade yüzünü bir kaş çatışla çarpıtarak odaya girdi. "Flinn!" diye terslendi.

Niande'nin kitabı, uyuşmuş görünen parmaklarından yere düştü; kara ceketli üç adama, Karanlık Varlık'ın kendine bakıyormuş gibi baktı. Samitsu solgun bir yüzle, duaya benzeyen bir şeyler mırıldandı.

Dashiva'nın emri üzerine, saçları kırlaşmış Asha'man aksayarak yatağın diğer yanına, Cadsuane'in karşısına gitti ve ellerini Rand'ın kıpırtısız bedeninin otuz santim üzerinde, örtü boyunca gezdirmeye başladı. Genç Narishma kapıda durup kaşlarını çatarak kılıcının kabzasını yokladı. O iri, kara gözleri üç Aes Sedai'yi aynı anda izlemeye çalışıyordu. Aes Sedaileri ve Amys'i. Adam korkmuş görünüyordu; yalnızca o kadınların düşman olduklarını göstermelerini bekleyen bir adam gibi. Aes Sedailerin aksine, Amys Flinn dışındaki Asha'manları görmezden geliyordu. Pürüzsüz yüzünde tek bir ifade görünmeden, gözleriyle onu takip ediyordu. Ama başparmağını çok anlamı bir tavırla kemer bıçağının kabzası üzerinde gezdiriyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Samitsu, sandalyesinden fırlayarak. Asha’manlar karşısında ne kadar huzursuzlanırsa huzursuzlansın, baygın hastası için hissettiği endişe daha büyüktü. “Sen, Flinn ya da her kimsen.” Yatağa yöneldi ve Narishma önüne dikildi. Kadın kaşlarını çatarak onun çevresinden dolanmaya çalıştı ve adam elini onun koluna koydu.

“Görgü kurallarından haberi olmayan bir oğlan daha,” diye mırıldandı Cadsuane. Üç Aes Sedai arasında, Asha’manlardan korkmuş görünmeyen bir o vardı. Bunun yerine, birbirlerine dayayıp kaldırdığı parmaklarının üzerinden onları izliyordu.

Narishma onun yorumu üzerine kızardı ve elini çekti, ama Samitsu yine onun çevresinden dolaşmaya kalktığında adam yine önüne geçti.

Samitsu onun omzunun üzerinden öfkeyle bakmakla yetindi. “Sen, Flinn, ne yapıyorsun? Cehaletinle onu öldürmene izin vermeyeceğim! Beni duyuyor musun?” Min dans edercesine ayak değiştiriyordu. Asha’manların Rand’ı öldüreceğini sanmıyordu, ama... Onlara güveniyordu, ama... Işık, Amys bile emin değil gibiydi, kaşlarını çatarak bir Flinn’e, bir Rand’a bakıyordu.

Flinn çarşafı Rand’ın beline kadar indirdi ve yarayı ortaya çıkardı. Kesik Min’in hatırladığından ne iyi, ne kötü görünüyordu; yuvarlak bir yara izinin üzerinde açık, öfkeli, kansız bir yara. Rand uyuyor gibiydi.

“Rand’ı olduğundan daha kötüleştiremez,” dedi Min. Kimse ona kulak asmadı.

Dashiva gırtlağından bir ses çıkardı ve Flinn ona baktı. “Bir şey mi gördün, Asha’man?”

“Benim Şifa Yetim yok,” dedi Dashiva, ağzını çarpıtarak. “Önerimi dinleyip öğrenen sensin.”

“Ne önerisi?” diye sordu Samitsu. “Israr ediyorum, sen...”

“Sessiz ol, Samitsu,” dedi Cadsuane. Odada, Amys’ten başka sakin kalabilen bir o var gibiydi ve Bilge’nin hançerinin kabzasını nasıl okşadığına bakarak, Min ondan bile emin değildi. “Bence istediği son şey oğlana zarar vermek.”

“Ama Cadsuane,” diye başladı Niande telaşla, “o adam...”

“Sessiz ol, dedim,” dedi gri saçlı Aes Sedai sertçe.

“Sizi temin ederim,” dedi Dashiva, aynı anda hem yağcı, hem sert konuşmayı başararak. “Flinn ne yaptığını biliyor. Şimdiden, siz *Aes Sedailerin* hayal bile edemeyeceği şeyler yapıyor.” Samitsu burnunu çekti;

yüksek sesle. Cadsuane yalnızca başını salladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Flinn parmağını Rand'ın yan tarafındaki şişmiş kesik ve eski yara izi üzerinde dolaştırdı. Eski yara izi daha da hassas görünüyordu. "Bunlar birbirine benziyor, ama farklı, iki ayrı enfeksiyon gibi. Yalnız, enfeksiyon değil; bu... karanlık. Aklıma daha iyi bir sözcük gelmiyor." Omuzlarını silkti; ona kaşlarını çatan Samitsu'nun Sarı saçaklı şalını süzdü, ama kadın artık ona düşünceli düşünceli bakıyordu.

"Devam et, Flinn," diye mırıldandı Dashiva. "O ölürse..." Burnu, kötü bir koku almış gibi kırıştı. Bakışlarını Rand'dan ayıramıyordu sanki. Dudakları, kendi kendine konuşurmuş gibi kıpırdadı ve bir kez, yüzündeki tek çizgi değişmeden, yarı hıçkırık, yarı acı bir kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı.

Flinn derin bir nefes alarak gözlerini odada, Aes Sedailerin ve Amys'in üzerinde gezdirdi. Min'i gördüğü zaman irkildi ve köselemsi yüzü kızardı. Telaşla örtüyü Rand'ın boynuna kadar çekti, yalnızca yaraları açıkta bıraktı.

"Umarım konuşmama aldırmazsınız," dedi, nasırlı ellerini Rand'ın yan tarafında gezdirmeye başlayarak. "Konuşmak biraz işe yarıyor gibi." Gözlerini kısarak yaralara odaklandı ve parmakları yavaşça kıpırdandı. İplikler örüyormuş gibi hareket ettiğini fark etti Min. Adamın sesi neredeyse dalgındı, dikkatinin yalnızca bir kısmını sözlerine veriyordu. "Beni Siyah Kule'ye gitmeye teşvik eden Şifa'ydı, öyle de diyebilirsiniz. Askerdim, ta ki kalçama bir kargı saplanana kadar; ondan sonra eyere oturamadım, fazla yürüyemiyordum bile. Kraliçenin Askerleri'nde geçirdiğim kırk sene içinde aldığım on beşinci yaraydı. En azından, on beşinci dikkate değer yara; yarayı aldıktan sonra yürüyüp at sürebiliyorsan yaradan sayılmıyor. O kırk sene içinde bir sürü arkadaşımın öldüğünü gördüm. Bu yüzden Siyah Kule'ye gittim ve M'Hael bana Şifa öğretti. Ve başka şeyler. Kaba türden bir Şifa; bir kez bir Aes Sedai bana Şifa vermişti –ah, üzerinden otuz sene geçti– ve onunla karşılaştırılınca, bu iş insanın canını acıtıyor. Ama işe de yarıyor. Sonra bir gün, Dashiva –pardon; Asha'man Dashiva– bir insan bacağını da kırsa, soğuk da alsa, Şifa'nın neden aynı olduğunu merak etti ve konuşmaya başladık ve... Eh, o bu işten anlamıyor, ama benim hünerim olduğunu söyleyebilirsiniz. Yeti. Bu yüzden düşünmeye başladım, ya ben?.. İşte. Yapabildiğimin en iyisi bu."

Flinn aniden topuklarının üzerine oturup alnını elinin tersiyle sildiğinde Dashiva homurdandı. Yüzü boncuk boncuk terlemişti. Min ilk kez bir

Asha'man'ın terlediğini görüyordu. Rand'ın yan tarafındaki kesik kaybolmamıştı, ama daha küçük, daha kırmızı ve öfkeli görünüyordu. Rand hâlâ uyuyordu, ama yüzü daha az solgundu.

Samitsu Narishma'nın yanından öyle hızlı geçti ki adam araya girme fırsatı bulamadı. "Ne yaptın?" diye sordu kadın, parmaklarını Rand'ın alnına koyarak. Güç'le her ne bulmuşsa, kaşları saçlarına kadar tırmandı ve sesindeki azamet inanmazlığa dönüştü. "Ne yaptın?"

Flinn üzüntüyle omuzlarını silkti. "Çok şey değil. Asıl soruna dokunamadım. Bir şekilde, sorunu mühürleyip ondan ayırdım, en azından bir süreliğine. Kalıcı bir şey değil. Şu anda birbirleri ile savaşıyorlar. Belki o kendi kendine iyileşirken onlar birbirlerini öldürürler." İçini çekerek başını iki yana salladı. "Diğer yandan, onu öldürmeyeceklerini de söyleyemem. Ama sanırım öncekine göre daha fazla şansı var."

Dashiva önemli adam havalarında başını salladı. "Evet; artık bir şansı var." Şifa'yı o vermiş sanırdınız.

Samitsu yatağın çevresinden dolanıp Flinn'in kalkmasına yardım ederek adamı şaşırttı. "Bana ne yaptığını anlatacaksın," dedi, azametli sesi yaşlı adamın yakasını ve klapalarını düzelten parmakları ile çelişerek. "Keşke bana *göstermenin* bir yolu olsaydı! Ama tarif edeceksin. Etmelisin! Sana sahip olduğum bütün altını veririm, çocuğunu doğururum, ne istersen yaparım, ama bana anlatabildiğin her şeyi anlatacaksın." Görünüşe göre, emir mi veriyordu, yalvarıyor muydu, kendisi de emin değildi. Fena halde şaşırmış olan Flinn'i pencereye sürükledi. Adam birden çok kez ağzını açtı, ama Samitsu onu konuşturmaya çalışmakla öyle meşguldü ki fark etmedi.

Min kimin ne düşündüğüne aldırmadan yatağa tırmandı, uzandı ve çenesini Rand'ın başına dayayıp kollarını ona doladı. Bir şans. Gizlice, yatağın çevresinde toplanmış üç kişiyi inceledi. Cadsuane sandalyesinde; Amys karşısında, ayakta; Dashiva ayakucundaki kare direklerden birine yaslanmış. Hepsinin çevresinde okunması imkânsız haleler ve imgeler dans ediyordu. Hepsi bakışlarını Rand'a dikmişti. Rand ölürse, Amys Aiellerin felakete uğrayacağını düşünüyordu kuşkusuz. Ve yüzünde ifade bulunan tek kişi olan, karanlık karanlık, ama endişeyle kaşlarını çatmış Dashiva, Asha'manlar için felaket görüyordu. Ve Cadsuane... Bera ile Kiruna'nın yalnızca tanımakla kalmadıkları, ama aynı zamanda Rand'a ettikleri yeminlere rağmen karşısında genç kızlar gibi yerlerinde sıçradıkları Cadsuane. Cadsuane Rand'ı "gerektiğinden daha fazla" incitmeyecekti.

Cadsuane bir anlığına Min ile göz göze geldi ve Min ürperdi. Bir şekilde, Rand kendi kendini koruyamazken o Rand'ı koruyacaktı. Hem Amys'ten, hem Dashiva'dan, hem Cadsuane'den. Bir şekilde. Farkında olmadan, bir ninni mırıldanarak Rand'ı nazikçe sallamaya başladı. Bir şekilde.

37
Saraydan Bir Not

Kuşlar Festivali gününün şafağı, Ebou Dar'daki sıcağı kıran, Fırtınalar Denizi'nden esen bir rüzgârla söktü. Ama rüzgâr dindikten sonra bulutsuz gökyüzü ve kızıl altın güneş umut vadediyordu. Mat yeşil ceketini açarak, gömleğinin bağcıklarını beklenti içinde yalnızca yarıya kadar bağlayarak Tarasin Sarayı'na seğirtti. Her sese sıçradığı söylenemezdi pek, ama ne zaman hizmetkâr kadınlardan biri iç etekliklerini hışırdatarak ve ona gülümseyerek yanından geçecek olsa, hoşuna gitmeyecek ölçüde irileşmiş gözlerle irkiliyordu. Her biri son derece... bilgiç... bir ifade ile gülümsüyordu. Kaçmamak için büyük çaba göstermek zorunda kalıyordu Mat.

Sonunda yavaşladı, ahır avlusunu çeviren gölgeli yürüyüş yolunu neredeyse ayakuçlarına basa basa geçti. Yürüyüş yolunun yivli sütunları arasında, kocaman, kırmızı çömlek çanaklarda sarımsı, saza benzer bitkiler ve zincirlerin ucundaki metal sepetlerden sarkan geniş, kırmızı çizgili yaprakları olan sarmaşıklar ince bir perde oluşturuyordu. Mat farkında olmadan şapkasını çekiştirerek yüzünü gizledi. Ellerini mızrağı boyunca gezdirdi –*ashandarei,* diyordu Birgitte ona– kendi kendini savunması gerekebilirmiş gibi, düşünmeden sapını yokladı. Kafasının içindeki zarlar öfkeyle dönüyordu, ama huzursuzluğunun bununla ilgisi yoktu. Huzursuzluğunun kaynağı Tylin'di.

Kapılarında Çapa ve Mitsobar Evi'nin Kılıcı bulunan altı lake kaplı, kapalı araba yüksek, kemerli dış kapıların önünde sıraya girmişti bile. Atlar arabalara bağlanmış, üniformalı sürücüler yerlerine geçmişti. Mat Nalesean'ın sarı çizgili ceket içinde, arabaların ötesinde esnediğini görebiliyordu. Vanin ahır kapılarının yakınında, ters çevrilmiş bir fıçının

üzerine çökmüştü. Uyuyor gibi görünüyordu. Diğer Kızılkolların çoğu sabırla ahır avlusunun döşeme taşları üzerine çökmüştü; birkaçı dev, beyaz ahırların gölgesinde zar atıyordu. Elayne Mat ile arabalar arasında, bitki perdesinin hemen arkasında durmuştu. Reanne Corly onun yanındaydı ve önceki akşam ortasına daldığı tuhaf toplantıya katılan yedi kadın daha yakındaydı; Bilge Kadınların kırmızı kemerini takmamış tek kişi Reanne idi. Mat bu sabah kadınların gelmemesini umut etmişti. Hem kendi hayatlarını, hem de başkalarınınkini idare etmeye alışık kadınların yüzlerine sahiptiler ve çoğunun saçlarına biraz kır düşmüştü, ama taze yüzlü Elayne'i bir beklenti havası içinde, neredeyse ayakuçlarında izliyorlardı. Elayne'in her emrinde sıçrayacakmış gibi. Ama kadınlar Mat'in dikkatini fazla çekmedi; hiçbiri, onu derisinden sıçratan kadın değildi. Tylin'in karşısında... eh... uygun düşen tek sözcük "savunmasız" idi; kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin.

"Onlara ihtiyacımız yok, Corly Hanım," dedi Elayne. Kız-Veliaht bir çocuğun başını okşayan bir kadın gibi konuşmuştu. "Biz dönene kadar burada kalmalarını söyledim. Aes Sedai olduğu anlaşılabilen kişiler olmadan daha az dikkat çekeriz; özellikle de ırmağın diğer yanında." Şehrin en zorlu mahallesinde, dikkat çekmeden giyebileceği giysiler konusundaki fikri, yeşile boyanmış tüyleri olan geniş, yeşil bir şapka, altın kıvrımlarla işlenmiş yeşil ketenden hafif bir toz pelerini ve bölünmüş eteklerine altın işlemeler tırmanan, göğsünün yarısını oval bir oyuk ile sergileyen yüksek yakalı, yeşil ipekten binici elbisesi idi. Hatta evlilik hançeri denen şu kolyelerden birini takmıştı. Altın örgüden geniş tasma Rahad'daki bütün hırsızların parmaklarını kaşındıracaktı. Küçük bir kemer bıçağı dışında silah taşımıyordu. Ama diğer yandan, yönlendirebilen bir kadın ne tür silaha ihtiyaç duyardı ki? Elbette, o kırmızı kemerlerin her birinin arkasına kıvrık bir hançer takılmıştı. Reanne'in sade, işlenmiş deriden kemerinin arkasına da.

Reanne geniş, mavi hasır şapkasını çıkardı ve kaşlarını çatarak ona baktı, sonra şapkayı takıp kurdelelerini bağladı. Elayne'in ses tonu onu rahatsız etmemiş gibiydi. Şapkayla birlikte çekingen bir gülümseme takındı ve ürkek bir sesle konuştu. "Ama Merilille Sedai neden yalan söylediğimizi düşünüyor, Elayne Sedai?"

"Hepsi öyle düşünüyor," dedi kırmızı kemerlilerden biri nefes nefese. Hepsi ciddi renklerde Ebou Dar renklerine bürünmüştü. Dar, derin yakaları, bir yanı kaldırılıp dikilmiş, kat kat iç eteklikler sergileyen etekleri vardı.

Yalnızca bu, konuşan kadın farklıydı. Kadın kemik kadar zayıftı ve uzun saçlarında siyahtan çok beyaz vardı. Ebou Darlıların zeytin tenine ve kara gözlerine sahipti. “Sayımız hakkında, Sareitha Sedai yüzüme karşı yalancı dedi bana...” Reanne’in, “Sessiz ol, Tamarla,” uyarısı üzerine kaşlarını çatarak sustu; Corly Hanım, Aes Sedai olan bir çocuğun karşısında diz kırmaya, yaltaklanmaya hazır olabilirdi, ama arkadaşlarını sıkı dizginlerle kontrol ediyordu.

Mat ahır avlusuna bakan pencerelere, durduğu yerden görebildiklerine kaşlarını çattı. Bazıları girift desenlere sahip beyaz, demir işi perdelerle kaplanmıştı, diğerleri ise detaylı bir şekilde oyulmuş, beyaz tahta perdelerle. Tylin’in orada olması olası değildi; ahır avlusunda belirmesi olası değildi. Giyinirken onu uyandırmamaya çok özen göstermişti Mat. Dahası, burada hiçbir şey denemeye kalkmazdı. En azından Mat kalkmayacağını düşünüyordu. Ama diğer yandan, dün gece yarım düzine hizmetkâr kadına Mat’i yakalatan ve dairesine sürükleten bir kadından ne beklenmezdi ki? Lanet kadın ona bir oyuncak gibi davranıyordu! Mat buna daha fazla tahammül etmeyecekti. Etmeyecekti. Işık, kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Şu Rüzgârlar Çanağı’nı kapıp Ebou Dar’dan ayrılmazlarsa, Tylin bu gece yine onun poposunu çimdikleyecek, küçük güvercinim diyecekti.

“Mesele yaşlarınız, Reanne.” Elayne’in sesi tam olarak tereddütlü sayılmazdı –asla olmazdı– ama ses tonu çok dikkatliydi. “Aes Sedailer arasında yaştan bahsetmek kaba bir hareket sayılır, ama... Reanne, Kırılış’tan bu yana, Örgü Heyeti’ndekilerin iddia ettiği kadar uzun süre yaşayan Aes Sedai duyulmamış.” Kandaşların idare heyetlerine verdikleri tuhaf isim buydu. “Senin durumunda, yüz yaş yakınına yaklaşan bile olmamış.” Kırmızı kemerliler inledi, gözleri irileşti. Açık, bal rengi saçları olan ince, kahverengi gözlü bir kadın sinirli sinirli kıkırdadı ve Reanne’in kırbaç gibi, “Famelle!” uyarısı karşısında hemen ağzını kapattı.

“Bu mümkün olamaz,” dedi Reanne hafif bir sesle, Elayne’e. “Kuşkusuz Aes Sedailer...”

“Günaydın,” dedi Mat, bitki perdesinin arkasından çıkarak. Tartışmaları ahmakçaydı; Aes Sedailerin başka herkesten uzun yaşadığını herkes bilirdi. Zamanlarını boşa harcamak yerine, Rahad’a doğru yola çıkmış olmalıydılar. “Thom ve Juilin nerede? Ve Nynaeve?” Dün gece dönmüş olmalıydı, yoksa Elayne telaşlı olurdu. “Kan ve küller, Birgitte’i de göremiyorum. Yola çıkmamız gerek, Elayne, aylaklık etmemiz değil. Aviendha geliyor mu?”

Elayne ona hafifçe kaşlarını çattı, gözlerini belli belirsiz Reanne'e çevirdi ve Mat Elayne'in onu kullanarak nasıl bir gösteri yapmaya karar vermekte olduğunu anladı. Gözlerini iri iri açarak masum numarası yapması, gamzelerini çıkarması kadar zarar verirdi bu kadınların karşısındaki itibarına; Elayne, başka her şeyin başarısız olduğu yerde, o gamzenin işe yaramasını beklerdi her zaman. Elayne çenesini hafifçe kaldırdı. "Thom ve Juilin Aviendha ile Birgitte'in Carridin'in sarayını izlemesine yardım ediyor, Mat." Çiçek açmaya başlamış Kız-Veliaht gösterisini kullanmaya karar vermişti anlaşılan. Tamamen çiçek açmış değil, çünkü Mat'in buna nasıl tepki vereceğini biliyordu kuşkusuz, ama sesi kararlılıkla doluydu; serin, mavi gözleri talepkârdı ve o güzel yüzü tam olarak buz gibi olmasa da, soğuk bir kibirle doluydu. Dünyada, yalnızca bir kişiliği olan kadın var mıydı acaba? "Nynaeve birazdan iner, eminim. Senin gelmen için sebep yok, Mat, biliyorsun. Nalesean ve askerlerin yeterinden fazla koruma sağlar. Biz dönene kadar sen sarayda kalıp keyfine bakabilirsin."

"Carridin mi!" diye haykırdı Mat. "Elayne, Jaichim Carridin'in işini görmek için kalmıyoruz Ebou Dar'da. Çanağı alıyoruz, sonra sen ve ben bir kapıyol açıyor ve gidiyoruz. Açıkça anlatabildim mi? Ve sizinle beraber Rahad'a geliyorum." Keyfine bakmakmış! Bütün gün sarayda kalsa Tylin'in ne iş çevireceğini Işık bilirdi ancak. Sırf düşünce bile, isterik kahkahalar atmak istemesine sebep oluyordu.

Bilge Kadınlar buzdan bakışlarla hançerlediler onu; tıknaz Sumeko öfkeyle dudaklarını büzdü. Orta yaşlarını sürmekte olan, dün göğsünü zevkle süzdüğü tombul bir Domanlı olan Melore, fırtına gibi bir yüzle yumruklarını kalçalarına dayadı. Dünden, Mat'in Aes Sedailerden korkmadığını biliyor olmalıydılar, ama Reanne bile öyle fena kaş çattı ki ona, Mat kadının kulaklarını yumruklayacağını sandı. Görünüşe göre, onlar Aes Sedailer uğruna birbirlerine düşmeye hazırsa, başka herkes de aynısını yapmak zorundaydı.

Elayne gözle görülür bir biçimde, kendi kendisiyle mücadele etti. Dudaklarını birbirine bastırdı, ama Mat onun hakkını vermeliydi; işe yaramayan bir tavrı sürdürmeyecek kadar akıllıydı. Diğer yandan, ne kadar çaba gösterirse göstersin, iliklerine dek züppeydi. Ve diğer kadınlar izliyordu. "Mat, Çanağı kullanana kadar buradan ayrılamayacağımızı biliyorsun." O kibirli çene havada kaldı ve sesi, en iyi haliyle bile, açıklama ile bildirme arasında bir yerdeydi. "Onu nasıl kullanacağımızı belirlemek

günler alabilir, hatta yarım hafta ya da daha fazla ve bu arada Carridin'in işini bitirsek de olur." Beyazpelerin'in ismini söylerken sesi öyle çatladı ki, adama kişisel bir hınç beslediğini sanırdınız, ama o sözlerden başka bir şey fırladı ve Mat'in düşüncelerini avucuna aldı.

"Yarım hafta!" Mat boğuluyormuş gibi hissederek, parmağını boynundaki eşarba geçirdi ve çekiştirdi. Dün gece, daha Mat ne yaptığını anlamadan, Tylin o siyah, ipek eşarbı kullanarak Mat'in ellerini bağlamıştı. Yarım hafta. Ya da daha fazla! Büyük çaba göstermesine rağmen Mat'in sesi biraz çılgınca çıktı. "Elayne, kuşkusuz çanağı her yerde kullanabilirsiniz. Burada olmak zorunda değil. Egwene bir an önce dönmenizi istiyordur; bir iki dost işine yarar, iddiaya girerim." Ayrılmadan önce gördüklerine bakarak, birkaç yüz dese de olurdu. Belki bu kadınları geri götürdüğünde, Egwene Amyrlin olduğuna dair saçmalıkları bir kenara bırakır, Mat'in Elayne, Nynaeve ve Aviendha ile birlikte onu da Rand'a götürmesine izin verirdi. "Ya Rand, Elayne? Caemlyn? Aslan Tahtı. Kan ve küller, Rand sana Aslan Tahtı'nı verebilsin diye, bir an önce Caemlyn'e ulaşman gerektiğini biliyorsun." Bir sebepten, her kelime ile Elayne'in yüzü daha da kararıyor, gözleri çakıyordu. Mat onun kızdığını söyleyebilirdi, elbette, kızmak için sebebi olsaydı.

Mat sözlerini bitirir bitirmez Elayne itiraz etmek için ağzını açtı ve Mat onun verdiği sözleri hatırlatmaya hazırlandı. Reanne ve diğer kadınların gözlerinde bunun Elayne'i ne duruma sokacağı meselesi Kıyamet Çukuru'nun dibine gidebilirdi. Yüzlerine bakılırsa, Elayne'in adına ona burun kıvırmaya hazırdılar.

Ama kimse bir şey söyleyemeden, Mitsobar Evi üniforması içinde yuvarlak, kırlaşmaya yüz tutmuş bir kadın geldi; önce Elayne'e, sonra kırmızı kemerli kadınlara, son olarak da Mat'e diz kırdı. "Kraliçe Tylin bunu gönderdi, Cauthon Efendi," dedi Laren, üstü çizgili bir örtü ile örtülmüş, sağına küçük, kırmızı çiçekler dolanmış bir sepet uzatarak. "Kahvaltı etmemişsiniz ve gücünüzü korumalıymışsınız."

Mat'in yanakları kızardı. Kadın ona bakmakla yetindi, ama Mat'i Tylin'in huzuruna çıkardığı zaman Mat'i enine boyuna görmüştü zaten. Çok daha fazlasını. Dün gece, Mat ipek yatak örtüsünün altına saklanmaya çalışırken, tepsiyle akşam yemeği getirmişti. Mat anlayamıyordu. Bu kadınlar onun bir genç kız gibi sıçramasına, kızarmasına sebep oluyordu. Hiç anlayamıyordu.

“Burada kalmayı tercih etmeyeceğinden emin misin?” diye sordu Elayne. “Eminim Tylin kahvaltıda ona arkadaşlık etmenden hoşlanır. Kraliçe, seni harika ölçüde eğlenceli, nazik ve uysal bulduğunu söyledi,” diye ekledi kuşkulu bir sesle.

Mat bir elinde sepet, diğerinde *ashandarei* ile, arabalara kaçtı.

“Kuzeyli erkeklerin hepsi böyle utangaç mıdır?” dedi Laren.

Mat durmadan, omzunun üzerinden arkaya baktı ve rahat bir nefes aldı. Hizmetkâr kadın eteklerini toplamış, bitki perdesine doğru yürümeye hazırlanıyordu ve Elayne Reanne ile Bilge Kadınları yanına çağırıyordu. Mat yine de ürperdi. Kadınlar onu öldürecekti.

En yakın arabanın çevresinden dolandığında Beslan’ın arabanın basamağında oturduğunu gördü ve sepetini düşürecekti neredeyse. Adam, güneş ışığını yansıtan ince kılıcının keskin kenarını inceliyordu. “Burada ne işin var?” diye nida etti Mat.

Beslan kılıcını kınına kaydırdı ve yüzü bir sırıtışla ikiye bölündü. “Seninle Rahad’a geliyorum. Bizim için daha fazla eğlence bulacağını tahmin ediyorum.”

“Biraz eğlence olsa iyi olur,” diye esnedi Nalesean eline. “Dün gece fazla uyuyamadım. Şimdi de çevrede Deniz Halkı kadınları varken sen beni peşinden sürüklüyorsun.” Vanin fıçısının üzerinde doğrulup oturdu, çevresine bakındı ve hiçbir şey göremeyince yine gözlerini kapatarak arkasına yaslandı.

“Bana kalsa hiç *eğlence* olmaz,” diye mırıldandı Mat. *Nalesean* mı fazla uyumamıştı? Hah! Hepsi gitmiş, festivalde eğlenmişti. Mat de ara ara eğlendiğinden değil, ama ancak onu bir lanet oyuncak sanan bir kadınla birlikte olduğunu unuttuğu zamanlarda. “Hangi Deniz Halkı kadınları?”

“Dün gece Nynaeve Sedai döndüğünde, bir düzine kadar Deniz Halkı kadını getirdi, Mat.” Beslan üfledi ve elleriyle sallanma hareketleri yaptı. “Nasıl hareket ettiklerini bir görsen, Mat...”

Mat başını iki yana salladı. Doğru düzgün düşünemiyordu; Tylin kafasını karıştırıyordu. Nynaeve ve Elayne Rüzgârbulanlardan bahsetmişlerdi ona, gönülsüzce ve bu bilgiyi sır olarak saklayacağına yemin ettirerek, ama ancak Nynaeve’in nereye, neden gittiğini gizlemeye çalıştıktan sonra. Üstelik hiç kızarmadan. “Kadınlar sözlerini kendilerine özgü bir şekilde tutuyorlar,” derlerdi. Bir düşününce, Lawtin ve Belvyn diğer Kızılkolların yanında değildi. Belki de Nynaeve diğer meseleyi, onları yanında tutarak telafi etmeye çalışıyordu. “...Kendilerine özgü bir şekilde.”

Ama Rüzgârbulanlar saraya gelmişse, kuşkusuz çanağı kullanmaları için yarım hafta gerekmezdi. Işık, ne olur gerekmesin!

Düşünmek onu yanına çağırmış gibi, Nynaeve bitki perdesinin arkasından çıkıp avluya yürüdü. Mat'in ağzı açık kaldı. Kolundaki, koyu yeşil ceket giymiş uzun boylu adam Lan'di! Daha doğrusu, Nynaeve onun kolundaydı, ona iki eliyle yapışmış, gülümsemekteydi. Başka kadın olsa, Mat ay gözlü ve hayallere dalmış derdi, ama bu Nynaeve'di.

Nynaeve nerede olduğunu fark edince irkildi ve telaşla yana çekildi, ama bir anlığına bile Lan'in elini bırakmadı. Elbise seçimi Elayne'inkinden iyi değildi; tamamen mavi ipeklere ve yeşil işlemelere bürünmüştü. Yakası öyle açıktı ki, ince, altın bir zincir üzerinde iki göğsünün arasına sarkan ağır, altın yüzük açıkça görülebiliyordu. Kurdelesinden tutup taşıdığı geniş şapka mavi tüylerle süslenmişti. Yeşil ketenden toz pelerini mavi iplikle işlenmişti. O ve Elayne'in yanında, yünlü elbiseleri içinde diğer kadınlar paspal kalıyordu.

Her durumda, bir an önce buzağı gözleriyle bakıyor olsa da olmasa da, şimdi tamamen kendisi olmuştu ve örgüsünü düzeltiyordu. "Şimdi diğer adamlara katıl Lan," dedi buyurgan bir sesle, "ve gidelim. Son dört araba erkekler için."

"Nasıl dilersen," diye yanıt verdi Lan, elini kılıcının kabzasına koyup eğilerek.

Nynaeve Lan'in Mat'in yanına yürümesini şaşkın bir ifade ile izledi. Muhtemelen adamın uysallıkla itaat etmesine inanamıyordu. Sonra silkelendi ve yine eski diken diken Nynaeve oldu. Elayne'i ve diğer kadınları toplayarak, kaz kışkışlayan biri gibi öndeki iki arabaya götürdü. Birinin ahır avlusunun kapılarını açması için nasıl bağırdığına bakarak, yola çıkmalarını geciktirenin o olduğunu düşünmezdi kimse. Sürücülere de bağırdı ve adamlar dizginleri kaldırıp uzun kırbaçlarını sallamaya başladılar; herkesin arabalara binmesini beklemelerine bile şaşmak gerekirdi.

Mat Lan, Nalesean ve Beslan'ın ardından üçüncü arabaya bindi, mızrağını kapıya yasladı ve araba öne atılırken sepeti kucağında, oturuverdi. "Sen nereden çıktın, Lan?" diye patladı, herkes herkesle tanıştırıldıktan sonra. "Görmeyi beklediğim son adam sendin. Nerelerdeydin? Işık, öldüğünü sanıyordum. Rand'ın senin öldüğünden korktuğunu biliyorum. Hem, Nynaeve'in sana emirler yağdırmasına izin vermen. Işık aşkına, bunu neden yaptın?"

Taş suratlı Muhafız hangi soruya yanıt vereceğini düşünür gibiydi. “Nynaeve ve ben dün gece, Gemiler Hanımı tarafından evlendirildik,” dedi sonunda. “Atha’an Miere’nin pek çok... sıradışı... evlilik âdetleri var. İkimiz için de sürprizler hazırlamışlardı.” Başka hiçbir yerine olmasa bile dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. Hafifçe omuzlarını silkti; bundan fazla yanıt vermeyi düşünmüyor gibiydi.

“Işık’ın lütfu sen ve gelininin üzerinde olsun,” diye mırıldandı Beslan nazikçe, arabanın izin verdiğince eğilerek. Nalesean bir şeyler mırıldandı, ama yüz ifadesine bakarak, Lan’in deli olduğunu düşündüğü açıktı. Nalesean Nynaeve’in yol arkadaşlığını epey tecrübe etmişti.

Mat arabanın hareketi ile sallanarak oracıkta oturdu ve baktı. Nynaeve *evlenmiş* miydi? *Lan Nynaeve*’le mi evlenmişti? Adam *gerçekten* deliydi. Bakışlarında o kadar kasvet olmasına şaşmamak gerekirdi. Mat gömleğinin içine kuduz bir tilki sokmayı tercih ederdi. Ancak bir budala evlenirdi ve ancak bir deli Nynaeve ile evlenirdi.

Lan herkesin çok sevinmediğini fark etse de, belli etmedi. Gözleri dışında hiçbir şey Mat’in hatırladığından farklı değildi. Gözleri belki biraz daha sertti, eğer böyle bir şey mümkünse. “Daha önemli bir şey var,” dedi Lan. “Nynaeve bilmeni istemiyor, Mat, ama işitmen gerek. İki adamın öldü, Moghedien tarafından öldürüldü. Üzgünüm, ama teselli olacaksa, ne olduğunu anlamadan öldüler. Nynaeve Moghedien’in gitmiş olması gerektiğini, yoksa yine deneyeceğini düşünüyor, ama ben o kadar emin değilim. Nynaeve’e karşı kişisel bir düşmanlık besliyor gibi, ama Nynaeve bana nedenini söylemedi.” Yine gülümsedi; Lan gülümsediğinin farkında değil gibiydi. “En azından her şeyi söylemedi ve fark etmez de. Ama ırmağın ötesinde bizi neyin beklediğini bilmen en iyisi olur.”

“Moghedien,” diye nefes verdi Beslan, parıl parıl gözlerle. Adam muhtemelen *eğlence* görüyordu.

“Moghedien,” diye nefes verdi Nalesean, ama onunki daha çok bir inleme gibiydi. Adam sivri sakalını çekiştirdi.

“Şu lanet olası kadınlar,” diye mırıldandı Mat.

“Umarım karımı kastetmiyorsundur,” dedi Lan soğuk soğuk, bir elini kılıcını kabzasına götürerek ve Mat hemen ellerini kaldırdı.

“Elbette hayır. Yalnızca Elayne ve... ve Kandaşlar.”

Lan bir an sonra başını salladı ve Mat rahatlayarak minicik bir nefes aldı. Terkedilmişlerden birinin şehirde olabileceği gerçeğini saklamışken, Nynaeve’in onu kocasına –kocasına!– öldürtmesi tam da ona yakışır bir şey

olurdu. Moghedien bile Mat'i pek korkutmuyordu, tilki başı madalyonu boynundayken değil, ama madalyon Nalesean'ı ve diğerlerini korumazdı. Kuşkusuz Nynaeve bunu kendisinin ve Elayne'in yapacağını düşünmüştü. Kızılkolları yanında getirmesine izin vermişlerdi. Ve kuşkusuz bir yandan da gizli gizli gülerek...

"Annemin notunu okumayacak mısın, Mat?"

Beslan bahsedene kadar, Mat sepet ile çizgili örtü arasına sıkıştırılmış, küçük küçük katlanmış bir kâğıt parçası olduğunu fark etmemişti. Üzerine Çapa ve Kılıç basılmış yeşil mührü görebiliyordu.

Mührü başparmağı ile kırdı ve kâğıdı açtı. Yazılanları Beslan'ın göremeyeceği şekilde tuttu. Bunu yaptığı iyi olmuştu ya da diğer yandan, adamın her şeye nasıl baktığı düşünülürse, belki de fark etmezdi. Her durumda, Mat o sözleri kendisinden başka kimse görmediği için memnundu. Her satırda yüreği daha da büzüldü.

Mat, tatlım,

Eşyalarını daireme taşıtıyorum. Böylesi çok daha uygun olur. Geri döndüğünde, küçük Olver'e bakmak için Riselle senin eski dairene taşınacak. Oğlan onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibi.

Terzilerim ölçünü alacak. Bunu izlemek hoşuma gidecek. Daha kısa ceketler giymelisin. Yeni pantolonlar da dikilmeli, elbette. Popon bir harika. Ördekçiğim, aklına getirdiğim bu Dokuz Ayın Kızı da kim? Bana söylemeni sağlayacak bir sürü nefis yol düşündüm.

Tylin

38
Altı Kat

Elinden gelse Mat iner, arabayı kendisi çekerdi. Bu şekilde daha hızlı gideceklerini düşünüyordu. Güneş tamamen yükselmiş olmasa da sokaklar şimdiden, kalabalığın içinde dolana dolana ilerleyen yük ve binek arabaları, rüzgârın kaldırdığı toz bulutları, sürücülerin ve yoldan kaçışmaya zorlanan yayaların bağırış ve küfürleri ile dolmuştu. Kanallarda sırık marifeti ile sürüklenen o kadar çok mavna vardı ki kanallarda sokaktaymış gibi, bir mavnadan diğerine geçerek yürünebilirdi. Parıl parıl parlayan beyaz şehrin üzerinde gürültülü bir mırıltı asılıydı. Ebou Dar dün kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor gibiydi; Yüksek Chasaline ve Işıklar Bayramı'ndan bahsetmeye bile gerek yoktu. Yarının Korlar Bayramı olduğu ve Altara'nın kurucusunun anısına kutlanan Maddin Günü'nün iki gün sonra olacağı ve bir sonraki gecenin Yarım Ay Bayramı olduğu düşünülürse, telafi etmesi iyiydi zaten. Güneyliler çalışkanlıkları ile ünlüydü, ama Mat bunun sebebinin, onca bayram ve festivali telafi etmek için daha çok çalışmaları gerektiği olduğunu düşünüyordu. Bu kadar çalışmaya nasıl güçlerinin kaldığını merak ediyordu asıl.

Sonunda arabalar ırmağa ulaştı ve suya doğru çıkıntı yapan, hepsinde yanlarına bağlanan teknelere binmek için basamaklar bulunan uzun, taş iskelelerden birinde durdular. Mat koyu sarı bir peynir parçasını ve ekmek ucunu cebine tıkarak sepeti koltuğun altına soktu. Açtı, ama mutfakta birileri fazla telaş içindeydi; sepetin büyük kısmını midye dolu kil bir çanak kaplamıştı, ama mutfaktakiler midyeleri pişirmeyi unutmuştu.

Lan'in ardından arabadan indi. Nalesean ile Beslan'ı Vanin ile diğerlerinin son arabalardan inmesine yardım etmeye bıraktı. Hemen hemen bir düzine adam vardı ve Cairhienli olanlar bile ufak tefek sayılmazlardı.

Bir fıçıya doldurulmuş elmalar gibi sıkışmışlardı arabaya. Tutuk tutuk indiler. Mat *ashandarei*'i omzuna dayayarak, Muhafız'ın önünden ilk arabaya yürüdü. Nynaeve ve Elayne, kim dinliyor olursa olsun, aklından geçenleri öğrenecekti. Moghedien'i saklamaya çalışmak! Adamlarının ikisinin öldüğünden bahsetmiyordu bile! Mat onlara!.. Aniden Lan'in, kalçasında kılıç taşıyan taştan bir heykel gibi arkasından geldiğini fark etti ve düşüncelerini değiştirdi. En azından Kız-Veliaht o türden sırları saklamanın ne demek olduğunu öğrenecekti.

Oraya vardığında Nynaeve iskelede durmuş, mavi tüylü şapkasını bağlıyor, arabaya doğru konuşuyordu. "...İşe yarayacak, elbette, ama özel olarak da olsa, onca halk içinde Deniz Halkı'nın böyle bir şey talep edeceği kimin aklına gelirdi?"

"Ama Nynaeve," dedi Elayne, yeşil tüylü şapkası elinde, arabadan inerken, "dün gece söylediğin kadar muhteşemse, nasıl oluyor da şikâyet edebiliyorsun?.."

İşte o sırada Mat'i ve Lan'i fark ettiler. Aslında Lan'i. Nynaeve'in gözleri irileşti, utançla iki gün batımı kadar kızarmış yüzünü doldurdular. Belki üç gün batımı kadar. Elayne bir ayağı arabanın basamağında, kalakaldı. Muhafız'a öyle bir kaş çattı ki, iki adamın onlara gizlice yaklaştıklarını düşünebilirdiniz. Ama Lan Nynaeve'e bakarken yüzünde bir taş direkten daha fazla ifade yoktu ve Nynaeve arabanın altına sürünüp saklanmak istermiş gibi görünse de, Lan'e, dünyada başka kimse yokmuş gibi bakıyordu. Kaş çatışının boşa gittiğini fark eden Elayne ayağını basamaktan kaldırdı ve arabayı onlarla paylaşan Reanne ve iki Bilge Kadın'ın, Tamarla ile Janira adlı, saçları grileşmeye başlamış Saldaealı bir kadının yolundan çekildi, ama Kız-Veliaht'ın pes etmeye niyeti yoktu; ah, hayır. Kaş çatışını Mat Cauthon'a doğrulttu ve yüz ifadesi azıcık değiştiyse, o da sertleştiği içindi. Mat hıhladı, başını iki yana salladı. Normalde bir kadın hatalıysa, suçu en yakınındaki erkeğin üzerine atmak için o kadar çok sebep bulurdu ki adam sonunda gerçekten de hatanın kendisinde olduğunu düşünmeye başlardı. Mat'in, eski anılardan da gelse yeni anılardan da, deneyimlerine göre, bir kadının yanıldığını itiraf ettiği iki durum vardı yalnızca: bir şey istiyorsa ve yaz ortasında kar yağdığında.

Nynaeve örgüsünü kavradı, ama gönülsüzce. Parmakları kıpırdandı ve aşağı indi, bunun yerine ellerini kenetledi. "Lan," diye başladı titrek bir sesle, "zannetme ki bundan bahsederim..."

Muhafız eğilerek ve kolunu uzatarak sözünü kesti onun. “Başkalarının önündeyiz, Nynaeve. Başkalarının önünde söylemek istediğin şeyleri söyleyebilirsin. Tekneye kadar eşlik edebilir miyim?”

“Evet,” dedi Nynaeve. Başını öyle hararetle salladı ki şapkası düşecekti neredeyse. Telaşla, iki eliyle şapkasını düzeltti. “Evet. Başkalarının önündeyiz. Bana eşlik edebilirsin.” Lan’in koluna girince biraz kendini topladı ama ancak yüzündeki ifadeyi düzeltecek kadar. Boş eliyle toz pelerinini toplayarak Lan’i iskelede, teknelerin yanaştığı yere kadar sürükledi.

Mat Nynaeve’in hasta olup olmadığını merak etti. Nynaeve’in arada bir birkaç adım sendelemesini izlemek hoşuna giderdi, ama Nynaeve tereddüdünün iki adımdan fazla sürmesine asla izin vermezdi. Aes Sedailer kendi kendilerine Şifa veremezdi. Belki Mat Elayne’e, Nynaeve’in sorunu her ne ise onunla ilgilenmesini önermeliydi. Mat Şifa’dan ölüm ya da evlilik kadar kaçınırdı, ama Mat’e göre başkaları için farklıydı. Ama ilk önce, sırlar konusunda edecek birkaç lafı vardı.

Ağzını açarak parmağını paylarcasına kaldırdı...

...ve Elayne kendi parmağı ile onun göğsünü dürtükledi. Tüylü şapkanın altındaki kaş çatışı öyle soğuktu ki Mat’in başparmakları acıdı. “Corly Hanım,” dedi Elayne, hüküm veren bir kraliçenin buz gibi sesi ile, “Nynaeve ile bana, sepetteki o kırmızı çiçeklerin anlamını açıkladı. En azından onları saklayacak kadar utanç duygun varmış.”

Mat’in yüzü, Nynaeve’inkinden daha beter kızardı. Birkaç adım ötede, Reanne Corly ve diğer ikisi, şapkalarını bağlıyorlar, kadınların her ayağa kalktıklarında, oturduklarında ya da üç adım attıklarında yaptıkları gibi elbiselerini düzeltiyorlardı. Ama, dikkatleri giysilerinde olsa da, Mat’e bakışlar fırlatacak zaman bulabiliyorlardı yine de ve bu sefer bakışlarında ne paylama, ne de şaşkınlık vardı. Mat o lanet çiçeklerin bir anlamı olduğunu bile bilmiyordu! Yüzündeki kırmızılık on gün batımından da beterdi.

“Demek!” Elayne’in sesi alçaktı, yalnızca Mat’in kulakları için düşünülmüştü, ama tiksinti ve horgörü sızıyordu o sesten. Mat’e dokunmasın diye pelerinini çekiştirdi. “Doğruymuş! Bunu yapabileceğine *inanamadım,* senin bile! Nynaeve’in de inanamadığından *eminim.* Sana verdiğim her tür söz *geçersiz* artık! Bir kadına, *herhangi* bir kadına kendini *dayatan* bir erkeğe verdiğim hiçbir sözü tutmam, hele bunu bir kraliçeye yapan bir erkeğe *hiç.* Hem de o kraliçe o erkeğe...”

“*Ben* mi kendimi *ona* dayatmışım!” diye bağırdı Mat. Daha doğrusu, bağırmaya çalıştı; boğulur gibi olduğundan, bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Elayne’i omuzlarından yakaladı ve arabaların biraz uzağına çekti. Lekeli yeşil, deri yelekler içinde rıhtım işçileri, omuzlarında çuvallar taşıyarak ya da rıhtım boyunca fıçılar yuvarlayarak yanlarından seğirtiyor, arabaların uzağından geçmeye özen gösteriyorlardı. Altara Kraliçesi çok güçlü olmayabilirdi, ama araba kapısındaki arması sıradan insanların yer açmalarını sağlıyordu. Nalesean ve Beslan, Kızılkolları iskeleye götürürken aralarında gevezelik ediyorlardı!. Vanin kasvetle çırpıntılı ırmağa bakarak arkalarından gidiyordu; konu tekneler olunca, midesinin hassaslaştığını itiraf etmişti adam. İki arabayı dolduran Bilge Kadınlar Reanne’in çevresinde toplanmış, izliyorlardı, ama kulak misafiri olacak kadar yakında değildiler. Mat yine de boğuk sesle fısıldadı.

“Beni dinle bakalım! O kadın hayırı yanıt kabul etmiyor; ben hayır diyorum ve o bana *gülüyor.* Beni aç bıraktı, bana zorbalık etti, geyik gibi kovaladı beni! Ellerini karşıma çıkan herhangi altı kadının toplamından daha büyük beceriyle kullanıyor. Onun yapmasına izin vermezsem beni hizmetkârlara soydurmakla tehdit etti...” Aniden ne söylediği kafasına dank etti. Ve kime söylediği. Sinek yutmadan ağzını kapatmayı başardı. Elayne ile göz göze gelmemek için gözlerini *ashandarei*’in sapına kakılmış kara, metal kuzgunlara dikti. “Söylemek istediğim, anlamıyorsun,” diye mırıldandı. “Her şeyi ters anlamışsın.” Şapkasının siperinin altından bir bakış fırlattı ona.

Elayne’in yanakları hafifçe kızarmıştı, ama yüzü bir mermer büst kadar ciddiydi. “Öyle görünüyor ki... yanlış anlamış olabilirim,” dedi ciddiyetle. “Bu... Tylin açısından çok *kötü* bir davranış.” Mat onun dudaklarının seğirdiğini sandı. “Aynada farklı gülümsemeler çalışmayı düşündün mü, Mat?”

Mat şaşkın şaşkın gözlerini kırptı. “Ne?”

“Güvenilir kaynaklardan, kralların dikkatini çeken genç kadınların bunu yaptığını duydum.” Sesindeki ciddiyet çatladı ve bu sefer dudakları kesinlikle seğirdi. “Kirpiklerini kırpıştırmayı da deneyebilirsin.” Dişleri ile alt dudağını yakalayarak sırtını döndü. Toz pelerinini arkada dalgalandırarak iskelede seğirtirken omuzları sarsılıyordu. İşitme sınırını aşmadan önce, Mat onun gülerek “kendi ilacını yutmak” gibi bir şeyler söylediğini duyduğunu sandı. Reanne ve Bilge Kadınlar, bir civcivi takip eden tavuk sürüsü gibi, onun peşinden koşturdular. Birkaç fıçı göğüslü

gemici halatları kangal yapmayı ya da her ne yapıyorlarsa o işi bırakıp, önlerinden geçen alaya saygıyla eğildiler.

Mat şapkasını başından kaptı ve yere fırlatıp üzerinde tepinmeyi düşündü. Kadınlar! Duygudaşlık beklememesi gerektiğini bilmeliydi. O lanet Kız-Veliaht'ı boğmak istiyordu. Genel ilkeler gereği, Nynaeve'i de. Yalnız, elbette, bunu yapamazdı. Bazı sözler vermişti. Ve o zarlar hâlâ kafasını zar kutusu olarak kullanıyordu. Ve Terkedilmişlerden biri çevrede olabilirdi. Şapkayı kafasına geçirdi ve iskelede yürüdü, Bilge Kadınları geçip Elayne'e yetişti. Elayne hâlâ kıkırtılarını bastırmaya çalışıyordu, ama ne zaman Mat'ten yana baksa yanakları yine kızarıyor, kıkırtılar yine başlıyordu.

Mat dümdüz önüne baktı. Lanet kadınlar! Lanet sözler. Şapkasını çıkarıp deri sicimi başından geçirdi ve gönülsüzce Elayne'e uzattı, sonra şapkasını yine taktı. Gümüş tilki başı yumruğundan sarkıyordu. "Sen ve Nynaeve, bunu hanginizin takacağına karar vermelisiniz. Ama Ebou Dar'dan ayrıldığımızda geri isterim. Anladın mı? Ebou Dar'dan ayrılır ayrılmaz..."

Aniden yalnız yürümekte olduğunu fark etti. Döndüğünde, Elayne'i iki adım arkada, ona bakarken buldu. Reanne ve diğerleri onun arkasında toplaşmışlardı.

"Şimdi ne var?" diye sordu Mat. "Ah. Evet, Moghedien'i biliyorum." Pirinçten yapılmış, halka şeklindeki küpelerine kırmızı taşlar takmış, bir halata eğilmekte olan sıska bir adam ismi duyunca öyle hızlı döndü ki yana devrildi ve bağırarak suya düştü. Mat kimin duyduğuna aldırmıyordu. "Söz verdikten sonra onu sır olarak saklamaya çalışmak –ve iki adamımın öldüğünü! Eh, bunu daha sonra konuşuruz. Ben de bir söz verdim; ikinizi hayatta tutacağıma söz verdim. Moghedien ortaya çıkarsa, sizin peşinize düşer. Al artık." Madalyonu yine Elayne'e uzattı.

Elayne şaşkınlık içinde başını iki yana salladı, sonra dönüp Reanne'e bir şeyler mırıldandı. Ancak Reanne, durmuş, başını sallayarak onları teknenin merdivenlerine çağırmakta olan Nynaeve'e doğru yürümeye başladığında aldı Elayne tilki başını. Madalyonu çevirdi.

"İncelemek üzere bunu almak için neler yapabileceğime dair bir fikrin var mı?" dedi sessizce. "En ufak bir fikir?" Bir kadın için uzun boyluydu, ama yine de Mat'e bakmak için başını kaldırması gerekiyordu. Onu daha önce hiç görmemişti sanki. "Sen tam bir baş belasısın, Mat Cauthon. Lini olsa, aynı şeyleri tekrar tekrar söylediğimi söylerdi, ama *sen!..*" Elayne

nefes vererek uzandı, Mat'in şapkasını çıkardı ve sicimi onun boynuna geçirdi. "Nynaeve'in ve Aviendha'nın da birer tane olana kadar bunu takmam ve onların da aynı şekilde düşüneceğinden eminim. Sen tak. Hem, Moghedien *seni* öldürürse sözünü tutamazsın, değil mi? Onun hâlâ burada olduğunu düşündüğümden değil. Sanırım Nynaeve'i öldürdüğünü düşünüyor. Kadın sırf bunun için buraya gelmişse, hiç şaşmam. Ama sen dikkatli olmalısın. Nynaeve fırtına yaklaştığını söylüyor ve kastettiği bu rüzgâr değil. Ren..." Yanakları yine hafifçe kızardı. "Sana güldüğüm için özür dilerim." Bakışlarını kaçırarak boğazını temizledi. "Bazen kullarıma karşı görevlerimi unutuyorum. Sen saygıdeğer bir kulsun, Matrim Cauthon. Sen ve Tylin... konusunu Nynaeve'in de anlamasını sağlayacağım. Belki biz yardımcı olabiliriz."

"Hayır," diye kekeledi Mat. "Yani, evet. Demek istediğim... Yani... Ah, ne demek istediğimi biliyorsam lanet bir keçiyi öpeyim. Neredeyse gerçeği bilmediğinizi dileyeceğim." Nynaeve ve Elayne çay tepsisi çevresinde toplanıp, Mat'le Tylin konusunu tartışmaya kalkardı. Mat bunu unutabilir miydi acaba? Daha sonra bir daha o iki kadının gözlerine bakabilir miydi? Ama yardım etmezlerse... Kurtla ayı arasında kalmıştı ve kaçacak hiçbir şey yoktu. "Ah, koyun bağırsağı! Koyun bağırsağı ve lanet tereyağlı soğanlar!" Sırf konu değişsin, diye Elayne'in Nynaeve'in yaptığı gibi dili için onu azarlayacağını umdu.

Elayne'in dudakları sessizce oynadı ve Mat bir an Elayne'in söylediklerini tekrarladığı gibi tuhaf bir izlenim edindi. Elbette yapmazdı. Mat yalnızca hayal görmeye başlamıştı. Elayne sesli olarak, "Anlıyorum," dedi. Sanki anlamış gibi. "Gel artık, Mat. Burada durarak zaman harcayamayız."

Mat ağzı bir karış açık, onun eteklerini ve pelerinini toplayıp iskelede uzaklaşmasını izledi. Anlamış mıydı? Anlamıştı ve tek bir ekşi yorum yapmamış, tek bir keskin laf etmemişti. Ve Mat onun kuluydu. *Saygıdeğer* kulu. Madalyonu elleyerek takip etti. Onu geri almak için çok mücadele etmek zorunda kalacağından emindi. *İki* Aes Sedai kadar ömrü olsa bile kadınlar asla anlamayacaktı ve kesinlikle en kötüsü de asil kadınlardı.

Elayne'in indiği basamakları indiğinde, teknenin pirinç küpeli kürekçileri uzun küreklerini kullanarak tekneyi iskeleden uzaklaştırmaya başlamışlardı bile. Elayne Reanne ile Bilge Kadınların sonuncularını kamaraya alıyordu ve Lan Nynaeve ile birlikte pruvada duruyordu. Beslan

bağırarak onu bir sonraki tekneye çağırdı. Muhafız dışındaki tüm erkekler oradaydı.

“Nynaeve bize yer olmadığını söyledi,” dedi Nalesean, tekne sallana sallana Eldar’a açılırken. “Onları sıkıştıracağımızı söyledi.” Beslan kendi teknelerinde çevresine bakınarak kahkaha attı. Vanin kamara kapısının yanına oturmuş, gözlerini kapatmış, başka bir yerde olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Harnan ile Andorlu olmasına rağmen tekneciler kadar esmer bir adam olan Tad Kandel kamaranın tepesine tırmanmışlardı; Kızılkolların kalanı güverteye çökmüş, kürekçilerin yollarına çıkmamaya çalışıyorlardı. Kimse kamaraya girmiyordu, görünüşe göre hepsi kamarayı Mat, Nalesean ve Beslan’ın isteyip istemediğini görmek için bekliyorlardı.

Mat yüksek pruva direğinin yanına yerleşip, kürek gücüyle önde ilerlemekte olan diğer tekneyi izledi. Rüzgâr karanlık, çırpıntılı denizi dövüyor, Mat’in eşarbını dalgalandırıyordu. Mat şapkasını tutmak zorunda kaldı. Nynaeve neyin peşindeydi acaba? İkinci teknedeki diğer dokuz kadın hep beraber kamaradaydılar, güverteyi Lan ve Nynaeve’e bırakmışlardı. Pruvada duruyorlardı. Lan kolların kavuşturmuş, Nynaeve bir şey açıklarmış gibi hareketler yapıyordu. Yalnız, Nynaeve nadiren herhangi bir şeyi açıklardı. Az konuşmaktansa hiç konuşmamak daha iyiydi.

Nynaeve her ne yapıyorduysa, fazla uzun sürmedi. Koyda, Deniz Halkı’nın çeşit çeşit gemilerinin beklediği yerde dalgalar beyaz köpüklerle kırılıyordu. Irmak o kadar kötü değildi, ama yine de tekne Mat’in önceki yolculuktan hatırladığından daha fazla sallanıyordu. Fazla zaman geçmeden Nynaeve küpeştenin üzerinden iki büklüm oldu ve Lan onu tutarken kahvaltısını boşalttı. Bu Mat’e kendi midesini hatırlattı; şapkası uçmasın diye kolunun altına sıkıştırarak peynir parçasını çıkardı.

“Beslan, bu fırtına biz Rahad’dan dönmeden kopar mı acaba?” Keskin tatlı peynirden bir ısırık aldı. Ebou Dar’da elli çeşit peynir vardı ve hepsi de güzeldi. Nynaeve hâlâ küpeştede asılı duruyordu. Kadınlar bu sabah ne kadar yemek yemişti acaba? “Yakalanırsak nerede saklanırız, bilmiyorum.” Aklına Rahad’da gördüğü, kadınları götürebileceği tek han gelmiyordu.

“Fırtına kopmayacak,” dedi Beslan, küpeşteye oturarak. “Bunlar kış ticareti rüzgârları. Senede iki kez eserler, kış sonunda ve yaz sonunda, ama fırtına demek için çok daha sert esmeleri gerekir.” Koya ekşi ekşi baktı. “Her sene o rüzgârlar Tarabon ve Arad Doman’dan gemiler getirir – getirirdi. Bir daha gelirler mi acaba?”

“Çark dilediği gibi,” diye başladı Mat ve boğazına bir parça peynir kaçtı. Kan ve küller, şöminenin önünde kemiklerini dinlendiren kır saçlı bir adam gibi konuşmaya başlamıştı. Kadınları kötü bir hana götürmek konusunda endişelenmek. Bir sene, yarım sene önce olsa, onlar götürür, kadınların gözleri pörtlerken gülerdi, her titiz burun çekmeye gülerdi. “Eh, belki Rahad’da biraz eğlence buluruz. En azından, birileri yankesiciliğe kalkar ya da Elayne’in kolyesini çalmaya çalışır.” Belki de dilindeki ciddiyet tadını temizlemek için ihtiyacı olan şey buydu. Ciddiyet. Işık, Mat Cauthon için kullanılacak ne sözcüktü ama! Bu şekilde kuruyup gidiyorsa, Tylin onu sandığından daha fazla korkutuyor olmalıydı. Belki de Beslan’ın tercih ettiği türden eğlencelere ihtiyacı vardı. Bu deliceydi –kaçınmayı tercih etmeyeceği türden bir kavga görmemişti hiç– ama belki...

Beslan başını iki yana salladı. “İlla ki birisi bulacaksa, sen bulursun, ama... Yanımızda yedi Bilge Kadın olacak, Mat. Yedi. Yanında yalnızca bir Bilge Kadın varken, Rahad’da bile olsan, bir adama tokat atarsın ve adam dilini yutup yoluna devam eder. Kadınlar da. Sana bir hançer saplamaya karar vermesi riski olmadan bir kadını öpmenin neresi eğlenceli?”

“Ruhum kavrulsun,” diye mırıldandı Nalesean sakalına doğru. “Sıkıcı bir sabah için kalkmışım bu sabah yatağımdan.”

Beslan üzüntüsünü paylaşarak başını salladı. “Ama şanslıysak... Şehir Bekçileri zaman zaman Rahad’a devriye yollar ve eğer kaçakçıların peşindeyseler, her zaman başka herkes gibi giyinirler. Ne giymiş olurlarsa olsunlar, kılıç taşıyan, bir düzine adamdan oluşan bir grubu kimsenin fark etmeyeceğini sanıyorlar ve kaçakçılar onları pusuya düşürdüğünde her zaman şaşırıyorlar, ki hemen her seferinde oluyor bu. Mat’in *ta’veren* şansı lehimize işlerse, bizi Şehir Bekçisi sanabilirler ve kırmızı kemerleri görmeden birkaç kaçakçı bize saldırabilir.” Nalesean neşelendi ve ellerini ovuşturmaya başladı.

Mat dik dik baktı onlara. Belki de ihtiyaç duyduğu şey Beslan’ın eğlenme tarzı değildi. Her şeyden önce, hançerli kadınlar canına yetmişti. İlerideki teknede Nynaeve hâlâ küpeşteden eğiliyordu; bu tıka basa yemeyi öğretirdi ona. Son peynir parçasını mideye indirdi ve kafasındaki zarları duymazdan gelmeye çalışarak ekmeğe başladı. Sorunsuz, kolay bir yolculuk kulağa hiç de kötü gelmiyordu. Hızlı bir yolculuk ve bir an önce Ebou Dar’dan ayrılmak.

Rahad tıpkı hatırladığı gibiydi ve tıpkı Beslan’ın korktuğu gibi. Rüzgâr yüzünden, teknenin yanaştığı yerdeki çatlamış, gri taş basamakları

tırmanmak tehlikeli bir işti ve bundan sonra daha da kötü oldu. Her yerde kanallar uzanıyordu ve buradaki köprüler basit şeylerdi; pis, taş korkulukları kırılmıştı ve ufalanıyordu; kanalların yarısı o kadar çamurluydu ki oğlan çocukları bellerine kadar gömülmüş, içlerinde yürüyordu ve görünürde tek bir mavna yoktu. Yüksek binalar bir araya toplaşmışlardı. Eskiden beyaz olan sıvaları parça parça dökülmüş, altındaki kırmızı tuğlaları teşhir eden iri yarı yapılar. Dar sokakların iki yanında kırık kaldırım taşları uzanıyordu. Kaldırım taşlarının sökülüp alınmadığı yerlerde. Binaların arasındaki gölgelere sabah ulaşamamıştı. Her üç pencereden birinden rengi atmış çamaşırlar sarkıyordu. Eğer bina tamamen boş değilse. Bazı binalar boştu ve onların pencereleri bir kafatasındaki göz çukurları gibi boş boş bakıyordu. Havada ekşi bir çürüme kokusu asılıydı; geçen aydan kalan lazımlıkların, fırlatıldıkları yerde küflenmekte olan eski çöplerin kokusu. Ve Eldar'ın diğer yakasındaki her sineğe karşı, burada yüz tane yeşil ve mavi sinek bulutlar halinde vızıldıyordu. Mat Altın Semavi Taç'ın soyulmaya yüz tutmuş mavi kapısını gördü ve Beslan ne derse desin fırtına koparsa kadınları oraya götürme düşüncesi ile ürperdi. Sonra ürperdiği için bir daha ürperdi. Ona bir şeyler oluyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Nynaeve ve Elayne önden gitmekte ısrar etmişlerdi. Reanne aralarında yürüyordu ve Bilge Kadınlar hemen arkalarından takip ediyorlardı. Lan bir kurt köpeği gibi Nynaeve'in yanı başında kalmıştı. Eli kılıcının kabzasında, kötücüllük saçan gözleri devamlı arayıştaydı. Aslında, burada bile, çuval çuval altın taşıyan iki düzine on altı yaşında, şirin kıza yetecek bir korumaydı adam, ama Mat Vanin ile diğerlerinin gözlerini açık tutmaları konusunda ısrar etmişti. Aslında, eski at hırsızı ve kaçakçı Elayne'e o kadar yakın duruyordu ki, şişman ve kırışık biri de olsa, Elayne'in Muhafızı olduğu sanılabilirdi. Mat'in talimatlarını duyduğunda Beslan gözlerini anlamlı anlamlı yuvarladı ve Nalesean sinirle sakalını sıvazlayarak hâlâ yatıyor olabileceği konusunda homurdandı.

Lime lime yelekler giymiş, gömleksiz adamlar kibirli tavırlar içinde, kasıla kasıla sokaklarda dolaşıyorlardı. Kulaklarında kocaman, pirinç halkalar, renkli cam takılmış pirinç yüzükler taşıyorlardı. Kemerlerinin arkasına bir iki hançer takmışlardı. Ellerini hançerlerinin üzerinde tutarak, birinin yan bakması için meydan okurmuşçasına dikiyorlardı gözlerini. Diğerleri gözlerini indirerek, köşeden köşeye, kapıdan kapıya, gizlene gizlene gidiyorlardı. Zaman zaman bir insanın ancak geçebileceği kadar dar,

karanlık geçitlerden hırlayan, kaburgaları çıkmış köpeklerden farkları yoktu. Bu adamlar hançerlerinin üzerine eğilip kamburlarını çıkarmışlardı ve hangisinin kaçacağını, hangisinin hançerleyeceğini bilmenin yolu yoktu. Kadınların yanında erkekler mütevazı kalırdı. Kadınlar yıpranmış elbiseler içinde, erkeklerden iki kat fazla takı takınarak sokaklarda dolanıyorlardı. Onların da hançeri vardı elbette ve cesur, kara gözleri her bakışta on ayrı şekilde meydan okuyordu. Uzun lafın kısası, Rahad ipeklere bürünmüş herhangi birinin kafasına darbe almadan on adım yürüyemeyeceği bir yerdi. Bundan sonra en iyi umudu, donuna dek soyulmuş, bir yan sokaktaki çöp yığınına fırlatılmış olarak uyanmak olurdu, çünkü bunun alternatifi hiç uyanmamaktı. Ama...

İki kapıdan birinden, ellerinde çentik çentik çömlek kupalar taşıyan çocuklar fırlıyordu. Anneleri tarafından, Bilge Kadınların susamış olmaları olasılığına karşı gönderiliyorlardı. Yedi Bilge kadın birden görünce yüzlerinde yara izleri olan, gözlerinden cinayet okunan adamların ağzı açık kalıyordu, sonra çabucak eğiliyorlar, nazikçe bir yardımlarının dokunup dokunmayacağını, taşınması gereken herhangi bir şey olup olmadığını soruyorlardı. Bazen aynı ölçüde çok yara izi taşıyan ve Tylin'in bile karşısında irkileceği bakışlar fırlatan kadınlar beceriksizce diz kırıyorlar, nefes nefese yön tarif edebileceklerini söylüyorlar, bu kadar çok Bilge Kadın getirebildiğine göre birilerinin sorun mu yarattığını soruyorlardı. Eğer öyleyse, Tamarla ile diğerlerinin ismini söyleyip, gerisi için zahmet etmemelerini ima ediyorlardı.

Ah, askerlere her zamanki gibi ateşli bakışlarla bakıyorlardı, ama en zorlu görüneni bile Lan'e bir bakış fırlatınca irkiliyordu. Bir de, tuhaftır ama, Vanin'e. Birkaç adam, ne zaman bir kadının aşırı derin yakasına fazla uzun baksalar, Beslan ile Nalesean'a hırlıyordu. Bazıları Mat'e de hırlıyordu, ama neden, anlamıyordu Mat; o ikisinin aksine, Mat asla bir kadının dekoltesinin içine bakarken yakalanmazdı. Gizli gizli bakmayı bilirdi o. Bütün süslerine rağmen Nynaeve ve Elayne ve kırmızı yün elbisesi içindeki Reanne görmezden geliniyordu; onlar kırmızı kemer takmıyorlardı. Ama o kemerlerin korumasına ihtiyaç duymuyorlardı. Mat Beslan'ın haklı olduğunu fark etti. Kesesini yere boşaltabilirdi ve kimse tek bakır almazdı, en azından Bilge Kadınlar yanında kaldığı sürece. Gördüğü her kadının poposunu çimdikleyebilirdi ve kadın sinir krizi geçirse bile, yine de yürüyüp giderdi.

“Ne hoş bir yürüyüş,” dedi Nalesean kuru kuru, “ne kadar ilginç manzaralar ve kokular. Dün gece fazla uyuyamadığımı söylemiş miydim, Mat?”

“Yatakta ölmek mi istiyorsun?” diye homurdandı Mat. Yatakta kalsalar da olurdu; burada kesinlikle işe yaramıyorlardı, orası kesindi. Tearlı kızgınlıkla hıhladı. Beslan güldü, ama muhtemelen Mat’in başka bir şey kastettiğini sanmıştı.

Rahad boyunca yürüdüler, ta ki Reanne sonunda, tüm diğerlerinden farkı olmayan, ufalanmaya yüz tutmuş tuğlalardan inşa edilmiş, sıvaları soyulan bir binanın önünde durana kadar. Dün Mat’in bir başka kadını izleyerek bulduğu binaydı. Pencerelerinden çamaşır asılmamıştı; burada yalnızca sıçanlar yaşıyordu. “Burada,” dedi.

Elayne’in gözleri yavaşça düz çatıya kadar tırmandı. “Altı,” diye mırıldandı, tatmin dolu bir sesle.

“Altı,” diye içini çekti Nynaeve ve Elayne duygularını paylaşırmış gibi onun kolunu okşadı.

“Gerçekten emin değildim,” dedi. Nynaeve gülümsedi ve onun kolunu okşadı. Mat söylediklerinin tek kelimesini anlamıyordu. Bina altı katlıysa ne olmuştu? Kadınlar bazen gerçekten tuhaf davranıyordu. Eh, çoğu zaman.

İçeride, toz kaplı uzun, loş bir koridor arkaya doğru uzanıyordu. Uzak ucu gölgelerin arasında kaybolmuştu. Eşiklerden yalnızca birkaçında kapı vardı ve onlar da kaba tahtalardan ibaretti. Koridorun üçte biri kadar mesafedeki açıklık dik, taş yüzlü, dar bir merdivene gidiyordu. Mat dün, tozdaki ayak izlerini takip ederek o tarafa gitmişti, ama o diğer açıklıklardan bazılarının bu koridoru kesen koridorlara açıldığını düşünüyordu. O sırada onlara bakmak için zamanı yoktu, ama bina tek bir koridoru olamayacak kadar geniş ve derindi. Tek bir kapısı olamayacak kadar büyük.

“Gerçekten de, Mat,” dedi Nynaeve, Mat Harnan ve Kızılkolların yarısına diğer kapıları bulup korumaya almalarını söylediğinde. Lan Nynaeve’in o kadar yakınında duruyordu ki sanki oraya yapıştırılmış gibi görünüyordu. “Gerek olmadığını hâlâ anlamadın mı?”

Nynaeve’in sesi o kadar ılımlıydı ki, Elayne Tylin hakkındaki gerçeği ona anlatmış olabilirdi, ama bu Mat’in canını daha da sıktı. O *kimsenin* bilmesini istemiyordu. Lanet olası faydasız bir yolculuk. Ama o zarlar hâlâ kafasının içinde dönüyordu. “Belki Moghedien arka kapılardan hoşlanıyordur,” dedi kuru kuru. Koridorun karanlık içinde bir şeyler

ciyakladı ve Harnan'ın yanındaki adamlardan biri yüksek sesle sıçanlara küfretti.

"Ona söylemişsin," diye nefes verdi Nynaeve öfkeyle Lan'e, bir elini hemen örgüsüne götürerek.

Elayne çileden çıkmış gibi bir ses çıkardı. "Tartışmak için oyalanmaya zaman yok, Nynaeve. Çanak yukarı katta. Rüzgârlar Çanağı!" Aniden küçük bir ışık topu belirdi ve Elayne'in önünde süzülmeye başladı. Elayne Nynaeve'in gelip gelmediğine bakmadan eteklerini topladı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Vanin, cüssesine göre şaşırtıcı bir hızla onun peşinden fırladı. Reanne ve Bilge Kadınların çoğu artlarından gitti. Yuvarlak yüzlü Sumeko ile uzun, esmer, göz kenarlarındaki kırışıklıklara rağmen güzel Teine duraksadılar, sonra Nynaeve'in yanında kaldılar.

Nynaeve ile Lan yolunda durmasa Mat de gidecekti. "Geçmeme izin verir misin, Nynaeve?" diye sordu. En azından bu olağanüstü lanet çanak bulunurken orada olmayı hak ediyordu. "Nynaeve?" Nynaeve Lan'e öyle odaklanmıştı ki başka herkesi unutmuş gibiydi. Mat ve Beslan bakıştılar. Beslan sırıttı ve Corevin ve kalan Kızılkolların yanında rahatça çöktü. Nalesean duvara yaslandı ve göstere göstere esnedi. Çevrede bunca toz varken hataydı bu; esneme adamın yüzünü karartan ve iki büklüm olmasına sebep olan bir öksürük krizine dönüştü.

Bu bile Nynaeve'in dikkatini çekmedi. Dikkatle elini örgüsünden çekti. "Öfkeli değilim, Lan," dedi.

"Evet, öylesin," diye yanıt verdi Lan sakin sakin. "Ama bilmesi gerekiyordu."

"Nynaeve?" dedi Mat. "Lan?" İkisi de ona bakmadı.

"Hazır olduğumda ben söylerdim ona, Lan Mandragoran!" Ağzını sıkı sıkı kapattı, ama dudakları, kendi kendine konuşurmuş gibi titriyordu. "Sana öfkelenmeyeceğim," diye devam etti, çok daha ılımlı bir sesle ve bunu da kendi kendine söylemiş gibiydi. Büyük özenle örgüsünü omzundan arkaya attı, o mavi tüylü şapkayı çekiştirerek düzeltti ve ellerini bel hizasında kavuşturdu.

"Madem öyle diyorsun," dedi Lan ılımlı bir sesle.

Nynaeve titredi. "Bana karşı bu ses tonunu kullanma!" diye bağırdı. "Sana söylüyorum, öfkeli değilim! Beni duyuyor musun?"

"Kan ve küller, Nynaeve," diye hırladı Mat. "Öfkeli olduğunu düşünmüyor işte. Ben de öfkeli olduğunu düşünmüyorum." Kadınların ona,

belli etmeden yalan söylemeyi öğretmesi iyi olmuştu. “Şimdi yukarıya çıkıp bu lanet Rüzgârlar Çanağı’nı alabilir miyiz?”

“Harika bir fikir,” dedi bir kadın sesi, sokak kapısının orada. “Hep beraber yukarı çıkıp Elayne’e sürpriz yapalım mı?” Mat koridora giren iki kadını hiç görmemişti, ama yüzleri Aes Sedai yüzleriydi. Konuşan uzun boyluydu ve sesi gibi soğuktu. Arkadaşının yüzü üzerine rengârenk boncuklar takılmış düzinelerce ince, siyah örgü ile çevrelenmişti. Yaklaşık iki düzine adam arkalarından içeriye doluştu; geniş omuzlu, ellerinde sopalar ve bıçaklar taşıyan iri yarı tipler. Mat *ashandarei*’i elinde düzeltti; sorun gördüğü zaman anlardı ve göğsündeki tilki başı serindi, derisinin yanında neredeyse soğuk. Biri tek Güç tutuyordu.

İki Bilge Kadın o yaşı belirsiz hatları görünce hemen diz kırdılar, ama Nynaeve de sorunu görmüştü. İkili koridorda yaklaşırken ağzı sessizce oynadı. Yüzü endişeyle dolmuştu; kendi kendini paylar gibiydi. Arkasında Mat bir kılıcın kınından çıktığını duydu, ama kimin olduğunu görmek için arkasına bakacak değildi. Lan oracıkta duruyordu, ki elbette sıçramaya hazır bir leopara benzediği anlamına geliyordu bu.

“Onlar Kara Ajah,” dedi Nynaeve sonunda. Sesi hafif başladı ve gittikçe güçlendi. “Falion Bhoda ve Ispan Shefar. Kule’de cinayet işlediler ve o zamandan bu yana daha beter şeyler yaptılar. Onlar Karanlıkdostu ve...” Bir an duraksadı. “...ve bana kalkan koydular.”

Yeni gelenler sakin sakin ilerliyorlardı. “Hiç böyle saçmalık duydun mu, Ispan?” diye sordu uzun yüzlü Aes Sedai arkadaşına. Arkadaşı bir an durup toza yüzünü buruşturdu, sonra alayla Nynaeve’e güldü. “Ispan ve ben Beyaz Kule’den geliyoruz. Nynaeve ve dostları ise Amyrlin Makamı’na isyan edenlerden. Bunun için şiddetle cezalandırılacaklar, onlara yardım eden herkes de öyle.” Mat şok içinde, kadının bilmediğini anladı; kadın onun, Lan ve diğerlerinin yalnızca kiralık korumalar olduklarını sanıyordu. Falion Nynaeve’e gülümsedi; o gülümsemenin yanında tipi sıcak kalırdı. “Seni geri götürdüğümüzde seni gördüğüne çok memnun olacak biri var, Nynaeve. Öldüğünü sanıyordu. Kalanlarınız artık gidebilir. Aes Sedai işlerine karışmak istemezsiniz. Adamlarım sizi ırmağa kadar geçirir.” Bakışlarını Nynaeve’den ayırmadan, Falion arkasındaki adamlara öne çıkmalarını işaret etti.

Lan harekete geçti. Kılıcını çekmedi; çekse de Aes Sedailerin karşısında hiç şansı olmazdı, her durumda hiç şansı yoktu, ama bir an kıpırtısız duruyordu, bir sonrakinde kendini ikilinin üzerine fırlatmıştı. Tam

çarpmadan önce, hızla bir şeye vurmuş gibi homurdandı, ama yine de ikiliye çarptı ve iki Kara Aes Sedai'yi yere devirdi. Bu sel kapılarını açtı.

Lan başını sersem sersem iki yana sallayarak elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ve iri adamlardan biri kafasını kırmak için demir bantlı sopasını kaldırdı. Mat mızrağını adamın karnına saplarken Beslan, Nalesean ve beş Kızılkol saldırı emri veren Karanlıkdostlarını karşılamak üzere atıldılar. Lan sendeleyerek ayağa kalktı ve kılıcını savurarak bir Karanlıkdostunu bacak arasından boynuna kadar biçti. Koridorda kılıç ya da *ashandarei* sallayacak yer yoktu, ama var olan yerde de ikiye bir dezavantajlı durumdaydılar. Adamlar homurdanarak yüz yüze mücadele ettiler, bıçak ya da sopa sallamak için yer açmak üzere birbirlerini dirseklediler.

Kara Aes Sedailer ve Nynaeve'in çevresinde küçük cepler kalmıştı; bunu kendileri sağlamıştı. Sırım gibi, Andorlu bir Kızılkol neredeyse Falion'a çarpacaktı, ama son anda havaya fırladı, koridorda uçtu ve bu sırada iki kalın omuzlu Karanlıkdostunu devirerek bir duvara çarptı, başının arkası ile çatlak, tozlu sıva üzerinde bir kan izi bırakarak yere kaydı. Kel kafalı bir Karanlıkdostu Mat'in sırasının arasından geçti ve hançerini uzatarak Nynaeve'in üzerine atıldı; ayakları aniden altından çekilince bağırdı ve öyle büyük hızla yere çarptı ki yüzü yerden sekti.

Açık ki Nynaeve'e artık kalkan konulmuş değildi ve savaşırken Mat'in göğsünde kayan gümüş tilki başının soğukluğu olmasa bile, Nynaeve ve Kara Aes Sedailerin çevrelerinde süren mücadeleyi görmezden gelerek bakışmalarına bakarak, aralarında bir tür savaş geçtiği açıkça anlaşılabilirdi. İki Bilge Kadın dehşet içinde izliyorlardı; kıvrık hançerlerini çekmişlerdi, ama duvarın dibine büzülmüşler, iri iri açılmış gözler ve bir karış açık ağızlarla bir Nynaeve'e, bir diğer ikiliye bakıyorlardı.

"Savaşın," diye tersledi Nynaeve onları. Aynı anda hem Falion ile Ispan'ı, hem de onları görebilmek için başını azıcık çevirdi. "Bunu yalnız yapamam; zincir kurmuşlar. Onlarla savaşmazsanız sizi öldürecekler. Artık kim olduklarını biliyorsunuz!" Bilge Kadınlar, Kraliçe'nin yüzüne tükürmelerini önermiş gibi bakakaldılar ona. Bağırışlar ve homurdanmalar arasında, Ispan ezgili bir sesle kahkaha attı. Bağırışlar ve homurdanmalar arasında, merdivenlerde tiz bir çığlık çınladı.

Nynaeve'in başı o yana döndü. Aniden sendeledi ve başı, yaralı bir porsuğun başı gibi arkaya devrildi. Yüzünde, Falion ile Ispan'ın akılları başında olsa, o anda çekip gitmelerine sebep olacak bir kaş çatış belirdi.

Ama Nynaeve Mat’e acıyla bakmayı başardı. “Yukarıda biri yönlendiriyor,” dedi dişlerinin arasından. “Sorun var.”

Mat duraksadı. Büyük olasılıkla Elayne bir sıçan görmüştü. Daha büyük olasılıkla... Kaburgalarını hedeflemiş bir hançeri kenara fırlatmayı başardı, ama *ashandarei* ile biçecek ya da sapını değnek gibi kullanacak yer yoktu. Beslan onun yanından geçerek hançerini uzattı ve Mat’e saldıran adamın yüreğine sapladı.

“Lütfen, Mat,” dedi Nynaeve gergin gergin. Nynaeve asla yalvarmazdı. Kendi gırtlağını kesmeyi tercih ederdi. “Lütfen.”

Mat bir küfür sallayarak arbededen çıktı ve dik, dar merdiveni tırmanmaya başladı. Altı karanlık katı koşarak tırmandı. Işık veren tek bir pencere yoktu. Eğer yalnızca bir sıçansa, Elayne’i dişleri takırdayana kadar sarsacaktı... En üst kata ulaştı. Merdivenlerden daha aydınlık değildi. Sokağa bakan tarafta tek bir penceresi vardı. Bir kabûs sahnesine dalmıştı.

Her yere saçılmış kadınlar vardı. İçlerinden biri de Elayne’di. Sırtını duvara vermişti ve gözleri kapalıydı. Vanin dizleri üzerine çökmüş, burnundan ve kulaklarından kan geliyordu. Duvara yaslanarak zayıfça doğrulmaya çalışıyordu. Ayakta olan son kadın, Janira, onu görür görmez Mat’e doğru kaçtı. Mat, gaga burnu ve keskin elmacık kemikleri ile, kadını bir şahin olarak görüyordu, ama kadının yüzünde şimdi saf dehşet vardı, o kara gözleri irileşmişti.

“Yardım et bana!” diye çığlık attı ve bir adam kadını arkadan yakaladı. Sıradan görünüşlü bir adamdı, belki Mat’ten biraz daha büyük, ortalama boylu ve sade gri ceket içinde ince. Gülümseyerek Janira’nın başını iki eliyle tuttu ve keskin bir hareketle çevirdi. Kadının boynu, kuru bir dal gibi ses çıkararak kırıldı. Adam kadını kemiksiz bir yığın gibi düşmeye bıraktı ve ona baktı. Bir an gülümsemesi... coşkulu gibiydi.

Lambaların ışığında, Vanin’in arkasında küçük bir grup adam paslanmış menteşelerin gıcırtısı eşliğinde bir kapıyı açmaya çalışıyorlardı, ama Mat farkında bile değildi. Bakışları Janira’nın cesedinden Elayne’e gitti. Rand’a, onu koruyacağına dair söz vermişti. Söz vermişti. Bir haykırışla, *ashandarei*’i uzatarak, kendini katilin üzerine attı.

Mat’in Myrddraal gördüğü olmuştu, ama inanması güç gelse de, bu adam daha hızlıydı. Mızrağın önünden akıverdi ve sapı tutarak döndü, Mat’i beş adım öteye fırlattı.

Küçük bir toz bulutu eşliğinde yere çarparken Mat’in nefesi boşaldı. *Ashandarei* yere düştü. Mat nefes almaya çalışarak doğruldu, tilki başı açık

gömleğinden dışarı sarktı. Ceketinin altından bir hançer çekti ve tam Nalesean, kılıcı elinde merdivenlerin başında belirirken hançeri adama fırlattı. Şimdi yakalamışlardı adamı, ne kadar hızlı olursa olsun...

Bu adamın yanında Myrddraaller hantal kalırdı. Vücudunda tek bir kemik yokmuş gibi Nalesean'ın hamlesinin çevresinden kaydı ve sağ eli uzanıp Nalesean'ın boğazını yakaladı. Elini ıslak bir yırtma sesi ile çekti. Nalesean'ın sakalından kan fışkırdı. Adamın kılıcı düştü, tozlu taşlar üzerinde çınladı. Nalesean iki eliyle parçalanmış boğazını kavradı, düşerken parmaklarının arasından kanlar aktı.

Mat katilin sırtına çarptı ve üçü birden yere düştü. Gerektiğinde bir adamı sırtından vurmak konusunda hiçbir çekincesi yoktu Mat'in, özellikle de bir başkasının gırtlağını parçalayan bir adamın. Nalesean'ın yatağında kalmasına izin vermeliydi. Hançerini hızla bir, iki, üç kez saplarken hüzünle düşündü bunu.

Adam elinde kıvrandı. Bu mümkün olmamalıydı, ama bir şekilde adam üzerinden yuvarlandı ve hançerin kabzasını elinden kopardı. Nalesean'ın donuk bakışları ve kanlı boğazı tam gözlerinin önünde, hatırlatıyordu ona. Çaresizce adamın bileklerini yakaladı, bir eli adamın elinden akan azıcık kanda kaydı.

Adam ona gülümsedi. Yan tarafına saplanmış bir hançer ile, gülümsedi! "Kızı istediği kadar, seni ölü görmek de istiyor," dedi yumuşak sesle. Ve Mat onu hiç tutmuyormuş gibi, elleri Mat'in kollarını arkaya zorlayarak Mat'in kafasına gitti.

Mat çılgınca ittirdi, adamın kollarına bütün gücünü verdi, ama faydası olmadı. Işık, yetişkin bir adamla savaşan bir çocuktan farkı yoktu. Adam oyun oynuyordu onunla, oyalanıp duruyordu. Eller kafasına dokundu. Lanet olası şansı neredeydi? Son gücüyle ittirdi –ve madalyon adamın yanağına çarptı. Adam çığlık attı. Tilki başının çevresinden dumanlar yükseldi ve kızaran pastırma gibi cızırtılar çıktı. Adam kasılarak Mat'i hem elleri, hem ayakları ile ittirdi. Mat bu sefer on adım öteye düştü ve kaydı.

Sersem sersem ayağa kalktığında, adam çoktan doğrulmuş, titrek ellerini yüzüne götürmüştü. Tilki başının çarptığı yerde kırmızı bir damga vardı. Mat tereddütle madalyonu elledi. Serindi. Yakında yönlendiren biri varmış gibi serin değil –belki aşağıda hâlâ yönlendiriyorlardı, ama o çok uzaktaydı–, yalnızca gümüşün serinliği. Bu adamın ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu, yalnız insan olmadığı kesindi, ama o yanık ve üç hançer yarası, kolunun altından çıkan hançer sapı varken, Mat'in yanından geçip

merdivene ulaşmasına yetecek kadar yavaşlamış olmalıydı. Elayne'in ve Nalesean'ın öcünü almak iyiydi, güzeldi, ama bugün olmayacaktı görünüşe göre ve Mat Cauthon'un da intikamının alınması için sebep yaratmanın âlemi yoktu.

Adam hançeri yan tarafından çekip ona fırlattı. Mat düşünmeden havada yakaladı onu. Thom ona jonglörlük öğretmişti ve gördüğü en hızlı ellerin onda olduğunu söylemişti. Hançeri çevirip kabzasından tuttu ve ucunu uzatırken çeliği fark etti. Yüreği büzüldü. Kan yoktu. En azından bir leke olmalıydı, ama çelik pasparlak, tertemiz parlıyordu. Belki üç hançer yarası bile bu... her ne ise onu yavaşlatmayacaktı.

Omzunun üzerinden arkaya baktı. Diğer adamlar zorla açtıkları kapıdan, dün ayak izlerini takip ederek Mat'in bulduğu kapıdan dışarı akıyorlardı, ama kolları çer çöple dolu gibiydi; küçük, yarı yarıya çürümüş sandıklar, eksik tahtalarının arasından kumaşa sarılmış nesnelerin fırladığı bir fıçı, hatta kırık bir sandalye ve çatlak bir ayna. Her şeyi almaları emredilmiş olmalıydı; Mat'e hiç dikkat etmeden koridorun uzak ucuna seğirtiyor, bir köşeyi dolanıp gözden kayboluyorlardı. Orada, arkada bir merdiven daha olmalıydı. Belki uzaktan takip edebilirdi onları. Belki... Adamların çıktığı kapının hemen berisinde, Vanin ayağa kalkmaya çalıştı ve yine düştü. Mat bir küfür sallayacakken kendine hâkim oldu. Vanin'e vurmak onu yavaşlatırdı, ama eğer şansı yaver giderse... Elayne'i kurtaramamıştı, ama belki... Göz ucu ile Elayne'in hareket ettiğini, bir elini başına götürdüğünü gördü.

Gri ceketli adam da gördü bunu. Gülümseyerek ona döndü.

Mat içini çekerek işe yaramaz hançerini kınına soktu. "Onu alamazsın," dedi yüksek sesle. Sözler. Bir çekişte deri sicimi boynundan kopardı; gümüş tilki başı yumruğunun otuz santim altında sallandı. Mat sekiz şeklinde çevirirken vızıldamaya başladı. "Onu alamazsın, o kadar." Madalyonu döndürerek ilerlemeye başladı. İlk adım en zoruydu, ama tutması gereken bir söz vermişti.

Adamın gülümsemesi soldu. Çakarak dönen tilki başını ihtiyatla gözleyerek ayakuçlarında geriledi. Tek pencereden gelen ve dönen gümüşten yansıyan aynı ışık adamın çevresinde bir hale oluşturuyordu. Mat adamı o kadar uzağa sürebilirse, belki altı kat düşmenin bir hançerin yapamadığını yapıp yapamayacağını görebilirdi.

Adam, yüzündeki kıpkırmızı damga ile geriledi, bazen madalyonu aşıp kavramaya çalışacakmış gibi uzanıyordu. Aniden bir yana, odalardan birine

daldı. Bunun, çekip kapatabileceği bir kapısı vardı. Mat sürgünün indiğini duydu.

Belki orada bırakmalıydı, ama düşünmeden ayağını kaldırdı ve çizmesinin topuğunu kapının ortasına indirdi. Kaba tahtadan toz kalktı. İkinci bir tekme ile çürümüş sürgü tutacakları ve paslı menteşeler yerlerinden kurtuldular. Kapı içeriye devrildi ve yamulup kaldı.

Oda tamamen karanlık değildi. Koridorun ucunda, yalnızca bir kapı ötedeki pencereden biraz ışık geliyordu ve uzak duvara yaslanmış üçgen şeklindeki kırık ayna da biraz aydınlık sağlıyordu. O ayna, Mat'in içeriye girmeden her şeyi görebilmesini sağlıyordu. Ayna ve bir sandalye parçası dışında, görecek hiçbir şey yoktu. Kapıdan ve aynanın yanındaki sıçan deliğinden başka çıkış yoktu, ama gri ceketli adam gitmişti.

"Mat," diye seslendi Elayne hafif bir sesle. Mat hem odadan kaçtı, hem de ona yaklaştı. Aşağıda bir yerden bağırışlar geliyordu, ama Nynaeve ve diğerleri şimdilik kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi.

Mat yanına diz çöktüğünde Elayne çenesini oynatarak ve irkilerek doğrulup oturuyordu. Elbisesi tozlanmıştı, şapkası yamulmuştu, tüylerin bazıları kırılmıştı ve Elayne'in kızıl altın saçları, tutulup sürüklenmiş gibi görünüyordu. "Bana öyle hızlı vurdu ki," dedi acıyla. "Bir yerlerimin kırıldığını sanmıyorum, ama..." Gözleri Mat'inkilere takıldı ve Mat'in onun kendisine yabancı gibi baktığını düşündüğü olmuşsa, şimdi gerçekten öyle bakıyordu. "Ne yaptığını gördüm, Mat. Adama. Biz bir gelincikle birlikte kutuya kapatılmış tavuklar gibiydik. Yönlendirmek adama dokunamıyordu; akışlar eriyip gidiyordu, tıpkı senin..." Mat'in elinden sarkan madalyona bakarak, o oval dekolteye ilginç şeyler yapan derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Mat. Yaptığım ya da düşündüğüm her şey için özür dilerim." İçtenmiş gibiydi. "Sana karşı *toh* biriktirip duruyorum," diye gülümsedi hüzünle, "ama beni dövmene izin *vermeyeceğim.* Eşitlenmek için en az bir kez benim seni kurtarmama izin vermek zorunda kalacaksın."

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi Mat kuru kuru, madalyonu ceketinin cebine tıkarak. *Toh*? Onu dövmek? Işık! Kadın Aviendha ile kesinlikle çok fazla zaman geçiriyordu.

Elayne Mat'in yardımı ile ayağa kalktıktan sonra koridora, yüzü kanlanmış Vanin'e ve düştükleri yerde yatan kadınlara baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ah, Işık!" diye nefes verdi. "Ah, kan ve lanet küller!" Duruma rağmen, Mat irkildi. Onun ağzından işitmeyi beklediği sözler değildi bunlar; Elayne sesleri biliyor, ama anlamını bilmiyormuş gibi, tuhaf

geliyordu kulağa. Bir şekilde, Elayne'in olduğundan da genç görünmesine sebep oldular.

Elayne Mat'in kolundan kurtularak şapkasını kenara fırlattı ve seğirtip en yakındaki Bilge Kadın'ın, Reanne'in yanında diz çöktü. Kadının başını iki eline aldı. Kadın yüzüstü, gevşekçe yatıyordu. Kollarını, koşarken ayağı takılmış gibi, uzatmıştı. Herkesin peşinde olduğu odaya doğru, ona saldıran kişiye doğru, aksi yöne değil.

"Bu beni aşıyor," diye mırıldandı Elayne. "Nynaeve nerede? Neden seninle birlikte yukarı çıkmadı, Mat? Nynaeve!" diye bağırdı merdivenlere doğru.

"Kedi gibi ciyaklamaya gerek yok," diye hırladı Nynaeve, merdivende belirerek. Ama merdivenden aşağı, arkasına bakıyordu. "Onu sıkı sıkı tut, duydun mu beni?" diye ciyakladı kedi gibi. Şapkası elindeydi ve onu her kime bağırıyorsa, ona doğru sallıyordu. "Elinden kaçırırsan kulaklarını öyle yumruklarım ki bir sene boyunca çan sesleri duyarsın!"

Sonra döndü ve gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. "Işık üzerimizde parlasın," diye nefes verdi, seğirtip Janira'nın yanında diz çökerek. Bir dokunuştan sonra acıyla irkilerek doğruldu. Mat kadının öldüğünü anladı. Nynaeve ölümü üzerine alınır gibiydi. Silkelenerek bir sonrakine, Tamarla'ya gitti ve bu sefer Şifa verebileceği bir şey var gibiydi. Aynı zamanda, Tamarla'nın yaraları basit de değil gibiydi, çünkü kaşlarını çatarak kadının üzerine eğildi. "Burada ne oldu, Mat?" diye sordu, dönüp ona bakmadan. Ses tonu Mat'in içini çekmesine sebep oldu; Nynaeve'in bunun onun suçu olduğuna karar vereceğini bilmeliydi. "Ee, Mat? Ne oldu? Konuşacak mısın, adam, yoksa benim gelip?.." Nynaeve'in onu neyle tehdit etmeyi düşündüğünü Mat hiç öğrenemedi.

Lan Nynaeve'in peşinden merdiveni tırmanmıştı, elbette, Sumeko hemen peşinden geliyordu. Tıknaz Bilge Kadın koridora bir bakış fırlattı ve hemen eteklerini kaldırıp Reanne'in yanına koştu. Elayne'e endişeli bir bakış fırlattıktan sonra dizleri üzerine çöktü ve ellerini tuhaf bir şekilde Reanne'in üzerinde gezdirmeye başladı. Bu Nynaeve'in yerinde kalakalmasına sebep oldu.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi keskin bir sesle. Tamarla'ya yaptığı şeyi bırakmadan, yuvarlak yüzlü kadına kısa bakışlar fırlatıyordu, ama onlar da sesi kadar deliciydi. "Bunu nereden öğrendin?"

Sumeko irkildi, ama elleri durmadı. "Beni affedin, Aes Sedai," dedi nefessiz, bağlantısız bir telaşla. "Biliyorum, denememem gerekirdi...

Yapmazsam o ölecek... biliyorum öğrenmeye çalışmamam... Yalnızca öğrenmek istedim, Aes Sedai."

"Yo, yo, devam et," dedi Nynaeve dalgın dalgın. Dikkati daha çok ellerinin altındaki kadındaydı, ama tamamı değil. "Benim bile... birkaç şey bilir gibisin. Herhalde senden öğrenmek isteyecek bir sürü Aes Sedai bulacaksın." Yarı kendi kendine, ekledi, "Belki artık beni rahat bırakırlar." Sumeko bu, sonuncusunu duyamazdı, ama duyabildikleri yüzünden çenesi göğsüne düştü. Ama elleri hiç durmadı.

"Elayne," diye devam etti Nynaeve, "sen çanağı arar mısın, lütfen? O kapı olduğunu sanıyorum." Yarım düzine diğer kapı gibi açık duran bir kapıya doğru başını salladı. Bu Mat'in gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu, ta ki yağmacıların düşürdüğü iki minik kumaşa sarılı bohçayı görene kadar.

"Evet," diye mırıldandı Elayne. "Evet, en azından bunu yapabilirim." Dizleri üzerinde elini Vanin'e doğru uzatacak oldu, ama sonra içini çekerek elini indirdi ve kapıya yürüdü. Kapı hemen bir toz bulutu kaldırdı ve öksürükler duyuldu.

Nynaeve ile Lan'in peşinden gelen, epey tombul Bilge Kadın değildi yalnızca. Ieine merdivende belirdi. Tarabonlu Karanlıkdostunun kolunu arkasına bükmüş, diğer eliyle ensesini yakalamış, önünde sürüklüyordu. Ieine çenesini kaldırmış, ağzını bastırmıştı; yüzü, bir Aes Sedai'ye zorbalık yaptığı için canlı canlı derisinin yüzüleceğinden emin olması ve ne olursa olsun bırakmama kararlılığı ile karman çorman ve korkuluydu. Bazen Nynaeve'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi olurdu. Kara Aes Sedai'nin gözleri dehşetle irileşmişti ve öyle çökmüştü ki Ieine'in kavrayışı olmasa düşerdi. Kadına kalkan konulmuş olmalıydı, kesinlikle, aynı zamanda, şu anda başına gelenler yerine canlı canlı derisinin yüzülmesini tercih edeceği de kesindi. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve ağzı sessiz hıçkırıklarla sarkmıştı.

Arkalarından Beslan geliyordu. Nalesean'ı görünce adamın ağzından üzüntülü bir iç çekiş kaçtı, kadınları görünce daha da üzüntülü bir tane. Sonra Harnan, üç Kızılkol, Fergin, Gorderan ve Metwyn geldi. Binanın önünde bekleyen üç adam. Harnan ve diğer ikisinin ceketlerinde kanlı kesikler vardı, ama Nynaeve onlara aşağıda Şifa vermiş olmalıydı. Yaralıymış gibi hareket etmiyorlardı. Ama son derece uysal görünüyorlardı.

"Orada ne oldu?" diye sordu Mat sessizce.

"Biliyorsam kavrulayım," diye yanıt verdi Harnan. "Karanlıkta bir grup bıçaklı omuzaçarpanın ortasına daldık. Bir tanesi yılan gibi hareket

ediyordu...” Dalgın dalgın ceketindeki kan lekeli deliği elleyerek omuzlarını silkti. “Biri beni bıçakladı, sonra gözlerimi bir açtım, Nynaeve Sedai üzerime eğiliyor. Ve Mendair ile diğerleri dünden kalma koyun eti kadar ölüydü.”

Mat başını salladı. Yılan gibi hareket eden biri. Ve yılan gibi odadan kaçan biri. Koridorda çevresine bakındı. Reanne ve Tamarla ayağa kalkmışlardı –elbiselerini düzeltiyorlardı elbette– ve Vanin, Elayne’in yeni küfürler deneyerek, ama öncekinden daha başarılı olamayarak girdiği odaya bakıyordu. Öksürükler yüzünden seçmek imkânsızdı. Nynaeve sıska, sarı saçlı bir kadın olan Sibella’ya yardım ederek doğruldu. Sumeko, bal rengi saçları ve iri, kahverengi saçları olan Famelle üzerinde çalışıyordu hâlâ. Ama Mat bir daha hayran hayran Melore’nin göğsünü seyredemeyecekti; Reanne kadının kollarını ve bacaklarını düzeltti, gözlerini kapattı. Tamarla aynısını Janira’ya yaptı. İki Bilge Kadın ve altı Kızılkol ölmüştü. Güç’ün dokunamadığı bir... adam... tarafından öldürülmüşlerdi.

“Buldum!” diye bağırdı Elayne heyecanla. Geniş, yuvarlak, çürümüş bir kumaş bohçası tutarak koridora çıktı. Vanin’in bohçayı ondan almasına izin vermedi. Tepeden tırnağa grileşmişti ve uzanıp tozların içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu. “Rüzgârlar Çanağı’nı bulduk, Nynaeve!”

“Bu durumda,” diye bildirdi Mat, “bu lanet yerden hemen çıkıyoruz.” Kimse itiraz etmedi. Ah, Nynaeve ve Elayne bütün erkeklerin ceketlerinden çuval yapıp odada buldukları eşyaları almaları konusunda ısrar etti –Bilge Kadınlara da yüklediler, hatta kendileri bile yüklendiler– ve Reanne’in aşağı inip ölülerini iskeleye taşıyacak adamlar tutması gerekti, ama kimse itiraz etmedi. Mat Rahad’ın, ırmağa doğru yürüyen alaydan daha tuhafını, daha hızlı ilerleyenini gördüğünden kuşkuluydu.

39
Tutulacak Sözler

“Buradan hemen gidiyoruz,” dedi Mat yine ve bu sefer itiraz edenler oldu. Yaklaşık yarım saattir tartışıyorlardı. Dışarıda, güneş zirvesini aşmıştı. Ticaret rüzgârları sıcağı biraz kesiyordu; yüksek pencerelerin üzerine tutturulmuş kalın, sarı perdeler kabarıyor, sert esintilerde savruluyordu. Tarasin Sarayı’na geleli üç saat olmuştu, zarlar Mat’in kafasının içinde hâlâ dönüyordu ve Mat’in içinden bir şeyleri tekmelemek geçiyordu. Ya da birilerini. Boynuna doladığı eşarbı çekiştirdi; eşarbın altındaki yara izini bırakan halat geri dönmüş, yavaş yavaş sıkışıyormuş gibi geliyordu. “Işık aşkına, hepiniz kör müsünüz? Yoksa yalnızca sağır mısınız?”

Tylin’in onlara ayırdığı oda genişti, yeşil duvarları ve yüksek, mavi bir tavanı vardı ve yaldızlı sandalyeler, sedef kakmalı sehpalar dışında mobilyası yoktu, ama yine de tıka basa doluydu. En azından öyle geliyordu. Üç mermer şömineden birinin önünde bizzat Tylin olurmuş, bacak bacak üzerine atmış, o kara kartal gözleri ve küçük bir gülümseme ile Mat’i izliyor, bir yandan da kat kat mavi sarı iç etekliklerini aylak aylak tekmeleyerek kıvrık hançerinin mücevherli kabzasını elliyordu. Mat Elayne ya da Nynaeve’in onunla konuştuğundan şüpheleniyordu. Onlar da oradaydılar, Kraliçe’nin iki yanına oturmuşlardı, bir şekilde temiz elbiseler içindeydiler, hatta banyo yapmışlardı, ama saraya döndüklerinden beri yalnızca birkaç dakikalığına Mat’in gözünün önünden ayrılmışlardı. Parlak ipekler içinde, Tylin’in azameti ile neredeyse boy ölçüşebiliyorlardı; Mat, onca işleme ve dantel ile, kimi etkilemek istediklerinden emin değildi. Bir yolculuğa değil kraliyet balosuna hazırlanmış gibiydiler. Mat’in kendisi hâlâ pislik içindeydi, tozlu, yeşil ceketi açıktı ve gümüş tilki başı bağcıklarının yarısı çözülmüş gömleğinin yakasına takılmıştı. Deri sicimi

düğümleyince kısalmıştı, ama Mat madalyonun tenine dokunmasını istiyordu. Hem, yönlendirebilen kadınların yanındaydı.

Aslında, o üç kadından başkası olmasa da oda kalabalıkmış gibi gelebilirdi. Mat'i ilgilendirdiği kadarıyla Tylin tek başına başarabilirdi bunu; Elayne ya da Nynaeve onunla *konuşmuşsa*, Mat'in gitmesi çok daha iyiydi. O üçü tek başına başarabilirdi, ama...

"Bu korkunç," diye bildirdi Merilille. "*Gholam* diye Gölgedölü hiç duymadım. Siz duydunuz mu?" Bunu Adeleas, Vandene, Sareitha ve Careena'ya hitaben sormuştu. Tylin karşısında oturan beş kadının serin bakışlı Aes Sedai dinginliği, oturdukları yüksek sırtlı sandalyeleri tahtlara dönüştürüyordu. Mat, Nynaeve ve Elayne'in neden çuval gibi oturduğunu anlamıyordu. Onlar da serin ve dingindi, ama tamamen sessizdiler. Biliyorlardı, anlıyorlardı ve bir sebepten Merilille ve arkadaşları uysal uysal dillerini tutmalarını sağlamışlardı. Diğer yandan, Mat Cauthon tekmelenmesi gereken kıllı kulaklı bir hödüktü ve Merilille'den başlayarak, hepsi onu tekmelemeye hazırdı.

"O şeyi gördüm," diye terslendi Mat. "Elayne o şeyi gördü, Reanne ve Bilge Kadınlar gördü. Onlara sor!"

Odanın diğer ucunda toplanmış olan Reanne ve hayatta kalan beş Bilge Kadın tavuklar gibi, gerçek sorulardan kaçınıyormuş gibi birbirlerine sokulmuşlardı. En azından Sumeko dışında hepsi; tombul kadın başparmaklarını kemerinin arkasına sokmuş, Aes Sedailere kaşlarını çatıyor, sonra başını iki yana sallıyor, kaşlarını çatıyor, sonra yine başını iki yana sallıyordu. Geri dönerken, teknenin kamarasında uzun uzadıya konuşmuştu Nynaeve onunla ve Mat kadının yeni tavrının bununla ilgili olabileceğini düşünüyordu. Aes Sedailerden bahsedildiği birden çok kez çalınmıştı kulağına; kulak misafiri olmaya çalıştığından değil. Diğerleri, çay getirmeyi önerip önermemeyi düşünür gibiydi. Sandalyeye oturması önerisini yalnızca Sumeko düşünmüştü. Sibella kemikli kollarını şok içinde sallayarak bayılayazmıştı.

"Elayne Aes Sedai'nin sözünü inkâr eden yok, Cauthon Efendi," dedi Renaile din Galon Mavi Yıldız, serin, gür bir sesle. Yer seramikleri ile aynı renk, kırmızı sarı ipekler içindeki vakur kadının adı Mat'e söylenmemiş olsaydı bile, kendi anılarına karışmış eski anılar, kulaklarındaki on şişman altın halkaya ve halkaları birbirine bağlayan, şakaklarındaki kır saçlarca yarı yarıya gizlenmiş altın zincire bakarak, kadının Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı olduğunu söylerdi. Burun halkasına uzanan zincire dizilmiş

madalyonlar ise, başka şeylere ek olarak kadının hangi klandan geldiğini anlatırdı. İnce, esmer ellerindeki dövmeler de öyle. "Bizim sorguladığımız şey tehlike," diye devam etti. "İyi bir sebep olmadan sudan uzaklaşmaktan hoşlanmayız."

Kadının sandalyesinin arkasına yaklaşık yirmi Deniz Halkı kadını toplanmıştı. Rengârenk ipekler, küpeler, zincirlere takılmış madalyonlar içindeydiler. Mat'in kadınlarda fark ettiği ilk tuhaf şey, Aes Sedailere karşı tavırlarıydı. Son derece saygılıydılar, en azından yüzeyde, ama Mat herhangi birinin Aes Sedailere *kendinden memnun bir şekilde* baktığını hiç görmemişti. İkinci tuhaf şey, o diğer adamların anılarından geliyordu; o anılar Deniz Halkı hakkında çok şey anlatmıyordu, ama yeteri kadarını anlatıyordu. Erkek ya da kadın, bütün Atha'an Miereler, bir gün Kılıçlar Efendisi de olsalar, Gemiler Hanımı da, işe güvertedeki en düşük rütbeli miço olarak başlarlardı ve aradaki her adımda, Deniz Halkı ast-üst sistemine öyle bağlı olurlardı ki yanlarında krallar ya da Aes Sedailer kayıtsız kalırdı. Renaile'nin arkasındaki kadınlar her açıdan tuhaftılar – Dalgahanımlarının Rüzgârbulanları, madalyonlarına bakarak gemilerin Rüzgârbulanları ile omuz omuza duruyorlardı– ama iki tanesi, miçoların siyah, yağlı pantolonlarının üzerine sade yünden parlak renkli bluzlar giymişlerdi ve her birinin sol kulağında birer ince halka vardı. Sağda ikinci ve üçüncü halka, Rüzgârbulan olarak eğitim gördüklerini işaret ediyordu, ama daha kazanacak iki küpeleri ve burun halkaları vardı ve o iki kadın daha uzun yıllar boyunca güverte efendisi ihtiyaç duyduğunda yelken çekmeye çağrılacaktı ve yeterince hızlı hareket etmezlerse popolarında güverte efendisinin kırbacını hissedecekti. Mat'in anılarına bakarak, o ikisi buraya ait değillerdi; normalde, Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı onlarla konuşmazdı bile.

"Tıpkı dediğim gibi, Renaile," dedi Merilille, buz gibi, tenezzülkâr bir sesle. O kendinden hoşnut bakışları o da fark etmişti kuşkusuz. Dikkatini Mat'e yöneltirken o ses tonu değişmedi. "Hırçınlaşma, Cauthon Efendi. Mantığın sesini dinlemeye hazırız. Sende varsa."

Mat sabrını topladı; yeterince bulabileceğini umuyordu. Belki iki elini ve iki ayağını kullanırsa. "*Gholam*'lar Güç Savaşı'nın ortasında, Efsaneler Çağı'nda yaratıldı," diye başladı en baştan. Birgitte'in ona anlattıklarının en başından. Konuşurken dönerek gruptaki her kadına teker teker baktı. O grubun kendilerinin daha önemli olduklarını düşünmelerine izin verecekse kavrulsundu, daha iyi. Ya da onlara yalvardığını düşünmelerine. Özellikle

de yalvarıyor olduğundan. “Aes Sedaileri öldürmek için yaratıldılar. Başka sebebi yok. Yönlendirebilen insanları öldürmek için. Tek Güç size yardım edemez; Güç bir *gholam*’a dokunamaz. Aslında, yönlendirme yeteneğini elli adım uzaktan hissedebilirler. Tuttuğunuz gücü de hissedebilirler. Çok geç olana kadar bir *gholam*’ı fark edemezsiniz. Başka herkese benzerler. Dıştan. İçten ise... *Gholam*’ların kemiği yoktur; bir kapının altından geçebilirler. Ve tek elle bir kapıyı çelik menteşelerinden sökecek kadar güçlüdürler.” Ya da bir gırtlağı parçalayacak kadar. Işık, Nalesean’ın yatağında kalmasına izin vermeliydi.

Ürpermesini bastırarak devam etti. Kadınlar, hepsi birden, gözlerini bile kırpmadan onu izliyorlardı. Ürperdiğini görmelerine izin vermeyecekti. “Yalnızca altı *gholam* yaratıldı –üçü kadın, üçü erkek; en azından öyle görünüyorlar. Görünüşe göre, Terkedilmişler bile onların karşısında biraz huzursuzlanıyorlar. Ya da belki altı tanesinin yeterli olduğuna karar verdiler yalnızca. Her durumda, bir tanesinin Ebou Dar’da olduğunu biliyoruz, muhtemelen Kırılış’tan bu yana, bir uyku kutusu sayesinde canlı kaldı. O kutuya başkalarının konup konmadığını bilmiyoruz, ama bir tanesi bile yeterinden de fazla. Onu her kim gönderdiyse –Terkedilmişlerden biri olmalı– bizi ırmağın karşı yakasına kadar izlemesi gerektiğini biliyordu. Rüzgârlar Çanağı’nın peşine yollanmış olmalı ve bana söylediklerine bakarak Nynaeve ya da Elayne’i ya da belki her ikisini birden öldürmek için.” O ikisine, yatıştırıcı ve duygudaş bir bakış fırlattı; kimse o şeyin peşinde olduğunu bilirken huzur bulamazdı. Karşılığında, Elayne kafası karışmış gibi kaşlarını çattı ve alnını hafifçe kırıştırdı ve Nynaeve elini hafifçe, sabırsızca sallayarak devam etmesini işaret etti.

“Devam etmek gerekirse,” dedi, ikisine dik dik bakarak. Kadınlarla uğraşırken içini çekmemesi çok güçtü. “*Gholam*’ı her kim gönderdiyse, çanağın artık burada, Tarasin Sarayı’nda olduğunu biliyor olmalı. *Gholam*’ı buraya gönderirse, bazılarınız ölecektir. Belki çoğunuz. Hepinizi birden koruyamam. Belki çanağı da alır. Üzerine, bir de Falion Bhoda var; Ispan’ı tutsak almış olsanız da, Falion’un yalnız olması pek olası değil, yani endişelenmemiz gereken bir de Kara Ajah var. Terkedilmişler ve *gholam* sizin için yeterli değilse.” Reanne ile Bilge Kadınlar, Kara Ajah’tan bahsedilince Merilille ile arkadaşlarının yaptığından daha büyük kızgınlıkla sırtlarını dikleştirdiler. Üstelik Aes Sedailer gerilir, eteklerini toplarlarken, öfke içinde çekip gidecek gibi görünüyorlardı. Devam etmekten başka yapabileceği şey yoktu. “Şimdi. Neden hepinizin saraydan ayrılması ve

çanağı *gholam*'ın bilmediği bir yere götürmesi gerektiğini artık anlıyor musunuz? Kara Ajah'ın bilmediği bir yere? Neden hemen yapılması gerektiğini anlıyor musunuz?"

Renaile'nin burun çekişi, yan odadaki kazları bile ürkütebilirdi. "Önceden söylediklerini tekrarlıyorsun yalnızca, Cauthon Efendi. Merilille Sedai bu *gholam*'ı hiç duymadığını söylüyor. Elayne Sedai tuhaf bir adam, bir yaratık olduğunu söylüyor, o kadar. Bu... *uyku* kutusu ne? Bunu açıklamadın. Bildiğini iddia ettiğin şeyleri nereden biliyorsun? Hiç yoktan masallar uyduran bir adamın sözü üzerine neden sudan daha da uzaklaşalım?"

Mat Nynaeve ve Elayne'e baktı, ama fazla umudu yoktu. Ağızlarını bir kez açsalar, bu iş uzun zaman önce biterdi, ama Aes Sedai maskeleri takınarak, ifadesiz yüzlerle ona bakmakla yetiniyorlardı. Öyle büyük çaba gösteriyor olmalıydılar ki, çeneleri gıcırdıyor olmalıydı. Mat onların sessizliğini anlayamıyordu. Rahad'daki olayları özetle anlatmaktan öteye gitmemişlerdi ve saraya bağlanmış ve kalkan konulmuş bir Aes Sedai ile dönmeseler Kara Ajah'tan hiç bahsetmeyeceklerine iddiaya girebilirdi Mat. Ispan sarayın bir başka kısmında tutuluyordu ve varlığını yalnızca bir avuç insan biliyordu. Nynaeve kadının gırtlağından aşağı bir karışım dökmüştü, yutarken kadının gözlerinin yerlerinden uğradığı, pis kokulu bir şey. Kısa süre sonra Ispan kıkırdayarak sendelemeye başlamıştı. Örgü Heyeti'nin geri kalanı nöbetçi olarak Ispan'ın yanında kalmıştı. Gönülsüz nöbetçiler, ama çok titiz nöbetçiler; Nynaeve, Ispan'ın kaçmasına izin verecek olurlarsa, o onları eline geçirmeden kaçmaya başlamalarının çok daha iyi olacağını açıkça ifade etmişti.

Mat, Aviendha ile birlikte kapının yanında duran Birgitte'e bakmamaya özen gösteriyordu. Aiel kadının üzerinde bir Ebou Dar elbisesi vardı; dönerken üzerinde olan sade yünlü elbise değil, sade kınlı, kemik kabzalı kemer bıçağının yanında çok uyumsuz kaçan, gümüşsü gri ipekten bir binici elbisesi. Birgitte kendi elbisesini hemen çıkarıp, her zamanki kısa ceketine ve bol pantolonuna dönmüştü. Bunlar koyu mavi ve koyu yeşildi. Kalçasında bir sadak asılıydı. Mat'in *gholam*'lar –ve uyku kutuları– hakkında bildiği her şeyin kaynağı oydu. Rahad'da, kendi gözleri ile gördükleri dışında. Ve kızgın ızgarada kızartılıyor olsa bile açıklamazdı bunu.

"Bir zamanlar bir kitap okumuştum. Şeyden bahsediyordu..." diye başladı ve Renaile sözünü kesti.

“Bir kitap,” dedi alayla. “Aes Sedailerin bilmediği bir kitap için tuza sırtımı dönmeyeceğim.”

Mat’in aklına aniden, oradaki tek erkeğin kendisi olduğu geldi. Lan Nynaeve’in emri üzerine gitmişti, annesinin emri üzerine Beslan’ın gittiği kadar uysallıkla gitmişti. Thom ile Juilin yolculuk için toplanıyorlardı. Şimdiye dek bitirmiş olmalıydılar. Bir faydası varsa; eğer gideceklerse. Tek erkek oydu ve beyni bulamaca dönene kadar kafasını duvarlara vurmasını sağlamaya kararlı kadınlardan bir duvarla çevriliydi. Hiç mantıklı gelmiyordu. Hiç. Ona baktılar ve beklediler.

Sarı çizgili, dantel kenarlı mavi elbise içindeki Nynaeve örgüsünün omzunun üzerinden öne çekti ve göğüslerinin arasına sarkıttı, ama o ağır altın yüzüğü –Lan’in yüzüğü olduğunu öğrenmişti Mat– dikkatle düzeltip görünür hale getirdi yine de. Yüzü pürüzsüzdü, elleri kucağında duruyordu, ama yine de zaman zaman parmakları seğiriyordu. Çenesine kadar gelen puslu, dantel yakalığına rağmen, Nynaeve’in elbisesini kapalı gösteren yeşil, ipek Ebou Dar elbisesi içindeki Elayne ona, derin, mavi sularla dolu serin göletler gibi gözlerle baktı. Onun da elleri kucağındaydı, ama zaman zaman eteklerini kaplayan altın iplikle yapılmış işleme boyunca parmağını gezdirmeye başlıyor, sonra hemen duruyordu. Neden bir şeyler söylemiyorlardı? Ondan intikam almaya mı çalışıyorlardı? Yalnızca “Mat her şeyi idare etmeyi öyle çok istiyor ki, bakalım bizsiz nasıl yapıyor” olayı mıydı? Bunu Nynaeve’den beklerdi, en azından başka zaman olsa, ama Elayne’den değil, artık değil. O zaman neden?

Reanne ve Bilge Kadınlar, Aes Sedailerden kaçındıkları gibi kaçınmıyorlardı ondan, ama Mat’e karşı tavırları değişmişti. Tamarla ona yeterince saygılı bir baş sallama ile selam vermişti. Bal saçlı Famelle dostça gülümseyecek kadar ileri gitmişti. Tuhaftır, Reanne hafifçe kızarmıştı. Ama muhalefet olarak onlar sayılmazdı. Altı kadın bu odaya girdiklerinden beri, sorulmadan bir düzine laf etmemişlerdi. Nynaeve ya da Elayne parmaklarını şıklatacak olsa hepsi sıçrardı ve durmaları söylenene kadar sıçramaya devam ederlerdi.

Mat Aes Sedailerin kalanına döndü. Son derece sakin, son derece sabırlı yüzler. Yalnız... Merilille’in bakışları bir anlığına Mat’i geçip Nynaeve ile Elayne’e takıldı. Sareitha Mat’in bakışları altında, farkında olmadan, yavaşça eteklerini sıvazlamaya başladı. Mat’in zihninde karanlık bir kuşku belirdi. Etekler üzerinde hareket eden eller. Reanne’in kızarması. Birgitte’in hazır sadağı. Bulanık bir kuşku. Ne olduğunu bilemiyordu. Yalnızca, bu işi

yanlış yöntemle yaptığını tahmin ediyordu. Nynaeve’e sert sert baktı, Elayne’e daha da sert. Lanet dillerinde tereyağı bile erimezdi.

Yavaşça Deniz Halkı’na doğru yürüdü. Yalnızca yürüdü, ama Merilille’in yanından birinin burnunu çektiğini, Sareitha’nın, “Ne küstahlık!” diye mırıldandığını duydu. Eh, onlara küstahlığı gösterecekti. Nynaeve ve Elayne’in hoşuna gitmediyse, sırlarını ona da açmalıydılar. Işık, kullanılmaktan nasıl da nefret ediyordu. Özellikle de neden, nasıl kullanıldığını bilmezken.

Renaile’nin sandalyesinin önünde durdu ve arkasındaki Atha’an Miere kadınlarının esmer yüzlerini inceledikten sonra Renaile’ye döndü. Kadın, kuşağının arkasındaki, aytaşları kakılmış hançerini okşayarak kaşlarını çattı. Güzel değil, düzgün hatlı bir kadındı. Orta yaşlardaydı. Başka koşullar altında, gözlerine bakmaktan hoşlanabilirdi Mat. Bir erkeğin sırf içlerine bakarak bir geceyi geçirebileceği kocaman, kara göletler gibiydiler. Başka koşullar altında. Bir şekilde, Deniz Halkı kadınları krema sürahisindeki sinektiler ve onları nasıl kurtaracağına dair en ufak fikri yoktu Mat’in. Sinirini kontrol altında tutmayı başardı. Zar zor. Ne yapacaktı şimdi?

“Anladığım kadarıyla hepiniz yönlendirebiliyorsunuz,” dedi sessizce, “ama bunun benim için fazla anlamı yok.” En baştan açık konuşmak en iyisiydi. “Bir kadının yönlendirip yönlendirmemesine ne kadar aldırdığımı Adeleas ya da Vandene’e sorabilirsiniz.”

Renaile Mat’in arkasındaki Tylin’e baktı, ama hitap ettiği kişi Kraliçe değildi. “Nynaeve Sedai,” dedi kuru kuru, “sanırım pazarlığınızda benim bu genç üstüpü toplayıcısını dinlemek zorunda kalmam yoktu. Ben...”

“Başkaları ile yaptığınız lanet pazarlıklar benim umurumda bile değil, kumların kızı,” diye terslendi Mat. Demek ki siniri o kadar da kontrol altında değildi. Bir erkek ancak bir yere kadar dayanabilirdi.

Arkasındaki kadınlardan inlemeler yükseldi. Yaklaşık bin sene önce, bir Deniz Halkı kadını bir Shiotan askerine kumların oğlu demiş, sonra kaburgalarına bir bıçak saplamıştı; anı şimdi Mat Cauthon’un kafasının içindeydi. Atha’an Miere arasında en kötü hakaret değildi, ama yakındı. Renaile’nin yüzü mosmor oldu; tıslayarak, gözleri öfkeyle irileşerek ayağa fırladı ve o aytaşı kakmalı hançeri savurdu.

Mat hançer göğsüne ulaşmadan hançeri kadının elinden kaptı ve kadını sandalyesine geri itti. Gerçekten de hızlı elleri vardı. Öfkesine de hâkim olabiliyordu. Kaç kadın onu kukla gibi dans ettirebileceğini düşünürse düşünsün, olabiliyordu... “Beni dinle, seni sintine taşı.” Tamam; belki de

olamıyordu. “Nynaeve ve Elayne’in sana ihtiyacı var, yoksa seni bırakırdım, *gholam* kemiklerini kırsın ve kalanları da Kara Ajah didiklesin. Eh, beni ilgilendirdiği kadarıyla, Kılıçların Efendisi benim ve benim kılıçlarım yalın.” Bunun tam olarak ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu, yalnız bir zamanlar, “Kılıçlar yalınken Gemiler Hanımı bile Kılıçlar Efendisi’nin önünde eğilir,” diye bir deyim duymuştu. “Seninle benim aramdaki pazarlık şöyle. Sen Nynaeve ve Elayne’in istediği yere gidersin ve karşılığında ben de seni atların üzerine bohça gibi bağlayıp onların istediği yere sürüklemem!”

Bu iş böyle yapılmazdı, Gemiler Hanımı’nın Rüzgârbulanı oradayken değil. Poposu kırık bir teknenin sintine temizleyicisi ile bile bu şekilde konuşulmazdı. Renaile, Mat’in elindeki hançere aldırmadan, çıplak elleri ile onun boğazına sarılmamak için gösterdiği çabayla titriyordu. “Işık altında, kabul edildi!” diye hırladı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ağzı sessizce oynarken yüzünden şaşkınlık ve inanmazlık geçti. Bu sefer inlemeler, rüzgârın perdeleri yırtıp götürmesi gibi geldi.

“Kabul,” dedi Mat çabucak ve parmaklarını dudaklarına dokundurdu, sonra kadınınkilere bastırdı.

Bir an sonra, Renaile de aynısını yaptı. Mat’in dudaklarına bastırdığı parmakları titriyordu. Mat hançeri uzattı ve kadın donuk donuk baktıktan sonra aldı onu. Hançer mücevherli kınına gitti. Biraz önce bir pazarlığı mühürlediğiniz birini öldürmek nazikçe sayılmazdı. En azından, anlaşmanın koşulları yerine getirilene kadar. Sandalyenin arkasındaki kadınlar arasında bir mırıltı dolaştı, yükseldi ve Renaile ellerini bir kez çırptı. Bu hem eğitim gören iki miçoyu, hem de Dalgahanımlarının Rüzgârbulanlarını susturdu.

“Sanırım biraz önce bir *ta’veren* ile pazarlık yaptım,” dedi o serin, gür sesle. Bu kadın Aes Sedailere nasıl kendilerini çabucak toparlayabileceklerini öğretebilirdi. “Ama bir gün, Cauthon Efendi, Işık’ı memnun edecekse, sanırım benim için ipte yürüyeceksin.”

Mat bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, yalnız kadın hiç hoş olmayan bir şeymiş gibi söylemişti. Mat en iyi reveransını yaptı. “Işık’ı memnun edecekse, her şey mümkündür,” diye mırıldandı. Gereken nezaketi göstermişti. Ama kadının gülümsemesi rahatsız edici ölçüde umutluydu.

Odanın kalanına döndüğünde, Mat kafasında boynuzlar, sırtında kanatlar çıkarmış sanırdınız, “Başka itirazı olan var mı?” diye sordu alaylı bir sesle ve yanıt beklemedi. “Ben de olmadığını düşünmüştüm. Bu

durumda, buradan epey uzakta bir yer seçmenizi tavsiye ederim. Eşyalarınızı toplar toplamaz yola çıkacağız.”

Tartışıyormuş gibi yaptılar. Elayne, en az yan ciddi bir sesle Caemlyn’den bahsetti ve Careane Kara Tepeler’de pek çok uzak köyü önerdi, hepsi bir kapıyolla rahatça gidilebilecek yerlerdi. Işık, kapıyolla her yere rahatça gidilebilirdi. Vandene Arafel’den bahsetti, Aviendha Aiel Kıraçları’ndaki Rhuidean’ı önerdi. Önerilen yerler denizden uzaklaştıkça. Deniz Halkı kadınlarının suratları daha fazla asılıyordu. Hepsi gösteriydi. En azından Mat’e göre, hızla, hararetle gelen önerilere rağmen Nynaeve’in sabırsızlıkla örgüsüyle oynamasından açıkça anlaşılıyordu.

“Konuşabilir miyim, Aes Sedai?” dedi Reanne sonunda, çekinerek. Hatta elini kaldırdı. “Kandaşların ırmağın diğer yanında, birkaç kilometre kuzeyde bir çiftliği var. Tefekküre ve sessizliğe ihtiyacı olan kadınların kullandığı bir inziva yeri olduğunu herkes biliyor, ama kimse bizimle bağlantısını bilmiyor. Uzun süre kalınması gerekirse, binaları geniş ve oldukça rahattır ve...”

“Evet,” diye kadının sözünü kesti Nynaeve. “Evet, sanırım tam da ihtiyacımız olan şey bu. Sen ne diyorsun, Elayne?”

“Bence kulağa harika geliyor, Nynaeve. Renaile’nin denize yakın kalmak istediğini biliyorum.” Diğer beş Aes Sedai kulağa ne kadar hoş geldiği, diğer önerilerden ne kadar üstün olduğu konusunda yorum yapmak için birbirleri ile yarıştılar.

Mat gözlerini yuvarladı. Tylin, burnunun dibindeki şeyi görmemiş gibi yaptı, ama Renaile dantelkanat görmüş alabalık gibi atladı önerinin üzerine. Amaç da buydu zaten. Bir sebepten, Nynaeve ile Elayne’in her şeyi önceden ayarladığını Renaile’nin bilmemesi gerekiyordu. Renaile, Nynaeve ve Elayne fikirlerini değiştirmeden, kalan Deniz Halkı kadınlarına ne eşyaları varsa toplamaları emrini verdi.

O ikisi Merilille ile diğer Aes Sedailerin peşinden çıkacaktı, ama Mat onlara bakarak parmağını büktü. Bakıştılar –o bakışlarda neler anlatıldığını ifade etmek için Mat’in bir saat konuşması gerekirdi–; sonra, Mat’i şaşırtarak, yaklaştılar. Aviendha ve Birgitte kapıdan, Tylin sandalyesinden izliyordu.

“Seni kullandığımız için çok özür dilerim,” dedi Elayne, daha Mat tek kelime edemeden. Gülümseyerek gamzesini sergiledi ona. “Sebeplerimiz vardı, Mat; buna inanmalısın.”

“Senin bilmen gerekmeyen sebepler,” diye araya girdi Nynaeve kararlılıkla, göğsündeki altın yüzüğü zıplatan deneyimli bir baş hareketi ile örgüsünü arkaya atarak. Lan *deli* olmalıydı. “Söylemeliyim ki, yaptığın şeyi yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Onlara *zorbalık* etmeyi denemeyi aklına getiren ne? Her şeyi mahvedebilirdin.”

“Zaman zaman riske girmezsen hayatın anlamı nedir ki?” dedi Mat tasasızca. Öfkesinin sonucu değil, planlı bir hamle olduğunu düşünseler de zararı yoktu ona göre. Ama ona söylemeden onu kullanmışlardı ve bunun karşılığında bir şeyler istiyordu. “Bir daha Deniz Halkı ile pazarlık yaptığınızda, bırakın sizin adınıza ben yapayım. Belki böylece son yaptığınız kadar kötü olmaz.” Nynaeve’in yanaklarındaki kırmızı benekler, hedefini tam on ikiden vurduğunu anlatıyordu. Körlemesine attığı düşünülürse, hiç fena değil.

Ama Elayne, hüzünlü bir eğlenti ile, “Gözlem yeteneği son derece kuvvetli bir kul,” diye mırıldanmakla yetindi. Onun kara kitabından çıkmak, orada bulunmaktan daha rahatsız bir deneyim olabilirdi.

Mat’in daha fazla konuşmasına izin vermeden odadan çıktılar. Eh, ona bir şeyler açıklayacaklarını düşünmemişti zaten. İkisi de iliklerine dek Aes Sedai’ydi. İnsan neyle yaşamak zorundaysa, onunla yaşamayı öğreniyordu.

Tylin aklından neredeyse tamamen çıkmıştı, ama Mat onunkinden çıkmamıştı. Daha Mat iki adım atamadan yakaladı onu. Nynaeve ve Elayne, Aviendha ve Birgitte ile kapıda durup izlediler. Böylece Tylin’in onun poposunu çimdiklediğini gördüler. Bazı şeylerle yaşamayı insan asla öğrenemiyordu. Elayne yüzüne duygudaş bir ifade oturttu. Nynaeve dik dik, onaylamazlıkla baktı. Aviendha kahkaha atmamak için kendisiyle mücadele etti, ama pek başarılı olamadı. Birgitte ise açık açık sırıttı. *Hepsi* biliyordu.

“Nynaeve senin korunmaya ihtiyacı olan küçük bir oğlan çocuğu olduğunu düşünüyor,” diye nefes verdi Tylin ona doğru. “Ben senin yetişkin bir erkek olduğunu biliyorum.” Kadının puslu gülüşü, bunu Mat’in duyduğu en pis yoruma dönüştürdü. Kapıdaki dört kadın Mat’in yüzünün pancar gibi kızarmasını izlediler. “Seni özleyeceğim, güvercinim. Renaile’nin karşısında yaptığın şey muhteşemdi. Becerikli erkeklere büyük hayranlık duyarım.”

“Ben de seni özleyeceğim,” diye mırıldandı Mat. Şok içinde, bunun basit gerçeklik olduğunu fark etti. Ebou Dar’dan tam zamanında ayrılıyordu. “Ama bir daha karşılaşırsak, kovalama işini ben yapacağım.”

Kadın ona güldü, o kara kartal gözleri neredeyse parlıyordu. “Becerikli erkeklere hayranlık duyarım, ördekçiğim. Ama yeteneklerini bana karşı kullandıklarında değil.” Mat’in kulaklarını yakaladı, başını aşağı çekti ve öptü.

Mat Nynaeve ile diğerlerinin gittiğini görmemişti. Titrek bacaklar üzerinde, gömleğini pantolonuna tıkarak dışarı çıktı. Sonra geri dönüp köşeye dayadığı mızrağını ve şapkasını alması gerekti. Bu kadında hiç utanma yoktu. Hem de hiç.

Thom ile Juilin’i Tylin’in dairesinden çıkarken buldu. Nerim ile Nalesean’ın tıknaz uşağı Lopin de arkalarından geldi. Hem Nerim, hem de Lopin atlara yüklemek üzere birer kocaman hasır sepet hazırlamıştı. Mat sepetlerin onun eşyaları ile dolu olduğunu fark etti. Juilin Mat’in kirişi çözülmüş yayını elinde taşıyordu ve sadağını omzuna asmıştı. Eh, kadın eşyalarını taşıttığını söylemişti, değil mi?

“Bunu yastığının üzerinde buldum,” dedi Thom, Mat’e, bir sene gibi gelen bir süre önce satın aldığı yüzüğü fırlatarak. “Bir ayrılık armağanı gibi görünüyor; *her iki* yastığın üzerine âşık düğümleri ve başka çiçekler saçılmıştı.”

Mat yüzüğü parmağına geçirdi. “Bu benim, kavrulası. Parasını kendim ödedim.”

Yaşlı âşık bıyıklarını sıvazladı ve aniden genişleyen sırıtışını saklama çabasıyla öksürdü. Juilin o saçma Tarabon şapkasını kafasından kaptı ve içini incelemeye daldı.

“Kan ve lanet!..” Mat derin bir nefes aldı. “Umarım kendi eşyalarınızı toplamak için zaman bulmuşsunuzdur,” dedi düz bir sesle, “çünkü Olver’i alır almaz yola çıkıyoruz, o küflü arpı ve paslı kılıçkıranı geride bırakmamız gerekse bile.” Juilin gözlerinden bir tanesinin kenarını parmağıyla aşağı çekti; o da ne demekse, ama Thom kaşlarını çattı. Thom’un flütüne ya da arpına hakaret etmek, Thom’a hakaret etmek demekti.

“Lordum,” dedi Lopin yaslı bir sesle. Esmer, kelleşmeye yüz tutmuş bir adamdı, Sumeko’dan daha tombuldu ve Juilin’inki gibi bele kadar dar, sonra aşağı doğru genişleyen siyah Tear ceketi üzerine gerçekten de iyice oturmuştu. Normalde Nerim kadar ciddi bir adamdı, ama şimdi ağlamış gibi, gözleri kızarmıştı. “Lordum, burada kalıp Lord Nalesean’ın cenazesine katılmamın imkânı var mı? İyi bir efendiydi.”

Hayır demekten nefret ediyordu Mat. “Geride kalanlar çok uzun zaman burada kalabilir, Lopin,” dedi nazikçe. “Dinle, Olver’e bakacak birine ihtiyacım olacak. Nerim ancak bana yetişebiliyor. Aynı zamanda, Nerim sonunda Talmanes’e geri dönecek, biliyorsun. Dilersen seni ben işe alabilirim.” Bir uşağının olmasına alışmıştı ve bunlar iş bulmak için zor zamanlardı.

“Bu çok hoşuma gider, Lordum,” dedi adam kederle. “Küçük Olver bana en küçük kız kardeşimin oğlunu hatırlatıyor.”

Ama Mat’in eski odasına girdiklerinde Leydi Riselle oradaydı, Mat’in onu son gördüğü zamana göre çok daha terbiyeli giysiler içindeydi ve yalnız değildi.

“Neden onu dizimin dibinde oturtacakmışım?” dedi kadın, yumruklarını kalçalarına dayarken o gerçekten muhteşem göğüsler duygularla kabararak. Görünüşe göre, Kraliçe’nin ördekçiği Kraliçe’nin nedimelerinden biri karşısında ters konuşamıyordu. “Bir oğlanın kanatlarını çok fazla kırparsan, asla büyüyüp doğru düzgün bir erkek olamaz. Derslerini dizlerime oturup yüksek sesle okudu –izin versem bütün gün okurdu– ve sayıları da çalıştı, bu yüzden gitmesine izin verdim. Neden bu kadar dert ediyorsun ki? Gün batımında dönmeye söz verdi ve verdiği sözleri tutmaya büyük önem veriyor gibi.”

Mat *ashandarei*’yi eski köşesine dayadı ve diğer adamlara yüklerini bırakmalarını, gidip Vanin’i ve diğer Kızılkolları bulmalarını söyledi. Sonra Riselle’in muhteşem göğsünü bıraktı ve koşa koşa Nynaeve ile diğer kadınların paylaştığı odaya gitti. Hepsi orada, oturma odasındaydılar. Lan de öyle. Muhafız pelerinini sırtına takmış, heybelerini omzuna asmıştı bile. Hem kendisinin, hem Nynaeve’in heybelerini. Yerde bir sürü elbise bohçası ve pek de ufak olmayan sandıklar duruyordu. Mat, onları da Lan’e mi taşıtacaklarını merak etti.

“Elbette gidip onu bulmalısın, Mat Cauthon,” dedi Nynaeve. “Çocuğu bırakıp gidebileceğimizi mi düşündün?” Konuşmasını duyan, Mat’in tam da bunu yapmayı düşündüğünü sanırdı.

Aniden Mat yardım önerilerine boğuldu, üstelik Nynaeve ve Elayne çiftliğe gidişi ertelemeyi önermekle kalmıyorlardı, Birgitte ve Aviendha aramaya çıkmayı öneriyorlardı. Lan bu konuda taş gibi soğuk, her zamanki kadar sertti, ama Birgitte ve Aviendha...

“O oğlana bir şey olursa kalbim kırılır,” dedi Birgitte ve Aviendha aynı hararetli sesle, “Ona doğru düzgün bakmadığını her zaman söyledim zaten,”

diye ekledi.

Mat dişlerini gıcırdattı. Şehrin sokaklarında, Olver sekiz adamdan kaçınabilir, sonra gün batımında saraya dönerdi. Çocuk verdiği sözleri gerçekten tutuyordu, ama gerekmediği sürece tek bir özgür saniyesinden bile vazgeçmek istemeyecekti. Daha fazla göz demek, daha hızlı aramak demekti, özellikle de tüm Bilge Kadınlar işe koşulursa. Mat üç kalp atışı süresince duraksadı. Onun da tutacak sözleri vardı, ama bu şekilde ifade etmeme akıllılığını gösterdi.

“Çanak çok önemli,” dedi onlara. “O *gholam* hâlâ orada bir yerde, belki Moghedien de ve Kara Ajah kesinlikle orada.” Zarlar kafasında gümbürdüyordu. Aviendha Nynaeve ve Elayne’le aynı kefeye konmaktan hoşlanmayacaktı, ama o anda Mat’in umurunda değildi. Lan ve Birgitte’e döndü. “Ben size ulaşana kadar güvende tutun onları. Hepsini güvende tutun.”

Şaşırtıcı şekilde, Aviendha, “Tutarız. Söz veriyorum,” dedi. Hançerinin kabzasını elliyordu. Görünüşe göre, güvende tutulacak kişilerden biri olduğunu anlamamıştı.

Nynaeve ve Elayne anlamışlardı. Nynaeve’in aniden dikleşen bakışları Mat’in kafatasına bir delik açmaya çalışıyordu; Mat onun örgüsünü çekiştirmesini bekledi, ama tuhaf bir şekilde, Nynaeve’in eli o tarafa gidecek gibi oldu, ama sonra kararlılıkla yana indi. Elayne çenesini kaldırmakla yetindi. O iri, mavi gözleri buz gibiydi. Ve gamzesi görünürlerde yoktu.

Lan ve Birgitte de anlamıştı.

“Nynaeve benim hayatım,” dedi Lan basitçe, elini onun omzuna koyarak. Tuhaf olan, Nynaeve’in aniden hüzünlenmesi, sonra aynı anilikle, bir taş duvardan geçmeye, hem de iri bir delik açmaya karar vermiş gibi çenesini kaldırmasıydı.

Birgitte Elayne’e sevgiyle baktı, ama Mat’e hitaben konuştu. “Ben de onu güvende tutacağım,” dedi. “Şeref gerçeği.”

Mat huzursuzca ceketini çekiştirdi. Sarhoşken Birgitte’e ne kadarını anlattığından hâlâ emin değildi. Işık, kadın her şeyi kuru kum gibi emiyordu. Yine de, bir Barashandan lorduna yakışır bir yanıtla kadının sözünü kabul etti. “Kan şerefi; kan gerçeği.” Birgitte başını salladı ve Nynaeve ile Elayne’in şaşkın bakışlarına bakılırsa, Birgitte sırrını kendine saklamıştı. Işık, Aes Sedailer o eski anıları duyarlarsa, Boru’yu onun

üflediğini bilseler de olurdu; tilki başı olsa da olmasa da, neden, nasıl sorularının her birine yanıt almak için çamaşır gibi sıkarlardı onu.

Tam Mat gitmek için döndüğünde Nynaeve kolunu yakaladı. “Fırtınayı unutma, Mat. Yakında patlayacak; biliyorum. Kendine dikkat et, Mat Cauthon. Beni duydun mu? Olver’le döndüğünde Tylin çiftliğin yerini tarif edecek.”

Mat başını sallayarak odadan kaçtı. Kafasının içindeki zarlar, koşarken çizmelerinin çıkardığı seslerin yankısı gibiydi. Olver’i ararken mi kendine dikkat etmesi gerekiyordu, yoksa Tylin’den tarifi alırken mi? Nynaeve ve rüzgârı dinleme yeteneği. Birazcık yağmurun onu eriteceğini mi sanıyordu? Bir düşününce, Rüzgârlar Çanağı’nı kullandıklarında yine yağmur yağacaktı. Son yağmurdan bu yana seneler geçmişti sanki, bir şey düşüncelerini çekiştirdi, hava durumu ve Elayne hakkında bir şeyler, ama hiç mantıklı gelmedi, bu yüzden düşünceyi aklından çıkardı. Her seferinde bir konu ve şu andaki konu Olver’di.

Adamların hepsi ahırların yakınındaki Kızılkolların odasında bekliyordu. Vanin dışında herkes ayaklandı. Vanin ise yataklardan birinin üzerine uzanmış, parmaklarını karnının üzerinde kenetlemişti. Vanin insanın her bulduğu fırsatta dinlenmesi gerektiğini söylerdi. Ama Mat içeri girdiğinde ayaklarını yere indirdi ve doğrulup oturdu. Olver’i o da diğerleri kadar severdi; Mat yalnızca, adamın çocuğa nasıl at çalacağını ve nasıl kaçak sülün avcılığı yapacağını öğreteceğinden korkuyordu. Yedi çift göz dikkatle Mat’e dikildi.

“Riselle Olver’in üzerinde kırmızı ceketi olduğunu söyledi,” dedi onlara. “Bazen ceketlerini başka çocuklara veriyor, ama iyi, kırmızı ceket giymiş bir sokak çocuğu muhtemelen Olver’in en son nerede görüldüğünü biliyordur. Herkes ayrı yöne gidecek. Mol Hara’dan başlayarak, halkalar çizin ve bir saat sonra dönmeye çalışın. Herkes dönene kadar bekleyin, sonra yine çıkın. Böylece, içimizden biri onu bulursa, kalanlar yarına kadar aramaya devam etmez. Herkes anladı mı?” Başlarını salladılar.

Bazen Mat’i çok şaşırtıyordu. Beyaz saçlı, beyaz bıyıklı, eskiden bir Kraliçe’nin sevgilisi olan ve bunu Mat’ten daha büyük gönüllülükle yapan, söylediklerinin yarısına bakılırsa bir sevgiliden çok daha fazlası olan, leylek gibi Thom. Yanağındaki ve başka bir sürü yerindeki dövmelerle, hayatı boyunca askerlik yapmış, kare çeneli Harnan. Bambu değneği, kalçasındaki kılıçkıranla, kendini bütün lordlara denk gören, ama kılıç taşıma fikri karşısında hâlâ huzursuz olan Juilin. Ve karşısında Juilin’in çizme yalayıcısı

gibi görünmesine sebep olan şişman Vanin. Sıska Fergin, Perrin kadar geniş omuzları olan Gorderan, solgun Cairhienli yüzü, Mat'ten epey büyük olmasına rağmen hâlâ çocuksu görünen Metwyn. Bazıları Mat Cauthon'u, şanslı olduğunu düşündükleri için kılıçlar çekildiğinde o şans hayatta kalmalarını sağlayabileceği için ve Mat'in tam olarak emin olmadığı başka sebeplerden izliyorlardı, ama izliyorlardı işte. Thom bile emirlerine itiraz etmekten fazlasını yapmamıştı. Belki Renaile karşısında şanstan daha fazlası vardı. Belki *ta'veren* olması kendini sorunların ortasında bulmasından daha fazlasına yaramıyordu. Aniden bu adamların... sorumluluğunu... omuzlarında hissetti. Rahatsız edici bir histi. Mat Cauthon ve sorumluluk uyumlu bir çift değildi. Doğal değildi.

"Kendinize dikkat edin ve gözlerinizi açın," dedi Mat. "Orada, dışarıda sizi nelerin beklediğini biliyorsunuz. Bir fırtına yaklaşıyor." Bunu neden söylemişti şimdi? "Yürüyün. Aydınlığı boşa harcıyoruz."

Rüzgâr hâlâ sert esiyor, uzun zaman önce ölmüş bir kraliçenin bir çeşmenin üzerinde poz verdiği Mol Hara Meydanı'nda toz kaldırıyordu, ama bunun dışında fırtına işareti yoktu. Kraliçe Nariene dürüstlüğü ile bilinirdi, ama göğüslerinin tamamen açık betimlenmesine yetecek kadar da değil. Akşam güneşi bulutsuz bir gökyüzünde parlıyordu, ama insanlar, sabah serinliği hüküm sürüyormuş gibi, meydanda çabuk çabuk seğirtiyorlardı. Rüzgâr olsa da olmasa da, sabah serinliğinden iz kalmamıştı. Çizmelerinin altındaki döşeme taşları tava gibiydi.

Mat meydanın karşısındaki Gezgin Kadın'a dik dik bakarak ırmağa yöneldi. Handa kalırlarken Olver sokak çocukları ile bu kadar çok oynamıyordu; hizmetkâr kızları ve Setalle Anan'ın kızlarını seyretmekle yetiniyordu. Zarların Mat'e saraya taşınmasını söylemesi buraya kadardı işte. Handan ayrıldığından beri yaptığı her şeyi –yapmak istediği her şeyi, diye değiştirdi Mat, Tylin'i ve gözlerini ve ellerini düşünerek– handan da yapabilirdi. O zarlar şimdi dönüyordu ve Mat onların yok olmasını diliyordu.

Hızlı hareket etmeye çalıştı, sabırsızca sallana sallana geçen yük ve binek arabaların çevresinden dolandı, onu ezmesine ramak kalan lake kaplı tahtırevanlara ve arabalara küfretti, gözleri yere yakın, kırmızı bir ceket aradı, ama sokaklardaki kalabalıklar yüzünden çok yavaş ilerliyordu. Aslında, böylesi daha iyiydi. Görmeden oğlanın yanında geçip gitmesinin bir anlamı olmazdı. Zar'ı saray ahırlarından çıkarmış olmayı dileyerek, yanında geçip giden insanlara kaşlarını çattı; atlı bir adam bu kalabalığın

içinde daha hızlı hareket edemezdi, ama daha uzakları görebilirdi. Diğer yandan, eyerden eğilip sorular sormak zor olurdu; şehirde atla gezen çok kişi yoktu ve bazıları atlılardan çekinme eğilimindeydi.

Her zaman aynı soruyu sordu. İlk sorduğunda, Mol Hara'nın hemen aşağısındaki köprüdeydi ve boynuna asılı tepsiden balla fırınlanmış elmalar satmaya çalışan bir adamla konuşuyordu. "Şu boyda, kırmızı ceketli bir oğlan gördün mü?" Olver tatlı severdi.

"Oğlan mı, Lordum?" dedi adam, kalan birkaç dişinin arasından nefes çekerek. "Bin oğlan gördüm. Ama ceket hatırlamıyorum. Lordum bir iki elma ister miydi?" Kemikli parmakları ile iki tane aldı ve Mat'e uzattı; elmaların adamın parmakları altında nasıl ezildiğine bakarak, fırınlanma işleminin veremeyeceği bir yumuşaklığa sahiptiler. "Lordum isyanı duydu mu?"

"Hayır," dedi Mat ekşi ekşi ve devam etti. Köprünün diğer yanında, kurdele dolu bir tepsi taşıyan tombul bir kadını durdurdu. Kurdeleler Olver'i ilgilendirmezdi, ama kadının eteğinin altından görünen kırmızı iç eteklikleri neredeyse sol kalçasına kadar kaldırılıp dikilmişti ve korsesindeki açıklık Riselle'inkine denk bir dekolte teşhir ediyordu. "Bir oğlan gördün mü?.."

Kadın da isyandan bahsetti, sonra sorduğu insanların yarısı da. O söylentinin o sabah, Rahad'da belli bir evde başladığından kuşkulanıyordu. Uzun kırbacını kangal yapıp boynuna asmış bir arabacı kadın, katırlarının altında ezilmedikleri sürece oğlan çocuklarına dikkat etmediğini bildirdikten sonra, isyanın ırmağın karşı yakasında çıktığını bile söyledi. Petekli bal satan, kare suratlı bir adam –petekler inanılmaz ölçüde kuru görünüyordu– isyanın koyun doğu yakasında, Koy Yolu'nun sonunda, işaret fenerinin yakınında olduğunu söyledi ve bu isyanın çıkması için, koyun ortası kadar olası bir yerdi ancak. Kulak verecek olsanız, her şehirde binlerce söylenti vardı ve Mat hepsinden parçalar dinlemek zorunda kalıyordu. Bir meyhanenin dışında duran, gördüğü en güzel kadınlardan biri –Maylin Yaşlı Koyun'da bir hizmetkârdı, ama tek işi dışarıda durup müşteri çekmek gibiydi, ki hakkıyla yapıyordu işini– ona o sabah, şehrin batısındaki Cordese Tepeleri'nde bir savaş olduğunu söyledi. Ya da belki koyun karşısındaki Rhannon Tepeleri'nde. Ya da belki... Maylin olağanüstü güzeldi, ama pek zeki sayılmazdı; Olver onu saatlerce izlemiş olabilirdi, kadın ağzını açmadığı sürece. Ama ceketli bir oğlan gördüğünü sanmıyordu... Ne renk ceket demişti? Mat isyanlar ve savaşlar işitti,

gökyüzünde ya da tepelerde, Afet'ten çıkma tuhaf şeyler görüldüğünü işitti. Yenidendoğan Ejder'in yönlendirebilen bir adamla birlikte şehrin tepesine çökeceğini, Aiellerden, Aes Sedailerden bir ordunun geldiğini işitti –hayır, Beyazpelerinlerden; Pedron Niall ölmüştü ve Evlatlar onun intikamını almaya kararlıydı, ama bunu neden Ebou Dar'da yapacakları kısmı açık değildi. Bunca hikâye içinde, şehrin paniğe batacağını sanırdınız, ama gerçek şuydu ki, hikâyeyi anlatanlar bile tam olarak inanmıyorlardı ona. Böylece, Mat bir sürü saçmalık dinledi, ama kırmızı ceketli bir oğlan hakkında hiçbir şey duyamadı.

Irmaktan birkaç sokak ötede gök gürültüsü duymaya başladı; denizden yuvarlanır gibi gelen büyük, boş gürlemeler. İnsanlar merakla bulutsuz gökyüzüne baktılar, kafalarını kaşıdılar ve sonra işlerine baktılar. Mat de öyle yaptı, gördüğü bütün meyve ve tatlı satıcılarını, yaya giden her güzel kadını sorguladı. Boşuna. Şehrin kıyı boyunda uzanan uzun, taş rıhtıma ulaştığında durdu, ırmağa doğru uzanan gri iskeleleri ve onlara bağlı gemileri inceledi. Rüzgâr güçlü esiyordu, halatlara bağlı gemileri sallıyor, yanlarına asılmış yün dolu çuvallara rağmen gemileri iskelenin taşlarına çarpıyordu. Atların aksine, bir yerden diğerine gitmek için araçlar olmalarının ötesinde gemiler Olver'i ilgilendirmiyordu ve Ebou Dar'da gemiler erkeklerin işiydi, taşıdıkları mallar olmasa bile. Rıhtımlardaki kadınlar ya mallarına göz kulak olan tüccarlardı ya da kargo yükleyiciler loncasının eli ağır üyeleri ve burada tatlı satıcıları yoktu.

Tam dönecekken hemen hemen hiç kimsenin kıpırdamadığını fark etti. İskeleler normalde tıka basa dolu olurdu, ama görebildiği her gemide, mürettebat küpeştede sıralanmış, donanımlara tırmanmış, koya doğru bakıyordu. Fıçılar ve kasalar terk edilmiş duruyordu ve gömleksiz adamlar, yeşil yelekli sırım gibi kadınlar iskelelerin uçlarına doluşmuş, gemilerin arasından güneye, gök gürültüsünün geldiği yöne bakıyorlardı. O yanda, kalın kuleler halinde kara dumanlar yükseliyor, rüzgâra kapılarak kuzeye yöneliyorlardı.

Mat yalnızca bir an duraksadı, sonra en yakın iskeleye koştu. Başta, güneydeki uzun, taştan parmaklar dumanlar dışında her şeyi saklıyordu. Ama kıyının şekli yüzünden, her iskele bir öncekinden daha öteye uzanıyordu; Mat mırıldanan kalabalığı ittirerek öne geçtiğinde, çalkantılı yeşil suları ve açıklardaki dalgaları ile, geniş ırmağı görebildi.

Koyun enginliğinde en az iki düzine, hatta daha fazla gemi yanıyordu, bir uçtan diğerine alevlerle kaplanmışlardı. Başka gemilerdeki yangınlar

sönmüştü ve suyun üzerinde yalnızca pruvaları ya da kıçları görünüyordu ve onlar da batmaktaydı. Mat izlerken, geniş, iki direkli, kırmızı, mavi, altın rengi Altara bayrakları taşıyan bir geminin pruvaları aniden kükreyerek parçalandı, gök gürültüsü gibi bir gümbürtü çıktı ve hızla kalınlaşan duman bulutları rüzgâra kapılıp giderken gemi kafa üstü batmaya başladı. Yüzlerce gemi hareket halindeydi; koydaki her tekne, üç direkli Deniz Halkı gemileri, tekneleri, iki direkli gemiler, üçgen yelkenli kıyı tekneleri, yelkenli ya da kürekli ırmak gemileri; bazıları ırmak yukarı kaçıyordu, ama çoğu denize ulaşmaya çalışıyordu. Rüzgârın önünde düzinelerce başka gemi koya süzüldü. Deniz Halkı gemileri kadar büyük, küt pruvalı gemilerdi, dalgaları yara yara, köpükler saça saça ilerliyorlardı. Kare şeklindeki, kaburgalı yelkenleri görünce Mat'in nefesi kesildi.

"Kan ve lanet küller," diye mırıldandı şok içinde. "Bunlar lanet Seanchanlar!"

"Kim?" diye sordu yanına yanaşan sert yüzlü bir kadın. İyi kesimli, koyu mavi yün elbisesi, konşimentolarla dolu deri dosyası ve bir göğsündeki, gümüş tüy kalem şeklindeki lonca iğnesi kadının bir tüccar olduğunu gösteriyordu. "Bunlar Aes Sedailer," diye bildirdi kendinden emin bir sesle. "Gördüğümde yönlendirmeyi anlarım. Işığın Evlatları gelir gelmez onların işini görür. Bekle de gör."

Sırım gibi, gri saçlı, pis, yeşil yelekli bir kadın dönüp, hançerinin kabzasını yoklayarak diğerine meydan okudu. "Aes Sedailer konusunda dilini tut, seni lanet olası metelik avcısı, yoksa derini yüzer, lanet gırtlağından aşağı bir Beyazpelerin tıkarım!"

Mat kadınları kollarını sallayarak birbirlerine bağırmaya bıraktı ve kalabalığı ittirerek rıhtıma koştu. Şimdiden güneyde, yarasa kanatlarına benzer kanatlarla şehrin üzerinde dönen üç –hayır, dört– yaratık görebiliyordu. Yaratıkların sırtında şekiller vardı, görünüşe göre bir tür eyere oturmuşlardı. Bir başka uçan yaratık belirdi, sonra daha fazlası. Yaratıkların altında, aniden çatılardan alevler kükredi.

İnsanlar kaçmaya başlamıştı, sokaklarda ilerlemeye çalışan Mat'i sarsıyorlardı. "Olver!" diye bağırdı, her yönden gelen feryatların üzerinden sesini duyurmaya çalışarak. "Olver!"

Aniden herkes aksi yöne yöneldi ve ona çarpa çarpa geçtiler. Mat inatla akıntıya karşı yürüdü. Ve onca insanın neden kaçtığını açıkça anlatan bir sokağa geldi.

At boyunda, ama kürklerle değil bronz pullarla kaplı kedilere binmiş, üst üste binen plakalardan oluşan zırhları ve böcek kafasına benzeyen miğferleri olan yüz kadar adamdan oluşan bir Seanchan alayı geçip gitti. Eyerlerinde öne eğilerek, mavi flamalı kargılarını eğerek, iki yanlarına bakmadan, dörtnala Mol Hara'ya yöneldiler. Gerçi o yaratıkların hareketlerine "dörtnala" demek pek doğru değildi; hız doğruydu ama... akarcasına ilerliyorlardı. Gitme zamanı gelmişti de geçmişti bile. Olver'i bulur bulmaz...

Alayın sonu geçip gittiğinde, sokakların kesiştiği yerin ötesindeki kalabalığın içinde, bel boyunda kırmızı bir renk çakması gözüne ilişti. "Olver!" Son pullu yaratığın hemen ardından sokağı geçti, kalabalığı ite kaka yardı ve gözleri iri iri açılmış bir kadının kırmızı elbiseli küçük bir kızı kapıp göğsüne bastırarak kaçtığını gördü. Mat çılgınca devam etti, ona çarpan insanları omuzladı ve kendisi de birkaç kişiye çarptı. "Olver! Olver!"

İki kez daha, çatıların üzerinde kısaca yükselen ateş sütunları gördü ve bir düzine yerden duman yükseliyordu. O gürlemeleri defalarca duydu, artık koydan daha yakındılar. Şehrin içinden geliyordu o sesler, bundan emindi; birden çok kez, çizmelerinin altındaki yer sarsıldı.

Ve sonra sokaklar yine boşalmaya, insanlar her yöne, ara geçitlere, evlere, dükkânlara kaçışmaya başladılar, çünkü atlı Seanchanlar geliyordu. Hepsi zırhlı erkekler değildi; o küçük kargı ormanının başında, mavi elbise gitmiş esmer bir kadın at sürüyordu. Mat kadının eteğindeki ve göğsündeki, gümüş şimşek işlemeli geniş, kırmızı panelleri biliyordu. Güneşte parlayan gümüş bir tasma kadının sol bileğinden grilere bürünmüş bir kadının, bir *damane*'nin boynuna uzanıyordu. *Damane* evcil köpek gibi *sul'dam*'ının atının yanında koşturuyordu. Mat Falme'de istemediği kadar Seanchan görmüştü zaten, ama farkında olmadan ara sokağın ağzında durdu ve izledi. Kükremeler ve ateşler, şehirde birilerinin en azından direnmeye çalıştığını söylüyordu ve şimdi böyle bir teşebbüse tanık olacaktı.

Başka herkesin gözden kaybolmasının tek sebebi Seanchanlar değildi. Sokağın diğer ucunda, en az yüz atlı adam uzun uçlu kargılarını indirmişlerdi. Bol, beyaz pantolonlar ve yeşil ceketler giymişlerdi. Subayın miğferindeki altın sicimler parıldıyordu. Tylin'in yüzden fazla askeri hep bir ağızdan bağırarak kendilerini saldırganların üzerine attılar. Sayıları önlerindeki Seanchanlardan iki kat fazlaydı.

"Lanet aptallar," diye mırıldandı Mat. "Öyle olmaz. O *sul'dam* sizi..."

Seanchanların arasında yalnızca şimşekli elbise giyen kadın elini kaldırdı ve bir şahine ya da bir köpeğe hedef gösterir gibi işaret elti. Gümüşsü tasmanın diğer ucundaki altın saçlı kadın öne küçük bir adım attı. Mat'in boynundaki tilki başı madalyon soğudu.

Saldıran Ebou Darlıların önündeki sokak aniden patladı; kaldırım taşları, insanlar ve atlar sağır edici bir kükreme ile havaya uçtu. Sarsıntı Mat'i sırtüstü devirdi ya da belki de yerin ayaklarının altında sıçrayıvermesiydi sebep. Tam zamanında doğruldu ve yolun karşısındaki hanın önünün aniden bir toz bulutu içinde sokağa yıkıldığını ve içerideki odaları teşhir ettiğini gördü.

Her yerde adamlar ve atlar yatıyordu; adam ve at parçaları; hâlâ hayatta olanlar, sokağın genişliğinin yarısı kadar bir çukurun çevresinde kıvranıyorlardı. Ebou Darlıların yarıdan azı sersem sersem, sendeleyerek doğruldular. Bazıları titrek bacaklar üzerinde atlarının dizginlerini yakaladılar, kendilerini eyerlere çektiler ve hayvanları tekmeleyerek kaçmaya çalıştılar. Diğerleri yaya kaçtılar. Hepsi Seanchanlardan uzağa. Çelikle yüzleşebilirlerdi, ama bununla değil.

Mat o anda kaçmanın çok iyi bir fikir gibi göründüğünü fark etti. Arkasındaki ara sokağa baktığında yalnızca toz ve en az bir kat boyunda moloz yığını gördü. Sokağa, kaçan Ebou Darlıların önüne fırladı, duvarların dibinde kaldı ve Seanchanların hiçbirinin onu Tylin'in askerlerinden sanmayacağını umdu. Asla yeşil ceket giymemeliydi.

Görünüşe göre *sul'dam* tatmin olmamıştı. Tilki başı yine soğudu ve arkadan gelen bir kükreme onu yere yapıştırdı ya da yer yükselerek onu karşıladı. Çınlayan kulakları, duvarların inlediğini duydu. Tepesindeki beyaz badanalı tuğla duvar ona doğru eğilmeye başladı.

"Lanet şansıma ne oldu?" diye bağırdı. Ancak buna zaman bulabilmişti. Tam tuğlalar ve kütükler tepesine yığılmadan önce, kafasının içindeki zarların tamamen durmuş olduğunu fark etti.

40
Mızraklar

Galina Casban'ın çevresinde dağlar yükseliyordu. Arkada bıraktıkları tepeden halliceydiler, ama ileridekilerin zirveleri karlarla kaplanmıştı ve onların arkasında daha yüksek zirveler yükseliyordu, ama Galina onların hiçbirini görmüyordu. Yamaçtaki taşlar çıplak ayaklarını bereliyordu. Nefes nefese kalmıştı, ciğerleri şimdiden zorlanmaya başlamıştı. Güneş, günler sürmüş gibi gelen yürüyüşü boyunca olduğu gibi, tepede kavuruyordu yine, seller gibi dökülen terlerini hemen kurutuyordu. Bir ayağının diğerinin önüne koymaktan öte bir şey yapamazmış gibi geliyordu. Onca ter dökmesine rağmen ağzındaki kuruluk şaşırtıcıydı.

Doksan seneden daha az zamandır Aes Sedai'ydi, uzun siyah saçlarına henüz kır düşmemişti, ama neredeyse yirmi senedir Kızıl Ajah'ın başıydı – diğer Kızıl Aes Sedailer tarafından, kendi aralarında En Yüksek olarak hitap edilirdi; diğer Kızıl Aes Sedailer tarafından Amyrlin Makamı'nın dengi olarak görülürdü– ama aslında şalı taktığı ilk beş seneden sonra aslında Kara Ajah'a ait olmuştu. Kızıllara karşı görevlerini ihmal edecek şekilde değil, ama onlardan üstün olacak şekilde. Kara Ajah'ın Yüce Konseyindeki yeri Alviarin'inkine denkti ve yüzlerini örten başlıklarla katıldıkları toplantıları düzenleyen kadının ismini bilen üç kişiden biriydi. O toplantılarda herhangi birinin –hatta bir kralın– ismini söylerdi ve o ismin artık bir ölüye ait olduğunu bilirdi. Olmuştu bu, hem bir kral, hem bir kraliçe konusunda. İki Amyrlin'in kırılmasına yardım etmiş, iki kez dünyadaki en güçlü kadının bildiği her şeyi anlatmaya can atan, ciyaklayan bir sefile dönüşmesine yardım etmişti, o kadınlardan birinin uykusunda ölmüş gibi görünmesini, diğerinin makamından indirilip yalıtılmasını sağlamıştı. Bu tür şeyler görevdi, tıpkı yönlendirme yeteneğine sahip

erkeklerin yeryüzünden temizlenmesi gibi, iyi yapılmış bir işten duyulandan öte zevk alınacak işler değil, ama yine de Siuan Sanche'yi yalıtan kurulun başını çekmek hoşuna gitmişti. Kuşkusuz bütün bunlar Galina Casban'ın dünyanın en kudretli, en güçlü kişilerinden biri olduğu anlamına geliyordu. Kuşkusuz öyleydi. Öyle olmalıydı.

Bacakları gevşemiş yaylar gibi sallandı, bütün ağırlığı ile düştü, kolları ve dirsekleri arkadan bağlanmış olduğundan düşüşünün hızını kesemedi. Eskiden beyaz olan ipek iç etekliği, üzerinde kalan tek giysi, Galina gevşek taşların üzerinde kayıp, kırbaç izlerini çizerken yırtıldı. Bir ağaca takılıp düştü. Yüzünü yere bastırdı ve ağlamaya başladı. "Nasıl?" diye inledi boğuk bir sesle. "Bu nasıl benim başıma gelebilir?"

Bir süre sonra ayağa kaldırılmadığını fark etti; nasıl hissederse hissetsin, şimdiye dek bir an dinlenmesine bile izin verilmemişti. Gözlerini kırparak gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı ve başını kaldırdı.

Dağ yamacı Aiel kadınları ile kaplıydı, yüzlercesi mızrakları ile çıplak ağaçların arasına yayılmıştı. Bir anda kaldırabilecekleri peçeleri göğüslerine sarkıyordu. Galina'nın içinde gülmek geldi. Kızlar; bu canavar kadınlara Kızlar diyorlardı. Kahkaha atabilmeyi diledi. En azından erkek yoktu çevrede; ne teselli ama. Erkekler tüylerini diken diken ediyordu ve şu anda onu yarı çıplak halde gören biri olsa...

Endişe içinde Therava'yı aradı, ama yaklaşık yetmiş Bilge'nin çoğu bir araya toplanmış, yamacın yukarısında bir şeye bakıyor, Galina'nın görüş açısını tıkıyorlardı. Ön taraftan bir mırıltı geliyordu. Belki de Bilgeler bir konuda görüşüyorlardı. Bilgeler. Doğru isimlerini ona öğretmek konusunda zalimce etkili olmuşlardı; yalnızca Aiel kadınları değil asla, asla yabani değil. Galina nasıl saklarsa saklasın horgörünün kokusunu alabiliyorlardı. Elbette, kavrulup içinizden silinmiş bir şeyi saklamaya çalışmanız gerekmezdi.

Bilgelerin çoğu başka tarafa bakıyordu, ama hepsi değil. Galina'yı iyi, dikkatli, mavi gözlerle izleyen genç, güzel, kızıl saçlı, narin ağızlı kadının çevresi *saidar* parıltısı ile sarılmıştı. Belki kendi horgörülerinin işareti olarak, bu sabah ona kalkan koymak için aralarındaki en zayıf kişiyi seçmişlerdi. Micara Güç'te zayıf değildi aslında –hiçbiri zayıf değildi– ama dizlerinden omuzlarına dek her yeri sızlarken bile, Galina pek az çaba ile Micara'nın kalkanını kırabilirdi. Yanağında bir kas kontrol edilemez bir biçimde seğirdi; bir başka kaçma teşebbüsünü düşünürken hep öyle olurdu. İlki yeterince kötüydü. İkincisi... Ürperdi ve yine hıçkırmamak için

çabaladı. Başarısının kesin olduğundan emin olana kadar bir daha kaçmaya teşebbüs etmeyecekti. Çok emin olana kadar. Mutlak bir biçimde emin olana kadar.

Bilge yığını aralandı ve şahin yüzlü Therava Galina'ya doğru yürürken gözleri ile onu izleyerek döndüler. Aniden endişeyle nefes nefese kalan Galina ayağa kalkmaya çalıştı. Elleri bağlanmıştı, kasları suya dönmüştü. Therava fildişi ve altın kolyelerini şıkırdatarak üzerine eğildiğinde ancak dizleri üzerinde doğrulabilmişti. Kadın Galina'nın saçlarını kavradı ve hızla başını arkaya çekti. Çoğu erkekten daha uzun boylu olan Therava, bunu ayaktayken bile yapabiliyor, Galina'nın boynunu acıyla eğerek onun yüzüne bakmasını sağlıyordu. Therava Güç'te Galina'dan daha kuvvetliydi. Pek az kadın bu özelliğe sahipti, ama Galina'yı titreten bu değildi. Soğuk, derin, mavi gözleri Galina'nın gözlerine dikildi, Therava'nın ellerinden daha kaba bir şekilde yakaladılar onları; Bilgelerin ellerinden daha büyük rahatlıkla ruhuna dek soydular sanki onu. Galina henüz yalvarmamıştı, tek damla su vermeden bütün gün yürüttüklerinde değil, sopalarıyla onu ulumaya zorladıklarında da değil. Therava'nın, duygusuzca ona bakan zalim, sert yüzü yalvarmak istemesine sebep oluyordu. Bazen geceleri, dört kazık arasında gerildiği yerde uyanıyordu, bütün hayatını Therava'nın ellerinde geçirdiğini düşlediği rüyalardan uyanıyordu.

"Şimdiden yıkılıyor," dedi Bilge, taş gibi bir sesle. "Onu sulayın ve getirin." Sırtını döndü, şalını düzeltti. Galina Casban, bir daha çağrılana kadar tamamen unutulmuştu; Therava'ya göre Galina Casban bir sokak kedisinden daha az önemliydi.

Galina kalkmaya çalışmadı; şimdiye dek sık sık "sulanmıştı". Ancak bu şekilde su içmesine izin veriyorlardı. Susuzluğu içinde, Therava gibi saçlarından yakalayıp başını arkaya çeken iri yarı Kız'a direnmedi. Yalnızca ağzını açabildiğince açtı. Burnunda ve yanağında büzülmüş bir yara izi uzanan bir başka Kız bir su tulumunu eğdi ve yavaşça Galina'nın bekleyen ağzına su sızdırdı. Su tatsız ve ılıktı; nefisti. Galina kasılırcasına, beceriksizce, çenelerini açarak yuttu. Suyu içmek kadar, yüzünü o ince akıntının altına tutmak, suyun yanaklarından ve alnından akmasına izin vermek istiyordu. Bunun yerine, her damlası gırtlağından aşağı gitsin diye başını kıpırtısız tuttu. Su dökmek dayak yemek için bir başka sebepti; bir ağız dolusu suyu çenesinden akıttı diye altı adım genişliğinde bir derenin yanında dövmüşlerdi onu.

Sonunda su tulumu uzaklaştığında, iri yarı Kız onu bağlanmış dirseklerinden tutarak ayağa kaldırdı. Galina inledi. Bilgeler eteklerini kollarına topluyorlar, bacaklarını diz boyu, yumuşak çizmelerinin çok üstlerine kadar teşhir ediyorlardı. Koşmaya başlayamazlardı. Yine değil. Bu dağlarda değil.

Bilgeler, düz arazideymiş gibi, rahatça koştular. Görmediği bir Kız Galina'nın kalçalarına bir sopa indirdi ve Galina, onu sürükleyen iri yarı Kız'ın peşinde, koşarcasına sendeledi. Ne zaman duraksasa da sopa bacaklarına iniyordu. Bu koşu günün kalanı boyunca devam ederse, sırayla yapacakları bu işi, bir Kız sopayı kullanacak, diğeri sürükleyecekti. Yamaçlardan zahmetle tırmanarak, yamaç aşağı kayarak koştu Galina. Sarımsı kahverengi tonlarında çizgileri olan, bir insandan daha ağır bir dağ kedisi yukarıdaki bir kayalık çıkıntıdan hırladı onlara; dişiydi, kulaklarında ve geniş yanaklarında çıkık tüyler yoktu. Galina ona kaçmasını bağırmak istedi, Therava onu yakalamadan kaçmasını. Aieller aldırmadan, hırlayan hayvanın önünden koşarak geçtiler ve Galina kedinin özgürlüğünü kıskanarak ağladı.

Sonunda kurtarılacaktı, elbette; bunu biliyordu. Kule bir Aes Sedai'nin tutsak kalmasına izin vermezdi. Elaida bir Kızıl'ın tutulmasına izin vermezdi. Kuşkusuz Alviarin imdadına birilerini gönderirdi. Biri gelirdi, herhangi biri, gelirdi ve onu bu canavarlardan, özellikle de Therava'dan kurtarırdı. Kurtulmak için her şeye söz verirdi. Hatta sözlerini tutardı. Kara Ajah'a katılırken Üç Yemin'in bağlayıcılığından kurtulmuştu ve Üç Yemin'in yerini bir başka üçlü almıştı, ama o anda, kurtulmasını sağlayacaksa, sözünü tutacağına inanıyordu. Onu kurtaracak herhangi birine vereceği herhangi bir sözü. Hatta bir erkeğe verdiği sözü.

Ormanlık dağlarda, tıpkı kedi gibi ortama karışan koyu renklerden yapılmış alçak çadırlar belirdiğinde, iki Kız Galina'yı tutuyor, sürüklüyordu. Her yandan bağırışlar yükseldi, memnun karşılama bağırışları, ama Galina Bilgelerin arkasından, koşarak, sendeleyerek, kampın içine sürüklendi.

Eller, hiçbir uyarı vermeden bıraktılar onu. Galina yüzüstü devrildi ve burnu toprak ve ölü yaprakların içinde, açık ağzından derin nefesler çekerek, oracıkta yattı. Bir parça yaprak boğazına kaçında öksürdü, ama başını çeviremeyecek kadar zayıftı. Kulaklarındaki kan zonkluyordu, ama sesler geliyordu ve yavaş yavaş anlamaya başladı. "...oyalandın, Therava," dedi tanıdık bir kadın sesi. "Dokuz gün. Biz döneli epey oldu."

Dokuz gün mü? Galina yüzünü yere sürterek başını iki yana salladı. Aieller altındaki atı vurduğundan beri, bütün günlerin anısına susuzluğun, koşmanın ve dövülmenin anıları karışmıştı, ama kuşkusuz dokuz günden daha fazla olmuştu. Haftalar, kesinlikle. Bir aydan daha fazla.

“Onu içeri getirin,” dedi tanıdık ses sabırsızca.

Eller onu kaldırdı öne ittirdi, bütün duvarları kaldırılmış, geniş bir çadırın altından eğerek geçirdi. Kat kat halıların üzerine fırlatıldı. Burnunun dibinde, kırmızı mavi Tear labirentinin üzerine şatafatlı çiçekler işlenmişti. Güçlükle başını kaldırdı.

Başta, önünde, geniş sarı püsküllü bir minderin üzerinde oturmakta olan Sevanna’dan başka hiçbir şey göremedi. Saçları ince örülmüş altın gibi parlayan, berrak zümrüt rengi gözleri olan Sevanna. Ona Cairhien’e saldırarak dikkatleri dağıtacağına dair söz veren, sonra al’Thor’u kurtarmaya kalkarak sözünden dönen hain Sevanna. En azından onu Therava’nın pençelerinden kurtarabilecek olan Sevanna.

Güçlükle dizleri üzerinde doğruldu ve ilk defa çadırda başkaları olduğunu fark etti. Therava Sevanna’nın sağındaki mindere oturmuştu. Kıvrılarak uzanan Bilge sırasının başındaydı. Toplamda, yönlendirebilen on dört kadın vardı, ama kalkanını tutan Micara o sıranın en dibinde, oturmak yerine ayakta duruyordu. Yarısı, küçük düşürücü bir kolaylıkla onu yakalayanların yanındaki Bilgelerdendi. Bir daha Bilgeler konusunda asla bu kadar dikkatsiz davranmayacaktı; bir daha asla. Kısa boylu, solgun yüzlü, beyaz cüppeli erkek ve kadınlar Bilgelerin arkasında hareket ediyor, tek kelime etmeden, altın ve gümüş tepsiler üzerinde küçük kupalar sunuyorlardı. Daha fazlası, aynısını çadırın diğer yanında yapıyordu. Orada, kahverengi ve gri Aiel ceket ve pantolonu giymiş gri saçlı bir kadın Sevanna’nın solunda, on iki taş suratlı Aiel erkeğinin başında oturuyordu. Erkekler. Ve Galina’nın üzerinde bir sürü yerden yırtılmış bir iç eteklikten başka hiçbir şey yoktu. Galina bağırmamak için dişlerini sıktı. Halıların altına girip o soğuk erkek gözlerinden kaçmamak için sırtını dimdik tuttu.

“Aes Sedailer yalan söyleyebiliyor, anlaşılan,” dedi Sevanna ve Galina’nın yüzündeki kan çekildi. Kadın biliyor olamazdı; olamazdı. “Sözler veriyorsun Galina Casban ve onlardan dönüyorsun. Bir Bilge’yi öldürebileceğini ve sonra mızraklarımızın menzilinin dışına kaçabileceğini mi sandın?”

Bir an Galina’nın dili rahatlamayla dondu. Sevanna Kara Ajah’tan olduğunu *bilmiyordu*. Işık’ı uzun süre önce terk etmiş olmasa, Işık’a

şükrederdi. Dili rahatlamayla dondu ve minik bir kızgınlık kıvılcımı belirdi. Onlar Aes Sedailere *saldırmıştı* ve şimdi bazıları öldü diye kızıyorlar mıydı? O minik kıvılcımdan ötesini beceremedi. Hem, günler boyunca dövüldükten sonra, Therava'nın bakışlarından sonra, Sevanna'nın gerçekleri çarpıtması neydi ki? Bütün bunların saçmalığı karşısında boğazından acı dolu, hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Boğazı öyle kurumuştu ki.

"Bazılarınızın hâlâ hayatta olmasına şükredin," demeyi başardı, kahkahasının üzerinden. "Şimdi bile hatadan dönmek için geç kalmış sayılmazsın, Sevanna." Bir çabayla hüzünlü eğlentisini, gözyaşlarına dönüşmeden yuttu. Tam zamanında. "Beyaz Kule'ye döndüğümde, şimdi bile olsa, bana yardım edenleri hatırlayacağım." "Ve aksini yapanları," diye ekleyebilirdi, ama Therava'nın sabit bakışları midesinin çırpınmasına sebep oluyordu. Şimdi bile Therava'nın dilediğini yapmasına izin verebilirlerdi, bilmesi imkânsızdı. Galina'nın sorumluluğunu Sevanna'nın almasını sağlamak için bir yol olmalıydı. Sevanna açgözlü ve hırslıydı. Galina'ya kaş çatarken, gözleri kendi eline takılmıştı ve durup, iri zümrütler ve ateş damlaları kakılmış yüzüklerine gülümsemişti. Parmaklarının yarısı yüzüklerle süslüydü ve kraliçelere layık incilerden, yakutlardan, elmaslardan kolyeler göğsüne saçılmıştı. Sevanna'ya güvenilmezdi, ama belki satın alınabilirdi. Therava ise doğal bir felaket gibiydi; bir seli ya da çığı satın almaya çalışsa daha iyiydi. "Doğru olanı yapacağına güveniyorum, Sevanna," diye bitirdi. "Beyaz Kule ile dostluğun ödülleri büyüktür."

Uzun bir an boyunca, tepsili hizmetkârlar dolanırken, beyaz cüppelerin hışırtısı dışında ses duyulmadı. Sonra...

"Sen *da'tsang*'sın," dedi Sevanna. Galina gözlerini kırpıştırdı. *Küçümsenen* kişi miydi yani? Horgörülerini açıkça belli etmişlerdi kuşkusuz, ama neden?..

"Sen *da'tsang*'sın," dedi tanımadığı, yuvarlak yüzlü bir Bilge ve Therava'dan bir el uzun bir kadın. "Sen *da'tsang*'sın."

Therava'nın şahinsi yüzü tahtadan oyulmuş da olabilirdi, ama Galina'ya diktiği gözleri suçlarcasına parıldıyordu, Galina diz çöktüğü yere çivilenmiş gibi hissediyordu, tek bir kasını oynatamıyordu. Bir yılanın sürünerek yaklaşmasını büyülenmiş gibi izleyen bir kuş gibi. Kimse bu şekilde hissettirmemişti ona. Hiç kimse.

“Üç Bilge konuştu.” Sevanna’nın tatmin dolu gülümsemesi neredeyse hoştu. Therava’nın yüzü sertti. Kadın biraz önce olan şeyden hoşlanmamıştı. Galina ne olduğunu bilmese de, bir şey olmuştu. Yalnız, onu Therava’nın elinden kurtarmış gibiydi. Şimdilik bu haddinden de fazlaydı. Haddinden de fazla.

Kızlar bağlarını kestiği ve onu siyah, yün bir cüppenin içine tıktığı zaman öyle minnettar hissetti ki, o buz bakışlı erkeklerin gözleri önünde ilk önce iç etekliğinin kalıntılarını yırtarak çıkarmış olmalarına bile aldırmadı. Kalın yün sıcaktı, kaşındırıyordu ve kırbaç izlerine sürtünüyordu, ama ipekmiş gibi geldi ona. Micara hâlâ kalkanını koruyor olsa da, Kızlar onu çadırdan çıkarırken kahkahalar atabilirdi. O arzunun tamamen kaybolması uzun sürmedi. Sevanna’nın önünde diz çöküp yalvarmanın bir işe yarayıp yaramayacağını merak etmeye başlaması uzun sürmedi. Kadına ulaşabilse yapardı, yalnız Micara emredilmeden bir yere gitmeyeceğini, soru sorulmadan tek kelime etmeyeceğini açıkça ifade etmişti.

Sevanna kollarını kavuşturarak Aes Sedai’nin, *da’tsang*’ın yamaç aşağı sendeleye sendeleye inmesini, elinde bir sopa ile topukları üzerine çökmüş bir Kız’ın yanında durmasını, elinde taşıdığı başı kadar büyük bir taşı bırakmasını izledi. Kara başlık bir anlığına Sevanna’ya döndü, ama *da’tsang* hemen bir başka iri taş aldı ve elli adım yamaç yukarı, Micara’nın bir başka Kız ile birlikte beklediği yere tırmanmaya başladı. Oraya vardığında o taşı da bıraktı, bir başkasını aldı ve aşağı inmeye başladı. *Da’tsang*’lar her zaman faydasız işlerde çalıştırılarak utandırılırdı; gerçekten gerekmediği sürece, kadının bir kap su taşımasına bile izin verilmeyecekti, ama saatlerce, utançtan patlayana kadar amaçsız işlerde çalıştırılacaktı. Güneşin zirvesine daha çok yolu vardı ve önlerinde uzun günler uzanıyordu.

“Kendi ağzıyla kendini ihbar edeceği hiç aklıma gelmemişti,” dedi Rhiale Sevanna’nın yanından. “Efalin ve diğerleri, Desaine’i öldürdüğünü açık açık itiraf ettiğinden hemen hemen emin.”

“O benim, Sevanna.” Therava’nın çeneleri gerildi. Kadını alabilirdi, ama *da’tsang* kimseye ait değildi. “Ona ipekten *gai’shain* cüppesi giydirecektim,” diye mırıldandı. “Bunun amacı nedir, Sevanna? Kadının gırtlağının kesilmesine karşı çıkmam gerekmesini beklemiştim, bunu değil.”

Rhiale başını arkaya attı ve yan yan Sevanna'ya baktı. "Sevanna onu kırmayı düşünüyor. Bir Aes Sedai yakalarsak ne yapacağımız konusunda uzun uzun konuşmuştuk. Sevanna beyaz giyecek ve ona hizmet edecek bir Aes Sedai istiyor. Ama siyah giymiş bir Aes Sedai de iş görür."

Sevanna, kadının sesine sinirlenerek şalını düzeltti. Tam olarak alaylı değildi, ama Aes Sedailerin yönlendirmesini kendi adına kullanmak istediğinin çok fazla farkındaydı. Bu mümkün olacaktı. İki *gai'shain,* kocaman, pirinç destekli bir sandık taşıyarak üç Bilge'nin önünden geçti. Kısa ve solgun yüzlü bir karı kocaydılar, ağaçkatillerinin topraklarında bir Lord ve Leydi idiler. İkili, beyaz giymiş herhangi bir Aiel'in yapabileceğinden daha büyük uysallıkla başlarını eğdiler. Kara gözleri, değil bir sopa darbesi, sert bir laf işitme korkusu ile gergindi. Islaktopraklılar atlar gibi eğitilebiliyordu.

"Kadın evcilleşti bile," diye homurdandı Therava. "Gözlerinin içine baktım. Elde çırpınan, uçmaya korkan bir kuş gibi oldu."

"Dokuz günde mi?" dedi Rhiale inanmazlık içinde ve Sevanna başını şiddetle iki yana salladı.

"O bir Aes Sedai, Therava. Onu suçladığımda yüzünün öfkeden bembeyaz kesildiğini gördün. Bilgeleri öldürmekten bahsederken güldüğünü duydun." Kızgın ve sıkkın bir ses çıkardı. "Bizi tehdit ettiğini de duydun." Kadın ağaçkatilleri kadar kaypaktı, ödüllerden bahsetmişti, ödüllerin gelmemesi ihtimaline karşı sessizce tehditler ima etmişti. Ama bir Aes Sedai'den ne beklenirdi ki zaten? "Onu kırmak uzun sürecek, ama bir sene alsa bile, bu Aes Sedai itaat etmek için yalvaracak." Bunu bir kez yapınca... Aes Sedailer yalan söyleyemezdi, elbette; Galina'nın suçlamayı inkâr etmesini beklemişti. Bir kez itaat etmeye yemin edince...

"Bir Aes Sedai'nin sana itaat etmesini istiyorsan," dedi bir erkek sesi arkasından, "bu işe yarayabilir."

Sevanna inanmazlık içinde, hızla döndü ve Caddar'ı oracıkta dururken buldu. Maisia denen kadın –Aes Sedai– de yanındaydı. İkisi de, tıpkı altı gün önce olduğu gibi, siyah ipeklere ve güzel dantellere bürünmüşlerdi ve her birinin bir omzuna, kıyafetleri ile uyumsuz, şişkin birer çanta asılmıştı. Caddar bir elinde, yaklaşık otuz santim uzunluğunda, pürüzsüz, beyaz bir çubuk tutuyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Sevanna, sonra öfke içinde dudaklarını birbirlerine bastırdı. Açık ki daha önce geldiği gibi gelmişti; yalnızca onu kampın ortasında bulunca şaşırmıştı Sevanna. Adamın uzattığı

beyaz çubuğu kaptı ve her zamanki gibi, adam bir kol boyu uzağa geriledi. “Neden geldin?” diye değiştirdi Sevanna. “Bu nedir?” Bileğinden biraz ince olan çubuk, düz yüzlerinden birine akıcı simgelerle işlenmiş birkaç tuhaf yazı dışında pürüzsüzdü. Ele tam olarak fildişi ya da cam gibi gelmiyordu. Oldukça serindi.

“Ona bir Yemin Çubuğu diyebilirsin,” dedi Caddar, kuşkusuz gülümseme olarak düşünülmüş bir ifade ile dişlerini göstererek. “Daha dün elime geçti ve aklıma hemen sen geldin.”

Sevanna fırlatıp atmamak için çubuğu elinde sıkı sıkı kavradı. Aes Sedailerin Yemin Çubuğu’nun ne işe yaradığını herkes bilirdi. Değil konuşmak, düşünmeye bile gönülsüz hissederek çubuğu kemerinin arkasına soktu ve ellerini çekti.

Rhiale Sevanna’nın belindeki çubuğa kaşlarını çattı ve gözleri yavaşça, soğuk soğuk Sevanna’nın yüzüne kalktı. Therava bileziklerini şıngırdatarak şalını düzeltti ve sert, ince bir gülümseme ile gülümsedi. O çubuğa aralarından başka kimse dokunma şansı bulamayacaktı, hatta belki hiçbir Bilge. Ama Galina Casban meselesi vardı hâlâ. Bir gün kırılacaktı.

Caddar’ın biraz arkasında duran, kuzgun bakışlı Maisia, Therava gibi hafifçe gülümsedi. Görmüştü ve anlamıştı. Bir ıslaktopraklı için gözlem yeteneği kuvvetli biriydi.

“Gel,” dedi Sevanna Caddar’a. “Çadırımda çay içelim.” Adamla su paylaşmayacaktı kesinlikle. Eteğini kaldırarak yamacı tırmanmaya başladı.

Caddar da gözlem yeteneği olduğunu göstererek şaşırttı onu, “Tek yapman gereken sizin Aes Sedai’nin” –uzun bacaklar üzerinde rahatça Sevanna’nın yanında yürürken aniden dişlerini göstererek Rhiale ile Therava’ya sırıttı– “ya da yönlendirebilen herhangi bir kadının çubuğu tutarak, bir başkası sayıya birazcık Ruh yönlendirirken, ne söz istiyorsan onu söylemesini sağlamak. Çubuğun ucundaki işaretler?” diye ekledi, hakaret edercesine kaşlarını kaldırarak. “Çubuğu kullanarak onu serbest de bırakabilirsin, ama bu daha acı vericidir. Öyle anlıyorum.”

Sevanna’nın parmakları çubuğa hafifçe dokundu. Fildişinden çok cama benziyordu ve çok serindi. “Yalnızca kadınlar üzerinde mi işe yarıyor?” Adamın önünden çadıra girdi. Bilgeler ve savaşçı toplulukların önderleri gitmişti, ama bir düzine ağaçkatili *gai’shain* kalmış, sabırla bir kenarda diz çökmüşlerdi. Daha önce kimse bir düzine *gai’shain* tutmamıştı ve Sevanna’nın daha fazla *gai’shain*’i vardı. Beyaz cüppelerini asla çıkarmayacaklarına göre, onlar için yeni bir isim bulmak gerekliydi.

“Yönlendirebilen kadınlar, Sevanna,” dedi Caddar, arkasından içeri girerek. Adamın sesi inanılmaz ölçüde küstahtı. Kara gözleri açık eğlenti ile parlıyordu. “Onu kontrol edecek şeyi vermem için al’Thor’u yakalayana kadar beklemek zorundasın.”

Omzundaki çantayı indirerek oturdu. Sevanna’nın yanındaki minderlerden birine değil, elbette. Maisia kaburgalarına saplanacak bir hançerden korkmuyordu; o Sevanna’nın yanı başında, bir dirseğine yaslanmış, uzanıyordu. Sevanna ona yan yan baktı, sonra kayıtsızca kendi bluzunun bir bağcığını daha çözdü. Kadının göğsünün bu kadar yuvarlak olduğunu hatırlamıyordu. Aynı şekilde, yüzü de daha güzel gibiydi. Sevanna dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı.

“Elbette,” diye devam etti Caddar, “kastettiğin başka erkeklerse... Bağlama sandalyesi denen bir şey var. Yönlendiremeyen erkekleri bağlamak, yönlendirebilenleri bağlamaktan daha zordur. Belki Kırılış’tan kalan bir bağlama sandalyesi vardır, ama ben bulana kadar beklemek zorundasın.”

Sevanna yine çubuğa dokundu, sonra sabırsızlıkla *gai’shain*’lerden birine çay getirmesini emretti. Bekleyebilirdi, Caddar aptalın tekiydi. Eninde sonunda Sevanna’nın ondan istediği şeyi verecekti. Ve artık çubuk Maisia’yı ondan ayırabilirdi. Kuşkusuz, o zaman kadın onu korumazdı. Hakaretlerine karşılık, siyah giydirecekti adama. Sevanna *gai’shain*’in uzattığı tepsiden küçük, yeşil, porselen bir fincan aldı ve onu Aes Sedai’ye kendi elleriyle verdi. “Naneyle tatlandırılmıştır, Maisia. Oldukça tazeleyici bulacaksın.”

Kadın gülümsedi, ama o kara gözler... Eh, bir Aes Sedai’ye yapılan iki taneye de yapılabilirdi. Ya da daha fazlasına.

“Ya yolculuk kutuları?” diye sordu Sevanna sertçe.

Caddar elini sallayarak *gai’shain*’i kovaladı ve yanındaki çuvalı okşadı. “Bulabildiğim *nar’baha*’ların –adları budur –hepsini getirdim. Acele ederseniz gece çökene kadar hepinizi nakledebilir. Yerinizde olsam giderim de. Al’Thor işinizi bitirmeye kararlı görünüyor. Güneyden iki klan geliyor, iki tanesi daha kuzeyden yaklaşıyor. Hepsi yönlendirmeye hazır Bilgeleri ile birlikte. Her birinizi öldürene ya da tutsak edene kadar kalma emri aldılar.”

Therava burnunu çekti. “Harekete geçmek için sebep, kesinlikle, ıslaktopraklı, ama kaçmak için değil. Dört klan bile, bir günde Kardeşkatili’nin Hançeri’ni aşamaz.”

“Söylemedim mi?” Caddar’ın gülümsemesi hiç hoş değildi. “Al’Thor bazı Aes Sedaileri kendine bağlamış gibi ve Bilgelere *nar’baha* olmadan nasıl Yolculuk edebileceklerini öğretmişler, en azından kısa mesafelerde. Otuz kırk kilometre. Yeni bir keşfe benziyor. Buraya gelebilirler –eh, bugün bile. Dört klan birden.”

Belki de yalan söylüyordu, ama risk... Sevanna Sorilea’nın pençesinde olmanın neye benzeyeceğini hayal edebiliyordu. Kendine ürperme izni vermeden Rhiale’yi diğer Bilgelere bilgi vermek üzere yolladı. Sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Caddar çantasına uzanarak gri, taş bir küp çıkardı. Sevanna’nın onu çağırmak için kullandığı çağrı kutusundan çok daha küçük, çok daha sadeydi, bir yüzündeki parlak kırmızı disk dışında işaret yoktu üzerinde. “Bu bir *nar’baha*,” dedi adam. “*Saidin* kullanıyor, bu yüzden hiçbiriniz, hiçbir şey göremeyecek ve bazı sınırları var. Bir kadın dokunursa, günler boyunca çalışmaz, bu yüzden onları benim dağıtmam gerekecek. Başka sınırları da var. Bir kez açıldı mı, kapıyol belli bir süre açık kalır, zaman harcamazlarsa birkaç bin kişinin geçmesine yetecek kadar ve daha sonra *nar’baha*’nın kendine gelmesi için üç gün gerekir. Bugün bizi gitmemiz gereken yere götürmeye yetecek kadar var yanımda, ama...”

Therava öyle ilgiyle öne eğildi ki düşecek gibi görünüyordu, ama Sevanna dinlemiyordu bile. Caddar’dan kuşkulandığı söylenemezdi tam olarak; onlara ihanet etmeye cüret etmezdi, Shaidoların ona verdiği altınları istiyorsa değil. Ama küçük şeyler vardı. Maisia çayının üzerinden adamı inceler gibiydi. Neden? Ve çabuk davranmaları gerekiyorsa, neden adamın sesinde aciliyet yoktu? Adam ihanet etmeyecekti, ama yine de Sevanna önlem alacaktı.

Maeric ıslaktopraklının verdiği taş küpe kaşlarını çattı, sonra kırmızı noktaya bastırdığında beliren... deliğe... baktı. Beş adım genişliğinde, üç adım yüksekliğinde, havanın ortasında bir delik. Arkasında yükselip alçalan tepeler vardı, alçak olmayan tepeler, kahverengi otlarla kaplı tepeler. Maeric Tek Güç’le ilgili şeylerden hoşlanmazdı, özellikle de Tek Güç’ün eril yarısı ile ilgili şeylerden. Sevanna, ıslaktopraklı ve esmer bir kadın ile birlikte, Sevanna ile Rhiale’nin seçtiği Bilgelerin ardından, bir başka, daha küçük deliğe girdi. Moshaine Shaidolarının yanında yalnızca bir avuç Bilge kalmıştı. O ikinci delikten, Sevanna’nın Bendhuin ile konuştuğunu

görebiliyordu. Yeşil Tuzlar boyu da pek az Bilge ile kalacaklardı; Maeric bundan emindi.

Dyrele koluna dokundu. “Kocam,” diye mırıldandı, “Sevanna yalnızca kısa bir süre açık kalacağını söyledi.”

Maeric başını salladı. Dyrele her zaman doğrudan konuya girerdi. Maeric peçesini takarak ileriye koştu ve açtığı delikten atladı. Sevanna ve ıslaktopraklı ne derse desin, güvenli olduğundan emin olmadan Moshainelerini göndermeyecekti.

Bütün ağırlığı ile, ölü otlarla kaplı yamaca indi ve neredeyse tepetaklak yuvarlanacaktı. Bir an dönüp deliğe baktı. Bu yanda, yerden otuz santim yukarıdaydı.

“Karım!” diye bağırdı. “İniş var!”

Kara Gözler, peçelerini takarak, mızraklarını hazır bekleterek atladı; Kızlar da. Kızları ilk olmaktan alıkoymaya çalışmaktansa kuru kum içmeye çalışmak yeğdi. Moshainelerin kalanı koşarak takip etti, *algai’d’siswai,* kadınlar, çocuklar atladılar; zanaatkârlar, tüccarlar, *gai’shain*’ler, çoğu yük atları ve katırları çekerek geçtiler. Yaklaşık altı bin kişiydiler. Onun boyu, onun halkı. Rhudiean’a gittikten sonra da öyle olacaklardı. Sevanna Maeric’in klan şefi olmasını daha fazla engelleyemezdi.

Boy delikten çıkmaya devam ederken izciler hemen yayıldılar. Maeric peçesini indirerek emirler yağdırdı ve başka herkes aşağıda saklanırken *algai’d’siswai*’ler çevre tepelerin zirvelerine tırmandılar. O tepelerin arkasında kimin ya da neyin olduğunu bilmek imkânsızdı. Zengin topraklar, ıslaktopraklı öyle iddia ediyordu, ama buraları Maeric’e zengin gelmemişti.

Boyunun ardından, tam olarak güvenmediği *algai’d’siswai*’ler akmaya başladı; Rand al’Thor’un *Car’a’carn* olduğuna inanmadıkları için kendi klanlarından kaçan adamlar. Maeric kendisinin neye inandığından emin değildi, ama bir erkek boyunu, klanını terk etmezdi. Bu adamlar kendilerine *Mera’din,* Kardeşsiz diyordu, uygun bir isim ve onun iki yüz...

Delik aniden dikey bir gümüş ışığa dönüşerek kapandı ve geçmekte olan on Kardeşsiz’i biçti. Adamların parçaları, kolları, bacakları yamaçtan aşağı yuvarlandı. Bir adamın ön yarısı Maeric’in ayaklarının dibine kadar kaydı.

Maeric biraz önce deliğin olduğu yere bakarak, kırmızı noktaya başparmağı ile bastırdı. Faydasızdı, biliyordu, ama... En büyük oğlu Darin, arkayı korumak üzere bekleyen Taş Köpeklerden biriydi. En son onlar

geçecekti. En büyük kızı Suraile, uğruna mızraktan vazgeçmeyi düşündüğü Taş Köpek'le kalmıştı.

Dyrele'nin gözlerine baktı. Çelengi ayaklarının dibine bıraktığı günkü kadar yeşil ve güzeldiler. Ve çelengi almazsa gırtlağını kesecekmiş gibi tehditkâr. "Bekleyebiliriz," dedi yumuşak sesle. Islaktopraklı üç gün demişti, ama belki de yanılmıştı. Başparmağını yine kırmızı noktaya bastırdı. Dyrele sakin sakin başını salladı; yalnız kaldıklarında birbirlerinin kollarına atılıp ağlamaları için sebep olmayacağını umdu Maeric.

Bir Kız yamaç aşağı kayarak geldi, telaşla peçesini indirdi. Nefes nefese kalmıştı. "Maeric," dedi Naeise, adamın onu görmesini beklemeden, "doğuda, birkaç kilometre uzakta mızraklar var ve doğrudan bize doğru koşuyorlar. Sanırım Reynlerden. En az yedi sekiz bin tane."

Maeric ona doğru koşan başka *algai'd'siswai*'ler görebiliyordu. Genç bir Kartalın Kardeşi, Cairdin, kayarak durdu ve Maeric onu görür görmez konuştu. "Seni görüyorum, Maeric. Kuzeyde, sekiz kilometre uzakta mızraklar. Ve atlı ıslaktopraklılar. Belki onar bin kişi. Hiçbirimizin zirvede görüldüğünü sanmıyorum, ama mızraklardan bazıları bize doğru döndü."

Maeric, Laerad adlı, kır saçlı Su Arayıcısı konuşmadan anladı. "Güneyde, dört beş kilometre uzaktaki bir tepede bu yana gelen mızraklar var. Sekiz bin ya da daha fazla. Bazıları oğlanlardan birini gördü." Laerad asla boşa konuşmazdı ve hangi oğlanın görüldüğünü asla söylemezdi. Aslında, Laerad'a göre, saçları kırlaşmamış herhangi biri olabilirdi.

Boşa konuşmak için zaman yoktu, Maeric biliyordu. "Hamal!" diye bağırdı. Demirciye hak ettiği saygıyı göstermek için de zaman yoktu.

İri yarı adam yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı; yamaç yukarı, belki de çekici eline aldığından beri hiç koşmadığı gibi koştu.

Maeric ona taş küpü verdi. "Kırmızı noktaya bas ve ne olursa olsun, deliğin açılması ne kadar sürerse sürsün parmağını kaldırma. Buradan çıkmanız için tek yol bu." Hamal başını salladı, ama Maeric adamın onaylamasını bile beklemedi. Hamal anlardı. Maeric, kaç çift gözün onları izlediğine aldırmadan Dyrele'nin yanağına dokundu. "Yüreğimin gölgesi, beyazlara bürünmeye hazırlanmalısın." Kadının eli kemer bıçağına gitti – çelengini yaptığında Mızrağın Kızlarındandı– ama adam başını kararlılıkla iki yana salladı. "Yaşamalısın, karım, çatıhanımı, ki kalanları bir arada tutabilesin." Kadın başını sallayarak parmaklarını onu yanağına dokundurdu. Maeric hayretler içinde kaldı; başkalarının yanında her zaman duygularını kendine saklardı.

Maeric peçesini kaldırarak, bir mızrağını başının üzerine kaldırdı. “Moshaineler!” diye kükredi. “Dans ediyoruz.”

Yamaç yukarı izlediler onu, adamlar ve Kızlar, Kardeşsizler dahil yaklaşık bin kişiydiler. Belki de boydan sayabilirdi onları. Yamaç yukarı, batıya gittiler; en yakındakiler, sayıları en az olanlar o yandaydı. Belki de yeterince zaman kazanabilirlerdi, ama buna inanmıyordu aslında. Sevanna’nın bunu öğrenip öğrenmeyeceğini merak etti. Ah, Rand al’Thor geldiğinden beri dünya çok tuhaf bir yer olmuştu. Ama bazı şeyler asla değişmiyordu. Gülerek şarkı söylemeye başladı.

“Yıka mızrakları, güneş tırmanırken.
Yıka mızrakları, güneş alçalırken.
Yıka mızrakları; ölmekten kim korkar?
Yıka mızrakları; bildiğim hiç kimse!”

Moshaine Shaidoları şarkı söyleyerek ölüm danslarını yapmaya koştular.

Graendal kaşlarını çatarak kapıyolun Jurnal Shaidolarının sonuncusunun ardından kapanmasını izledi. Jumailer ve Bilgelerin büyük kısmı. Diğerlerinin aksine, Sammael bu ağı sonunda dağılacak şekilde düğümlememişti. En azından, sonuna kadar tuttuğunu varsayıyordu; aksi halde, sonuncu kahverengi ve grilere bürünmüş Aiel geçer geçmez kapanması fazla tesadüfiydi. Sammael kahkaha atarak, içinde birkaç faydasız taş parçası kalmış çantayı fırlatıp attı. Graendal kendi boş çantasını uzun zaman önce atmıştı. Güneş batıdaki dağların üzerinde oturuyordu, kırmızı topun yarısı parlıyordu.

“Bugünlerden birinde,” dedi Graendal kuru kuru, “kendine faydan dokunmayacak kadar iyi olacaksın. Bir *aptal* kutusu, Sammael? Ya içlerinden biri anlasaydı?”

“Hiçbiri anlamadı,” dedi adam kısaca, ama ellerini birbirine sürterek kapıyolun kaybolduğu yere bakmaya devam etti. Ya da ötesinde bir şeye. Puslar Maskesi’ni indirmemişti, hâlâ olduğundan daha uzun görünüyordu. Graendal, kapıyol kapanır kapanmaz kendisininkini indirmişti.

“Eh, içlerine panik salmayı kesinlikle başardın.” Kanıtları çevrelerindeydi: ayakta kalmış birkaç alçak çadır, battaniyeler, bir tencere,

bir bez bebek, düştüğü yerde kalan her tür çer çöp. “Onları nereye gönderdin? Al’Thor’un ordusunun önünde bir yere, sanırım?”

“Bazılarını,” dedi adam dalgın dalgın. “Yeteri kadarını.” Aniden düşünceli hali ve maskesi kayboldu. Yüzündeki yara izi özellikle solgun görünüyordu. “Sorun yaratmaya yetecek kadarını, özellikle de yönlendirebilen Bilgeleri için, ama benden şüphelenmelerine sebep olacak kadarını değil. Kalanlar Illian ile Ghealdan arasında saçılmış durumda. Nasıl ve nedenine gelince. Belki de al’Thor, kendine has sebeplerden dolayı yapmıştır, ama benim işim olsa çoğunu boşa harcamazdım, değil mi?” Yine kahkaha attı; adam kendi zekâsına hayran kalmıştı.

Graendal irkildiğini saklamak için elbisesinin korsesini düzeltti. Bu şekilde rekabet etmek son derece aptalcaydı –bunu kendi kendine on bin kez söylemişti ve bir kez bile dinlememişti– ve şimdi elbise düşecekmiş gibi geliyordu. Bunun irkilmesi ile bir ilgisi yoktu. Sevanna’nın, yönlendirebilen bütün Shaido kadınlarını yanına aldığını bilmiyordu adam. Sonunda onu terk etme zamanı gelmiş miydi? Kendini Demandred’in merhametine bırakırsa...

Düşüncelerini okumuş gibi, “Kemerim kadar sıkı sıkıya bana bağlısın, Graendal,” dedi adam. Bir kapıyol açıldı ve adamın Illian’daki odasını sergiledi. “Gerçek artık önemli değil. Daha önce bir önemi vardıysa. Benimle yükselecek ya da benimle düşeceksin. Yüce Efendi başarıyı ödüllendiriyor ve ona nasıl ulaşıldığına aldırmıyor.”

“Sen öyle diyorsan,” dedi Graendal ona. Demandred’in merhameti yoktu. Semirhage’in ise... “Seninle yükseleceğim ya da düşeceğim.” Yine de, bir şeyler yapılabilirdi. Yüce Efendi başarıyı ödüllendirirdi, ama Sammael başarısız olursa Graendal düşmeyecekti. Arad Doman’daki sarayına bir kapıyol açtı. Evcil insanlarının uzun, sütunlu odada, havuzda oynaştığını görebiliyordu. “Ama ya al’Thor peşine bizzat düşerse? O zaman ne olacak?”

“Al’Thor kimsenin peşinde değil,” diye güldü Sammael. “Yapmam gereken tek şey beklemek.” Gülerek açtığı kapıyola adım attı ve kapıyolu arkasından kapattı.

Myrddraal derin gölgelerin içinden çıktı ve görünür oldu. Kapıyollar, onun gözlerinin görebildiği bir kalıntı bırakırdı her zaman –üç parlak sis parçası. Bir akışı diğerinden ayıramıyordu, ama kokusuna bakarak *saidar*’ı *saidin*’den ayırabiliyordu. *Saidin* bir bıçağın keskin ucu gibi kokardı, bir

dikenin ucu gibi. *Saidar* ise yumuşak kokardı, ama baskı uygulanırsa gittikçe sertleşecek bir şey gibi. Bu farkın kokusunu başka hiçbir Myrddraal alamazdı. Shaidar Haran başka Myrddraallere benzemezdi.

Yere atılmış mızrağı alarak, Sammael'in fırlatıp attığı çantayı tersyüz etti ve sonra düşen taş parçalarını karıştırdı. Plana dahil olmayan çok şey oluyordu. Bu olaylar kaos mu yaratacaktı, yoksa...

Shaidar Haran'ın elinden, Gölgenin Eli'nin elinden mızrak boyunca öfkeli, kara alevler aktı. Tahta mızrak bir anda kömürleşti ve kıvrıldı; mızrak başı düştü. Myrddraal kararmış sopanın düşmesine izin verdi ve ellerinde kalan kurumları silkeledi. Sammael kaosa hizmet ederse, her şey yolunda demekti. Aksi halde...

Ani bir sancı ensesine tırmandı; hafif bir zayıflık kollarına ve bacaklarına yayıldı. Shayol Ghul'den uzakta çok fazla zaman geçirmişti. O bağın bir şekilde koparılması gerekliydi. Hırlayarak döndü ve ihtiyaç duyduğu gölgenin kıyısını buldu. O gün geliyordu. Gelecekti.

41
Kılıçtan Taç

Rand kıvranarak düş gördü, Perrin ile tartıştığı, Mat'e Elayne'i bulması için yalvardığı, görüş alanının hemen dışında renklerin çaktığı, Padan Fain'in hançerini savurarak üzerine atladığı çılgın düşler ve zaman zaman sisin ortasında ölen bir kadın için sızlanan birinin sesini duyduğunu sanıyordu, düşlerinde yaptıklarını Elayne'e, Aviendha'ya, Min'e, üçüne birden açıklamaya çalışıyordu ve Min bile horgörüyle bakıyordu ona.

"...Rahatsız edilmeyecek!" Cadsuane'in sesi. Düşlerinin bir parçası mı?

Ses onu korkutuyordu; düşünde Lews Therin'e sesleniyordu ve ses yoğun bir sisin içinde yankılanıyordu, içinde şekillerin hareket ettiği, insanların ve atların çığlık atarak öldüğü bir sisin içinde, o nefes nefese kaçarken Cadsuane'in amansızca onu takip ettiği bir sisin içinde. Alanna onu yatıştırmaya çalışıyordu, ama o da Cadsuane'den korkuyordu; Rand onun korkusunu kendisininmiş gibi hissedebiliyordu. Başı ağrıyordu. Ve yan tarafı acıyordu; eski yarası alev almıştı sanki. *Saidin* hissetti. Biri *saidin* tutuyordu. Kendisi mi? Bilmiyordu. Uyanmaya çalıştı.

"Onu öldüreceksin!" diye bağırdı Min. "Onu öldürmene izin vermeyeceğim!"

Rand'ın gözleri açıldı ve Min'in yüzüne baktı. Min ona bakmıyordu. Rand'ın başını kollarına almış, yatağın uzağında birine dik dik bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı. Ağlamıştı, ama artık değil.

Evet, Rand kendi yatağındaydı, Güneş Sarayı'ndaki dairesinde. Fildişi kıymıklar kakılmış siyahağaçtan kalın yatak direğini görebiliyordu. Bej rengi bluz giymiş, ceket giymemiş Min, Rand'ı boynuna dek kaplayan keten örtünün üzerinde, korumak istercesine üzerine eğilmişti. Alanna

korkuyordu; kafasının arkasında titriyordu bu duygu. Rand için korkuyordu. Bir sebepten, bundan emindi.

"Sanırım uyandı, Min," dedi Amys nazikçe.

Min bakışlarını indirdi ve siyah buklelerle çevrili yüzü aniden bir gülümseme ile aydınlandı.

Rand dikkatle –çünkü zayıf hissediyordu– Min'in kollarından sıyrıldı ve doğrulup oturdu. Başı dönüyordu, ama kendini uzanmamaya zorladı. Yatağının çevresi kalabalıktı.

Bir yandan Amys duruyordu, iki yanında Bera ile Kiruna vardı. Amys'in fazla genç hatlarında hiç ifade yoktu, ama bir mücadeleden sonra üstünü başını düzeltirmiş gibi, uzun, beyaz saçlarını arkaya sıvazladı ve koyu renk şalını düzeltti. İki Aes Sedai dingin görünüyorlardı, ama kararlı bir dinginlikleri vardı, tahtı için savaşmaya hazır bir kraliçe, çiftliği için mücadele etmeye hazırlanan bir çiftçi kadın gibi. Tuhaf, daha önce üç kişinin bir arada durduğunu –hem de yalnızca fiziksel olarak değil– görmüşse bile, omuz omuza duran bu üçü hepsinden daha iyi bir örnekti.

Yatağın diğer yanında, saçlarında gümüş çanlar olan Samitsu ve kalın, siyah kaşları ve karmakarışık kuzguni saçları olan ince bir Aes Sedai, Cadsuane'in yanında duruyorlardı. Cadsuane yumruklarını kalçalarına dayamıştı. Samitsu ve kuzgun saçlı Aes Sedai sarı saçaklı şallar takmışlardı ve çenelerini Bera ve Kiruna kadar kararlılıkla kaldırmışlardı, ama Cadsuane'in sert bakışları yüzünden dördü de tereddütlü görünüyordu. İki kadın grubu birbirlerine değil, erkeklere bakıyorlardı.

Yatağın ayakucunda, Dashiva yakasında parlayan gümüş kılıç ve kırmızı altın Ejder ile bekliyordu. Flinn ve Narishma da yanındaydı. Hepsinin yüzünde sert ifadeler vardı, yatağın iki yanındaki kadınları aynı anda izlemeye çalışıyorlardı. Jonan Adley, bir kol yeni yanmış görünerek, yanlarında duruyordu. Dön adam da patlamacasına *saidin* doluydu. Dashiva Rand'ın tutabileceği kadar çekmişti. Rand Adley'e baktı ve adam hafifçe başını salladı.

Rand aniden beline düşmüş olan örtünün altında çırılçıplak olduğunu fark etti. Karnına dolanmış sargı dışında hiçbir şey yoktu üzerinde. "Ne zamandır uyuyorum?" diye sordu. "Nasıl oldu da hayatta kaldım?" Solgun sargıya tereddütle dokundu. "Fain'in hançeri Shadar Logoth'tan geliyor. Tek bir çizikle, bir adamı saniyeler içinde öldürdüğünü gördüm. Adam çabucak öldü. Ve çirkin bir ölümdü." Dashiva Padan Fain'in ismini içeren bir küfür salladı.

Samitsu ve diğer Sarı şaşkın şaşkın bakıştılar, ama Cadsuane başını sallamakla yetindi, demir grisi topuzunun çevresindeki altın süsler sallandı. “Evet; Shadar Logoth; bu pek çok şeyi açıklar. Hayatta olduğun için Samitsu’ya teşekkür edebilirsin. Ve Flinn Efendi’ye.” Tepesi kel, kalan saçları beyazlamış adama bakmadı, ama adam kadın ona eğilerek selam vermiş gibi sırıttı; aslında, şaşırtıcı şekilde. Sarılar ona başlarını salladılar. “Ve Corele, elbette,” diye devam etti Cadsuane. “Her biri katkıda bulundu, Kırılış’tan bu yana yapılmadığını tahmin ettiğim şeyler yaptılar.” Sesi sertleşti. “Üçü birden olmasa, şimdiye dek ölürdün. Sana rehberlik yapılmasına izin vermezsen yine de ölebilirsin. Dinlenmeli, kendini yormamalısın.” Aniden Rand’ın midesi yüksek sesle guruldadı ve Cadsuane ekledi, “Yaralandığından bu yana yalnızca biraz su ve et suyu içirebildik sana. Hasta bir adam için yemek yemeden geçen iki gün uzun bir süredir.”

İki gün. Yalnızca iki. Rand Adley’ye bakmaktan kaçındı. “Kalkıyorum,” dedi.

“Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim, koyun çobanı,” dedi Min, gözlerinde inatçı bir parıltı ile, “senin kendini öldürmene de izin vermeyeceğim.” Rand’ı olduğu yerde tutmak istermiş gibi, kollarını onun omuzlarına doladı.

“*Car’a’carn* kalkmak istiyorsa,” dedi Amys ifadesiz bir sesle, “Nandera’ya söyleyeyim de koridordaki Kızları getirsin. Somara ve Enaila *Car’a’carn*’ın ihtiyaç duyduğu yardımı sağlamaktan özellikle mutlu olacaklardır.” Kadının ağzının kenarları, gülümseyecekmiş gibi seğirdi. Eskiden kendisi de Kızlardan olduğundan, böyle bir durumun ne demek olduğunu biliyordu. Ne Kiruna, ne de Bera gülümsediler; Rand’a, tam bir ahmak olduğunu düşünüyorlarmış gibi, kaşlarını çattılar.

“Evlat,” dedi Cadsuane kuru kuru, “kılsız poponu dilediğimden daha fazla gördüm zaten, ama onu altımızın önünde sergilemek istiyorsan, belki gösteriden zevk alacak birileri vardır. Ama yüzünün üstüne düşersen, seni önce bir güzel pataklarım, ancak ondan sonra yatırırım.” Samitsu ve Corele’in yüzlerine bakarak, Cadsuane’e yardım etmekten memnun olurlardı.

Narishma ve Adley şok içinde Cadsuane’e baktılar, Flinn ise, kendi kendine tartışırmış gibi ceketini çekiştirdi. Ama Dashiva havlarcasına, kaba bir kahkaha attı. “Kadınları çıkarmamızı istiyorsanız...” Sade yüzlü adam akışları hazırlamaya başladı; kalkan değil, yalnızca üzerine konuldukları

insanların canını yönlendirmeyi düşünmelerine izin vermeyecek kadar acıtacak, Ruh ve Ateş'ten yapılmış karmaşık örgüler.

"Hayır," dedi çabucak. Bera ve Kiruna, gitmeleri emredilince itaat ederlerdi. Corele ve Samitsu hayatta kalmasına yardımcı olmuşlarsa, onlara acıdan daha fazlasını borçluydu. Ama Cadsuane çıplaklığın Rand'ı olduğu yerde tutacağını sanıyorsa, onu bekleyen bir sürpriz var demekti. Rand Kızların onda edep duygusu bıraktığından emin değildi. Min'e gülümseyerek kızın kollarını çözdü, örtüyü attı ve Amys'in tarafından yataktan çıktı.

Bilge'nin ağzı gerildi; Rand, onun Kızları çağırıp çağırmamayı düşündüğünü görebiliyordu. Bera Amys'e acılı, kararsız bir bakış fırlattı. Kiruna, yanakları kararararak, çabucak sırtını döndü. Rand yavaşça gardıroba yürüdü. Yavaşça, çünkü fazla hızlı hareket ederse Cadsuane'e fırsat vereceğini düşünüyordu.

"Pof!" diye mırıldandı kadın arkasından. "Yemin ederim, bu inatçı oğlanın poposunu şaplaklamak lazım." Biri, onay olabilecek bir sesle homurdandı. Ya da Rand'ın yaptığı şey karşısında onaylamazlık olabilecek bir sesle.

"Ah, çok güzel bir popo, değil mi ama?" dedi bir başkası ezgili Murandy aksanı ile. Bu Corele olmalıydı.

Rand'ın başının gardırobun içinde olması iyi bir şeydi. Belki de Kızlar edep duygusunu sandığı kadar yok etmemişti. Işık! Yüzü fırın gibi kızmıştı. Giyinirkenki hareketlerinin, durduğu yerde sallandığı gerçeğini saklayacağını umarak çabucak giysilerini üzerine geçirdi. Kılıcı gardırobun arkasına yaslanmış, duruyordu; kılıç kemeri siyah, yabandomuzu derisinden kının çevresine dolanmıştı. Rand uzun kabzaya dokundu, sonra elini çekti.

Gömleğinin bağcıklarını bağlamaya çalışarak yalınayak diğerlerine döndü. Min dar, yeşil ipekten pantolonu içinde yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordu hâlâ. Yüz ifadesine bakılırsa, onay ile kızgınlık arasında kararsız kalmıştı. "Dashiva ve diğer Asha'manlarla konuşmam gerek," dedi Rand. "Yalnız."

Min yataktan indi ve koşup ona sarıldı. Sıkı sıkı değil; yan tarafındaki sargıya dikkat ediyordu. "Seni uyanık görmek için çok fazla bekledim," dedi, kolunu Rand'ın beline kaydırarak. "Seninle olmaya ihtiyacım var." Bunu birazcık vurgulamıştı; bir görü görmüş olmalıydı. Ya da belki yalnızca Rand'ın ayakta durmasına yardım etmeye çalışıyordu. Her dununda, Rand başını salladı; bacakları o kadar da sağlam değildi. Elini

Min’in omzuna koyduğunda, aniden ne kadar zayıf olduğunu Cadsuane ya da Amys kadar Asha’manların da bilmesini istemediğini fark etti.

Bera ve Kiruna gönülsüzce diz kırdılar ve kapıya yöneldiler, sonra Amys’in yerinden kıpırdamadığını görünce duraksadılar. “Bu daireden çıkmayı düşünmediğin sürece,” dedi Bilge, hiç de *Car’a’carn* ile konuşuyormuş gibi görünmeden.

Rand çıplak ayağını kaldırdı. “Bir yere gidiyormuşum gibi mi görünüyorum?” Amys burnunu çekti, ama Adley’ye bir bakış fırlattıktan sonra Bera ile Kiruna’yı toparlayıp dışarı çıktı.

Cadsuane ve diğer ikisi bir an sonra takip ettiler. Gri saçlı Yeşil de Adley’ye bir bakış fırlatmıştı. Günlerdir Cairhien’den uzak olduğu sır olamazdı. Cadsuane kapıda durdu. “Aptalca bir şey yapma, evlat.” Haylaz yeğenini uyaran ve lafını dinleyeceği konusunda fazla umut beslemeyen, sert bir teyze gibi konuşmuştu. Samitsu ve Corele onun arkasından çıktılar. Bir yandan bir Rand’a, bir Asha’manlara kaş çatıyorlardı. Onlar kaybolurken Dashiva başını iki yana sallayarak, keskin bir hırıltı gibi bir kahkaha attı; adam gerçekten eğleniyormuş gibiydi.

Rand Min’den uzaklaşıp gardırobun yanındaki çizmelerini aldı ve içinden bir çift dürülmüş çorap çıkardı. “Çizmelerimi giyer giymez giriş odasında sana katılacağım, Dashiva.”

Sade yüzlü Asha’man irkildi. Adley’ye kaşlarını çatmaktaydı. “Nasıl emrederseniz, Lord Ejder,” dedi, yumruğunu yüreğine bastırarak.

Rand dört adam gidene kadar bekledi, sonra bir rahatlama duygusu ile sandalyeye çöküp çoraplarını giymeye başladı. Ayağa kalktığı, hareket ettiği için bacaklarının daha güçlü hissettiğinden emindi. Daha güçlü, ama yine de onu desteklemek konusunda gönülsüzdüler.

“Bunun akıllıca olduğundan emin misin?” dedi Min, sandalyesinin yanında diz çökerek. Rand şaşkın şaşkın baktı ona. İki gün boyunca uykusunda konuşmuş olsa, Aes Sedailer biliyor olurdu. Uyandığında yatağının başucunda Amys’in getirttiği Enaila, Somara ve elli Kız’ı daha bulurdu.

Çorabını çekti. “Görü mü gördün?”

Min topuklarının üzerine çöktü ve kollarını göğsünde kavuşturarak sert sert baktı ona. Bir an sonra, işe yaramadığına karar verdi ve içini çekti. “Cadsuane. Sana bir şey öğretecek. Sana ve Asha’manlara. Tüm Asha’manlara, demek istiyorum. Öğrenmen gereken bir şey, ama ne

olduğunu bilmiyorum. Yalnız, ondan ders almak hiçbirinizin hoşuna gitmeyecek. Senin hiç hoşuna gitmeyecek.”

Rand elinde bir çizme ile durdu, sonra ayağını içine soktu. Cadsuane ya da herhangi bir Aes Sedai Asha’manlara ne öğretebilirdi ki? Kadınlar erkeklere, erkekler kadınlara öğretemezdi; bu, Tek Güç’ün kendisi gibi, değişmez bir gerçekti. “Göreceğiz,” dedi yalnızca.

Açık ki bu Min’i tatmin etmemişti. Söylediği şeyin gerçekleşeceğini biliyordu; bunu Rand da biliyordu; Min asla yanılmazdı. Ama *gerçekten de* Cadsuane ona ne öğretebilirdi? Kadının karşısında kendinden emin olamıyordu, Tear Taşı düştüğünden beri hissetmediği bir şekilde huzursuzlanıyordu.

Ayağını ikinci çizmeye yerleştirmek için yere vurarak, kılıç kemerini gardıroptan aldı, sonra altın işlemeli, kırmızı bir ceket çıkardı. Deniz Halkı ile görüşürken üzerinde olan ceket. “Merana benim adıma ne pazarlık yaptı?” diye sordu ve Min gırtlağından çileden çıkmış gibi bir ses çıkardı.

“Bu sabah itibarıyla, hiç,” dedi sabırsızlıkla. “O ve Rafela gemiden dönmedi, ama senin geri dönecek kadar iyi olup olmadığını soran yarım düzine mesaj yolladılar. Sen olmadan pazarlığın iyi gittiğini sanmıyorum. Senin oraya gideceğini ummak çok fazla olur, herhalde.”

“Henüz değil,” dedi Rand ona. Min hiçbir şey söylemedi, ama yumruklarını kalçalarına dayayarak, tek kaşını kaldırarak çok şey anlattı. Eh, yakında çoğunu öğrenecekti nasıl olsa.

Giriş odasında, Dashiva dışındaki tüm Asha’manlar Rand Min’le birlikte girdiğinde sandalyelerinden ayağa fırladılar. Boşluğa bakarak kendi kendine konuşmakta olan Dashiva, Rand yere kakılmış Yükselen Güneş’e varana kadar fark etmedi onu ve ancak defalarca gözlerini kırpıştırdıktan sonra doğruldu.

Rand Ejder tokalı kemerini takarken Adley’ye hitap etti. “Ordu Illian tepe kalelerine ulaştı mı?” Yaldızlı sandalyelerden birine oturmak istiyordu, ama kendine bu izni vermedi. “Nasıl? En iyi durumda, daha günlerce yolları olmalıydı. En iyi durumda.” Flinn ile Narishma, Dashiva kadar şaşkın görünüyordu; Adley ile Hopwil’in nereye gittiğini hiçbiri bilmiyordu –ya da Morr’un. Kime güveneceğine karar vermek her zaman güçtü, bir ustura kenarına güvenmekten farkı yoktu.

Adley sırtını dikleştirdi. O kalın kaşların altında, adamın gözlerinde bir şey vardı. Cairhien’de dedikleri gibi, adam kurdu görmüştü. “Yüksek Lord Weiramon piyadeleri geride bıraktı ve süvarilerle önden gitti,” dedi, gergin

gergin rapor vererek. “Aieller ayak uydurdular, elbette.” Kaşlarını çattı. “Dün Aiellere rastladık. Shaidolara; oraya nasıl gelmişler, bilmiyorum. Toplamda belki dokuz on bin kişi vardı, ama yanlarında yönlendirebilen Bilgeleri yok gibiydi ve bizi yavaşlatmadılar. Bugün öğlen tepe kalelerine ulaştık.”

Rand’ın içinden hırlamak geldi. Piyadeyi geride bırakmak! Weiramon tepelerdeki, kazıklı çitlerle çevrilmiş kaleleri süvarilerle alabileceğini mi sanıyordu? Muhtemelen. Adama kalsa, onlardan hızlı gidebilse, Aielleri de geride bırakırdı muhtemelen. Aptal asiller ve onların aptalca şerefleri! Yine de, fark etmezdi. Yüksek Lord Weiramon at sırtından dövüşmeyen herkesi küçümsediği için ölen adamlar dışında.

“Eben ve ben oraya varır varmaz ilk çitleri yok etmeye başladık,” diye devam etti Adley. “Weiramon bundan fazla hoşlanmadı; sanırım bizi durdururdu, ama korktu. Her neyse, kütükleri ateşe vermeye, duvarlarda delikler açmaya başladık, ama daha biz yeni başlamıştık ki Sammael geldi. En azından *saidin* yönlendiren bir adam geldi. Eben ve benden çok daha güçlüydü. Sizin kadar güçlü olduğunu söyleyebilirim, Lord Ejder.”

“Hemen mi geldi?” dedi Rand inanmazlık içinde, ama sonra anladı. Rand’la yüzleşmek zorunda olduğunu düşünse, Sammael’in Illian’da, Güç’ten örülmüş barikatların arkasında kalacağından emindi; çok fazla Terkedilmiş denemişti ve çoğu ölmüştü. Rand elinde olmadan kahkaha attı –ve yan tarafını kavramak zorunda kaldı; gülmek canını acıtıyordu. Rand’ın istila ordusunun yanında olmadığına Sammael’i ikna etmek için, adamı Illian’dan çıkarmak için onca girift aldatmacalar hazırlamıştı ve Padan Fain’in tek bir hançer hamlesi ile hepsi boşa çıkmıştı. İki gün. Bu zamana kadar, Cairhien’de göz ve kulakları olan herkes –ki buna Terkedilmişler de dahildi kuşkusuz– Yenidendoğan Ejder’in ölümün eşiğinde yattığını öğrenmişti. Aksini düşünmektense ateşe ıslak odun atmak yeğdi. “Erkekler entrika çevirir, kadınlar komplo, ama Çark dilediği gibi dokur.” Tear’da öyle derlerdi. “Devam et,” dedi. “Dün gece Morr yanında mıydı?”

“Evet, Lord Ejder; Fedwin her gece geliyor, tıpkı gerektiği gibi. Dün gece, kalelere bugün ulaşacağımız Eben’in burnu kadar açıktı.”

“Bütün bunları anlamıyorum.” Dashiva altüst olmuş gibiydi; yanağında bir kas seğiriyordu. “Onu Illian’dan çıkardınız, ama ne için? Sizin gücünüze yakın bir adamın yönlendirdiğini hisseder hissetmez Illian’a kaçacak ve ördüğü tuzakların, alarmların arkasına saklanacak. Onu orada yakalayamazsınız; şehrin ortasında bir kapıyol açılır açılmaz hisseder.”

“Orduyu kurtarabiliriz,” diye patladı Adley, “işte bunu yapabiliriz. Ben ayrıldığımda Weiramon hâlâ o kaleye saldırıyordu ve Eben ile benim yaptığımız her şeye rağmen Sammael herkesi kıyma kıyma doğruyor.” Kavrulmuş kol yenini kaldırdı. “Vurup hemen kaçmak zorunda kaldık, buna rağmen bizi durduğumuz yerde yakacaktı neredeyse. Hem de birden çok kez. Aieller de kayıp veriyor. Onlar yalnızca kaleden çıkan Illianlılarla savaşıyor –diğer kaleler boşalıyor olmalı, ben ayrılırken çok fazla asker çıkıyordu– ama ne zaman Sammael bizden elli kişi görse, Aiel ya da değil, hepsini paramparça ediyor. Ondan üç, hatta belki iki tane olsa, geri döndüğümde canlı birini bulacağımdan kuşku ederdim.” Dashiva ona deli gibi baktı ve Adley aniden omuzlarını silkti. Sanki diğer adamın yakasındaki kılıç ve Ejder’in yanında, kendi yakasının boş olduğunu hissetmişti. “Beni affet, Asha’man,” diye mırıldandı utanarak, sonra daha da alçak sesle ekledi, “Ama en azından onları kurtarabiliriz.”

“Kurtaracağız,” diye temin etti Rand onu. Ama Adley’nin beklediği şekilde değil. “Bugün hepiniz, Sammael’i öldürmeme yardım edeceksiniz.” Yalnızca Dashiva şaşırmış göründü, diğer adamlar başlarını sallamakla yetindiler. Artık onları Terkedilmişler bile korkutmuyordu.

Rand Min’in itiraz etmesini, belki onunla gitmeyi talep etmesini bekliyordu, ama kız onu şaşırttı. “Gittiğini kimsenin gerekenden erken öğrenmesini istemezsin herhalde, koyun çobanı.” Rand başını salladı ve Min içini çekti. Belki de Terkedilmişler tıpkı herkes gibi güvercinlere ve göz ve kulaklara güvenmek zorundaydı, ama bundan fazla emin olmak ölümcül bir hataydı.

“Öğrenirlerse Kızlar da gelmek ister, Min.” Gelmek isterlerdi ve Rand reddetmekte güçlük çekerdi. Reddedebilirse. Ama Nandera’nın ya da nöbet tutan her kimse, onun ortadan kaybolması bile çok fazla olurdu.

Min yine içini çekti. “Sanırım gidip Nandera ile konuşabilirim. Onları bir saat koridorda tutabilirim, ama öğrendiklerinde bana çok kızacaklardır.” Rand neredeyse yine gülecekti, ama sonra yan tarafını hatırladı; hem Min’e, hem Rand’a kızacaklardı. “Daha da önemlisi, çiftçi çocuk, Amys hiç memnun olmayacak. Sorilea da. Başımı ne dertlere sokuyorsun.”

Rand, ondan hiçbir şey yapmasını istemediğini söylemek için ağzını açtı, ama o tek kelime edemeden Min iyice yaklaştı. Uzun kirpiklerinin arasından ona bakarak elini göğsüne koydu ve parmaklarını vurdu. Sıcak sıcak gülümsedi, yumuşak sesle konuştu, ama parmakları asıl niyetini ele veriyordu. “Başına herhangi bir şey gelmesine izin verirsen, Rand al’Thor,

ihtiyacı olsa da olmasa da Cadsuane'e yardım ederim." Gülümsemesi bir an, neredeyse neşeyle aydınlandı, sonra kapılara döndü. Rand onun gidişini izledi; Min zaman zaman Rand'ın kafasını allak bullak ediyor olabilirdi –karşısına çıkan her kadın, en az bir iki kez yapmıştı bunu– ama Min'in öyle bir yürüyüşü vardı ki, izletiyordu kendini.

Aniden Dashiva'nın da izlemekte olduğunu fark etti. Ve dudaklarını yaladığını. Rand Min'in arkasından kapının sesinin üzerinden duyulabilecek bir şekilde boğazını temizledi. Bir sebepten, sade yüzlü adam kendini savunmak istermiş gibi ellerini kaldırdı. Rand ona dik dik baktığından değil; sırf Min dar pantolon giyiyor diye erkeklere dik dik bakarak dolaşamazdı. Boşluk'a sarınarak *saidin*'i kavradı ve donmuş ateş ile eriyik pisliği bir kapıyolun örgülerine akıttı. Kapıyol açılırken Dashiva geriye sıçradı. Belki eli biçiliverse, keçi gibi dudaklarını yalamamayı öğrenirdi. Boşluk'un içinde bir şeyler çarpıldı, kırmızı bir örümcek ağı gibi yayıldı.

Rand çıplak toprağa adım attı, Dashiva ile diğerleri hemen arkasından takip ettiler. Sonuncusu da geçtikten sonra Kaynak'ı salıverdi Rand. *Saidin* kaybolurken, Alanna hissi uzaklaşırken, bir kayıp hissine boğuldu. Lews Therin oradayken kayıp hissi bu kadar büyük değildi; böyle dev gibi değil.

Tepede, altın rengi güneş ufka olan mesafeyi yarılamamıştı daha. Bir esinti çizmelerinin altındaki tozu süpürdü, ama serinlik bırakmadı. Kapıyol temizlenmiş, dört tahta direk arasına gerilmiş bir halatla işaretlenmiş bir alanda açılmıştı. Her köşede kısa ceketler ve paçaları çizmelere sokulmuş bol pantolonlar giymiş, yanlarında hafifçe eğik kılıçlar taşıyan ikişer nöbetçi bekliyordu. Bazılarının, çenelerine kadar sarkan gür bıyıkları vardı; hepsinin burunları belirgin, kara gözleri çekikti. Rand belirir belirmez biri koşarak uzaklaştı.

"Burada ne işimiz var?" dedi Dashiva, inanmazlıkla çevresine bakınarak.

Çevrelerinde yüzlerce sivri tepeli, gri ve tozlu beyaz çadır uzanıyordu, çadırlar ve çoktan eyerlenmiş atların bağlandığı ipler. Caemlyn birkaç kilometre uzaktaydı, ağaçların arkasına saklanmıştı ve Siyah Kule de fazla uzak değildi, ama gözetlemeye gönderdiği bir casus yoksa Taim bunu öğrenmeyecekti. Fedwin Morr'un işlerinden biri, casusluk etmeye çalışan biri bulunması olasılığına karşılık dinlemek –ve hissetmekti. Halatların dışında yayılan bir mırıltı dalgası ile, belirgin burunları ve eğik kılıçları olan adamlar topuklarının üzerine çöktükleri yerlerden doğruldular ve dönüp

beklenti içinde Rand'a bakmaya başladılar. Orada burada kadınlar da vardı; Saldaea kadınları sık sık kocaları ile birlikte savaşlara katılırlardı, en azından asiller ve subaylar arasında. Ama bugün böyle olmayacaktı.

Rand halatın altından geçerek doğrudan, diğerlerinden farkı olmayan, yalnızca önünde bir direğin ucuna takılmış, mavi fon üzerinde üç kırmızı çiçek desenli bir bayrak bulunan bir çadıra yöneldi. Kralmeteliği çiçeği Saldaea kışlarında ölmezdi ve ormanlar yangınla karardıktan sonra, ilk belirenler yine o kırmızı çiçekler olurdu. Hiçbir şeyin öldüremediği bir çiçek: Bashere Evi'nin simgesi.

Çadırın içinde, Bashere çizmelerini giymiş mahmuzlarını takmış, kılıcını kuşanmıştı bile. Uğursuz bir işaret gibi, Deira da yanındaydı. Binici elbisesi kocasının gri ceketi ile aynı renkteydi ve kılıcı yoksa bile, ağır halkalardan oluşan gümüş kemerinin arkasındaki uzun hançer iş görürdü. Kemerine taktığı deri eldivenler, zorlu bir at yolculuğuna hazırlandığını işaret ediyordu.

"Buna daha günler olduğunu sanıyordum," dedi Bashere, katlanır kamp sandalyesinden doğrularak. "Aslında, gerçeği söylemek gerekirse, haftalar. Taim'in kalıntılarının, genç Mat ve benim planladığımız gibi silahlanmış olmasını umuyordum –bulabildiğim bütün arbalet imalatçılarını toplayıp bir fabrikaya doldurdum, yavrulayan dişi domuz gibi üretime geçtiler– ama şu haliyle, ancak on beş bininin arbaleti var ve onlarla ne yapacağını biliyorlar." Sorgulayan bir bakışla, katlanır masasının üzerine yayılmış haritaların üzerindeki gümüş sürahiyi kaldırdı. "Punç için zamanımız var mı?"

"Punç yok," dedi Rand sabırsızca. Bashere Taim'in bulduğu, yönlendirmeyi öğrenemeyen adamlardan bahsetmişti daha önce, ama Rand pek dinlememişti. Bashere onları yeterince iyi eğittiğini düşünüyorsa, önemli olan tek şey buydu. "Dashiva ve üç Ashaman daha dışarıda bekliyor; Morr onlara katılır katılmaz hazır olacağız." Ufak tefek kocasının tepesinde dikilen, gaga burunlu Deira ni Ghaline t'Bashere'i süzdü. Kadını gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, yanında şahinler uysal kalırdı. "Punç yok, Lord Bashere. Eşler de yok. Bugün değil."

Deira ağzını açtı, kara gözleri aniden parıl parıl olmuştu.

"Eş yok," dedi Bashere, gür, kır düşmüş bıyıklarını sıvazlayarak. "Emri veririm." Deira'ya dönerek elini uzattı. "Karım," dedi ılımlı bir sesle. Rand, adamın sesi ılımlı olsa da olmasa da, irkildi ve patlamayı bekledi.

Deira'nın ağzı inceldi. Kadın kaşlarını çatarak, bir farenin üzerine çullanmaya hazırlanan şahin gibi baktı kocasına. Bashere fareye benzediğinden değil, elbette; yalnızca daha ufak tefek bir şahine benziyordu. Kadın derin bir nefes aldı; Deira, derin bir nefes almayı, yeryüzünü titretebilecek bir şeye dönüştürmeyi başaran bir kadındı. Ve kını içindeki hançerini kemerinden çıkararak kocasının eline bıraktı. "Bunu daha sonra konuşacağız, Davram," dedi. "Uzun uzadıya."

Bir gün, zamanı olduğunda, bunu nasıl yaptığını Bashere'e sormaya karar verdi Rand. Eğer zaman olursa.

"Uzun uzadıya," diye kabul etti Bashere, hançeri kendi kemerinin arkasına sokarken bıyıklarının arasından sırıtarak. Belki de adam intihara eğilimliydi yalnızca.

Dışarıdaki halat indirilmişti. Dokuz bin Saldaealı hafif süvari üçerli sıralar halinde Bashere'in arkasına sıralanırken, Dashiva ve diğer Asha'manlar durup bekledi. Arkalarında bir yerde, kendine Ejder Lejyonu diyen on beş bin piyade toplanıyor olmalıydı. Rand görmüştü onları, her biri yandan düğmeli mavi ceketler giymişti ve göğüslerinde kırmızı altın birer Ejder simgesi taşıyorlardı. Çoğu çelik kollu arbaletler taşıyordu; bazıları bunun yerine ağır, kullanması zor kalkanlarla kuşanmıştı, ama teki bile kargı taşımıyordu. Mat ve Bashere nasıl tuhaf bir fikir bulmuşlarsa, Rand bu lejyonun çoğunu ölüme götürmeyeceğini umuyordu.

Morr beklerken hevesle sırıtıyor, ayakuçlarında sıçramamak için kendini zor tutuyordu. Belki de yalnızca, yakasında gümüş kılıç olan siyah ceketini giyebildiği için memnundu, ama Adley ve Narishma'nın yüzünde de birer sırıtış vardı, Flinn'in yüz ifadesi çok da farklı değildi. Nereye gideceklerini, orada ne yapacaklarını biliyorlardı. Dashiva her zamanki gibi boşluğa bakarak kaşlarını çatmıştı ve dudakları sessiz sessiz oynuyordu. Her zamanki gibi. Deira'nın arkasında toplanmış, kenardan izlemekte olan Saldaealı kadınlar da kaşlarını çatmışlardı. Tüylerini kabartmış, öfkeli kartallar ve atmacalar. Rand, nasıl yüzlerini buruşturduklarına, nasıl kaşlarını çattıklarına aldırmıyordu; Rand Nandera ile Kızların kalanı ile, bu işe karışmalarına engel olduktan sonra yüzleşebilecekse, o zaman Saldaealı adamlar da karılarıyla uzun uzadıya konuşmaya tahammül edebilirlerdi. Bugün, Işık izin verirse, Rand yüzünden hiçbir kadın ölmeyecekti.

O kadar çok adam, birkaç dakika içinde sıralanamazdı, emri bekliyor olsalar bile, ama oldukça kısa bir süreden sonra Bashere kılıcını kaldırdı ve seslendi, "Lord Ejder!"

Arkasındaki büyük alayda bir bağırış dalgalandı, “Lord Ejder!”

Rand Kaynak’ı kavrayarak direklerin arasında, dört adıma dört adım bir kapıyol açtı ve örgüyü bağlar bağlamaz, içini dolduran *saidin*’le, peşinden gelen Asha’manlarla, koşarak geçti ve her birinin tepesi mermerden zeytin çelenkleri ile süslenmiş dev, beyaz sütunlarla çevrili büyük, açık bir meydana çıktı. Meydanın iki ucunda, mor çatılı, sütunlu yürüyüş yolları, yüksek balkonları ve ince minareleri olan, birbirine tıpatıp benzeyen iki saray vardı. Bunlar Kral’ın Sarayı ve ondan biraz daha küçük olan Büyük Konsey Salonu idi ve burası Illian’ın kalbindeki Tammaz Meydanı idi.

Mavi ceketli, üst dudağını çıplak bırakan bir sakalı olan, sıska bir adam havadaki bir delikten çıkan Rand’a ve siyah ceketli Asha’manlara bakakaldı ve yeşil terliklerini ve yeşil çoraplı bileklerini gösterecek kadar kısa, yeşil bir elbise giymiş şişman bir kadın iki elini yüzüne bastırarak, kara gözlerini iri iri açarak tam önlerinde durdu. Herkes durup bakıyordu, tepsileri ile sokak satıcıları, öküzlerini durduran arabacılar, ağızları bir karış açık erkekler, kadınlar ve çocuklar.

Rand ellerini kaldırdı ve yönlendirdi. “Ben Yenidendoğan Ejder’im!” Hava ve Ateş’le yükselen sözleri meydanda gürledi, ellerinden otuz metre yükseğe alevler fırladı. Arkasında, Asha’manlar gökyüzünü, her yöne akan ateşten toplarla doldurdular. Dashiva dışında hepsi. O meydanın üzerini mavi, zikzak çizen şimşeklerden bir ağla kaplamıştı.

Daha fazlasına ihtiyaç yoktu. İnsanlar çığlıklar atarak, her yöne, Tammaz Meydanı’ndan uzağa sel gibi kaçtılar. Tam zamanında kaçmışlardı. Rand ve Asha’manlar kapıyolun önünden çekildiler ve Davram Bashere çılgınlar gibi haykıran Saldaea askerlerini Illian’a getirdi. Süvariler dışarı akarken kılıçlarını sallıyorlardı. Bashere, şimdi çok uzun zaman önce gibi gelen bir gün planladıkları gibi, birliğin ortadaki sırasının başını çekerek dümdüz ilerledi. Diğer iki sıra iki yana açıldılar. Kapıyollardan uzaklaşırken daha küçük gruplara bölündüler ve meydandan uzaklaşan sokaklarda dörtnala ilerlediler.

Rand son süvarilerin çıkmasını görmek için beklemedi. Daha kapıyoldan askerlerin üçte birinden azı çıkmışken, hemen daha küçük bir kapı ördü. Yalnızca kısa bir mesafe gitmeniz gerekiyorsa Yolculuk yapacağınız yeri tanımanız gerekmiyordu. Çevresinde, Dashiva ile diğerlerinin kendi kapıyollarını ördüklerini hissetti, ama o çoktan kendi kapıyoluna adım atmış, Kral’ın Sarayı’nın ince kulelerinden birinin tepesinde, arkasından kapanmasına izin vermişti. Dalgın dalgın, Illian Kralı

Mattin Stepaneos den Balgar'ın o anda aşağısında bir yerde mi olduğunu merak etti.

Kulenin tepesi beş adımdan daha geniş değildi, Rand'ın göğsüne bile gelmeyen, kırmızı taştan bir duvarla çevrilmişti. Elli adım yüksekliğindeydi ve şehirdeki en yüksek yerdi. Oradan, akşam güneşi altında kırmızı, yeşil ve başka renklerle pırıldayan çatıların ötesini, şehri ve limanı çevreleyen, yüksek otlarla kaplı engin bataklığı kesen toprak, kazıklı yolu görebiliyordu. Havada keskin bir tuz kokusu asılıydı. Illian'ın duvara ihtiyacı yoktu, o her yeri saran bataklık saldırganları durdururdu. Havada delikler açamayan saldırganları. Ama diğer yandan, böyle bir şeye duvarlar da direnemezdi.

Güzel bir şehirdi, binalar daha çok açık renk, süslü taştandı. Bu yükseklikten mavi yeşil görünen, şehri kesen kanallarının sayısı sokakların sayısı kadar çok olan bir şehir, ama durup şehri seyretmedi. Meyhanelerin, dükkânların ve kuleli sarayların üzerine Hava ve Su, Ateş ve Toprak ve Ruh akışları yönlendirdi ve bunu yaparken döndü. Akışları örmeye çalışmadı, onları şehrin üzerine ve bataklığın bir buçuk kilometre derinliklerine yaymakla yetindi. Beş kuleden daha alçaktan süpürerek geçen akışlar geldi. Birbirlerine dokundukları yerlerde kontrolsüz ışıklar çaktı, kıvılcımlar fışkırdı ve rengârenk buhar bulutları patladı. Her Havai Fişekçi'nin imrenerek bakacağı bir manzaraydı. İnsanları korkutup yataklarının altına saklanmaya zorlayacak, böylece Bashere'in askerlerinin yolunu açacak daha iyi bir yol düşünemiyordu, ama bunu yapmalarının sebebi bu değildi.

Uzun zaman önce, Sammael'in şehrin her yerine, *saidin* yönlendiren biri olursa alarm verecek koruma büyüleri ördüğüne karar vermişti. Sammael dışında kimsenin bulamaması için içe alınmış örgüler, Sammael'e o adamın tam olarak nerede yönlendirdiğini anlatacak, böylece Sammael'in o adamı hemen yok etmesini sağlayacak örgüler. Şansı varsa, şu anda o örgülerin hepsi tetiklenmişti. Lews Therin nerede olursa olsun, uzakta olsa bile, Sammael'in onları sezeceğinden emindi. İşte bu yüzden örgüleri şu anda faydasız hale gelmişti; o türden örgüler bir kez tetiklendikten sonra, tekrar örülmeliydi. Sammael gelecekti. Hayatı boyunca onun saydığı bir şeyden, iddiası sağlam olmasa bile, mücadele etmeden vazgeçtiği hiç olmamıştı. Bütün bunları Lews Therin söylüyordu. Eğer gerçekse. Öyle olmalıydı. O anılar fazla detaylıydı. Ama deli bir adam da hayallerini detaylı olarak düşlemez miydi?

Lews Therin! diye seslendi sessizce. Illian üzerinde esen rüzgârdan başka yanıt alamadı.

Aşağıda, Tammaz Meydanı sessiz ve ıssızdı, birkaç terk edilmiş araba dışında boştu. Yan duran kapıyol, örgüleri dışında görünmüyordu.

Rand o örgülere uzanarak düğümü çözdü ve kapıyol sönerken gönülsüzce *saidin*'i salıverdi. Gökyüzündeki bütün akışlar kayboldu. Belki Asha'manların bazıları hâlâ Kaynak'a tutunuyorlardı, ama onlara bırakmalarını söylemişti. Onlara, o durduktan sonra Illian'da yönlendiren her adamı, herhangi bir uyarı vermeden öldüreceğini söylemişti. Daha sonra, yönlendirenlerden birinin Asha'manlardan olduğunu öğrenmek istemiyordu. Duvara yaslanarak, oturabilmeyi dileyerek bekledi. Nasıl durursa dursun bacakları ağrıyor, yan tarafı yanıyordu, ama örgüyü hissetmek kadar görmesi de gerekebilirdi.

Şehir tamamen sessiz değildi. Pek çok yönden uzak bağırışlar, hafif metal şakırtıları duyabiliyordu. Onca adamı sınıra sürerken bile, Sammael Illian'ı tamamen korumasız bırakmamıştı. Rand aynı anda her yönü izlemeye çalışarak döndü. Sammael'in Kral'ın Sarayı'ndan ya da meydanın uzak ucundan çıkacağını düşünüyordu, ama emin olamıyordu. Bir sokakta, bir grup Saldaealının aynı sayıda parlak zırhlı süvari ile kılıç çarpıştırdığını gördü; aniden daha fazla Saldaealı bir yandan dörtnala belirdi ve çarpışma binaların arkasında gözden kayboldu. Bir başka yönde, Ejder Lejyonu'ndan bir grubun bir kanalın üzerindeki alçak köprüyü geçtiğini gördü. Miğferinde uzun, kırmızı bir tüy taşıyan subay, omuzları kadar geniş kalkanlar taşıyan yirmi adamın önünde yürüyordu. Arkalarından yaklaşık iki yüz adam, ağır arbaletler taşıyarak geliyorlardı. Nasıl savaşacaklardı? Uzaktan bağırışlar ve çeliğe çarpan çeliğin sesi, ölen adamların hafif çığlıkları geliyordu.

Güneş aşağı kaydı, şehrin üzerindeki gölgeler uzadı. Alacakaranlık. Güneş batıda alçak, kızıl bir kubbe idi. Birkaç yıldız belirdi. Yanılmış mıydı? Sammael başka bir yere, efendisi olacağı bir başka ülkeye mi gidecekti yalnızca? Kendi delice gevezeliklerine mi aldanmıştı?

Bir adam yönlendirdi. Rand bir an, Büyük Konsey Salonu'na bakarak dondu. Bu bir kapıyol açmaya yetecek kadar *saidin* demekti; meydanın diğer ucundan, daha küçük bir yönlendirmeyi hissedemezdi. Sammael olmalıydı.

Bir anda, Kaynak'ı kavradı, bir kapıyol açtı ve ellerinden şimşek fırlatmaya hazırlanarak içine atladı. Geniş bir odaydı, dev aynalı, altın ayaklı şamdanlarla aydınlatılmıştı. Tavandan zincirlerin ucunda sarkan

başka şamdanlar da vardı. Kar beyazı duvarlara savaşlar, Illian'ın bataklıkla çevrili limanına doluşmuş gemiler betimleyen frizlerle süslenmişti. Odanın uzak ucunda, dokuz oymalı, yaldızlı koltuk taht gibi, önünde yüksek basamaklar olan beyaz bir kürsünün üzerine dizilmişti. Ortadaki sandalyenin sırtı diğerlerinden biraz daha yüksekti. Rand arkasından kapıyolu salıveremeden, biraz önce durduğu kulenin tepesi patladı. Taş parçaları ve tozlar kapıyoldan fışkırır, onu yüzüstü yere fırlatırken Ateş ve Toprak akışlarını hissetti. Yere düşerken yan tarafı sancıdı, içinde süzüldüğü Boşluk'a keskin, kor gibi bir kargı saplandı sanki. Her şeyden öte, bu kapıyolu salıvermesini sağladı. Bir başkasının acısı; bir başkasının zayıflığı. Boşluk'tayken onları görmezden gelebiliyordu.

Bir başkasının kaslarını çalışmaya zorlayarak harekete geçti. Doğruldu, sarsılarak kürsüye doğru koşarken yüzlerce kırmızı iplikçik tavanı yakarak üzerine yağdı, deniz mavisi mermer zemini, kapıyolunun kalıntısının solmakta olduğu yerde geniş bir halkayı kavurdu. Bir tanesi çizmesini, topuğunu yakarak geçti. Rand haykırarak düştüğünü duydu. Onun acısı değil, onun vücudu, onun ayağı değil. Onun değil.

Sırtüstü döndüğü zaman o kor kızıl ipliklerin kalıntılarını görebiliyordu. Ateş ve Hava'dan, bilmediği bir şekilde, nasıl örüldüklerini görmesine yetecek kadar tazeydiler. Tam olarak hangi yönden geldiklerini çıkartmasına yetecek kadar taze. Yerdeki ve tepedeki süslü beyaz tavandaki delikler hava dokununca cızırdıyor, yüksek sesle çıtırdıyordu.

Elleri kalktı ve Rand şerateş ördü. Örmeye başladı. Bir başkasının yanağı, hatırladığı bir tokatla yandı ve Cadsuane'in sesi kafasının içinde, kızıl iplikçiklerin açtığı delikler gibi tısladı, çatladı. *Bir daha asla, evlat; bunu bir daha asla yapmayacaksın.* Lews Therin'in, kaybetmek üzere olduğu şeyin korkusuyla, bir zamanlar dünyayı yok etmesine ramak kalan şeyin korkusuyla sızlandığını duydu. Ateş ve Hava dışındaki bütün akışlar eridi ve Rand gördüğü örgüyü ördü. Bin ince, kızıl tel elleri arasında çiçek açtı, yukarıya doğru fırlayarak yelpaze gibi açıldılar. Tavanda, altmış santim genişliğinde bir halka, taş parçaları ve sıva tozu eşliğinde düştü.

Ancak bunu yaptıktan sonra onunla Sammael arasında biri olabileceği aklına geldi. Bugün Sammael'i ölü görmeye kararlıydı, ama bunu bir başkasını öldürmeden yapabilecekse... Ayağa kalkarken örgüler kayboldu. Aksayarak salonun yan tarafındaki kapılara seğirtti. Her paneline, yumruğu boyunda dokuzar altın arı işlenmiş, yüksek şeylerdi.

Küçük bir Hava akışı kapıyı daha o yanına varmadan açtı; uzaktan hissedilemeyecek kadar küçük bir akış. Topallaya topallaya koridora çıktı ve tek dizi üzerine çöktü. O, diğer adamın yan tarafı alev alev yanıyordu, topuğu ıstırap içindeydi. Rand kılıcını çekti ve ona yaslanarak bekledi. Tombul, pembe yanakları olan, temiz tıraşlı bir adam biraz ötede, köşeden uzanıp baktı; ceketi hizmetkâr olduğunu söylüyordu. En azından, bir yanı yeşil, diğer yanı sarı olan ceket üniformaya benziyordu. Adam Rand'ı gördü, çok yavaşça, sanki yeterince yavaş hareket ederse görülmeyebilirmiş gibi, geri geri kayarak gözden kayboldu. Eninde sonunda Sammael...

"Illian bana ait!" Ses havada, her yönde gürlemişti. Rand küfretti. Meydanda kullandığı, aynı örgü olmalıydı ya da ona çok benzer bir şey; o kadar az Güç gerektiriyordu ki, adamın on adım uzağında olsa bile akışları hissedemeyebilirdi. "Illian benim! Seni öldürürken bana ait olanı yok etmeyeceğim, senin yok etmene de izin vermeyeceğim. Peşime düşme cüretini gösterdin, öyle mi? Beni bir daha takip etme cesaretini gösterebilecek misin?" O gürleyen sese sinsi bir alay tınısı girdi. "Cesaretin var mı?" Yukarıda bir yerde, bir kapıyol açıldı ve kapandı; ne olduğundan kuşkusuz yoktu Rand'ın.

Cesaret? *Cesareti* var mıydı? "Ben Yenidendoğan Ejder'im," diye mırıldandı, "ve seni öldüreceğim." Bir kapıyol örerek, birkaç kat yukarıda bir yere adım attı.

Bir başka koridordu, denize açılmış gemiler betimleyen duvar halıları ile süslenmişti. Uzak ucunda, güneşin son kırmızı dilimi, revaklı bir yürüyüş yolundan parlıyordu. Sammael'in kapıyolunun kalıntısı havada parlıyor, hafifçe parlayan hayaletler gibi akışları dağılıyordu. Ama Rand'ın seçmesine izin veremeyecek kadar solmamışlardı. Örmeye başladı, sonra durdu. Bir tuzak olabileceğini düşünmeden atlayıvermişti buraya. Gördüğü örgüyü kopyalarsa, Sammael nereye gitmişse oraya gidebilirdi ya da fark etmeyecek kadar yakına. Ama küçücük bir farkla; değişimin on beş metre mi, yoksa yüz elli metre mi olacağından emin olmanın yolu yoktu, ama ikisi de yeterince yakındı.

Dikey, gümüş çizgi dönerek açılmaya başladı ve gölgelere bürünmüş, azametli yıkıntılar sergiledi. Koridor kadar karanlık değildi. Kapıyoldan baktığında, güneş biraz daha kalın bir dilimdi ve yıkılmış bir kubbe tarafından yarı gizlenmişti. Rand bu mekânı biliyordu. Oraya gittiği son seferde, kafasının içindeki Kız listesine bir isim daha eklemişti; ilk seferinde, Padan Fain onu takip ederek gelmiş, bir Karanlıkdostundan daha

fazla, bir Karanlıkdostundan daha beter bir şeye dönüşmüştü. Sammael'in Shadar Logoth'a kaçmış olması, birden çok açıdan tam bir daire çizip aynı yere gelmek demekti. Kapıyolu açtığına göre, harcayacak zamanı yoktu. Kapıyolun genişlemesi tamamlanmadan atladı ve eskiden Aridhol denen, yıkıntılar içindeki şehirde aksayarak koştu ve koşarken örgüyü salıverdi. Çizmeleri kırık döşeme taşlarını, ölü otları eziyordu.

Vardığı ilk köşeyi eğilerek dolandı. Geldiği yönden gelen kükremelerle, ayaklarının altındaki yer sarsılıyordu. Şimşekler alacakaranlıkta art arda çakıyordu. Toprak, Ateş ve Hava'dan örgülerin sel gibi aktığını hissetti. Gök gürültüsü gibi çatırtıların arasında çığlıklar ve böğürmeler yükseldi. *Saidin* içinde zonkluyordu. Rand arkasına bakmadan topallaya topallaya uzaklaştı. Koştu ve içini dolduran Güç'le, koyu gölgeleri bile açıkça görebildi.

Büyük şehrin her yerinde, farklı farklı şekillere sahip, batan güneşin kırmızıya boyadığı dörder beşer kubbesi ile dev, mermer saraylar, her yol kesişiminde bronz çeşmeler ve heykeller, güneşe doğru yükselen kulelere giden sütun dizileri uzanıyordu. Kulelerin, en azından sağlam olanları yükseliyordu; daha fazlası aniden, çentik çentik duvarlarla sona eriyordu. Sağlam kalmış her kubbeye karşılık, tepesi uçmuş ya da bir yanı çökmüş, kırık yumurta kabukları gibi görünen on kubbe vardı. Heykeller devrilip paramparça olmuştu ya da bir kolları, kafaları eksik olarak ayakta duruyordu. Hızla koyulaşan karanlık yaygın moloz yığınlarının üzerinde koşuyordu. Birkaç güdük ağaç, gökyüzünün önüne kırık parmaklar gibi o yığınların yamacına tutunuyordu.

Eskiden küçük bir saray olabilecek şeyden yola tuğlalar ve taşlar saçılmıştı; yapının ön yarısı eksikti, sütunlu cephenin kalan kısmı sarhoş gibi sokağa doğru eğilmişti. Rand sokağın ortasında, taşların hemen önünde durdu, bekledi, kullanılan *saidin* duygusu hissetmeye çalıştı. Sokağın yanında kalmak iyi bir fikir değildi ve bunun tek sebebi binaların her an yıkılabileceği gerçeği değildi. Oyulmuş göz yuvaları gibi gelen pencerelerden bin görünmez göz onu izliyordu sanki, neredeyse elle tutulur bir beklenti hissi ile izliyordu. Uzaktan uzağa, yan tarafındaki yeni yaranın alevden bir yarık gibi zonkladığını, Shadar Logoth'un tozlarına bile sinmiş olan şerri yankıladığını hissetti. Eski yarası yumruk gibi kasılmıştı. Ayağındaki acı gerçekten de çok uzak geliyordu. Eskisi kadar geniş olmayan Boşluk çevresinde kalp gibi atıyor, Karanlık Varlık'ın *saidin*'e bıraktığı leke kaburgalarındaki hançer yarası ile eşzamanlı olarak

zonkluyordu. Gündüzleri bile tehlikeli bir yerdi Shadar Logoth. Geceleri ise...

Sokağın aşağısında, mucize eseri ayakta kalmış kuleli bir anıtın ötesinde bir şey kıpırdadı, gölgeli bir şekil karanlıkta yolu geçti. Rand neredeyse yönlendirecekti, ama Sammael'in bu şekilde koşturacağına inanamazdı. Şehre ilk kez adım attığında, Sammael açtığı kapıyolun çevresindeki her şeyi yok etmeye çalıştığında, korkunç çığlıklar duymuştu. O sırada zar zor farkına varmıştı. Shadar Logoth'ta hiçbir şey yaşamazdı, sıçanlar bile. Sammael adamlarını getirmiş olmalıydı, Rand'a ulaşma çabası içinde öldürmeye aldırmayacağı adamlar. Belki içlerinden biri Rand'ı Sammael'e götürebilirdi. Becerebildiğince hızla, becerebildiğince sessizce ilerledi. Kırılmış kaldırım taşları çizmelerinin altında, kırılan kemikler gibi çıtırtılarla ezildi. Rand sesin, yalnızca kendi *saidin*'le keskinleşmiş kulaklarına göre yüksek olduğunu umdu.

Kulenin dibinde durdu. Akıcı bir yazıyla kaplı, sivri, taştan bir iğneye benziyordu. Rand ileriye baktı. Hareket eden her kimse, gitmişti; ancak aptal ya da delicesine cesur biri geceleyin Shadar Logoth'a girerdi. Shadar Logoth'u lekeleyen şer, Aridhol'ü öldüren şer, Aridhol'le birlikte ölmemişti. Sokağın daha ötesinde, bir pencereden gümüşsü gri bir sis iplikçiği süzüldü, yüksek taş bir duvardaki açıklıktan süzülen sisle buluşmak üzere ilerledi. O boşluğun derinlikleri, sanki içeride dolunay parlıyormuş gibi, parlıyordu. Geceleyin, Mashadar bu şehir zindanında dolaşırdı. Aynı anda bir düzine yerde, yüz ayrı yerde belirebilen engin bir varlıktı o. Mashadar'ın dokunuşu, ölmek için hoş bir yol değildi. Rand'ın içinde, *saidin*'in lekesi daha da hızlı zonkladı; yan tarafındaki uzak ateş on bin şimşek, art arda gibi titreşti. Yer bile çizmelerinin altında zonklar gibiydi.

Artık gitme düşüncesi ile döndü. Mashadar ortaya çıktığına göre, büyük olasılıkla Sammael gitmişti. Adam büyük olasılıkla, Rand yıkıntıları ararken Mashadar'ın onu öldüreceği umudu ile getirmişti onu buraya. Döndü ve durdu, kulenin yanında diz çöktü. O sokakta iki Trolloc ilerliyordu. Siyah zırhlara bürünmüş, kendisinden bir buçuk kat, hatta daha uzun iki iri yarı şekil. Zırhlarının omuzlarından, dirseklerinden çiviler fırlıyordu ve uzun siyah uçları, kötücül çengelleri olan mızraklar taşıyorlardı. Rand'ın *saidin*'le keskinleşmiş gözleri yüzlerini açıkça görebiliyordu. Birinin ağzının ve burnunun olması gereken yer bir gagayla çarpılmıştı, diğeri ise bir yabandomuzu burnu taşıyordu. Her adımları korku

haykırıyordu; Trolloclar öldürmeye bayılırdı, kana bayılırdı, ama Shadar Logoth onları dehşete düşürüyordu. Çevrede Myrddraaller olmalıydı; onları güdecek Myrddraaller olmadan, hiçbir Trolloc bu şehre girmezdi. Sammael'in zorlaması olmadan, hiçbir Myrddraal bu şehre girmezdi. Bütün bunlar, Sammael'in hâlâ burada olması gerektiği anlamına geliyordu, yoksa bu Trolloclar kapılara koşuyor olurdu, avlanıyor değil. Ve avlanıyorlardı. O yabandomuzu burnu havayı kokluyordu.

Aniden paçavralar içinde bir şekil Trollocların hemen üzerindeki bir pencereden atlayarak mızrağını sapladı. Bir Aiel, bir kadın, kafasına *shoufa* sarmıştı, ama peçesi sarkıyordu. Mızrak yan tarafına saplanınca kartal gagalı Trolloc çığlık attı. Mızrak yine saplandı. Arkadaşı tekmeler atarak düşerken diğer Trolloc'un yabandomuzu burnu hırlayarak döndü, vahşice mızrağını uzattı, ama kadın mızrağın siyah, çengel ucu karşısında eğildi ve yaratığı karnından şişledi. İkinci Trolloc da kıvranarak düştü.

Rand düşünmeden ayağa fırlamış, koşuyordu. "Liah!" diye bağırdı. Onu buraya terk etmişti, öldüğünü sanıyordu, onun için öldüğünü sanıyordu. Cosaida Chareenlerinden Liah; bu isim kafasının içindeki listede aydınlandı.

Kadın onunla yüzleşmek için, bir elinde mızrağını, diğerinde boğa derisinden kalkanını hazır ederek döndü. Rand'ın, iki yanağındaki yara izlerine rağmen güzel olarak hatırladığı yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Benim!" diye tısladı tehditkârca, dişlerinin arasından. "Benim! Başka kimse gelemez buraya! Kimse!"

Rand olduğu yerde kaldı. O mızrak, onun da kaburgalarına saplanmak için bekliyordu. "Liah, beni tanıyorsun," dedi yumuşak sesle. "Beni tanıyorsun. Seni Kızlara, mızrak-kardeşlerine geri götüreceğim." Elini uzattı.

Kadının öfkesi eriyip gitti, yerini çarpık bir kaş çatış aldı. Başını bir yana eğdi. "Rand al'Thor?" dedi yavaşça. Gözleri irileşti, ölü Trolloclara takıldı ve yüzünden bir dehşet ifadesi geçti. "Rand al'Thor," diye fısıldadı ve mızraklı eli kara peçeyi yüzüne sardı. *"Car'a'carn!"* diye feryat etti. Ve kaçtı.

Rand aksayarak kovaladı onu, sokağa saçılmış moloz yığınlarına tırmandı, düştü, ceketini yırttı, yine düştü, neredeyse ceketi üzerinden sıyrılacaktı, yuvarlandı, kalkarak koşmaya devam etti. Vücudundaki zayıflık uzaktı, acısı uzaktı, ama Boşluk'un derinliklerinde yüzerken bile, onu ancak bir noktaya kadar zorlayabiliyordu. Liah gecenin içinde

kayboldu. Kara gölgelere bürünmüş bir sonraki köşenin arkasında, diye düşündü Rand.

Becerebildiğince hızla, topallaya topallaya ilerledi. Ve neredeyse dört siyah zırhlı Trolloc'a ve bir Myrddraal'e çarpacaktı. Soluk'un mürekkep karası pelerini, hareket ettikçe doğal olmayan bir şekilde kıpırtısız kalıyordu. Trolloclar şaşkınlıkla hırladı, ama şokları bir kalp atımı için gereken zamandan az sürdü. Çengelli mızrakları, tırpan gibi kıvrık kılıçlar kalktı; Myrddraal'in ölüm siyahı kılıcı elindeydi, Fain'in hançeri kadar ölümcül yaralar veren bir kılıç.

Rand balıkçıl damgalı kılıcını çekmeye çalışmadı bile. Lime lime kırmızı ceket içindeki ölüm gibi yönlendirdi ve ellerinde ateşten bir kılıç belirdi. Kılıcı *saidin*'le birlikte, kara kara zonkluyordu. Gözsüz başı omuzlarından ayırdı. Asha'manların Dumai Kuyuları'nda yaptığını gördüğü gibi, hepsini birden öldürmek daha kolaydı, ama şimdi örgüleri değiştirmek ya da değiştirmeye çalışmak bir anlık ölümcül gecikme demek olurdu. O kılıçlar onu bile öldürebilirlerdi. Ellerindeki alevin aydınlattığı karanlıkta, duruştan duruşa dans etti, tepesinde, üzerinden gölgeler geçen yüzler, kurt burunları olan yüzler, keçi yüzler; Rand'ın alev alev kılıcı siyah zırhları ve altındaki eti su gibi yararken, çığlıklarla çarpıldı. Trolloclar kalabalıklıklarına ve ezici vahşetlerine güvenirlerdi; onun ve Güç'ten örülme kılıcının karşısında, silahsız bir biçimde kıpırdamadan bekleseler de olurdu.

Rand'ın ellerindeki kılıç kayboldu. Kıvrılan Rüzgâr denen duruşun son hareketinde, ölülerin arasında durdu. Düşen son Trolloc hâlâ kıvranıyor, keçi boynuzları taş parçalarına sürtünüyordu. Başsız Myrddraal hâlâ kollarını sallıyordu, elbette, çizmeli ayakları çılgınca tepiniyordu; Yarı-insanlar, başsız kalsalar bile, çabuk ölmezlerdi.

Kılıç kaybolur kaybolmaz bulutsuz, yıldızlı gökyüzünden gümüş şimşekler indi.

İlki sağır edici bir gümbürtü ile dört adım uzağa düştü. Dünya beyaza kesti ve Boşluk yıkıldı. Bir başka şimşek, sonra bir başkası düşerken altındaki yer sıçradı. O zamana kadar yüzüstü yattığının farkında değildi. Hava çatırdadı. Rand sersem sersem doğruldu, yıkılan binaların gürültüsü eşliğinde sokağı paramparça eden şimşek yağmurundan düşe kalka kaçtı. Uzağa gittiği sürece nereye gittiğine aldırmadan, sendeleye sendeleye, dümdüz ilerledi.

Aniden kafası, nerede olduğunu görmesine yetecek kadar berraklaştı. Bazıları boyu kadar büyük, yere düşmüş taşlarla kaplı engin, taştan bir zeminin üzerinde dönüyordu. Orada burada, karanlık, düzensiz delikler vardı. Çevresinde yüksek duvarlar yükseliyordu ve her yönde kat kat, derin balkonlar görülüyordu. Eskiden devasa bir çatı olan şeyin bir köşesinde, yalnızca küçük bir kısmı kalmıştı. Tepede yıldızlar parlıyordu.

Sendeleyerek bir adım daha attı ve altındaki yer çöktü. Çılgınca ellerini uzattı; sağ eli bir sarsıntıyla kaba bir kenar yakaladı. Rand zifiri karanlığın içinde asılı kaldı. Çizmelerinin altındaki uçurum birkaç boy da olabilirdi, bir buçuk kilometre de, bilmesi imkânsızdı. Başının üzerindeki deliğin çentik çentik kenarına Hava'dan bantlar tutturabilir, kendini dışarı çekebilirdi, yalnız... Bir şekilde Sammael kılıç için kullandığı azıcık *saidin*'i sezmişti. Şimşekler düşmeden önce bir gecikme olmuştu, ama Trollocları öldürmesinin ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Bir dakika mı? Saniyeler mi?

Kendini çekerek sol kolunu savurdu ve deliğin kenarını yakalamaya çalıştı. Artık Boşluk'un uzaklaştırmadığı acı yan tarafına hançer gibi saplanmıştı. Gözlerinde benekler dans ediyordu. Daha da kötüsü, sağ eli ufalanan taşların üzerinde kayıyordu. Rand parmaklarının zayıfladığını hissetti. Zorunlu kalıp...

Bir el sağ bileğini yakaladı. "Aptalın tekisin," dedi gür bir erkek sesi. "Bugün seni ölü görmek istemediğim için şanslı say kendini." El onu çekmeye başladı. "Yardım edecek misin?" diye sordu ses. "Seni omuzlarımda taşımaya ya da senin adına Sammael'i öldürmeye niyetim yok."

Rand şokunu üzerinden atarak uzandı ve deliğin kenarını yakaladı, yan tarafındaki sancıya rağmen çekti. Sancıya rağmen, Boşluk'a sarınmayı, *saidin*'i kavramayı başardı. Yönlendirmedi, ama hazır olmak istiyordu.

Başı ve omuzları delikten çıktı ve diğer adamı gördü. Kendisinden biraz daha yaşlıydı, saçları gece kadar karaydı ve ceketi Asha'manlarınki gibi siyahtı. Rand onu daha önce hiç görmemişti. En azından Terkedilmişlerden biri değildi; onların yüzünü biliyordu. En azından bildiğini sanıyordu. "Sen kimsin?" diye sordu.

Adam çekmeye devam ederek havlarcasına güldü. "Yalnızca buradan geçen bir gezgin, diyelim. Gerçekten de şu anda konuşmak istiyor musun?"

Rand nefesini kendine saklayarak tırmandı, göğsünü, belini delikten çıkardı. Aniden, çevrelerinin, dolunayın parıltısı gibi bir ışıkla sarıldığını

gördü.

Dönüp omzunun üzerinden baktığı zaman Mashadar'ı gördü. Bir iplikçik değil, balkonlardan birinden dökülen, başlarının üzerinde kubbelenen gümüş gri, parlak bir bulut. Alçalıyordu.

Rand düşünmeden boş elini uzattı ve şerateş fışkırdı, beyaz ateşten çubuk onlara doğru alçalan dalgaya gömüldü, bulutu yardı. Belli belirsiz, diğer adamın boş elinden bir başka solgun, katı ateş çubuğunun, kendisininkinden aksi yöne yükseldiğini, savrulduğunu fark etti. İkisi dokundu.

Rand, başı gong vurulmuş gibi çınlayarak kasıldı, *saidin* ve Boşluk kayboldu. Gözlerinin önünde her şey iki tane oldu; balkonlar, yerde yatan taş parçaları. Diğer adamdan da, üst üste binen iki tane var gibiydi, ikisi de başını iki eliyle yakalamıştı. Rand gözlerini kırpıştırarak Mashadar'ı aradı. Parlak sis dalgası gitmişti; yukarıdaki balkonlarda bir parıltı kalmıştı, ama Rand'ın görüş alanı açılırken soluyor, çekiliyordu. Zihinsiz Mashadar bile şerateşten kaçıyordu, anlaşılan.

Titreyerek kalktı ve elini uzattı. "Sanırım hızlı hareket etsek daha iyi olacak. Orada ne oldu?"

Diğer adam Rand'ın uzattığı ele yüzünü buruşturarak, kendi başına doğruldu. Neredeyse Rand kadar uzun boyluydu; Aieller dışındaki halklarda nadir bir özellik. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye hırladı. "Yaşamak istiyorsan koş." Kendi sözlerine uyarak, açık kemer sırasına koştu. En yakın duvardakine değil. Mashadar o yandan gelmişti.

Rand Boşluk'a sarınmaya çalışarak, becerebildiğince hızla aksayarak koştu, ama daha mekânı aşmadan gümüş oklardan bir fırtınaya gibi, şimşekler yağmaya başladı yine. İkisi, arkalarında yıkılan duvarların ve zeminin gümbürtüsü eşliğinde, toz bulutlarının ve taş yağmurunun önünde kemerlerden geçtiler. Rand sırtını kamburlaştırarak, yüzünü bir koluyla koruyarak koştu. Tavanın titreyen kemerler üzerinde yükseldiği geniş odayı öksürerek aştı. Taş parçaları yağıyordu.

Ne olduğunu anlamadan sokağa fırladı, durmadan önce üç adım sendeledi. Yan tarafındaki acı, iki büklüm olmak istemesine sebep oluyordu, ama bunu yaparsa dizlerinin boşanacağını düşünüyordu. Yaralı ayağı zonkluyordu; o kırmızı Ateş ve Hava iplikçiği topuğunu bir sene önce delmiş gibi geliyordu. Onu kurtaran adam durmuş, onu izlemekteydi; tepeden tırnağa toza bulanmış olmasına rağmen, bir kral gibi görünmeyi başarıyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu Rand yine. “Taim’in adamlarından biri mi? Yoksa kendi kendine mi öğrendin? Caemlyn’e gidebilirsin, biliyorsun. Siyah Kule’ye. Aes Sedailerden korkarak yaşamana gerek yok.” Bir sebepten, bunun üzerine adam kaşlarını çattı; Rand nedenini anlayamadı.

“Ben Aes Sedailerden hiç korkmadım,” diye terslendi adam, sonra derin bir nefes aldı. “Muhtemelen artık buradan çıkmalısın, ama kalıp Sammael’i öldürmeyi düşünüyorsan, onun gibi düşünmeyi denemelisin. Bunu yapabileceğini gösterdin. Eğer yapabiliyorsa, bir insanı, onun zaferlerinden birinin yakınında yok etmekte her zaman hoşlanmıştır. Değilse, o adamın kendisinin olarak işaretlediği bir yer de olur.”

“Yolkapısı,” dedi Rand yavaşça. Shadar Logoth’ta herhangi bir şeyi kendisinin olarak düşünmüşse, Yolkapısı olmalıydı. “Yolkapısı’nın yanında bekliyor. Ve tuzaklar kurdu.” Illian’daki gibi, bir erkeğin yönlendirmesini sezecek koruma büyüleri de, görünüşe göre. Sammael bunu iyi planlamıştı.

Adam alayla güldü. “Yolu kendin bulabilirsin, görünüşe göre. El rehberlik ederse. Sendelemememeye çalış. Kendini öldürtürsen pek çok planın tekrar yapılması gerekir.” Döndü, caddeyi aşıp hemen önündeki ara sokağa yöneldi.

“Dur,” diye seslendi Rand. Adam arkasına bakmadan yürümeye devam etti. “Sen kimsin? Hangi planlar?” Adam ara sokakta kayboldu.

Rand arkasından gitti, ama dar sokağın ağzına ulaştığında, sokağın boş olduğunu gördü. Kesintisiz duvarlar yüz adım uzanıyor, bir başka caddeye açılıyordu ve orada Mashadar’ın bir başka parıldayan parçası vardı, ama adam yoktu. Bu kesinlikle imkânsızdı. Adamın kapıyol yapacak zamanı olmuştu, elbette, eğer nasıl yapılacağını biliyorsa, ama öyle yapsa kalıntısı görülürdü. Dahası, bu kadar yakında o kadar çok *saidin* örülse Rand hissederdi.

Aniden adam şerateş yaparken de *saidin* hissetmediğini fark etti. Sırf bunu, iki şerateş çubuğunun dokunmasını düşünmek bile gözlerinin önünde her şeyin çift olmasına sebep oldu. Yalnızca bir anlığına, adamın yüzünü gördü, başka her şey bulanıkken keskin bir görüntü. Görüş alanı açılana kadar başını iki yana salladı. “Işık aşkına, sen kimsin?” diye fısıldadı. Bir an sonra, “Işık aşkına, sen nesin?”

Adam her kim ya da neyse, gitmişti. Sammael hâlâ Shadar Logoth’taydı. Rand bir çabayla Boşluk’a sarınmayı başardı. *Saidin*’deki leke şimdi titreşiyor, Rand’ın içinde, derinliklerde vızıldıyordu; Boşluk’un

kendisi titriyordu. Ama suya dönmüş kaslarının zayıflığı, yaralarının acısı soldu. Bu gece bitmeden Terkedilmişlerden birini *öldürecekti*.

Aksayarak, adımlarını dikkatle atarak, karanlık sokaklarda yürüdü. Yine de ses çıkarıyordu, ama gece artık seslerle doluydu. Uzaktan çığlıklar, gırtlaktan gelen haykırışlar duyuluyordu. Zihinsiz Mashadar bulduğu her şeyi öldürüyordu. Bu gece Shadar Logoth'ta Trolloclar ölüyordu; tıpkı uzun, çok uzun zaman önce öldükleri gibi. Zaman zaman bu caddeyi kesen bir caddede iki, beş, on ikili gruplar halinde Trolloclar görüyordu. Bazen başlarında bir Yarı-insan oluyordu, çoğu zaman olmuyordu. Hiçbiri onu görmüyordu, Rand da onları rahatsız etmiyordu. Yalnızca Sammael yönlendirmesini sezeceğinden değil. Mashadar'ın öldürmediği o Trolloclar ve Myrddraaller yine de ölü sayılırdı. Sammael onları buraya Yollardan getirmişti kesinlikle, ama görünüşe göre Rand'ın buradaki Yolkapısı'nı nasıl işaretlediğini fark etmemişti.

Yolkapısı'nın bulunduğu meydanın berisinde, Rand durdu ve çevresine bakındı. Yakında, bir kule sağlam gibi duruyordu. Bazıları kadar yüksek değildi, ama yine de tepesi yerden elli adım yüksekteydi. Dibindeki karanlık eşik boştu, tahta uzun zaman önce çürümüş, menteşeler toza dönmüştü. Yalnızca pencere boşluklarından görülen solgun yıldız ışıklarıyla delinen karanlığın içinde, dönen merdiveni ağır ağır tırmandı. Çizmelerinin altında küçük toz bulutları kalkıyordu. Her iki adımdan biri bacağından yukarı bir sancı gönderiyordu. Uzak bir acı. Kulenin tepesinde, pürüzsüz korkuluğa yaslanarak nefeslendi. Aylak aylak, Min bunu öğrenirse azarlarının sonunun gelmeyeceğini düşündü. Min, Amys ya da Cadsuane öğrenirse.

Eksik çatıların ötesinde, eskiden Aridhol'ün en önemli meydanı olan geniş meydanı görebiliyordu. Bir zamanlar şehrin bu yanı bir Ogier koruluğu ile kaplıydı, ama şehrin en eski kısmını inşa eden Ogierler gittikten otuz sene sonra, şehir sakinleri ağaçları kesmiş, genişleyen Aridhol için yer açmıştı. Saraylar ve saray kalıntıları dev meydanı çevrelemişti. Mashadar'ın parıltısı birkaç pencerenin içinde parlıyordu. Bir ucu dev bir moloz yığını ile kaplanmıştı, ama tam ortasında, yüksek, geniş bir taş parçasına benzeyen Yolkapısı duruyordu. Rand taşı kaplayan girift yaprak oymalarını, sarmaşıkları görecek kadar yakında değildi, ama eskiden Yolkapısı'nı çevreleyen yüksek çitin devrilmiş parçalarını çıkartabiliyordu. Güçle bükülmüş metal parçalar bir yığın halinde yatıyor, gecenin içinde lekesizce parlıyordu. Aynı zamanda, Yolkapısı'nın çevresine ördüğü tuzağı

da görebiliyordu. Kendisininki dışında hiçbir göz göremesin diye içe almıştı. Sırf bakarak, Trollocların ve Yarı-insanların tuzağın içinden geçip geçmediklerini anlamak imkânsızdı, ama geçmişlerse, fazla zaman geçmeden öleceklerdi. Pis bir şey. Sammael onun için her ne tuzak hazırlamışsa, Rand göremiyordu, ama beklediği bir şeydi bu. Büyük olasılıkla, onlar da hoş tuzaklar değildi.

Başta Sammael'i göremedi, ama sonra bir sarayın yivli, yükseldikçe genişleyen sütunlarının arasında biri hareket etti. Rand bekledi. Emin olmak istiyordu; tek bir şansı vardı. Şekil ilerledi, sütunların arasından çıkıp meydana doğru bir adım attı. Başını bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. Boğazında parlayan kar beyazı dantellerle Sammael, Rand'ın meydana girmesini, tuzaklarına takılmasını bekliyordu. Arkasında, sarayın pencerelerindeki parıltı arttı. Sammael meydana çökmüş karanlığa bakıyordu. Mashadar pencerelerden sızdı, bir araya toplanan kalın, gümüş gri sis dalgaları, adamın başının üzerinde yükselirken toparlandılar. Sammael bir yana ilerledi ve dalga inmeye başladı, çöktükçe hızlandı.

Rand başını iki yana salladı. Sammael onundu. Şerateş için gereken akışlar, Cadsuane'in sesinin uzak yankısına rağmen, kendiliğinden toplandılar sanki. Elini kaldırdı.

Karanlık bir çığlıkla yarıldı, inanılmaz bir ıstırapla haykıran bir kadının çığlığı. Rand Sammael'in dönüp büyük moloz yığınına baktığını gördü. Kendi gözleri de o tarafa döndü. Moloz yığınının üzerinde, gece göğünün önünde, ceketli ve pantolonlu bir şekil duruyordu. Mashadar'ın tek bir dokunacı kadının bacağına dokunmuştu. Kadın kollarını uzatmış, kıvranıyor, yerinden kıpırdayamıyordu ve sözsüz feryadı ile Rand'ı çağırıyordu sanki

"Liah," diye fısıldadı. Farkında olmadan, kolunu uzatıp onu çekebilecekmiş gibi uzandı. Ama Mashadar'ın dokunduğu bir şeyi kimse kurtaramazdı, Fain'in hançeri yüreğine saplansa hiçbir şeyin onu kurtaramayacağı gibi. "Liah," diye fısıldadı. Ve elinden şerateş fırladı.

Bir yürek atımından daha kısa bir süre için, Liah'ın şekli hâlâ oradaymış gibi göründü, tamamen çıplak siyahlar ve kar beyazlan içinde, sonra gitti, daha ıstırap başlamadan kayboldu.

Rand haykırarak şerateşi meydanda savurdu, moloz kendi üzerine yıkıldı, zamanın ötesinde yok oluşla süpürdü –ve beyaz çubuk şimdi meydana akmakta olan Mashadar gölüne dokunmadan *saidin*'i salıverdi. Gümüş gri sis parlayarak Yolkapısı'nın önünde dalgalanıyor, yandaki bir

başka saraydan dışarı dökülüyordu. Sammael ölmüş olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı. Kaçmasına yetecek kadar zaman bulamamıştı, kapıyol örmesine yetecek kadar zamanı yoktu, örse de Rand *saidin* kullanılmasını hissederdi. Sammael ölmüştü, kendisi kadar büyük bir şer tarafından öldürülmüştü. Boşluk'un yüzeyinden duygular aktı; Rand kahkaha atmak istedi ya da belki ağlamak. Buraya Terkedilmişlerden birini öldürmeye gelmişti, ama bunun yerine kendisinin buraya, kaderine bıraktığı bir kadını öldürmüştü.

Uzun bir süre, küçülmeye başlamış bir ay gökyüzünden geçerken kulenin tepesinde durdu, Mashadar meydanı tamamen doldururken, sisin üzerinde yalnızca Yolkapısı'nın en tepesi kalırken, durdu ve izledi. Sis yavaşça gerilemeye başladı, başka yerde av aradı. Sammael hayatta olsaydı, o sırada Yenidendoğan Ejder'i kolaylıkla öldürebilirdi. Umurunda olacağından kuşkuluydu Rand. Sonunda Süzülmek için bir kapıyol açtı ve bir platform yaptı; korkuluksuz, yarısı siyah, yarısı beyaz bir disk. Süzülmek Yolculuktan daha uzun sürüyordu; Illian'a varması en az yarım saat sürdü ve yol boyunca, Liah'ın ismini zihnine tekrar tekrar kazıdı, o isimle kendini kırbaçladı. Ağlayabilmeyi diledi. Nasıl ağlayacağını unuttuğunu düşünüyordu.

Kral'ın Sarayı'nda, taht odasında onu bekliyorlardı. Bashere, Dashiva ve Asha'manlar. Tıpkı meydanın diğer yanında gördüğü odaya benziyordu, ayaklı şamdanlarına, mermer duvarlara oyulmuş sahnelere ve uzun, beyaz kürsüsüne varana kadar. Tıpatıp aynıydı, yalnız her boyutta biraz daha büyüktü ve kürsünün üzerinde dokuz koltuk yerine, kolları yerine leoparlar olan kocaman, yaldızlı bir taht vardı yalnızca. Tahta oturan kişinin başının üzerinde, yumruk boyunda dokuz altın arı yükseliyordu. Rand bitkinlik içinde kürsünün basamaklarına oturdu.

"Sammael'in öldüğünü anlıyorum," dedi Bashere, Rand'ın lime lime ceketini ve tozları tepeden tırnağa süzerek.

"Öldü," dedi Rand. Dashiva yüksek sesle, rahat bir nefes aldı.

"Şehir bizim," diye devam etti Bashere. "Ya da senin demeliyim." Adam aniden kahkaha attı. "Doğru insanlar gelenin sen olduğunu duyunca savaş çabucak bitti. Sonunda, pek çatışma olmadı." Ceketinin yırtık yeni kuru kanla kararmıştı. "Konsey senin dönmeni hevesle bekliyor. Endişeyle de diyebilirsin," diye ekledi alaylı bir sırıtış ile.

Rand içeri girdiğinden beri, taht odasının uzak ucunda ter içinde sekiz adam bekliyordu. Klapaları ve kol yenleri altın ya da gümüş iplikle işlenmiş

siyah, ipek ceketler giymişlerdi. Yakalarından ve bileklerinden danteller fışkırıyordu. Bazılarının, üst dudaklarını temiz bırakan sakallar uzatmışlardı, ama her birinin, göğsünde çaprazlama uzanan, yeşil ipekten, üzerine dokuz altın arı işlenmiş, geniş kuşakları vardı.

Bashere'in işareti üzerine öne çıktılar, Rand dünyanın gördüğü en iyi giysiler içindeymiş gibi, her üç adımda bir Rand'a eğildiler. Önderleri uzun boylu bir adam gibiydi, o sakallardan birine sahip, yuvarlak yüzlü ve endişeyle lekelenmiş doğal bir vakara sahip biri. "Lord Ejder," dedi adam, tekrar eğilerek ve iki elini yüreğine bastırarak. "Beni affedin, ama Lord Brend hiçbir yerde bulunamadı ve..."

"Bulunamayacak da," dedi Rand ifadesiz bir sesle.

Rand'ın ses tonu karşısında adamın yüzünde bir kas seğirdi, adam yutkundu. "Siz öyle diyorsanız, Lord Ejder," diye mırıldandı. "Ben Lord Gregorin den Lushenos, Lord Ejder. Lord Brend'in yokluğunda, Dokuzlar Konseyi adına ben konuşuyorum. Size..." Elini daha kısa boylu, sakalsız bir adama şiddetle salladı. Adam yeşil ipek sarılmış bir yastık taşıyarak yaklaştı. "...Illian'ı sunuyoruz." Kısa adam kumaşı çekti ve defne yapraklarından yapılmış, beş santim genişliğinde, ağır, altın bir halka sergiledi. "Şehir sizindir, elbette," diye devam etti Gregorin endişeyle. "Her tür direnişe son verdik. Size tacı, tahtı ve Illian'ın tamamını sunuyoruz."

Rand tek kasını oynatmadan yastığın üzerindeki taca baktı. İnsanlar Tear'da kral olmak istediğini düşünmüştü; Cairhien ve Andor'da kral olmasından korkmuştu, ama daha önce bir taç *sunan* olmamıştı. "Neden? Mattin Stepaneos tahtından vazgeçmeye bu kadar gönüllü mü?"

"Kral Mattin iki gün önce kayboldu," dedi Gregorin. "Aramızdan bazıları korkuyor ki... Lord Brend'in bununla bir ilgisi olduğundan korkuyoruz. Brend'in..." Adam durup yutkundu. "Brend'in kral üzerinde epey etkisi vardı, bazıları çok fazla da diyebilir, ama son aylarda dalgın görünüyordu ve Mattin iradesini göstermeye başlamıştı."

Rand uzanıp Defne Tacı'nı alırken kolunun pis yeni ve gömleğinden parçalar sarktı. Önkolundaki Ejder lamba ışığında, altın taç kadar çok parlıyordu. Tacı ellerinde çevirdi. "Nedenini hâlâ söylemedin. Şehri fethettiğim için mi?" Tear'ı fethetmişti, Cairhien'i de, ama iki ülkede de aleyhine dönenler olmuştu. Ama tek yol bu gibi görünüyordu.

"Bunun da rolü var," dedi Gregorin kuru kuru. "Yine de, içimizden birini seçebilirdik; daha önce de Konsey'den krallar çıktı. Ama Tear'dan gönderilen tahıl, bütün dudaklarda Işık'la birlikte sizin isminizin telaffuz

edilmesini sağladı. O tahıl olmasa, pek çok kişi açlıktan ölürdü. Brend her ekmek somununu orduya gönderiyordu."

Rand gözlerini kırpıştırdı ve elini taçtan çekip delinen parmağını emdi. Defne yapraklarının arasına, kılıçların keskin uçları gömülmüştü. Tearlıların kadim düşmanlarına tahıl satmalarını, satmazlarsa reddederek ölmelerini emredeli ne kadar olmuştu? Illian'ı fethetme hazırlıkları yapmaya başladıktan sonra bile buna devam ettiklerinin farkında değildi. Belki konuyu açmaya korkmuşlardı, ama tahıl göndermeyi bırakmaya da korkmuşlardı. Belki bu tacı biraz hak etmişti.

Duraksayarak defne halkasını başına oturttu. O kılıçların yarısı yukarıya, yarısı aşağıya bakıyordu. Hiçbir baş bu tacı kayıtsızca, rahatça takamazdı.

Gregorin hemen eğildi. "Işık Illian Kralı Rand al'Thor'u aydınlatsın," dedi etkileyici bir sesle ve diğer yedi lord onunla birlikte eğilerek, "Işık Illian Kralı Rand al'Thor'u aydınlatsın," diye mırıldandılar.

Bashere başını eğmekle yetindi –hem, o bir kraliçenin amcasıydı– ama Dashiva bağırdı, "Dünyanın Kralı Rand al'Thor'a selam olsun!" Flinn ve diğer Asha'manlar da tekrarladılar.

"Dünyanın Kralı Rand al'Thor'a selam olsun!"

"Dünyanın Kralı'na selam olsun!"

Kulağa güzel geliyordu.

Tüm hikâyeler gibi, bu hikâye de yayıldı ve hikâyelerin zamanla ve mesafeyle değişmesi gibi, anlatıldıkça değişti, kıyı gemileriyle, tüccar kervanlarıyla, gizlice gönderilen güvercinlerle Illian'dan yayıldı, diğer dalgalarla dans eden, yepyeni dalgalar yaratan dalgalar halinde yayıldı. Illian'a bir ordu gelmiş, dedi hikâyeler, bir Aiel ordusu, hiç yoktan beliren Aes Sedailerden, kanatlı yaratıklar süren adamlardan bir ordu, hatta bir Saldaea ordusu, ama buna inanan çok kişi yoktu. Bazı hikâyeler Yenidendoğan Ejder'e Dokuzlar Konseyi tarafından Illian'ın Defne Tacı'nın sunulduğunu söylüyordu, diğerleri Mattin Stepaneos'un onun önünde diz çöktüğünü. Bazıları Yenidendoğan Ejder'in tacı Mattin'in başından aldığını, sonra o başı bir kargıya geçirdiğini söylüyordu. Hayır, Yenidendoğan Ejder Illian'ı yerle bir etmiş, eski kralı moloz yığınına gömmüştü. Hayır, o ve Asha'man ordusu Illian'ı yakıp yok etmişti. Hayır, yok ettiği yer, Illian'dan sonra gittiği Ebou Dar'dı.

Ama o hikâyelerde bir gerçek her zaman tekrarlanıyordu. Illian'ın Defne Tacı'na yeni bir isim verilmişti. Kılıçtan Taç.

Ve bir sebepten, hikâyeleri anlatan erkek ve kadınlar genellikle hep aynı sözleri ekleme ihtiyacı hissediyordu. Fırtına geliyor, diyorlardı, endişe içinde güneye bakarak. Fırtına geliyor.

Şimşeklerin efendisi, fırtınanın sürücüsü, kılıçtan tacı takan, kaderi dokuyan.

Zaman Çarkı'nı onun döndürdüğünü sanan gerçeği öğrendiğinde çok geç olabilir.

Ejder Kehanetleri'nin, o zamanlarda bayağı dil
denilen dile yaptığı çevirisinden bir parça.
Aramelle'in Kılıç-ozanı ve
Caraighan Maconar'ın Muhafızı
Lord Mangore Kiramin'e atfedilmektedir.
KS 300 civarı.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Ağaçkatilleri: Aiellerin Cairhienliler için "yeminbozanlar"a ek olarak kullandıkları, küçümseyici bir terim. Her iki terim Kral Laman'ın Aiellerin armağanı olan Avendoraldera'yı kesmesine atıfta bulunur. Bu eylem, armağanın verildiği zaman edilen yeminleri bozmuştur. Aieller için, her iki terim de, en kötü hakaretlerden sayılır. *Bkz.* Aiel Savaşı.
Aiel Savaşı: (YÇ 976-78) Cairhienli Kral Laman *Avendoraldera*'yı kestirdiği zaman Aiellerden dört klan Dünyanın Omurgası'nı aştı. Cairhien şehrini ve başka pek çok şehir ve kasabayı yağmaladılar ve yaktılar, savaş Andor ve Tear'a kadar uzandı. Geleneksel görüşe göre Aieller sonunda Tar Valon'un önünde, Parlak Duvarlar Savaşı'nda alt edildi, ama aslında Laman o savaşta öldürüldü ve geliş amaçlarını yerine getiren Aieller Omurga'yı aşarak geri döndüler. *Bkz.* Avendoraldera; Cairhien; Dünyanın Omurgası.
Ajah *(Acah)*: Aes Sedailer içindeki yedi topluluk. Renklerine göre ayrılır: Mavi, Kızıl, Beyaz, Yeşil, Kahverengi, Sarı ve Gri. Amyrlin Makamı dışında her Aes Sedai bir topluluğa bağlıdır. Her biri Tek Güç kullanımı ve Aes Sedailerin amaçları konusunda belli bir öğretiyi takip eder. Örneğin

Kızıl Ajah'a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah'a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Beyaz Ajah dünyadan kaçınır, dünyevi bilginin değerini inkâr eder ve kendini felsefi sorulara ve gerçeğe adar. Yeşil Ajah (Trolloc Savaşları sırasında Savaş Ajahı deniyordu) Tarmon Gai'don'a karşı kendini hazır tutar. Sarılar Şifa sanatına yoğunlaşır. Maviler kendilerini ülkülere ve adalete adar. Griler aracıdırlar, ahenk ve fikir birliği arar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır, ama bu söylenti resmi olarak inkâr edilmektedir.
Algai'd'siswai: Kadim Lisan'da "mızrağın savaşçıları" ya da "mızrak savaşçıları". Mızrak taşıyan ve zanaatla iştigal edenlerin aksine, düzenli olarak savaşlara katılan Aiellere verilen isim.
Altara: Fırtınalar Denizi kıyısında bir ulus, ama aslında adı dışında ulusu birbirine bağlayan pek bir şey bulunmamaktadır. Altara halkı kendini belli bir kasabanın ya da köyün sakini ya da belli bir lordun ya da leydinin halkı olarak düşünür ve ancak bundan sonra Altaralı sayar kendini. Pek az asil tahta vergi öder ya da laftan başka hizmet sunar ve onu da fazla yapmaz. Altara hükümdarı (şu anda Mitsobar Evi'nden Kraliçe Tylin Quintara'dır) ülkedeki en güçlü asilden daha fazlası sayılmaz genelde ve zaman zaman bu bile olmaz. Rüzgârlar Tahtı o kadar az güce sahiptir ki, pek çok güçlü asil tahta geçebilecekken yapmamıştır bunu. Altara bayrağı kırmızı mavi damalı fon üzerinde iki altın leopardır. Mitsobar Evi'nin simgesi, çaprazlanmış yeşil bir çapa ve kılıçtır. *Bkz.* Bilge Kadın.
Amys *(Amis)*: Soğuk Kayalar Mezrası'ndan bir Bilge ve bir düşgezgini. Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan bir Aiel. Rhuarc'ın karısı, Soğuk Kayalar Mezrası'nın çatıhanımı olan Lian'ın karı-kardeşi. Amys, Aviendha'nın kardeş-annesidir.
angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan, Efsaneler Çağı'ndan kalan bir nesne. Bazıları kadınların, bazıları erkeklerin kullanması için yapılmıştır. Hem kadınlar, hem erkekler tarafından kullanılan *angreal*'ler olduğu söylentisi hiç doğrulanmamıştır. Nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Pek azı sağlam kalmıştır. *Bkz.* sa'angreal; ter'angreal.
Asha'man *(Aşaman)*: (1.) Kadim Lisan'da, "Koruyucu" ya da "Savunucu". Gerçeğin ve adaletin koruyucusu olduğu güçlü bir şekilde ima edilmektedir. (2.) Yenidendoğan Ejder'in takipçilerinin, yönlendirmeyi öğrenmek üzere,

artık Siyah Kule olarak bilinen yere gelen adamların kendilerine taktıkları isim. Bazıları korkunç tehlikelerine rağmen yönlendirme hayalleri kurmuştur. Diğerleri sırf, yönlendirme yeteneği sınavından geçtikleri ve yönlendirme yetenekleri onları öldürmeden onu kontrol etmeyi öğrenmeleri şart olduğu için bu yola koyulmuştur. Yalnızca Tek Güç'ü kullanmayı değil, aynı zamanda kılıç kullanmayı, elleri ve ayakları ile dövüşmeyi de öğrenirler. Asha'manlar giydikleri siyah ceketler ile ayırt edilebilirler. Eriştikleri bilgi düzeyine göre bölünürler. En düşük seviye Asker'dir. Ardından Adanmış gelir ve ceket yakasına, gümüş kılıcın karşısına taktıkları, kırmızı altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Eğittikleri kişilerin tehlikeli ölçüde hızlı ilerlemesine izin vermeyen Aes Sedailerin aksine, Asha'manlar en baştan itibaren hızlı öğrenmeye zorlanırlar, özellikle de Güç'ü silah olarak kullanmak konusunda. Sonuç olarak, Beyaz Kule'de bir çömezin eğitimi sırasında ölümü ya da yalıtılması, seneler boyunca dehşetle bahsedilecek bir konu olurken, Siyah Kule'de Asha'man Askerler'in belli bir kısmının öğrenmeye çalışırken ölmesi ya da kavrulması doğal karşılanır. Asha'manların varlığı ve Yenidendoğan Ejder ile bağlantıları, bazı Aes Sedailer arasında, hemen ehlileştirmenin gerekliliği meselesinin yeniden değerlendirilmesine sebep olmuştur, ama çoğu fikirlerini hiç değiştirmemiştir. *Bkz.* Ehlileştirme; Yalıtılma.

Asunawa, Rhadam *(Asunava, Radam)*: Işığın Eli'nin Yüksek Engizisyoncusu. Ona göre Tek Güç'le uğraşmak Yaratıcı'nın gücünü haksız yere ele geçirmektir ve dünyadaki bütün kötülüklerin kaynağıdır. Asunawa yönlendirebilen, hatta bunu dileyen herkesi yok etmeyi her şeyden çok ister; bu gibi insanlar Işığın Eli'nin sorgusu altında günahlarını itiraf etmeli, sonra ölmelidirler. *Bkz.* Sorgucular.

Atha'an Miere *(Ataan Mier)*: *Bkz.* Deniz Halkı.

A'dam *(Ey-dam)*: Yönlendirebilen kadınları kontrol etmek için kullanılan bir Seanchan aleti. Yalnızca yönlendirebilen ya da yönlendirmeyi öğrenebilecek kadınlar tarafından kullanılabilir ve yönlendiremeyen kadınlar üzerinde etkisi yoktur. İki kadın arasında bir bağ yaratır. Seanchan versiyonu, tamamen gümüşsü metalden, bir zincir ile birbirine bağlanmış bir tasma ve bilezik içerir. Yönlendirebilen bir adam bir kadına *a'dam* aracılığı ile bağlanırsa, muhtemelen ikisi de ölür. Yönlendirebilen bir kadının taktığı *a'dam*'a yalnızca dokunmak bile, yönlendirebilen bir adama acı verir. *Bkz.* Seanchan; Zincir kurma.

Berelain sur Paendrag *(Bereleyn sur Peyndrag)*: Mayene Başı, Işığın Kutsanmışı, Dalgaların Savunucusu, Paeron Evi'nin Yüksek Makamı. Güzel, inatçı bir kadın, becerikli bir hükümdar. *Bkz.* Mayene.
Birgitte: Birgitte: Elayne Trakand'ın Muhafızı. Tarihte görülen ilk kadın Muhafız olduğuna inanılıyor. Bu gerçek, bir dizi güçlük yaratıyor. Birgitte aslında efsane ve hikâyelerden bir kahraman. Valere Borusu çalındığı zaman çağrılan kahramanlardan biridir. Moghedien'le bir mücadele sırasında *Tel'aran'rhiod'*dan koparıldı ve fiziksel dünyaya atıldı. Elayne'in onunla bağ kurması sayesinde hayatta kaldı. Güzelliği ve okçuluk becerisi dışında, hiç hikâyelerde anlatıldığı gibi değildir. *Bkz.* Muhafız; Valere Borusu.
Bryne, Gareth *(Brayn, Gerıt)*: Eskiden Andor'daki Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali. Şimdi Elaida do Avriny a'Roihan'ın yetkesine isyan eden Aes Sedailer adına bir orduya kumanda etmektedir. Yaşayan en büyük generallerden biri olarak görülür. Siuan Sanche ile ilişkisi Siuan'ı olduğu kadar onu da epey rahatsız etmektedir. Bryne Evi'nin simgesi boynuna Andor'un Gül Tacı geçirilmiş yabani boğadır. Gareth Bryne'ın kişisel simgesi beşer uçlu üç altın yıldızdır.

Cadin'sor: Aiel savaşçılarının giysisi; kahverengi ve gri, kayalar ve gölgelerde görünmez olan pantolon ve ceket, yumuşak, diz boyu bağcıklı çizme. Kadim Lisan'da, "iş kıyafetleri", ama elbette bu tam olarak doğru bir tercüme değildir. *Bkz.* Algai'd'siswai
Cadsuane Melaidhrin *(Kedsueyn Melaydrin)*: Hayatta olmasına rağmen Aes Sedailer arasında efsane olan, Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai. Aes Sedailerin çoğu onun öldüğüne inanmaktadır. YÇ 705 civarlarında, Ghealdan'da doğduğuna inanılmaktadır. Bu durumda, yaşayan en yaşlı Aes Sedai olmalıdır. Aynı zamanda, Nynaeve, Elayne ve Egwene'in keşfedilmesine kadar, bin seneden fazla zamandır, en güçlü Aes Sedai olmuştur, ama aslında onlar da Cadsuane'den çok ileride sayılmazlar. Yeşil olmasına rağmen, seneler içinde tüm diğer yaşayan Aes Sedailerden daha fazla yönlendirebilen adamla yüzleşmiş ve yakalamıştır. Pek az bilinen bir tuhaflığı, onun Beyaz Kule'ye getirdiği adamların ehlileştirildikten sonra, diğer Aes Sedailerin getirdiklerine göre çok daha uzun yaşamasıdır.
Cairhien *(Kayriyen)*: Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, başka şehirler ve kasabalarla birlikte Aiel Savaşı sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Sonuç olarak Dünyanın

Omurgası’nın yakınlarındaki tarım arazilerinin terk edilmesi, büyük miktarlarda tahıl ithal edilmesini gerektirdi. Kral Galldiran’ın suikasta kurban gitmesi (YÇ 998), Güneş Tahtı’na kimin çıkacağı konusunda asil Evler arasında iç savaş çıkmasına sebep oldu. Bu tahıl nakliyatının kesilmesine ve açlığa yol açtı. Bazılarının İkinci Aiel Savaşı dediği savaşta şehir kuşatıldı; kuşatma Rand al’Thor’un komutası altındaki başka Aiellerce kaldırıldı. Sonuç olarak Cairhien’deki asillerin çoğu, Tearlı asillerin çoğu gibi, Yenidendoğan Ejder’e sadakat yemini etti, ama Evler Oyunu’nun bir sanat düzeyine geldiği bir ülkede, yemin edenler arasında çoğu kişinin bulabildikleri her tür avantaj için manevra yapmasına şaşmamak gerekir. Cairhien’in bayrağı mavi fon üzerinde yükselen altın rengi, çok ışınlı güneştir. *Bkz.* Aiel Savaşları.

Deniz Halkı: Daha doğru isimleri ile Atha’an Miere *(Ataan Miyeer)*. Yaşamlarının büyük kısmını gemilerinde geçirirler ve okyanustan uzaklaşmaktan nefret ederler. Gelenekleri hakkında göreceli olarak pek az şey bilinir ve sonuç olarak haklarında egzotik bir gizem havası, hayali hikâyeler yaratırlar. Deniz ticaretinin büyük kısmı Deniz Halkı gemilerince yapılır. En hızlı ve genellikle en büyük gemiler onlarınkidir. Liman şehirlerinin sakinleri tarafından, daha genel olarak tanınan Domanlıları bile soyup soğana çevirebilecek pazarlıkçılar olarak bilinirler. Denizde hayatta kalmak hemen itaate bağlı olduğundan, Atha’an Miere’in hiyerarşiye sıkı sıkı bağlı olmamasına şaşmamak gerekir, ama bazı konularda şaşırtıcı esneklikler görülebilir. Atha’an Miere, küçüklü büyüklü, pek çok klana bölünmüştür ve her birinin başında bir Dalgahanımı bulunur. Dalgahanımı’nın altında, gemi kaptanları olan Yelkenhanımları vardır. Bir Dalgahanımı’nın engin bir yetkesi vardır, ama bu konuma on iki kıdemli klan Yelkenhanımı tarafından seçilir. Bu kişilere o klanını İlk On ikisi adı verilir. Dalgahanımı Atha’an Miere’in Gemiler Hanımı sınıfı tarafından yerinden edilebilir. Gemiler Hanımı’nın, kıyıdaki kralların ve kraliçelerin kıskanacağı türden bir yetke düzeyi vardır, ama o da yaşam boyunca hizmet etmek üzere, on iki kıdemli Dalgahanımı tarafından seçilir. Bu kişilere Atha’an Miere’in İlk On ikisi denir. (“İlk On İki” terimi aynı zamanda, belli bir toplantıya katılan on iki kıdemli Dalgahanımı ya da Yelkenhanımı için de kullanılır.) Kılıçlar Efendisi, Gemiler Hanımı’nın kocası olabilir de olmayabilir de. Sorumlulukları Deniz Halkı’nın korunması ve ticaret yapmasıdır. Onun altında Dalgahanımlarının Kılıçefendileri ve

Yelkenhanımlarının Yükustaları vardır. Onlar da benzer konumlara ve görevlere sahiptir. Her biri için, bu alanları dışındaki her tür yetke, yalnızca hizmet ettiği kadının delege ettikleri ile sınırlıdır. Herhangi bir geminin nereye, ne zaman yelken açtığı her zaman Yelkenhanımı'na bağlıdır, ama ticaret ve finans tamamen Yükustası'nın (ya da daha üst düzeylerde, Kılıçefendisi'nin ya da Kılıçlar Efendisi'nin) ellerinde olduğundan, yakın işbirliği gereklidir. Ne kadar küçük olursa olsun her Deniz Halkı gemisinin ve aynı zamanda her Dalgahanımı'nın bir Rüzgârbulanı vardır. Bu, hemen her zaman, yönlendirebilen, Atha'an Miere'in hava durumı manipülasyonuna verdikleri isimle, Rüzgârların Dokunması'nda yetenekli bir kadın olur. Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı, Dalgahanımları'nın Rüzgârbulanları üzerinde yetke sahibidir. Onlar da klanlarının Yelkenhanımlarının Rüzgârbulanları üzerinde yetke sahibidir. Deniz Halkı'nın bir tuhaflığı, hemen hepsinin en düşük düzeyde işe başlamalarının ve çalışa çalışa yükselmelerinin gerekmesi ve Gemiler Hanımı dışında herkesin üstleri tarafından konumundan edilebilmesi, hatta şartlar gerektirirse en alt düzeye kadar indirilebilmesidir.
Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası. Ejderduvarı da denir.

Ebou Dar: Altara'nın başkenti. Büyük limanlardan iri, bir dışarlıklı için pek çok tuhaf âdetin olduğu bir şehir. *Bkz.* Altara.
Efsaneler Çağı: Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı ile sona eren Çağ. Aes Sedailerin artık ancak hayal edilebilen harikalar yarattığı bir zaman.
Ehlileştirme: Bir erkeğin yönlendirme yeteneğinin yok edilmesi. Bunun gerekli olduğu düşünülmektedir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve leke onu öldürmeden önce, deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir. Ama ehlileştirilmiş bir adam kaçınılmaz olarak yaşamaktan vazgeçer; intihar etmeyi başaramayanlar yine de bir iki sene içinde ölür. Eskiden geri çevrilemez olduğuna inanılan ehlileştirme, artık bazılarınca çok özel bir Şifa yöntemi ile geri çevrilebilmektedir. *Bkz.* Yalıtılma.
Ejderyeminliler: Yenidendoğan Ejder'i destekleyenler için, daha çok ona karşı olanlar ya da en azından tarafsız kalanlarca kullanılan genel bir terim.

Aslında, bu isim verilen kişilerin çoğu herhangi bir yemin etmemiştir ve direnci kırmak için bu isimden fayda uman haydutlar için de sık sık kullanılmıştır.
Elaida do Avriny a'Roihan *(İlayda do Avrini a-Royhan)*: Eskiden Kızıl Ajah'tan olan bir Aes Sedai. Amyrlin Makamı oldu. Bir zamanlar Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapıyordu. Zaman zaman Kehanet'te bulunur.

Gai'shain *(Gayşeyn)*: Kadim Lisan'dadır ve en yakın tercümesi, "Savaşta Barışa Yeminli Olan" olabilir. Bir baskın ya da savaş sırasında bir Aiel tarafından tutsak alınan bir başka Aiel'in, *ji'e'toh* gereği, onu tutsak alan kişiye bir sene ve bir gün boyunca alçakgönüllülükle ve itaatle hizmet etmesi gerekir. Bu süre içinde hiçbir silaha dokunmaz ve şiddete başvurmaz. Bilgeler, demirciler, çocuklar ya da on yaşından küçük çocuğu olan kadınlar *gai'shain* alınamaz. Aiellerin atalarının aslında Yaprağın Yolu'nun barışçıl takipçileri olduğu anlaşıldıktan sonra, pek çok gai'shain zamanları dolduğu halde beyaz giysilerini çıkarmayı reddetmişlerdir. Ayrıca, yasa kadar güçlü gelenekler gereğince, *ji'e'toh*'u takip etmeyen hiç kimse *gai'shain* alınamayacak olsa da, Shaido Aielleri Cairhienlileri ve diğer tutsakları *gai'shain* cüppesi giymeye zorlamaktadır ve pek çok kişi, bu insanlar *ji'e'toh*'u takip etmediğine göre, bir sene bir günlük sürenin sonunda onları serbest bırakmaya gerek olmadığına inanmaya başlamıştır.
Gaidin: Sözcük anlamı "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Muhafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.

Haberci: Tam adıyla, Lord Ejder'in Habercisi. Eski Shienar askeri Masema Dagar'ın kendi kendine taktığı isim. Adam artık Yenidendoğan Ejder'in yeniden doğuşunu vaaz etmektedir. Ghealdan'da ve kuzey Amadicia'da büyük bir takipçi grubu bulmuştur. Bunun sebebi kısmen adamın gerçeten de Ejder'in yeniden doğduğu haberini yayıyor olması, kısmen de takipçilerinin Yenidendoğan Ejder'i kabullenmeyi reddeden ve Haberci'nin Yenidendoğan Ejder'in eli ve sesi olduğunu kabullenmeyi reddeden herkese aşırı şiddet uygulamasıdır.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti. Illian'ın bayrağı yeşil fon üzerinde dokuz altın arıdır.

Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar *(Loteyr Mantilar)* tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz.* Sorgucular.

Juilin Sandar: Tearlı bir hırsız avcısı. Dünyada, âşık olacağını düşündüğü son kadına âşık bir adam.

Kadim Lisan: Efsaneler Çağı'da konuşulan dil. Genellikle asillerin ve eğitimli kişilerin bu dili konuşmayı bilmesi beklenir, ama çoğu birkaç sözcükten fazlasını bilmez. Pek çok farklı, ince anlam aktarabilen bir dil olduğundan tercümesi genellikle güçtür. *Bkz.* Efsaneler Çağı.

Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.

Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller, hatta ölümsüzlük kazanacağını sanan kişiler. Zorunluluk gereği gizlidirler, "çember" adı verilen gruplar halinde organize olurlar. Bir çemberin üyeler, bir başka çemberin üyeleri tarafından nadiren bilinir. Dış dünyadaki konumun çemberlerin içinde hiç önemi yoktur; Karanlıkdostu olan bir kral ya da kraliçenin, doğru işaretleri veren bir dilenciye bile itaat etmesi beklenir. Kendi aralarında zaman zaman, eski isimlerini kullanarak kendilerine Karanlığın Dostları derler.

Karı-kardeş: Bir Aiel akrabalık terimi. Aynı erkeğe âşık olduğunu anlayan ya da aralarına bir erkeğin girmesini istemeyen yakın-kardeşler ya da birincil-kardeşler aynı erkekle evlenerek karı-kardeş olurlar. Zaman zaman aynı erkeğe âşık kadınlar yakın-kardeş ya da birincil-kardeş olarak, karı-kardeş olmanın ilk adımını atmış olurlar. Bu durumla karşı karşıya kalan bir Aiel erkek ya iki kadınla evlenir ya da hiçbiri ile evlenemez; eğer karısı bir karı-kardeş almaya karar verirse, adam kendini ikinci bir eşle evlenmiş bulur.

Kızıl El Birliği: (1.) Trolloc Savaşları'nda, Manetheren düştüğünde, Aemon Meydanı savaşında ölen efsanevi bir kahramanlar birliği (Shen an Calhar). (2.) Mat Cauthon'u takip eden bir askeri birlik. Şu anda asi Aes Sedaileri ve ordularını takip etmektedirler. Mevcut durumundan kurtulmak isterse Egwene al'Vere'i ve ona katılmak isteyebilecek başka Aes Sedaileri Rand al'Thor'a ve güvenliğe kaçırma emri almışlardır.
Kule Salonu: Aes Sedailerin yasama organı, geleneksel olarak yedi Ajah'ın her birinden seçilen üçer Salon Temsilcisinden oluşur. Şu anda. Beyaz Kule'de görev yapan Salon'da Mavi Temsilci yoktur ve Elaida do Avriny a'Roihan'a karşı çıkan Aes Sedailerin Salon'unda ise Kızıl Temsilci yoktur. Yasa gereği Beyaz Kule'de Amyrlin Makamı mutlak güç sahibi olsa da, aslında gücü her zaman Salon'a ne kadar iyi önderlik yapabildiği, onu ne kadar iyi yönetebildiği ya da sindirebildiğine bağlıdır, çünkü Salon'un herhangi bir Amyrlin'in planlarına direnmesinin pek çok yolu vardır. Herhangi bir konunun Salon'dan geçebilmesi için iki onay düzeyi vardır: küçük konsensüs ve büyük konsensüs. Büyük konsensüs, orada bulunan her Aes Sedai'nin ayağa kalkmasını ve en az on bir Temsilci'nin mevcut bulunmasını gerektirir; aynı zamanda, her Ajah'tan en az bir Temsilci'nin mevcut olması gereklidir. Bunun tek istisnası, Salon'un bir Amyrlin ya da Vakanüvis'i indireceği dummdur. Bu durumda söz konusun kadının terfi almadan önce ait olduğu Ajah'a oylamadan, oylama tamamlanana kadar haber verilmez. Küçük konsensüs da on bir Temsilci'nin mevcut olmasını gerektirir, ama orada olanların üçte ikisinin ayağa kalkması herhangi bir konunun kabul edilmesi için yeterlidir. Bir başka fark da, küçük konsensüste bütün Ajahların mevcut olması gerekliliği olmamasıdır. Bunun tek istisnası Beyaz Kule'nin savaş ilan etmesidir. Savaş ilanı, küçük konsensüsle kabul edilebilen, ama pek çok kişinin büyük konsensüs gerektirdiğini düşündüğü konulardan biridir. Amyrlin Makamı herhangi bir Temsilci'den, hatta bütün Temsilcilerden, görevlerinden istifa etmelerini isteyebilir ve bu çağrıya itaat edilmelidir. Bununla beraber, bu nadiren yapılır, çünkü bir Ajah'ın aynı Temsilci ya da Temsilcileri tekrar seçmemeleri için bir sebep yoktur. Yalnızca, Aes Sedailerin Salon'dan istifa ettikten sonra bir daha Salon'da hizmet etmemeleri gibi bir gelenek vardır. Böyle bir toplu istifa çağrısının ne kadar ciddi bir şey olduğuna örnek olarak. Beyaz Kule'nin üç bin senelik tarihi içinde dört kez toplu istifa çağrısı yapıldığı, bunlardan ikisinin tamamen yeni bir Salon seçilmesi, diğer

ikisinin ise ilgili Amyrlin'in istifası ve sürgüne gönderilmesi ile sonuçlandığına inanılır.

Lini: Leydi Elayne'in ve ondan önce annesi Morgase'in ve Morgase'in annesinin dadısı. Büyük içsel gücü, olağanüstü algılama yeteneği olan, sayısız deyiş bilen bir kadın. Baktığı kadınların artık büyüdüğünü bir türlü kabullenmemektedir.
Logain Ablar *(Logeyn)*: YÇ 972'de Ghealdan'da doğan, bir zamanlar Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden bir adam. Ghealdan, Altara ve Murandy'de savaş çıkardıktan sonra yakalandı, Beyaz Kule'ye götürüldü ve ehlileştirildi. Sonra Siuan Sanche'nin makamından indirilmesi sırasında çıkan kargaşadan faydalanarak kaçtı. Kaza eseri yönlendirme yeteneğini yeniden kazanması, böyle bir kaybın geri çevrilemez olmadığına dair ilk işarettir. Şifa gördükten sonra tutsak edilmiş, yine kaçmıştır ve nerede olduğu bilinmemektedir. *Bkz.* Ehlileştirme; Yalıtılma.

Mayene *(Meyiin)*: Fırtınalar Denizi kıyısında, Tear tarafından kuşatılmış ve baskı altında tutulan bir kent-devlet. Eskiden Baş Lord ya da Baş Leydi olan Mayene Başı tarafından yönetilir. Mayene Başları Artur Şahinkanadı'nın kanından geldiklerini iddia ederler. Mayene'in işareti uçmakta olan altın şahindir.
Mazrim Taim: Saldaea'yı altüst eden bir sahte Ejder. Alt edildi ve yakalandı, ama sonra bazı takipçilerinin yardımı ile yine kaçtı. Yönlendirebiliyor ve büyük güce sahip olduğu söyleniyor. Artık Asha'manların M'Hael'i (Ma'heyl; Kadim Lisan'da, "önder"). *Bkz.* Asha'man.
Melaine *(Meleyn)*: Goshien Aiellerinin Jhirad boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini. Tek Güç konusunda ortalama kuvvete sahip. Goshienlerin klan şefi olan Bael ile evlendi. Dumanlı Pınarlar Mezrası'nın çatıhanımı olan Dorindha'nın karı-kardeşi.
Moiraine Damodred *(Muareyn Damodred)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Cairhien'de, o sırada Cairhien'e hükmeden ailede doğmuştur. Cairhien'de, Lanfear ile savaşırken bir *ter'angreal*'in içinde kayboldu. Terkedilmiş ile birlikte öldüğü düşünülüyor. Yenidendoğan Ejder'i bulduğu ve Terkedilmiş Be'lal'i öldürdüğü için, şimdiden efsanevi kahraman sayılan mitolojik Aes Sedailerden biri olarak görülüyor.

Morgase *(Morgeyz)*: Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı. Şimdi sürgünde ve pek çok kişi onun öldüğüne, Yenidendoğan Ejder tarafından öldürüldüğüne inanıyor. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtartaşıdır.
Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız ve Aes Sedai bağ aracılığı ile, belli fiziksel ve duygusal verileri paylaşırlar. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm şeklini anlar. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. Tarihi kayıtlara bakarak. Muhafızlar her zaman erkek olmuştur, ama son zamanlarda bir kadınla da bağ kurulmuştur ve etkileri farklı olmuştur. *Bkz.* Birgitte.

Padan Fain: Eskiden İki Nehir'de ticaret yapan ve Karanlıkdostu olan bir çerçi. Shayol Ghul'de dönüşüm geçirdi, böylece Yenidendoğan Ejder olacak genç adamı, tıpkı av peşinde bir av köpeği gibi bulabilme yeteneğini edindi. Yalnızca yetenek değil, onu bulma ihtiyacı da işlendi içine. Bu dönüşümün verdiği acı Fain'in içinde Karanlık Varlık ve Rand al'Thor'a karşı bir nefret yarattı. Al'Thor'u takip ederken, Shadar Logoth'ta kısılı kalmış Mordeth'in ruhu ile karşı karşıya geldi ve bu ruh Fain'in bedenini ele geçirmeye çalıştı. Ama Fain'e yapılanlar yüzünden sonuç, daha çok Fain olan bir birleşim oldu ve Fain başta sahip olmadığı yetenekler edindi, ama Fain henüz bu yetenekleri tam olarak bilmiyor. Çoğu insan bir Myrddraal'in bakışları karşısında korku duyar; Fain'in bakışları karşısında Myrddraaller korku duyar.

Rhuidean: Büyük bir şehir, Aiel Kıraçları'ndaki tek şehir. Dış dünya tarafından hiç bilinmiyor. Neredeyse üç bin senedir terk edilmişti. Eskiden Aieller arasındaki erkekler Rhuidean'a yalnızca bir kez klan şefi olmaya

uygun olup olmadıklarının anlaşılması için bir *ter'angreal* tarafından sınanmak üzere girebiliyordu (ancak üçte biri hayatta kalıyordu) ve kadınlar aynı *ter'angreal* tarafından sınanmak ve sonra Bilge olmak için iki kez girebiliyorlardı. Kadınların hayatta kalma oranı daha yüksekti. Artık şehir Aieller tarafından kullanılıyor ve Rhuidean'ın bir ucunu, bir yeraltı okyanusundan beslenen ve Kıraç'taki tek ırmağı besleyen tatlı su dolu bir göl kaplıyor. *Bkz.* Aiel.

sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Bir *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılmadan yönlendirilebilen Güç miktarından ne kadar fazlaysa, *sa'angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarından o kadar fazladır. Nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. *Angreal*'ler gibi, erkek ve kadın *sa'angreal*'leri vardır. Yalnızca bir avuç *sa'angreal* kalmıştır ve sayıları *angreal*'lerden çok daha azdır.
Seanchan *(Şovnçan)*: (1.) Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun karşısına gönderdiği ordulardan kalan ve oradaki toprakları ele geçirenler. Yönlendirebilen her kadının başka herkesin güvenliği açısından kontrol altına alınması, yönlendirebilen her erkeğin aynı sebepten öldürülmesi gerektiğine inanırlar. (2.) Seanchanların geldiği ülke.
Shayol Ghul *(Şeyol Gul)*: Büyük Afet'in ötesinde, Harap Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.
siswai'aman: Kadim Lisan'da, "ejderin mızrakları". Bu terimde güçlü bir aidiyet iması vardır. Aieller arasında pek çok erkek bu unvanı benimsemiştir, ama kadınlar arasında bu unvanı benimseyen bulunamamaktadır. Bu adamlar aslında unvanı benimsediklerini kabul etmezler –başkaları da öyle– ama alınlarına, yarısı siyah, yarısı beyaz bir disk işlenmiş, kırmızı bir kumaş parçası sararlar. *Gai'shain*'lere genelde *algai'd'siswai* tarafından giyilebilen herhangi bir şeyi giymek yasaklanmış olsa da, pek çok *gai'shain* de bu bandı takmaya başlamıştır. *Bkz.* Gai'shain.
Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir grup. Anlaşmazlıklardaki gerçeği bulma ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarma yemini etmişlerdir. Gerçek ve Işık arayışı içinde, normal sorgulama yöntemleri işkencedir; normal tavırları, zaten gerçeği bildikleri, yalnızca kurbanın bunu itiraf etmesini sağlamalarının gerektiğidir. Kendilerine Işığın Eli derler –gerçeği ortaya

çıkaran El– ve zaman zaman Evlatlardan ve Evlatları yöneten Kutsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı Yüksek Engizisyoncu'dur ve Kutsanmışlar Kurulu'nda yer alır. İşaretleri kan kırmızı bir çoban asasıdır. *Bkz.* Işığın Evlatları.
Sorilea: Shende Mezrası'nın Bilgesi, Jarra Chareenlerinden. Zar zor yönlendirebiliyor, yaşayan en yaşlı Bilgelerden biri, ama pek çok kişinin düşündüğü kadar yaşlı değil.

Takvim: Bir haftada on gün, bir ayda 28 gün, bir senede 13 ay bulunmaktadır. Pek çok bayram günü herhangi bir ayın parçası sayılmaz; bunların arasında Güneşgünü (senenin en uzun günü), Şükran Bayramı (dört senede bir, bahar gün dönümünde kutlanır) ve Tüm Ruhlar Kurtuluş Bayramı ya da Tüm Ruhlar Günü (on senede bir güz gün dönümünde kutlanır) bulunmaktadır.
Tallanvor, Martyn *(Talanvor, Martin)*: Kraliçenin Askerleri'nin Muhafız Teğmeni. Kraliçesini canından ve onurundan çok sever.
Tar Valon Alevi: Tar Valon'un, Amyrlin Makamı'nın ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.
ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşam ipliklerini ördüğü kişi. Bu örgü pek az anlaşılmıştır, yalnız şans faktörünü değiştiriyor gibi görünmektedir; bu yüzden olma olasılığı düşük bir şey olabilir. Etki bazen oldukça küçük bir alana özel olabilir. Bir *ta'veren* tarafından etkilenen kişi, başka koşullar altında ancak milyonda bir şansla söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şeyi söyler ya da yapar. İmkânsız görünen olaylar olur, örneğin bir çocuk otuz metrelik bir kuleden düşer ve hiç zarar görmez. Başka zamanlarda, etki tarihin kendisini etkilemiş gibi görünür, ama genellikle bu ancak yerel etkiler aracılığıyla olur. *Ta'veren*'lerin bunun için doğduğuna inanılır, yani tarihi değiştirmek, Çark'ın dönüşünde dengeyi geri getirmek için.
Tear: Fırtınalar Denizi'nde bir ulus. Aynı zamanda o ulusun başkenti, büyük bir liman. Tear'ın işareti yarısı kırmızı, yarısı altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir. *Bkz.* Tear Taşı.
Tear Taşı: Tear şehrinde, Dünyanın Kırılışı'ndan sonra Tek Güç'le yapıldığı söylenen, büyük bir kale. Sayısız kez kuşatılmış ve saldırıya uğramıştır, ama bu teşebbüsler hiç başarılı olmamıştır. Yenidendoğan Ejder

ve birkaç yüz Aiel tarafından tek gecede alınmış, böylece Ejder Kehanetleri'nin iki kısmı gerçekleştirilmiştir. *Bkz.* Ejder Kehanetleri.

Tenekeciler: Doğru isimleri ile Tuatha'an, ayrıca Gezginler de denir. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşayan; Yaprağın Yolu adlı, son derece barışçıl bir felsefeye inanan gezgin bir halk. Bu inançtan vazgeçen Thuatha'anlara "Kaybolmuş" denir ve artık diğerleri tarafından kebullenilmezler.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nın en güçlü on üç Aes Sedaisine, dolayısıyla bilinen en güçlü insanlara, verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken onunla beraber tutsak edilmişlerdir. Kendilerine "Seçilmiş" derler. İsimleri hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael ve Semirhage Şimdiki duruma dair bilgisi olan bazıları, erkekler arasında yalnızca Demandred ve Sammael'in, kadınlar arasında ise Graendal, Mesaana, Moghedien ve Semirhage'ın hayatta kaldığına inanılmaktadır. Ama bir dizi tuhaf karşılaşma, ya Karanlık Varlık tarafından yeni Seçilmişler seçildiğini ya da Mezarın Efendisi'nin bazı vakalarda ölümün ötesine uzandığını düşündürmektedir.

ter'angreal: Tek Güç kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*'lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Bazı *ter'angreal*'ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*'in hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazıları yönlendirme gerektirir, diğerleri herkesçe kullanılabilir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Angreal* ile *sa'angreal*'ler gibi, nasıl yapıldıkları Dünyanın Kırılışı'nda unutulmuştur. *Bkz.* angreal; sa'angreal.

Trakand Evi'nden Gawyn *(Gevin)*: Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. Galad Damodred'in üvey kardeşi. Pek çok ikilemden mustarip bir adam; Aes Sedailerden nefret etmektedir, ama onlara hizmet etmek için yemin etmiştir. Rand alThor'dan nefret etmektedir, ama Egwene al'Vere'i mantık ötesinde sevdiği için ona karşı el kaldırmamaya yemin etmiştir. Egwene'in yalnızca Aes Sedai değil, aynı zamanda kendisinin tanıdığı Amyrlin'e karşı çıkan Amyrlin Makamı olduğunu bilmemektedir. İşareti beyaz yabandomuzudur.

Üç Yemin: Aes Sedailiğe terfi eden Kabuledilmişlerin ettiği yeminler. Yemin Çubuğu'nu, yani yeminleri bağlayıcı kılan bir *ter'angreal*'i tutarak edilirler. Bu yeminler şunlardır: (1.) Gerçek olmayan söz söylememek. (2.) Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanabileceği bir silah yapmamak. (3.) Karanlıkdostları ya da Gölgedölleri haricinde kimseye karşı, son çare olarak kendisinin, Muhafızının ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını savunmak amacı dışında Tek Güç'ü silah olarak kullanmamak. İlk kullanılan ikinci yemindi ve Güç Savaşı'na tepki olarak doğdu. Bazen dikkatli konuşularak ilk yeminin bağlayıcılığından kaçınılmaktadır. Son ikisinin asla çiğnenemez olduğuna inanılır.

Valda, Eamon *(Valda, Eymon)*: Işığın Evlatları arasında, sabırsız bir Lord Kumandan. Yumurtaları kırmadan yemek hazırlayamayacağınıza, sıçanlardan kurtulmak için bazen ahırı yakmanın gerekli olduğuna inanır. Kendini pragmatik bir insan olarak görür ve karşısına çıkan her avantajdan faydalanır. Rand al'Thor'un yalnızca Beyaz Kule'nin kuklası olduğundan, büyük olasılıkla yönlendiremediğinden emindir. Karanlıkdostlarına duyduğu nefret (elbette buna Aes Sedailer de dahildir) hayatının merkezidir. *Bkz.* Işığın Evlatları.
Valere Borusu *(Valer)*: Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi. Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları mezarlarından geri çağıracağına inanılır. Yeni bir Boru Avı başlatılmıştır ve pek çok ülkede Boru Avcıları bulunabilir. Aes Sedailer arasında pek az kişi Boru'nun aslında bulunduğunu ve kullandıldığını ve şu anda Beyaz Kule'de saklı olduğunu bilir.

Yabani: Tek Güç yönlendirmeyi kendi kendine öğrenmiş kadın; bu kadınların ancak dörtte biri hayatta kalır. Bu tür kadınlar genellikle ne yaptıklarını anlamaya karşı engeller koyar, ama bunlar yıkılabilirse yabaniler en güçlü yönlendirenlerden olur. Terim genellikle horgörüyle kullanılır.
Yakın-kardeş: Birincil kız ya da erkek kardeş kadar yakın bir dostluğu ifade eden Aiel terimi. Yakın kız kardeşler sık sık, Bilgelerin huzurunda yapılan girift bir törenle birbirlerini resmi olarak kardeş edinirler ve bundan sonra diğer Aieller tarafınan, iki ayrı annesi olan ikiz kardeşler olarak kabul edilirler. Yakın erkek kardeşler hemen hemen hiç yapmazlar bunu.

Yalıtılma: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Yalıtılan bir kadın Gerçek Kaynak'ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz. Bu eylem o kadar az yapılmıştır ki, çömezlerin yalıtılan kadınların isimlerini ve suçlarını öğrenmeleri beklenir. Resmi olarak "yalıtılma" bir suç sonucu yargılanma ve cezaya çarptırılmadan sonra gerçekleştirilir. Kazayla olursa buna kavrulma denir. Uygulamada, terim her iki durum için de kullanılır. Nasıl gerçekleşirse gerçekleşsin, yalıtılmış kadınlar fazla yaşamaz; pes eder, ölürler. Ancak Tek Güç'ün bıraktığı boşluğu dolduracak bir şey bulabilirlerse yaşayabilirler. *Bkz.* Tek Güç; Yalıtılma.
Yeti: Tek Güç'ün belli alanlarda kullanılan yetenekleri. Yeti eğilimleri bireyden bireye çok değişir ve nadiren bireyin yönlendirme yeteneği ile ilişkilidir. Ana Yetiler vardır, bunlar arasında en bilineni ve en yaygın olanı Şifa'dır. Başka örnekler arasında Bulut Dansı (hava durumunun kontrol edilmesi), Toprak Şarkısı (yeryüzünün hareketlerinin kontrol edilmesi; örneğin depremlerin ve çığların önlenmesi ve yaratılması) vardır. Bir de nadiren isim verilen önemsiz Yetiler vardır. Örneğin *ta'veren*'leri görme yeteneği ya da bir *ta'veren*'in olasılıkları etkileme etkisini iki katına çıkarma yeteneği gibi, ama bu ancak birkaç metrekarelik küçük bir alanda yapabilir. Artık pek çok Yeti'nin yalnızca adı ve bazen belirsiz tarifleri bilinmektedir. Yolculuk gibi bazıları (insanın kendini bir yerden diğerine aradaki mesafeyi aşmadan götürebilmesi yeteneği) unutulmuştur. Diğerleri, örneğin Kehanet (gelecekteki olayları genel olarak bilebilme) yeteneği ancak nadiren bulunur. Uzun zaman önce kaybedildiği sanılan bir Yeti de Düşgörmedir. Bu Yeti Düşgörenin düşlerini yorumlayarak gelecekteki olayları Kehanet'in gösterdiğinden daha detaylı bilebilme yeteneğini de içerir. Bazı Düşgörenler *Tel'aran'rhiod*'a, Düşler Dünyası'na, hatta (inanışa göre) başka insanların düşlerine girebilir. Bilinen son Düşgören YÇ 526'da ölen Corianin Nedeal'di ama artık yalnızca pek az kişinin bildiği bir Düşgören daha vardır.

Zincir Kurma: Yönlendirebilen kadınların Tek Güç akışlarını birleştirme becerisi. Birleşik akış bireysel akışların toplamı kadar büyük değildir, zincire önderlik eden kişi tarafından kullanılır ve bireysel akışlardan daha kesin, daha etkili bir biçimde kullanılabilir. Erkekler, çemberde bir ya da daha fazla kadın olmadan yeteneklerini birleştiremezler. Bir zincire katılmak normalde, en azından rıza gerektiren gönüllü bir eylem olsa da,

zincirde bir erkeğin yer almaması şartı ile, bazı koşullar altında, çoktan oluşturulmuş yeterli bir zincir bir kadını zorla çembere dahil edebilir. Şimdiye dek bilindiği kadarıyla bir erkek, ne kadar büyük olursa olsun, herhangi bir çembere zorla dahil edilemez. On üçten az ya da on üç kadın bir erkek olmadan zincir kurabilir. Bir erkek eklenirse, çember yirmi altı kadına kadar arttırılabilir. İki erkek otuz dört kadınlık bir çember oluşturulmasını sağlayabilir ve altı erkek ve altmış altı kadın sınırına ulaşılana kadar bu şekilde devam eder. Daha fazla erkek ve daha az kadın içeren zincirler de vardır, ama bir erkek ile bir kadının, iki erkek ve bir kadının, iki erkek ve iki kadının zincir kurduğu durumlar haricinde, çemberde her zaman erkek sayısından en az bir fazla kadın olmalıdır. Çoğu çemberde, zincir bir erkek ya da bir kadın tarafından kontrol edilebilir, ama yetmiş iki kişilik çember ile, on üçten az kişiden oluşan karışık çemberler erkek tarafından idare edilmelidir. Genelde Güç konusunda erkekler daha kuvvetli olsa da, en kuvvetli çemberler erkek ve kadın sayısının olabildiğince eşit olduğu çemberlerdir.